BRANDON SANDERSON

POARTA JURĂMÂNTULUI

CUVINTE DESPRE LUMINĂ
VOLUMUL AL II-LEA

BRANDON SANDERSON

CUVINTE DESPRE LUMINĂ

Cartea a doua din

ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

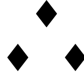
volumul 2

Poarta Jurământului

Traducere din limba engleză
de Ana-Veronica Mircea

Paladin
2019

INTERLUDII

ESHONAI ♦ SHMANGLI ♦ RYSN

INTERLUDII

ESHONAI ◆ SHMANGLI ◆ RYSN

I-9
SHMANGLI

Shmangli nu mai jefuise niciodată un palat. Părea periculos să-ncerci. Nu fiindcă risca să fie prinsă, ci fiindcă, după ce jefuiai până şi un nenorocit de palat, ce-aveai să faci mai departe?

Se caţără pe zidul exterior şi se uită jos, în curte. Tot ce se afla înăuntru – copacii, bolovanii, clădirile – reflecta bizar lumina stelelor. În mijlocul tuturor fusese ridicată o construcţie în formă de bulb, ca o bulă de aer pe suprafaţa apei dintr-un lac. De fapt, cele mai multe clădiri aveau aceeaşi formă rotunjită, adesea cu mici proeminenţe în partea de sus. În tot nenorocitul ăla de loc, nu vedeai nici măcar o singură linie dreaptă. Numai curbe şi iar curbe.

Însoţitorii ei se căţărară ca să tragă cu ochiul dincolo de zid. Erau o adunătură de bătăuşi neîndemânatici şi zgomotoşi.

Şase bărbaţi, asa-zişi maeştri-hoţi. Nu erau în stare nici măcar să se caţăre ca lumea pe un zid.

— E chiar Palatul de Bronz, şopti Huqin.

— Bronz? Din asta e făcut totul? întrebă Shmangli, aşezată pe zid, cu un picior atârnându-i spre curtea interioară. Parcă mă uit la nişte ţâţe.

Bărbaţii o priviră îngroziţi. Erau azishi cu toţii, cu pielea şi părul de culoare întunecată. Ea era reshi, din insulele din nord. Aşa îi spusese mama ei, ea nu văzuse locul ăla niciodată.

— Ce? întrebă Huqin.

— Ţâţe, răspunse ea, arătând cu degetul. Vedeţi, ca o femeie

întinsă pe spate. Punctele alea din vârfuri sunt sfârcurile. Cred că individul care-a construit locul ăsta era singur de muuultă vreme.

Huqin se întoarse spre unul dintre însoţitorii săi. Folosindu-se de funii, se grăbiră să coboare în afara zidului, ca să se sfătuiască pe şoptite.

— În capătul ăsta, curtea pare pustie, aşa cum mi-a spus omul meu, zise Huqin.

El era şeful grupului. Nasul lui arăta de parcă în copilărie ar fi tras cineva de el foarte, foarte tare. Shmangli era surprinsă că, atunci când îşi întorcea capul, nu plesnea oamenii cu el peste faţă.

— Toată lumea e preocupată de alegerea noului Prim Aqasix, spuse Maxin. Chiar am putea s-o facem. Să jefuim Palatul de Bronz şi fix sub nasul viziratului.

— E.... ăă… sigur? întrebă nepotul lui Huqin.

Era adolescent şi nu puteai spune că pubertatea fusese blândă cu el, din moment ce avea faţa aia, vocea aia şi picioarele alea ca nişte fuse.

— Gura! se răsti Huqin.

— Ba nu, se amestecă Tigzikk, băiatul are dreptate să vorbească despre prudenţă. E foarte periculos ce facem noi aici.

Tigzikk era considerat învăţatul grupului, fiindcă ştia să-njure în trei limbi. Dovada unei adevărate erudiţii. Purta haine elegante, pe când aproape toţi ceilalţi se îmbrăcau în negru.

— O să fie haos, continuă el, pentru că se foieşte multă lume prin palat în noaptea asta, dar o să fie şi primejdios. Foarte, foarte multe gărzi şi probabil suspiciuni din partea tuturor.

Tigzikk începea să-mbătrânească şi era singurul din grup pe care Shmangli îl cunoştea bine. Nu-i putea pronunţa numele. Când era rostit corect, acel „quq” de la sfârşit părea sunetul scos de cineva care se sufocă. Ea îi spunea Tig.

— Tigzikk, spuse Huqin.

Mda. Suna de parcă s-ar fi sufocat.

— Tu ai propus s-o facem. Nu-mi spune că acum stai pe gânduri.

— Nu dau înapoi. Doar că sunt în favoarea prudenţei. De pe zid, Shmangli se aplecă spre ei.

— Mai puţină gâlceavă, spuse ea. Să mergem. Mi-e foame.

Huqin se uită în sus.

— De ce-am luat-o cu noi?

— Ne poate fi de folos, răspunse Tigzikk. O să vezi.

— Nu e decât o fetiţă!

— E o fată. Are cel puţin doişpe ani.

— N-am doişpe, se răsti Shmangli, privindu-i de sus.

Se întoarseră cu toţii spre ea.

— N-am, repetă fata. Doişpe e număr cu ghinion. Am numai atât, adăugă ea şi-şi ridică amândouă mâinile.

— ...Zece? întrebă Tigzikk.

— Atât înseamnă? Atunci, sigur că da. Îşi lăsă mâinile în jos. Dacă nu pot număra pe degete, e cu ghinion.

Şi de vreo trei ani tot avea aceeaşi vârstă. Deci socoteala era corectă.

— S-ar părea că există o mulţime de vârste cu ghinion, zise Huqin, părând să se amuze.

— Cu siguranţă, încuviinţă ea.

Se uită din nou în curte, apoi aruncă o privire în urmă, în oraş, pe drumul pe care veniseră.

Un bărbat mergea pe una dintre străzile care duceau la palat. Hainele lui negre se contopeau cu întunericul, dar nasturii argintii îi scânteiau ori de câte ori trecea pe sub un felinar.

„Furtuni”, se gândi şi un fior îi străbătu şira spinării. „La urma urmelor, nu l-am pierdut.”

Se uită în jos, la grupul de bărbaţi.

— Veniţi cu mine, sau nu? Fiin’ că plec.

Se lăsă s-alunece dincolo de culmea zidului şi căzu în curtea palatului. Acolo se ghemui şi simţi rece sub ea. Mda, metal. Totul era de bronz. Oamenilor bogaţi, îşi spuse, le place să rămână la o anumită temă.

Când băieţii terminară în sfârşit cu vorba şi începură să se urce pe zid, o împletitură subţire şi răsucită de lujeri apăru din Negură şi se apropie de Shmangli. Semăna cu un firicel de apă vărsată care-şi croieşte drum pe podea. Ici şi colo, dintre lujeri se iţeau aşchii de cristal transparent, ca nişte fărâme de cuarţ dintr-o rocă altminteri întunecată. Nu erau ascuţite, ci netede ca sticla lustruită, dar nu străluceau de Lumină de Furtună.

Lujerii creşteau uimitor de repede, răsucindu-se unul în jurul altuia într-o încâlceală care luă forma unui chip.

— Stăpână, spuse chipul. E înţelept ce faci tu?

— Salut, Pustiitorule, răspunse Shmangli, cercetând curtea cu

privirea.

— Nu sunt Pustiitor! ripostă el. Şi tu o ştii. Pur şi simplu… nu-mi mai spune aşa!

Shmangli rânji.

— Eşti Pustiitorul meu personal şi minciunile nu vor schimba asta. Te-am capturat. Acum nu furăm suflete. Nu după suflete am venit aici. E doar o mică hoţie, din soiul celor care nu fac rău nimănui.

Chipul din lujeri – îşi spunea Vrejy – oftă. Shmangli traversă curtea în fugă, către un copac care era, fireşte, de bronz. Huqin alesese pentru pătrunderea lor în palat cea mai întunecoasă parte a nopţii, între cele două luni, dar, când cerul era atât de senin, puteai desluşi lucrurile la lumina stelelor.

Vrejy crescu lângă ea, lăsând în urmă o mică dâră de lujeri, pe care oamenii nu păreau s-o poată vedea. După câteva clipe de nemişcare, lujerii se întăreau, parcă preschimbându-se brusc în cristal solid, apoi se sfărâmau, făcându-se pulbere. Uneori, se întâmpla ca oamenii să observe lucrul ăsta, dar pe Vrejy nu-l vedeau niciodată.

— Sunt un spren, îi spuse el. O parte dintr-o mândră şi nobilă…

— Şşş! îl întrerupse Shmangli, trăgând cu ochiul de după copacul de bronz.

Pe aleea de dincolo de el, trecu o trăsură deschisă, aducând la palat nişte azishi, personaje importante. Îţi dădeai seama după haine. Ample, în falduri, cu mâneci într-adevăr largi şi modele care nu se asortau deloc. Toţi păreau copii care-au dat pe furiş iama în garderoba părinţilor. Totuşi, pălăriile erau straşnice.

Hoţii apărură în urma ei, furişându-se cu o pricepere mulţumitoare. Nu erau chiar atât de stângaci. Deşi nu ştiau să se caţere ca lumea pe un zid.

Se adunară în jurul ei şi Tigzikk se ridică, drept, strângându-şi mai bine haina pe trup – purta o imitaţie a straielor condeierilor bogaţi din slujba guvernului. Acolo, în Azir, chiar era important să te afli în slujba guvernului. Despre oricine altcineva se spunea că e „separat”, orice o fi însemnat asta.

— Eşti gata? îl întrebă Tigzikk pe Maxin, celălalt hoţ îmbrăcat elegant.

Acesta încuviinţă din cap şi o luară amândoi la dreapta, către

grădina sculptată a palatului. Persoanele importante aveau să se foiască prin grădină, făcând speculaţii în privinţa celui care ar fi trebuit să devină noul Prim.

Periculoasă meserie, asta! Ultimii doi se aleseseră cu capul tăiat de un individ în alb, cu o Cristalsabie. Ultimul Prim rezistase două nenorocite de zile!

După plecarea lui Tigzikk şi a lui Maxin, Shmangli nu trebuia să-şi mai facă griji decât pentru alţi patru. Huqin, nepotul lui şi doi fraţi subţirei, care nu vorbeau mult şi stăteau mereu cu mâna pe cuţitele ascunse sub haine. Ei nu-i plăceau oamenii de soiul lor. Hoţii n-ar fi trebuit să lase-n urmă leşuri. Era prea simplu să ucizi. Orice provocare dispărea când puteai să omori pe oricine te vedea furişându-te.

— Eşti în stare să ne duci înăuntru, nu? o întrebă Huqin.

Ea îşi dădu dinadins ochii peste cap. Pe urmă traversă curtea de bronz, alergând către palat.

„Chiar seamănă cu o ţâţă...”

Vrejy aluneca ondulându-se şi ţinând pasul cu ea, cu mici fărâme de cristal crescându-i, ici şi colo, pe dâra de lujeri. Şerpuia cu iuţeală, ca un ţipar în mişcare, numai că mai degrabă creştea decât mergea. Pustiitorii erau creaturi stranii.

— Îţi dai seama că nu te-am ales eu, spuse sprenul, cu faţa conturându-i-se printre lujeri în timp ce înainta.

La el, vorbirea era o manifestare neobişnuită. În timp ce vorbea, pe dâra pe care o lăsa se formau o înşiruire de feţe imobile. Gura părea să i se mişte fiindcă-i creştea atât de repede alături de Shmangli.

— Am vrut s-aleg o matroană iriali distinsă, O bunică, o grădinăreasă iscusită. Dar nu, Inel a zis că trebuie să te-aleg pe tine. „Ea a experimentat Magia Veche”, au zis. „Mama noastră a binecuvântat-o”, au zis. „E tânără şi-o s-o putem modela”, au zis. Ei bine, nu sunt ei ăia care trebuie să te suporte…

— Taci, Pustiitorule, şuieră Shmangli, furişându-se pe lângă zidul palatului. Sau fac baie în apă sfinţită şi mă duc să-i ascult pe preoţi. Poate e rost de-o exorcizare.

Continuă să înainteze tiptil până ce putu s-arunce o privire dincolo de curbura zidului şi să vadă o patrulă de gărzi: bărbaţi în veste cu model şi cu caschete. Ţineau în mână halebarde lungi, îşi ridică privirea în susul zidului, care avea o proeminenţă exact deasupra ei, ca un mugur-de-stâncă, înainte de a se ascuţi

către vârf. Era de bronz neted, fără nimic de care să te-agăţi.

Shmangli aşteptă până când gărzile se îndepărtară.

— Bine, îi şopti lui Vrejy. Trebuie să faci ce zic eu.

— Nu trebuie.

— Ba da. Te-am capturat, exact ca-n poveşti.

— Ba am venit singur la tine, o contrazise el. Eu îţi dau puteri! Măcar asculţi vreodată...

— Urcă pe zid, spuse Shmangli, arătând cu degetul. Vrejy oftă, dar se supuse, şi se târî în susul peretelui, desenând un traseu cu bucle largi. Shmangli se avântă dintr-un salt şi se prinse de micile mânere create de lujerii care se lipeau de suprafaţă mulţumită numeroaselor tulpini pline de discuri lipicioase. Vrejy urca înaintea ei făurind un fel de scară.

Nu era uşor. Era înfiorător de greu să se caţăre pe suprafaţa aia rotunjită, mai ales că mânerele create de Vrejy nu erau prea mari. Dar izbuti, se caţără aproape până în vârful cupolei, de unde se vedea grădina prin ferestre.

Aruncă o privire către oraş. Nici urmă de bărbatul în uniformă neagră. Poate că-l pierduse.

Se întoarse să inspecteze o fereastră. Cadrul frumos, de lemn, susţinea un geam foarte gros, deşi era îndreptat spre răsărit. Azimirul era nedrept de bine apărat de marile furtuni. Ar fi trebuit să lase vântul în viaţa lor, ca oamenii obişnuiţi.

— Trebuie să Pustiim aici, spuse ea şi arătă spre fereastră.

— Îţi dai seama, zise Vrejy, că, deşi pretinzi că eşti o maestră-hoaţă, eu sunt ăla care face toată treaba?

— Tot tu eşti şi ăla care se plânge, îl repezi ea. Cum trec prin asta?

— Ai seminţele?

Ea dădu din cap şi se căută în buzunar. Pe urmă în buzunarul celălalt. Apoi în cel de la spate. Aha, acolo erau. Scoase o mână de seminţe.

— Asupra Tărâmului Material nu pot avea decât influenţe minore, zise Vrejy. Asta înseamnă că va trebui să te foloseşti de învestitură ca să…

Shmangli căscă.

— Foloseşte-te de învestitură ca să…

Shmangli căscă din nou, mai larg. Fir-ar să fie de Pustiitori!

Nu pricepeau niciodată o aluzie.

Vrejy oftă.

— Presară seminţele pe rama geamului.

Ea făcu întocmai, aruncând toate seminţele din mână în fereastră.

— Legătura ta cu mine oferă abilităţi de două soiuri esenţiale, spuse Vrejy. Pe prima, manipularea frecării – nu mai căsca holbându-te la mine – ai descoperit-o deja. O tot folosim de multe săptămâni şi e timpul s-o deprinzi pe a doua, puterea Creşterii. Încă nu eşti pregătită pentru ceea se numea cândva Recreştere, vindecarea…

Shmangli îşi apăsă palma peste seminţe, care se supuseră măreţiei sale.

Nu ştia cum o face. O făcea pur şi simplu. Puterea ei şi Vrejy apăruseră cam în acelaşi timp.

Pe atunci el nu vorbea. Cumva ducea dorul acelor zile.

Mâna ei străluci uşor, răspândind o lumină albă, ca un abur care se înălţa din piele. Seminţele scăldate în lumina aia începură să crească. Repede. Lujerii ţâşniră din seminţe şi pătrunseră, ca viermii, în golurile mici dintre fereastră şi rama geamului.

Lujerii creşteau după cum voia Shmangli, scoţând tot felul de sunete din cauza întinderii şi-a încordării. Sticla pocni, iar fereastra se deschise brusc.

Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Bine lucrat, zise Vrejy. O să scoatem totuşi din tine o Muchiedansatoare.

Stomacul ei chiorăi. De când nu mai mâncase? Îşi întrebuinţase o mare parte a măreţiei mai devreme, exersând. Probabil ar fi trebuit să fure ceva de mâncare. Nu era prea măreaţă când o chinuia foamea.

Intră pe fereastră. Să ai un Pustiitor îţi era de folos, deşi nu se simţea pe deplin convinsă că puterile îi veneau de la el. Se părea că Pustiitorii minţeau în privinţa acestor lucruri. Ea fusese cea care îl capturase şi cu asta basta. Se folosise de cuvinte. Un Pustiitor nu avea trup, nu cu adevărat. Ca să capturezi aşa ceva, îţi trebuiau cuvinte. Toată lumea o ştia. Aşa cum blestemele chemau pe urma ta tot felul de lucruri rele.

Scoase o sferă – o pată de diamant, cea care-i purta noroc – ca să vadă mai bine acolo, înăuntru. Micul dormitor era decorat în stilul azish, cu o mulţime de modele complicate pe covoare şi pe ţesăturile de pe pereţi, majoritatea aurii şi roşii. Pentru

azishi, modelele erau totul. Erau aidoma cuvintelor.

Se uită pe fereastră. Fără îndoială scăpase de Negură, de bărbatul în negru şi argintiu cu un semn din naştere, de forma unei semiluni palide, pe obraz. Bărbatul cu privire inexpresivă, neînsufleţită. Cu siguranţă n-o urmărise tocmai din Marabethia. Era la o jumătate de continent distanţă. Ei, cel puţin la un sfert.

Convinsă, îşi desfăşură funia din jurul mijlocului şi al umerilor. O legă de uşa unui dulap încastrat în perete, apoi o scoase prin fereastră. O văzu încordându-se când bărbaţii începură să urce. În apropierea ei, Vrejy crescu în jurul unui picior al patului, încolăcindu-se ca un tipar de văzduh.

Auzi şoapte, venind de jos.

— Aţi văzut? S-a căţărat drept în sus. Fără să aibă nimic de care să se prindă. Cum...?

— Şşş! făcu Huqin.

Shmangli începu să caute prin sertare şi prin dulapuri, în timp ce băieţii se căţărau pe rând pe fereastră. Odată ajunşi înăuntru, hoţii traseră funia înapoi şi închiseră geamul cât de bine se putea. Huqin privi atent la lujerii crescuţi din seminţele de pe ramă.

Shmangli îşi vârî capul până în fundul unui dulap şi căută pe bâjbâite.

— În camera asta nu-i nimic, doar pantofi vechi.

— Tu şi nepotul meu rămâneţi în camera asta, îi spuse Huqin. Noi trei căutăm prin dormitoarele din apropiere. Ne întoarcem repede.

— Probabil c-o să veniţi cu-un sac plin de pantofi vechi... răspunse Shmangli.

— Copil neştiutor, spuse Huqin, arătând spre dulapul din care tocmai ieşise ea.

Unul dintre oamenii lui înşfacă hainele şi pantofii dinăuntru şi îndesă totul într-un sac.

— O să vindem îmbrăcămintea asta la pachet. E exact ceea ce căutăm.

— Şi cum rămâne cu adevăratele bogăţii? întrebă Shmangli. Sfere, bijuterii, opere de artă...

Ea una nu era interesată de aşa ceva, dar îşi închipuise că asta voia Huqin.

— Alea sunt mult prea bine păzite, răspunse Huqin, în vreme ce el şi oamenii lui se ocupau în grabă de toată îmbrăcămintea

din încăpere. Diferenţa dintre un hoţ prosper şi unul mort e să ştie să aleagă momentul în care fuge cu prada. Cu ce cărăm de-aici, o să trăim în lux un an sau doi. E de-ajuns.

Unul dintre fraţi întredeschise uşa şi trase cu ochiul pe coridor. Dădu din cap şi toţi trei se strecurară afară.

— Fii atent la semnal, îi spuse Huqin nepotului său, apoi, fără zgomot, apropie uşa, dar fără s-o închidă de tot.

Tigzikk şi complicele lui de jos ascultau cu atenţie, s-audă dacă se dădea cumva alarma. Dacă li se părea ceva în neregulă, aveau să iasă în curte şi să sufle în fluiere. Nepotul lui Huqin se ghemui lângă fereastră, cu urechile ciulite, evident luându-şi misiunea foarte în serios. Părea să aibă vreo şaisprezece ani. O vârstă cu ghinion.

— Cum ai reuşit să te urci pe perete? o întrebă tânărul.

— Cu dibăcie, răspunse ea. Şi cu scuipat. Băiatul o privi încruntându-se.

— Am un scuipat magic.

Părea s-o creadă. Ce idiot!

— Te simţi ciudat aici? o întrebă. Departe de poporul tău?

Shmangli ieşea în evidenţă. Păr negru, lins – şi-l purta despletit, până în talie – piele cafenie, trăsături rotunjite. Dintr-o privire, oricine îşi dădea seama că e reshi.

— Nu ştiu, răspunse, apropiindu-se cu paşi mari de uşă. N-am fost niciodată în mijlocul poporului meu.

— Nu eşti din insule?

— Nu. Am crescut în Rall Elorim.

— În… Oraşul Umbrelor?

— Da.

— E…?

— Da. Exact cum se spune.

Shmangli aruncă o privire prin uşa întredeschisă. Huqin şi ceilalţi nu se zăreau. Coridorul era de bronz – pereţii şi restul –, dar pe mijloc era acoperit de un covor cu o mulţime de modele mărunte, ca nişte împletituri de lujeri. Pe pereţi atârnau tablouri.

Deschise uşa până la capăt şi ieşi.

— Shmangli! zise tânărul şi fugi după ea. Ne-a spus să aşteptăm aici!

— Şi?

— Şi ar trebui s-aşteptăm aici! Nu vrem să dea unchiul Huqin de vreo belea!

— De ce intri pe furiş într-un palat, dacă nu ca să dai de belele?

Shmangli clătină din cap. Ce bărbaţi ciudaţi!

— Locul ăsta trebuie să fie interesant, din moment ce e plin de bogătani.

Şi pesemne că aveau la dispoziţie mâncare cu adevărat gustoasă.

Porni pe coridor şi Vrejy îi crescu alături. Nepotul o urmă, lucru care o luă prin surprindere. Se aşteptase să rămână în cameră.

— N-ar trebui să facem asta, spuse el, când trecură pe lângă o uşă întredeschisă, din spatele căreia se auzeau paşi înfundaţi.

Huqin şi cei doi oameni ai lui, jefuind prosteşte cine ştie ce încăpere.

— Atunci rămâi aici, şopti Shmangli, ajunsă în dreptul unei scări largi.

Jos se foiau în toate părţile slujitori grăbiţi, ba chiar şi câţiva parshi, însă nu zări pe nimeni în haină cu falduri.

— Unde sunt toţi oamenii importanţi?

— Citesc formularele, spuse tânărul.

— Formularele?

— Bineînţeles, răspunse el. Din moment ce Primul e mort, tuturor vizirilor, condeierilor şi arbitrilor li se oferă şansa să completeze un formular ca să candideze, dacă vor să-i ia locul.

— Trebuie să depui cerere ca să devii împărat?

— Bineînţeles, răspunse el. Se primesc sute de formulare. Şi trebuie să scrii şi un eseu. Trebuie să scrii un eseu extrem de bun dacă vrei să primeşti postul.

— Dar-ar furtuna! Sunteţi ţicniţi, oameni buni.

— Alte popoare se pricep mai bine? Cu războaiele lor de succesiune sângeroase? În felul ăsta, oricine are o şansă. Chiar şi cel mai mărunt funcţionar poate completa un formular. Poţi chiar şi să fii „separat” şi s-ajungi pe tron, dacă te dovedeşti destul de convingător. Şi s-a întâmplat o dată.

— Nebunie curată!

— Spune fata care vorbeşte singură.

Shmangli îi aruncă o privire tăioasă.

— Să nu care cumva să pretinzi că n-am dreptate, zise el. Te-am auzit. Vorbeşti cu aerul, de parcă ar fi cineva acolo.

— Cum te cheamă?

— Gawx.

— Aha! Ei bine, Gawx, nu vorbesc singură pentru că-s ţicnită.

— Nu?

— O fac pentru că sunt măreaţă.

Porni în josul treptelor, aşteptă până nu mai trecu pe-acolo niciun servitor şi se repezi către un dulap încastrat în peretele din faţă. Gawx înjură, apoi o urmă.

Shmangli se simţea tentată să-şi folosească măreţia ca s-alunece rapid pe podea, dar încă n-avea nevoie de ea. În plus, Vrejy se tot plângea că-şi întrebuinţează măiestria prea des. Risca s-ajungă subnutrită, indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Folosindu-se de talentul obişnuit cu care se furişa, ajunse până la dulap şi intră. Gawx dădu buzna înăuntru, alături de ea, chiar înainte să închidă uşa. În spatele lor zăngăniră vasele de pe un cărucior pentru servirea mesei şi abia izbutiră să se îngrămădească în spaţiul gol. Gawx se mişcă, stârnind alte zăngăneli, şi ea îi trase un cot. Tânărul amuţi când prin apropiere trecură doi parshi cu butoaie mari de vin.

— Ar trebui să te-ntorci la etaj, îi şopti Shmangli. Treaba asta poate fi primejdioasă.

— Ah, să te furişezi într-un lovi-l-ar furtuna de palat regal e periculos? Mulţumesc. Nu ştiam.

— Vorbesc serios, insistă ea, trăgând cu ochiul afară din dulap. Du-te înapoi, sus, şi pleacă imediat ce se-ntoarce Huqin. Pe mine o să mă lase-n urmă fără să stea pe gânduri. Probabil c-o s-o faci şi tu.

În plus, nu voia să fie măreaţă cu Gawx lângă ea. Ar fi apărut întrebări. Şi zvonuri, întrebările şi zvonurile se numărau printre lucrurile pe care le ura. Voia să rămână măcar o singură dată mai multă vreme în acelaşi loc, fără să fie nevoită să fugă.

— Nu, răspunse Gawx în şoaptă. Dac-o să furi ceva valoros, vreau şi eu o parte. Şi poate că Huqin n-o să mă mai lase pe margine şi n-o să-mi mai dea numai însărcinări uşoare.

Eh. Aşadar avea ceva curaj.

Pe lângă uşă trecu o servitoare cu o tavă imensă, cu farfurii pline. Când simţi mirosul, stomacul lui Shmangli scoase un chiorăit. Mâncare pentru bogătani. „Atât de delicioasă”.

O privi pe femeie îndepărtându-se, apoi se năpusti afară din dulap şi se luă după ea. Avea să fie greu, cu Gawx alături. Unchiul său îl instruise bine, dar nu era deloc simplu să umbli

neobservat printr-o clădire plină de oameni.

Femeia cu tava deschise o uşă mascată, care ducea spre coridoarele slugilor. Shmangli ajunse acolo în clipa când se închidea uşa, aşteptă câteva secunde, apoi o redeschise şi se strecură dincolo. Culoarul îngust era slab luminat şi plin de mirosul mâncării de pe tava femeii care abia intrase.

Gawx o urmă şi închise uşa fără zgomot. Servitoarea dispăru dincolo de un colţ din faţa lor – palatul era probabil plin de astfel de pasaje. În spatele fetei, Vrejy crescu pe toc. Părea o îngrămădire neguroasă, ca o ciupercă, de lujeri alunecători care acoperiră uşa, apoi şi peretele de lângă ea.

Îşi alcătui o faţă din lujeri şi fărâme de cristal, apoi clătină din cap.

— Loc prea îngust? întrebă Shmangli.

El dădu din cap.

— Aici e întuneric. E greu să fim văzuţi.

— Vibrează podeaua, stăpână. Vine cineva încoace. Ea se uită cu jind în urma servitoarei cu mâncarea, apoi se împinse de lângă Gawx, deschise uşa dintr-o smucitură şi intră din nou pe coridorul principal. Gawx înjură.

— Măcar ştii ce faci?

— Nu, răspunse ea, apoi se repezi dincolo de un colţ, pe un culoar larg, cu lămpi în care alternau luminile unor nestemate verzi şi galbene, înşiruite pe pereţi.

Din nefericire, un servitor în uniformă apretată, neagră cu alb, venea drept spre ea.

Gawx, de spaimă, scoase un strigăt sugrumat şi se piti din nou după colţ. Shmangli îşi îndreptă spatele, îşi încleştă mâinile la spate şi-şi continuă drumul cu paşi mari.

Trecu de bărbat. Uniforma lui spunea că, pentru un servitor, e o persoană importantă.

— Tu, de colo! se răsti. Ce-nseamnă asta?

— Stăpâna vrea o prăjitură, răspunse Shmangli, împingându-şi bărbia înainte.

— Oh, pentru numele lui Yaezir! Mâncarea se serveşte în grădini! Sunt prăjituri acolo!

— Nu de care-ar trebui, ripostă Shmangli. Stăpâna vrea cu fructe de pădure.

Omul îşi ridică mâinile în aer.

— Bucătăriile sunt în partea cealaltă, spuse, încearcă s-o

convingi pe bucătăreasă, deşi probabil c-o să-ţi taie mâinile înainte de a lua de bună încă o comandă specială. Dar-ar furtuna în condeierii ăştia de la ţară! Cererile de regim special ar fi trebuit trimise dinainte, sub o formă cuviincioasă!

Se îndepărtă furios, lăsând-o pe Shmangli să-l urmărească din priviri, tot cu mâinile la spate. Gawx apăru de după colţ.

— Am crezut că suntem morţi.

— Nu fi prost, zise Shmangli, pornind-o grăbită pe culoar, încă n-am ajuns la partea periculoasă.

În capătul opus, coridorul se intersecta cu un altul – cu acelaşi covor lat pe mijloc, cu pereţi de bronz şi cu lămpi strălucitoare, din metal. Vizavi se vedea o uşă pe sub care nu strălucea nicio dâră de lumină. Shmangli se uită în ambele părţi, apoi alergă la uşă, o întredeschise, privi înăuntru şi-i făcu semn lui Gawx să intre odată cu ea.

— Ar trebui să mergem pe culoarul de-afară, îi şopti el după ce ea închise uşa, fără să se audă nimic mai mult decât un scârţâit scurt. În partea aia o să dăm de odăile vizirului. Probabil sunt pustii, fiindcă toată lumea e la discuţia din aripa Primului.

— Cunoşti planul palatului? întrebă fata, ghemuindu-se în întunericul de lângă uşă.

Se aflau într-un soi de salonaş, cu o masă mică şi două scaune aşezate în penumbră.

— Da, răspunse Gawx. Am memorat hărţile înainte să plecăm încoace. Tu nu?

Shmangli ridică din umeri.

— Am mai fost o dată aici, continuă el. L-am privit pe Prim dormind.

— Ce-ai făcut?

— E persoană publică, o lămuri Gawx, le aparţine tuturor.

Poţi juca la o loterie, ca s-ajungi în palat, să-l vezi dormind.

Oamenii intră prin rotaţie, oră de oră.

— Ce? Într-o zi specială sau cam aşa ceva?

— Nu, în fiecare zi. Poţi să-l priveşti şi mâncând sau în timpul ritualurilor zilnice. Dacă-i cade un fir de păr sau îşi taie o unghie, poţi s-o păstrezi tu ca relicvă.

— Ce straniu!

— Doar puţin.

— În ce parte sunt camerele lui?

— Într-acolo, răspunse Gawx, arătând către stânga coridorului

de afară – partea opusă apartamentelor vizirului. Dar nu vrei să mergi acolo, Shmangli. Acolo se află vizirii şi toate persoanele importante, examinează aplicaţiile, în prezenţa Primului.

— Dar e mort.

— A noului Prim.

— Încă n-a fost ales!

— Ei, e destul de ciudat, spuse Gawx.

În puţina lumină care se strecura prin uşa întredeschisă, Shmangli îl văzu roşind, de parcă ar fi ştiut cât de teribil de bizar suna totul.

— Niciodată nu poţi spune că nu există un Prim. Pur şi simplu încă nu ştim cine e. Vreau să zic că e viu şi că e deja Prim – chiar acum. Trebuie doar descoperit. Prin urmare, alea sunt odăile lui, iar descendenţii şi vizirii săi vor să se afle în prezenţa lui când hotărăsc cine e. Chiar dacă persoana pe care-o vor alege nu se află în încăpere.

— Asta n-are sens.

— Ba are, bineînţeles. Ţine de guvernare. Totul e foarte clar detaliat în codice şi...

Amuţi când o văzu pe Shmangli căscând. Azishii puteau fi cu adevărat plictisitori. Dar măcar pricepeau aluziile.

— Oricum, continuă Gawx, toţi cei din grădini speră să fie chemaţi ca să răspundă personal la nişte întrebări, însă s-ar putea să nu se-ajungă la asta. Descendenţii nu pot fi Primi, sunt prea ocupaţi să viziteze şi să binecuvânteze satele din jurul regatului –, dar un vizir poate, şi ei au, de obicei, cele mai bune cereri, în mod obişnuit e ales unul dintre ei.

— Odăile Primului, spuse Shmangli. Într-acolo s-a dus mâncarea.

— De ce te interesează atât de mult mâncarea?

— O să-i mănânc cina, spuse fata, dar cu ardoare.

Gawx clipi apăsat, uluit.

— Ce-o să faci?

— O să-i mănânc cina, repetă fata. Bogătanii au cea mai bună mâncare.

— Dar... În odăile vizirului ar putea fi sfere…

— Eh, răspunse ea, tocmai le-am cheltuit pentru mâncare.

Să furi lucruri obişnuite nu era amuzant. Îşi dorea o provocare adevărată. În ultimii doi ani, alesese locurile în care era cel mai greu de pătruns. Şi se furişase înăuntru.

Şi le mâncase tuturor cina.

— Haide, spuse ea, ieşind şi îndreptându-se către apartamentele Primului.

— Eşti nebună de-a binelea, şopti Gawx.

— Nu. Doar plictisită.

El se uită în cealaltă parte.

— Eu mă duc în odăile vizirului.

— Cum pofteşti, răspunse ea. Dar, în locul tău, m-aş întoarce sus. Nu eşti destul de bine pregătit pentru aşa ceva. Da-că te desparţi de mine, probabil o să intri în belea.

Gawx se foi în loc, apoi se furişă către apartamentele vizirului. Shmangli îşi dădu ochii peste cap.

— De ce-ai venit împreună cu ei? întrebă Vrejy, strecurându-se afară din încăpere. De ce nu te-ai furişat aici de una singură?

— Tigzikk a aflat toată povestea cu alegerea. Mi-a spus aseară că noaptea asta e potrivită ca să pătrundem în palat. Îi eram datoare, trebuia să-l însoţesc, în plus, am vrut să fiu aici dacă are necazuri. Ar putea avea nevoie de ajutor.

— De ce-ţi pasă?

Chiar aşa, de ce?

— Trebuie să-i pese cuiva, răspunse ea şi începu să traverseze coridorul. În zilele noastre, se sinchiseşte prea puţină lume.

— Spui asta şi te duci să jefuieşti oamenii.

— Sigur. Nu vreau să le fac niciun rău.

— Ai un simţ foarte bizar al moralei, stăpână.

— Nu fi prost, îl repezi fata. Orice simţ al moralei e bizar.

— Presupun.

— Mai ales pentru un Pustiitor.

— Nu sunt…

Ea rânji şi grăbi pasul către apartamentele Primului. Ştiu că le găsise când aruncă o privire pe un coridor lateral şi văzu gărzi într-un capăt. Mda. Uşa aia era atât de frumoasă, trebuia să fie a împăratului. Numai oamenii foarte, foarte bogaţi îşi făceau uşi fastuoase. Trebuia să-ţi iasă banii şi pe urechi ca să-i cheltuieşti pentru o uşă.

Gărzile erau o problemă. Shmangli îngenunche şi se uită după colţ. Culoarul către apartamentele împăratului era îngust, ca o alee. Ingenios. Printr-un asemenea loc era greu să te furişezi. Iar cei doi străjeri nu erau din soiul oamenilor plictisiţi. Erau din ăia

care zic „trebuie să nu ne clintim de-aici şi să părem furioşi de-a binelea”. Stăteau atât de drepţi, încât ai fi jurat că le îndesase cineva câte-o coadă de mătură pe lângă şira spinării.

Se uită în sus. Coridorul era înalt; bogătanilor le plăceau lucrurile înalte. Dacă ar fi fost săraci, ar fi construit acolo încă un etaj, ca să aibă unde locui mătuşile şi verii lor. Bogătanii iroseau spaţiul. Dovedeau că au atât de mulţi bani, încât îi pot irosi.

Părea cât se poate de logic să furi de la ei.

— Pe-acolo, şopti Shmangli, arătând o mică bordură ornamentală care se întindea de-a lungul peretelui, la mare înălţime.

Nu era destul de lată ca să mergi pe ea. Asta dacă nu erai Shmangli. Iar ea, din fericire, era. În plus, acolo sus, domnea întunericul. Candelabrele atârnau, coborând destul de jos, iar oglinzile lor reflectau lumina sferelor către podea.

— Urcăm, spuse.

Vrejy oftă.

— Trebuie să faci ce-ţi spun, altfel îţi tai lujerii.

— Îmi… tai lujerii.

— Cu siguranţă.

Suna ameninţător, nu?

Vrejy crescu în susul peretelui, oferindu-i mânere. Lujerii rămaşi în urmă dispăreau deja, devenind cristale şi apoi spulberându-se, preschimbate în pulbere.

— De ce nu te văd ceilalţi? şopti Shmangli.

Era o întrebare pe care nu i-o mai pusese niciodată, deşi erau împreună de câteva luni.

— Fiin’că nu te pot vedea decât oameni cu suflet neprihănit?

— Glumeşti.

— Sigur. Aşa ceva e valabil doar în legende, basme şi altele de acelaşi soi.

— Ei, teoria în sine nu e ridicolă, zise Vrejy, vorbind cu un lujer din apropierea ei, care-şi mişca ramificaţiile de parcă ar fost buze. Înseamnă, pur şi simplu, să crezi chiar tu că ţi-e sufletul neprihănit.

— Al meu este, şopti Shmangli, mormăind în timp ce urca. Sunt copil… şi tot restul. Am un suflet atât de neprihănit, încât din mine ţâşnesc curcubeie.

Vrejy oftă din nou – îi plăcea să ofteze – când ajunseră sus. Apoi crescu de-a lungul bordurii, lăţind-o puţin înainte de a face

Shmangli primul pas. Ea se legănă uşor, căutându-şi echilibrul, apoi dădu din cap. Vrejy îşi continuă creşterea de-a lungul, apoi făcu cale întoarsă şi crescu în sus, până într-un punct aflat deasupra capului ei. De acolo crescu orizontal, oferindu-i din nou mânere. Cu vreo trei centimetri adăugaţi la lăţimea bordurii şi având sus ceva de care să se prindă, izbuti să înainteze pe furiş, cu pieptul lipit de perete. Răsuflă adânc, apoi trecu dincolo de colţ, intrând pe coridorul unde se aflau gărzile.

Începu să înainteze încet. Vrejy îşi împletea lujerii, crescând înainte şi înapoi, lăţind locul pe care călca şi oferindu-i mânere. Străjerii nu dădură alarma. Shmangli se descurca.

— Ceilalţi nu mă pot vedea, răspunse Vrejy, crescând pe lângă ea ca să creeze încă un şir de mânere, pentru că, în cea mai mare parte, exist în Tărâmul Cunoaşterii, deşi mi-am mutat conştiinţa pe Tărâmul ăsta. Dacă doresc, mă pot face vizibil pentru toată lumea, deşi nu mi-e uşor. Alţi spreni se pricep mai bine, deşi unii au probleme în sens invers. Bineînţeles că, oricum m-aş manifesta, nimeni nu mă poate atinge, fiindcă pe Tărâmul ăsta sunt aproape lipsit de substanţă.

— Nimeni în afară de mine, şopti Shmangli, înaintând încet pe coridor.

— Nici tu n-ar trebui să poţi, spuse el, părând neliniştit. Ce-ai cerut când ai fost în vizită la mama mea?

La asta, Shmangli nu trebuia să dea un răspuns, mai ales nu unui Pustiitor, lua-l-ar furtuna. În cele din urmă, ajunse la capătul coridorului. Dedesubt se afla uşa. Din păcate, chiar acolo stăteau gărzile.

— Planul tău nu pare foarte bine pus la punct, stăpână, remarcă Vrejy. Te-ai gândit ce-o să faci după ce-o să te vezi aici?

Ea dădu din cap.

— Şi anume?

— Aşteaptă, şopti ea.

Şi aşteptară. Shmangli cu faţa lipită de perete şi cu călcâiele suspendate la aproape cinci metri deasupra străjerilor. Nu voia să cadă. Era foarte sigură că e destul de măreaţă ca să supravieţuiască, dar, dacă o vedeau, jocul s-ar fi sfârşit. Ar fi trebuit să fugă şi ar fi rămas fără cină.

Din fericire şi, pe de altă parte, din păcate, presupunerea ei se dovedi corectă. În capătul opus al coridorului apăru un străjer

cu răsuflarea tăiată şi foarte supărat. Ceilalţi doi alergară spre el. Nou-venitul se răsuci pe călcâie, arătând în partea opusă lor.

Era ocazia pe care o aştepta Shmangli. Vrejy îşi crescu un lujer în jos şi ea îl înşfacă. Simţea cristalele proeminente printre cârcei, dar foarte netede, cu faţete şlefuite – nu colţuroase sau ascuţite. Căzu, cu lujerul moale strâns între degete, şi se opri chiar în faţa uşii.

Avea la dispoziţie doar câteva secunde.

— ... prins un hoţ care-ncerca să jefuiască apartamentele vizirului, spunea străjerul abia sosit. Ar putea fi mai mulţi. Fiţi cu ochi-n patru. Pe Yaezir însuşi! Nu-mi vine să cred c-au îndrăznit. Tocmai în noaptea asta!

Shmangli întredeschise uşa odăilor împăratului şi aruncă o privire înăuntru. O încăpere imensă. Bărbaţi şi femei în jurul unei mese. Nimeni nu se uita către ea. Se strecură dincolo de uşă.

Pe urmă deveni măreaţă.

Se ghemui, îşi luă avânt cu o lovitură de picior şi, pentru câteva clipe, podeaua – atât covorul, cât şi lemnul de sub el – nu-i împiedicară nicidecum înaintarea. Alunecă de parcă ar fi fost pe gheaţă şi, înaintând fără zgomot, străbătu cei trei metri care-o despărţeau de ţinta aleasă. Când devenea Alunecoasă, nimic n-o putea opri. Degetele altora ar fi alunecat de 24 pe ea şi ar fi putut să-şi continue drumul la nesfârşit. Credea că nu s-ar fi oprit dacă nu-şi oprea măreţia. Ar fi continuat să alunece, traversând tot oceanul, fir-ar el al furtunii!

Ajutându-se de degete – care nu erau Alunecoase –, în seara aceea, se opri sub masă şi-şi îndepărtă Alunecarea de pe picioare. Stomacul i se plânse, chiorăind. Avea nevoie de mâncare. Cât mai repede, până nu rămânea fără pic de măreţie.

— Într-o anumită măsură, te afli cumva pe Tărâmul Cunoaşterii, spuse Vrejy, făcându-se colac lângă ea şi înălţându-şi o încâlceală de lujeri ca să contureze o faţă. E singurul răspuns pe care-l pot găsi când mă întreb de ce poţi atinge sprenii. Şi poţi preschimba mâncarea direct în Lumină de Furtună.

Ea ridică din umeri. Îi spunea mereu astfel de lucruri, încerca s-o năucească, fir-ar al furtunii de Pustiitor! Ei bine, ea n-avea de gând să-i răspundă, nu atunci. Bărbaţii şi femeile din jurul mesei ar fi putut s-o audă, chiar dacă pe Vrejy nu-l auzeau.

Mâncarea aia era acolo, undeva. Îi simţea mirosul.

— Dar de ce? întrebă Vrejy. De ce ţi-a dat ea talentul ăsta incredibil? De ce unui copil? Printre oameni se numără soldaţi, regi glorioşi, erudiţi extraordinari. Si ea te-a ales pe tine.

Mâncare, mâncare, mâncare. Mirosea grozav. Shmangli se târî pe sub masa lungă. Deasupra, în jurul mesei se vorbea cu voci îngrijorate.

— Cererea ta a fost evident cea mai bună, Dalksi.

— Ce?! Numai în primul paragraf am scris greşit trei cuvinte!

— N-am observat.

— N-ai observat... Bineînţeles c-ai observat! Dar discuţia asta n-are sens, pentru că lucrarea lui Axikk e evident mai bună decât a mea.

— Nu mă-ntoarce din nou la asta. Am hotărât, cu toţii, că trebuie să fiu scos de pe listă. Nu sunt bun de Prim. Am dureri de spate.

— Şi Ashno cel Înţelept avea dureri de spate. Şi a fost unul dintre cei mai buni Primi emuli.

— Pfui! Lucrarea mea e un gunoi şi tu o ştii.

Vrejy veni lângă Shmangli.

— Mama a încetat să-şi mai pună speranţele în vreunul dintre voi. O simt. Nu se mai sinchiseşte. Acum, când El nu mai e...

— Contrazicerile astea nu ne sunt de niciun folos, spuse o voce poruncitoare, de femeie. Acum ar trebui să votaţi. Oamenii aşteaptă.

— Să-l votăm pe unul dintre proştii din grădini.

— Lucrările lor sunt groaznice. Numai uită-te ce-a scris Pandri, de-a latul, în partea sus, pe a ei.

— Păi... nu... nu ştiu ce-nseamnă nici măcar jumătate din toate astea, dar chiar pare insultător.

Asta atrase în sfârşit atenţia lui Shmangli. Aruncă o privire spre masa de deasupra ei. Insulte în toată puterea cuvântului? „Haide”, se gândi, „citeşte câteva”.

— Trebuie să-l alegem pe unul dintre ei, spuse cealaltă voce – părea foarte autoritară. Pe Kadasicşi şi pe toate Stelele, e o problemă complicată. Ce e de făcut când nu vrea nimeni să fie Prim?

Nu voia nimeni să fie Prim? Căpătase întreaga ţară, brusc, un oarecare bun-simţ? Shmangli îşi continuă firul gândurilor. Să fii bogat însemna distracţie şi tot restul, dar să conduci atât de

mulţi oameni? Asta înseamnă o adevărată nenorocire.

— Poate ar trebui s-alegem cea mai proastă cerere, propuse una dintre voci. În situaţia noastră, înseamnă că e a celui mai inteligent solicitant.

— Şase monarhi ucişi... spuse o altă voce, pe care n-o mai auzise, în numai două luni. Înalt Prinţi măcelăriţi în toate ţinuturile de la răsărit. Şi conducători religioşi. Şi apoi, doi Primi ucişi într-o singură săptămână. Furtuni... Aproape-mi vine să cred că asupra noastră se abate o nouă Devastare.

— O Devastare sub înfăţişarea unui singur om. Yaezir să-l ajute pe cel pe care-l vom alege! E o condamnare la moarte.

— Am amânat deja prea mult. Săptămânile astea de aşteptare, fără niciun Prim, au fost dăunătoare pentru Azir. S-alegem cea mai proastă cerere. Din teancul ăsta.

— Şi dacă alegem pe cineva care chiar e un dezastru? Nu e datoria noastră să ne gândim la binele regatului, oricare ar fi pericolul în care-l punem pe cel ales?

— Dar, alegându-l pe cel mai bun dintre noi, ne condamnăm cel mai sclipitor om, superior nouă, tuturor, la moarte prin sabie... Yaezir să ne-ajute! Descendent Ethid, o rugăciune pentru îndrumare ar fi apreciată. Yaezir însuşi trebuie să ne arate care-i este voia. Poate, dacă alegem omul potrivit, se va afla sub protecţia lui.

Shmangli ajunse la capătul mesei şi văzu, în cealaltă parte a încăperii, una mai mică, pe care se aflau mâncăruri pentru ospăţ. Locul era foarte azish. Volănaşe şi broderii peste tot. Covoare atât de fine, încât pesemne că vreo biată femeie orbise ţesându-le. Culori întunecate şi lumini palide. Tablouri pe pereţi.

„Ia te uită”, îşi spuse Shmangli, „de pe ăla a şters cineva o faţă.” Cine ar fi distrus astfel un tablou, şi încă unul atât de frumos, în care stăteau, în şir, toţi Heralzii?

Nimeni nu părea să se-atingă de bunătăţile aduse pentru ospăţ. Stomacul ei chiorăia, dar aştepta ceva care să le distragă atenţia celor de la masă.

Prilejul i se ivi în scurt timp. Uşa se deschise. Probabil erau gărzile, venite să raporteze că prinseseră un hoţ. Bietul Gawx. Era de datoria ei să-l elibereze mai târziu.

Dar deocamdată trebuia să mănânce. Se aşeză în genunchi şi se împinse, în acelaşi timp, folosindu-şi măreţia ca să-i devină picioarele Alunecoase. Patină pe podea până se prinse de un

picior al mesei cu mâncare, piciorul din colţ. Avântul luat o făcu să se rotească în jurul lui, ajungând sub masă. Se ghemui. Faţa de masă o ascundea de privirile oamenilor din mijlocul sălii aşa că-şi lăsă picioarele să redevină normale.

Perfect, întinse o mână şi înşfacă o chiflă de deasupra. Muşcă o dată, apoi şovăi.

De ce amuţise toată lumea? Riscă o privire peste tăblia mesei.

Sosise El.

Azishul înalt, cu un semn alb, în formă de semilună, pe obraz. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră, cu două rânduri de nasturi argintii în partea din faţă a hainei, iar gulerul argintiu, apretat, al cămăşii era scos deasupra. Mănuşile lui groase se prelungeau cu manşete până la jumătatea antebraţelor.

Ochi morţi. Era Negură în persoană.

„O, nu."

— Ce-nseamnă asta?! întrebă o vizira, o femeie îmbrăcată cu una dintre hainele lor lungi, cu mâneci prea mari.

Pălăria ei avea un model aparte şi se asorta de-a dreptul spectaculos cu haina.

— Am venit aici, răspunse Negură, după o hoaţă.

— Îţi dai seama unde te afli? Cum îndrăzneşti să întrerupi...?

— Am formularele corecte, spuse Negură.

Vorbea fără niciun sentiment. Fără iritare fiindcă fusese mustrat, fără aroganţă şi fără trufie. Nimic din toate astea. Unul dintre lacheii lui, un bărbat în uniformă neagră cu argintiu, mai puţin înzorzonată, intră în urma lui. Îi întinse stăpânului său hârtii stivuite cu mare grijă într-un teanc.

— Toate formularele sunt în ordine, spuse vizira. Dar, apărătorule al legii, nu e momentul pentru...

Shmangli o rupse la fugă.

Într-un final, instinctul îi înfrânsese surprinderea şi alergă spre uşa din spatele sălii, sărind peste o canapea care-i stătea în cale. Vrejy se mişca pe lângă ea, ca o dâră.

Muşcă o bucată din chiflă; mâncarea avea să-i priască. Dincolo de uşa aia trebuia să fie un dormitor, iar un dormitor trebuia să aibă o fereastră. Deschise uşa dintr-o smucitură şi se repezi dincolo de ea.

În partea opusă, ceva ţâşni din întuneric.

O bâtă o izbi în piept. Coastele îi pocniră. Shmangli icni şi

căzu cu faţa la podea.

Din întunericul din dormitor ieşi un alt lacheu al lui Negură.

— Dacă-l studiezi cum se cuvine, până şi un haotic devine previzibil, spuse Negură.

Îi auzi zgomotul surd al paşilor în spatele ei.

Strânse din dinţi, încovrigată pe podea. „N-am izbutit să mănânc destul...” Era atât de flămândă!

Cele câteva înghiţituri de mai înainte lucrau în ea. Avu o senzaţie familiară, ca o furtună în vene. Măreţie lichidă. Durerea din piept îi dispăru pe măsură ce se vindeca.

Vrejy alerga în jurul ei în cerc, un mic laţ de lujeri cu frunze răsărite din podea, înconjurând-o iarăşi şi iarăşi. Negură se apropie.

„Pleacă!” Shmangli sări în patru labe. El o prinse de umăr, dar ea putea să scape, îşi invocă măreţia.

Negură împinse ceva către ea.

Micul animal semăna cu un cremling, însă cu aripi. Aripi legate, picioare strâns legate. Avea o faţă mică, stranie, nu de crab, ca a cremlingilor. Semăna mai degrabă cu un mic toporcopoi, cu nas, gură şi ochi.

Părea bolnav, cu ochii scânteietori plini de suferinţă. De unde ştia ea asta?

Creatura îi supse măreţia. Shmangli chiar o văzu dispărând, o licărire albă scursă din ea către micul animal. Aceasta deschise gura şi o bău.

Shmangli se simţi brusc obosită şi foarte, foarte flămândă.

Negură îi întinse animalul unuia dintre lachei, care-l făcu să dispară într-o pungă neagră, pe care o îndesă apoi în buzunar. Shmangli era sigură că vizirii – îngrămădiţi în jurul mesei, ultragiaţi – nu văzuseră nimic din toate astea, nu cu Negură stând cu spatele la ei şi cu lacheii lui îngrămădindu-i-se în jur.

— Ţineţi toate sferele departe de ea, spuse Negură. Nu trebuie lăsată să Învestească.

Shmangli căzu pradă groazei şi panicii, aşa cum nu i se mai întâmplase de ani, din zilele petrecute în Rall Elorim. Se împotrivi, zvârcolindu-se şi muşcând mâna care o ţinea. Negură nu scoase nici măcar un geamăt. O săltă în picioare şi un alt lacheu o luă de braţe, răsucindu-i-le la spate până când icni de durere.

Nu. Trebuia să se elibereze! Era imposibil să fie capturată

astfel! Vrejy, neliniştit, continua să se-nvârtească în jurul ei, pe podea. Pentru un Pustiitor, era cumsecade.

Negură se întoarse spre viziri.

— Nu vă mai fac alte necazuri.

— Stăpână! strigă Vrejy. Aici!

Chifla pe jumătate mâncată zăcea pe podea. O scăpase când primise lovitura de bâtă. Vrejy alergă într-acolo, dar nu izbuti decât s-o clatine. Shmangli se zbătu, încercând să se elibereze, însă, fără furtuna din ea, nu era decât un copil în strânsoarea unui soldat cu experienţă.

— Natura acestei incursiuni mă deranjează extrem de mult, apărătorule al legii, spuse mai-marea vizirilor, răsfoind teancul de hârtii lăsat de Negură pe masă. Hârtiile tale sunt în ordine, şi văd că ai inclus şi o rugăminte – aprobată de arbitri – de scotocire a palatului în căutarea acestei ştrengare. Cu siguranţă nu era nevoie să tulburi un conclav sacru. Şi asta pentru o hoaţă oarecare!

— Justiţia nu aşteaptă în privinţa nimănui, fie bărbat, fie femeie, răspunse Negură, cu un calm desăvârşit. Şi hoaţa asta e oricum, numai oarecare nu. Cu permisiunea ta, nu vă mai deranjăm.

Nu părea să se sinchisească dacă i se îngăduie sau nu să plece. Se îndreptă spre uşă cu paşi mari, iar lacheul o trase pe Shmangli după el. Piciorul ei ajunse la chiflă, dar nu izbuti decât s-o azvârle înainte, sub masa lungă a vizirilor.

— E o permisiune pentru execuţie, spuse vizira, surprinsă, ridicând ultima foaie din teanc. O să ucizi un copil? Pentru o simplă hoţie?

S-o ucidă. „Nu. Nu!”

— Asta, pe lângă încălcarea proprietăţii, prin pătrunderea în Palatul Primului, spuse Negură, ajuns lângă uşă. Şi pentru întreruperea întrunirii unui conclav sacru.

Vizira îi întâlni privirea. I-o susţinu, apoi se pierdu cu firea.

— Păi... spuse. Da, fireşte... ăă... apărătorule al legii.

Negură îi întoarse spatele şi deschise uşa. Vizira puse o mână pe masă şi şi-o duse pe cealaltă la cap. Lacheul o târî pe Shmangli spre uşă.

— Stăpână! strigă Vrejy, răsucindu-se în apropierea ei. Oh… vai mie! E ceva în neregulă în privinţa omului ăstuia! Nu e sincer, nu e nici pe departe sincer. Trebuie să-ţi foloseşti

puterile.

— Încerc, gemu ea.

— Te-ai lăsat să slăbeşti prea mult, continuă Vrejy. Nu e bine. Ai întrebuinţat mereu surplusul... Prea puţină grăsime pe trup... Aici ar putea fi problema. Nu ştiu cum merge treaba asta!

Negură şovăi lângă uşă, cu ochii la candelabrele suspendate aproape de podea, cu oglinzile şi nestematele lor scânteietoare, îşi ridică mâna şi gesticula. Lacheul care n-o ţinea pe Shmangli ieşi pe coridor şi găsi frânghiile primului candelabru. Le dezlegă şi îl ridică, trăgând de ele.

Shmangli încercă să-şi cheme măreţia. Doar un strop. Nu-i trebuia decât foarte puţină.

Trupul ei părea sleit de puteri. Secătuit. Chiar întrecuse într-adevăr măsura. Se zbătu, din ce în ce mai stăpânită de panică. Din ce în ce mai disperată.

Pe coridor, lacheul legase toate candelabrele foarte sus. În apropiere, mai-marea vizirilor se uita de la Negură la Shmangli.

— Te rog, o imploră Shmangli, fără grai, doar mişcându-şi buzele.

Vizira împinse masa dinadins, lovindu-l peste cot pe lacheul care-o ţinea pe Shmangli. Acesta blestemă, retrăgându-şi mâna lovită.

Shmangli se aruncă pe podea, smulgându-se din strânsoarea lui. Înainta zvârcolindu-se şi intră sub masă.

Lacheul o prinse de glezne.

— Ce-a fost asta? întrebă Negură, cu voce rece, indiferentă.

— Am alunecat, răspunse vizira.

— Controlează-te.

— E o ameninţare, apărătorule al legii? Sunt prea sus ca să mă poţi atinge.

— Nimeni nu e prea sus pentru aşa ceva.

Cuvinte rostite cu aceeaşi indiferenţă.

Shmangli se zbătu sub masă, lovindu-l pe lacheu cu picioarele. El înjură încet şi o trase de gambe, apoi o ridică. Negură se uita la ei, impasibil.

Ea îi întâlni privirea, ochi în ochi, cu chifla pe jumătate mâncată în gură. Îl ţintui astfel, mestecând grăbită şi înghiţind.

Pe faţa lui se citi pentru prima oară ceva. Uimire.

— Toată tevatura asta pentru o chiflă? întrebă el. Shmangli nu răspunse.

„Vino odată...”

O scoaseră pe coridor, trecură dincolo de colţ. Un lacheu alergă înainte şi luă sferele din lămpile de pe pereţi. Jefuiau palatul? Nu, după trecerea ei, lacheul se întoarse şi puse sferele la loc.

„Vino odată...”

În următorul coridor, mai larg, trecură pe lângă un om din garda palatului. Străjerul văzu ceva la Negură – poate şnurul legat în jurul părţii de sus a braţului, susţinând o împletitură de culori înşiruite într-o ordine azishă? – şi salută.

— Domnule? Aţi mai găsit unul?

Negură se opri şi aruncă o privire către uşa deschisă de străjer în spatele lui. Înăuntru era Gawx, pe un scaun, prăbuşit între alţi doi soldaţi.

— Aşadar ai avut complici! strigă unul dintre aceştia. Şi îl pălmui pe Gawx peste faţă.

În urma lui Shmangli, Vrejy icni.

— Cu siguranţă nu era nevoie de aşa ceva!

„Vino odată...”

— Cu ea e altceva, nu vă priveşte, le spuse Negură gărzilor, aşteptând ca unul dintre lacheii lui să termine strania mutare a sferelor cu nestemate.

De ce-o făceau, ce-i îngrijora?

În trupul lui Shmangli se agită ceva. Ca palele de vânt dinainte de furtună.

Negură îşi ridică brusc privirea spre ea.

— Ceva e…

Măreţia se întoarse.

Shmangli deveni Alunecoasă, peste tot, în afară de palme şi tălpi, îşi smuci braţul – îi alunecă din strânsoarea lacheului – apoi îşi luă avânt cu o lovitură de picior, se lăsă să cadă în genunchi şi alunecă pe sub mâinile pe care Negură le întinsese după ea.

Vrejy chiui şi se repezi pe urmele ei când începu să plesnească podeaua cu palmele, ca şi cum ar fi înotat, luându-şi un nou avânt la fiecare rotire a braţelor. Părea să plutească pe podeaua coridorului, cu genunchii alunecându-i, ca plini de unsoare.

Poziţia nu era din cale-afară de demnă. Demnitatea era pentru bogătani care-aveau timp să inventeze jocuri şi să le

joace între ei.

Începu să se mişte cu adevărat repede – atât de repede, încât nu izbuti să se controleze când îşi lăsă măiestria să se destindă şi încercă să sară în picioare. Se izbi de peretele din capătul coridorului şi căzu grămadă, cu braţele şi picioarele răşchirate.

Se adună zâmbind, îi ieşise cu mult mai bine decât în ultimele daţi când încercase aşa ceva. Prima oară, rezultatul fusese mai mult decât ruşinos. Devenise atât de Alunecoasă, încât nu putuse nici măcar să stea în genunchi.

— Shmangli! strigă Vrejy. În spate.

Ea aruncă o privire pe coridor. Putea să jure că Negură strălucea uşor şi alerga mult prea repede.

Şi el era măreţ.

— Nu e drept! strigă Shmangli, săltându-se în picioare şi repezindu-se pe un coridor lateral – în direcţia din care venise când se furişase împreună cu Gawx.

Deja începea din nou să-şi simtă trupul obosit. Cu o singură chiflă nu ajungeai prea departe.

Continuă să alerge pe coridorul prea luxos, făcând o servitoare să se tragă înapoi dintr-un salt, însoţit de un ţipăt, de parcă ar fi văzut un şobolan. Shmangli alunecă dincolo de un colţ, se repezi în direcţia mirosurilor îmbietoare şi dădu buzna în bucătărie.

Alergă prin învălmăşeala de oameni dinăuntru. O clipă mai târziu, uşa se deschise din nou, izbindu-se de perete. Negură.

Fără să se sinchisească de bucătăresele uluite, Shmangli sări pe o masă lungă, îşi lăsă un picior să devină Alunecos şi patină pe el într-o parte, trântind castroane şi tigăi şi făcând totul să zăngănească. Coborî de pe masă în capătul opus, în vreme ce Negură îşi croia drum cu coatele pe lângă bucătăresele strânse grămadă, ţinându-şi Cristalsabia deasupra capului.

Nu înjura, aşa cum fac oamenii când sunt furioşi. Orice bărbat ar fi făcut-o. Toţi se simţeau bărbaţi adevăraţi când înjurau.

Însă Negură nu era o persoană ca oricare alta, nu era o persoană reală. De atâta lucru nu se îndoia absolut deloc.

Shmangli înhaţă un cârnat de pe o farfurie aburindă, apoi se repezi pe unul dintre coridoarele servitorilor. Îl mestecă din fugă, cu Vrejy crescând lângă ea, pe perete, şi lăsând în urmă o dâră de lujeri întunecaţi.

— Unde mergem? întrebă el.

— Departe.

În urma ei, se deschise brusc o uşă către coridorul slugilor. Shmangli trecu dincolo de un colţ, uluind un rândaş. Deveni măreaţă, se aruncă într-o parte şi, pe culoarul îngust, alunecă pe lângă el cu uşurinţă.

— Ce s-a ales de mine? întrebă Vrejy. Fur în miez de noapte, urmărit de monstruozităţi. Eram grădinar. Un grădinar minunat! Şi cripticii, şi onoaresprenii veneau deopotrivă să vadă cristalele crescute de mine din minţi din lumea voastră. Şi acum asta. Ce-am ajuns?

— Un plângăcios, răspunse Shmangli, gâfâind.

— Aiureli.

— Deci să-nţeleg că mereu ai fost unul?

Shmangli aruncă o privire peste umăr. Negură îl trânti cu nepăsare pe grăjdar şi aproape că nu-şi încetini paşii când trecu peste el.

Ea ajunse în faţa unei uşi, o deschise izbind-o cu umărul şi dădu din nou buzna pe culoarele luxoase.

Trebuia să găsească o ieşire. O fereastră. Alergase în cerc şi fuga ei o adusese înapoi, în apropierea apartamentelor Primului. Alese din instinct o direcţie şi începu din nou să alerge, însă unul dintre lacheii lui Negură îi apăru în faţă de după colţ. Şi el avea o Cristalsabie. Ce nenorocit de noroc avea ea!

Se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă Negură, care tocmai ieşea de pe coridoarele slugilor. Plonjă, ferindu-se cu greu de lovitura Sabiei lui. Se făcu Alunecoasă şi patină pe podea. Dar, de data asta, izbuti să se ridice în picioare fără să se-mpiedice. Cel puţin devenea din ce în ce mai pricepută.

— Cine sunt oamenii ăştia? întrebă Vrejy.

Shmangli mormăi.

— De ce sunt atât de interesaţi de tine? E ceva cu armele astea ale lor…

— Cristalsăbii, răspunse ea. Valorează cât un regat. Făurite ca să ucidă Pustiitori.

Şi aveau două. Nebunie curată! Făurite ca să ucidă Pustiitori…

— Tu! exclamă ea, continuând să alerge. Pe tine te vor!

— Ce? Bineînţeles că nu!

— Ba da. Nu-ţi face griji. Eşti al meu. Nu-i las să te ia.

— Asta e dovada unei loialităţi pornite din afecţiune. Şi nu sună deloc jignitor. Numai că nu pe mine mă…

Al doilea lacheu al lui Negură ieşi de pe unul dintre coridoare, îl aducea pe Gawx.

Ţinea un cuţit la gâtul tânărului.

Shmangli încremeni brusc. Gawx, depăşit de situaţie, scâncea ca un copil în mâinile lacheului.

— Nu te mişca, spuse lacheul, sau îl ucid.

— Nemernic nenorocit, ripostă Shmangli şi scuipă într-o parte. Asta-i treabă murdară.

Paşii lui Negură îi răsunară în spate, iar în urma lui venea celălalt lacheu. O încolţiseră. De fapt, avea în faţa ochilor intrarea în apartamentele Primului, şi toţi vizirii şi descendenţii năvăliseră pe coridor, unde vorbeau între ei, pe ton ultragiat.

Gawx plângea. Sărmanul neghiob.

Astfel de lucruri nu se terminau niciodată cu bine. Shmangli îşi urmă instinctul – aşa cum făcea, în esenţă, întotdeauna – şi, convinsă că lacheul nu vrea decât s-o sperie, se repezi către el. Era un om al legii. N-ar fi omorât cu sânge rece un prizo…

Lacheul tăie gâtul lui Gawx.

Sângele ţâşni, stacojiu, pătând hainele tânărului. Lacheul îl lăsă să cadă şi se trase înapoi împleticindu-se, parcă uluit de ceea ce făcuse.

Shmangli încremeni. Nu era posibil… Nu…

Negură o înşfacă din spate, apoi îi vorbi lacheului, cu indiferenţă:

— Proastă treabă.

Shmangli abia îl auzea. „Atât de mult sânge.”

— O să fii pedepsit, adăugă Negură.

— Dar… protestă lacheul. A trebuit să-mi respect ameninţarea…

— N-ai hârtiile necesare aici pentru uciderea acestui băiat, spuse Negură.

— Nu suntem mai presus de legile lor?

Negură o eliberă pe Shmangli când se apropie de lacheu cu paşi mari, să-l pălmuiască.

— Fără lege, nu există nimic. O să te supui legilor lor şi o să accepţi hotărârea justiţiei. E tot ce-avem, unicul lucru sigur din lumea asta.

Shmangli se holba la băiatul muribund, care-şi apăsa amândouă mâinile pe gât, ca şi cum ar fi încercat să oprească sângele. Lacrimile lui…

Celălalt lacheu ajunse în spatele ei.

— Fugi! strigă Vrejy. Ea tresări.

— Fugi!

O luă la fugă.

Trecu pe lângă Negură şi se împinse printre vizirii care se uitau cu gurile căscate şi urlau la vederea morţii. Dădu buzna în apartamentele Primului, alunecă de-a lungul mesei, înşfăcă încă o chiflă de pe platou şi se repezi în dormitor. O clipă mai târziu, ieşise deja pe fereastră.

— În sus, îi spuse lui Vrejy, apoi îşi îndesă chifla în gură.

Sprenul îşi lăsă dâra pe perete şi Shmangli se caţără transpirând. Peste o secundă, unul dintre lachei sări pe fereastra de sub ea.

Nu se uită în sus. Se repezi în grădini, răsucindu-se în toate părţile şi scotocind, cu Sabia licărindu-i în întuneric când reflecta lumina stelelor.

Shmangli ajunse cu bine în partea de sus a palatului şi se ascunse printre umbre. Se chirci şi, înfrigurată, îşi strânse braţele în jurul genunchilor.

— Abia dacă-l cunoşteai, spuse Vrejy. Şi totuşi îl jeleşti.

Ea dădu din cap.

— Ai văzut de multe ori moartea, adăugă el. Ştiu. Nu te-ai obişnuit cu ea?

Shmangli clătină din cap.

Jos, lacheul se puse în mişcare, căutând-o tot mai departe.

Era liberă. „Urcă-te pe acoperiş, coboară prin cealaltă parte, dispari.”

Oare se zărea mişcare lângă zidul exterior al curţii? Însă umbrele de-acolo erau oameni. Ceilalţi hoţi se căţărară pe zid şi se pierdură în noapte. Huqin îşi părăsise nepotul, aşa cum era de aşteptat.

Cine avea să plângă pentru Gawx? Nimeni. Fusese uitat, abandonat.

Shmangli îşi eliberă picioarele şi se târî peste cupolă, către fereastra pe care intrase în palat. Lujerii încolţiţi din seminţe, spre deosebire de cei crescuţi de Vrejy, erau încă vii. Năpădiseră fereastra şi frunzele lor unduiau în vânt.

„Fugi”, îi spuseră toate instinctele ei. „Pleacă.”

— Mai devreme ai vorbit despre ceva, şopti ea. Re…

— Recreştere, spuse Vrejy. Fiecare legătură îţi garantează

puterea asupra două Unde. Tu poţi influenţa creşterea lucrurilor.
— Mă pot folosi de asta ca să-l ajut pe Gawx?
— Dacă ai fi mai bine antrenată, da. Aşa cum stau lucrurile acum, mă îndoiesc. Nu eşti nici foarte puternică, nici foarte experimentată. Şi ar putea fi deja mort.
Ea atinse unul dintre lujeri.
— De ce-ţi pasă? o întrebă din nou Vrejy.
Părea curios. Nu o provoca, încerca doar s-o înţeleagă.
— Fiindcă trebuie să-i pese cuiva.
Pentru prima oară, Shmangli nu-şi luă în seamă instinctul şi, în schimb, intră pe fereastră. Traversă camera în fugă.
Ajunse pe coridorul de la etaj. Pe trepte. Se avântă în josul lor, coborând aproape numai în salturi. Trecu dincolo de o uşă.
O luă la stânga. Pe coridor. Din nou la stânga.
O grămadă de oameni pe culoarul luxos. Shmangli ajunse la ei, apoi şerpui printre ei. Pentru atâta lucru n-avea nevoie de măreţie. Se strecura printre picioarele mulţimii încă de când învăţase să meargă.
Gawx zăcea într-o baltă de sânge care întunecase culoarea covorului fin. Vizirii şi gărzile îl înconjurau, vorbind în şoaptă.
Shmangli se târî lângă el. Trupul încă îi era cald, dar sângerarea părea să se fi oprit. Ţinea ochii închişi.
— Prea târziu? şopti ea.
— Nu ştiu, răspunse Vrejy, încolăcindu-i-se alături.
— Ce fac?
— Nu... nu sunt sigur. Stăpână, trecerea de partea voastră a fost grea şi mi-a lăsat goluri printre amintiri, în ciuda precauţiilor luate de poporul meu. Nu…
Shmangli îl întinse pe Gawx pe spate, cu ochii către cer. Pentru ea, băiatul nu însemna nimic, era adevărat. Abia se cunoscuseră şi fusese un neghiob. Doar îl sfătuise să se ducă înapoi.
Însă asta era ea, asta trebuia să fie.
„Îţi vei aduce aminte de cei care-au fost uitaţi.”
Se aplecă spre el, îşi atinse fruntea de a lui, apoi expiră. Ceva scânteietor îi părăsi buzele, un norişor de lumină strălucitoare. Rămase suspendat în faţa buzelor lui Gawx.
„Haide.. ”
Norişorul zvâcni, apoi pătrunse în gura lui.
O mână o prinse pe Shmangli de umăr, îndepărtând-o de

Gawx. Ea se lăsă moale, brusc istovită. Cu adevărat extenuată, atât de sleită de puteri, încât îi venea greu şi să se ţină pe picioare.

Negură o trase de umăr, îndepărtând-o de mulţime.

— Vino, spuse el.

Gawx se mişcă. Vizirii icniră şi-şi îndreptară atenţia către tânărul care gemu, apoi se săltă în capul oaselor.

— S-ar părea că eşti o Muchiedansatoare, spuse Negură, călăuzind-o pe coridor, în timp ce mulţimea se îngrămădea în jurul lui Gawx, vorbind întruna.

Shmangli se împletici, dar Negură o ţinu în picioare.

— Mă întrebam care dintre voi doi este.

— Miracol! exclamă un vizir.

— Yaezir a vorbit, spuse unul dintre descendenţi.

— Muchiedansatoare, zise Shmangli. Nu ştiu ce-i aia.

— Au fost cândva un ordin glorios, răspunse Negură, ducând-o pe coridor, tot mai departe.

Nimeni nu le dădea atenţie, toată lumea n-avea ochi decât pentru Gawx.

— Acolo unde tu bâjbâi, ei făceau totul cu o eleganţă superbă. Puteau alerga pe cea mai subţire funie, dansau pe vârfurile acoperişurilor, străbăteau un câmp de luptă ca o panglică purtată de vânt.

— Pare… minunat.

— Da. Din nefericire, erau întotdeauna preocupaţi de lucruri mărunte, ignorându-le pe cele de mare importanţă. S-ar părea că ai temperamentul lor. Ai devenit una dintre ei.

— N-am vrut, spuse Shmangli.

— Îmi dau seama.

— De ce… de ce mă vânezi?

— În numele justiţiei.

— Există o grămadă de oameni care fac lucruri rele, insistă ea.

Fiecare cuvânt însemna o sforţare, îi venea greu să vorbească, îi venea greu să gândească. Era atât de istovită.

— Ai fi putut vâna şefii bandelor de răufăcători, ucigaşii. Dar m-ai ales pe mine. De ce?

— Alţii sunt odioşi, dar nu stăpânesc arte care-ar putea readuce Devastarea în lumea noastră.

Cuvintele lui erau atât de reci.

— Ceea ce eşti tu trebuie oprit.

Shmangli se simţea amorţită, încercă să-şi cheme măreţia, dar şi-o folosise pe toată. Ba poate şi ceva în plus.

Negură o răsuci şi o lipi de perete. Shmangli nici nu se putea ţine pe picioare. Alunecă în jos, rămase aşezată. Vrejy i se opri alături, se răspândi ca o răbufnire de lujeri târâtori.

Negură îngenunche lângă ea. Îşi întinse mana.

— L-am salvat, spuse Shmangli. Am făcut ceva bun, nu?

— Bunătatea n-are nicio importanţă, ripostă Negură.

Cristalsabia îi căzu între degete.

— Nu-ţi pasă, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu-mi pasă.

— Ar trebui să-ţi pese, zise ea istovită. Ar trebui… ar trebui să-ncerci, adică. Cândva mi-am dorit să fiu ca tine. N-a mers. Nu eram… nici măcar n-aveam senzaţia că sunt vie…

Negură înălţă Sabia. Shmangli închise ochii.

— E graţiată!

Negură o strânse de umăr mai tare.

Simţindu-se complet secătuită – de parcă ar fi săltat-o cineva de vârfurile picioarelor şi ar fi stors totul din ea – Shmangli se sili să deschidă ochii. Gawx se opri lângă ei împleticindu-se şi răsunând greu. În urma lui veneau vizirii şi descendenţii.

Cu hainele pline de sânge şi cu ochii mari, Gawx strângea în mână o bucată de hârtie. I-o întinse lui Negură.

— O graţiez pe fata asta. Eliberează-o, om al legii!

— Cine eşti tu ca să poţi face aşa ceva? întrebă Negură.

— Sunt Primul Aqasix, declară Gawx. Conducătorul Azirului!

— Ridicol.

— Kadasicşii au vorbit, zise unul dintre moştenitori.

— Heralzii? se miră Negură. Ba n-au vorbit. Vă înşelaţi.

— Am votat, îi explică un vizir. Proba dată de acest tânăr a fost cea mai bună.

— Ce probă? spuse Negură. E un hoţ!

— A înfăptuit miracolul Recreşterii, zise cel mai bătrân dintre descendenţi. A fost mort şi s-a întors. Ce altă probă mai grăitoare am putea pretinde?

— Ni s-a dat un semn, vorbi şi mai-marea vizirilor. Avem un Prim care poate supravieţui atacurilor Celui Cu Totul Alb. Slavă lui Yaezir, Kadasix al Regilor, fie să guverneze cu înţelepciune! Acest tânăr e Prim. A fost Prim dintotdeauna. Abia acum ne-am

dat seama şi-l implorăm să ne ierte fiindcă n-am văzut adevărul mai devreme.

— Aşa cum s-a făcut întotdeauna, spuse cel mai vârstnic descendent. Şi cum se va mai face. Retrage-te, om al legii! Ţi s-a dat un ordin.

Negură se uită cu mare atenţie la Shmangli.

Ea zâmbi, obosită. Îi arătă dinţii nenorocitului. Era drept s-o facă.

Cristalsabia lui dispăru în ceaţă. Fusese înfrânt, dar nu părea să-i pese. Nicio înjurătură, nici măcar o tresărire. Se ridică şi-şi scoase mănuşile pe rând, trăgându-le de manşete.

— Lăudat fie Yaezir! spuse. Heraldul Regilor. Fie să guverneze cu înţelepciune. Dacă încetează vreodată să saliveze.

Negură se înclină în faţa noului Prim, apoi se îndepărtă păşind apăsat.

— Ştie cineva numele acestui om al legii? întrebă un vizir. Şi când am început noi să le-ngăduim apărătorilor legii să rechiziţioneze Cristalsăbii?

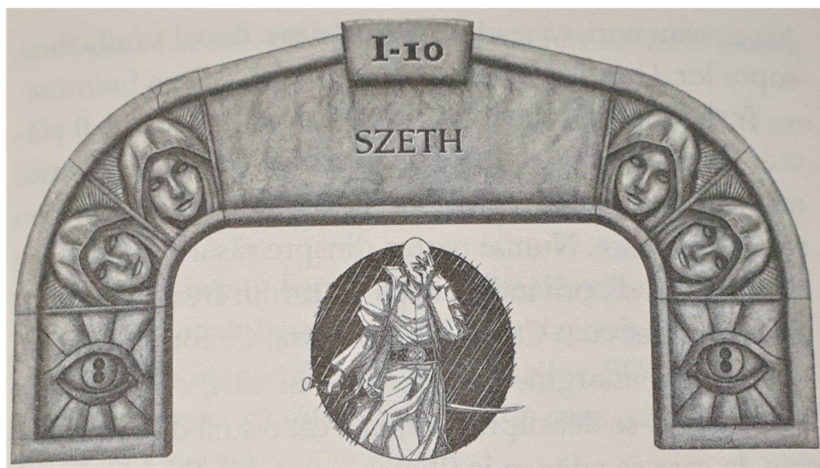
Gawx îngenunche lângă Shmangli.

— Prin urmare, acum eşti un soi de împărat, spuse ea, închizând ochii şi lăsându-se pe spate.

— Mda. Sunt încă năucit. Se pare c-am înfăptuit un miracol, sau cam aşa ceva.

— Bravo ţie, îl felicită Shmangli. Pot să-ţi mănânc cina?

I-10
SZETH

Szeth-fiu-fiu-Vallano, Făr'adevăr din Shinovar, stătea în vârful celui mai înalt turn din lume, contemplând Sfârşitul Tuturor Lucrurilor.

Sufletele oamenilor pe care-i omorâse pândeau în umbră. Îi vorbeau în şoaptă. Dacă se apropia mai mult, urlau.

Urlau şi când închidea ochii. Se deprinsese să clipească pe cât de puţin posibil. Îşi simţea ochii uscaţi în orbite. Asta ar fi făcut... orice om cu mintea întreagă.

Ascuns printre piscurile munţilor, cel mai înalt turn din lume era perfect pentru acea contemplare. Dacă n-ar fi fost legat de o Piatră a Jurământului, dacă ar fi fost cu totul alt om, ar fi rămas acolo, în singurul loc de la Răsărit unde pietrele nu erau blestemate, unde îţi era îngăduit să calci pe ele. Locul ăla era sacru.

Strălucitor, soarele îşi trimitea razele într-acolo, alungând umbrele şi estompând urletele atât de mult cât era cu putinţă. Urlătorii îşi meritaseră moartea, fireşte. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Szeth. „Vă urăsc. Urăsc... pe oricine." Glorie interioară, ce sentiment straniu!

Nu-şi ridica privirea. Nu voia s-o întâlnească pe a Zeului Zeilor. Dar era un sentiment plăcut să stai în bătaia soarelui. Nu existau nori, ca s-aducă întunecime. Locul se afla deasupra lor. Urithiru domina până şi norii.

Turnul masiv era pustiu; un alt motiv pentru care îi plăcea. O sută de caturi, toate de forma unor inele, şi fiecare mai larg

decât cel de deasupra sa, pentru a oferi un balcon scăldat în soare. Numai partea dinspre răsărit era plată şi abruptă, aşa că, privind de departe, turnul crea impresia că fusese retezat cu o Cristalsabie imensă. Ce formă stranie! Stătea pe marginea aceea, chiar în vârf, cu picioarele legănându-i-se deasupra unui hău cât o sută de caturi masive, la care se adăuga înălţimea muntelui. Sticla scânteia pe suprafaţa netedă a acelei laturi plate.

Ferestre de sticlă, îndreptate spre răsărit, către Obârşie. Când vizitase pentru prima oară locul – chiar după ce fusese exilat din ţara lui de baştină – nu înţelesese cât de ciudate erau acele ferestre. Pe atunci, încă mai era obişnuit cu furtunile blânde. Ploaie, vânt şi meditaţie.

În ţinuturile blestemate ale mergătorilor pe piatră, lucrurile stăteau cu totul altfel. Acolo abundau sângele, moartea şi ţipetele. Şi… şi…

Respiră. Sili aerul să-i intre şi să-i iasă din trup şi se ridică în picioare pe marginea parapetului din vârful turnului.

Se luptase cu o imposibilitate. Cu un bărbat cu Lumină de Furtună, cu un om care cunoştea furtuna din trup. Asta însemna… probleme. Cu ani în urmă, Szeth fusese izgonit pentru că dăduse alarma. O alarmă falsă, aşa i se spusese.

Îi spuseseră că nu mai există Pustiitori.

I-o garantaseră chiar spiritele pietrelor.

Puterile celor de demult nu mai există.

Cavalerii Radianţi au fost înfrânţi.

Noi suntem tot ce-a mai rămas.

Tot ce-a mai rămas... Făr’adevăr.

— N-am fost credincios? strigă el, ridicându-şi în sfârşit faţa către soare.

Vocea i se izbi de munţi şi de sufletele lor fantomatice, stârnind ecouri.

— Nu m-am supus, nu mi-am ţinut jurământul? N-am făcut ceea ce mi-ai cerut?

Omorurile, asasinatele. Clipi din ochii obosiţi.

ŢIPETE.

— Dacă întreg Şamanatul se înşală, asta ce poate însemna? Ce poate însemna, dacă m-au izgonit din greşeală?

Însemna Sfârşitul Tuturor Lucrurilor. Sfârşitul adevărului, însemna că totul era lipsit de sens, că jurământul lui n-avea

noimă.

Însemna că ucisese fără motiv.

Se lăsă să cadă pe lângă turn, cu hainele albe – care simbolizau acum pentru el atât de multe – fluturându-i în vânt. Se umplu cu Lumină de Furtună şi se Ancoră către miazăzi. Trupul îi zvâcni într-acolo, căzând de-a lungul cerului. Putea călători astfel doar pentru scurtă vreme; Lumina lui de Furtună nu dura mult.

Din pricina prea multelor imperfecţiuni ale trupului. Cavalerii Radianţi... despre ei se spunea... se spunea că se pricepeau la asta mult mai bine... la fel ca Pustiitorii.

Avea destulă Lumină ca să se desprindă de munţi şi să coboare într-un sat de la poalele dealurilor. Acolo oamenii lăsau adesea sfere pentru el, ca ofrandă, fiindcă-l credeau un soi de zeu. Se putea hrăni cu Lumina aceea pentru a merge mai departe, până găsea un alt oraş şi mai multă Lumină de Furtună.

Îi trebuiau câteva zile ca s-ajungă acolo unde dorea, dar avea să găsească răspunsuri. Sau, lăsând răspunsurile pe mai târziu, un om pe care să-l ucidă.

De data asta, avea să-şi aleagă singur următoarea victimă.

De data asta unul ales de el însuşi.

I-11
RITMURI NOI

În timp ce urca în tumul central din Narak, Eshonai încerca să alunge micul spren cu fluturări ale mâinii. Îi dansa în jurul capului, emanând inele de lumină din silueta lui de cometă. Oribilă creatură. De ce n-o lăsa în pace?

Poate că nu era în stare să stea deoparte. La urma urmelor, ea trăia o experienţă minunat de nouă. Ceva care nu mai fusese văzut de veacuri. Forma-furtunos. O formă a adevăratei puteri.

O formă dăruită de zei.

Continuă să urce treptele, cu tălpile lovindu-i-se zgomotos de Cristalarmură. Se simţea bine în ea.

Era în forma aceea de cincisprezece zile, de cincisprezece zile auzea ritmuri noi. La început se acordase des cu ele, însă pe mulţi îi agitau foarte tare. Renunţase, se silise să vorbească acordându-se la cele vechi, familiare.

Îi era greu, pentru că ritmurile alea vechi erau atât de plictisitoare! Sub cele noi, ale căror nume le intuia cumva, aproape că desluşea voci care-i vorbeau. O povăţuiau. Dacă poporul ei ar fi fost îndrumat astfel de-a lungul veacurilor, cu siguranţă n-ar mai fi dat greş într-o asemenea măsură.

Eshonai ajunse în vârful turnului, unde o aşteptau ceilalţi patru. Sora ei, Venli, se afla din nou acolo, purtând şi ea tot noua formă – cu ţepi pe plăcile carapacei, cu ochi roşii, de o agilitate primejdioasă. Întâlnirea avea să se desfăşoare într-un mod foarte diferit de cea dinaintea ei. Eshonai trecu prin noile ritmuri, având grijă să nu le fredoneze. Ceilalţi încă nu erau

pregătiţi.

Se aşeză, apoi i se tăie răsuflarea.

Ritmul ăla! Suna ca şi cum… ca şi cum propria ei voce ar fi ţipat la ea. Un ţipăt de durere. Ce fusese asta? Clătină din cap şi descoperi că, fără să vrea, îşi dusese mâna la piept, neliniştită. Când o deschise, sprenul ca o cometă ţâşni afară.

Se acordă cu Enervarea. Ceilalţi dintre cei cinci o priveau pieziş şi doi fredonară în Curiozitate. De ce se purtase aşa?

Eshonai se aşeză, cu Cristalarmura frecându-i-se de piatră.

Când se aflau atât de aproape de liniştire – răstimpul numit de umani Lăcrimare – marile furtuni se răreau. Şi asta era o mică piedică în calea planului ei de preschimbare a tuturor ascultătorilor în forma-furtunos. După transformarea ei, nu mai fusese decât o mare furtună, în timpul căreia Venli şi erudiţii săi luaseră noua formă, alături de două sute de soldaţi aleşi de Eshonai. Nu ofiţeri. Soldaţi obişnuiţi. Genul de luptători de a căror supunere nu se îndoia.

De următoarea mare furtună îi mai despărţeau doar câteva zile şi Venli adunase spreni. Avea cu miile. Sosise timpul.

Eshonai, una dintre Cei Cinci, se uită la ceilalţi patru. Cerul senin al zilei lăsa razele soarelui să se reverse asupra lor şi câţiva vântspreni veneau spre ei, purtaţi de o adiere. Ajunseră destul de aproape înainte de a se opri, pentru a se repezi apoi în direcţia opusă.

— De ce-aţi vrut să ne întâlnim? îi întrebă Eshonai pe ceilalţi.

— Ai vorbit despre un plan, răspunse Davim, cu mâinile lui late, de lucrător, încleştate în faţă. În auzul tuturor. N-ar fi trebuit să-l dezvălui mai întâi Celor Cinci?

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt pur şi simplu entuziasmată. Oricum, cred că ar trebui să fim Cei Şase.

— Hotărârea asta nu s-a luat, zise Abronai, nevolnic şi durduliu. (Forma-soţ era dezgustătoare.) Lucrurile se mişcă prea repede.

— Trebuie să ne mişcăm repede, ripostă Eshonai, în Ritmul Hotărârii. Până la liniştire nu vor mai fi decât două mari furtuni. Ştiţi ce veşti aduc iscoadele. Umanii pun la cale o ultimă înaintare către noi, către Narak.

— E păcat că întâlnirea ta cu ei s-a sfârşit atât de prost, zise Abronai în Reflecţie.

— Au ţinut să-mi spună c-au plănuit să ne nimicească, minţi

Eshonai. Voiau să se laude. A fost singurul motiv pentru care-au acceptat o întâlnire cu mine.

— Trebuie să fim pregătiţi să ne luptăm cu ei, spuse Davim, în Nelinişte.

Eshonai râse. O manifestare zgomotoasă a emoţiei, dar asta simţea cu adevărat

— Să ne luptăm cu ei? N-ai auzit ce-am spus? Pot să chem o mare furtună.

— Cu ajutor, zise Chivi, în Curiozitate.

Forma-abil. O altă formă slabă. Ar fi trebuit scoasă din rândurile lor.

— Ai spus că n-o poţi face singură. De câţi alţii ai nevoie? Cei două sute pe care-i ai acum îţi sunt de-ajuns, cu siguranţă.

— Nu, nu sunt nici pe departe de ajuns, răspunse Eshonai. Simt că avem cu atât mai multe şanse să izbutim cu cât iau mai mulţi de-ai noştri forma asta. De aceea mi-ar plăcea să continuăm cu transformările.

— Desigur, încuviinţă Chivi. Dar câţi dintre noi trebuie să se transforme?

— Toţi.

Davim fredona în Amuzament, crezând că era o glumă, însă amuţi când văzu că toţi ceilalţi păstrau tăcerea.

— O s-avem o singură şansă, spuse Eshonai în Hotărâre. Umanii vor pleca din taberele lor de război împreună, ca o singură armată imensă, ca s-ajungă la Narak în timpul liniştirii. Pe platouri vor fi cu desăvârşire expuşi, fără niciun adăpost. În acel răstimp, o mare furtună i-ar nimici.

— Nici măcar nu ştim cu-adevărat că poţi chema una, spuse Abronai, în Îndoială.

— De aia avem nevoie să ia forma-furtunos cât mai mulţi dintre noi cu putinţă, răspunse Eshonai. Dacă ne scapă prilejul ăsta, copiii noştri vor cânta cântecele Blestemului, presupunând că vor trăi destul de mult ca s-apuce s-o facă. E şansa noastră, singura noastră şansă. Imaginaţi-vă zece armate ale umanilor izolate pe platouri, lovite şi copleşite de o mare furtună la care nu s-au aşteptat nicidecum! În forma-furtunos, nouă nu ne-ar pricinui niciun rău. Dacă unii dintre ei vor scăpa cu viaţă, îi vom ucide apoi cu uşurinţă.

— E ispititor, zise Davim.

— Nu-mi place înfăţişarea celor care-au luat forma asta, spuse

Chivi. Nu-mi place cu cât patos cer mulţi să o primească. Poate că două sute sunt de-ajuns.

— Eshonai, ce simţi în forma asta? întrebă Davim.

Voia să ştie mai mult decât spuseseră cuvintele lui. Fiecare formă te schimba, într-un anume fel. Forma-luptător te făcea mai agresiv, forma-soţ te făcea să-ţi pierzi uşor concentrarea, forma-abil te făcea mai atent, iar în forma-luptător te supuneai poruncilor.

Eshonai fredona în Ritmul Păcii.

Nu. Fusese vocea care ţipa. Cum fusese cu putinţă să-şi petreacă atâtea săptămâni în forma aia fără să-şi dea seama?

— Mă simt vie, spuse în Ritmul Bucuriei. Mă simt puternică, în plină forţă. Simt o legătură cu lumea, o legătură de care ar fi trebuit să fiu conştientă dintotdeauna. Davim, e la fel ca transformarea din forma-nepăsător într-una dintre celelalte forme – atât de mare e schimbarea. Acum, când stăpânesc puterea asta, îmi dau seama că înainte n-am trăit cu adevărat.

Îşi ridică o mână şi strânse pumnul. Când i se încordară muşchii, simţi energia scurgându-i-se în josul braţului, deşi îi era ascuns în Cristalarmură.

— Ochi roşii, şopti Abronai. La asta s-a ajuns?

— Dacă ne hotărâm s-o facem, spuse Chivi. Poate-ar trebui s-o încercăm mai întâi noi patru şi apoi să spunem dacă e cazul să ni se alăture şi ceilalţi.

Venli deschise gura, gata să vorbească, dar Chivi o întrerupse cu o fluturare a mâinii.

— Tu ai spus ce-ai avut de spus, Venli. Ştim ce doreşti.

— Din păcate, nu putem aştepta, răspunse Eshonai. Dacă vrem să prindem în cursă armatele alethi, avem nevoie de timp ca să transformăm pe toată lumea înainte de a pleca ei în căutarea Narakului.

— Eu vreau să-ncerc, spuse Abronai. Poate-ar trebui să-i propunem poporului nostru o transformare în masă.

— Nu.

Zuln vorbise în Ritmul Păcii.

Dintre Cei Cinci, era forma-nepăsător şi stătea gârbovită, privind în jos. Nu obişnuia să spună nimic, aproape niciodată.

— Nu, repetă ea. Nu e corect.

— Ar trebui să cădem cu toţii de acord, spuse Davim. Zuln, nu poţi asculta glasul raţiunii?

— Nu e corect, spuse din nou forma-nepăsător.

— E nepăsătoare, zise Eshonai. N-ar trebui s-o luăm în seamă.

Davim fredona în Nelinişte.

— Zuln reprezintă trecutul, Eshonai. N-ar trebui să vorbeşti aşa despre ea.

— Trecutul e mort.

Abronai i se alătură lui Davim, fredonând tot în Nelinişte.

— Poate că merită să ne gândim mai mult. Eshonai, tu… nu vorbeşti ca de obicei. Nu-mi dădusem seama că schimbările sunt atât de puternice.

Eshonai se acordă cu unul dintre ritmurile noi, Ritmul Furiei. Păstră cântecul în ea şi se trezi fredonându-l. Erau cu toţii atât de prudenţi, atât de slabi! Aveau să-şi vadă poporul nimicit.

— O să ne reîntâlnim ceva mai târziu, tot azi, zise Davim. Până atunci hai să chibzuim. Eshonai, în acest răstimp o să stau de vorbă cu tine între patru ochi, dacă eşti de acord.

— Desigur.

Se ridicară de pe locurile lor din vârf. Eshonai se apropie de margine şi se uită în jos în vreme ce coborau ceilalţi. Turnul era prea înalt ca să sară, chiar şi în Cristalarmură. Îşi dorea atât de mult să încerce!

Se părea că în jurul turnului se adunase toată suflarea din oraş, aşteptând hotărârea. În cele câteva săptămâni de la transformarea ei, discuţiile despre ceea ce i se întâmplase – mai întâi ei şi apoi altora – impregnaseră oraşul cu un amestec aparte de nelinişte şi speranţă. Veniseră mulţi la ea, implorând să le fie dată şi lor aceeaşi formă, înţeleseseră ce şanse oferea.

— Nu vor fi de acord, spuse Venli din spatele ei, când ceilalţi ajunseră jos; vorbea în Ranchiună, unul dintre noile ritmuri. Tonul tău a fost prea bătăios, Eshonai.

— Davim e de partea noastră, răspunse Eshonai în Ritmul Încrederii. Va fi şi Chivi, dacă avem putere de convingere.

— Nu e de-ajuns. Dacă nu cad toţi Cei Cinci de acord…

— Nu-ţi face griji.

— Oamenii noştri trebuie să ia forma asta, Eshonai, spuse Venli. E inevitabil.

Eshonai se trezi fredonând noul Ritm al Amuzamentului… adică al Zeflemelei. Se întoarse spre sora ei.

— Ştiai, nu-i aşa? Ştiai exact ce-o să-mi facă forma asta. Ai ştiut dinainte de a o lua tu însăţi.

— Păi... Da.

Eshonai îşi înşfacă sora de pieptul robei şi o smuci spre ea, ţinând-o strâns. În Cristalarmură era uşor, deşi Venli se opuse cu mai multă putere decât ar fi fost normal, şi o mică scânteiere de fulger roşu îi traversă braţele şi faţa. Eshonai nu era obişnuită cu o asemenea forţă a surorii ei erudite.

— Ai fi putut să ne distrugi, zise Eshonai. Dacă forma asta ar fi făcut ceva cumplit?

Ţipăt. În capul ei. Venli zâmbi.

— Cum ai descoperit-o? întrebă Eshonai. N-ai dat de ea în cântece. A fost mai mult de-atât.

Venli nu scoase niciun cuvânt, întâlni privirea lui Eshonai şi fredona în Încredere.

— Trebuie să ne-asigurăm că toţi Cei Cinci sunt de acord cu planul nostru, spuse. Dacă vrem să supravieţuim, dacă vrem să-i înfrângem pe umani, trebuie să fim în forma asta – cu toţii. Trebuie să chemăm furtuna. E... aşteptată, Eshonai. Aşteptată şi făurită.

— O să am grijă să fie aşa, răspunse Eshonai, eliberând-o. Poţi să aduni destui spreni ca să transformăm pe toată lumea?

— Oamenii mei lucrează la asta de trei săptămâni. O să-i putem transforma cu miile în timpul ultimelor două mari furtuni dinainte de liniştire.

— Bun.

Eshonai începu să coboare.

— Soră a mea? întrebă Venli. Pui ceva la cale. Ce anume? Cum o să-i convingi pe Cei Cinci?

Eshonai îşi continuă coborârea. Cu plusul de echilibru şi forţă oferit de Cristalarmură, nu trebuia să se ţină de lanţuri ca să nu se dezechilibreze. Când nu mai avea mult până jos, unde Cei Cinci le vorbeau oamenilor, se opri la mică înălţime deasupra mulţimii şi trase aer adânc în piept. Pe urmă strigă din toate puterile:

— Peste două zile, îi voi lua pe toţi cei dornici să meargă în furtună şi le voi da această nouă formă.

Mulţimea încremeni şi toate ritmurile fredonate se stinseră.

— Cei Cinci încearcă să vă refuze acest drept, tună Eshonai. Nu vor s-aveţi această formă a puterii. Sunt înspăimântaţi, ca nişte cremlingi ascunşi în crăpături. Nu pot să vă refuze acest drept! Oricine are dreptul să-şi aleagă propria formă!

Îşi ridică mâinile deasupra capului, fredonând în Hotărâre, şi chemă o furtună.

Una minusculă, doar o picătură în comparaţie cu ceea ce aşteptau. Îi crescu între palme, vânt şi fulgere. O furtună în miniatură în mâinile ei, lumină şi putere, un vârtej de vânt. Trecuseră veacuri de când nu mai fusese întrebuinţată puterea aceea, aşa că – aidoma unui râu blestemat – energia îşi aştepta nerăbdătoare eliberarea.

Furtuna prinse putere, destulă ca să-i biciuiască hainele, învârtejindu-i-se în jur însoţită de tunete mărunte, fulgere roşii şi o ceaţă neguroasă. În cele din urmă, se risipi. Eshonai auzi Veneraţia mulţimii – în cântece întregi, nu doar fredonată. Sentimentele tuturor erau puternice.

— Cu această putere, declară ea, putem să-i nimicim pe alethi şi să ne apărăm poporul. V-am văzut disperarea. V-am auzit cântând în Jelanie. Nu trebuie să fie aşa! Veniţi cu mine în furtuni! E dreptul vostru şi e datoria voastră să-mi fiţi alături.

În spatele ei, pe trepte, Venli fredona în Încordare.

— Asta o să ne învrăjbească între noi, Eshonai! Prea multă agresivitate, prea brusc!

— O să funcţioneze, răspunse Eshonai în Ritmul Încrederii. Tu nu-i cunoşti aşa cum îi cunosc eu.

Ceilalţi patru dintre Cei Cinci îi aruncau de jos priviri aspre, părând să se simtă trădaţi, deşi ea nu le putea auzi cântecele.

Coborî la rândul ei, apoi îşi croi drum prin mulţime, şi soldaţii în forma-furtunos i se alăturară. Oamenii îi făceau loc, cei mai mulţi fredonând în Nelinişte. Se adunaseră mai ales lucrători şi cei în forma-abil. Avea sens. Cei în forma-luptător aveau prea mult simţ practic ca să stea gură-cască.

Eshonai şi războinicii ei în forma-furtunos părăsiră piaţa din mijlocul oraşului. O lăsă pe Venli să-i însoţească, dar nu-i dădu nicio atenţie. Ajunseră în cele din urmă la cazărmile din partea adăpostită de furtuni a oraşului. Clădirile de acolo, destul de multe de altfel, fuseseră construite pentru a crea o comunitate a soldaţilor. Oştenilor ei nu li se cerea să doarmă în acel loc, însă mulţi o făceau.

Aflat la un platou distanţă, terenul de instrucţie răsuna de zgomote în timp ce războinicii îşi cizelau deprinderile sau – mai probabil – erau instruiţi luptătorii transformaţi de curând. Divizia a doua, din care făceau parte o sută douăzeci şi opt de soldaţi,

supraveghea platourile din zona de mijloc, în aşteptarea apariţiei umanilor. Perechi-războinice cutreierau Câmpiile, ca iscoade. Eshonai le dăduse însărcinarea asta imediat ce-şi dobândise noua formă, fiindcă ştiuse încă de atunci că era nevoie de o schimbare a modului de luptă. Voia să adune toate informaţiile posibile despre alethi şi despre tactica lor din acel moment.

Soldaţilor li se spusese să nu ia în seamă pupele. Nu voia să mai sufere pierderi în jocul ăla lipsit de importanţă când orice luptător de sub comanda ei reprezenta o potenţială formă-furtunos.

Însă toate celelalte divizii erau acolo. Un total de şaptesprezece mii de soldaţi. O forţă puternică într-un anumit fel, dar totodată, prea neînsemnată ca număr faţă de ceea ce fuseseră cândva. Îşi ridică mâna, cu pumnul strâns, şi divizia ei de forme-furtunos le ceru tuturor oştenilor din armata ascultătorilor să se adune. Cei care se antrenau îşi lăsară armele jos şi alergară spre ea. Alţii ieşiră din cazărmi. În scurt timp, o înconjurară cu toţii.

— E timpul să punem capăt luptei împotriva alethilor, le strigă ea. Cine vrea să mă urmeze pentru asta?

Fredonatul în Hotărâre străbătu mulţimea. Din câte putea ea s-audă, nimeni nu scotea niciun sunet în îndoială. Minunat.

— E nevoie să-mi fiţi cu toţii alături, în forma mea de acum, strigă Eshonai şi, transmise din gură-n gură, cuvintele ei ajunseră la urechile tuturor.

Mulţimea fredona din nou în Hotărâre.

— Sunt mândră de voi, spuse Eshonai. O să-mi trimit divizia de furtunoşi să afle răspunsul fiecăruia în parte. Dacă printre voi sunt unii care nu doresc să se schimbe, o să ştiu eu însumi cine anume. Hotărârea vă aparţine, aveţi acest drept, şi n-o să vă silesc, dar trebuie să ştiu.

Îşi privi formele-furtunos, care salutară şi se împrăştiară, doi câte doi, în perechi războinice. Eshonai se retrase cu un pas, îşi încrucişă braţele şi se uită cum treceau, pe rând, de la o divizie la alta. În ţeasta ei se auzeau bătăi de tobă în noile ritmuri, dar se ferea de Ritmul Păcii, cu straniile lui ţipete. Nu purta nicio luptă împotriva a ceea ce devenise. Ochii zeilor o ţintuiau cu prea multă atenţie.

În apropiere se adunară câţiva soldaţi, chipuri familiare sub

coifurile tari, cu fărâme de nestemate împletite în bărbile bărbaţilor. Divizia ei, cei care-i fuseseră cândva prieteni.

Nu putea să-şi explice pe deplin de ce nu-i alesese pe ei primii pentru transformare, ci luase în schimb două sute de soldaţi din multe alte divizii. Avea nevoie de oşteni supuşi, dar nicidecum vestiţi pentru inteligenţa lor.

Thude şi ceilalţi din fosta ei divizie... o cunoşteau prea bine. Şi-ar fi pus întrebări.

Avu curând toate răspunsurile. Doar o mână dintre cei şaptesprezece mii de soldaţi refuzaseră transformarea cerută. Şi fuseseră adunaţi, cu toţii, pe terenul de instrucţie.

În timp ce se gândea la următoarea ei mişcare, Thude se apropie de ea. Înalt, cu braţe şi picioare groase, purtase forma-luptător tot timpul, în afara celor două săptămâni în care se împerechease cu Bila. Fredona în Hotărâre – un mod în care un soldat spunea că e gata să se supună ordinelor.

— Ceea ce se petrece mă îngrijorează, Eshonai, spuse el. E nevoie să se schimbe chiar atât de mulţi?

— Dacă nu ne transformăm, suntem morţi, ripostă ea. Umanii ne vor nimici.

El continuă să fredoneze în Hotărâre, semn că avea încredere în ea. Dar ochii lui păreau să spună o altă poveste.

Melu, una dintre formele-luptător, se întoarse şi salută.

— Numărătoarea s-a încheiat.

— Minunat, spuse Eshonai. Transmite-le ordinul meu soldaţilor. La aceeaşi întrebare trebuie să răspundă toată lumea din oraş.

— Toată lumea? se miră Thude în Nelinişte.

— Timpul nostru e scurt, răspunse Eshonai. Dacă nu trecem la fapte, o să pierdem prilejul unui atac împotriva umanilor. Nu ne-au mai rămas decât două furtuni; îi vreau pe toţi cei din oraş dornici s-o facă pregătiţi să ia forma-furtunos înainte de a trece de noi furtunile astea. Ceilalţi au dreptul să refuze, însă îi vreau adunaţi laolaltă, ca să ştim cum stăm.

— Da, Generale, spuse Melu.

— Mergeţi în formaţie de recunoaştere compactă, adăugă Eshonai, arătând către toate părţile oraşului. Treceţi pe străzi şi număraţi pe toată lumea. Folosiţi şi diviziile de forme-luptători, ca să câştigăm timp. Spuneţi-le oamenilor de rând că încercăm să aflăm câţi oşteni vom avea în următoarea bătălie, iar

soldaţilor care fac numărătoarea cerele să fie calmi şi să cânte în Ritmul Păcii. Duceţi-i pe cei dornici să se transforme în piaţa din centru. Pe cei care nu vor, trimiteţi-i aici. Daţi-le escorte, ca să nu se piardă pe drum.

Venli sosi lângă ea în timp ce Melu transmitea ordinul şi trimitea soldaţi să-l îndeplinească. Thude se întoarse în divizia lui.

Din jumătate în jumătate de an, făceau câte o numărătoare, ca să ştie câţi sunt şi dacă împărţirea în forme era echilibrată. Din când în când, aveau nevoie de voluntari care să devină soţi sau lucrători. Cel mai adesea aveau nevoie de mai multe forme-luptător.

Asta însemna că soldaţii primiseră o însărcinare cu care erau deprinşi şi se supuneau ordinului cu uşurinţă. După atâţia ani de război, se obişnuiseră să facă tot ce spunea ea. Mulţi simţeau întocmai apăsarea căreia îi dădeau glas oamenii simpli, numai că la ei devenea sete de sânge. Voiau pur şi simplu să lupte. Probabil că, dacă Eshonai le-ar fi ordonat, s-ar fi năpustit cu capul înainte asupra taberelor umanilor de zece ori mai numeroşi.

„De fapt, Cei Cinci n-au făcut nimic altceva decât să lase asta în seama mea”, se gândi, când primii nedoritori începură să iasă din oraş, escortaţi de soldaţi. „De ani buni sunt conducătoarea absolută a armatelor noastre, şi toţi cei cât de cât înclinaţi spre gâlceava mi-au fost daţi ca soldaţi.”

Lucrătorii aveau să se supună; stătea în firea lor. Mulţi dintre abilii încă netransformaţi îi erau loiali lui Venli, fiindcă aproape toţi visau să devină erudiţi. Soţii n-aveau să se sinchisească, iar puţinii nepăsători aveau creierele prea amorţite ca să se opună.

Oraşul era al ei.

— Din nefericire, va trebui să-i ucidem, spuse Venli cu ochii la nedoritorii adunaţi.

Se îngrămădeau unii în alţii, temători, în ciuda cântecelor blânde ale soldaţilor.

— Oştenii tăi vor fi în stare s-o facă?

— Nu, răspunse Eshonai, clătinând din cap. Dac-am face-o acum, ni s-ar împotrivi mulţi. Va trebui s-aşteptăm până se transformă toţi soldaţii mei. Atunci nu vor cârti.

— Asta-i treabă făcută de mântuială, spuse Venli în Ranchiună. Credeam că le inspiri loialitate.

— Nu-mi pune la îndoială hotărârile. Eu conduc oraşul, nu tu.

Venli tăcu, dar continuă să fredoneze în Ranchiună. Avea să-ncerce să ia controlul din mâinile lui Eshonai. Era o descoperire stânjenitoare, fiindcă de fapt descoperise cât de mult îşi dorea ea însăşi să conducă. Aşa ceva nu-i stătea în fire. Nicidecum.

„Nimic din toate astea nu e în firea mea, eu... ”

Noile ritmuri îi invadară mintea. Lăsă deoparte astfel de gânduri când se apropie un grup de soldaţi, târând pe cineva care striga. Abronai, unul dintre Cei Cinci. Eshonai ar fi trebuit să-şi dea seama c-o să le facă necazuri; rămânea în forma-soţ cu prea multă uşurinţă, ferit de zăpăceala care o caracteriza.

„Transformarea lui ar fi fost periculoasă”, se gândi, „îşi păstrează prea bine controlul.”

Soldaţii în forma-furtunos îl traseră spre Eshonai, şi strigătele lui se îndreptară către ea:

— E scandalos! Suntem conduşi de poruncile Celor Cinci, nu de voinţa unei singure persoane! Nu vedeţi că forma, forma asta o domină? V-aţi pierdut cu toţii minţile! Sau... sau mai rău.

Era stingheritor de aproape de adevăr.

— Duceţi-l laolaltă cu restul, spuse Eshonai, arătând către un grup de nedoritori. Ce-au spus ceilalţi dintre Cei Cinci?

— Au fost de acord, răspunse Melu. Unii fără tragere de inimă, dar au fost de acord.

— Aduceţi-o pe Zuln. Puneţi-o la un loc cu nedoritorii. N-am încredere în ea, mă-ndoiesc că va face ce trebuie.

Melu plecă fără să pună întrebări, târându-l pe Abronai. Pe platoul mare, folosit drept teren de instrucţie, erau, poate, cam o mie de nedoritori. Un număr acceptabil de mic.

— Eshonai...

Cântecul era în Nelinişte. Ea se întoarse şi-l văzu pe Thude apropiindu-se.

— Nu-mi place asta, ceea ce facem aici.

Belea. Se temuse că Thude o să-i facă greutăţi, îl luă de braţ şi-l trase deoparte. Noile ritmuri i se perindau pe rând prin minte în timp ce-i scrâşneau pietrele sub tălpile armurii. Odată ce ajunseră destul de departe de Venli şi de ceilalţi ca să se bucure de o oarecare intimitate, îl întoarse pe Thude spre ea şi-l privi în ochi.

— Spune ce-ai de spus, îi ceru în Enervare, unul dintre vechile ritmuri, familiare lui.

— Eshonai, zise el, cu glas scăzut. Nu se cade să faci asta. Ştii că nu se cade. Eu sunt de acord să mă transform – toţi soldaţii au fost de acord – dar aşa ceva nu se cade.

— Nu crezi că-n războiul ăsta avem nevoie de strategii noi? întrebă ea, în Hotărâre. Murim încetul cu încetul, Thude.

— Avem nevoie de strategii noi, încuviinţă el. Dar asta... Ceva nu e în ordine cu tine, Eshonai.

— Ba nu, am avut pur şi simplu nevoie de un pretext pentru o astfel de acţiune extremă. Mă gândesc de câteva luni să trec cumva la fapte.

— Printr-o lovitură de stat?

— Nu e o lovitură. O reconcentrare. Suntem pierduţi dacă nu ne schimbăm modul de luptă! Cercetările lui Venli erau singura mea speranţă. Şi singurul lucru pe care l-a descoperit a fost forma asta. Şi trebuie să ne străduim s-o folosim, să facem o ultimă încercare de salvare a poporului nostru. Cei Cinci au încercat să mă oprească. Te-am auzit chiar şi pe tine plângându-te că vorbesc prea mult în loc să acţioneze.

El fredona în Reflecţie, însă Eshonai îl cunoştea destul de bine ca să simtă când forţa un ritm. Era prea clar, prea puternic.

„Aproape că l-am convins”, se gândi ea. „E din pricina ochilor roşii. Le-am insuflat, lui şi altora din divizia mea, o prea mare teamă de zeii noştri.”

Era păcat, dar probabil că avea să-l vadă şi pe el executat, alături de alţi foşti prieteni.

— Văd că nu eşti convins, spuse.

— Pur şi simplu... nu ştiu, Eshonai. Pare ceva rău.

— O să te lămuresc mai târziu, cu lux de amănunte. Acum n-am timp.

— Şi lor ce-ai de gând să le faci? întrebă Thude, arătând cu o înclinare a capului către cei care nu voiau să se transforme. S-ar părea că s-au adunat o mulţime de oameni care nu sunt de acord cu tine... Îţi dai seama că propria ta mamă e printre ei?

Eshonai tresări, se uită într-acolo şi o văzu pe bătrâna sa mamă călăuzită către grup de două forme-furtunos. Nici măcar nu veniseră la ea s-o întrebe. Oare era o dovadă de supunere dusă la extrem, dovadă c-aveau să-i urmeze ordinele indiferent care ar fi fost acestea, sau se temeau c-avea să devină o persoană slabă fiindcă mama ei refuza schimbarea?

O auzi cântând în timp ce o aduceau. Unul dintre cântecele ei

vechi.

— Puteţi supraveghea grupul, îi spuse Eshonai lui Thude. Tu şi soldaţii în care ai încredere. O să pun divizia mea să răspundă de oamenii ăştia, sub conducerea ta. Aşa n-o să li se-ntâmple nimic fără acordul tău.

El şovăi, apoi dădu din cap, de data asta fredonând cu sinceritate în Reflecţie. Alergă spre Bila şi spre alţi câţiva din fosta divizie a lui Eshonai, imediat ce îi îngădui ea să plece.

„Sărmane Thude, naivule”, se gândi ea, în vreme ce el lua comanda paznicilor, „îţi mulţumesc fiindcă li te alături atât de clar”.

— Aici te-ai descurcat bine, îi spuse Venli, când se întoarse lângă ea. Crezi că poţi păstra controlul oraşului destul de mult ca să se facă transformarea?

— Cu uşurinţă, răspunse Eshonai, dând din cap către soldaţii veniţi să-i înmâneze câte un raport. Tu asigură-te doar că poţi aduce spreni potriviţi şi atâţia cât e nevoie.

— O s-o fac, răspunse Venli în Satisfacţie.

Eshonai luă rapoartele.

Toată lumea care fusese de acord se adunase în centrul oraşului. Era timpul să le vorbească, să le spună minciunile dinainte pregătite. Să le spună că, imediat după înfrângerea umanilor, Cei Cinci vor fi repuşi în drepturi, că nu există motive de îngrijorare. Că totul e perfect.

Flancată de soldaţi în noua formă, străbătu cu paşi mari un oraş care acum îi aparţinea. Ca să impresioneze, îşi chemă Sabia, ultima care-i mai rămăsese poporului ei, şi şi-o sprijini pe umăr.

Ajunse în centru, trecând pe lângă clădiri topite şi barăci construite din carapace. Era o minune că le supravieţuiseră furtunilor. Poporul ei merita mai mult. Odată cu reîntoarcerea zeilor, aveau să dobândească mai mult.

Constată, enervată, că era nevoie de ceva timp ca să pregătească mulţimea pentru discursul ei. În jur de douăzeci de mii de forme neluptătoare adunate laolaltă erau o privelişte măreaţă; când le aveai în faţa ochilor, populaţia oraşului nu mai părea atât de puţină. Totuşi, nu însemna decât o mică parte din câţi fuseseră cândva.

Soldaţii ei le cerură să se aşeze şi pregătiră mesageri care să repete cuvintele discursului pentru cei aflaţi prea departe ca să

le poată auzi. În vreme ce aştepta să fie totul gata, ascultă rapoartele despre populaţie. Spre surprinderea ei, schimbarea fusese refuzată mai ales de lucrători. Care ar fi trebuit să fie supuşi. Ei, dar cei mai mulţi erau bătrâni, nu luptaseră în războiul împotriva alethilor. Nu fuseseră nevoiţi să-şi vadă prietenii ucişi sub ochii lor.

Aşteptă la baza turnului să fie totul gata. Apoi începu să urce treptele ca să-şi înceapă discursul, dar se opri când îl zări pe Varanis, unul dintre locotenenţii ei, alergând spre ea. Se număra printre cei aleşi pentru forma-furtunos.

Intrând brusc în alertă, se acordă cu Ritmul Distrugerii.

— Generale, spuse el în Nelinişte. Au scăpat!

— Cine?

— Cei pe care i-ai adunat deoparte, cei care nu vor să se transforme. Au fugit.

— Ei, păi prindeţi-i, spuse ea în Ranchiună. N-au cum s-ajungă prea departe. Lucrătorii nu pot sări peste spărturi; vor merge doar până unde se termină podurile.

— Generale! Au tăiat un pod şi au folosit funiile ca să coboare în spărtură. Au fugit prin spărturi.

— Atunci sunt oricum morţi, zise Eshonai. Peste două zile o să fie furtună. Vor fi prinşi în spărturi şi ucişi. Nu le mai daţi atenţie.

— Dar paznicii lor? întrebă Venli în Ranchiună, făcându-şi loc lângă Eshonai. De ce n-au fost supravegheaţi?

— Paznicii au plecat cu ei, răspunse Varanis. Eshonai, în fruntea lor se afla Thude…

— N-are importanţă, îl întrerupse ea. Poţi să pleci. Varanis se retrase.

— Nu eşti surprinsă, spuse Venli în Distrugere. Cine sunt paznicii ăştia dornici să-şi ajute prizonierii să fugă? Ce-ai făcut, Eshonai?

— Nu mă provoca.

— Dar…

— Nu mă provoca, repetă Eshonai, înşfăcându-şi sora de gât cu mâna înmănuşată.

— Omoară-mă, şi-o să strici totul, spuse Venli, fără pic de spaimă în glas. Nu vor urma o femeie care şi-a ucis sora în public, şi numai eu vă pot da sprenii de care e nevoie pentru transformare.

Eshonai fredona în Batjocură, dar îi dădu drumul.

— O să-mi ţin discursul.

Îi întoarse spatele lui Venli şi se opri cu câteva trepte mai sus, ca să se adreseze mulţimii.

PARTEA
A PATRA

Apropierea

KALADIN ♦ SHALLAN ♦ DALINAR

PARTEA

A PATRA

Apropierea

KALADIN ◆ SHALLAN ◆ DALINAR

59
REPEDE

Îi adresez scrisoarea asta „vechiului meu prieten”, fiindcă n-am idee ce nume foloseşti în prezent.

Kaladin nu mai stătuse niciodată la închisoare.

În cuşti, da. În gropi, în ţarcuri. Sub pază într-o încăpere. Niciodată într-o închisoare adevărată.

Poate fiindcă închisorile erau prea frumoase. Avea două pături, o pernă şi o oală de noapte curăţată cu regularitate, îl hrăneau mult mai bine decât fusese hrănit ca sclav. Raftul de piatră nu era cel mai confortabil pat, dar, cu păturile, nu se simţea prea rău. N-avea ferestre, însă măcar nu stătea afară, în furtună.

Una peste alta, încăperea era un loc foarte plăcut. Iar el o detesta.

Până atunci nu mai fusese blocat într-un loc îngust decât ca să se ferească de o mare furtună. Acum, fiind închis acolo ore în şir, fără să aibă nimic altceva de făcut decât să stea întins pe spate şi să se gândească... N-avea astâmpăr, transpira, ducea dorul spaţiilor deschise, îi lipsea vântul. Singurătatea nu-l deranja. Doar pereţii. Păreau gata să-l strivească.

În a treia zi de întemniţare, auzi zarvă de undeva, din adâncul închisorii, de dincolo de celula lui. Se ridică, fără să-i dea atenţie lui Syl, care stătea pe o banchetă invizibilă de pe perete. Ce era cu toate ţipetele alea? Răsunau de pe coridor.

Mica lui celulă se afla într-o altă încăpere. De când fusese închis, nu văzuse alţi oameni în afară de paznici şi de servitori.

Pe pereţi străluceau sfere, umplând locul de lumină. Sfere într-o celulă pentru răufăcători. Oare fuseseră puse acolo ca să-i batjocorească? Bogăţii la vedere, într-un loc unde nu le puteai atinge.

Se lipi de gratiile reci, ascultând ţipetele neclare, îşi imagină că Podul Patru venise să-l elibereze. Ferească Părintele Furtunii să-ncerce vreo prostie!

Se uită la una dintre sfere, în montura ei de pe perete.

— Ce e? îl întrebă Syl.

— Aş putea ajunge destul de aproape ca s-absorb Lumina aia. E doar cu puţin mai departe decât erau parshendii când am absorbit Lumină din nestematele lor.

— Şi apoi? întrebă Syl, cu voce şoptită.

Bună întrebare.

— M-ai ajuta să evadez, dacă aş vrea?

— Vrei?

— Nu sunt sigur.

Se răsuci în loc şi rămase în picioare, cu spatele rezemat de gratii.

— S-ar putea să fiu nevoit. Dar evadând aş încălca legea.

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu sunt un înaltspren. Legile n-au nicio importanţă; contează numai ce e drept.

— În privinţa asta suntem de acord.

— Dar ai venit aici de bunăvoie, spuse Syl. De ce-ai vrea să pleci acum?

— Nu-i las să mă execute.

— Nici n-au de gând. L-ai auzit pe Dalinar.

— Din partea mea, Dalinar n-are decât să putrezească. A-ngăduit să se-ntâmple asta.

— A-ncercat să...

— A îngăduit să se-ntâmple! se răsti Kaladin, întorcându-se şi lovind cu palmele în gratii.

O altă cuşcă, lua-o-ar furtuna. Se întorsese de unde plecase!

— E la fel ca toţi ceilalţi! mârâi.

Syl se repezi în zbor spre el şi se aşeză între gratii, cu mâinile în şolduri.

— Mai spune-o o dată.

— E…

Kaladin întoarse capul. Era greu să minţi un spren.

— Da, bine. Nu e. Însă regele este. Recunoaşte, Syl. Elhokar e un rege groaznic. La-nceput m-a ridicat în slăvi fiindc-am încercat să-l apăr. Acum a pocnit din degete, cerând să fiu ucis. E un copil.

— Kaladin, mă sperii.

— Oare? Mi-ai spus să am încredere în tine, Syl. Când am sărit în arenă, ai zis că, de data asta, lucrurile vor fi altfel. Prin ce diferă ceea ce se-ntâmplă acum?

Ea îşi feri privirea şi păru dintr-odată foarte mică.

— Până şi Dalinar a recunoscut că regele a făcut o mare greşeală când l-a lăsat pe Sadeas să ocolească provocarea, continuă Kaladin. Moash şi prietenii lui au dreptate. Regatului i-ar fi mai bine fără Elhokar.

Syl sări pe podea, cu capul plecat.

Kaladin se întoarse lângă bancheta lui, dar era prea agitat ca să se-aşeze. Se trezi măsurându-şi celula cu pasul. Cum te puteai aştepta să trăiască un om închis într-o încăpere mică, fără aer proaspăt de respirat? Nu le putea îngădui să-l abandoneze acolo.

„Ai face bine să te ţii de cuvânt, Dalinar. Să mă scoţi de-aici. Curând.”

Zarva, indiferent ce ar fi fost, se stinse. Când servitoarea îi împinse farfuria cu mâncare prin mica deschidere de sub gratii, o întrebă ce se întâmplase. Femeia nu voia să-i vorbească şi se grăbi să plece, aidoma unui cremling când se apropie furtuna.

Kaladin oftă, luă mâncarea – legume aburinde, din care picura un sos negru, sărat – şi se lăsă să cadă pe banchetă. Îi dădeau numai ce putea să mănânce cu degetele. Pentru orice eventualitate, se fereau să-i ofere furculiţe şi cuţite.

— Ai primit un locşor drăguţ, băiatule de pod, spuse Cuget. M-am gândit şi eu, de mai multe ori, să mă mut aici. Poate că e chiria ieftină, dar preţul e piperat dacă vrei să fii admis.

Kaladin sări în picioare. Cuget stătea de cealaltă parte a gratiilor, sub sfere, pe o bancă de lângă peretele opus, acordând straniul instrument din strune încordate şi lemn lustruit pe care-l ţinea în poală. Cu câteva clipe înainte, nu fusese acolo. Furtuni… oare măcar banca fusese şi înainte în locul ăla?

— Cum ai intrat? se miră Kaladin.

— Ştii, există nişte chestii numite uşi...

— Paznicii te-au lăsat să intri?

— Practic? întrebă Cuget, ciupind o coardă şi aplecându-se ca s-asculte în timp ce ciupea alta. Da.

Kaladin se aşeză pe bancheta din celulă. Cuget îşi purta hainele negre-cu-negru, iar sabia lui, subţire şi argintie, i se odihnea alături, desprinsă. Cu un sac cafeniu căzut lângă ea. El stătea picior peste picior, acordându-şi instrumentul. Dădu din cap, fredonând încet, pentru sine.

— Acordajul perfect, spuse, face totul mult mai simplu decât odinioară...

Kaladin rămase în aşteptare în timp ce Cuget se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. După care nu se mai clinti.

— Ei bine? întrebă Kaladin.

— Da, bine. Mulţumesc.

— Ai de gând să cânţi pentru mine?

— Nu. N-ai aprecia muzica.

— Atunci de ce-ai venit?

— Îmi place să vizitez oamenii la închisoare. Le pot spune orice, fiindcă ei nu pot face nimic.

Îşi ridică privirea spre Kaladin, apoi îşi puse mâinile pe instrument, zâmbind.

— Am venit pentru o poveste, continuă el.

— Ce poveste?

— Cea pe care o să mi-o spui.

— Pff! exclamă Kaladin, întinzându-se pe bancheta lui. Azi n-am chef de jocurile tale, Cuget.

Cuget ciupi o coardă, înălţând o notă în aer.

— Toată lumea spune asta şi de-aia sună, în primul rând, banal. Nu pot decât să mă minunez. Are cineva vreodată chef de jocurile mele? Şi, dacă are, asta nu anulează cumva ţelul unor asemenea jocuri?

Kaladin oftă, în vreme ce Cuget continuă să cânte o notă după alta, ciupind strunele.

— Dacă intru azi în jocul tău, scap de tine? întrebă Kaladin.

— Plec imediat ce se termină povestea.

— Minunat. Un om a ajuns la închisoare. Nu i-a plăcut acolo. Sfârşit.

— Ah... zise Cuget. Atunci e o poveste despre un copil.

— Nu, e despre...

Kaladin tăcu.

„Mine.”

— Poate o poveste pentru un copil, adăugă Cuget. O să-ţi spun eu una, ca să-ţi vină cheful. Într-o zi însorită, un iepuraş şi un puişor zburdau prin iarbă.

— Un puişor... un pui de găină? întrebă Kaladin. Şi un ce?

— A, mi-am pierdut controlul pentru o clipă, spuse Cuget. Scuze. Dă-mi voie să-ncep cu ceva mai potrivit pentru tine. O bucată de mâl şi o creatură dezgustătoare, un soi de crab cu şaptesprezece picioare, se târau împreună pe pietre într-o zi insuportabil de ploioasă. E mai bine?

— Cred că da. S-a terminat povestea?

— Nici n-a început.

Cuget plesni brusc strunele, apoi începu să cânte cu o pasiune dezlănţuită. Repeta un pasaj vibrant, mustind de energie. O notă accentuată, apoi alte şapte, într-o înşiruire frenetică.

Ritmul pătrunse în Kaladin. Părea să zguduie întreaga încăpere.

— Ce vezi? întrebă Cuget.

— Păi...

— Închide ochii, idiotule!

Kaladin închise ochii. „Ce prostie!”

Cuget se juca pur şi simplu cu el. Se spunea că are obiceiul ăsta. Părea să fie fostul mentor al lui Sigzil. Oare lui Kaladin n-ar fi trebuit să i se acorde îndurare pentru că-i ajutase ucenicul?

Notele n-aveau nimic vesel. Erau puternice. Cuget adăugă o a doua melodie, completând-o pe prima. Oare o cânta cu cealaltă mână? În acelaşi timp? Cum putea un singur om, cu un singur instrument, să umple aerul de o asemenea muzică?

Kaladin văzu... în mintea lui…

O întrecere.

— E cântecul unui bărbat care aleargă, spuse.

— În cea mai secetoasă parte a celei mai strălucitoare zile, un bărbat a plecat de pe ţărmul mării din răsărit.

Cuget vorbea în ritmul muzicii, rostea o incantaţie care părea aproape cântec.

— Şi unde s-a dus sau de ce fugea e răspunsul pe care vreau să mi-l dai, negreşit.

— Fugea de furtună, spuse Kaladin aproape în şoaptă.

— Bărbatul era Repede şi-i cunoşti numele; e amintit în cântece şi-n mituri. Cel mai iute dintre toţi oamenii care au trăit vreodată. Cu pas mai sigur decât al tuturor drumeţilor de care-am auzit în viaţa mea. În vremuri de demult, vremuri pe care le-am cunoscut, s-a întrecut cu Heraldul Chan-a-rach. A câştigat întrecerea, aşa cum câştiga oricând, dar acum venise timpul să fie înfrânt. Fiind el atât de sigur de sine şi atât de iute, Repede şi-a strigat ţelul în auzul tuturor: să-nfrângă vântul, cu furtuna o să se-ntreacă. O provocare atât de nesăbuită, de cutezătoare. Să te iei la întrecere cu vântul? Peste poate! Repede, neînfricat, se hotărâse să alerge. Aşa că a plecat spre răsărit. Pe ţărmul mării s-a oprit.

Cum putea Cuget să cânte astfel cu numai două mâini? Sigur i se alăturase încă una. Oare Kaladin ar fi trebuit să deschidă ochii?

Vedea întrecerea cu ochii minţii. Repede, un bărbat desculţ, înalt şi slab, cu părul lung până la mijloc legat la spate. Cuget pretindea că toată lumea auzise de el, însă Kaladin nu întâlnise pe nimeni care să-i spună povestea asta. Repede îşi ocupă locul pe ţărm, apoi se aplecă, în poziţia omului pregătit să alerge, în aşteptarea zidului de furtună, numai trăsnete, care traversa marea către el în goană. Kaladin tresări când de pe strunele lui Cuget se înălţară notele ca o răbufnire, vestind începutul întrecerii.

Repede începu s-alerge chiar din faţa unui zid furios de apă, fulgere şi bolovani azvârliţi de vânt.

Cuget nu mai scoase niciun cuvânt înainte de a fi îmboldit:

— La început, zise Kaladin, Repede s-a descurcat bine.

— Peste pietre şi iarbă a trecut în goană mare! Peste stânci sărind, copaci ocolind, cu picioarele o ceaţă umblătoare, cu sufletul ca un soare! Cumplită, furtuna urla şi se-nvârtejea, dar Repede înaintea ei alerga! Cu el în frunte, cu vântul în spate, era omul în stare s-arate că şi furtuna să piardă poate? Alerga atât de iute, de sigur, şi Alethkarul în urmă l-a lăsat. Dar vedea c-o să fie pus la-ncercare, în faţă erau munţi, îi avea de urcat. Furtuna s-a năpustit cu-un urlet; vedea c-avea acum o şansă. Eroul nostru, Repede, drum şi-a croit spre cei mai înalţi munţi şi către cele mai reci piscuri. Pantele erau abrupte, cărările nesigure. Oare-avea să-şi păstreze avansul îndrăzneţ?

— Bineînţeles că nu, răspunse Kaladin. Niciodată nu poţi

rămâne în frunte. Nu pentru mult timp.

— Ba da! Furtuna s-a apropiat, pân'a ajuns să-l muşte de călcâie. Repede îi simţea suflarea rece-n ceafă. Era pretutindeni, ca de gheaţă, gură a nopţii şi aripi ale gerului. Glasul ei era al pietrelor sfărâmate; cântecul ei era al ploii zdrobitoare.

Kaladin o simţea. Apa rece ca gheaţa pătrunzându-i în haine. Vântul biciuindu-i pielea. Un urlet atât de puternic, încât curând nu mai putu auzi nimic altceva.

Fusese acolo. Simţise furtuna.

— Pe urmă-n vârf a ajuns. A găsit piscul! Repede n-a mai urcat; a traversat culmea. Şi, când a-nceput să coboare, şi-a regăsit iuţeala! Odată ieşit din furtună, Repede a dat de soare. Drumul lui trecea acum prin câmpiile din Aziz. A alergat spre-apus, cu paşi mai mari.

— Dar începea să se simtă slăbit, spuse Kaladin. Niciun om nu poate alerga atât de mult fără să obosească. Nici măcar Repede.

— Iar fuga şi-a cerut curând tributul. I se părea că are cărămizi în loc de tălpi, că-i sunt picioarele de cârpă, în gâfâieli îşi trăgea sufletul. Se apropia sfârşitul, furtuna întrecuse, dar nu mai alerga la fel de iute.

— Alţi munţi, şopti Kaladin. Din Shinovar.

— O ultimă provocare se arăta, o ultimă umbră îl îngrozea. Pământul se-nălţa din nou, erau Munţii Ceţoşi, cei care apără ţinutul Shin. Spre a nu fi de vânturile furtunoase întrecut, Repede-al nostru să urce iarăşi a-nceput.

— Furtuna l-a ajuns.

— Furtuna îi era din nou în spate, vântul iar se-nvârtejea! Timpul era scurt, sfârşitul aproape, ca şi munţii spre care Repede-al nostru s-a năpustit.

— Furtuna era asupra lui. Nici măcar când a-nceput să coboare de cealaltă parte a munţilor n-a izbutit să i-o ia cu mult înainte.

— A traversat culmile, dar şi-a pierdut avansul. Ultimele poteci i se aşterneau în faţă, însă îşi consumase energia şi nu mai avea putere. Fiecare pas era un chin, fiecare răsuflare însemna durere. A străbătut cu întristare o adâncitură a pământului, cu iarbă atât de moartă că nici măcar nu se clintea în bătaia vântului. Dar furtuna s-a înmuiat şi ea, tunetele erau din ce în ce mai slabe şi fulgerele erau din ce în ce mai puţine.

Stropii au continuat să cadă, uzi, dar lipsiţi de putere. Fiindcă Shin nu e un ţinut prielnic pentru ei. Pe ţărmul mării, întrecerea s-a încheiat. Repede a ajuns primul, dar muşchii-i sângerau. Cu ochi aproape orbi, cu picioare aproape încremenite, şi-a împlinit destinul. Sfârşitu-l ştii, va dăinui, şocând pe mulţi asemeni mie.

Muzică, dar nu şi cuvinte. Cuget aştepta un răspuns. „Să terminăm cu asta”, îşi spuse Kaladin.

— A murit. N-a supravieţuit. Sfârşit.

Muzica se opri brusc. Kaladin deschise ochii şi se uită la Cuget. Oare concluzia lui atât de nesatisfăcătoare avea să-l înfurie?

Cuget îl privi fix, cu instrumentul încă în poală. Nu părea furios.

— Aşadar chiar ştii povestea asta.

— Poftim? se miră Kaladin. Credeam că tocmai ai născocit-o.

— Nu, tu ai născocit-o.

— Atunci de unde era s-o fi ştiut?

Cuget zâmbi.

— Toate poveştile spuse au mai fost istorisite înainte. Ni le spunem nouă înşine, aşa cum au făcut toţi oamenii care-au existat vreodată. Şi toţi oamenii care vor exista vreodată. Singurele lucruri noi sunt numele.

Kaladin se ridică în capul oaselor. Bătu cu un deget în bancheta de piatră.

— Aşadar... Repede. A existat în realitate?

— Exact aşa cum exist eu, răspunse Cuget.

— Şi a murit? Înainte de-a încheia întrecerea?

— A murit, zâmbi Cuget.

— Ce e?

Cuget ciupi strunele. Muzica se învolbură prin mica încăpere. Kaladin se ridică în picioare când notele atinseră înălţimi noi.

— În acel ţinut al ţărânei şi al lutului, strigă Cuget, eroul nostru s-a prăbuşit şi nu s-a mai clintit! Cu trupul vlăguit, secat de forţe. Repede, eroul, s-a stins. Furtuna s-a apropiat şi-acolo l-a găsit. A-ncremenit, din drumu-i s-a oprit. Şi ploaia cădea, şi vântul sufla, dar nu mai puteau înainta. Pentru gloria luminoasă, pentru viaţa trăită cu adevărat, pentru ţeluri ne-atinse, care cer strădanie. Toţi oamenii trebuie să-ncerce, iar vântul a-nţeles. Asta e încercarea, ăsta e visul.

Kaladin se apropie încet de gratii. Chiar şi cu ochii deschişi,

putea să vadă. Putea să-şi imagineze.

— Aşa că, în acel ţinut al ţărânei şi al lutului, eroul nostru a pus stavilă furtunii înseşi. Şi, în vreme ce ploaia continua să cadă ca o revărsare de lacrimi, Repede al nostru a refuzat să pună capăt întrecerii. I-a pierit trupul, însă voinţa nu, şi sufletul i s-a înălţat în vânt. A zburat pe aripile ultimului cântec al zilei, ca să câştige cursa şi să revendice zorii. Dincolo de mare, dincolo de valuri, lui Repede nu i s-a mai tăiat răsuflarea. Pentru totdeauna puternic, pentru totdeauna iute, pentru totdeauna liber să se ia la-ntrecere cu vântul.

Kaladin rămase cu mâinile pe gratiile celulei. Muzica răsuna în încăpere, pentru a se stinge apoi treptat.

Kaladin aşteptă câteva clipe, în vreme ce Cuget privea strunele cu un zâmbet de mândrie pe buze. În cele din urmă, îşi îndesă instrumentul sub braţ, îşi luă sacul şi sabia şi porni către ieşire.

— Ce înseamnă? şopti Kaladin.

— E povestea ta. Tu hotărăşti.

— Dar tu o ştiai deja.

— Ştiu aproape toate poveştile, dar pe asta n-am mai cântat-o niciodată, zise Cuget şi îi întoarse privirea zâmbind. Ce înseamnă, Kaladin de la Podul Patru? Kaladin cel Binecuvântat de Furtună?

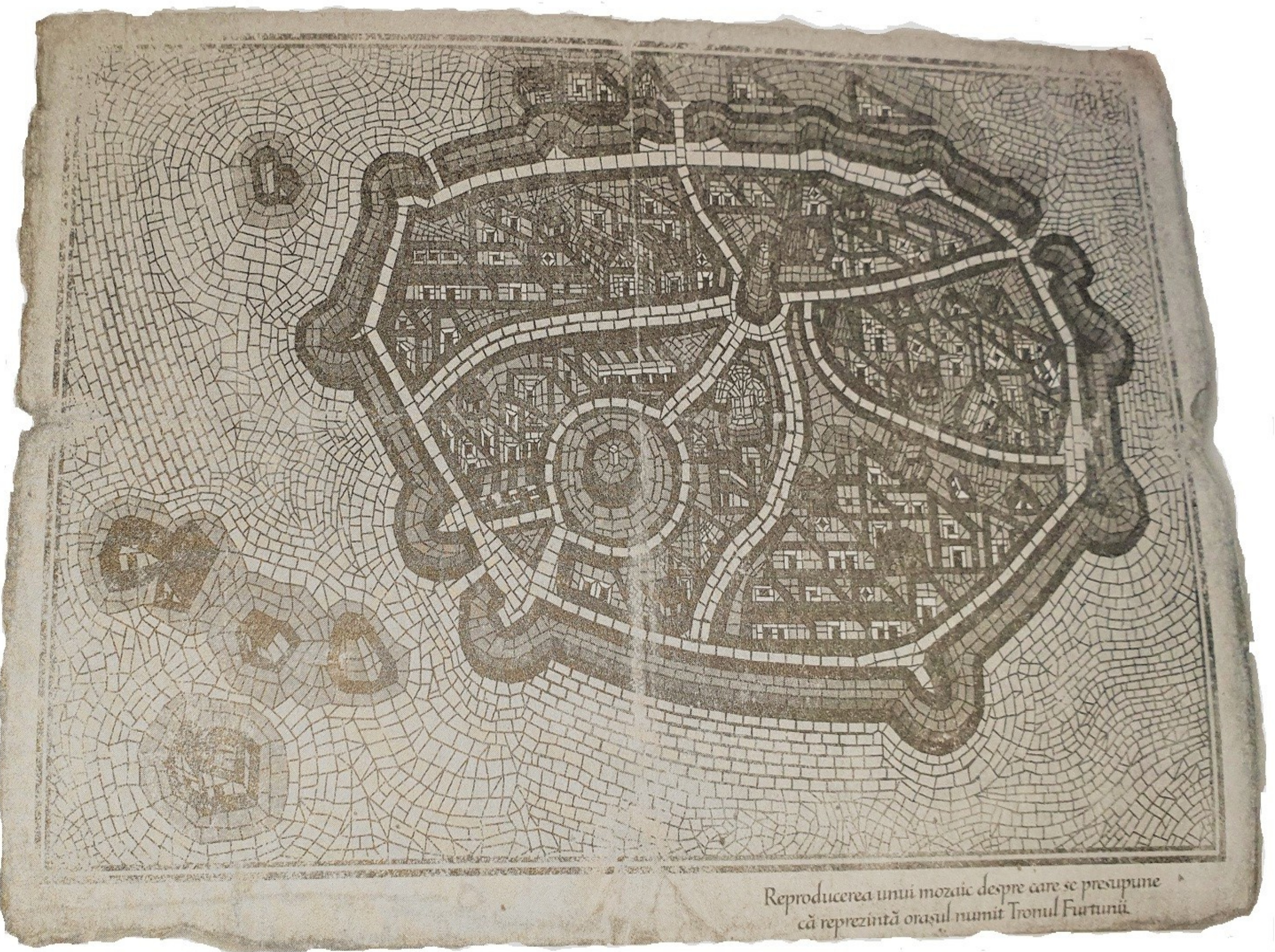
— Furtuna l-a ajuns din urmă, răspunse Kaladin.

— Într-un final, furtuna ajunge din urmă pe toată lumea. Are vreo importanţă?

— Nu ştiu.

— Bun, spuse Cuget şi-şi înălţă vârful sabiei spre frunte, ca într-un semn de respect. Atunci ai la ce să te gândeşti.

Şi plecă.

Reproducerea unui mozaic despre care se presupune
că reprezintă orașul numit Tronul Furtunii

60
VEIL MERGE

Ai renunţat la nestemată, acum, când e moartă? Şi nu te mai ascunzi în spatele numelui fostului tău maestru? Am auzit că, în această încarnare, ţi-ai luat un nume care se referă la ceea ce presupui că este una dintre calităţile pe care le ai.

— Aha! exclamă Shallan. Se foi prin patul ei de puf – pur şi simplu afundându-se până la gât la fiecare mişcare – şi se apleacă peste marginea lui, într-un echilibru precar. Răscoli teancurile de hârtii de pe podea, aruncând într-o parte foile fără importanţă. În cele din urmă, o găsi pe cea dorită şi o ridică, îndepărtându-şi în acelaşi timp părul care-i intra în ochi şi dându-şi-l după urechi. Foaia era o hartă, una dintre cele vechi, despre care îi vorbise Jasnah. Durase o veşnicie până când găsise pe Câmpiile Sfărâmate un negustor care avea un exemplar.

— Uite, spuse, punând-o lângă o hartă actuală, care descria acelaşi loc şi pe care o copiase ea însăşi de pe peretele lui Amaram.

„Nemernicul”, remarcă ea pentru sine. Întoarse hărţile ca să le vadă şi Model, care împodobea peretele, mai sus de căpătâiul patului.

— Hărţi, spuse el.

— Un tipar! exclamă ea.
— Nu văd niciunul.
— Uită-te aici, arătă ea, apropiindu-se de perete. Pe harta asta veche, locul este…
— Natanatan, citi Model, apoi zumzăi încet.
— Unul dintre Regatele Epocale. Organizat de Heralzi în scopuri divine, bla, bla, bla. Dar uite, zise Shallan şi împunse foaia cu degetul. Capitala Natanatanului, Tronul Furtunii. Dacă ar trebui să-ţi dai seama unde se află ruinele ei, comparând harta asta veche cu aia pe care-o avea Amaram…
— Trebuie să fie undeva, în munţii ăia, o întrerupse Model, între cuvintele „Umbra Zorilor" şi litera „D" din „Dealurile Nerevendicate".
— Nu, nu, îl contrazise Shallan. Foloseşte-te de-un strop de imaginaţie. Harta veche e lipsită de precizie. Tronul Furtunii e chiar aici. Pe Câmpiile Sfărâmate.
— Nu scrie aşa ceva pe hartă, zumzăi Model.
— E aproape ca şi cum ar scrie.
— Ăsta nu e un tipar, declară el, părând ofensat. Voi, oamenii, nu înţelegeţi tiparele. Cum se întâmplă şi-acum. A doua lună e pe cer. E-o oră la care dormi de obicei. Dar nu şi-n noaptea asta.
— În noaptea asta nu pot să dorm.
— Mai multe informaţii, te rog, ceru Model. De ce nu şi-n noaptea asta? E din pricina zilei săptămânii? Nu dormi niciodată când e jesel? Sau e vremea de vină? S-a făcut prea cald? Poziţia lunilor în raport cu…
— Nimic din toate astea, zise Shallan şi ridică din umeri. Pur şi simplu nu pot să dorm.
— Cu siguranţă corpul tău e în stare să doarmă.
— Probabil. Dar nu şi capul meu. Îl năpădesc prea multe idei, cum se lovesc valurile de stânci. Stânci care… presupun... sunt tot în capul meu, spuse Shallan şi-şi lăsă capul pe-o parte. Nu cred că metafora asta mă face să par deosebit de inteligentă.
— Dar…
— Nu te mai plânge, zise ea ridicând un deget, în noaptea asta studiez.
— Nu mă plângeam, se văicări el, apoi coborî pe pat, lângă ea. Nu-mi aduc aminte prea bine, dar Jasnah nu se folosea de-o masă de lucru când... studia?
— Mesele de lucru sunt pentru oameni plictisitori. Şi pentru

ăia care n-au un pat pufos.

Oare în tabăra lui Dalinar s-ar fi găsit un asemenea pat luxos pentru ea? Dar probabil c-ar fi avut mai puţin de lucru. Totuşi izbutise în sfârşit să treacă prin toate registrele de cheltuieli şi câştiguri ale lui Sebarial şi era aproape gata să-i prezinte unele relativ ordonate.

În lumina unei intuiţii, strecurase printre celelalte rapoarte pe care i le trimitea Palonei o copie a uneia dintre paginile ei cu citate despre Urithiru – despre potenţialele sale bogăţii şi despre legătura cu Câmpiile Sfărâmate. În partea de jos adăugase: „Printre notiţele lui Jasnah Kholin se află aceste indicii că pe Câmpiile Sfărâmate e ascuns ceva valoros. Te ţin la curent cu descoperirile mele”. Dacă Sebarial credea că există şansa să mai găsească pe Câmpii şi altceva în afară de nestemate, l-ar fi putut convinge s-o ducă acolo cu armatele lui, dacă făgăduielile lui Adolin nu deveneau fapte.

Din nefericire, toate acele pregătiri îi lăsaseră prea puţin timp pentru studiu. Poate de-asta nu putea să doarmă. „Totul ar fi fost mai simplu”, îşi spuse, „dacă Navani ar fi fost de acord să stea de vorbă cu mine.” Îi scrisese din nou şi primise răspuns că Navani e ocupată. Îl îngrijeşte pe Dalinar, doborât de o boală. Boala, din câte se părea, nu-i ameninţa viaţa, dar Înaltul Prinţ se retrăsese ca să se refacă.

Oare mătuşa lui Adolin o învinovăţea pentru modificarea condiţiilor de desfăşurare a duelului? După ceea ce se hotărâse Adolin să facă, cu o săptămână în urmă... Ei bine, măcar preocuparea lui îi lăsa ei timp să citească despre Urithiru şi să cântărească informaţiile. Orice, numai să nu se gândească la fraţii ei, căci încă nu-i răspunseseră la scrisorile în care-i implora să plece din Jah Keved şi să vină la ea.

— Somnul mi se pare foarte straniu, spuse Model. Ştiu că toate fiinţele din Tărâmul Material au nevoie de el. Găseşti că e o plăcere? Vă temeţi de nonexistenţă, dar starea de inconştienţă nu e acelaşi lucru?

— Când vine vorba de somn, inconştienţa e temporară.

— Aha. E în ordine fiindcă, în fiecare dimineaţă, redeveniţi conştienţi.

— Ei, asta depinde de om, răspunse Shallan absentă. „Conştienţă” poate fi, pentru mulţi, un termen prea generos...

Model zumzăi, străduindu-se să desluşească înţelesul spuselor

ei. În cele din urmă, scoase un bâzâit care semăna a râs.
Shallan îl privi ridicând din sprânceană.
— Am dedus că ai spus ceva amuzant, zise Model. Deşi nu ştiu de ce. N-a fost o glumă. Ştiu cum sunt glumele. Un soldat se-ntoarce în fugă în tabără după ce-a fost la un lupanar. E alb ca varul la faţă. Prietenii îl întreabă dacă s-a distrat bine. El zice că nu. Ei îl întreabă de ce. El le spune c-a întrebat-o pe femeie cât costă şi ea a zis că vrea o pată şi ceva în plus. Şi că el nu ştiuse că, de-acum, femeile cer ca plată părţi ale trupului.
Shallan se strâmbă.
— Asta ai auzit-o de la oamenii lui Vathah, nu?
— Da. E amuzantă fiindcă „ceva în plus” are mai multe înţelesuri. Ori un bacşiş, de obicei oferit din proprie iniţiativă, o sumă în plus pe lângă preţul iniţial, ori altceva. Dar eu cred că „ceva în plus” înseamnă ceva anume în jargonul soldaţilor, aşa că a crezut că femeia o să-i taie...
— Da, mulţumesc, îl întrerupse Shallan.
— Asta e o glumă, continuă Model, înţeleg de ce are haz. Ha, ha. Sarcasmul e similar. Înlocuieşti un rezultat aşteptat cu unul neaşteptat şi grosolan, iar umorul se naşte prin alăturare. Dar de ce-a fost amuzantă replica ta de mai înainte?
— Măsura în care-a fost amuzantă e discutabilă…
— Dar…
— Model, nimic nu e mai puţin amuzant decât explicarea umorului. Avem de discutat lucruri mai importante.
— Mmm... De pildă, de ce-ai uitat cum să faci imaginile tale să scoată sunete? Îţi reuşea cândva, cu mult timp în urmă.
Shallan clipi, apoi îşi ridică în faţa ochilor harta actuală.
— Capitala Natanatanului era aici, pe Câmpiile Sfărâmate. Hărţile vechi sunt înşelătoare. Amaram notează că parshendii folosesc arme magistral lucrate, cu mult mai presus de priceperea lor. De unde le-ar fi putut lua? Din ruinele oraşului aflat cândva în ţinutul ăsta.
Căută în teancul de hârtii şi scoase o hartă a oraşului. Nu cuprindea şi zona înconjurătoare – nu era decât harta unei cetăţi, şi încă una destul de neclară, dintr-o carte pe care-o cumpărase. Credea că e cea la care făcea Jasnah referire în notiţele ei.
Negustorul de la care o cumpărase pretindea că e străveche – o copie după o copie dintr-o carte din Aziz, care se presupune că

era desenul unui mozaic care înfăţişa cetatea numită Tronul Furtunii. Mozaicul nu mai exista – o mare parte din tot ce mai aveau din zilele umbrei era alcătuită din astfel de fragmente.

— Eruditele resping ideea că Tronul Furtunii s-ar fi aflat pe Câmpiile Sfărâmate, spuse Shallan. Susţin că aceste cratere care adăpostesc taberele nu se potrivesc cu descrierile oraşului. În schimb, propun ipoteza că ruinele trebuie să fie ascunse undeva în ţinuturile înalte, unde-ai arătat tu. Însă Jasnah nu era de acord cu ele. Ea atrage atenţia că prea puţine erudite au ajuns aici, iar regiunea asta a fost, în general, prea puţin explorată.

— Mmm, spuse Model. Shallan...

— Sunt de acord cu Jasnah, zise ea, luându-şi privirea de la spren. Tronul Furtunii n-a fost un oraş mare. S-ar fi putut găsi în mijlocul Câmpiilor, iar aceste cratere puteau fi altceva... Amaram spune că, după părerea lui, la un moment dat se poate să fi fost cupole. Mă întreb dacă aşa ceva e cu putinţă... Ar fi fost atât de mari... Oricum, se poate să fi fost un soi de oraş-satelit.

Shallan simţea că e aproape de o descoperire. Notiţele lui Amaram vorbeau mai ales despre încercarea de a se întâlni cu parshendii pentru a-i întreba despre Pustiitori şi despre cum se puteau întoarce, însă amintea de Urithiru şi părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie ca Jasnah – că străvechea cetate numită Tronul Furtunii adăpostea o cale către Urithiru. Zece astfel de căi uniseră cândva cele zece capitale ale Regatelor Epocale cu Urithiru, unde se găsea un soi de sală de întrunire pentru cei zece monarhi – cu câte un tron pentru fiecare.

De aceea pe fiecare hartă oraşul sacru era înfăţişat, de fiecare dată, în alt loc. Era ridicol să baţi drumul până acolo; în schimb te îndreptai spre cel mai apropiat oraş în care exista o Poartă a Jurământului şi o foloseai.

„E în căutare de informaţii”, se gândi Shallan. „Ca şi mine. Dar vrea s-aducă Pustiitorii înapoi, nu să le ţină piept. De ce?”

Luă vechea hartă a Tronului Furtunii, copia mozaicului. Acolo unde ar fi trebuit să existe indicaţii despre distanţe şi localizare, scrisul fusese stilizat artistic. Îi aprecia frumuseţea, dar îi era ciudă că devenise de nedescifrat.

„Eşti aici?” se întrebă. „Secretule, Poartă a Jurământului? Eşti aici, pe podiumul ăsta, aşa cum credea Jasnah?”

— Câmpiile Sfărâmate n-au fost întotdeauna sfărâmate, şopti pentru sine. Asta le scapă tuturor eruditelor, în afară de Jasnah. Tronul Furtunii a fost distrus în timpul Ultimei Devastări, dar de atunci a trecut atât de mult timp, încât nimeni nu mai ştie cum. Incendiu? Cutremur? Nu. Ceva mai cumplit. Oraşul a fost strivit, ca o piesă dintr-un serviciu de masă fin izbită cu un ciocan.

— Shallan, spuse Model, venind mai aproape de ea. Ştiu că ai uitat mare parte din ceea ce a fost cândva. Minciunile alea m-au atras. Dar nu mai poţi continua astfel. Trebuie să recunoşti adevărul în ceea ce mă priveşte. Despre ceea ce pot face, despre ceea ce am făcut amândoi. Mmm... Mai mult decât atât, trebuie să te cunoşti pe tine însăţi. Şi să-ţi aminteşti.

Ea stătea pe patul luxos, cu picioarele încrucişate. Amintirile încercau să iasă din cutiile în care le încuiase în capul ei, croindu-şi drum cu ghearele. Toate se îndreptau în aceeaşi direcţie, către covorul însângerat. Iar covorul... nu.

— Vrei s-ajuţi, continuă Model. Vrei să te pregăteşti pentru Furtuna Eternă, sprenul celei nefireşti. Trebuie să devii ceva. N-am venit la tine doar ca să te-nvăţ trucurile luminii.

— Ai venit să înveţi, spuse ea cu ochii la hartă. Asta ai spus.

— Am venit să-nvăţ. Evoluăm ca să-nfăptuim ceva măreţ.

— Vrei să nu mai fiu în stare să râd? întrebă ea, brusc nevoită să-şi reţină lacrimile. Mă vrei mutilată? Asta mi-ar face amintirile alea. Pot fi ceea ce sunt pentru că le-am alungat.

În faţă îi apăru o imagine, creată instinctiv din Lumină de Furtună. Nu fusese nevoie s-o deseneze mai întâi, fiindcă îi era prea bine cunoscută.

Era o imagine a ei însăşi. Shallan, aşa cum ar fi trebuit să fie. Strâns încovrigată în pat, neputând să plângă, fiindcă lacrimile i se terminaseră de multă vreme. Fata aia... nu o femeie, o fată... tresărea oricând i se vorbea. Se aştepta să ţipe toată lumea la ea. Nu putea să râdă, fiindcă o copilărie stăpânită de întuneric şi durere storsese din ea tot râsul.

Aceea era adevărata Shallan. O ştia la fel de sigur aşa cum îşi ştia propriul nume. În schimb, ceea ce devenise era o minciună, una pe care-o fabricase ca să poată supravieţui. Să-şi reamintească de ea însăşi, aşa cum fusese în copilărie, descoperind Lumină în grădini, Modele în construcţiile din piatră şi vise care deveneau realitate...

— Mmmm... O minciună atât de profundă, şopti Model. Chiar profundă. Totuşi, trebuie să-ţi recapeţi abilităţile. Să le deprinzi din nou, dacă trebuie.

— Prea bine. Dar, dacă noi doi am mai făcut asta, nu-mi poţi spune pur şi simplu cum?

— Memoria mea e şubredă, răspunse Model. Atâta vreme am fost tâmp, aproape mort. Mmm. Nu puteam să vorbesc.

— Da, zise Shallan, amintindu-şi cum se răsucea sprenul pe pământ şi cum se izbea de perete. Într-un fel, erai drăgălaş.

Alungă imaginea fetei înspăimântate, scâncind ghemuită, apoi îşi scoase ustensilele pentru desen. Se bătu cu un creion peste buze şi începu ceva simplu, un desen al lui Veil, femeia ochi-întunecaţi pusă pe şarlatanii.

Veil nu era Shallan. Trăsăturile li se deosebeau destul de mult pentru ca, oricui le-ar fi văzut împreună, să-i pară două persoane diferite, însă Veil purta ecouri ale lui Shallan. Era versiunea ei alethi, ochi-întunecaţi, cu pielea uşor cafenie – o Shallan cu câţiva ani mai în vârstă, cu nasul şi bărbia mai ascuţite.

Desenul odată terminat, suflă Lumină de Furtună şi creă imaginea. Stătea lângă pat, cu braţele încrucişate, părând tot atât de încrezătoare ca un maestru duelist care înfruntă un copil înarmat cu un băţ.

Sunet. Cum putea să creeze sunetul? Model numise asta o forţă, o parte din Unda Iluminării – sau cel puţin ceva similar. Shallan se aşeză pe pat, cu un picior sub ea, şi o inspectă pe Veil. În următoarea oră, încercă tot ce-i trecu prin minte, de la încordare şi concentrare până la strădania de a desena sunete, ca să le facă s-apară. Nimic nu funcţiona.

În cele din urmă, coborî din pat şi se duse să-şi ia ceva de băut din sticla pusă la rece, în găleata din camera alăturată. Însă, când se apropie de sticlă, avu senzaţia că din interiorul ei e tras ceva. Se uită peste umăr în dormitor şi văzu că imaginea lui Veil începe să se înceţoşeze, ca nişte linii trase cu creionul care se mânjiseră.

Fir-ar să fie, ăsta era un inconvenient. Pentru menţinerea iluziei, trebuia să-i ofere, fară întrerupere, o sursă de Lumină de

Furtună. Se întoarse în dormitor şi aşeză o sferă lângă piciorul lui Veil. Când se îndepărtă, iluzia îşi pierdu iarăşi calitatea, ca o bulă gata să plesnească. Se întoarse şi-şi puse mâinile în şolduri, cu ochii la versiunea tot mai ceţoasă a lui Veil.

— Enervant! se răsti.

Model zumzăi.

— Îmi pare rău că puterile tale mistice, divine, nu lucrează instantaneu, aşa cum ţi-ar plăcea.

Shallan îl privi ridicând din sprânceană.

— Credeam că nu-nţelegi umorul.

— Îl înţeleg. Tocmai ţi-am explicat... zise Model, apoi se întrerupse pentru câteva clipe. Am fost amuzant? Sarcasm. Am fost sarcastic. Din întâmplare!

Părea surprins, ba chiar încântat.

— Cred că înveţi.

— E urmarea legăturii. În Umbremar nu comunicăm astfel, în acest mod... omenesc. Legătura mea cu tine îmi oferă mijloace prin care mă pot manifesta în Tărâmul Material fiind mai mult decât o licărire fără minte. Mmmm. Sunt legat de tine, lucru care mă ajută să comunic aşa cum o faci tu. Fascinant. Mmmm.

Se aşeză ca un toporcopoi triumfător, perfect mulţumit. Şi apoi Shallan observă un lucru.

— Nu strălucesc, spuse ea. Am în mine o mulţime de lumină de furtună, dar nu strălucesc.

— Mmm... răspunse Model. Iluziile de proporţii transformă Unda în alta. Se hrăneşte din Lumina ta de Furtună.

Fata aprobă din cap. Lumina de Furtună din ea alimentase iluzia, absorbind surplusul care, altminteri, ar fi plutit deasupra pielii. Asta îi putea fi de folos. Când Model se urcă în pat, cotul lui Veil – care se afla cel mai aproape de el – se contură mai clar.

Shallan se încruntă.

— Model, vino mai aproape de imagine.

El se supuse, traversă cuvertura patului către locul unde stătea Veil. Iluzia îşi recapătă claritatea. Nu în totalitate, dar prezenţa lui aduse o schimbare considerabilă.

Se apropie şi Shallan, iar imaginea redeveni brusc cu desăvârşire clară.

— Poţi păstra în tine Lumină de Furtună? întrebă Shallan.

— Nu... adică... Învestitura e mijlocul prin care…

— Uite, spuse Shallan, apăsându-şi mâna peste el şi

înăbuşindu-i cuvintele până la un bâzâit iritat.

Era o senzaţie stranie, ca şi cum ar fi prins un cremling furios sub cearşafuri. Eliberă Model Lumină de Furtună în Model. Şi, imediat ce îşi ridică mâna, o văzu înălţându-se din el în şuviţe firave, ca aburul dintr-un fabrial pentru încălzirea farfuriilor.

— Suntem legaţi, spuse ea. Iluzia mea e iluzia ta. Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vezi dacă poţi împiedica imaginea să se spulbere.

Se întoarse în salon şi zâmbi. Încă zumzăind furios, Model coborî din pat. Shallan nu putea să-l vadă – patul îl ascundea –, dar ghici că se dusese la picioarele lui Veil.

Mergea. Imaginea rămase clară.

— Ha! făcu Shallan, turnându-şi vin.

Se întoarse şi se aşeză cu băgare de seamă – nu i se părea prudent să se trântească în pat cu o cupă de vin roşu în mână – şi aruncă o privire pe podea, unde Model stătea sub Veil. Era vizibil datorită Luminii de Furtună.

„Va trebui să ţin seama de asta”, se gândi. „Să construiesc iluzii astfel încât Model să se poată ascunde în ele.”

— A mers? întrebă Model. De unde-ai ştiut c-o să meargă?

— N-am ştiut, zise Shallan şi sorbi din vin. Am ghicit.

Luă încă o înghiţitură, în vreme ce sprenul zumzăi. Jasnah n-ar fi aprobat-o. „Pentru studiu e nevoie de o minte ageră şi de simţuri treze. Astea nu fac casă bună cu alcoolul.” Shallan goli pocalul dintr-o înghiţitură.

— Uite, spuse, întinzând mâna în jos.

Acţiona din instinct. Avea o legătură cu iluzia şi o alta cu Model, aşa că...

Cu un impuls de Lumină de Furtună, ataşă iluzia de Model, aşa cum o ataşase adesea de ea însăşi. Strălucirea lui pieri.

— Mergi, îi ceru sprenului.

— Eu nu merg…

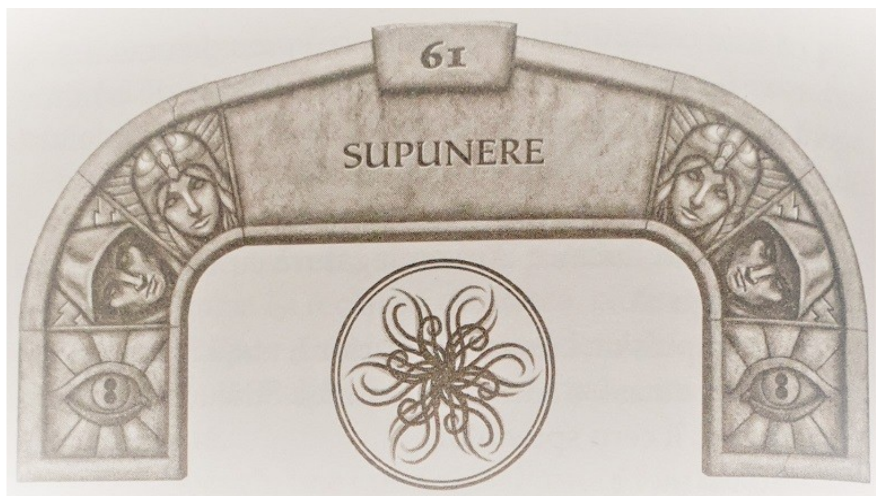
— Ştii ce vreau să spun.

Model se mişcă, şi imaginea se mişcă odată cu el. Din păcate, nu mergea. Era un soi de alunecare. Ca a luminii reflectate pe perete de o lingură pe care-o răsuceşti alene în mână. Dar, în sinea ei, Shallan se bucură. După eşecul îndelungatei încercări de a-şi face creaţia să scoată sunete, acea nouă descoperire părea o izbândă de mare importanţă.

Oare-o putea face să se mişte mai firesc? Se aşeză cu caietul

de schiţe în poală şi începu să deseneze.

61
SUPUNERE

CU UN AN ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Shallan devenise fiica ideală. Păstra tăcerea, mai ales în prezenţa tatălui său. Îşi petrecea majoritatea zilelor în camera ei, stând lângă fereastră, recitind de nenumărate ori aceleaşi cărţi sau desenând iarăşi şi iarăşi aceleaşi obiecte. Până atunci tatăl ei îi dovedise de mai multe ori că n-avea s-o atingă dacă îl înfuria.

Însă avea să-i bată pe alţii în locul ei.

Nu-şi îngăduia să renunţe la mască decât atunci când era cu fraţii ei şi tatăl lor nu putea să-i audă. Cei trei o linguşeau adesea – cu o tentă de disperare – ca s-o convingă să le istorisească poveşti din cărţile ei. Când n-o auzeau decât ei, Shallan glumea, râdea de oaspeţii tatălui lor şi inventa poveşti bizare stând lângă focul din vatră.

Era o ripostă atât de insignifiantă! Se simţea laşă fiindcă nu făcea mai mult. Dar acum, cu siguranţă... cu siguranţă lucrurile aveau să se îmbunătăţească. Într-adevăr, pe măsură ce ardenţii o iniţiau tot mai mult în modul de calcul al veniturilor familiei, Shallan remarca ingeniozitatea cu care îi împiedicase tatăl ei pe alţi ochi-luminoşi să-l terorizeze, stârnindu-i unii împotriva altora. Modul în care punea mâna pe putere o impresiona şi o înspăimânta în aceeaşi măsură. Norocul tatălui său se schimbă

şi mai mult după descoperirea unui zăcământ de marmură pe domeniile lui – fapt ce îi îngăduia să meargă mai departe cu făgăduielile, cu mituirile şi cu negoţul.

Shallan nu se îndoia că asta avea să-i readucă zâmbetul pe buze. Că avea să-i alunge negura din ochi.

Dar aşa ceva nu se întâmplă.

— E cu mult mai prejos decât tine ca s-o iei de nevastă, spuse tatăl lor, punându-şi cana pe masă. Nu sunt de acord, Balat. O să rupi legătura cu femeia asta.

— E dintr-o familie bună! protestă Balat, ridicându-se în picioare, cu palmele pe masă.

Luau prânzul, aşa că Shallan era şi ea acolo, nu încuiată în camera ei. Stătea într-un colţ al camerei, la masa pe care n-o împărţea cu nimeni. Balat îşi înfrunta tatăl, faţă în faţă cu el la masa înaltă.

— Tată, îţi sunt vasali! se răsti tânărul. I-ai invitat tu însuţi să cineze cu noi.

— Toporcopoii mei mănâncă la picioarele mele. Dar nu le îngădui fiilor mei să-i curteze. Casa Tavinar nu e nicidecum destul de măreaţă pentru noi. Uite, Sudi Valam ar merita s-o iei în considerare.

Balat se încruntă.

— Fiica Înaltului Prinţ? Glumeşti. E trecută de cincizeci de ani.

— E nemăritată.

— Fiindcă i-a murit bărbatul într-un duel! Oricum, Înaltul Prinţ nu şi-ar da acordul niciodată.

— O să ne vadă cu alţi ochi. Acum suntem o familie bogată, foarte influentă.

— Dar condusă de un ucigaş, se răsti Balat.

„A mers prea departe!” se gândi Shallan. De cealaltă parte a tatălui ei, Luesh îşi împreună mâinile în faţă, împletindu-şi degetele. Chipul noului majordom al casei te ducea cu gândul la o mănuşă din cale-afară de ponosită, cu pielea tăbăcită şi ridată în locurile cele mai solicitate – mai ales când se încrunta.

Tatăl ei se ridică încet. Noua lui furie, atât de rece, o îngrozea pe Shallan.

— Noii tăi pui de toporcopoi, îi spuse lui Balat. E groaznic că s-au îmbolnăvit în timpul ultimei mari furtuni. Tragic. Ce păcat că trebuie omorâţi.

Făcu un semn şi unul dintre oamenii din noua lui gardă – pe care Shallan nu-l cunoştea prea bine – ieşi, scoţându-şi sabia din teacă.

Shallan îngheţă. Până şi Luesh se îngrijoră şi-şi puse o mână pe braţul tatei.

Balat păli.

— Nemernicule! O să...

— Ce-o să faci, Balat? întrebă tatăl lor, smulgându-şi braţul din mâna lui Luesh şi aplecându-se spre fiul său. Hai! Spune. O să mă provoci? Să nu-ţi închipui că n-o să te ucid dac-o s-o faci. O fi Wikim o epavă jalnică, dar o să se ocupe la fel de bine ca tine de nevoile acestei case.

— Helaran s-a întors, spuse Balat.

Tatăl lor încremeni, cu mâinile pe masă.

— L-am văzut acum două zile, continuă Balat. A trimis după mine şi am mers călare în oraş ca să mă întâlnesc cu el. Helaran...

— Numele ăsta n-o să mai fie rostit în casa noastră! spuse tatăl. Vorbesc serios, Nan Balat! Niciodată.

Balat se uită în ochii tatei şi Shallan îşi numără zece bătăi violente ale inimii înainte ca fratele ei să-şi întoarcă privirea şi să se uite în altă parte.

Tata se aşeză, părând istovit, în timp ce Balat ieşi din încăpere. În sală se lăsă o tăcere deplină, Shallan era prea speriată ca scoată vreun sunet. În cele din urmă, tata se ridică împingându-şi scaunul în spate şi plecă. Luesh îl urmă la scurtă vreme.

Shallan rămase singură cu servitorii. Se ridică la rândul său, cu sfială, şi se duse după Balat.

Îl găsi în adăpostul câinilor. Oşteanul din gardă nu pierduse timpul. Pe podeaua de piatră, căţeluşii lui Balat zăceau morţi, într-o baltă de sânge.

Ea îl încurajase pe Balat să-i crească. De-a lungul anilor, fratele ei făcuse progrese în lupta cu demonii lui. Rareori mai făcea rău vreunei fiinţe mai mari decât un cremling. Şi acum stătea pe o ladă, uitându-se îngrozit la micile cadavre. În jur îi forfoteau durerospreni.

Poarta de metal a adăpostului zăngăni când o deschise Shallan. Îşi duse mâna interzisă la gură când se apropie de rămăşiţele înduioşătoare.

— Gărzile tatei, spuse Balat. Parcă aşteptau prilejul pentru aşa ceva. Nu-mi place noul grup pe care l-a găsit. Levrin ăla, cu ochii lui furioşi, şi Rin... ăsta chiar mă sperie. Ce s-a-ntâmplat cu Ten şi Beal? Soldaţi cu care puteai glumi. Aproape prieteni...

Ea îi puse mâna pe umăr.

— Balat. Chiar te-ai întâlnit cu Helaran?

— Da. Mi-a zis să nu povestesc nimănui. M-a prevenit că, după ce-o să plece iarăşi, s-ar putea să nu se mai întoarcă, pentru foarte mult timp. Mi-a spus... mi-a spus să am grijă de familie. Balat îşi îngropă faţa în mâini. Nu pot fi el, Shallan.

— Nici nu trebuie să fii.

— E curajos. Puternic.

— Ne-a părăsit.

Balat îşi ridică privirea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— Poate-a făcut bine. Poate asta e singura cale, Shallan.

— Părăsirea casei noastre?

— Ce mare lucru înseamnă casa asta? întrebă Balat. Tu-ţi petreci zilele sub cheie, tata te scoate numai ca să te-arate oaspeţilor. Jushu s-a întors la jocurile lui de noroc – ştii că aşa e, deşi acum se ascunde cu mai multă iscusinţă. Wikim zice că vrea să devină ardent, dar nu ştiu dacă tata o să-l lase vreodată să plece, îl ţine de rezervă.

Din nefericire, argumentele lui erau solide.

— Unde ne-am putea duce? întrebă Shallan. N-avem nimic.

— Eu unul n-am nimic nici aici. Nici nu mă gândesc să renunţ la Eylita, Shallan. E singurul lucru frumos care mi s-a-ntâmplat vreodată. Dacă eu şi ea vom fi nevoiţi să trăim în Vedenar fiind de-al zecelea dahn, cu mine muncind ca gardă a vreunei case sau altceva de acelaşi soi, o s-o facem. Nu ţi se pare o viaţă mai bună decât asta? întrebă el şi arătă către căţeluşii morţi.

— Poate.

— Ai veni cu mine? Dac-o iau pe Eylita şi plec? Ai putea să fii condeieră. Ţi-ai câştiga traiul fără să depinzi de tata.

— Păi... Nu. Trebuie să rămân.

— De ce?

— Ceva a pus stăpânire pe tata, ceva cumplit. Dacă plecăm, i-l lăsăm acelui ceva. Cineva trebuie să-l ajute.

— De ce-l aperi? Ştii ce-a făcut.

— N-a făcut-o el.

— Nu-ţi poţi aduce aminte, zise Balat. Mi-ai tot spus că-ţi simţi mintea golită. L-ai văzut omorând-o, dar nu vrei să admiţi c-ai fost martoră. Furtuni, Shallan. Eşti la fel de distrusă ca Wikim şi Jushu. Cum... cum sunt şi eu uneori...

Ea ieşi din amorţeală.

— Nu contează, spuse. Dacă pleci, ai de gând să-i iei pe Wikim şi Jushu cu tine?

— Nu-mi pot permite. Mai ales când e vorba de Jushu. Va trebui să trăim din bani puţini şi nu pot avea încredere că n-o să... ştii tu. Dar, dacă vii tu, ar putea fi mai uşor pentru unul dintre noi să găsească de lucru. La scris şi la artă te descurci mai bine decât Eylita.

— Nu, Balat, îl refuză Shallan, îngrozită de înfocarea cu care o parte din ea îşi dorea să accepte. Nu pot. Mai ales dacă Jushu şi Wikim rămân aici.

— Înţeleg, spuse el. Poate... poate mai există şi altă cale de scăpare. O să mă gândesc.

Shallan îl lăsă în adăpostul câinilor, de teamă că, dacă tatăl lor ar fi găsit-o acolo, s-ar fi enervat. Se întoarse în conac, însă nu izbuti să scape de senzaţia că încearcă să salveze un covor în vreme ce zeci de oameni trag de capetele firelor din ambele părţi.

Ce-avea să se-ntâmple dacă pleca Balat? Bătea în retragere în certurile cu tatăl lor, dar măcar i se împotrivea. Wikim făcea pur şi simplu tot ce i se cerea, iar Jushu continua să se lase în voia întâmplării. „N-avem de ales, trebuie să suportăm toate astea”, se gândi Shallan. „Să nu-l mai provocăm pe tata, să-l lăsăm să se liniştească. Pe urmă o să se-ntoarcă...”

Urcă treptele şi trecu pe lângă uşa tatei. Era uşor întredeschisă; îi auzi vocea înăuntru:

— ... caută-l în Valath. Nan Balat pretinde că s-a întâlnit cu el în oraş şi cred că la Valath se referea.

— Se va face, Luminlordul meu.

Vocea aia. Era Rin, căpitanul noii gărzi a tatei. Shallan se trase într-o parte şi aruncă o privire înăuntru. Seiful tatei strălucea în spatele tabloului de pe peretele din spate, cu lumina răbufnind prin pânză. Pentru ea era aproape orbitoare, deşi bărbaţii din încăpere nu păreau în stare s-o vadă.

Rin se înclină în faţa tatălui ei, cu mâna pe sabie.

— Adu-mi capul lui, Rin. Vreau să-l văd cu ochii mei. El e cel care ar putea să strice totul. Ia-l prin surprindere, omoară-l înainte să se apuce să-şi cheme Cristalsabia. Atâta vreme când rămâi în slujba Casei Davar, arma aia va fi a ta, ca plată.

Shallan se retrase de lângă uşă împleticindu-se, înainte ca tata să-şi ridice privirea, şi s-o zărească. Helaran. Tatăl ei tocmai poruncise asasinarea lui Helaran.

„Trebuie să fac ceva. Trebuie să-l previn. Cum? Oare Balat putea să ia din nou legătura cu el". Shallan...

— Cum îndrăzneşti? se auzi o voce de femeie dinăuntru.

Urmă o tăcere grea de povara uimirii. Shallan se întoarse ca să tragă cu ochiul. Malise, mama ei vitregă, stătea în cadrul uşii dintre dormitor şi salon. Până atunci, femeia aceea scundă şi durdulie nu i se mai păruse ameninţătoare. Dar, în ziua aia, furtuna de pe faţa ei putea îngrozi o creastă-albă.

— Propriul tău fiu, continuă Malise. Nu ţi-a mai rămas nicio urmă de morală? N-ai pic de milă?

— Nu mai e fiul meu, mormăi tatăl lui Shallan.

— Ţi-am crezut povestea despre femeia dinaintea mea, spuse Malise. Te-am sprijinit. Am trăit cu norul ăsta deasupra casei. Şi acum aud asta? Să baţi servitorii e una, dar să-ţi ucizi propriul fiu?

Tatăl lui Shallan îi şopti ceva lui Rin. Ea tresări şi abia izbuti să se îndepărteze pe coridor, către camera ei, înainte ca bărbatul să iasă, închizând uşa în urma lui cu un pocnet.

Shallan se închise în odaia sa când începură strigătele, un schimb violent de replici furioase între tatăl ei şi Malise. Shallan se ghemui lângă pat, încercând să se slujească de-o pernă ca să-mpiedice sunetele să-i ajungă la urechi. Îndepărtă perna când crezu că totul se terminase.

Tatăl ei se năpusti pe coridor ca o furtună.

— De ce nu mi se supune nimeni în casa asta? strigă, tropăind pe scări. Dacă v-aţi fi supus cu toţii, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

62
CEL CARE A UCIS FĂGĂDUIELILE

Bănuiesc că asta seamănă puţin cu un sconcs vestit pentru duhoarea lui.

În celula lui Kaladin, viaţa îşi urma cursul. Deşi, pentru o temniţă, condiţiile erau bune, se trezea dorindu-şi să fie din nou în căruţa cu sclavi. Măcar de-acolo putea să vadă peisajul. Avea parte de aer curat, de vânt, se spăla din când în când în ploile de la sfârşitul marilor furtuni. Bineînţeles că nu ducea o viaţă bună, dar era mai bine decât închis sub cheie şi uitat.

Noaptea îi luau sferele, lăsându-l în beznă, în întuneric îşi imagina că se află undeva, într-un loc din adânc, sub kilometri întregi de piatră şi fără vreo cale de ieşire, fără vreo speranţă de salvare. Nu-şi putea imagina o moarte mai cumplită.

Mai bine să fii spintecat pe câmpul de luptă, privind către cerul liber când ţi se scurge viaţa din trup.

Îl trezi lumina. Oftă, cu ochii la tavan în vreme ce paznicii – soldaţi ochi-luminoşi pe care nu-i cunoştea – înlocuiau lămpile cu sfere. Zi după zi, acolo totul era al furtunii de asemănător. Îl trezea lumina plăpândă a sferelor, neizbutind decât să-l facă să-şi dorească soarele.

Servitoarea veni să-i aducă micul dejun. Kaladin îşi aşezase oala de noapte destul de aproape de deschiderea de sub gratii ca servitoarea să poată ajunge la ea, şi femeia o trase pe piatră cu un scrâşnet, înlocuind-o cu una curată. Apoi se grăbi să plece. O înspăimânta.

Avea muşchii atât de înţepeniţi că parcă-i scârţâiră când Kaladin se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire spre mâncare. Turtă cu fasole bătută. Se ridică şi alungă cu o fluturare de mână câţiva spreni stranii, ca nişte sfori încordate încrucişate în faţa lui, apoi îşi impuse să facă un număr de flotări. Dacă rămânea închis prea mult, avea să-i fie greu să-şi păstreze forţa. Poate-ar fi trebuit să ceară nişte bolovani cu care să se antreneze.

„Oare asta li s-a întâmplat bunicilor lui Moash?” se întrebă, luându-şi mâncarea. „Au aşteptat să fie judecaţi până când au murit în închisoare?”

Kaladin se aşeză pe banchetă, destinzându-se, şi muşcă din turtă. Cu o zi înainte fusese o mare furtună, dar zgomotul aproape că nici nu pătrunsese în celula lui.

O auzi pe Syl vâjâind în apropiere, însă nu izbuti să descopere unde plecase.

— Syl? întrebă.

Sprena se tot ascundea de el.

— În luptă s-a amestecat un Criptic, zise încet vocea ei.

— Ai mai spus asta, nu-i aşa? E un tip de spren?

— Unul dezgustător, zise Syl, şovăind o clipă. Dar nu e rău, nu cred.

În glas i se simţea pizma.

— Am vrut să-l urmăresc când a fugit, dar tu aveai nevoie de ajutorul meu. Când m-am întors către el, se ascunsese de mine.

— Şi asta ce-nseamnă? întrebă Kaladin, încruntându-se.

— Cripticilor le place să urzească planuri, răspunse Syl, tărăgănând cuvintele, ca şi cum şi-ar fi reamintit ceva dat de multă vreme uitării. Da... Îmi amintesc. Discută, privesc şi nu fac niciodată nimic. Dar...

— Ce? întrebă Kaladin ridicându-se.

— Caută pe cineva, răspunse Syl. Am văzut semnele, în curând s-ar putea să nu mai fii singur.

Căutau pe cineva. Ca să-l aleagă, cum fusese ales el, ca Undeunitor. Ce soi de Cavaler Radiant făcuse un grup de spreni

pe care Syl îi detesta atât de tare? Nu părea un om pe care el unul şi-ar fi dorit să-l cunoască.

„Oh, furtuni”, se gândi, aşezându-se la loc. „Dacă-l aleg pe Adolin… ”

Ideea ar fi trebuit să-l îngreţoşeze. În schimb, dezvăluirea lui Syl i se păru ciudat de liniştitoare. Chiar dacă se dovedea că e într-adevăr vorba de Adolin, gândul că nu mai e singur îl făcea să se simtă mai bine şi îi alunga o mică parte a tristeţii.

Când tocmai termina de mâncat, auzi pe coridor un pocnet. Se deschisese uşa? Numai ochi-luminoşii îl puteau vizita şi până atunci nu apăruse niciunul. Dacă nu-l socotea pe Cuget.

„Într-un final, furtuna ajunge din urmă pe toată lumea…”

Dalinar Kholin intră în încăpere.

În ciuda gândurilor sale amare, după atâţia ani de instrucţie, ca primă reacţie, Kaladin se ridică şi salută, cu mâna la piept. Intrase comandantul lui. Şi se simţi ca un idiot chiar în timp ce saluta. Era dincolo de gratii şi-i dădea onorul omului care-l trimisese acolo?

— Pe loc repaus, spuse Dalinar, cu o uşoară înclinare a capului.

Bărbatul cu umeri laţi stătea cu mâinile împreunate la spate.

Ceva din postura lui Dalinar impunea respect chiar şi când nu era încordat.

„Are aerul generalilor din poveşti”, se gândi Kaladin. Cu expresia feţei severă şi cu părul grizonant, la fel de rezistent ca o stâncă. Nu purta uniformă, uniforma îl purta pe el. Dalinar Kholin reprezenta un ideal despre care Kaladin trăsese cu multă vreme în urmă concluzia că e pură fantezie.

— Cum sunt condiţiile de-aici? întrebă Dalinar.

— Domnule? Mă aflu într-o nenorocită de închisoare.

Pe faţa Înaltului Prinţ apăru un zâmbet.

— Înţeleg. Linişteşte-te, soldat. Dacă ţi-aş fi ordonat să păzeşti o cameră timp de o săptămână, ai fi făcut-o?

— Da.

— Atunci consideră că ai primit o însărcinare. Păzeşte încăperea asta.

— O să am grijă să plece cu oala de noapte numai persoanele care au fost împuternicite, domnule.

— Elhokar s-a răzgândit. A început să judece la rece şi acum nu se mai teme decât c-o să pară slab dacă te eliberează prea

repede. Trebuie să mai stai aici câteva zile, apoi o să întocmim un act oficial de graţiere pentru fărădelegea ta şi o să te repunem pe poziţia de mai înainte.

— Nu mi se pare că aş avea de ales, domnule.

Dalinar se apropie de gratii.

— Pentru tine nu e uşor de îndurat.

Kaladin dădu din cap.

— Ţi se poartă de grijă şi aşa stau lucrurile şi cu oamenii tăi. Intrarea în clădirea asta e păzită în permanenţă de doi podari din gardă. N-ai niciun motiv de îngrijorare, soldat. Dacă te gândeşti la reputaţia ta...

— Domnule, îl întrerupse Kaladin, nu cred că sunt convins că regele o să mă elibereze vreodată. Se ştie c-a mai lăsat oameni care-l incomodau să putrezească în temniţă până la moarte.

Imediat ce rosti cuvintele, nu-i veni să creadă că le lăsase să i se desprindă de buze. Sunau a insubordonare, ba chiar a trădare. Dar îi stătuseră pe limbă, cerând să fie spuse.

Dalinar rămase în aceeaşi poziţie, cu mâinile încleştate la spate.

— Vorbeşti despre argintarii din Kholinar?

Aşadar ştia. Părinte al Furtunii... oare Dalinar fusese implicat? Kaladin dădu din cap.

— De unde-ai auzit asta?

— De la unul dintre oamenii mei. Îi cunoştea pe cei întemniţaţi.

— Speram că putem scăpa de zvonurile astea. Dar, fireşte, se răspândesc ca lichenii, se întăresc şi locul nu mai poate fi curăţat. Ce au păţit oamenii ăia a fost o greşeală, soldat. Recunosc cu toată sinceritatea. Ţie n-o să ţi se-ntâmple.

— Adică zvonurile sunt adevărate?

— Aş prefera să nu vorbesc despre tărăşenia cu Roshone.

Roshone.

Kaladin îşi aminti ţipete. Sânge pe podeaua încăperii în care opera tatăl său. Un băiat pe moarte.

O zi în ploaie. O zi în care un om încercase să fure lumina lui Kaladin. În final, izbutise.

— Roshone? şopti el.

— Da, un ochi-luminoşi de rang minor, spuse Dalinar cu un oftat.

— Domnule, e important să aflu ce s-a întâmplat. Pentru

liniştea mea sufletească.

Dalinar îl măsură cu privirea, de sus până jos. Kaladin privea fix, drept înainte, cu mintea... amorţită. Roshone. Totul începuse să meargă prost după sosirea lui Roshone în Vatra-de-Piatră ca noul lord al oraşului. Până atunci, tatăl lui Kaladin fusese respectat.

Când sosise omul ăla oribil, trăgând după el invidia meschină ca pe-o mantie, lumea se întorsese pe dos. Roshone infectase Vatra-de-Piatră cum infectează putredosprenii o rană necurăţată. Din pricina lui plecase Tien la război. Din pricina lui îl urmase Kaladin.

— Cred că-ţi datorez atâta lucru, spuse Dalinar. Dar nu trebuie să se ducă vestea. Roshone era un individ meschin, care izbutise să câştige încrederea lui Elhokar. Pe atunci, Elhokar era prinţ moştenitor şi fusese lăsat să guverneze Kholinarul şi să vegheze asupra întregului regat în timp ce tatăl său organiza prima tabără aici, pe Câmpiile Sfărâmate. Eu eram... plecat la vremea aia. Oricum, nu trebuie să dai vina pe Elhokar. A ascultat sfatul cuiva în care avea încredere, însă Roshone îşi urmărea propriile interese, nu pe ale Tronului. Avea mai multe argintării... mă rog, amănuntele nu contează. E de-ajuns să spun că Roshone l-a împins pe prinţ să facă anumite greşeli. Am pus lucrurile în ordine când m-am întors.

— Ai avut grijă să fie pedepsit acest Roshone? întrebă Kaladin cu voce înceată, simţindu-se amorţit.

— Exilat, răspunse Dalinar dând din cap. Elhokar l-a trimis undeva unde nu mai putea face rău.

Undeva unde nu mai putea face rău. Kaladin abia izbuti să nu izbucnească în râs.

— Ai ceva de spus?

— Nu vrei să ştii ce gândesc, domnule.

— Poate că nu. Dar probabil trebuie s-aud, oricum.

Dalinar era un om bun. Se lăsase orbit în anumite privinţe, însă era un om bun.

— Păi, domnule, răspunse Kaladin stăpânindu-şi cu greutate sentimentele, mi se pare... supărător faptul că unul ca acest Roshone poate scăpa de închisoare, deşi a pricinuit moartea unor oameni nevinovaţi.

— Treburile erau încurcate, soldat. Roshone era unul dintre vasalii Înaltului Prinţ Sadeas, văr cu oameni importanţi, de

sprijinul cărora aveam nevoie. Eu am susţinut mai întâi că acel Roshone ar fi trebuit să-şi piardă rangul, să devină zecar, nevoit să trăiască în sărăcie. Dar asta ne-ar fi înstrăinat aliaţii, ar fi putut submina regatul. Elhokar a pledat în favoarea blândeţii faţă de Roshone, iar tatăl lui şi-a dat acordul, prin distrestie. Şi eu am cedat, gândindu-mă că mila nu e una dintre însuşirile lui Elhokar pe care trebuie să le descurajăm.

— Bineînţeles că nu, spuse Kaladin strângând din dinţi. Deşi se pare că mila de soiul ăsta e adesea în folosul verilor unor ochi-luminoşi puternici şi rareori într-al cuiva mai de jos.

Se uita fix, printre gratiile dintre el şi Dalinar.

— Soldat, spuse Înaltul Prinţ cu răceală. Crezi că am fost nedrept faţă de tine sau de oamenii tăi?

— Tu? Nu, domnule. Dar nu de tine e vorba.

Dalinar răsuflă uşor, de parcă i-ar fi fost ciudă.

— Căpitane, tu şi oamenii tăi vă aflaţi pe o poziţie unică. Zi de zi, vă trăiţi viaţa în jurul regelui. Nu-i vedeţi faţa pe care i-o arată lumii, vedeţi omul. Aşa a fost întotdeauna pentru gărzile de corp. Aşa că loialitatea voastră trebuie să fie de o fermitate şi de o generozitate ieşite din comun. Da, omul pe care-l apăraţi are defecte. Toată lumea are. E totuşi regele vostru şi-ţi cer să-l respecţi.

— Pot să respect Tronul şi îl respect, domnule, răspunse Kaladin.

Poate că nu respecta omul care-l ocupa, dar chiar respecta titlul. Cineva trebuia să guverneze.

— Fiule, întrebă Dalinar după o clipă de gândire, ştii de ce te-am pus pe poziţia pe care te afli?

— Ai spus că ai nevoie de cineva în care te poţi încrede, fără teamă că e iscoada lui Sadeas.

— Asta e partea raţională, sublinie Dalinar, apropiindu-se de gratii, până la o palmă distanţă de Kaladin. Dar nu e motivul. Am făcut-o fiindcă am simţit că e ceea ce se cuvine.

Kaladin se încruntă.

— Am încredere în intuiţia mea, continuă Dalinar. Instinctul mi-a spus că mă poţi ajuta să fac schimbări în regatul ăsta. Un om care poate trăi în tabăra lui Sadeas ca-n Infern şi totuşi, inspirându-i pe alţii e un om pe care-l vreau sub comanda mea, spuse el şi faţa i se înăspri. Te-am pus pe o poziţie pe care n-a mai ocupat-o niciodată vreun ochi-întunecaţi în armata asta. Te-

am lăsat să iei parte la întrunirile cu regele şi am ascultat când ai avut ceva de spus. Nu mă face să regret hotărârile astea, soldat.

— N-ai făcut-o deja?

— Am fost aproape. Totuşi te înţeleg. Dacă tu crezi cu adevărat tot ce mi-ai spus despre Amaram... ei bine, dacă aş fi fost în locul tău, mi-ar fi fost foarte greu să nu fac ceea ce ai făcut. Însă, dar-ar furtuna, omule, eşti totuşi ochi-întunecaţi.

— N-ar trebui să conteze.

— N-ar trebui, dar contează. Vrei să schimbi asta? Ei, atunci n-o s-o faci zbierând ca un nebun şi provocând la duel oameni ca Amaram. O s-o faci distingându-te în poziţia pe care ţi-am dat-o. Fii genul de om pe care-l admiră ceilalţi, indiferent dacă sunt ochi-luminoşi sau ochi-întunecaţi. Convinge-l pe Elhokar că un ochi-întunecaţi poate conduce. Asta va schimba lumea.

Dalinar îi întoarse spatele şi plecă. Kaladin nu putu să nu-şi spună că prinţul avea umerii mai gârboviţi decât atunci când intrase.

Rămas singur, Kaladin se aşeză din nou pe banchetă, răsuflând prelung, iritat.

— Păstrează-ţi calmul, şopti. Fă ce ţi se spune, Kaladin. Rămâi în cuşcă.

— Încearcă să te-ajute, spuse Syl.

Kaladin se uită într-o parte. Unde se ascundea sprena?

— Ai auzit ce-a spus despre Roshone.

Tăcere.

— Da, răspunse Syl, într-un târziu cu voce pierită.

— Sărăcia familiei mele, felul în care ne-au ostracizat cei din oraş, înrolarea forţată a lui Tien, toate astea s-au întâmplat din vina lui Roshone. Elhokar ni l-a trimis.

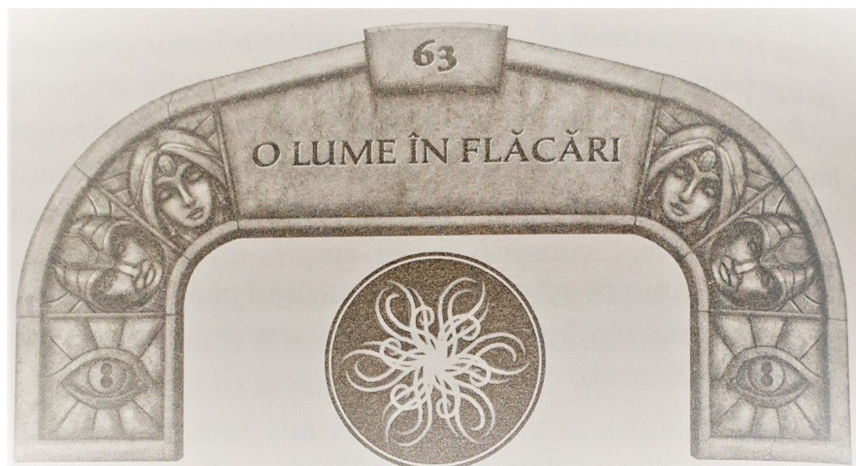
Syl nu răspunse. Kaladin pescui din castron o bucată de turtă şi o mestecă. Părinte al Furtunii – Moash chiar avea dreptate! Regatului i-ar fi fost mai bine fără Elhokar. Dalinar făcea tot ce-i stătea în puteri, dar era orb în tot ceea ce-l privea pe nepotul său.

Era timpul să iasă cineva în faţă şi să taie legăturile care imobilizau mâinile Înaltului Prinţ. Pentru binele regatului şi pentru binele lui Dalinar Kholin însuşi, regele trebuia să moară.

Aidoma unui deget purulent sau a unui picior prea zdrobit ca să se mai vindece vreodată, unii oameni trebuiau pur şi simplu

înlăturaţi.

63
O LUME ÎN FLĂCĂRI

Ei, uite ce m-ai făcut să spun. Întotdeauna ai fost în stare să scoţi din mine tot ce-ajunge la extrem, bătrâne prieten. Şi încă te mai numesc prieten, în ciuda tuturor celor cu care mă plictiseşti.

Ce faci?”, scrise distrestia, către Shallan.

„Nu mare lucru”, răspunse ea, scriind la lumina sferelor, „lucrez la registrele cu câştigurile lui Sebarial.”

Aruncă, prin gaura din iluzia ei, o privire în afară, către strada aflată cu mult mai jos. Mulţimea curgea prin oraş părând să mărşăluiască într-un ritm straniu. Picurând, apoi răbufnind, apoi picurând iarăşi. Curgerea era rareori constantă. Oare din ce motiv?

„Vrei să-mi faci o vizită?” scrise condeiul. „Povestea asta devine cu adevărat plictisitoare.”

„Îmi pare rău”, îi răspunse ea lui Adolin, „chiar trebuie să termin treburile. Dar ar fi plăcut să stăm de vorbă prin distrestie, ca să-mi ţii de urât.”

Lângă ea, Model zumzăi uşor la vederea minciunii. Shallan se folosise de o iluzie ca să prelungească podul casei cu apartamente de închiriat, obţinând astfel o ascunzătoare din care să privească strada de dedesubt. Cinci ore de aşteptare – destul de comodă, cu un taburet şi sfere pentru lumină – nu-i dezvăluiseră nimic. Nimeni nu se apropiase de copacul cu

scoarţa de piatră care creştea lângă alee.

Nu ştia ce soi de arbore este. Părea prea bătrân ca să fi fost plantat de curând; probabil se afla acolo dinainte de sosirea lui Sebarial. Coaja noduroasă, groasă, o făcea să-l creadă o varietate de dendrolit, dar mai avea şi frunze lungi, înălţate ca nişte flamuri fluturate şi răsucite de vânt. O duceau cu gândul la o salcie-de-vale. Deja desenase copacul; voia să-l caute mai târziu în cărţile ei.

Copacul era obişnuit cu oamenii, nu-şi retrăgea frunzele când treceau pe lângă el. Dacă cineva se apropia cu multă atenţie, străduindu-se să nu le atingă, Shallan ar fi observat. În schimb, dacă omul s-a fi mişcat cu iuţeală, frunzele i-ar fi simţit vibraţia şi s-ar fi retras –, iar ea ar fi observat şi asta. Era destul de sigură că, până şi dacă s-ar fi uitat pentru o clipă în altă parte, ar fi remarcat pe oricine încerca să pună ceva în copac.

„Presupun că pot încerca să-ţi ţin de urât”, scrise condeiul. „Shoren n-are nicio altă treabă.”

Shoren era ardent şi scria în ziua aceea pentru Adolin, la chemarea prinţului, care ţinuse să sublinieze că se foloseşte de un ardent, nu de una dintre condeierele tatălui său. Oare credea că Shallan ar fi fost geloasă fiindcă-i cerea altei femei să scrie pentru el?

Chiar părea surprins că nu-i face scene de gelozie. Oare femeile de la curte erau atât de înguste la minte? Sau ea era cea bizară, cea prea nepăsătoare? Într-adevăr, lui îi fugeau ochii în stânga şi-n dreapta, iar ea trebuia să admită că nu-i făcea plăcere. Mai era de luat în considerare şi reputaţia lui. Se spunea că, în trecut, îşi înlocuise o relaţie cu alta la fel de des cum îşi schimbă alţii hainele.

Poate ar fi trebuit să se agate de el cu mai multă hotărâre, dar gândul o îngreţoşa. Îi amintea de tatăl ei, agăţându-se atât de strâns de orice, încât în final distrusese totul.

„Da”, îi răspunse lui Adolin, folosindu-se de o planşetă pusă lângă ea, pe o ladă, „sunt sigură că bunul ardent n-are de făcut nimic mai de soi decât să transcrie bileţelele trimise de doi ochi-luminoşi care se curtează.”

„E ardent”, veni replica lui. „îi place să se pună în slujba altora. Cu asta se ocupă.”

„Eu credeam că ocupaţia lor e să salveze suflete.”

„S-a plictisit. Mi-a povestit că deja a salvat trei azi-dimineaţă.”

Shallan zâmbi, aruncând o privire spre copac – încă nicio schimbare.

„Le-a salvat, nu?” scrise. „Să presupun că şi le-a îndesat în buzunarul de la spate, ca să le ferească de pericole?”

Nu, tatăl ei n-avea dreptate. Dacă voia să-l păstreze pe Adolin, era cazul să-ncerce ceva mult mai greu decât să se agaţe de el. Trebuia să fie atât de irezistibilă, încât să n-o lase să-i scape. Din nefericire, la aşa ceva nimic din tot ce-o învăţaseră Jasnah şi Tyn nu putea s-o ajute. Lui Jasnah bărbaţii îi erau indiferenţi, iar Tyn nu-i spusese cum să-i păstreze, doar cum să le abată atenţia atât cât era nevoie pentru o şarlatanie dusă repede la bun sfârşit.

„Tatăl tău se simte mai bine?” scrise.

„Da, într-adevăr. S-a pus pe picioare de ieri, şi pare la fel de puternic ca întotdeauna.”

„Mă bucur să aflu asta.”

Continuară să discute despre lucruri lipsite de importanţă, timp în care Shallan nu scăpă din ochi copacul. Mraize îi trimisese un mesaj în care-i cerea să-şi caute instrucţiunile în scorbura lui, la răsăritul soarelui. Aşa că ea sosise cu patru ore mai devreme, când cerul era încă întunecat, şi se furişase în podul acelei clădiri ca să stea la pândă.

Aparent, nu venise destul de devreme. Voise neapărat să-i vadă lăsând instrucţiunile acolo.

— Nu-mi place asta, îi şopti lui Model, nedând atenţie condeiului, care scria următoarea replică a lui Adolin. De ce nu mi-a trimis Mraize instrucţiuni prin distrestie? De ce m-a făcut să vin aici?

— Mmmm… spuse Model de pe podeaua de sub ea.

Soarele răsărise de multă vreme. Shallan trebuia să se ducă după instrucţiuni, dar continua să şovăie, bătând cu degetul în hârtia de pe planşetă.

— Supraveghează, înţelese ea.

— Ce? întrebă Model.

— Fac exact ce fac şi eu. Se-ascund undeva, vor să mă vadă când iau instrucţiunile.

— De ce? La ce le foloseşte?

— Le oferă informaţii, răspunse Shallan. Iar ei sunt genul de oameni însetaţi după aşa ceva.

Se aplecă într-o parte şi se uită prin gaura care, din afară,

părea un gol între două cărămizi.

Nu credea că Mraize îi dorea moartea, în ciuda îngrozitoarei întâmplări cu bietul vizitiu al trăsurii închiriate. Le dăduse celor din jurul său îngăduinţa s-o omoare, dacă se temeau de ea, dar – ca multe altele legate de Mraize – totul nu fusese decât un test. „Dacă eşti într-adevăr destul de puternică şi de inteligentă ca să ni te alături”, spuneau cele petrecute, „o să eviţi încercările oamenilor ăstora de-a te ucide.”

Iar acum era din nou pusă la încercare. Cum putea face faţă fără să mai lase niciun mort în urmă?

Pândeau ca s-o vadă venind să ia instrucţiunile, dar nu existau prea multe locuri de unde puteai ţine sub observaţie copacul. Dacă ar fi fost în locul lui Mraize şi al oamenilor lui, unde ar fi stat ea la pândă?

Se gândi la asta simţindu-se ca o proastă.

— Model, şopti, du-te să te uiţi la ferestrele dinspre stradă ale casei ăsteia. Vezi dacă stă cineva la vreuna dintre ele, pândind cum facem noi.

— Bine, spuse sprenul şi alunecă în afara iluziei create de ea.

Shallan devenise brusc conştientă că oamenii lui Mraize s-ar fi putut ascunde în imediata ei apropiere, dar îşi lăsă nervozitatea deoparte când citi replica lui Adolin.

„Apropo, veşti bune”, scria condeiul. „Tata m-a vizitat aseară şi am stat mult de vorbă. Pregăteşte o expediţie pe Câmpii, ca să lupte cu parshendii, într-o ultimă bătălie decisivă. Din pregătirea asta fac parte nişte misiuni de cercetare a terenului, plănuite pentru zilele următoare. L-am convins să-mi îngăduie să te iau cu noi într-una dintre ele.”

„Şi putem găsi o pupă?” întrebă ea.

„Păi”, veni răspunsul, „deşi parshendii nu mai luptă pentru ele, tata nu vrea să rişte. Nu te pot lua cu noi când există şansa s-apară şi să ne atace. Dar m-am gândit că probabil am putea aranja să mergem în recunoaştere trecând pe un platou cu o pupă din care-a fost scoasă inima-nestemată cu o zi sau două în urmă.”

Shallan se încruntă.

„O pupă moartă, fără inimă-nestemată scoasă? Nu ştiu cât de multe o să aflu.”

„Ei”, răspunse Adolin, „e mai bine decât să nu vezi niciuna, nu? Şi ai spus că ţi-ai dori să ai prilejul să tai una în două. E

aproape acelaşi lucru.”

Avea dreptate, în plus, adevăratul ei ţel era s-ajungă pe Câmpiile Sfărâmate.

„S-o facem. Când?”

„Peste câteva zile.”

— Shallan!

Ea tresări violent, dar nu era decât Model, zumzăind entuziasmat.

— Ai avut dreptate. Mmmm. Se uită de dedesubt. E doar cu un etaj mai jos, în a doua cameră.

— Cine?

— Mmm. Femeia cu mască.

Shallan se cutremură. Şi acum ce era de făcut? Să se-ntoarcă în camerele ei şi să-i scrie lui Mraize că nu-i place să fie spionată?

Nu i-ar fi fost de niciun folos. Îşi coborî privirea spre coala de hârtie şi înţelese că relaţia ei cu Mraize semăna cu relaţia ei cu Adolin. În ambele cazuri, nu putea face doar ce era de aşteptat să facă. Era nevoie să provoace, să depăşească aşteptările.

„Trebuie să plec”, îi scrise lui Adolin. „Mă cheamă Sebarial. S-ar putea să dureze ceva timp.”

Desprinse distrestia şi o îndesă, cu tot cu planşetă, în săculeţul ei. Nu în cel de care se folosea de obicei, ci într-unul potrivit pentru Veil, din pânză aspră, cu o curea de piele pe care şi-o trecea peste umăr. Apoi, înainte de a-şi pierde curajul, ieşi din iluzia care o ascundea. Se lipi cu spatele de peretele podului, privind în partea opusă străzii, după care atinse partea laterală a adăpostului său, retrăgând Lumina de Furtună.

Partea iluzorie a zidului dispăru, năruindu-se cu iuţeală şi scurgându-se către mâna ei. Din fericire, în clipa aceea nimeni nu se uita spre pod. Însă, dacă ar fi făcut-o cineva, probabil ar fi luat schimbarea drept o iluzie optică.

Pe urmă îngenunche, îl impregnă pe Model cu Lumină de Furtună şi-l legă de o imagine a lui Veil, creată cu ajutorul unui desen pe care-l făcuse mai înainte. Dădu din cap către el, cerându-i să se pună în mişcare şi, când sprenul se supuse, imaginea lui Veil începu să meargă.

Arăta bine. Păşea cu fermitate, cu haina foşnindu-i şi cu faţa umbrită de pălăria ţuguiată. Ba chiar clipea şi întorcea din când în când capul, aşa cum i-o cerea înşiruirea de schiţe desenate

de Shallan mai devreme.

Ea o privi şovăind. Oare exact aşa arăta şi ea când purta faţa şi hainele lui Veil? Nu se simţea nicidecum atât de echilibrată, iar îmbrăcămintea i se păruse întotdeauna exagerată, prostească. Însă în imagine părea foarte bine aleasă.

— Coboară, îi şopti lui Model, şi îndreaptă-te către copac. Străduieşte-te să te apropii cu grijă, încet, şi zumzăie cât mai tare, ca să se retragă frunzele. Rămâi câteva clipe lângă trunchi, ca şi cum ai lua ceea ce se află în scorbură, apoi intră pe aleea dintre clădirea asta şi următoarea.

— Da! răspunse Model.

Se repezi spre scări, entuziasmat fiindcă făcea parte dintr-o minciună.

— Mai încet! îi atrase atenţia Shallan, văzând că paşii lui Veil nu se potriveau cu viteza ei. Aşa cum am exersat!

Model încetini şi ajunse la trepte. Imaginea lui Veil se mişcă în josul lor. Cu stângăcie. Iluzia putea să meargă şi să stea nemişcată pe teren plat, dar nu era obişnuită cu altfel de suprafeţe – ca scările. Oricui s-ar fi uitat i s-ar fi părut că Veil păşeşte pe aer şi alunecă în josul treptelor.

Ei, deocamdată era tot ce se putea face. Shallan trase adânc aer în piept, îşi puse pălăria, apoi suflă o a doua imagine, care o acoperi, preschimbând-o în Veil. Cea purtată de Model putea exista cât timp avea Lumină de Furtună, însă din el se scurgea mult mai repede decât din Shallan. Iar ea nu ştia de ce.

Coborî treptele, dar numai până la următorul etaj, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Numără două uşi pe coridorul întunecos. Femeia mascată era dincolo de a doua. Shallan nu se apropie, dar se ascunse într-o firidă de lângă scară, unde era ferită de privirile oricui s-ar fi aflat pe coridor.

Aşteptă.

Într-un târziu, o uşă se deschise cu un pocnet şi cineva ieşi pe coridor în foşnet de haine. Femeia mascată trecu pe lângă ascunzătoarea lui Shallan şi începu să coboare, uimind-o fiindcă păşea aproape fără să se audă nimic.

— Cum te numeşti? întrebă Shallan.

Femeia încremeni pe trepte. Se răsuci – cu mâna interzisă înmănuşată pe pumnalul de pe şold – şi o văzu pe Shallan în firidă. Ochii îi zvâcniră către camera din care ieşise.

— Am trimis pe altcineva, în haine ca ale mele, spuse Shallan.

Asta ai văzut.
Femeia rămase neclintită, ghemuită pe trepte.
— De ce-a ţinut să mă urmăreşti? întrebă Shallan. Vrea să afle unde locuiesc?
— Nu, răspunse femeia în cele din urmă. Instrucţiunile din copac îţi cer să-ţi îndeplineşti însărcinarea imediat, fără să mai iroseşti nicio secundă.
Shallan se încruntă, căzând pe gânduri.
— Aşadar n-ai fost trimisă ca să mă urmăreşti până acasă, ci în timp ce-mi fac treaba?
Femeia nu răspunse.
Shallan înaintă şi se aşeză pe treapta de sus, încrucişându-şi braţele peste genunchi.
— Şi ce am de făcut?
— Instrucţiunile sunt în...
— Aş prefera să le aflu de la tine, o întrerupse Shallan. Poţi să zici că sunt leneşă.
— Cum m-ai găsit? întrebă femeia.
— Am un aliat cu ochi ageri. I-am spus să supravegheze ferestrele şi mi-a trimis vorbă unde te afli. Eu aşteptam sus, zise Shallan şi se strâmbă. Speram să-l văd pe unul dintre voi aducând instrucţiunile.
— Le-am pus acolo înainte de-a lua legătura cu tine, zise ea, şovăi, apoi urcă două trei trepte. Iyatil.
Shallan o privi pieziş.
— Numele meu, o lămuri femeia. Iyatil.
— Un nume de care n-am mai auzit.
— Nu mă surprinde, însărcinarea ta de azi e să afli ce e cu nou-sositul din tabăra lui Dalinar. Vrem informaţii despre omul ăla, plus că nu se ştie sigur cui îi e loial Dalinar.
— Regelui şi Tronului.
— Aparent, zise femeia. Fratele lui ştia lucruri de o factură extraordinară. Nu ştim dacă i le-a dezvăluit sau nu, iar întâlnirile lui cu Amaram ne îngrijorează. Nou-sositul are legătură cu toate astea.
— Amaram face hărţi ale Câmpiilor Sfărâmate, zise Shallan. De ce? Ce se află acolo şi-i trezeşte interesul?
„Şi de ce vrea să se-ntoarcă Pustiitorii?”
Iyatil nu răspunse.
— Ei, adăugă Shallan, ridicându-se, atunci să trecem la

treabă. Nu?

— Împreună? se miră Iyatil.

Shallan ridică din umeri.

— Poţi să te furişezi în urma mea sau, pur şi simplu, să mi te alături.

Îi întinse mâna.

Iyatil o cercetă din priviri, apoi i-o prinse cu mâna ei liberă, înmănuşată. Însă cealaltă nu-i dădu drumul nici măcar o clipă pumnalului de pe şold.

În palanchinul prea mare, care se legăna pe drumul către tabăra lui Dalinar, Shallan răsfoia instrucţiunile lăsate de Mraize. Aşezată cu picioarele încrucișate sub ea, Iyatil stătea faţă în faţă cu Shallan, urmărind-o din spatele măştii cu ochii ei ca nişte mărgele. Purta pantaloni simpli şi o cămaşă, şi la început o luase drept băiat.

Prezenţa ei era întru totul neliniştitoare.

— Un nebun, spuse Shallan dând pagina. Mraize chiar e interesat de un simplu nebun?

— Dalinar şi regele sunt interesaţi, răspunse Iyatil. Aşa că ne interesează şi pe noi.

Sub toată povestea părea să se ascundă ceva. Nebunul sosise sub paza unui bărbat pe nume Bordin, un servitor pe care Dalinar îl postase în Kholinar cu ani în urmă. Informaţiile lui Mraize sugerau că Bordin nu era un simplu mesager, ci unul dintre cei mai de încredere valeţi ai lui Dalinar. Fusese lăsat în Alethkar ca s-o spioneze pe regină, sau cel puţin aşa presupuneau Duhurile Însângerate. Dar de ce-ar fi vrut cineva să stea cu ochii pe regină? Instrucţiunile nu spuneau.

Cu câteva săptămâni în urmă, acel Bordin venise pe Câmpiile Sfărâmate în mare grabă, aducându-l şi pe nebun, alături de altceva misterios. Shallan trebuia să afle cine e nebunul şi de ce-l ascunsese Dalinar într-o mănăstire, dând ordine precise, care nu permiteau să fie vizitat decât de anumiţi ardenţi.

— Maestrul tău ştie despre toată povestea asta mai mult decât îmi spune mie, zise Shallan.

— Maestrul meu? se miră Iyatil.

— Mraize.

Femeia râse.

— Te înşeli. Nu-mi e maestru, îmi e elev.

— În ce privinţă?

Iyatil o fixă cu o privire plată, fără să-i răspundă.

— De ce porţi mască? întrebă Shallan, aplecându-se în faţă. Ce înseamnă? Ce ascunzi?

— M-am întrebat de multe ori de ce voi, cei de aici, umblaţi prin lume arătându-vă cu atâta neruşinare trăsăturile în faţa tuturor. Masca îmi protejează sinele, în plus, îmi oferă posibilitatea să mă adaptez.

Shallan se lăsă pe spate, gânditoare.

— Eşti înclinată spre chibzuinţă, zise Iyatil. În loc să pui întrebări peste întrebări. E bine. Însă instinctele tale trebuie evaluate. Eşti vânător sau vânat?

— Nici una, nici alta, răspunse Shallan, fără să stea pe gânduri.

— Fiecare dintre noi e ori una, ori alta.

Purtătorii palanchinului îşi încetiniră paşii. Shallan aruncă o privire printre perdele şi văzu ca ajunseseră în sfârşit la marginea taberei lui Dalinar. Acolo, soldaţii opreau pe toată lumea şi cei care voiau să intre aşteptau în şir.

— Cum o să ne strecori înăuntru? întrebă Iyatil, când Shallan trase perdelele la loc. Înaltul Prinţ Kholin a devenit foarte prudent în ultima vreme, de când apar asasini în toiul nopţii. Ce minciună o să ne permită să pătrundem pe domeniul lui?

„Încântător”, îşi spuse Shallan, numărându-şi însărcinări-le. Nu trebuia doar să se furişeze în mănăstire şi să afle informaţii despre nebun, mai era şi nevoită să se descurce fără să-i dezvăluie lui Iyatil prea multe despre ea însăşi şi despre ceea ce era în stare.

N-avea prea mult timp de gândire. Soldaţii din faţă le strigară purtătorilor palanchinului să se apropie – ochi-luminoşii nu stăteau la rând alături de oamenii simpli, şi era de presupus că într-un vehicul atât de frumos se află un om bogat. Respirând adânc, Shallan îşi scoase pălăria, îşi trase părul în faţa umerilor, apoi, scoţându-şi capul printre perdele, îl lăsă să atârne în afara palanchinului. În aceeaşi clipă, spulberă iluzia care o învăluia şi-şi strânse perdelele pe lângă gât, împiedicând-o pe Iyatil să vadă transformarea.

Purtătorii erau parshi, şi Shallan se îndoia că vreunul o să spună ceva despre ceea ce o văzuseră făcând. Din fericire, stăpânul lor ochi-luminoşi se uita în altă parte. Palanchinul se apropie de partea din faţă a şirului şi soldaţii rămaseră cu ochii holbaţi când o văzură. Îi făcură imediat semn să treacă. Chipul logodnicei lui Adolin era deja bine-cunoscut.

Ei, dar cum putea să refacă iluzia, recăpătând înfăţişarea lui Veil? Strada era plină de oameni; nu putea absorbi Lumină de Furtună stând cu capul scos pe fereastră.

— Model, şopti ea. Du-te să faci.zgomot la fereastra din cealaltă parte a palanchinului.

Tyn o învăţase să abată atenţia cuiva mişcându-şi o mână în timp ce palma un obiect cu cealaltă. Acelaşi principiu putea da şi acum rezultate.

Dinspre cealaltă fereastră se auzi un strigăt ascuţit. Shallan îşi retrase cu iuţeală capul înăuntru, absorbind Lumină de Furtună. Smuci de perdele astfel încât să îşi umbrească faţa până îşi puse pălăria.

Privirea lui Iyatil se întoarse dinspre fereastra la care se auzise strigătul către ea, dar Shallan era din nou Veil. Se lăsă pe spate şi întâlni ochii femeii mai scunde. Oare văzuse ceva?

Pentru câteva clipe, îşi continuară drumul în tăcere.

— Ai mituit gărzile din timp, presupuse Iyatil în cele din urmă. Aş vrea să ştiu cum ai izbutit. S-a dus vestea că oamenii lui Kholin sunt greu de convins să primească mită. Ai ajuns cumva la unul dintre şefii lor?

Shallan răspunse cu un zâmbet pe care-l spera frustrant.

Palanchinul îşi continuă drumul către templul taberei, un loc în care ea nu mai fusese. De fapt, nici la ardenţii lui Sebarial nu mersese de prea multe ori – deşi, când ajunsese acolo, i se păruseră surprinzători de pioşi, având în vedere cine le era stăpân.

Aruncă o privire pe fereastră când se apropiară. Curtea templului era exact atât de simplă cum aşteptase. Ardenţii în robe gri treceau pe lângă palanchin doi câte doi sau în grupuri mici, amestecându-se printre oameni din toate straturile societăţii. Oameni care veniseră pentru rugăciuni, pentru instruire sau pentru sfaturi – un templu bun, unde se găsea tot ce era necesar, putea oferi toate astea şi mai mult decât atât. Ochi-întunecaţii de aproape orice nahn puteau veni să înveţe o

meserie, folosindu-se de divinul Drept de a învăţa, primit de la Heralzi. Şi ochi-luminoşii de rang minor veneau să înveţe diverse meserii, iar cei de rang înalt erau acolo ca să deprindă artele sau ca să înainteze pe calea către Chemările lor, pentru a fi pe placul Atotputernicului.

Într-un templu cu un număr atât de mare de ardenţi existau maeştri autentici pentru toate artele şi pentru toate meseriile. Poate că ar fi trebuit să vină să-i caute pe artiştii lui Dalinar, pentru instruire.

Strânse din ochi, întrebându-se când ar fi putut să-şi găsească timp şi pentru aşa ceva. Tot împărţindu-se între curtarea lui Adolin, infiltrarea printre Duhurile Însângerate, studiul Câmpiilor Sfărâmate şi registrele lui Sebarial, era de mirare că mai apuca să doarmă. Dar se simţea lipsită de pietate fiindcă se aştepta să aibă succes în toate, ignorându-l pe Atotputernic. Trebuia să fie mai preocupată de credinţă.

„Şi ce-ar crede Atotputernicul despre tine?” se întrebă. „Şi despre minciunile pe care le născoceşti cu atâta măiestrie?” La urma urmelor, onestitatea se număra printre acele atribute divine ale Atotputernicului pentru a căror însuşire trebuia să se străduiască toată lumea.

Templul era alcătuit din mai multe clădiri, deşi aproape toată lumea intra în edificiul principal. Printre instrucţiunile lui Mraize se afla şi o hartă, aşa că Shallan ştia unde trebuie s-ajungă – într-o clădire din spate, unde ardenţii vindecători îi primeau pe bolnavi şi unde îi îngrijeau pe cei cu boli de lungă durată.

— N-o să fie uşor să intrăm, spuse Iyatil. Ardenţii îi protejează pe oamenii aflaţi în grija lor. Îi ţin încuiaţi în partea din spate, departe de ochii altora. Nu vor privi cu ochi buni o încercare de a pătrunde acolo.

— Instrucţiunile spun că azi e o zi ideală ca să ne furişăm înăuntru. De-aia trebuia să mă grăbesc, ca să nu scap prilejul.

— O dată pe lună, spuse Iyatil, oricine poate veni la templu ca să pună întrebări sau ca să fie văzut de un lecuitor, fără să aducă nicio ofrandă. Azi toată lumea o să fie ocupată, e o zi a haosului. Aşa că e mai uşor să te strecori, dar nu înseamnă că te vor lăsa pur şi simplu să umbli peste tot.

Shallan dădu din cap.

— Dacă preferi s-o faci noaptea, adăugă Iyatil, poate izbutesc să-l conving pe Mraize s-aştepte.

Shallan clătină din cap. Nu se pricepea să se furişeze pe întuneric, n-avea experienţă. S-ar fi făcut de râs. Însă cum ar fi putut intra…

— Purtătorule, ordonă ea, scoţându-şi capul pe fereastră şi arătând cu degetul, du-ne lângă clădirea aia, apoi lasă-ne jos. Trimite un servitor al tău să-l caute pe maestrul lecuitorilor. Să-i spună că am nevoie de ajutorul lor.

Zecarul care conducea parshii – plătit cu sferele lui Shallan – dădu scurt din cap. Zecarii erau indivizi stranii. Acela nu era stăpânul parshilor; lucra pentru femeia care îi închiria. Veil, cu ochii ei întunecaţi, se afla sub el pe scara socială, dar era şi cea care-l plătea, aşa că o trata ca pe oricare alt stăpân.

Odată lăsat jos palanchinul, unul dintre parshi se duse să transmită cererea ei.

— Ai de gând să te prefaci bolnavă? întrebă Iyatil.

— Cam aşa ceva, răspunse Shallan, în vreme ce afară se auzeau paşi.

Coborî şi văzu doi ardenţi cu bărbi pătrate, care discutau unul cu altul, lăsându-se călăuziţi de parsh către ea. O priviră, îi văzură ochii întunecaţi şi hainele – bine croite, dar, fără îndoială, menite să reziste în condiţii grele. O plasau, probabil, în rândul persoanelor de un nahn din jumătatea de sus a ierarhiei, era o cetăţeană, totuşi nu una foarte importantă.

— Ce necaz ai, tânără femeie? întrebă cel mai vârstnic dintre cei doi ardenţi.

— E vorba de sora mea, răspunse Shallan. Şi-a pus o mască bizară şi nu vrea s-o dea jos.

Din palanchin se auzi un geamăt uşor.

— Copilă, spuse ardentul de rang mai mare, pe un ton încărcat de suferinţă, o soră încăpăţânată nu e o problemă pe care trebuie s-o rezolve ardenţii.

— Înţeleg, bunule frate, zise Shallan, ridicându-şi mâinile în faţă. Dar asta nu e o simplă încăpăţânare. Cred… cred că în ea sălăşluieşte un Pustiitor!

Trase perdelele palanchinului, dezvăluind-o privirilor pe Iyatil. La vederea măştii ei stranii, ardenţii se retraseră cu un pas şi renunţară la obiecţii. Cel mai tânăr se uita la Iyatil cu ochii cât cepele.

Iyatil se întoarse spre Shallan şi, cu un oftat aproape inaudibil, începu să se legene pe loc, înainte şi înapoi.

— Să-i ucidem? bombăni pe urmă. Nu. Nu, n-ar trebui. Dar cineva o va păţi! Nu, nu spune astfel de lucruri. Nu. N-o să te-ascult.

După care începu să murmure un cântec.

Ardentul mai tânăr se întoarse către celălalt.

— Groaznic, spuse acesta, dând din cap. Haide, purtătorule. Pune-ţi parshii să ridice palanchinul.

Peste nu mult timp, Shallan aştepta în colţul unei camere mici din mănăstire, cu ochii la Iyatil, care stătea pe un scaun, refuzând îngrijirile mai multor ardenţi. Îi avertiza întruna că, dacă-i scot masca, o să fie nevoită să-i ucidă.

Iar asta nu părea să facă parte din rolul în care intrase.

Din fericire, în rest şi-l juca foarte bine. Combinate cu faţa mascată, aiurelile ei îi dădeau fiori până şi lui Shallan. Ardenţii păreau când fascinaţi, când îngroziţi.

„Concentrează-te asupra desenului”, îşi spuse Shallan. Schiţa portretul unuia dintre ardenţi, un bărbat corpolent, cam de înălţimea ei. Îl făcea în grabă, dar îl putea întrebuinţa. Se trezi întrebându-se, într-o doară, cum te simţi când ai barbă. Oare îţi dădea mâncărimi? Dar nu, părul de pe cap n-o făcea, aşa că de ce-ar fi făcut-o cel de pe faţă? Cum izbuteau să nu-şi umple bărbile de mâncare?

Încheie cu câteva linii trase în grabă şi se ridică fără zgomot, Iyatil abătu atenţia ardenţilor cu o nouă răbufnire de aiureli. Shallan dădu din cap către ea, în semn de mulţumire, apoi se strecură pe coridorul de dincolo de uşă. După ce se uită în toate părţile şi se convinse că e singură, se folosi de un nor de Lumină de Furtună ca să ia înfăţişarea ardentului. Pe urmă îşi ridică mâinile către părul ei lung şi roşu – singura ei parte care ameninţa să spulbere iluzia – şi-l îndesă sub partea din spate a hainei.

— Model, şopti, înaintând calmă pe coridor.

— Mmm?

— Găseşte-l, îi ceru ea, scoţând din săculeţ o schiţă a nebunului, lăsată de Mraize în scorbură.

Fusese desenat de la distanţă, portretul nu era foarte bun.

Dar spera că...

— Pe al doilea coridor din stânga, răspunse Model.

Shallan se uită în jos, la el, deşi noua ei îmbrăcăminte – roba de ardent – n-o lăsa să-şi vadă sprenul aşezat pe haină.

— De unde ştii?

— Tu ai fost atentă doar la desenul tău, răspunse el. Eu am tras cu ochiul. Cu patru uşi mai încolo e o femeie foarte interesantă. Se pare că freacă pereţii cu excremente.

— Pfi.

Shallan avu impresia că simte mirosul.

— Modele... spuse sprenul din mers. Nu m-am uitat prea bine la ceea ce scria, dar părea foarte interesant. Cred c-o să mă duc să...

— Nu, şopti Shallan, rămâi cu mine.

Zâmbi, dând din cap către mai mulţi ardenţi care trecură agale pe lângă ea. Din fericire, nu-i vorbiră, se mulţumiră să răspundă tot cu înclinări ale capului.

Ca aproape orice altceva din tabăra lui Dalinar, clădirea mănăstirii era străbătută de coridoare întunecoase, lipsite de ornamente. Shallan urmă indicaiile lui Model şi ajunse în faţa unei uşi groase, montate în peretele de piatră. Mulţumită lui Model, încuietoarea se deschise cu un pocnet, şi Shallan se strecură înăuntru în tăcere.

O singură fereastră mică – mai degrabă o fantă – se dovedea a nu fi de-ajuns pentru a lumina în întregime silueta masivă aşezată pe pat. Cu pielea întunecată, ca a oamenilor din regatul Makabaki, bărbatul avea păr negru, nepieptănat, şi braţe foarte groase. Braţe de muncitor sau de soldat. Arăta de parcă s-ar fi prăbuşit. Avea spatele încovoiat şi-şi ţinea capul plecat. Lumina firavă pătrunsă prin fereastră îi contura o fâşie albă de-a lungul spatelui, îi dădea siluetei sale un aer sumbru, de forţă.

Bărbatul şoptea ceva. Shallan nu izbutea să desluşească niciun cuvânt. Cu spatele către uşă, se cutremură, şi se uită la schiţa primită de la Mraize. Părea aceeaşi persoană – cel puţin culoarea pielii şi trupul viguros erau aceleaşi, deşi bărbatul era mai musculos decât sugera desenul. Furtuni... mâinile alea arătau ca şi cum ar fi putut-o strivi ca pe-un cremling.

Bărbatul nu se clinti. Nu-şi ridică privirea, nu se mişcă. Părea un bolovan care se rostogolise ca să se oprească acolo.

— De ce e ţinută camera asta într-un asemenea întuneric?

întrebă Model, cu desăvârşire vesel.

Nebunul nu reacţionă la auzul comentariului şi nici măcar la Shallan, care înainta în încăpere.

— Teoriile moderne despre cum să-i ajuţi pe nebuni sugerează să fie închişi în locuri întunecoase, şopti ea. Prea multă lumină îi stimulează şi poate reduce efectele tratamentului.

Sau cel puţin asta îşi aducea ea aminte. Nu citise prea mult despre subiectul ăsta. Iar în încăpere chiar era întuneric. Fereastra nu putea fi mai lată de câteva degete.

Oare ce şoptea? Shallan continuă să înainteze, curioasă.

— Domnule? întrebă.

Pe urmă şovăi, dându-şi seama că se auzea vocea unei femei tinere din trupul unui ardent bătrân şi gras. Asta ar fi putut să-l sperie pe omul ăla? Nu se uita la ea, aşa că Shallan retrase iluzia.

— Nu pare furios, zise Model, însă tu îl numeşti nebun.

— „Nebun” are două definiţii, răspunse ea. După una, înseamnă să fii furios. După cealaltă, să ai probleme cu capul.

— Aha, zise Model, ca un spren care şi-a pierdut legătura.

— Cred că nu exact la fel, spuse ea, apropiindu-se de nebun. Dar similar.

Îngenunche lângă bărbat, încercând să înţeleagă ce spunea.

— Vremea Întoarcerii, Devastarea, e aproape aici, şopti.

Judecând după culoarea pielii, Shallan se aşteptase să aibă accent azish, însă vorbea într-o alethi fără cusur.

— Trebuie să ne pregătim. Probabil că aţi uitat mul după distrugerile din ultimele dăţi.

Ea se uită la Model, pierdut în umbrele de lângă perete, apoi din nou la bărbat. Lumina îi scânteia în ochii căprui, două vârfuri de ac strălucitoare pe o faţă altminteri întunecată. În poziţia aceea gârbovită părea atât de morocănos! Continua să vorbească în şoaptă, ceva despre oţel şi bronz, despre pregătiri şi despre instrucţie.

— Cine eşti? şopti Shallan.

— Talenel’Elin. Cel căruia îi spuneţi Puterea Pietrei.

O trecu un fior. Pe urmă nebunul continuă, repetând, în şoaptă şi cu exactitate, ceea ce spusese mai înainte. Nu putea nici măcar să fie sigură că replica lui fusese un răspuns la întrebarea ei, că nu făcea parte din declamaţia lui. Nu-i mai

răspunse la alte întrebări.

Shallan se retrase, încrucişându-şi braţele, îşi pusese săculeţul pe umăr.

— Talenel, zise Model. Numele ăsta mi-e cunoscut.

— Talenelat'Elin e numele unuia dintre Heralzi, spuse Shalan. E aproape acelaşi lucru.

— Ah! exclamă Model şi făcu o pauză scurtă. Minciună.

— Fără îndoială. Nu e logic ca Dalinar Kholin să-l închidă pe unul dintre Heralzii Atotputernicului în încăperile din dos ale unui templu. Mulţi nebuni se cred altcineva.

Desigur, mulţi spuneau că însuşi Dalinar şi-a pierdut minţile. Că încerca să reînfiinţeze Ordinul Cavalerilor Radianţi. Închiderea unui nebun care pretindea că e unul dintre Heralzi s-ar fi putut potrivi cu asta.

— Nebunule, de unde vii? întrebă ea.

El continua să declame.

— Ştii ce vrea Dalinar Kholin de la tine?

El declama în continuare.

Shallan oftă, apoi îngenunche şi notă cu exactitate tot ce spunea nebunul, pentru Mraize. Scrise întreaga frază şi-l mai ascultă repetând-o de încă două ori, ca să fie sigură că n-are de gând să spună nimic nou. Însă nu-şi mai rosti presupusul nume. Prin urmare, exista o abatere.

Nu putea fi cu adevărat unul dintre Heralzi, nu?

„Nu fi proastă”, se gândi, îndesându-şi instrumentele de scris la locul lor. „Heralzii strălucesc ca soarele, mânuiesc Săbiile Onoarei şi vocile le sună ca o mie de trâmbiţe. Puteau nărui o clădire cu o poruncă, sileau furtunile să li se supună şi vindecau un om cu o singură atingere.”

Shallan se îndreptă spre uşă. Probabil că dispariţia ei din cealaltă încăpere fusese deja observată. Trebuia să se-ntoarcă şi să-şi spună minciuna, să pretindă că i se uscase gâtul şi căutase ceva de băut. Însă mai întâi trebuia să-şi refacă deghizarea. Absorbi Lumină de Furtună, apoi răsuflă, folosindu-se de amintirea încă proaspătă a ardentului ca să creeze...

— Aaaaaaaah!

Nebunul sări în picioare urlând. Se repezi la ea clătinându-se, dar cu o iuţeală de necrezut. În timp ce ţipa, surprinsă, o înşfacă şi o scoase din norul ei de Lumină de Furtună. Imaginea se despică şi dispăru, iar nebunul o izbi de perete, cu ochii măriţi şi

cu răsuflarea sacadată. Îi studie faţa cu priviri înnebunite, cu pupilele zvâcnindu-i dintr-o parte într-alta.

Shallan începu să tremure, ţinându-şi răsuflarea.

Zece bătăi de inimă.

— Una dintre Cavalerii lui Ishar, şopti nebunul şi îşi miji ochii. Mi-aduc aminte... El le-a înfiinţat Ordinul? Da. Acum Şapte Devastări. Nu mai sunt doar vorbe. Nu s-a mai discutat de o mie de ani. Dar... Când...

Se retrase împleticindu-se şi ţinându-se cu mâinile de cap. Cristalsabia ei îi apăru în mână, însă aparent nu mai avea nevoie de ea. Nebunul îi întoarse spatele, se îndreptă spre patul lui, se întinse şi se făcu ghem.

Shallan se apropie de el şi auzi că şoptea aceleaşi lucruri ca mai înainte. Îşi lăsă Sabia să dispară.

„Sufletul mamei... ”

— Shallan? întrebă Model. Shallan, eşti nebună?

Ea se cutremură. Cât timp trecuse?

— Da, răspunse, pornind grăbită către uşă.

Trase cu ochiul afară. Nu putea risca folosindu-se din nou de Lumina de Furtună în camera aia. Trebuia să iasă...

Blestem. Pe coridor se apropiau câţiva bărbaţi. Trebuia să aştepte să treacă. Numai că păreau să se îndrepte chiar spre uşa încăperii în care se afla ea.

Unul dintre bărbaţi era Înaltul Lord Amaram.

64
COMORI

Da, sunt dezamăgit, întotdeauna, cum ai spus chiar tu.

Kaladin stătea întins pe bancheta lui, fără să acorde atenţie castronului cu tallew cald cu mirodenii, adus în dimineaţa aceea.

Începuse să-şi imagineze că e o creastă-albă dintr-o menajerie. Un prădător în cuşcă. Să nu dea furtuna s-o sfârşească la fel ca acel sărman animal. Toropit, flămând, derutat.

„Nu le merge bine în captivitate”, spusese Shallan.

Câte zile trecuseră? Kaladin descoperi că nu-i păsa. Asta îl îngrijoră. Şi când fusese sclav încetase să mai tină cont de dată.

Nu se afla prea departe de epava care fusese cândva. Simţea că alunecă spre aceeaşi stare a minţii, ca un om care se caţără pe o stâncă plină de crem şi de nămol. De fiecare dată când încerca să se tragă mai sus, aluneca înapoi. În cele din urmă cădea.

Acelaşi stil de gândire... gândirea unui sclav... se agita în el. Nu te mai sinchisi. Fă-ţi griji numai pentru următoarea masa şi fereşte-ţi mâncarea de ceilalţi. Nu te gândi prea mult. Gândirea e periculoasă. Te face să speri, te face să-ţi doreşti lucruri.

Scoase un strigăt, se ridică de pe banchetă şi începu să meargă prin mica lui celulă, cu capul în mâini. Se crezuse atât de puternic. Un luptător. Dar ca să-şi iasă din stare aia nu fusese nevoie decât să-l închidă într-o cutie timp de câteva săptămâni. Se izbi de gratii şi întinse o mână printre ele, către o lampă de

pe perete. Apoi trase aer în piept.

Nu se întâmplă nimic. Nu absorbi Lumină de Furtună. Sfera continuă să strălucească, luminând neîntrerupt şi uniform.

Kaladin ţipă şi-şi întinse mâna mai tare, cu vârfurile degetelor către lumina îndepărtată. „Nu lăsa întunericul să mă înghită”, se gândi. Se... rugă. De când nu se mai rugase? N-avea pe nimeni care să scrie cuvintele aşa cum s-ar fi cuvenit şi să le ardă, dar Atotputernicul asculta inimile, nu?

„Te rog. Nu din nou. Nu mă pot întoarce la aşa ceva. Te rog.”

Se încordă, întinzându-se spre sferă, şi trase aer în piept. Lumina păru să opună rezistenţă, apoi i se scurse, maiestuoasă, în vârfurile degetelor. Furtuna îi pulsa în vene.

Îşi ţinu răsuflarea, cu ochii închişi, savurând-o. Puterea se încorda împotriva lui, încercând să-i scape. Se desprinse de gratii şi începu din nou să măsoare celula la pas, cu ochii închişi, dar nu cu aceeaşi disperare de mai înainte.

— Îmi fac griji pentru tine, se auzi Syl. Te înnegurezi.

Kaladin deschise ochii şi o descoperi în sfârşit, aşezată între două gratii, ca într-un leagăn.

— O să fiu bine, spuse, lăsând Lumina de Furtună să-i iasă printre buze şi să se înalţe ca fumul. Nu trebuie decât să ies din cuşca asta.

— E mai rău decât atât. E întunericul.. întunericul...

Syl aruncă o privire într-o parte, apoi începu brusc să chicoteas-că şi se repezi fulgerător să cerceteze ceva de pe podea. Un cremling mic, care se târa spre perete. Syl rămase deasupra lui, privindu-i cu ochi mari cochilia colorată strident în roşu şi violet.

Kaladin zâmbi. Syl rămânea o sprenă. Copilăroasă. Pentru ea, lumea reprezenta un loc plin cu minunăţii. Oare cum era să ai un asemenea sentiment?

Se aşeză şi mâncă, având senzaţia că, pentru un timp, lăsase tristeţea la o parte. În cele din urmă, unul dintre paznici veni să vadă ce face şi descoperi sfera înnegurată. O scoase încruntându-se şi clătină din cap înainte s-o înlocuiască şi să plece.

Amaram se îndrepta spre încăperea aceea.

„Ascunde-te!”

Shallan se simţi mândră de iuţeala cu care scuipă restul Luminii de Furtună, învăluindu-se în ea. Nici măcar nu se mai gândi la reacţia nebunului din momentul în care o văzuse Luminurzînd, deşi poate că ar fi trebuit. Oricum, de data asta el nu păru să observe.

Ar fi trebuit să-şi reia înfăţişarea ardentului? Nu. Avea nevoie de ceva mai simplu, mai rapid.

Beznă.

Hainele ei deveniră negre. La fel ca pielea, pălăria, părul – totul deveni de un negru pur. Se retrase în grabă de lângă uşă către cel mai îndepărtat colţ al ferestrei înguste, unde rămase nemişcată. Cât păstra iluzia, Luminurzirea îi masca prezenţa mistuind şuviţele de Lumină care i se înălţau în mod normal din piele.

Uşa se deschise. Inima ei bătea, sonoră ca un tunet. Îşi dori să fi avut timp să creeze un perete fals. Amaram intră însoţit de un ochi-întunecaţi tânăr, evident alethi, cu părul negru tuns scurt şi sprâncene proeminente. Purta livreaua casei Kholin. Închiseră uşa în urma lor fără zgomot şi Amaram îşi vârî o cheie în buzunar.

Pe Shallan o cuprinse brusc furia când îl văzu acolo pe ucigaşul fratelui ei, dar descoperi că se domolise cumva. O repulsie mocnită luase locul urii arzătoare. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse pe Helaran. Iar Balat avusese dreptate când spusese că fratele ei mai mare îi abandonase.

Îi abandonase, din câte se părea, ca să-ncerce să-l omoare pe omul ăla – sau cel puţin asta dedusese ea din ceea ce aflase despre Amaram şi despre Cristalsabia lui. De ce plecase Helaran ca să-l ucidă? Şi oare îl putea învinui pe Înaltul Lord când, în realitate, probabil nu făcuse nimic altceva decât şi se apere?

Simţea că ştie atât de puţin! Deşi Amaram rămânea, fireşte, un nemernic.

El şi tânărul ochi-întunecaţi alethi se întoarseră spre nebun. În camera întunecoasă, Shallan nu le desluşea prea bine trăsăturile.

— Nu ştiu de ce trebuie s-o auzi cu urechile tale, Luminlordul meu, spuse servitorul. Ţi-am povestit ce-a zis.

— Şş, Bordin! spuse Amaram, traversând încăperea. Rămâi s-

asculţi la uşă.

Shallan stătea nemişcată, înghesuită în colţ. N-aveau s-o vadă, nu?

Amaram îngenunche lângă pat.

— Magnifice Prinţ, şopti el, cu mâna pe umărul nebunului, întoarce-te. Îngăduie-mi să te privesc.

Nebunul îşi ridică privirea, continuând să murmure.

— Ah... oftă Amaram, golindu-şi pieptul de aer. Atotputernicule din ceruri, zece nume, totul e adevărat! Eşti superb. Gavilar, am făcut-o. Am făcut-o în sfârşit.

— Luminlordul meu? spuse Bordin de lângă uşă. Nu-mi place că ne aflăm aici. Dacă suntem descoperiţi, lumea ar putea pune întrebări. Comoara...

— Chiar a vorbit despre Cristalsăbii?

— Da, răspunse Bordin. Despre o ascunzătoare plină cu Săbii.

— Săbiile Onoarei, şopti Amaram. Magnifice Prinţ, te rog, spune-mi aceleaşi cuvinte pe care i le-ai spus acestui om.

Nebunul continuă să murmure ceea ce Shallan mai auzise şi-nainte. Amaram rămase îngenuncheat, însă în cele din urmă se întoarse către un Bordin agitat.

— Ei?

— A repetat cuvintele astea în fiecare zi, spuse tânărul, dar de Săbii n-a vorbit decât o singură dată.

— Aş vrea să-l aud eu însumi amintind de ele.

— Luminlordul meu... Am putea aştepta mai multe zile fără să auzim cuvintele alea. Te rog. Trebuie să plecăm. Ardenţii care-şi fac rondul vor ajunge până la urmă şi aici.

Amaram se ridică în picioare fără nicio tragere de inimă.

— Măreţe Prinţ, îi spuse nebunului ghemuit, voi pleca să recuperez comorile tale. Nu le vorbi altora despre ele. Le voi da Săbiilor o întrebuinţare demnă.

Se întoarse spre Bordin.

— Haide. Să căutăm locul ăla.

— Azi?

— Ai spus că e aproape.

— Da, sigur, tocmai de asta l-am adus aici. Dar...

— Dacă din întâmplare, le vorbeşte şi altora despre ele, vreau să nu mai găsească nimic dacă se duc acolo. Haide, grăbeşte-te. O să fii răsplătit.

Amaram ieşi cu paşi mari. Bordin zăbovi în uşă, se uită la

nebun, apoi ieşi şi închise uşa cu un clic.

Shallan răsuflă prelung, lăsându-se să cadă pe podea.

— E ca marea aia de sfere.

— Shallan? întrebă Model.

— Am căzut în ea şi nu m-am speriat pentru că apa era deasupra capului meu – m-am speriat pentru că aia nici măcar nu era apă şi n-aveam idee cum aş fi putut să înot în ea.

— Nu înţeleg minciuna asta, spuse Model.

Shallan clătină din cap în vreme ce pielea şi hainele ei îşi recăpătau culorile. Luă din nou înfăţişarea lui Veil, apoi se îndreptă spre uşă, urmată de murmurul aiurelilor nebunului.

„Herald al Războiului. Vremea Întoarcerii e aproape aici...”

Pe coridor, regăsi drumul către încăperea în care-o lăsase pe Iyatil, apoi îi potopi cu scuze pe ardenţii care o căutau. Susţinu că se rătăcise şi le spuse că acceptă o escortă care s-o călăuzească până la palanchin.

Însă, înainte de a pleca, se aplecă s-o îmbrăţişeze pe Iyatil ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun de la sora ei.

— Poţi să evadezi? îi şopti.

— Nu fi proastă. Sigur că pot.

— Ia asta, spuse Shallan, îndesându-i o foaie de hârtie în mâna liberă, înmănuşată. Am notat aiurelile nebunului. Le repetă fără nicio schimbare. L-am văzut pe Amaram furişându-se în camera lui; pare să creadă că spusele omului sunt adevăruri şi caută o comoară despre care a vorbit mai înainte. Diseară o să trimit, prin distrestie, un raport pentru tine şi pentru ceilalţi.

Shallan vru să se retragă, dar Iyatil o reţinu.

— Cine eşti de fapt, Veil? întrebă ea. M-ai prins când m-am furişat să te spionez şi poţi să scapi când te urmăresc pe străzi. Lucrurile astea n-au cum să-ţi reuşească atât de uşor. Desenele tale ingenioase l-au fascinat pe Mraize, ceea ce e aproape imposibil, dacă ţii cont de câte a văzut în viaţa lui. Şi uite ce-ai făcut azi aici.

Shallan simţi fiori de plăcere. De ce era atât de entuziasmată fiindcă izbutise să câştige respectul acelor oameni? Erau ucigaşi.

Dar, să fie ea a furtunii, câştigase cu trudă respectul ăla!

— Caut adevărul, răspunse. Indiferent care ar fi şi indiferent cine l-ar deţine. Asta sunt eu.

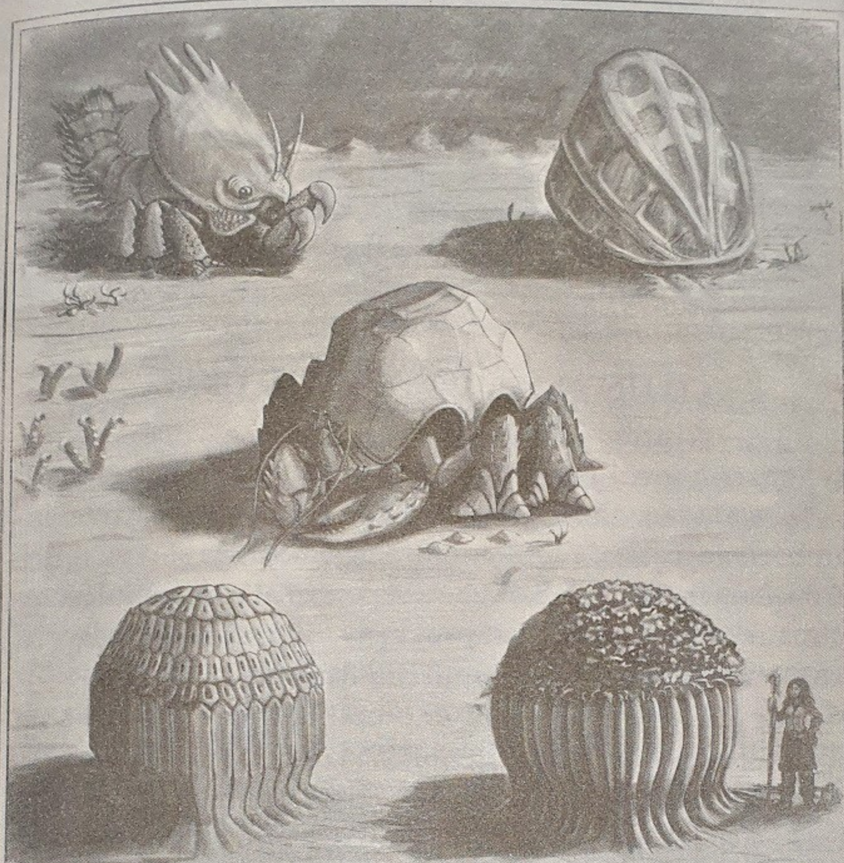
Dădu din cap către Iyatil, apoi se desprinse de ea şi părăsi mănăstirea.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, după ce trimisese un raport complet al celor petrecute – precum şi desenele promise care-i înfăţişau pe nebun şi pe Amaram, şi portretul lui Bordin pe deasupra – primi un mesaj simplu de la Mraize.

„Adevărul distruge mai mulţi oameni decât cei pe care îi salvează. Dar tu ţi-ai dovedit priceperea şi curajul. N-ai de ce să te mai temi de membrii grupului nostru; au fost instruiţi să nu se atingă de tine. Ţi se cere să-ţi faci un anumit tatuaj, ca simbol al loialităţii tale. O să-ţi trimit un desen. Ţi-l poţi face oriunde doreşti, dar trebuie să mi-l arăţi la următoarea noastră întâlnire.

Bun venit în rândurile Duhurilor Însângerate.”

Amintire a metamorfozei, după care pregătirea trebuie reluată, ca și cum ar fi vorba de un alt animal. Nimic nu garantează că o larvă docilă se va transforma, după ieșirea din stadiul de pupă, în

Pentru a încuraja intrarea larvelor mature în stadiul de pupă, hrăniți-le consistent cu frunze de crin-de-stâncă. Pentru a împiedica intrarea în stadiul de pupă a chullilor adulți, puneți-le picături de ulei de coajă-de-piatră în apa de băut și hrăniți-i, înainte de furtună, cu căpușe de carapace zdrobite. Adăpostirea animalelor pe durata marilor furtuni rămâne cea mai sigură metodă de împiedicare a chullilor să intre în stadiul de pupă.

Fig. 38 – Metamorfoza unui chull: Larva (Cremlingul Chullului); Prima Pupă, Chullul Adult, A Doua Pupă, Chullul Bătrân.

65
CEA CARE O MERITĂ

CU UN AN ŞI JUMĂTATE ÎN URMĂ

„Care e locul unei femei în lumea noastră modernă?” scria Jasnah Kholin. „Mă revolt împotriva acestei întrebări, deşi atât de multe dintre egalele mele şi-o pun. Are o tendinţă părtinitoare, invizibilă pentru atât de multe dintre ele. Consideră că au spirit progresiv, fiindcă sunt dornice să conteste numeroase concepţii din trecut.

Nu ţin cont de cea mai importantă idee – faptul că un «loc» al femeilor trebuie definit şi stabilit de la bun început. Jumătate din populaţie trebuie cumva redusă la un rol la care s-a ajuns în urma unei singure discuţii. Indiferent cât de cuprinzător ar fi, va reprezenta – prin natura sa – o reducere a infinitei diversităţi care este feminitatea.

Susţin că nu există niciun rol al femeilor – există, în schimb, câte un rol al fiecărei femei, iar ea trebuie să şi-l asume. Pentru unele, va fi rolul unei erudite; pentru altele, rolul unei soţii. Pentru altele, un rol care le va cuprinde pe amândouă. Iar pentru altele, niciunul dintre cele două.

Nu mă înţelegeţi greşit, nu presupuneţi că pun unul dintre rolurile femeii mai presus decât altele. Nu urmăresc stratificarea societăţii noastre – a fost deja înfăptuită, mult prea bine –, ţelul meu este diversificarea acestui discurs.

Forţa unei femei n-ar trebui să stea în rolul ei, indiferent pe

care l-a preferat, ci în puterea de a şi-l alege. Simplul fapt că trebuie să-mi subliniez acest punct de vedere mă uimeşte, pentru că îl consider însăşi baza conversaţiei noastre.”

Shallan închise cartea. De când ordonase tatăl său asasinarea lui Helaran nu trecuseră nici măcar două ore. După ce se retrăsese în camera ei, doi oameni din noua gardă apăruseră afară, pe coridor. Probabil nu ca s-o păzească pe ea – se îndoia că tatăl ei ştia c-a tras cu urechea şi-i auzise porunca. Gărzile erau acolo pentru ca nu cumva Malise, mama vitregă a lui Shallan, să-ncerce să fugă.

Presupunerea putea fi greşită. Shallan nici măcar nu ştia dacă Malise mai trăia, după ţipetele ei şi după cuvintele furioase, care-ţi îngheţau sângele în vene, rostite de tatăl ei.

Ar fi vrut să se ascundă, să se ghemuiască în dulap, cu ochii închişi, înfăşurată în pături. Cuvintele din cartea lui Jasnah Kholin îi dădeau putere, deşi, în anumite privinţe, simplul fapt că le citea ea putea stârni râsul. Înalta Doamnă Kholin vorbea despre nobleţea alegerii, de parcă tuturor femeilor li s-ar fi oferit prilejul să aleagă. După părerea lui Jasnah, era greu să hotărăşti dacă vei fi mamă sau erudită, însă nu reprezenta nicidecum o alegere dificilă! Era măreţ să te afli în faţa acestei alegeri! Indiferent ce ai fi preferat, ar fi fost o încântare în comparaţie cu o viaţă dominată de spaimă, într-o casă care clocotea de mânie, deprimare şi disperare.

Îşi imagina că Înalta Doamnă Kholin trebuie să fie o femeie capabilă, care nu face deloc ceea ce îi spun alţii că trebuie să facă. O femeie puternică, autoritară. O femeie care-şi permitea luxul de a-şi urmări visurile.

Oare cum s-ar fi simţit dacă era ca ea?

Shallan se ridică în picioare. Se duse la uşă şi o întredeschise uşor. Deşi era seara, târziu, cei doi bărbaţi din gardă încă mai stăteau în celălalt capăt al coridorului. Inima începu să-i bată cu putere şi ea îşi blestemă timiditatea. De ce nu putea fi ca femeile care acţionează, în loc să stea în camera ei, cu o pernă în jurul capului?

Ieşi pe coridor tremurând. Se îndreptă către soldaţi, simţindu-le ochii aţintiţi asupra ei. Unul ridică o mână. Ea nu-i ştia numele. Cândva ştia cum se numesc toţi oamenii din gardă. Bărbaţii ăia, în preajma cărora crescuse ea, fuseseră acum înlocuiţi.

— Tata are nevoie de mine, spuse fără să se lase oprită de gestul soldatului.

Era ochi-luminoşi, totuşi Shallan nu avea obligaţia să i se supună. Şi-o fi petrecut toate zilele în camera ei, dar avea un rang mult mai mare decât al lui.

Trecu pe lângă cei doi cu mâinile tremurătoare strâns încleştate. Iar ei nu o împiedicară. Când se opri la uşa tatei, Shallan auzi pe cineva plângând încet înăuntru. Din fericire, Malise era în viaţă.

Îşi găsi tatăl în sala de ospeţe. Era singur, iar focul trosnea şi-şi înălţa flăcările în ambele vetre, în lumina lor necruţătoare, stătea la masa înaltă gârbovit, privindu-i fix tăblia.

Înainte s-o observe, Shallan se strecură în bucătărie şi pregăti băutura lui preferată. Vin de un violet-intens, dres cu scorţişoară şi încălzit, ca s-alunge frigul zilei. Când se întoarse în sala de ospeţe, el îşi ridică privirea. Shallan îi puse pocalul în faţă, privindu-l în ochi. În ziua aceea, nu era nici urmă de întuneric în privirea lui. Doar el însuşi. Astfel de zile ajunseseră rarităţi.

— Nu vor să m-asculte, Shallan, şopti el. Nimeni nu-mi dă ascultare. Nu-mi place că trebuie să mă lupt în propria mea casă. Ar trebui să mă susţină, mai zise el şi luă pocalul. Majoritatea timpului, Wikim nu face decât să se uite la pereţi. Jushu nu-i bun de nimic, iar Balat mă-nfruntă la fiecare pas. Şi-acum şi Malise.

— O să vorbesc cu ei, spuse Shallan. El bău vinul, apoi dădu din cap.

— Da. Da, ar fi bine. Balat e încă afară, cu blestemăţiile alea de leşuri de toporcopoi. Mă bucur că-s morţi. Culcuşul era plin de pui piperniciţi. Oricum n-avea nevoie de ei...

Shallan ieşi în aerul rece. Soarele apusese, dar de streşinile conacului atârnau felinare. Rareori văzuse grădina pe timp de noapte şi observă că-n întuneric căpătau o înfăţişare misterioasă. Lujerii păreau degete întinse în gol, căutând ceva pe care să-l înşface şi să-l tragă în beznă.

Balat stătea întins pe o bancă. Când se apropie de el, Shallan simţi ceva scrâşnindu-i sub tălpi. Gheare de cremlingi, smulse una câte una, apoi aruncate pe pământ. Se cutremură.

— Ar trebui să pleci, îi spuse lui Balat.

El se ridică în capul oaselor.

— Poftim?

— Tata nu se mai controlează, spuse Shallan încet. Trebuie să pleci cât mai poţi. Vreau s-o iei pe Malise cu tine.
Balat îşi trecu mâna prin încâlceala de bucle negre.
— Pe Malise? Tata n-o s-o lase niciodată să plece. O să ne vâneze.
— O să vă vâneze oricum. Îl vânează pe Helaran. Ceva mai devreme, i-a poruncit unui om din garda lui să-l găsească pe fratele nostru şi să-l ucidă.
— Cum? întrebă Balat şi se ridică în picioare. Nemernicul! O să... O să...
Se uită la Shallan în întuneric. Faţa îi strălucea în lumina stelelor. Pe urmă se aşeză din nou, prăbuşindu-se, şi îşi luă capul în mâini.
— Sunt laş, Shallan, şopti. O, Părinte al Furtunii, sunt laş! N-o să-l înfrunt. Nu pot.
— Du-te la Helaran, spuse Shallan. Poţi să-l găseşti, dacă e nevoie?
— Mi-a... Da, mi-a dat numele cuiva din Valath, care mă poate pune în legătură cu el.
— Ia-le pe Malise şi pe Eylita. Du-te la Helaran.
— N-o să am timp să-l găsesc înainte să-mi dea tata de urmă.
— Atunci o să luăm legătura cu Helaran, spuse Shallan. O să plănuim întâlnirea cu el şi-o să aranjăm fuga voastră când n-o să fie tata acasă. Vrea să meargă din nou în Vedenar peste câteva luni. Plecaţi în lipsa lui şi aveţi un avans.
Balat încuviinţă din cap.
— Da... Da, planul e bun.
— O să pregătesc o scrisoare pentru Helaran, adăugă Shallan. Trebuie să-l prevenim că tata a trimis asasini şi-l putem ruga să vă ia la el pe toţi trei.
— N-ar trebui să faci asta, micuţo, zise Balat uitându-se în jos. Eu sunt cel mai mare, după Helaran. Până acum trebuia să-l opresc pe tata. Cumva.
— Ia-o pe Malise de-aici, spuse Shallan. O să fie suficient.
El dădu din cap.
Shallan se întoarse în casă, trecu pe lângă tatăl ei, care cugeta la familia lui nesupusă, şi luă câteva lucruri din bucătărie. Apoi se apropie de scară şi privi în sus. Răsuflă adânc de mai multe ori şi repetă în gând ce-avea să le spună gărzilor dacă o opreau. Apoi trecu în grabă pe lângă ele şi deschise uşa

către salonul tatălui său.

— Stai, spuse soldatul de pe coridor. A lăsat porunci. Nu intră şi nu iese nimeni.

Shallan îşi simţi gâtlejul îngustându-se şi, în ciuda repetiţiilor, răspunse bâlbâindu-se:

— Am vorbit cu tata adineauri. Vrea să discut cu ea. Bărbatul o măsură din priviri, părând să rumege ceva.

Shallan îşi simţi încrederea pălind şi inima bătând mai repede. Conflict. Era la fel de laşă ca Balat.

Soldatul îi făcu semn celuilalt, care coborî să verifice. Se întoarse dând aprobator din cap şi primul îi făcu în silă semn lui Shallan să intre. Aşa că intră.

În Locul Acela.

Nu mai intrase în camera aia de ani buni. De când...

De când...

Ridică o mână, ferindu-şi ochii de lumina care venea din spatele tabloului. Cum putea tatăl ei să doarmă acolo? Cum de nu se uita nimeni altcineva, cum de nu-i păsa nimănui altcuiva? Lumina aia era orbitoare.

Din fericire, Malise era ghemuită într-un fotoliu, cu faţa la perete, aşa că Shallan se întoarse cu spatele la tablou, în calea luminii. Puse o mână pe braţul mamei sale vitrege.

În ciuda anilor scurşi de când locuiau împreună, nu simţea că o cunoaşte pe Malise. Cine era femeia aia, dispusă să se mărite cu un bărbat despre care se spunea că-şi ucisese fosta soţie? Malise supraveghea educaţia lui Shallan – adică îi căuta preceptoare noi când fugeau celelalte –, dar ea însăşi n-o putea învăţa mare lucru. Nu poţi da lecţii despre lucruri pe care nu le ştii.

— Mamă? spuse Shallan.

Folosise cuvântul ăla.

Malise se uită la ea. În ciuda luminii strălucitoare din cameră, Shallan văzu că avea buza spartă şi că sângera. Îşi susţinea braţul stâng cu celălalt. Da, era rupt.

Shallan luă bucăţile de tifon şi de pânză pe care le adusese din bucătărie şi începu să cureţe rănile. Trebuia să găsească şi ceva de folosit drept atelă pentru braţ.

— Pe tine de ce nu te urăşte? întrebă Malise cu asprime. Urăşte pe oricine altcineva.

Shallan îi tampona buza.

— Părinte al Furtunii, de ce-am venit în casa asta blestemată? se cutremură Malise. O să ne omoare. O să facă din noi nişte epave şi-o să ne omoare, unul câte unul. În sufletul lui e întuneric. Am văzut lucrul ăsta în ochii lui. O fiară...

— O să pleci de-aici, zise Shallan cu blândeţe.

Malise râse scurt, ca un lătrat.

— N-o să mă lase niciodată să plec. Niciodată nu lasă să-i scape nimic.

— N-o să-i ceri voie, şopti fata. Balat o să fugă şi-o să i se alăture lui Helaran, care are prieteni puternici. E Cristalpurtător. O să vă apere pe amândoi.

— N-o s-ajungem niciodată la el, spuse Malise. Şi, chiar dac-o să reuşim, de ce ne-ar primi Helaran? N-avem nimic.

— E un om bun.

Malise se răsuci în scaun, ferindu-şi privirea de Shallan, care continuă s-o îngrijească. Femeia scânci când îi legă braţul, dar nu-i răspunse la întrebări. În cele din urmă, Shallan adună cârpele însângerate, ca să le-arunce.

— Dacă plec, şopti Malise, şi Balat vine cu mine, pe cine-o să mai urască? Pe cine-o să lovească? Poate pe tine, în sfârşit? Pe cea care o merită?

— Poate, şopti Shallan, apoi plecă.

66
BINECUVÂNTĂRI ALE FURTUNII

Distrugerea pe care-am săvârşit-o nu e de-ajuns! Acum călcaţi pe lumi ce poartă atingerea Adonalsiumului, au forma pe care le-a ales-o. Până acum, amestecul nostru n-a adus de-cât suferinţă.

Se auzea scrâşnet de tălpi pe piatra din afara celulei lui Kaladin.Un temnicer venise din nou să vadă ce face. El rămase întins, nemişcat, cu ochii închişi, fără să arunce nici măcar o privire în jur.

Ca să ţină întunericul la distanţă, începuse să înfiripe planuri. Ce-avea să facă după ce ieşea de-acolo? După ce ieşea. Trebuia să-şi repete asta cu încăpăţânare. Nu fiindcă n-ar fi avut încredere în Dalinar. Însă mintea lui... mintea lui îl trăda, îi şoptea neadevăruri.

Denaturări. În starea în care se afla, putea să creadă că Dalinar minţise. Putea să creadă că, în secret, Înaltul Prinţ îl voia la închisoare. La urma urmelor, fusese o gardă de corp groaznică. Nu izbutise să afle nimic despre misterioasa numărătoare inversă de pe pereţi şi nu fusese în stare să-l oprească pe Asasinul în Alb.

Cu mintea şoptindu-i minciuni, Kaladin putea să creadă că Podul Patru se bucura să scape de el – că toţi pretinseseră că vor să fie gărzi de corp doar ca să-l facă fericit. În taină, îşi doreau să-şi continue vieţile, acele vieţi care le plăceau, fără să li le strice el.

Toate aceste neadevăruri ar fi trebuit să i se pară ridicole. Nu i se păreau.

Clanţ!

Kaladin deschise brusc ochii, încordându-se. Veniseră să-l ia, să-l execute, aşa cum dorea regele? Sări în picioare, în poziţie de luptă, gata să arunce cu castronul gol în care primise masa.

Temnicerul din uşa celulei se trase înapoi, făcând ochii mari.

— Furtuni, omule! exclamă el. Credeam că dormi. Ei, osânda ta s-a încheiat. Regele a semnat azi graţierea.

Bărbatul îşi frecă bărbia, apoi deschise uşa.

— Cred că eşti norocos.

Norocos. Oamenii spuneau întotdeauna asta despre el. Totuşi, ideea libertăţii sili întunericul din interior să-l părăsească, şi Kaladin se apropie de uşă. Prudent. Păşi dincolo de ea şi temnicerul se trase într-o parte.

— Nu prea ai încredere în oameni, nu-i aşa? spuse omul, un ochi-luminoşi de rang minor. Cred că asta te face o bună gardă de corp.

Îl invită, cu un semn, să iasă primul din încăpere. Kaladin rămase în aşteptare. În cele din urmă, paznicul oftă.

— Bine, atunci.

Ieşi pe coridorul de dincolo de uşă.

Kaladin îl urmă, simţind că fiecare pas îl purta cu câteva zile înapoi, în timp. Că alunga întunericul. Nu era sclav. Era soldat. Căpitanul Kaladin. Îi supravieţuise acelui… cât însemnase? Două săptămâni, trei? Acelui scurt răstimp de întoarcere în cuşcă.

Era liber, îşi putea relua viaţa ca gardă de corp. Dar un lucru… un singur lucru se schimbase.

„Nimeni n-o să-mi mai facă asta, niciodată. Niciodată. Fie el rege sau general, Luminlord sau Lumindoamnă.”

Prefera să moară.

Trecură pe lângă o fereastră din partea ferită de furtună şi se opri să savureze parfumul rece şi proaspăt al aerului liber. Fereastra oferea o privelişte anostă, banală a taberei de afară, însă lui i se păru superbă. O adiere uşoară îi pătrunse în păr şi îşi îngădui să zâmbească, pipăindu-şi bărbia. Barbă crescută în câteva săptămâni. Trebuia să-l pună pe Pietroi să i-o radă.

— Iată, spuse temnicerul. E liber. Putem să terminăm în sfârşit cu farsa asta, Înălţimea Ta?

— Înălţimea Ta?

Kaladin aruncă o privire în lungul coridorului şi văzu că paznicul se oprise în faţa altei celule – una dintre cele mai mari, cu intrarea direct de pe culoar. El fusese dus în cea mai îndepărtată, departe de ferestre.

Temnicerul răsuci o cheie în broasca uşii de lemn, apoi o deschise. Adolin Kholin – într-o uniformă simplă, strâmtă – păşi afară. Şi pe faţa lui se zărea o barbă crescută timp de câteva săptămâni, numai că era blondă, împestriţată cu fire negre. Răsuflă adânc, apoi se întoarse spre Kaladin şi dădu din cap.

— Te-a întemniţat pe tine? întrebă Kaladin, uluit. Cum...? De ce...?

Adolin se întoarse spre paznic.

— Poruncile mele au fost îndeplinite?

— Aşteaptă în camera de alături, Luminlordul meu, răspunse bărbatul, vizibil agitat.

Adolin dădu din cap şi porni în direcţia arătată. Kaladin întinse mâna şi îl prinse pe temnicer de braţ.

— Ce se petrece? Regele l-a-nchis aici pe moştenitorul lui Dalinar?

— Regele n-are nicio legătură cu toată povestea asta, răspunse paznicul. Luminlordul Adolin a insistat. A spus că, atâta timp cât eşti aici, nu pleacă nici el. Am încercat să-l oprim, dar e prinţ. Dar-ar furtuna, nu-l poţi obliga să facă nimic, nici măcar să plece. S-a încuiat în celulă şi am fost nevoiţi să ne-nvăţăm cu asta.

Imposibil. Kaladin se uită la Adolin, care mergea agale pe coridor. Prinţul arăta cu mult mai bine decât se simţea el – cu siguranţă Adolin făcuse baie de câteva ori şi celula lui fusese mai mare şi îi oferise mai multă intimitate.

Însă tot o celulă fusese.

„Aşa se explică tărăboiul pe care l-am auzit în ziua aia, la scurt timp după ce m-au închis”, se gândi Kaladin. „Adolin a venit şi s-a închis înăuntru.”

Alergă ca să-l ajungă.

— De ce?

— Nu mi s-a părut corect să te afli aici, răspunse Adolin, privind drept înainte.

— Ţi-am stat în cale când ai avut prilejul să te duelezi cu Sadeas.

— Fără tine aş fi schilod sau mort. Aşa că oricum n-aş fi avut

prilejul să mă lupt cu el, răspunse Adolin, apoi se opri pe coridor şi se uită la Kaladin. În plus, l-ai salvat pe Renarin.

— Pentru asta sunt plătit.

— Atunci trebuie să te plătim mai mult, băiatule de pod. Fiindcă nu ştiu dac-o să mai întâlnesc vreodată pe cineva care să sară, fără armură, în mijlocul luptei dintre şase Cristalpurtători.

Kaladin se încruntă.

— Ia stai. Te-ai parfumat? În închisoare?

— Ei, nu era nevoie să mă port ca un barbar pentru simplul motiv că sunt închis.

— Furtuni, ce răsfăţat eşti, zâmbi Kaladin.

— Sunt rafinat, ţărănoi insolent, ripostă Adolin, apoi rânji. În plus, trebuie să afli c-aici am fost nevoit să mă spăl cu apă rece.

— Sărmanul băiat.

— Ştiu.

Adolin şovăi, apoi întinse mâna. Kaladin i-o strânse.

— Îmi pare rău, spuse. Fiindcă am distrus planul.

— Neh, nu l-ai distrus tu, îl contrazise Adolin. Elhokar a făcut-o. Crezi că n-ar fi putut să-ţi ignore pur şi simplu cererea şi să continue ce începuse, lăsându-mă să-mi detaliez provocarea? A făcut o criză de furie în loc să controleze mulţimea şi să împingă lucrurile mai departe. Al furtunii om!

Kaladin strânse din ochi la auzul tonului obraznic, apoi aruncă o privire către temnicer, care rămăsese în urmă, evident străduindu-se să treacă neobservat.

— Tot ce-ai spus despre Amaram, zise Adolin. E adevărat?

— Până la ultimul cuvânt.

Adolin dădu din cap.

— M-am întrebat întotdeauna ce-ascunde omul ăsta. Se puse din nou în mişcare.

— Ia stai aşa, spuse Kaladin, alergând din nou ca să-l ajungă, mă crezi?

— Tatăl meu, răspunse Adolin, e cel mai bun om pe care-l cunosc, poate chiar cel mai bun om în viaţă. Dar până şi el îşi iese din fire, face raţionamente greşite şi are un trecut problematic. Amaram pare să nu greşească niciodată cu nimic. Dacă asculţi ce se povesteşte despre el, ai impresia că toată lumea se-aşteaptă să strălucească în întuneric şi să se pişe nectar. Asta-mi duhneşte a om care se străduieşte din greu să-şi

păstreze reputaţia.

— Tatăl tău spune că n-ar fi trebuit să-ncerc să mă duelez cu el.

— Da, spuse Adolin, ajuns la uşa din capătul culoarului. Duelul respectă anumite formalităţi care bănuiesc că-ţi scapă. Un ochi-întunecaţi nu poate provoca un om ca Amaram, iar tu cu siguranţă n-ar fi trebuit s-o faci aşa cum ai făcut-o. L-ai pus pe rege într-o situaţie jenantă, ca şi cum ai fi scuipat pe un dar pe care ţi l-a oferit. Fireşte, pentru tine n-ar trebui să mai conteze. Nu şi după ziua de azi.

Adolin deschise uşa. Dincolo de ea, aproape toţi oamenii Podului Patru se îngrămădeau într-o cameră mică, în care era evident că-şi petreceau timpul paznicii. O masă şi câteva scaune fuseseră înghesuite într-un colţ ca să facă loc pentru cei douăzeci şi ceva de oameni care-l salutară pe Kaladin când se deschise uşa. Saluturi care dispărură imediat ce începură să-l aclame.

Zgomotele lor... zgomotele lor înăbuşiră întunericul din sufletul lui până dispăru de tot. Kaladin se trezi zâmbind când păşi către ei, strângând mâini şi ascultându-l pe Pietroi glumind pe seama bărbii lui. Renarin era acolo, în uniforma Podului Patru, şi i se alătură imediat fratelui său, vorbindu-i încet, cu un aer jovial, deşi ţinea în mână cutiuţa pe care-i plăcea să şi-o foiască printre degete.

Kaladin aruncă o privire în lateral. Cine erau bărbaţii de lângă perete? Făceau parte din suita lui Adolin. Şi printre ei se afla unul dintre scutierii prinţului? Ţineau nişte obiecte înfăşurate în cearşafuri. Adolin intră la rândul său în încăpere şi bătu cu putere din palme, amuţindu-i pe oamenii Podului Patru.

— Se dovedeşte, spuse Adolin, că am intrat nu în posesia uneia, ci a două Cristalsăbii, şi a trei Cristalarmuri. Principatul Kholin deţine acum un sfert din Cristalele aflate în întregul Alethkar, iar eu am fost recunoscut drept campion al duelurilor. Nu e surprinzător, având în vedere că, în noaptea de după duelul nostru, Relis era într-o caravană în drum spre Alethkar, trimis de tatăl său în încercarea de a ascunde ruşinea unei înfrângeri atât de zdrobitoare. Un set complet din aceste cristale merge la Generalul Khal şi am ordonat ca două Cristalarmuri să le fie date unor ochi-luminoşi potriviţi, cu rang important în armata tatălui meu.

Adolin arătă cu capul către cearşafuri.

— Aşa că mai rămâne un set complet. Eu unul sunt curios dacă poveştile sunt adevărate. Dacă un ochi-întunecaţi se leagă de o Cristalsabie, ochii lui îşi schimbă culoarea?

Kaladin trecu prin câteva clipe de panică deplină. Din nou. Se întâmpla încă o dată.

Scutierii îndepărtară cearşafurile, lăsând la vedere o Sabie de un argintiu sclipitor. Cu ambele muchii ascuţite şi un model ca o împletitură de viţe înaintând către centru. Scutierii dezveliră şi piesele Armurii de la picioarele lor, vopsită în portocaliu, luată de la unul dintre bărbaţii la a căror înfrângere ajutase Kaladin.

„Ia cristalele astea, şi totul o să se schimbe”, îşi spuse Kaladin. Apoi i se făcu brusc greaţă, atât de violent, încât izbuti cu greu să nu se îndoaie de mijloc. Se întoarse spre Adolin.

— Pot face cu ele ce doresc?

— Ia-le, încuviinţă Adolin, dând din cap. Sunt ale tale.

— Nu mai sunt, spuse Kaladin, arătând către unul dintre oamenii Podului Patru. Moash. Ia-le. Acum eşti Cristalpurtător.

Din obrajii lui Moash se scurse culoarea. Kaladin se pregăti. Data trecută... Tresări când Adolin îl prinse de umăr, dar tragedia din armata lui Amaram nu se repetă. În schimb, Adolin îl trase înapoi, pe coridor, ridicând o mână ca să le ceară podarilor să păstreze tăcerea.

— O clipă, spuse el. Nu face nimeni nicio mişcare.

Apoi, cu voce mult mai scăzută, şuieră către Kaladin:

— Îţi dau o Cristalsabie şi o Cristalarmură.

— Mulţumesc, răspunse Kaladin. Moash le va întrebuinţa cu folos. Se antrenează cu Zahel.

— Nu i le-am dat lui. Ţi le-am dat ţie.

— Dacă într-adevăr îmi aparţin, arunci pot să fac ce vreau cu ele. Sau nu-mi aparţin cu adevărat?

— Ce se-ntâmplă cu tine? Ăsta e visul oricărui soldat, fie el ochi-întunecaţi sau ochi-luminoşi. Vrei să te răzbuni? Sau... e...

Adolin părea cu desăvârşire uluit.

— Nu e vorba de răzbunare, răspunse Kaladin cu voce joasă. Adolin, Săbiile astea au ucis prea mulţi oameni pe care-i iubeam. Nu le pot privi şi nu le pot atinge fără să văd sânge.

— Ai fi ochi-luminoşi, şopti Adolin. Chiar dacă nu ţi s-ar schimba culoarea ochilor, ai fi considerat unul dintre noi. Cristalpurtătorii devin imediat de-al patrulea dahn. Ai putea să-l

provoci pe Amaram la duel. Toată viaţa ta s-ar schimba.

— Nu vreau să mi se schimbe viaţa fiindcă devin ochi-luminoşi. Vreau să se schimbe vieţile oamenilor ca mine... ca mine aşa cum sunt acum. Darul ăsta nu e pentru mine, Adolin. Nu încerc să mă răzbun pe tine sau pe altcineva. Pur şi simplu nu-mi doresc o Cristalsabie.

— Asasinul o să se-ntoarcă, zise Adolin. O ştim amândoi. Aş prefera să fii acolo cu Cristale ca să mă susţii.

— O să fiu de mai mult folos fără ele.

Adolin se încruntă.

— Lasă-mă să-i dau Cristalele lui Moash, insistă Kaladin. Ai văzut, în arenă, că mă pot descurca perfect fără Sabie şi Armură. Dacă-l înarmăm cu Cristale pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei, vom fi trei împotriva asasinului, nu doar doi.

Adolin aruncă o privire către podari, apoi se uită din nou la Kaladin, cu îndoială.

— Eşti nebun, ştii.

— Asta o accept.

— Bine, spuse Adolin, întorcându-se în cameră cu paşi mari. Tu. Moash, nu? Cred că aceste Cristale sunt de azi ale tale. Felicitări! Acum depăşeşti în rang nouăzeci la sută din populaţia Alethkarului. Alege-ţi un nume de familie şi cere să i te alături unei case de sub steagul lui Dalinar, sau, dacă doreşti, întemeiază-ţi propria casă.

Moash se uită la Kaladin, în aşteptarea unei confirmări. Kaladin încuviinţă din cap.

Podarul înalt se îndreptă spre perete, întinse mâna şi îşi puse degetele pe Cristalsabie. Şi le plimbă în josul mânerului, apoi îl strânse şi ridică Sabia cu veneraţie. Aidoma celor mai multe săbii, era enormă, dar Moash o ţinea cu uşurinţă într-o singură mână. Heliodorul încrustat în mâner străluci cu o răbufnire de lumină.

Moash se uită la ceilalţi membri ai Podului Patru, o mare de ochi uimiţi şi guri fără grai. În jur i se înălţară gloriospreni, o masă rotitoare de cel puţin două duzini de sfere luminoase.

— Ochii lui, spuse Lopen. N-ar trebui să se schimbe?

— Dacă se vor schimba, răspunse Adolin, s-ar putea să nu se întâmple decât după ce se face legătura cu Sabia. Pentru asta e nevoie de o săptămână.

— Puneţi-mi armura, le ceru Moash scutierilor, de parcă s-ar fi

temut c-o să-i fie luată.

— Destul cu asta! exclamă Pietroi când scutierii trecură la treabă, iar vocea lui umplu încăperea ca un tunet captiv. Avem de dat o petrecere! Măreţe Căpitan Kaladin, Binecuvântat de Furtună şi sălăşluitor în închisori, acum vei veni să-mi mănânci tocana. Ha! O tot pregătesc de când ai fost închis.

Kaladin îi lăsă pe podari să-l scoată în lumina soarelui, unde aşteptau o mulţime de soldaţi – printre care şi mulţi podari din alte echipe. Ovaţionară cu toţii, şi Kaladin îl zări pe Dalinar aşteptând pe margine. Adolin i se alătură tatălui său, dar Înaltul Prinţ se uita la Kaladin. Ce însemna privirea aia? Atât de gânditoare. Kaladin se întoarse în altă parte, primind saluturile podarilor care-i strângeau mâna şi-l băteau pe spate.

— Ce spuneai, Pietroi? întrebă el. Ai făcut câte-o oală de tocană pentru fiecare zi în care-am stat în închisoare?

— Nu, îl lămuri Teft, scărpinându-şi barba. Al furtunii mâncător de coarne pregăteşte o singură oală, de-acum sunt câteva săptămâni de când o fierbe la foc mic. Nu ne lasă s-o gustăm şi se încăpăţânează să se trezească noaptea ca să stea cu ochii pe ea.

— E tocană festivă, spuse Pietroi încrucişându-şi braţele. Trebuie să fiarbă mult.

— Ei, atunci s-o mâncăm, spuse Kaladin. Cu siguranţă mi-ar prinde bine ceva mai gustos decât mâncarea de la închisoare.

Oamenii ovaţionară şi se îngrămădiră către baraca lor. Când se puseră în mişcare, Kaladin îl prinse pe Teft de braţ.

— Ce părere au avut oamenii despre întemniţarea mea?

— Începuseră să facă planuri despre cum să te scoată de-acolo, recunoscu Teft cu voce scăzută. Dar le-am băgat minţile-n cap. Nu există soldat bun care să nu fi stat închis o zi sau două. Ţine de îndeletnicirea noastră. Nu te-au degradat, iar asta înseamnă că n-au vrut decât să-ţi dea puţin peste mână. Oamenii au înţeles cum stau lucrurile.

Kaladin dădu din cap. Teft se uită la ceilalţi.

— Toţi sunt destul de furioşi din pricina acestui Amaram. Le-a trezit interesul. Ştii, tot ce are legătură cu trecutul tău îi stârneşte la vorbă.

— Condu-i la baracă, îi ceru Kaladin. Vin şi eu peste câteva clipe.

— Nu întârzia mult, zise Teft. Flăcăii au păzit uşa asta trei

săptămâni. Le eşti dator cu o petrecere.

— Voi fi alături de voi, făgădui Kaladin. Nu vreau decât să-i spun câteva lucruri lui Moash.

Teft dădu din cap şi fugi să se pună în fruntea celorlalţi. Când Kaladin intră din nou înăuntru, camera din faţă a închisorii i se păru goală. Nu mai rămăseseră decât Moash şi scutierii. Se îndreptă spre ei şi-l privi pe Moash strângându-şi pumnul înmănuşat.

— Încă nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă, Kal, spuse Moash, în timp ce scutierii îi potriveau platoşa. Furtuni… Acum valorez mai mult decât regate întregi.

— Nu te-aş sfătui să vinzi Cristalele, cel puţin nu unui străin, îi atrase Kaladin atenţia. O astfel de faptă poate fi considerată trădare.

— Să le vând? se miră Moash, ridicându-şi brusc privirea şi strângând din nou pumnul. Niciodată.

Zâmbi, un zâmbet de pură încântare, când platoşa se îmbină cu restul.

— Mai departe îl ajut eu, le spuse Kaladin scutierilor.

Se retraseră cu toţii fără tragere de inimă, lăsându-i pe cei doi singuri.

Kaladin îl ajută pe Moash să-şi pună o apărătoare de umăr.

— Acolo, înăuntru, am avut multă vreme să mă gândesc, spuse Kaladin.

— Îmi pot imagina.

— Timpul scurs m-a condus la câteva hotărâri, continuă Kaladin, în vreme ce acea parte a Armurii se prinse la locul ei. Una zice că prietenii tăi au dreptate.

Moash se întoarse brusc spre el.

— Prin urmare…

— Prin urmare, spune-le că sunt de acord cu planul lor. O să fac ceea ce vor să fac ca să-i ajut să… îşi îndeplinească misiunea.

În cameră se lăsă o tăcere stranie. Moash îl prinse de braţ.

— Le-am spus c-o să înţelegi.

Arătă spre Armura pe care-o purta.

— Şi asta o să ne-ajute în ceea ce avem de făcut, continuă el. Şi, odată ce vom termina, cred că un anumit bărbat pe care l-ai provocat va avea aceeaşi soartă.

— Nu pot decât să fiu de acord, spuse Kaladin, fiindcă

probabil e cel mai bine aşa. Pentru tine, Moash, aici e vorba de răzbunare – nu încerca să negi. Eu chiar cred că de asta are nevoie Alethkarul. Poate că şi întreaga lume.

— O, da, ştiu, zise Moash, punându-şi coiful, cu viziera ridicată.

Răsuflă adânc, apoi făcu un pas şi se împletici, gata să cadă. Îşi regăsi echilibrul prinzându-se de o masă, care scârţâi sub degetele lui, iar lemnul crăpă.

Se uită uimit la ceea ce făcuse, apoi râse.

— Asta... asta o să schimbe totul. Mulţumesc, Kaladin. Mulţumesc.

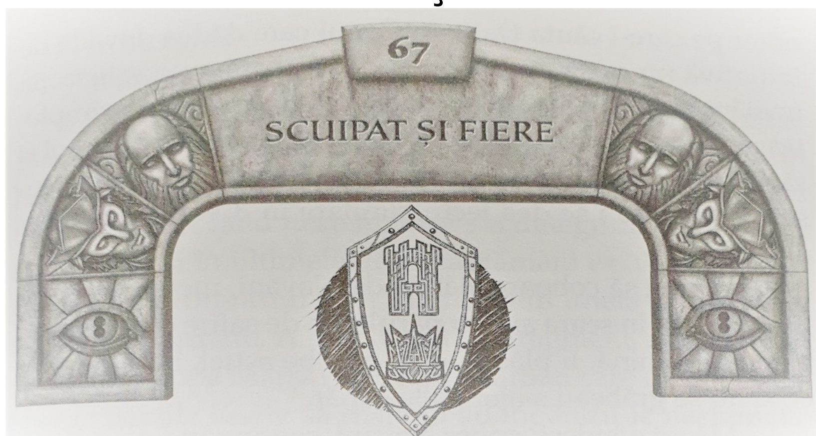
— Să chemăm scutierii să te-ajute s-o scoţi, spuse Kaladin.

— Nu. Tu du-te la ospăţul lui Pietroi. Eu plec pe terenul de instrucţie, să exersez. Nu-mi scot asta până când nu mă pot mişca firesc în ea.

După ce văzuse cât muncise Renarin ca să se-nveţe cu Armura lui, Kaladin bănuia că Moash o să aibă nevoie de mai mult timp decât îşi dorea. Dar nu spuse nimic. În schimb ieşi din nou în lumina soarelui. Se bucură de ea pentru o clipă, cu ochii închişi şi cu faţa ridicată spre cer.

Pe urmă alergă să i se alăture Podului Patru.

67
SCUIPAT ŞI FIERE

Calea mea a fost aleasă cu foarte mare grijă. Da, sunt de acord cu tot ce-ai spus despre Rayse, printre care şi cu faptul că reprezintă un mare pericol.

Cu Navani alături, Dalinar se opri pe serpentinele care coborau de pe Pinaclu. În lumina tot mai firavă, priviră un fluviu de oameni care pătrundeau în tabere, venind de pe Câmpiile Sfărâmate. Armatele lui Bethab şi Thanadal se întorceau din incursiunea pe platouri, urmându-şi Înalţii Prinţi, care ajunseseră probabil ceva mai devreme.

Cu mult mai jos, un călăreţ se apropia de Pinaclu, probabil trimis la rege cu veşti despre asalt. Dalinar se uită la una dintre gărzile lui de corp – în seara aceea îl însoţeau patru, două pentru el şi două pentru Navani.

— Vreţi amănunte, Luminlordul meu? întrebă podarul.

— Te rog.

Bărbatul plecă în fugă în josul serpentinelor. Dalinar se uită, gânditor, în urma lui. Având în vedere de unde proveneau, oamenii ăia erau remarcabil de disciplinaţi –, însă nu soldaţi de carieră. Nu le plăcea că le aruncase căpitanul în închisoare.

Bănuia că n-aveau să lase asta să devină o problemă. Căpitanul Kaladin îi conducea cu pricepere – era exact tipul de ofiţer pe care-l căuta Dalinar. Genul care dădea dovadă de iniţiativă nu ca să avanseze, ci ca să poată avea satisfacţia unei însărcinări bine îndeplinite. Astfel de soldaţi se împleticeau la

început, până când învăţau să nu-şi piardă capul şi să rămână cu picioarele pe pământ. Furtuni! El însuşi avusese nevoie să i se dea lecţii similare în diverse momente ale vieţii.

Continuă să coboare alături de Navani, mergând agale. Ea strălucea în seara aia, cu părul plin de safire care licăreau blând în lumină. Îi plăcea să se plimbe astfel, împreună cu el, şi nu se grăbeau s-ajungă la ospăţ.

— Mă tot gândesc, spuse Navani, continuând discuţia pe care o începuseră mai înainte, că trebuie să existe un mod de folosire a fabrialelor ca pompe. Ai mai văzut nestemate construite astfel încât să atragă anumite substanţe, dar nu şi pe altele – sunt cele mai utile pentru ceva cum e fumul înălţat din foc. Oare n-ar merge şi în cazul apei?

Dalinar mormăi, dând din cap.

— Din ce în ce mai multe clădiri din taberele de război au un sistem de ţevi după modelul Kharbranth, însă astea folosesc gravitaţia însăşi ca să conducă lichidul prin ele. Îmi imaginez o mişcare adevărată, cu nestemate în capetele fiecărui segment de ţeavă, ca să tragă apa, făcând-o să curgă în sens contrar atracţiei pământului...

El mormăi iarăşi.

— Alaltăieri am făcut un progres neaşteptat în proiectul noilor Cristalsăbii.

— Ce, serios? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat? Cât de curând o s-aveţi una gata?

Ea zâmbi, cu braţul în jurul braţului său.

— Ce e?

— Am observat că ai rămas tu însuţi, răspunse ea. Am descoperit că nestematele încrustate în Săbii – folosite pentru crearea legăturii dintre ele şi cel care le deţine – s-ar putea să nu fi făcut iniţial parte din aceste arme.

El se încruntă.

— E important?

— Da. Dacă e adevărat, înseamnă că Săbiile nu-şi primesc puterea de la nestemate. Meritul e al lui Rushu, care-a întrebat de ce poate fi chemată sau lăsată să dispară o Cristalsabie chiar şi atunci când nestemata ei s-a înnegurat. N-am avut răspunsuri şi în ultimele două săptămâni ea a fost în legătură cu Kharbranthul prin intermediul uneia dintre noile staţii de informare. A descoperit un fragment, scris la câteva decenii

după Mârşăvie, despre bărbaţi care învăţau să-şi cheme Săbiile lăsate să dispară adăugându-le nestemate, după câte s-ar părea, totul ca urmare a unui accident legat de ornamentaţie.

El se încruntă când trecură pe lângă un strat proeminent de coajă-de-piatră, unde un grădinar încă mai lucra, deşi era târziu, pilind plantele şi fredonând pentru sine. Soarele apusese; la est, Salas abia răsărise.

— Dacă e adevărat, adăugă Navani, aparent amuzată, ne-am întors de unde am plecat, nu ştim nimic despre făurirea Cristalsăbiilor.

— Nu pricep deloc care e progresul.

Ea zâmbi, bătându-l pe braţ.

— Imaginează-ţi că ţi-ai petrecut ultimii cinci ani crezând că duşmanul tău foloseşte drept model de strategie Războiul lui Dialectur, după care ai aflat, dintr-un raport, că nimeni din tabăra lui n-a auzit de lucrarea asta.

— Aha...

— Noi am presupus că, într-un fel sau altul, puterea Cristalsăbiilor şi greutatea lor redusă i se datorează unui fabrial alimentat de nestemată, adăugă Navani. S-ar putea să nu fie adevărat. S-ar părea că nestemata e folosită numai pentru crearea legăturii iniţiale cu Sabia – lucru de care Radianţii n-aveau nevoie.

— Ia stai aşa. Nu aveau nevoie?

— Nu, dacă istorisirea din fragment e adevărată. Ideea e că Radianţii puteau să-şi cheme Săbiile şi să le lase să dispară, dar, pentru un timp, abilitatea asta s-a pierdut. A fost redescoperită abia când cineva i-a adăugat Sabiei sale o piatră preţioasă. În fragment scrie că Săbiile chiar îşi schimbau forma ca să adopte nestemata, totuşi nu sunt sigură că e cazul să cred aşa ceva. Oricum, după căderea Radianţilor şi înainte de a învăţa oamenii să pună pietre preţioase în Săbii ca să-şi creeze legătura cu ele, s-ar părea că armele astea erau tot supranatural de ascuţite şi de uşoare, deşi legarea era imposibilă. Ceea ce ar explica mai multe alte fragmente de scrieri pe care le-am citit şi care mi s-au părut neclare...

Ea continuă şi el găsi că vocea ei e plăcută, însă amănuntele despre construcţia fabrialelor nu erau ceva pe care trebuia neapărat să-l afle pe moment. Îl interesau. Trebuia să-l intereseze. Atât de dragul ei, cât şi pentru binele regatului.

Pur şi simplu nu le putea da atenţie chiar atunci. Enumera în gând pregătirile necesare pentru expediţia pe Câmpiile Sfărâmate. Cum să protejeze Animmodelatorii, ca să lucreze fără să fie văzuţi, aşa cum preferau. De gunoaie şi excremente puteau scăpa fără probleme, iar apă avea să existe din belşug. Câte condeiere trebuia să ia cu el? Câţi cai? Nu mai rămăsese decât o săptămână, şi cele mai multe pregătiri erau în plină desfăşurare, ca, de pildă, construcţia podurilor mobile şi evaluarea proviziilor necesare. Totuşi, multe planuri încă nu fuseseră puse la punct.

Din nefericire, pentru cea mai importantă variabilă nu putea să planifice nimic, nimic specific. Nu ştia câţi soldaţi îl vor însoţi. Pentru asta trebuia să afle câţi Înalţi Prinţi erau dispuşi să i se alăture. Nu mai avea la dispoziţie decât o săptămână şi încă nu era sigur dacă avea să-l urmeze vreunul dintre ei.

„Hatham mi-ar putea fi de cel mai mare folos”, se gândi. „Are o armată bine ţinută sub control. Măcar dacă Aladar n-ar fi trecut de partea lui Sadeas cu atâta vehemenţă; nu pot să-l înţeleg pe omul ăsta. Thanadal şi Bethab... furtuni, dacă acceptă să vină, o să iau şi mercenarii lor? Îmi doresc o astfel de forţă? Pot cuteza să refuz vreo suliţă care vrea să mă-nsoţească?”

— N-o să pot să port nicio discuţie cu tine în seara asta, nu-i aşa? întrebă Navani.

— Aşa e, recunoscu el, când ajunseră la poalele Pinaclului şi se îndreptară spre sud. Îmi pare rău.

Ea dădu din cap şi Dalinar văzu cum îi crăpa masca, îi vorbise despre munca ei ca să aibă despre ce vorbi. Se opri lângă ea.

— Ştiu că doare, spuse încet. Dar va fi din ce în ce mai bine.

— Nu m-a lăsat să-i fiu mamă, Dalinar, zise Navani privind în gol. Ştii asta? A fost aproape ca şi cum... ca şi cum, odată devenită adolescentă, Jasnah n-ar mai fi avut nevoie de mamă. Încercam să m-apropii de ea şi apărea răceala, de parcă simpla mea prezenţă i-ar fi amintit că fusese cândva copil. Ce s-a întâmplat cu fetiţa mea, care punea atâtea întrebări?

Dalinar o luă în braţe; decenţa putea duce la Osândă. În apropiere, cei trei bărbaţi din gardă se foiră şi îşi întoarseră privirile în altă parte.

— Îmi vor lua şi fiul, şopti Navani. Se străduiesc.

— O să-l apăr, făgădui Dalinar.

— Şi pe tine cine-o să te apere?

La asta nu avea răspuns. Dacă i-ar fi spus că-l apără gărzile de corp, ar fi sunat banal. Nu asta întrebase ea. „Cine-o să te apere când se-ntoarce Asasinul în Alb?”

— Aproape că-mi doresc să dai greş, adăugă Navani. Ţinând regatul ăsta unit, faci din tine o ţintă. Dacă totul se prăbuşeşte, dacă ne împărţim din nou în principate, poate c-o să ne la-se-n pace.

— Şi apoi va veni furtuna, răspunse Dalinar cu voce scăzută.

Peste unsprezece zile.

În cele din urmă, Navani se retrase, dând din cap şi recăpătându-şi controlul.

— Ai dreptate, fireşte. Doar că eu… pentru mine e prima oară. Când mi se întâmplă aşa ceva. Tu cum te-ai descurcat când a murit Şsşsşsşs? Ştiu că ai iubit-o, Dalinar. Nu trebuie să negi ca să-mi menajezi orgoliul.

El şovăi. „Prima oară”; o aluzie la faptul că nu se simţise zdrobită când murise Gavilar. Până atunci nu mai sugerase, atât de clar, o urmare a… dificultăţilor de care se izbiseră cei doi.

— Îmi pare rău, se scuză ea. A fost o întrebare prea delicată, având în vedere cine a pus-o?

Ascunse batista cu care-şi tamponase ochii umezi.

— Iartă-mă; ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre ea.

Nu întrebarea era problema. Doar faptul că Dalinar nu-şi mai aducea aminte de soţia lui. Era bizar că puteau trece săptămâni întregi fără să remarce acel gol din memorie, acea schimbare care smulsese o parte din el şi îl lăsase peticit. Nu simţea niciun fel de emoţie când îi rostea cineva numele, pe care el nu-l putea auzi.

Era mai bine să schimbe vorba.

— Nu pot să nu presupun că asasinul e amestecat în toate astea, Navani. Furtuna care se apropie, tainele Câmpiilor Sfărâmate, chiar şi Gavilar. Fratele meu ştia ceva, ceva ce nu a dezvăluit niciodată, niciunuia dintre noi.

„Trebuie să găseşti cele mai importante cuvinte pe care le poate rosti un bărbat.”

— Aş da aproape orice ca să aflu ce anume ştia el.

— Cred c-ar trebui să mă uit în jurnalele mele de-atunci, spuse Navani. Poate a spus ceva care ne-ar putea oferi indicii – deşi, te previn, am mai cercetat jurnalele alea cu atenţie de zeci de ori.

Dalinar dădu din cap.

— Oricum, nu e una dintre grijile noastre de azi. Ei sunt acum ţelul nostru.

Se întoarseră să privească trăsurile care treceau huruind, îndreptându-se către bazinul ospeţelor din apropiere, ale cărui lumini de un violet-pastelat străluceau în noapte. Îşi miji ochii şi văzu că se apropia trăsura lui Ruthar. Dintre toate Cristalele pe care le avusese, Înaltul Prinţ mai deţinea acum doar Sabia. Îi tăiaseră mâna dreaptă lui Sadeas, dar capul rămăsese. Şi era veninos.

Ceilalţi Înalţi Prinţi reprezentau o problemă aproape tot atât de mare ca Sadeas. I se împotriveau lui Dalinar pentru că îşi doreau ca lucrurile să fie simple, aşa cum fuseseră până atunci. Se ghiftuiau cu bogăţiile şi cu jocurile lor. Ospeţele, cu mâncărurile lor exotice şi cu veşmintele luxoase, erau o manifestare a acelui mult prea mult.

Lumea însăşi părea să se apropie de sfârşit, şi alethii benchetuiau.

— Nu trebuie să-i dispreţuieşti, spuse Navani.

Dalinar se încruntă mai tare. Putea să-l citească mult prea lesne.

— Ascultă-mă, Dalinar, îi spuse, întorcându-l spre ea ca să-l privească în ochi. A venit vreodată vreun bine din partea unui tată care-şi urăşte copiii?

— Nu-i urăsc.

— Ţi-e scârbă de lipsa lor de cumpătare şi eşti la un pas de-a crede că nutresc şi ei acelaşi sentiment. Trăiesc viaţa pe care o ştiu, acea viaţă pe care i-a învăţat societatea că e bine s-o trăiască. N-o să-i schimbi dacă-i dispreţuieşti. Nu eşti Cuget; nu e treaba ta să-i iei în zeflemea. Trebuie să-i cuprinzi ca într-o îmbrăţişare, să-i încurajezi. Condu-i, Dalinar.

El inspiră adânc, apoi dădu din cap.

— Mă duc pe insula femeilor, spuse ea, văzând că se întorsese podarul trimis după veşti despre atacul platoului. Mă consideră un vestigiu excentric al unor lucruri care-ar fi mai bine să rămână în trecut, dar cred că totuşi mă mai ascultă. Uneori. O să fac tot ce pot.

Se despărţiră. Navani se grăbi s-ajungă la ospăţ, iar Dalinar rămase pe loc, ascultând veştile aduse de podar. Asaltul platoului fusese un succes, luaseră o inimă-nestemată.

Avuseseră nevoie de foarte mult timp ca s-ajungă la ţinta din centrul Câmpiilor – aproape la marginea zonei cercetate de alethi. Parshendii nu apăruseră să revendice inima-nestemată, deşi iscoadele lor urmăriseră totul de la distanţă.

„Au hotărât din nou să nu lupte”, se gândi Dalinar, pe ultima parte a drumului către ospăţ. „Ce-nsemnă schimbarea asta? Ce pun la cale?”

Bazinul ospeţelor era alcătuit din mai multe insule Animmodelate, plasate alături de Pinaclu. Fusese inundat, aşa cum era adesea, astfel încât printre movilele create prin Animmodelare să curgă mici râuleţe. Apa strălucea. Sfere, foarte multe sfere, fuseseră scufundate, ca să-i dea o înfăţişare diafană. Purpurie, ca să se asorteze cu luna care tocmai răsărea, violetă şi suavă, la orizont.

Lămpi fuseseră aşezate din loc în loc, dar sferele lor nu răspândeau decât o lumină slabă, poate ca să nu abată atenţia de la strălucirea apei. Dalinar traversă podurile către cea mai îndepărtată insulă – insula regelui, unde femeile şi bărbaţii se amestecau şi nu erau invitaţi decât cei mai puternici dintre nobili. Ştia că acolo o să-i găsească pe Înalţii Prinţi. Chiar şi Bethab, care abia se întorsese de la asaltul platoului, se afla deja printre oaspeţi – cu toate că, mercenarii fiind grosul armatei sale, nu era surprinzător că se întorsese atât de repede. Odată ce avea inima-nestemată, adesea se grăbea să revină în tabără cu trofeul, lăsându-i să-şi organizeze singuri întoarcerea.

Dalinar trecu de Cuget, care – întors în tabără în caracteristicul său stil misterios – insulta pe toată lumea care trecea pe lângă el. În ziua aia n-avea niciun chef să se dueleze în cuvinte cu Mucalitul Regelui, îl căută în schimb pe Vamah; Înaltul Prinţ păruse să-i asculte argumentele cu interes când cinaseră ultima dată împreună. Poate că, îmboldit mai mult, avea să se alăture asaltului asupra parshendilor.

Ochii tuturor îl urmăriră când traversă insula şi discuţiile şoptite se întrerupseră brusc la apropierea lui. Se învăţase să se aştepte la astfel de priviri, deşi continuau să-l descurajeze. Oare în noaptea aceea erau mai multe ca de obicei? Zăboveau mai mult asupra lui? Ajunsese să nu se mai poată mişca printre alethi fără să surprindă un zâmbet pe buzele multora, de parcă i-ar fi amuzat pe toţi o glumă nemaipomenită, pe care lui nu i-o spusese nimeni.

Îl găsi pe Vamah prins într-o discuţie cu trei bătrâne. Una era Sivi, o Înaltă Doamnă de la curtea lui Ruthar care – contrar obiceiului – îşi lăsase bărbatul acasă, să se ocupe de domeniile familiei, şi venise ea pe Câmpiile Sfărâmate. Îl întâmpină pe Dalinar cu un zâmbet şi cu ochi ca pumnalele. Complotul de subminare a lui Sadeas eşuase în mare măsură –, dar asta, în parte, fiindcă pagubele şi ruşinea fuseseră abătute asupra lui Ruthar şi Aladar, căci pierduseră Cristalpurtători în persoana bărbaţilor care se duelaseră cu Adolin.

Ei bine, niciunul dintre cei doi n-avea să treacă vreodată de partea lui Dalinar – erau cei mai înverşunaţi susţinători ai lui Sadeas.

Grupul celor patru amuţi la apropierea lui Dalinar. Înaltul Prinţ Vamah îşi miji ochii în lumina slabă, măsurându-l cu privirea de sus până jos. În spatele bărbatului cu faţă rotundă stătea un paharnic cu o sticlă dintr-o băutură alcoolică exotică, de un soi sau altul. Vamah venea adesea cu propriile băuturi la ospeţe, indiferent cine ar fi fost gazda; să fii un partener de discuţii destul de plăcut ca să dobândeşti o sorbitură din ceea ce izbutea el s-aducă de pe meleaguri străine însemna, pentru mulţi petrecăreţi, o victorie politică.

— Vamah, spuse Dalinar.

— Dalinar.

— Am aşteptat să pot discuta cu tine despre un anumit subiect, începu Dalinar. Mă impresionează ceea ce izbuteşti să înfăptuieşti cu cavaleria ta uşoară când asaltezi platouri. Spune-mi, cum decizi când merită să rişti un atac decisiv cu călăreţii? Pierderea cailor ar putea depăşi cu uşurinţă câştigul adus de inima-nestemată, dar, cu ajutorul unor stratageme ingenioase, ai reuşit să păstrezi echilibrul.

— Păi…

Vamah căscă, aruncând o privire într-o parte. În apropiere, un grup de tineri chicotea, cu ochii la Dalinar.

— E o chestiune de…

Un alt sunet, mai sonor, veni din cealaltă parte a insulei. Vamah îşi reluă fraza, dar ochii îi tot alunecau într-acolo, şi alte râsete răbufniră curând, mai zgomotoase. Dalinar îşi impuse să se uite şi văzu femei cu mâinile la gură şi bărbaţi care-şi acopereau exclamaţiile prefăcându-se că tuşesc. O încercare şovăielnică de păstrare a bunei cuviinţe alethi.

Dalinar se uită din nou la Vamah.

— Ce se petrece?

— Îmi pare rău, Dalinar.

Alături de el, Sivi îşi îndesă sub braţ câteva foi de hârtie, întâlni privirea lui Dalinar cu prefăcută nepăsare.

— Scuzaţi-mă, spuse el.

Încleştând pumnii, traversă insula către sursa agitaţiei. Când se apropie, toată lumea tăcu şi oamenii se împărţiră în grupuri mai mici, apoi se îndepărtară. Se împrăştiară cu o repeziciune care părea aproape planificată, lăsându-l în faţa lui Sadeas şi Aladar, care stăteau umăr la umăr.

— Ce faceţi? îi întrebă Dalinar.

— Ne ospătăm, răspunse Sadeas, apoi îşi îndesă în gură o felie de fruct. Evident.

Dalinar trase aer în piept. Se uită la Aladar. Bărbatul avea gâtul lung, chel şi purta mustaţă şi un smoc de păr sub buza de jos.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, mârâi Dalinar către el. Fratele meu te numea cândva prietenul lui.

— Şi pe mine nu? întrebă Sadeas.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Dalinar. Despre ce vorbeşte toată lumea, chicotind cu mâna la gură?

— Întotdeauna presupui că e vina mea, zise Sadeas.

— Pentru că mă-nşel de fiecare dată când presupun că nu e.

Sadeas îi adresă un zâmbet subţire. Dădu să-i răspundă, dar, după o clipă de gândire, îşi împinse între buze o altă felie de fruct. O mestecă zâmbind.

— Savuros, se mulţumi să spună.

Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

Aladar şovăi. Pe urmă clătină din cap şi îl urmă.

— Nu mi te-am imaginat niciodată ca pe un căţeluş grăbit să se ţină după stăpân, Aladar! strigă Dalinar în urma lui.

Niciun răspuns.

Dalinar mârâi în timp ce traversa insula înapoi, căutând din priviri pe cineva din tabăra sa care poate auzise despre ce se vorbea. Se părea că Elhokar întârziase la propriul său ospăţ, deşi Dalinar îl zări acum apropiindu-se. Şi nici urmă de Teshav sau Khal – cu toate că, neîndoielnic, ar fi trebuit să-şi facă apariţia, acum, când era Cristalpurtător.

Dalinar trebuia să treacă pe una dintre celelalte insule, unde

se amestecau toţi ochi-luminoşii de rang mai mic. Se îndreptă într-acolo, dar se opri când auzi ceva.

— Iată-te, Luminlord Amaram! strigă Cuget. Speram c-o să te văd în seara asta. Mi-am petrecut toată viaţa străduindu-mă să-i fac pe alţii să se simtă mizerabil, aşa că e o adevărată plăcere să întâlnesc pe cineva ca tine, pentru care această abilitate e un talent înnăscut.

Dalinar se întoarse şi îl văzu pe Amaram, care abia sosise. Îşi purta capa de Cavaler Radiant şi avea sub braţ un teanc de hârtii. Se opri lângă scaunul lui Cuget. Reflexele apei din apropiere dădeau pielii sale o tentă de culoarea levănţicii.

— Te cunosc? întrebă.

— Nu, răspunse Cuget bine dispus, dar, din fericire, mă poţi adăuga pe lista foarte, foarte multelor lucruri de care n-ai habar.

— Dar acum te-am cunoscut, spuse Amaram întinzându-i mâna. Aşadar lista e mai scurtă.

— Te rog, spuse Cuget, refuzând să-i strângă mâna. Nu vreau să se frece asta de mine.

— Asta?

— Nu ştiu ce foloseşti ca să laşi impresia că ai mâinile curate, Luminlord Amaram. Trebuie să fie o chestie foarte puternică.

Dalinar se grăbi să se apropie.

— Dalinar, spuse Cuget, dând din cap.

— Cuget. Amaram, ce hârtii sunt astea?

— Una dintre condeierele tale le-a adunat şi mi le-a adus. Toată lumea de la ospăţ a primit copii înainte de sosirea ta. Condeiera s-a gândit că Luminoasa Navani ar vrea să le vadă, dacă încă nu le-a văzut. Ea unde e?

— Stă departe de tine, evident, sublinie Cuget. Norocoasă femeie.

— Cuget, zise Dalinar cu asprime, ai ceva împotrivă?

— Rareori.

Dalinar oftă, se uită din nou la Amaram şi luă hârtiile.

— Luminoasa Navani e pe altă insulă. Vrei să taci?

Amaram se înnegura la faţă.

— Aş vrea să nu fi ştiut.

— Te-aş putea pocni cu un ciocan în cap, se oferi Cuget cu entuziasm. O lovitură zdravănă te-ar ajuta să uiţi şi ar face minuni pentru faţa asta a ta.

— Cuget, spuse Dalinar cu voce plată.

— E o simplă glumă.
— Bun.
— Un ciocan abia dacă ar lăsa o urmă pe ţeasta aia groasă.
Amaram se întoarse spre Cuget cu o privire uluită.
— Îţi iese foarte bine expresia asta, remarcă Mucalitul Regelui. Presupun că te foloseşti de ea foarte des.
— Ăsta e noul Cuget? întrebă Amaram.
— Vreau să zic, adăugă Cuget, că nu mi-aş dori să-l numesc pe Amaram imbecil...
Dalinar dădu din cap.
— ... pentru că ar trebui să-i explic înţelesul cuvântului şi nu sunt sigur că are vreunul dintre noi timpul necesar.
Amaram oftă.
— De ce încă nu l-a omorât nimeni până acum?
— Noroc chior, răspunse Cuget, în privinţa asta, am noroc că vă chiorăşte prostia pe toţi.
— Mulţumesc, Cuget, zise Dalinar luându-l pe Amaram de braţ şi trăgându-l deoparte.
— Încă una, Dalinar! zise Cuget. O ultimă insultă şi-l las în pace.
Cei doi continuară să se îndepărteze.
— Lord Amaram! strigă Cuget, ridicându-se ca să facă o plecăciune şi vorbind pe un ton din ce în ce mai solemn. Te salut. Eşti ceea ce cretinii inferiori ţie, ca Sadeas, nu pot decât aspira să devină.
— Hârtiile? îl întrebă Dalinar pe Amaram, ignorându-l înadins pe Cuget.
— Sunt relatări ale... experienţelor tale, Luminlordul meu, răspunse Amaram, aproape în şoaptă. Ale celor din timpul furtunilor. Scrise de Luminoasa Navani însăşi.
Dalinar luă foile. Viziunile lui. Îşi ridică privirea şi văzu oameni adunându-se în grupuri pe insulă, discutând şi râzând, şi aruncând priviri în direcţia lui.
— Înţeleg, spuse încet. Acum râsetele pe furiş capătă sens. Caut-o pe Luminoasa Navani în locul meu, dacă vrei.
— Dacă mi-o ceri, răspunse Amaram, dar se întrerupse brusc, arătând cu degetul.
Navani traversa insula de alături, îndreptându-se spre ei cu un aer furtunos.
— Ce părere ai, Amaram? întrebă Dalinar. Despre lucrurile

care se spun pe seama mea?

Amaram îl privi în ochi.

— Fără îndoială sunt viziuni trimise de Atotputernicul însuşi, oferite nouă în vremuri foarte grele. Aş vrea să fi aflat cu mult mai înainte ce conţin. Îmi dau o mai mare încredere în poziţia pe care mă aflu şi în transformarea ta într-un profet al Atotputernicului însuşi.

— Un zeu mort nu poate avea profeţi.

— Mort... Nu, Dalinar! E clar că-i interpretezi greşit replica din viziunile tale. Spune că e mort în minţile oamenilor, că nu-i mai sunt ascultate poruncile. Zeii nu pot muri.

Amaram părea atât de convins! „De ce nu ţi-a ajutat fiii?” Vocea lui Kaladin răsună în mintea lui Dalinar. Amaram venise la el în ziua aia, fireşte, îşi prezentase scuzele şi îi explicase că – după numirea sa ca Radiant – nu era cu putinţă să ajute o facţiune împotriva alteia. Spusese că e necesar să se afle mai presus de gâlcevile Înalţilor Prinţi, chiar şi atunci când îl îndurerau.

— Şi presupusul Herald? întrebă Dalinar. Ceea ce te-am rugat?

— Încă mai fac cercetări.

Dalinar dădu din cap.

— Am fost surprins, remarcă Amaram, că l-ai lăsat pe sclavul ăla în fruntea gărzii tale.

Aruncă o privire într-o parte, unde stăteau gărzile de corp ale lui Dalinar din noaptea aceea, chiar lângă insulă, într-o zonă separată, aşteptând alături de alte de gărzi de corp, de servitori şi de multe dintre pupilele Înaltelor Doamne prezente la ospăţ.

Fusese o vreme, deloc îndepărtată, când prea puţini simţeau nevoia să-şi aducă gărzile de corp la ospeţe. Acum, în locul rezervat lor era înghesuială. Căpitanul Kaladin nu se afla acolo; se odihnea după timpul petrecut în închisoare.

— E un soldat bun, răspunse încet Dalinar. Însă are câteva cicatrice greu de vindecat.

„Vedeledev ştie că am şi eu câteva din astea”, se gândi Dalinar.

— Mă tem, pur şi simplu, că nu e în stare să te apere cum s-ar cuveni, zise Amaram. Viaţa ta e importantă, Dalinar. Avem nevoie de viziunile tale, avem nevoie să ne conduci. Dar, dacă ai încredere în sclav, aşa să fie – deşi eu unul cu siguranţă nu m-aş

supăra dacă i-aş auzi scuzele. Nu din orgoliu, ci ca să ştiu că a renunţat la ideile lui greşite.

Dalinar nu-i răspunse în timp ce Navani traversa podul scurt către insula lor. Cuget începu să rostească o insultă, dar ea îl pocni peste faţă cu teancul de hârtii, abia aruncându-i o privire în timp ce-şi continua drumul spre Dalinar. Cuget se uită în urma ei frecându-şi obrazul şi zâmbi.

Navani văzu hârtiile din mâna lui Dalinar când li se alătură celor doi, care păreau să stea în mijlocul unei mări de ochi amuzaţi şi de râsete înăbuşite.

— Au adăugat cuvinte, şuieră ea.

— Ce? întrebă Dalinar.

Ea scutură hârtiile.

— Astea! Ai aflat ce conţin?

El dădu din cap.

— Nu sunt aşa cum le-am scris eu, zise Navani. Au schimbat tonul şi o parte dintre cuvintele mele, ca să sugereze ridicolul întregii experienţe – şi ca să dea impresia că eu sunt pur şi simplu îngăduitoare cu toanele tale. Mai rău decât atât, au adăugat, cu alt scris, comentarii care iau în râs ceea ce spui şi ceea ce faci.

Răsuflă adânc, ca şi cum ar fi încercat să se calmeze.

— Dalinar, încearcă să spulbere orice urmă de credibilitate legată de numele tău.

— Înţeleg.

— Cum au făcut rost de hârtiile astea? întrebă Amaram.

— Le-au furat, fără nicio îndoială, răspunse Dalinar, începând să înţeleagă un lucru. Navani şi fiii mei au întotdeauna gărzi de corp –, dar camerele lor rămân, prin comparaţie, neprotejate când le părăsesc. Probabil că, în privinţa asta, am fost prea nepăsători. Am cântărit greşit situaţia. Am crezut că atacurile vor fi fizice.

Navani se uită la marea de ochi-luminoşi, mulţi grupaţi în jurul diverşilor Înalţi Prinţi, sub suava lumină violetă. Se apropie de Dalinar şi, cu toate că-n ochi i se citea înverşunarea, el o cunoştea destul de bine ca să poată ghici ce simţea. Trădare. Invadare. Ceea ce le aparţinuse numai lor, fusese sfâşiat, batjocorit şi expus lumii.

— Dalinar, îmi pare rău, spuse Amaram.

— Au lăsat viziunile neschimbate? întrebă Dalinar. Le-au

copiat cu fidelitate?

— Da, din câte mi-am putut da seama. Dar tonul e altul, plus toată batjocura aia. Furtuni! Mi se face rău. Când o s-o găsesc pe femeia care-a făcut asta...

— Pace, Navani, spuse Dalinar, punându-şi mâna pe umărul ei.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Fiindcă e fapta copilărească a unor oameni care-şi imaginează că mă stinghereşte adevărul.

— Dar comentariile! Schimbările. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să te discrediteze. Au izbutit să submineze până şi partea în care oferi o traducere a cântului-din-zori. E...

— „Aşa cum nu mă tem de un copil cu o armă pe care n-o poate ridica, n-o să mă tem niciodată de mintea unui om care nu gândeşte."

Navani îl privi încruntându-se.

— E din *Calea Regilor*, spuse Dalinar. Nu sunt un tinerel timid, la primul lui ospăţ. Sadeas se înşală imaginându-şi c-o să mă port cum s-ar purta el. Spre deosebire de sabie, batjocura muşcă din tine numai cât îi îngădui.

— Dar ceea ce se petrece te doare cu adevărat, zise Navani, întâlnindu-i ochii. O văd, Dalinar.

Nu putea decât să spere că alţii nu-l cunoşteau destul de bine ca să vadă ce vede ea. Da, era dureros. Pentru că viziunile erau ale lui, încredinţate lui – spre a fi împărtăşite spre binele omenirii, nu arătate cu degetul în batjocură. Nu râsetele în sine îl dureau, ci pierderea, ceea ce nu mai putea fi.

Se îndepărtă de Navani, trecând prin mulţime. Acum i se păru că o parte din ochii care-l urmăreau sunt trişti, nu pur şi simplu amuzaţi. Poate că îşi imagina, dar se gândi că unii îl compătimeau în mai mare măsură decât îl desconsiderau.

Nu era sigur care dintre cele două sentimente îi făcea mai mult rău.

Ajunse lângă masa plină cu mâncare din partea din spate a insulei. Acolo, luă un platou mare şi i-l întinse unei servitoare uluite, apoi se urcă în locul eliberat. Se sprijini cu o mână de stâlpul unei lămpi de lângă masă şi-şi plimbă privirea peste mica aglomerare de oameni. Erau cei mai importanţi din întregul Alethkar.

Cei care nu-l priveau deja, se întoarseră, şocaţi să-l vadă

acolo, sus. Îi zări, în depărtare, pe Adolin şi pe Luminoasa Shallan grăbindu-se către insulă. Probabil că abia sosiseră şi auziseră ce se vorbea.

Dalinar îşi întoarse ochii către mulţime.

— Ceea ce aţi citit, strigă el, e adevărat.

Tăcere uluită, în Alethkar nu se obişnuia să te dai în spectacol, însă el era deja spectacolul acelei seri.

— S-au adăugat comentarii, ca să mă discrediteze, şi tonul relatării lui Navani a fost schimbat, continuă Dalinar. Dar n-o să vă ascund ceea ce mi se întâmplă. Am viziuni trimise de Atotputernic. Vin aproape la fiecare mare furtună. Faptul n-ar trebui să vă surprindă. Zvonurile despre experienţele mele s-au răspândit de câteva săptămâni. Poate că ar fi trebuit deja să dezvălui aceste viziuni. Pe viitor, toate cele pe care le voi avea vor fi făcute publice, pentru ca eruditele din întreaga lume să poată cerceta ceea ce voi fi văzut.

Îl remarcă pe Sadeas, stând alături de Aladar şi Ruthar. Îşi încleştă mai tare mâna de stâlpul lămpii şi se uită din nou la mulţimea de alethi.

— Nu vă învinuiesc fiindcă mă credeţi nebun. E firesc. Însă, în nopţile care vor veni, când ploaia o să spele zidurile şi o să urle vântul, vă veţi pune întrebări. Veţi avea îndoieli. Şi, curând, când vă voi oferi dovada, veţi şti. Această încercare de a mă distruge mă va reabilita.

Le privi feţele, unele îngrozite, altele compătimitoare, altele amuzate.

— Aici sunt oameni care presupun c-o să fug sau c-o să mă simt zdrobit din pricina acestui atac. Nu mă cunosc atât de bine cum îşi închipuie. Să ne continuăm ospăţul, fiindcă vreau să stau de vorbă, în parte, cu fiecare dintre voi. Cuvintele de pe foile pe care le ţineţi în mâini poate că sunt batjocoritoare, dar, dacă trebuie să râdeţi, măcar s-o faceţi privindu-mă în ochi.

Coborî de pe masă. Şi îşi începu munca.

Câteva ore mai târziu, Dalinar îşi îngădui în sfârşit să se aşeze lângă o masă de la ospăţ, cu istoviospreni roindu-i în jur. Îşi petrecuse restul serii umblând prin mulţime, amestecându-se

neinvitat în discuţii, cerând sprijin pentru expediţiile sale pe Câmpii.

Ignorase înadins paginile cu viziunile lui din mâinile celorlalţi, când nu i se puseseră întrebări directe despre ceea ce văzuse, în schimb, le vorbise cu aerul unui bărbat puternic şi încrezător în sine – Ghimpele Negru preschimbat în politician. N-aveau decât să se gândească la asta şi să-l compare cu nebunul nevolnic drept care îl înfăţişau copiile măsluite.

Afară, dincolo de râurile înguste care acum străluceau albastre, fiindcă sferele fuseseră schimbate ca să se asorteze cu a doua lună, trăsura regelui se îndepărta, ducându-i pe el şi pe Navani pe scurta distanţă până la Pinaclu, de unde aveau să fie urcaţi până în vârf într-un palanchin. Adolin se retrăsese deja, ca s-o conducă pe Shallan înapoi, în tabăra lui Sebarial, aflată la o bună distanţă de mers călare.

Fiul său părea îndrăgostit de tânăra vedenă cu mult mai mult decât de oricare altă femeie din trecutul apropiat. Numai şi numai din acest motiv, Dalinar se simţea din ce în ce mai înclinat să le încurajeze legătura, presupunând că putea primi din Jah Keved nişte răspunsuri sincere despre familia ei. În regatul ăla domnea haosul.

Aproape toţi ceilalţi ochi-luminoşi se retrăseseră, lăsându-l pe o insulă populată de servitori şi parshi care adunau mâncarea. Câţiva maeştri-slujitori, consideraţi de încredere pentru o asemenea îndatorire, începură să scoată sferele din râu cu plase prinse de pari lungi. La sugestia lui, podarii lui Dalinar atacau resturile rămase de la ospăţ cu pofta de mâncare vorace a soldaţilor cărora li s-a oferit o masă neaşteptată. Un servitor trecu agale prin preajmă, apoi se opri, odihnindu-şi mâna pe mânerul sabiei de la şold. Dalinar tresări, dându-şi seama că tocmai confundase uniforma militară a lui Cuget cu cea a unui maestru-slujitor în perioada de instruire.

Dalinar căpătă o expresie fermă, deşi în sinea lui gemu. Cuget? În momentul ăla? Avea senzaţia că luptase zece ore pe un câmp de bătaie. Era bizar că, după câteva ore de discuţii despre probleme delicate, te simţeai exact la fel.

— Ce-ai făcut în seara asta a fost ingenios, spuse Cuget. Ai transformat un atac într-o făgăduială. Cei mai înţelepţi oameni ştiu că, dacă vrei să secătuieşti puterea unei insulte, adesea nu e nevoie decât să o primeşti cu braţele deschise.

— Mulţumesc, zise Dalinar.

Cuget dădu scurt din cap, urmărind cu privirea trăsura regelui până ce n-o mai văzu.

— În seara asta m-am trezit că n-am mare lucru de făcut. Elhokar n-a avut nevoie de Cuget, fiindcă prea puţină lume a încercat să stea de vorbă cu el. Toţi au venit la tine.

Dalinar oftă, având impresia că i se scurge toată puterea. Cuget nu o spusese, dar nici nu fusese nevoie. Dalinar înţelesese aluzia.

„Au venit la tine în loc să meargă la rege. Fiindcă, în esenţă, tu eşti regele."

— Cuget, se trezi Dalinar întrebând, eu sunt un tiran?

Cuget ridică dintr-o sprânceană şi păru să caute o zeflemea inteligentă. O clipă mai târziu, abandonă ideea.

— Da, Dalinar Kholin, răspunse cu voce şoptită, consolatoare, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil speriat. Eşti.

— Nu vreau să fiu.

— Cu tot respectul cuvenit, Luminlordul meu, nu e ăsta adevărul adevărat. Cauţi puterea. O iei în stăpânire şi nu renunţi la ea decât cu mare greutate.

Dalinar îşi lăsă capul în jos.

— Să nu-ţi pară rău, zise Cuget. E o eră a tiranilor. Mă îndoiesc că locul ăsta e pregătit pentru orice altceva, iar un tiran binevoitor e de preferat dezastrului unei guvernări slabe. Poate că, în alt timp şi în alt loc, te-aş fi atacat cu scuipat şi venin. Aici şi azi te laud, fiindcă eşti ceea ce îi trebuie acestei lumi.

Dalinar clătină din cap.

— Ar fi trebuit să-i las lui Elhokar dreptul de a guverna, să nu m-amestec aşa cum am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că e rege.

— Şi ocupă o poziţie sacrosanctă? Divină?

— Nu, recunoscu Dalinar. Atotputernicul, sau cel care se dădea drept Atotputernicul, e mort. Dar, chiar dacă n-ar fi fost, coroana n-a ajuns în mâna noastră în mod firesc. Am pretins-o şi le-am impus celorlalţi Înalţi Prinţi s-o accepte.

— Atunci de ce?

— Pentru că am greşit, răspunse Dalinar, mijindu-şi ochii. Gavilar, eu şi Sadeas am greşit când am făcut ceea ce am făcut cu ani în urmă.

Cuget păru sincer surprins.

— Aţi unit regatul, Dalinar. Aţi făcut treabă bună, ceva de care era mare nevoie.

— Asta e unitate? întrebă Dalinar, fluturându-şi mâna către rămăşiţele împrăştiate ale ospăţului şi către ochi-luminoşii care se îndepărtau. Nu, Cuget. Am dat greş. Am strivit, am ucis şi am eşuat jalnic. În Alethkar primesc numai ceea ce am cerut, continuă el, ridicându-şi privirea. Luând tronul cu forţa, am dat de înţeles – ba nu, am strigat – că puterea îţi dă dreptul să guvernezi. Dacă Sadeas crede că e mai puternic decât mine, atunci e datoria lui să-ncerce să-mi ia tronul. Astea sunt roadele tinereţii mele, Cuget. De aceea avem nevoie, mai mult decât de tiranie, fie ea şi binevoitoare, de o transformare a acestui regat. Asta ne învaţă Nohadon, şi nu am înţeles noi niciodată.

Cuget dădu din cap, gânditor.

— Se pare că trebuie să citesc din nou cartea aia a ta. Oricum, am vrut să te previn. O să plec curând.

— Pleci? se miră Dalinar. Abia ai venit.

— Ştiu. Mă umple de o ciudă incredibilă, trebuie să recunosc. Am descoperit un loc în care trebuie să fiu, deşi, la drept vorbind, nu sunt cu exactitate sigur de ce trebuie. Treaba asta nu merge întotdeauna atât de bine cum mi-ar plăcea.

Dalinar îl privi încruntându-se. Cuget răspunse cu un zâmbet prietenos.

— Eşti unul dintre ei? întrebă Dalinar.

— Poftim?

— Un Herald.

Cuget râse.

— Nu. Mulţumesc, dar nu.

— Atunci eşti ceea ce caut? întrebă Dalinar. Radiant?

Cuget zâmbi.

— Oricât de mult mi-aş dori uneori să nu fie adevărat, nu sunt decât un om, Dalinar. Nu sunt Radiant. Şi, cu toate că sunt prietenul tău, te rog să înţelegi că ţelurile noastre nu merg întotdeauna mână-n mână. Nu trebuie să te încrezi în mine. Dacă, pentru a primi ceea ce-mi e necesar, trebuie să privesc lumea asta năruindu-se şi arzând, o s-o fac. Cu lacrimi în ochi, da, dar aş face-o.

Dalinar se încruntă.

— O să fac tot ce pot ca s-ajut, adăugă Cuget, şi, din acest

motiv, trebuie să plec. Nu pot risca prea mult, fiindcă, dacă mă găseşte el, ajung să nu mai fiu nimic – un suflet sfâşiat, rupt în bucăţi imposibil de reunit. Ceea ce fac eu aici e mult mai periculos decât ai putea şti tu vreodată.

Se întoarse să plece.

— Cuget! strigă Dalinar.

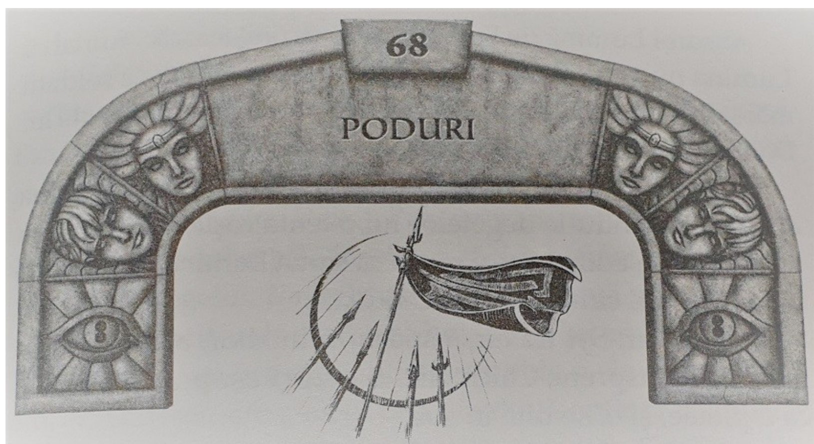
— Da?

— Cine nu trebuie să te găsească?

— Cel cu care te lupţi, Dalinar Kholin. Părintele urii.

Cuget salută şi o luă la fugă.

68
PODURI

Oricum, am impresia că toate lucrurile au fost create cu un scop anume, şi dacă noi – copii fiind – ne poticnim prin atelier, riscăm să agravăm o problemă în loc s-o prevenim.

Câmpiile Sfărâmate.

Kaladin nu pretindea că-i aparţin, aşa cum îi aparţineau spărturile, unde oamenii lui se simţiseră în siguranţă. Îşi ţinea foarte bine minte durerea pe care o simţise în picioarele însângerate, rănite de acel pustiu de piatră spartă la prima lui podalergare. Acolo nu creştea aproape nimic, doar întâmplător câte-un petic de muguri-de-stâncă sau câte-un mănunchi de lujeri cutezători, care coborau în câte-o spărtură din partea ferită de vânt a platoului. În fundul spărturilor forfotea viaţa, dar sus terenul era sterp.

Picioarele însângerate şi umerii care-i ardeau după podalergări fuseseră o nimica toată în comparaţie cu măcelul care-i aştepta pe oamenii lui în final. Kaladin se înfiora şi numai uitându-se în lungul Câmpiilor Sfărâmate. Auzea şuierul săgeţilor prin aer, ţipetele podarilor îngroziţi, cântecul parshendilor.

„Ar fi trebuit să pot salva mai mulţi oameni de la Podul Patru”, se gândi. „Oare, dacă mi-aş fi acceptat mai repede puterile, aş fi izbutit?”

Absorbi Lumină de Furtună ca să se liniştească. Numai că Lumina nu veni. Rămase locului, uluit, în vreme ce soldaţii

mărşăluiau pe unul dintre imensele poduri mecanice ale lui Dalinar. Încercă din nou. Nimic.

Scoase o sferă din pungă. Pata de foc îşi revărsa lumina obişnuită, dându-le degetelor lui o tentă roşie. Ceva nu era în ordine. Kaladin nu mai putea să simtă Lumina de Furtună înăuntrul lui, cum o simţea cândva.

Sus, în aer, Syl traversă spărtura în zbor, alături de un grup de vântspreni. Chicotelile ei căzură asupra lui Kaladin ca o ploaie, şi el se uită în sus.

— Syl? întrebă el în şoaptă.

Furtuni. Nu voia s-arate ca un idiot, însă în adâncul lui simţea panica, aidoma unui şobolan prins de coadă.

— Syl!

Mai mulţi soldaţi în marş se uitară la el şi apoi în sus. Kaladin nu le dădu atenţie, iar Syl coborî sub forma unei panglici de lumină. I se roti în jur ca un vârtej, chicotind încă.

Lumina de Furtună se întoarse la el. O simţi din nou şi o sorbi cu lăcomie din sfera pe care avu prezenţa de spirit s-o strângă în pumn şi să şi-o lipească de piept, făcând ceea ce se petrecea să pară mai puţin evident. Lumina de Furtună a unei pete nu era de-ajuns ca să atragă atenţia asupra lui, dar se simţea cu mult, mult mai bine când se dezlănţuia în el.

— Ce s-a-ntâmplat? îi şopti lui Syl. E ceva în neregulă cu legătura noastră? Cumva din cauză că n-am găsit Cuvintele destul de repede?

Ea îi coborî pe încheietura mâinii şi luă înfăţişarea unei femei tinere. Îşi lăsă capul pe-un umăr şi privi spre pumnul lui.

— Ce e înăuntru? îl întrebă, în şoaptă, pe tonul unui conspirator.

— Ştii ce e, Syl, răspunse Kaladin, simţind că îngheaţă, ca şi cum l-ar fi izbit un val de apă de furtună. O sferă. N-ai văzut-o adineauri?

Ea îi aruncă o privire inocentă.

— Iei hotărâri greşite. Rele.

Trăsăturile ei le imitară pentru o clipă pe ale lui, apoi făcu un salt înainte, ca şi cum ar fi vrut să-l sperie. Râse şi se îndepărtă cu iuţeală.

„Hotărâri greşite. Rele.” Prin urmare, totul se întâmpla fiindcă îi făgăduise lui Moash c-o să dea o mână de ajutor la asasinarea regelui. Kaladin oftă şi-şi continuă mersul.

Syl nu-şi putea da seama că hotărârea lui era cea corectă. Era sprenă, avea principii morale stupide şi simpliste. Fiind om, erai adesea silit s-alegi una din două opţiuni dezgustătoare. Viaţa nu era curată şi ordonată, cum voia Syl. Era o harababură acoperită cu un strat de crem. Niciun om nu trecea prin viaţă fără să-l acopere stratul ăla, nici măcar Dalinar.

— Vrei prea mult de la mine, se răsti la ea, când ajunse de cealaltă parte a spărturii. Nu sunt un cavaler glorios din vechime. Sunt un om distrus. M-auzi, Syl? Sunt distrus.

Syl se avântă în sus, către el, şi şopti:

— Aşa erau şi ei, prostule. Toţi erau aşa.

Se îndepărtă, ca o dâră.

Kaladin îşi întoarse privirea către şirul de soldaţi care treceau podul. Nu asaltau niciun platou, însă Dalinar adusese o mulţime. Pătrunzând pe Câmpiile Sfărâmate, intrai într-o zonă de război, iar parshendii rămâneau o ameninţare permanentă.

Echipa Podului Patru tropăi pe podul mecanic, cărându-şi podul mai mic. Kaladin n-avea de gând să plece din tabără fără el. Mecanismele de care se folosea Dalinar – masivele poduri trase de chulli, care puteau fi coborâte şi fixate la locul lor – erau uimitoare, dar Kaladin n-avea încredere în ele. Nu atât de mult ca într-un pod bun, cărat pe umerii săi.

Syl trecu din nou pe lângă el în zbor iute. Chiar se aştepta din partea lui să trăiască după normele ei de bine şi de rău? Avea să-l lase fără puteri ori de câte ori făcea ceva prin care risca s-o supere?

Ar fi fost totuna cu a trăi cu un laţ în jurul gâtului.

Hotărât să nu lase grijile să-i strice ziua, se îndreptă spre echipa Podului Patru. „Priveşte cerul”, îşi spuse. „Respiră vântul. Bucură-te de libertate.” După atâta timp petrecut în închisoare, toate erau minuni.

Îşi găsi oamenii lângă podul lor, în picioare, odihnindu-se. Era ciudat să-i vadă cu vechile lor veste căptuşite peste uniformele noi. Deveniseră un amestec bizar dintre ceea ce fuseseră şi ceea ce erau. Îl salutară cu toţii ostăşeşte şi el le răspunse la salut.

— Pe loc repaus, le spuse, şi toţi ieşiră din formaţie, râzând şi glumind între ei când Lopen şi ajutoarele lui le împărţiră burdufuri cu apă.

— Ha! exclamă Pietroi, aşezându-se lângă pod ca să bea.

Obiectul ăsta nu e aşa de greu cum ţineam eu minte.

— Pentru că mergem mai încet, îl lămuri Kaladin, arătând către podul mecanic al lui Dalinar. Şi fiindcă-ţi aminteşti de primele zile în care-ai cărat podul, nu de ultimele, când erai bine hrănit şi bine antrenat. Atunci era mai uşor.

— Nu, îl contrazise Pietroi. Podul e mai uşor fiindcă l-am înfrânt pe Sadeas. E calea firească a lucrurilor.

— N-are niciun sens.

— Ha! Ba are sens fără nicio îndoială, zise el şi sorbi din burduf. Câmpean înnebunit de prea mult aer.

Kaladin clătină din cap, dar îşi permise să zâmbească la auzul vocii familiare a lui Pietroi. După ce-şi potoli şi el setea, traversă în pas alergător platoul către Dalinar, care tocmai ieşea de pe pod. În apropiere, o stâncă înaltă domina locul, iar în vârful ei se afla o construcţie de lemn, ca un mic fort. Razele soarelui se reflectau, scânteietoare, într-unul dintre ocheanele fixate acolo.

Pe platoul acela, aflat la marginea zonei sigure din preajma taberelor, nu puteai ajunge traversând poduri permanente. Iscoadele ajunse acolo erau săritori, se azvârleau peste spărturi în locurile unde erau mai înguste, folosindu-se de prăjini lungi. Părea o îndeletnicire pentru care aveai nevoie de un anumit soi de nebunie, de aceea Kaladin îi respectase întotdeauna pe cei care o practicau.

Unul dintre ei vorbea cu Dalinar. Kaladin se aşteptase să fie înalt şi mlădios, dar era scund şi îndesat, cu braţe groase. Purta uniforma Kholin, cu dungi albe pe marginile hainei.

— Am văzut într-adevăr ceva acolo, Luminlordul meu, îi spunea lui Dalinar. Am văzut cu ochii mei, şi am notat data şi ora cu glife, în registru. Era un bărbat, unul care strălucea şi zbura pe cer, încolo şi încoace, pe deasupra Câmpiilor.

Dalinar mormăi.

— Nu sunt nebun, domnule, zise săritorul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. L-au văzut şi ceilalţi băieţi, odată ce eu...

— Te cred, soldat, îl întrerupse Dalinar. Era Asasinul în Alb. Arăta ca atunci când a venit după rege.

Bărbatul se destinse.

— Luminlordul meu, domnule, aşa am crezut şi eu. Dar, în tabără, unii mi-au spus c-am văzut ce mi-am dorit să văd.

— Pe ăla nu-şi doreşte nimeni să-l vadă, spuse Dalinar. Dar de

ce să-şi fi petrecut timpul aici? De ce n-a venit s-atace, dacă tot a fost atât de aproape?

Kaladin îşi drese glasul, stânjenit, şi arătă către postul santinelei.

— Fortul ăla de-acolo, de sus, e din lemn?

— Da, răspunse săritorul, apoi observă însemnele de pe umerii lui Kaladin. Ăă, domnule.

— Nu poate rezista în timpul unei mari furtuni, zise Kaladin.

— Îl demontăm, domnule.

— Şi-l căraţi înapoi, în tabără? întrebă Kaladin, încruntându-se. Sau îl lăsaţi în furtună?

— Dacă-l lăsăm, domnule? întrebă bărbatul scund. Rămânem aici, cu el.

Îi arătă o scobitură făcută cu ciocanele sau cu o Cristalsabie la baza stâncii. Nu părea prea mare – de fapt, nu era decât o cămăruţă. Se părea că luau podeaua de lemn de pe platforma de sus şi o fixau cu scoabe în lateralul găurii, făcându-i un fel de uşă.

Un anumit soi de nebunie, într-adevăr.

— Luminlordul meu, domnule, îi spuse săritorul lui Dalinar, bărbatul în alb ar putea fi pe-aici, pe undeva, în aşteptare.

— Mulţumesc, soldat, spuse Înaltul Prinţ cu o înclinare a capului, în semn că îi îngăduia să plece. Continuă să veghezi în timp ce ne continuăm drumul. Am primit rapoarte despre un demon al spărturilor în mişcare în apropierea taberei.

— Da, domnule.

Săritorul salută, apoi se îndreptă grăbit spre scara de frânghie pe care urca la postul său.

— Şi dacă asasinul chiar te atacă aici? întrebă încet Kaladin.

— Nu văd ce se schimbă dacă apare aici. Pe Câmpii sau în palat, tot va trebui să ne luptăm cu el.

Kaladin gemu.

— Aş fi vrut s-accepţi una dintre Cristalsăbiile câştigate de Adolin, domnule. M-aş simţi mult mai liniştit dac-ai putea să te aperi.

— Cred c-ai fi surprins, spuse Dalinar, umbrindu-şi ochii ca să se uite spre taberele de război, însă chiar am senzaţia că am greşit lăsându-l pe Elhokar singur acolo.

— Asasinul a spus că te vrea pe tine, domnule, zise Kaladin. Dacă eşti departe de rege, nu faci altceva decât să-l protejezi.

— Cred că da. Dacă nu cumva cuvintele lui au vrut să ne conducă pe căi greşite, zise Dalimar şi clătină din cap. Poate că data viitoare o să-ţi poruncesc să rămâi cu el. Am sentimentul că-mi scapă ceva important, ceva care e chiar sub nasul meu.

Kaladin îşi încleştă fălcile, încercând să nu ia în seamă fiorul rece care-i trecu pe şira spinării. „Poate că data viitoare o să-ţi poruncesc să rămâi cu el.. ” Era de parcă însăşi soarta îl împingea către o poziţie din care să-şi poată trăda cu uşurinţă regele.

— În ceea ce priveşte întemniţarea ta... începu Înaltul Prinţ.

— E deja dată uitării, domnule, spuse Kaladin.

Sau cel puţin uitase rolul jucat de Dalinar.

— Apreciez că n-am fost degradat.

— Eşti un soldat bun, zise Dalinar. În cea mai mare parte a timpului.

Ochii îi zburară către echipa care tocmai ridica Podul Patru. Unul dintre oamenii de pe margine îi atrase atenţia în mod deosebit: Renarin, în uniforma Podului Patru, care punea umărul să ajute. În apropiere, Leyten râdea, explicându-i cum să-l ţină.

— Chiar a început să se integreze foarte bine în grup, domnule, spuse Kaladin. E pe placul oamenilor. N-aş fi crezut c-o să văd ziua asta.

Dalinar dădu din cap.

— Cum s-a simţit? întrebă Kaladin, cu glas scăzut. După cele întâmplate în arenă.

— A refuzat să mai meargă la instrucţie cu Zahel. Din câte ştiu, nu şi-a mai chemat sabia de câteva săptămâni, zise Dalinar şi-şi privi fiul pentru câteva clipe. Nu-mi pot da seama dacă timpul petrecut cu oamenii tăi îi prinde bine – îl ajută să gândească la fel ca un soldat – sau pur şi simplu îl încurajează să-şi ocolească responsabilităţile mai importante.

— Domnule, zise Kaladin, dacă îmi este îngăduit s-o spun, fiul tău pare să fie inadaptat. Nepotrivit. Stângaci, singuratic.

Dalinar dădu din cap.

— Aşa că pot spune, cu toată încrederea, că Podul Patru e probabil cel mai bun loc pe care şi-l poate găsi.

I se părea straniu să susţină aşa ceva despre un ochi-luminoşi, însă era adevărat.

— Am încredere în judecata ta, mormăi Dalinar. Du-te. Asigură-te că oamenii tăi sunt cu ochii-n patru în privinţa

asasinului, în caz c-apare într-adevăr azi.

Kaladin dădu din cap şi îl lăsă pe Înaltul Prinţ în urmă. Auzise mai înainte de viziunile lui Dalinar – şi avusese o bănuială în privinţa conţinutului lor. Nu ştia ce să creadă, dar avea de gând să facă rost de o copie a întregii lor descrieri, ca s-o poată pune pe Ka să i-o citească.

Poate din pricina acelor viziuni era Syl întotdeauna atât de hotărâtă să se încreadă în Dalinar.

Pe măsură ce ziua trecea, armata traversa Câmpiile ca o scurgere vâscoasă – aidoma nămolului prelins pe o pantă lină. Şi totul pentru ca să vadă Shallan pupa unui demon al spărturilor. Kaladin clătină din cap din mers, traversând un platou. Adolin era cu siguranţă îndrăgostit până peste cap; izbutise să pună în mişcare o întreagă forţă de atac, cu tatăl său cu tot, doar ca să satisfacă un capriciu al fetei.

— Mergi pe jos, Kaladin? întrebă Adolin, odată ajuns cu calul lângă el.

Călărea uriaşul animal alb, cu copitele ca nişte ciocane. Îşi purta Cristalarmura albastră completă, cu coiful atârnat în partea din spate a şeii.

— Credeam că ai dreptul să iei orice cal din grajdurile tatei.

— Am dreptul să iau orice şi din magazii, răspunse Kaladin, dar nu mă văd mergând pe-aici cu un cazan în spate, pur şi simplu fiindcă mi se permite.

Adolin chicoti.

— Ar trebui să-ncerci să călăreşti mai mult. Trebuie să recunoşti că există avantaje ale călăritului. Viteza galopului, atacul de la înălţime.

Îşi bătu calul pe gât.

— Cred că am doar prea multă încredere în propriile mele picioare.

Adolin încuviinţă din cap, de parcă ar fi auzit cel mai înţelept lucru rostit vreodată de un om, înainte de a face cale întoarsă către palanchinul lui Shallan. Simţindu-se uşor obosit, Kaladin îşi pescui din buzunar o altă sferă, de data asta doar strop de diamant, pe care şi-l lipi de piept. Inspiră.

Iarăşi nu se întâmplă nimic. Dar-ar furtuna! Se uită în jur, după Syl, dar nu izbuti s-o descopere. Fusese atât de jucăuşă în ultima vreme, încât el începea să se întrebe dacă totul nu era un soi de farsă. De fapt, spera că e doar atât şi nimic mai mult. În

ciuda lamentărilor sale interioare, îşi dorea cu disperare puterea aia. Îşi revendicase cerul şi vânturile însele. Renunţarea la ele ar fi fost totuna cu renunţarea la ambele mâini.

În cele din urmă, ajunse la marginea platoului, unde era instalat podul mecanic al lui Dalinar. Acolo, din fericire, o găsi pe Syl, studiind un cremling care se târa pe pietre către adăpostul oferit de o crăpătură din apropiere.

Se aşeză pe un bolovan, lângă ea.

— Aşadar mă pedepseşti, spuse. Fiindcă am acceptat să-l ajut pe Moash. De-aia am necazuri cu Lumina de Furtună.

Ea se ţinea după cremling, care era un soi de gândac cu carapace rotundă, irizată.

— Syl? întrebă Kaladin. Te simţi bine? Pari...

„Cum erai înainte. La prima noastră întâlnire."

Simţi un soi de groază înălţându-se în el, îşi dădea seama foarte clar de acest sentiment, îi dispăreau puterile fiindcă legătura dintre ei se şubrezea?

Syl se uită la el şi privirea i se limpezi şi-şi recapătă expresia firească.

— Trebuie să hotărăşti ce vrei, Kaladin, spuse.

— Nu-ţi place planul lui Moash, răspunse el. Încerci să mă sileşti să mă răzgândesc în privinţa lui?

Faţa ei se crispă.

— Nu vreau să te silesc să faci nimic. Trebuie s-alegi ce crezi că e corect.

— Asta şi-ncerc să fac!

— Nu. Nu cred.

— Bine. O să le spun lui Moash şi prietenilor lui că mă retrag, că n-am de gând să-i ajut.

— Dar i-ai dat cuvântul tău!

— I-am dat cuvântul şi lui Dalinar...

Buzele ei se uniră într-o linie şi îl privi în ochi.

— Asta e problema, nu? şopti Kaladin. Am făcut două promisiuni şi nu mi le pot respecta pe amândouă.

Of, furtuni! Oare aşa ceva îi distrusese pe Cavalerii Radianţi?

Ce se-ntâmplă cu onoaresprenul tău când îl pui în faţa unei astfel de hotărâri? Orice-ai alege, încâlci un jurământ.

„Eşti un idiot", îşi spuse Kaladin. Se părea că, în acele zile, nu era în stare să ia decizii corecte.

— Ce mă fac, Syl? şopti.

Ea se înălţă până când ajunse chiar în faţa lui, ca să-l privească în ochi.

— Trebuie să rosteşti cuvintele.

— Nu le ştiu.

— Găseşte-le, îl îndemnă ea, apoi îşi ridică privirea spre cer. Găseşte-le repede, Kaladin. Şi nu, dacă-i spui pur şi simplu lui Moash că nu vrei să-l ajuţi, n-o să meargă. Am ajuns prea departe pentru asta. Trebuie să faci ceea ce-ţi cere inima.

Se înălţă în văzduh.

— Rămâi cu mine, Syl, şopti Kaladin în urma ei, ridicându-se în picioare. O să-mi dau seama ce trebuie să fac. Doar... nu te pierde. Te rog. Am nevoie de tine.

În apropiere, mecanismele podului lui Dalinar se puseră în mişcare în vreme ce soldaţii învârteau manete şi întreaga construcţie începu să se extindă.

— Staţi, staţi, staţi!

Shallan Davar venea în fugă, o învolburare de păr roşu şi mătase albastră, cu o pălărie mare, pleoştită, care-o apăra de soare. Doi oameni din garda ei alergau după ea, dar niciunul nu era Gaz.

Alarmat de tonul ei, Kaladin se răsuci în loc, căutând indicii ale apropierii Asasinului în Alb.

Gâfâind, Shallan îşi duse mâna interzisă la piept.

— Furtuni, ce e cu purtătorii de palanchin? Pur şi simplu refuză să se mişte repede. Spun întruna că „nu e maiestuos”. Ei bine, eu chiar nu sunt maiestuoasă. Bun, daţi-mi un minut, apoi puteţi continua.

Se aşeză pe un bolovan, lângă pod. Soldaţii uluiţi o priviră scoţându-şi blocul de desen şi începând să deseneze.

— Bun, spuse ea. Continuaţi. M-am străduit toată ziua să desenez podul în mai multe etape ale extinderii. Ai furtunii purtători!

Bizară femeie!

Şovăitori, soldaţii continuară să extindă podul, urmăriţi cu atenţie de trei dintre inginerele lui Dalinar – văduve ale ofiţerilor săi căzuţi în luptă. Mai mulţi dulgheri aşteptau, gata să le execute ordinele dacă podul se înţepenea sau crăpa vreo piesă.

Kaladin îşi încleştă mâna pe suliţă, încercând să-şi dea seama care erau sentimentele lui în legătură cu Syl şi cu făgăduielile pe care i le făcuse lui Moash şi Dalimar. Cu siguranţă avea s-o

scoată la capăt. Nu-i aşa?

La vederea podului, mintea i se umplu de gânduri despre podalergări, şi văzu în asta o abatere bine-venită a atenţiei. Înţelegea de ce prefera Sadeas metoda mai simplă, chiar dacă brutală, a echipelor de podari. Podurile alea erau mai ieftine, mai rapide, făceau mai puţine probleme. Podurile masive ale lui Dalinar erau greoaie, ca nişte corăbii mari încercând să facă manevre într-un golf.

„Podari în armuri e soluţia firească”, se gândi Kaladin. „Bărbaţi cu scuturi, al căror spate să fie păzit de armată cât pun podurile pe poziţie. Poţi avea poduri mobile rapide fără să laşi oamenii să fie măcelăriţi.”

Fireşte, Sadeas voia să fie ucişi podarii, ca momeală care să atragă săgeţile, îndepărtându-le de oşteni.

Unul dintre dulgherii care dădeau ajutor la instalarea podului – examina unul dintre bolţurile de lemn folosite pentru fixare şi vorbea despre cioplirea unuia nou – îi era cunoscut lui Kaladin. Bărbatul robust avea pe frunte un semn din naştere, acoperit de boneta lui de dulgher.

Kaladin îl cunoştea de undeva. Oare omul se numărase printre soldaţii lui Dalinar, era unul dintre cei care, după masacrul de pe Turn, îşi pierduseră dorinţa de luptă? Mulţi primiseră alte îndatoriri în tabără.

Îi distrase atenţia apropierea lui Moash, care ridică o mână către Podul Patru şi primi ovaţii drept răspuns. Cristalarmura strălucitoare – pe care-o revopsise în albastru, cu linii roşii pe alocuri – arăta extrem de firesc pe trupul lui. Încă nu trecuse o săptămână de când o avea, dar mergea cu uşurinţă purtând-o.

Se opri lângă Kaladin, apoi se lăsă într-un genunchi, cu armura zornăind. Salută, cu braţul de-a curmezişul pieptului.

Ochii lui... erau mai deschişi la culoare; cafenii în loc de un căprui-intens, ca mai înainte. Îşi purta sabia prinsă de spate, într-o teacă protectoare. De desăvârşirea legăturii nu-l mai despărţea decât o singură zi.

— Nu e nevoie să mă saluţi, Moash, spuse Kaladin. Acum eşti ochi-luminoşi. Ca rang, eşti mai sus ca mine cu o milă sau chiar două.

— N-o să fiu niciodată de rang mai înalt decât tine, Kal, răspunse Moash, cu viziera coifului ridicată. Eşti căpitanul meu. Pentru totdeauna. Rânji. Dar pot să-ţi spun cât de-al furtunii de

amuzant e să-i vezi pe ochi-luminoşi străduindu-se să-şi dea seama cum s-ar cuveni să mă trateze.

— Ochii tăi chiar îşi schimbă culoarea.

— Da, răspunse Moash. Dar nu sunt unul dintre ei, m-auzi? Sunt unul dintre noi. De la Podul Patru. Sunt... arma noastră secretă.

— Secretă? se miră Kaladin, ridicând din sprânceană. Probabil că până acum s-a dus vestea despre tine până în Iri. De mai bine de-o viaţă de om încoace, eşti singurul ochi-întunecaţi care-a primit o Sabie şi o Armură.

Dalinar îşi dăduse chiar şi pământuri şi un stipendiu pentru ele, o sumă generoasă nu doar după standardele podarilor. Moash încă mai venea la tocana de seară, dar nu întotdeauna. Era ocupat cu punerea la punct a noii sale locuinţe.

Nu era nimic rău în asta. Era firesc. Reprezenta şi unul dintre motivele pentru care refuzase Kaladin să ia el însuşi Sabia – şi poate din aceeaşi cauză se ferise şi să le dezvăluie ochi-luminoşilor puterile sale. Chiar dacă nu găseau o cale de a-l lipsi de ele – ştia că e iraţional să se teamă de aşa ceva, se temea totuşi – ar fi putut izbuti să-i ia Podul Patru. Oamenii lui.. însemnau pentru el cât propria persoană.

„S-ar putea să nici nu fie ei cei care ţi-i vor lua”, se gândi. „S-ar putea să te rupi tu singur de podari, cu mai multă pricepere decât ar face-o ochi-luminoşii.”

Ideea îl îngreţoşă.

— Suntem tot mai aproape, spuse încet Moash, în timp ce Kaladin îşi lua burduful cu apă.

— Aproape? se miră Kaladin, apoi lăsă burduful în jos şi se uită peste umăr în lungul platourilor. Credeam că mai avem câteva ore de mers până ajungem la pupa moartă.

Se afla la mare distanţă, aproape de cel mai îndepărtat punct în care ajunseseră armatele în timpul podalergărilor. Bethab şi Thanadal îi luaseră inima-nestemată cu o zi în urmă.

— Nu la asta mă refeream, zise Moash. Ci la alte lucruri.

— Aha. Moash, voi... adică...

— Kal. Eşti de partea noastră, nu? Tu ai spus-o.

„Două promisiuni.” Syl îi ceruse să-şi asculte inima.

— Kaladin, adăugă Moash, pe un ton mai solemn. Mi-ai dat Cristalele astea cu toate că mai înainte te înfuriasem, nesupunându-mă ordinelor tale. Există un motiv. Ştii, în adâncul

sufletului tău, că e drept ceea ce vreau să fac. E singura soluţie.

Kaladin dădu din cap.

Moash se uită în jur, apoi se ridică în picioare, cu Armura zăngănindu-i. Pe urmă se apropie ca să-i vorbească în şoaptă.

— Nu-ţi face griji. Graves zice că n-o să ai mare lucru de făcut. Nu vrem decât o breşă.

Kaladin simţi că-l cuprinde greaţa.

— N-o putem face când e Dalinar în tabără, şopti. Nu vreau să risc să fie rănit.

— Nicio problemă, spuse Moash. Suntem de aceeaşi părere. Vom aştepta momentul prielnic. Cel mai nou plan e să-l doborâm pe rege cu o săgeată, aşa că nu riscăm să te amestecăm pe tine sau pe altcineva. Îl conduci în locul potrivit şi Graves îl doboară cu o săgeată trimisă chiar din arcul său. E un ţintaş excelent.

O săgeată. Părea un act atât de laş.

Trebuia să fie făcut. Era necesar.

Moash îl bătu pe umăr şi se îndepărtă în armura lui zornăitoare. Furtuni. Kaladin n-avea de făcut nimic altceva decât să-l conducă pe rege într-un anumit loc... asta, şi să trădeze încrederea lui Dalinar.

„Iar dacă nu ajut la uciderea regelui, n-o să trădez dreptatea şi onoarea?” Regele omorâse mulţi oameni – sau fusese ca şi cum i-ar fi omorât cu mâna lui –, pe unii prin indiferenţă, iar pe alţii prin incompetenţă. Şi, furtuni, nici Dalinar nu era lipsit de vină. Dac-ar fi fost atât de nobil cum pretindea, n-ar fi avut grijă să-l vadă pe Roshone la închisoare, în loc să-l expedieze undeva unde „nu mai putea face niciun rău”?

Kaladin se apropie de pod, urmărindu-i din priviri pe cei care-l traversau. Shallan Davar stătea pe un bolovan, cu foarte mare afectare, continuând să deseneze mecanismul podului. Adolin coborâse de pe cal şi li-l încredinţa unor grăjdari, ca să-l adape. Îi făcu lui Kaladin semn cu mâna.

— Da, prinţul meu? întrebă Kaladin, apropiindu-se.

— Asasinul a fost văzut aici. Pe Câmpii, noaptea.

— Da, am auzit iscoada povestindu-i tatălui tău despre asta.

— Avem nevoie de un plan. Dacă ne-atacă aici?

— Sper s-o facă.

Adolin se uită la el şi se încruntă.

— Din câte-am văzut, zise Kaladin, şi din câte am aflat despre

atacul asasinului asupra bătrânului rege, mizează pe nedumerirea victimelor sale. Sare pe pereţi şi pe tavane; dacă te loveşte, poţi să cazi pe tavan sau pereţi, în loc de podea. Ei bine, aici nu sunt nici pereţi, nici tavane.

— Aşa că nu-i rămâne decât să zboare, conchise Adolin cu o strâmbătură.

— Da, încuviinţă Kaladin, subliniindu-şi cuvintele cu un zâmbet, fiindcă avem cu noi câţi arcaşi? Trei sute?

Kaladin îşi folosise puterile ca să se ferească de săgeţile parshendilor, aşa că arcaşii probabil n-ar fi izbutit să-l ucidă pe asasin. Dar îşi imagina că omului în alb i-ar fi fost greu să lupte în timp ce săgeţile zburau spre el, val după val.

Adolin dădu din cap.

— O să vorbesc cu ei, ca să fie pregătiţi dacă se va întâmpla.

Porni către pod, şi Kaladin i se alătură. Trecură pe lângă Shallan, încă absorbită de desenul ei. Nici măcar nu observă când îi făcu Adolin cu mâna. Femeile ochi-luminoşi şi distracţiile lor! Kaladin clătină din cap.

— Ştii ceva despre femei, băiatule de pod? întrebă Adolin, aruncând peste umăr o privire către Shallan în timp ce traversau amândoi podul.

— Despre femeile ochi-luminoşi? Nimic. Din fericire.

— Oamenii cred că eu ştiu multe despre femei, spuse prinţul. Adevărul e că ştiu cum să mă apropii de ele, cum să le fac să râdă, cum să le trezesc interesul. Dar nu ştiu cum să le păstrez. Şovăi. Şi pe ea chiar aş vrea s-o păstrez.

— Atunci... spune-i-o, poate? zise Kaladin, cu gândul la Tarah şi la greşelile pe care le făcuse el.

— Aşa ceva funcţionează la femeile ochi-întunecaţi?

— Nu întrebi omul potrivit, răspunse Kaladin. N-am avut prea mult timp pentru femei în ultima vreme. Am fost prea ocupat, străduindu-mă să nu fiu ucis.

Adolin nu părea să-l asculte.

— Poate-ar merge să-i spun ceva de genul ăsta... Pare atât de simplu, şi ea e oricum, numai simplă nu... Se întoarse din nou spre Kaladin. Totuşi. Asasinul în Alb. Ne trebuie un plan mai bun, ceva mai mult decât să le cer arcaşilor să fie pregătiţi.

— Ai vreo idee? întrebă Kaladin.

— N-o să ai Cristalsabie, dar nici nu-ţi trebuie, pentru că... ştii tu.

— Ce ştiu?

Kaladin simţi împunsătura fricii.

— Da... ştii, repetă Adolin.

Îşi feri privirea şi ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi străduit să pară nepăsător. Treaba aia.

— Care treabă?

— Aia... cu... ăă, chestii.

„Nu ştie”, înţelese Kaladin. „Aruncă momeala, încercând să afle de ce pot lupta atât de bine. Şi nu se pricepe deloc la aşa ceva, absolut deloc.”

Kaladin se destinse, ba chiar se pomeni zâmbind, amuzat de încercarea stângace a lui Adolin. Era plăcut să simţi orice altceva în afară de panică şi îngrijorare.

— Cred că nici măcar tu n-ai idee despre ce vorbeşti.

Adolin se încruntă.

— E ceva ciudat în privinţa ta, băiatule de pod. Recunoaşte.

— Nu recunosc nimic.

— Ai supravieţuit după căderea aia, cu asasinul, zise Adolin. La început m-am temut că eşti mână-n mână cu el. Acum...

— Acum ce?

— Ei, am tras concluzia că, indiferent ce-ai fi, eşti de partea mea, zise Adolin şi oftă. Oricum, asasinul. Instinctul îmi spune că planul cel mai bun e cel de care ne-am folosit când am luptat împreună în arenă. Tu îi distragi atenţia şi eu îl ucid.

— Ar putea să meargă, dar mă tem că nu e genul care se lasă distras.

— Nici Relis nu era, spuse Adolin. O s-o facem, băiatule de pod. Tu şi cu mine. O să-l doborâm pe monstrul ăla.

— Va trebui să ne mişcăm repede, zise Kaladin. O să câştige o luptă prelungită. Şi Adolin, loveşte-l în şira spinării sau în cap. Nu încerca mai întâi o lovitură care să-l slăbească, încearcă direct să-l ucizi.

Adolin îl privi încruntându-se.

— De ce?

— Am văzut ceva când am căzut amândoi, răspunse Kaladin. L-am rănit, dar şi-a vindecat cumva rana.

— Am Cristalsabie. După ce-l rănesc cu asta, n-o să se poată vindeca... nu?

— Mai bine să nu aflăm. Loveşte ca să ucizi. Ai încredere în mine.

Adolin îi întâlni ochii.

— E ciudat, dar am. Adică am încredere în tine. Senzaţia e foarte stranie.

— Da, bine, o să-ncerc să mă stăpânesc, să nu ţopăi pe platou de fericire.

Adolin rânji.

— Aş plăti ca să văd asta.

— Ca să mă vezi ţopăind?

— Ca să te văd fericit, răspunse Adolin râzând. Ai o faţă ca o furtună! Sunt pe jumătate convins că ai putea înspăimânta o furtună.

Kaladin mormăi ceva.

Adolin râse iarăşi, bătându-l pe umăr, apoi se întoarse spre Shallan, care traversa în sfârşit podul, părând să-şi fi terminat desenul. Se uita la Adolin cu dragoste şi, când el se întinse s-o ia de mână, ea se săltă pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Prinţul se trase înapoi, surprins. Alethii erau mult mai rezervaţi în public.

Shallan îi zâmbi. Pe urmă se răsuci în loc şi icni, ducându-şi o mână la gură. Kaladin tresări din nou şi-şi roti privirea în căutarea pericolului – dar Shallan se repezi către o grămadă de bolovani din apropiere.

Adolin îşi duse mâna la obraz, apoi se uită la Kaladin cu un zâmbet larg.

— Probabil a văzut un gândac interesant.

— Nu, e muşchi! le strigă Shallan.

— Ah, fireşte, spuse Adolin, îndreptându-se spre ea cu paşi mari, urmat de Kaladin. Muşchi. Ce incitant!

— Taci, spuse Shallan, făcându-i un semn dojenitor cu creionul când se aplecă să studieze bolovanii. Muşchiul creşte formând un model straniu. Care-ar putea fi cauza?

— Alcoolul, răspunse Adolin.

Ea îi aruncă o privire.

El ridică din umeri.

— Pe mine mă face să mă port nebuneşte, zise Adolin şi se uită la Kaladin, care clătină din cap. A fost amuzant! O glumă! Bine, un soi de glumă.

— Oh, taci, spuse Shallan. Modelul pare identic cu al unui mugur-de-stâncă înflorit, des întâlnit aici, pe Câmpii...

Începu să deseneze.

Kaladin îşi încrucişa braţele. Apoi oftă.

— Ce-nseamnă oftatul ăsta? îl întrebă Adolin.

— Plictiseală, răspunse Kaladin, uitându-se în urmă, la armata care încă mai traversa podul.

Când era vorba de trei mii de oameni – adică jumătate din armata actuală a lui Dalinar adunată după o recrutare masivă – trecerea de pe un platou pe altul dura vreme îndelungată. Când lua parte la podalergări, i se părea că traversările se fac atât de repede! Fusese întotdeauna istovit şi savurase răgazul în care se putea odihni.

— Cred că ţinutul ăsta e atât de sterp încât, în afară de muşchi, nu există nimic incitant.

— Taci şi tu, îi spuse Shallan. Du-te să-ţi lustruieşti podul sau găseşte-ţi altceva de făcut. Se aplecă şi arătă cu creionul un gândac care se târa, traversând muşchiul. Ah... !, exclamă, apoi se grăbi să noteze ceva. Oricum, te înşeli. Aici sunt multe lucruri incitante, dacă te uiţi acolo unde trebuie. Nişte soldaţi spuneau c-a fost văzut un demon al spărturilor. Credeţi că s-ar putea să ne-atace?

— Shallan, vorbeşti de parcă ai spera să se întâmple una ca asta, spuse Adolin.

— Păi încă mai am nevoie de un desen bun al unei astfel de creaturi.

— Te ducem la pupă. O să fie de-ajuns.

Studiul care-o interesa pe Shallan era un pretext; pentru Kaladin, adevărul sărea în ochi. Dalinar luase cu el un număr neobişnuit de mare de iscoade şi Kaladin bănuia că, odată ajunşi la pupă – aflată la hotarul ţinutului neexplorat – acestea aveau să-şi continue drumul, ca s-adune informaţii. Totul ţinea de pregătirea expediţiei lui Dalinar.

— Nu înţeleg de ce-avem nevoie de atâţia soldaţi, spuse Shallan, urmărind privirea lui Kaladin, care studia armata. N-ai spus că, în ultima vreme, parshendii n-au mai apărut să lupte pentru pupe?

— Da, n-au mai apărut, răspunse Adolin. Şi tocmai asta ne îngrijorează.

Kaladin dădu din cap.

— Trebuie să-ţi faci griji ori de câte ori se schimbă tactica duşmanului. Ar putea însemna c-a ajuns la disperare. Şi disperarea e foarte, foarte periculoasă.

— Pentru un băiat de pod, ai o gândire militară sănătoasă,

zise Adolin.

— Întâmplător, răspunse Kaladin, pentru un prinţ, tu te pricepi să nu fii insuportabil.

— Mulţumesc, spuse Adolin.

— A fost o insultă, dragule, îi atrase atenţia Shallan.

— Ce? întrebă Adolin. Chiar a fost?

Ea încuviinţă din cap, continuând să deseneze, deşi privea spre Kaladin, care îi susţinu privirea cu calm.

— Adolin, zise Shallan, întorcându-se spre mica formaţiune stâncoasă din faţa ei, vrei să ucizi muşchiul ăsta pentru mine, te rog?

— Să ucid… muşchiul.

Prinţul se uită la Kaladin, care se mulţumi să ridice din umeri. De unde putea să ştie el ce vrea să spună o femeie ochi-luminoşi? Erau o specie stranie.

— Da, răspunse ea, ridicându-se. Loveşte cu putere în muşchiul ăsta şi-n piatra de sub el. Ca o favoare pentru logodnica ta.

Adolin păru nedumerit, totuşi făcu ce i se ceru, îşi chemă Sabia şi tăie muşchiul şi piatra. Secerat cu uşurinţă, vârful micului morman de bolovani căzu alături, zăngănind.

Shallan se apropie nerăbdătoare şi se ghemui lângă culmea acum perfect plată a formaţiunii stâncoase.

— Mmm, spuse, dând din cap pentru sine.

Şi începu să deseneze.

Adolin lăsă Sabia să dispară.

— Femeile! exclamă, ridicând din umeri, cu ochii la Kaladin.

Pe urmă, fără să-i ceară lui Shallan nicio explicaţie, plecă, alergând uşor, după ceva de băut.

Kaladin făcu un pas pe urmele lui, apoi şovăi. Ce găsea Shallan atât de interesant acolo? Femeia aia era un mister şi el ştia că n-o să se simtă cu desăvârşire liniştit până nu dezlega misterul. Shallan era prea aproape de Adolin şi, ca urmare, de Dalinar, ca să lase lucrurile nelămurite.

Se apropie şi se uită la desen peste umărul ei.

— Straturi, spuse. Numeri straturile de crem ca să poţi deduce cât de veche e roca.

— Presupunerea e corectă, răspunse ea, dar locul nu e bine ales pentru o datare cu ajutorul straturilor. Pe platouri bate vântul prea tare şi cremul nu se adună uniform în bălţi. Aşa că

aici straturile nu sunt uniforme şi evaluarea e inexactă.

Kaladin se încruntă, mijindu-şi ochii. Secţiunea prin piatră era a unui cremolit normal, cu câteva straturi vizibile, de diferite nuanţe maronii, însă centrul era alb. Nu vedeai piatră albă prea des; trebuia scoasă din cariere. Ceea ce însemna că acolo era vorba fie de un fenomen foarte straniu, fie...

— Aici a existat cândva o construcţie, spuse. Cu foarte mult timp în urmă. Trebuie să fi fost nevoie de secole ca să se depună atât de mult crem pe ceva care se înalţă deasupra pământului.

Ea îi aruncă o privire.

— Eşti mai inteligent decât pari. Pe urmă îşi reluă desenul, adăugând: Bună treabă...

— De ce trebuie să se-ascundă o glumă usturătoare în tot ce spui? mormăi Kaladin. Ţii cu atâta disperare să dovedeşti ce deşteaptă eşti?

— Poate că pur şi simplu m-ai enervat, fiindcă râzi de Adolin.

— Râd? întrebă Kaladin. Pentru că l-am făcut insuportabil?

— Ai folosit intenţionat o formulare pe care te aşteptai să n-o înţeleagă. Ca să dai impresia că e prost. Se străduieşte din răsputeri să se poarte frumos cu tine.

— Da. E întotdeauna atât de generos cu toţi ochi-întunecaţii mărunţei care i se adună în jur, venerându-l!

Shallan lovi cu creionul în foaia de hârtie.

— Eşti într-adevăr un om detestabil, nu-i aşa? Sub plictiseala prefăcută, sub privirile periculoase, sub mormăieli – pur şi simplu urăşti oamenii, nu?

— Ce? Nu, eu...

— Adolin se străduieşte. Se simte stânjenit de ceea ce ţi s-a întâmplat şi face tot ce poate ca să repare nedreptatea. E un om bun. Ţi-e atât de greu să-ncetezi să-l mai provoci?

— Îmi spune băiat de pod, ripostă Kaladin, cu încăpăţânare. El mă provoacă pe mine.

— Da, fiindcă el e cel care dă buzna peste tot, aici încruntându-se şi aici insultând. Adolin Kholin, omul de pe Câmpiile Sfărâmate cu care e cel mai greu să te-nţelegi. Adică, uită-te la el! E atât de nesuferit!

Shallan arătă cu creionul către locul unde Adolin râdea împreună cu băieţii ochi-întunecaţi care cărau apa. Grăjdarul îi aduse calul şi Adolin luă coiful agăţat de şa şi i-l întinse unuia

dintre tinerii sacagii, să-l probeze. Îi era ridicol de larg.

Kaladin se înroşi când băiatul luă o poziţie de Cristalpurtător şi râseră iarăşi cu toţii. Se întoarse din nou spre Shallan, care îşi lăsă blocul de desen pe suprafaţa plată a stâncii retezate şi îşi încrucişă braţele. Apoi rânji cu superioritate.

Nesuferită femeie!

O părăsi, traversă terenul bolovănos şi i se alătură Podului Patru, insistând să-l care împreună cu ceilalţi, în ciuda protestelor lui Teft, care susţinea că nu se cade, că acum se află mai presus de „acest soi de lucruri". Nu era un al furtunii de ochi-luminoşi. Nu fusese niciodată mai presus de o zi de muncă cinstită.

Greutatea familiară a podului i se aşeză pe umeri. Pietroi avea dreptate. Părea într-adevăr mai uşor decât fusese cândva. Zâmbi când îi auzi înjurând pe verii lui Lopen, care – ca şi Renarin – tocmai erau iniţiaţi şi aveau ocazia să care podul pentru prima oară.

Trecură dincolo de spărtură, traversând-o pe unul dintre podurile mai largi şi mai puţin mobile ale lui Dalinar. Pentru o vreme, mergând în partea din faţă a Podului Patru, Kaladin putu să-şi imagineze că viaţa e simplă. Fără asalturi de platouri, fără săgeţi, fără asasini şi fără gărzi de corp.

Din nefericire, când ajunseră de cealaltă parte a platoului lat, începu să se simtă obosit şi – din reflex – încercă să absoarbă ceva Lumină de Furtună, ca să-i dea putere. Nu izbuti.

Viaţa nu era simplă. Nu fusese niciodată, cu siguranţă nu în timp ce alergai cu poduri. Să pretinzi alt lucru însemna s-ascunzi trecutul sub un strat de vopsea.

Îi ajută pe ceilalţi să lase jos podul, pe care îl împinseră peste spărtură când văzură avangarda armatei apropiindu-se. Oştenii din avangardă întâmpinară cu bucurie ocazia de a o lua înainte, traversând ca să se asigure că pe următorul platou nu-i aştepta niciun pericol.

Kaladin şi ceilalţi îi urmară, apoi – o jumătate de oră mai târziu – lăsară avangarda să treacă pe platoul următor. Continuară astfel o vreme, aşteptând să sosească podurile lui Dalinar înainte de a traversa, pentru a-i permite apoi avangărzii s-ajungă pe următorul platou. Orele trecură – ore de sudoare şi muşchi încordaţi. Ore bune. Kaladin nu ajunse la nicio concluzie în privinţa regelui sau a propriului rol într-un potenţial asasinat.

Dar, pe moment, îşi căra podul şi se bucura de înaintarea armatei, sub cerul deschis, către ţelul său.

Pe măsură ce trecea ziua, se apropiară de platoul ţintă, unde pupa golită de inimă aştepta să fie studiată de Shallan. Kaladin şi echipa lui lăsară avangarda să traverseze, aşa cum făcuseră şi pană atunci, apoi se aşezară s-aştepte. În cele din urmă, apăru şi grosul armatei şi podurile masive ale lui Dalinar se opriră pe poziţie, cu mecanismele începând să lucreze ca să le extindă peste spărtură.

Kaladin sorbi prelung din apa caldă în timp ce privea, îşi spălă faţa şi îşi şterse fruntea. Se apropiau. Platoul cu pupa se afla în adâncul Câmpiilor, la mică distanţă de Turn. Drumul de întoarcere avea să dureze ore dacă se mişcau cu aceeaşi lentoare. Nu puteau ajunge înapoi, în tabără, decât cu mult după lăsarea întunericului.

„Dacă Dalinar vrea să asalteze centrul Câmpiilor Sfărâmate”, se gândi Kaladin, „va fi nevoie de mai multe zile de mers, timp în care vor fi expuşi pe platouri şi vor risca să fie înconjuraţi, tăindu-li-se retragerea către tabere”.

Lăcrimarea avea să le ofere şansa unui astfel de asalt. Patru săptămâni de ploaie, dar fără nicio furtună. Era anul fără, când în mijlocul Lăcrimării nici măcar n-avea să fie o mare furtună sau o Zi Senină – ca parte a ciclului de o mie de zile, adică de doi ani, în care se încheia o rotaţie completă a furtunilor. Totuşi, se ştia că multe patrule alethi mai plecaseră în explorare către est. Şi toate fuseseră nimicite de marile furtuni, de demonii spărturilor sau de atacurile parshendilor.

Nimic mai prejos decât o înaintare către centru cu toate forţele şi cu toate resursele nu le putea aduce o victorie. Era nevoie de un asalt care l-ar fi izolat pe Dalinar şi pe oricine altcineva avea să-l însoţească.

Podul Înaltului Prinţ se înţepeni cu o bufnitură în locul dorit. Oamenii lui Kaladin traversară pe podul lor şi se pregătiră să-l tragă, să-l folosească pentru următoarea traversare a avangardei. Traversă şi Kaladin, apoi le făcu semn să plece înaintea lui. El se îndreptă spre podul mai larg.

Dalinar îl traversa alături de câteva iscoade de-ale sale, cu toţii săritori urmaţi de slugi care le transportau prăjinile.

— Vreau să vă răspândiţi în toate direcţiile, spuse Înaltul Prinţ. N-avem prea mult timp înainte de a fi nevoiţi să ne-ntoarcem.

Vreau să cercetaţi toate platourile vizibile de aici. Cu cât ne planificăm o mai mare parte a drumului, cu atât vom irosi mai puţin timp pe durata asaltului.

Iscoadele dădură din cap, salutându-l când le îngădui să plece. El ieşi de pe pod şi îi făcu semn lui Kaladin. În urma lui se înşirau generalii, condeierele şi inginerele lui Dalinar. Apoi grosul armatei şi ariergarda.

— Domnule, am auzit c-ai pus să se construiască poduri mobile, spuse Kaladin. Probabil ai ajuns la concluzia că astea mecanice se mişcă prea încet pentru un asalt.

Dalinar dădu din cap, încuviinţând.

— Dar le vor căra soldaţii, nu va fi nevoie de oamenii tăi.

— Domnule, e o dovadă de bunătate din partea ta, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Echipele de podari le vor căra pentru tine dacă vor primi ordin. O îndeletnicire familiară va fi bine-venită pentru mulţi.

— Soldat, credeam că tu şi oamenii tăi consideraţi includerea într-o echipă de podari o condamnare la moarte.

— Chiar era o condamnare la moarte, aşa cum le căram pentru Sadeas. Ai putea face o treabă mai bună. Bărbaţi în armură, antrenaţi să lucreze în formaţie, care să transporte podurile. Soldaţi cu scuturi care să mărşăluiască în faţa lor. Arcaşi însărcinaţi să-i apere. În plus, nu se vor afla în pericol decât pe durata unui singur asalt.

Dalinar dădu din cap.

— Atunci pregăteşte echipele. Cu podurile în grija oamenilor tăi, soldaţii vor fi liberi să lupte în cazul unui atac.

Începu să se îndepărteze, traversând platoul, dar îl strigă unul dintre dulgherii din celălalt capăt al spărturii. Dalinar se întoarse şi intră din nou pe pod.

Trecu pe lângă ofiţerii şi condeierele care traversau şi pe lângă Adolin şi Shallan, care mergeau umăr la umăr. Renunţaseră la palanchin şi la cal, şi ea părea să-i vorbească despre acele rămăşiţe ale unei construcţii pe care le găsise mai devreme ascunse în piatră.

În spatele lor, de cealaltă parte a spărturii, stătea muncitorul care-l strigase pe Dalinar.

„E acelaşi dulgher”, se gândi Kaladin. Bărbatul voinic, cu bonetă şi semn din naştere. „Unde l-am mai văzut...?”

Şi atunci îşi aminti. Lemnăria lui Sadeas. Omul se număra-se

printre dulgherii de-acolo, cei care supravegheau construcţia podurilor.

Kaladin o rupse la fugă.

Se repezi către pod înainte de a face complet legătura în minte. În faţa lui, Adolin se răsuci pe călcâie şi începu la rândul său să alerge, căutând din priviri orice pericol pe care l-ar fi putut observa Kaladin. Lăsă o Shallan uluită în mijlocul podului. Kaladin ajunse lângă ea în goană.

Dulgherul înşfacă un mâner din partea laterală a mecanismului podului.

— Dulgherul, Adolin! strigă Kaladin. Opreşte-l pe omul ăla!

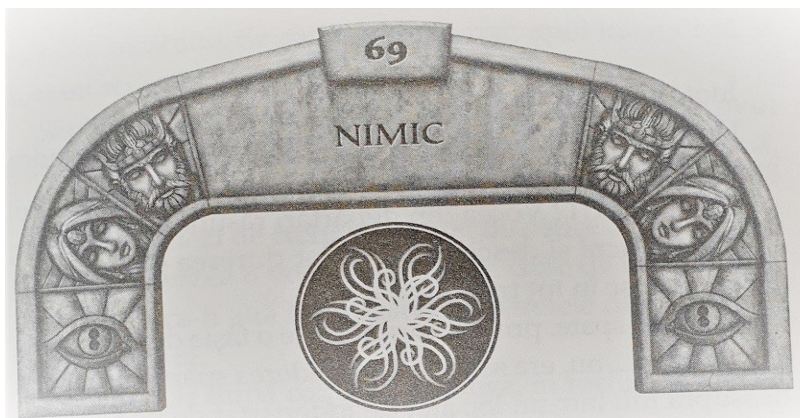
Dalinar încă se mai afla pe pod. Ceva îi distrăsese atenţia. Ce anume? Kaladin îşi dădu seama că auzise şi el ceva. Oamenii suflau în corn, era semnalul care anunţa că duşmanul fusese văzut.

Totul se petrecu într-o singură clipă. Dalinar se întoarse spre locul de unde se auzea sunetul de corn. Dulgherul trase de mâner. Adolin, în armura lui sclipitoare, ajunse lângă Dalinar.

Podul se clătină.

Apoi se prăbuşi.

69
NIMIC

Rayse e captiv. Nu poate părăsi sistemul în care se află acum. Prin urmare, potenţialul său distructiv e blocat.

Când simţi podul prăbuşindu-se sub el, Kaladin se întinse după Lumină de Furtună.

Nimic.

Îl invadă panica. Stomacul i se strânse ghem şi se rostogoli prin aer.

Prăbuşirea în bezna din spărtură dură o clipă scurtă şi totodată o eternitate. Îi întrezări pe Shallan şi pe mai mulţi bărbaţi în uniformă albastră căzând şi agitându-şi îngroziţi braţele şi picioarele.

Aşa cum un om gata să se înece încearcă să iasă la suprafaţă, Kaladin se zvârcolea în căutarea Luminii de Furtună. N-avea să moară astfel! Văzduhul era al lui! Vânturile îi aparţineau. Ca şi spărturile.

N-avea să moară aşa!

Syl ţipă, un sunet înfiorător, dureros, care vibră până în oasele lui Kaladin. În clipa aceea, absorbi Lumină de Furtună, absorbi viaţă.

Se izbi de fundul spărturii şi totul se întunecă.

Înot prin suferinţă.

Durerea se revărsa peste el, lichidă, dar nu pătrundea înăuntru. Pielea lui o ţinea afară.

CE-AI FĂCUT? Vocea din depărtări răsună ca un tunet. Kaladin icni şi deschise ochii, iar durerea dădu buzna. O simţi brusc în tot trupul.

Zăcea pe spate, privind în sus, către o fâşie de lumină din aer. Syl? Nu... nu, era soarele. Deschiderea spărturii, cu mult deasupra lui. Într-un loc atât de îndepărtat de pe Câmpiile Sfărâmate, adâncimea spărturilor era de zeci de stânjeni.

Gemu şi se ridică în capul oaselor. Fâşia de lumină părea incredibil de departe. Fusese înghiţit de beznă şi, în jurul lui, spărtura era în umbră, întunecoasă, îşi duse o mână la cap.

„Am absorbit Lumină de Furtună în ultima clipă”, se gândi. „Am supravieţuit. Dar ţipătul ăla!” îl bântuia, îi răsuna în minte. Semăna prea mult cu cel pe care-l auzise în arenă, când atinsese Cristalsabia duelistului.

„Vezi dacă nu eşti rănit”, auzi, din adâncul minţii, ca o şoaptă, sfatul tatălui său. Cu o rană sau cu o fractură gravă, corpul putea să intre în şoc şi să nu-şi simtă rănile. Făcu mişcările necesare ca să se convingă că braţele şi picioarele îi sunt nevătămate, dar nu-şi scoase din pungă nicio sferă. Nu voia să spulbere semiîntunericul şi să se vadă înconjurat de morţi.

Oare Dalinar se număra printre ei? Adolin fugise către tatăl lui. Izbutise să ajungă la el înainte de prăbuşirea podului? Era în Armură şi, în ultima clipă, îl văzuse avântându-se într-un salt.

Îşi pipăi picioarele, apoi coastele. Găsi locuri dureroase şi zgârieturi, dar nimic rupt sau sfâşiat. Lumina de Furtună pe care-o absorbise în cele din urmă îl protejase, poate îl şi lecuise. Se hotărî să-şi scoată sferele din pungă, însă le găsi pe toate secătuite. Se căută în buzunar, apoi înlemni când auzi un scrâşnet în apropiere.

Sări în picioare şi se întoarse brusc, dorindu-şi să fi avut o armă. Fundul spărturii deveni tot mai luminos. Uniformă, lumina dezvălui flori-creţe, ca nişte evantaie, lujeri drapând pereţii şi grămezi de crengi uscate şi de petice de muşchi pe jos. Oare se auzea o voce? Trăi câteva clipe de nedumerire, simţindu-se ca-n altă lume, când pe peretele din faţa lui se mişcară umbre.

Pe urmă, de după colţ apăru cineva, în rochie de mătase şi cu o raniţă atârnată de umăr. Shallan Davar.

Ţipă când dădu cu ochii de el, lăsând raniţa să-i cadă, şi se

trase înapoi împleticindu-se, cu mâinile întinse în lateral. Îşi scăpă până şi sfera.

Rotindu-şi braţul din umăr, Kaladin se apropie de lumină.

— Linişteşte-te, spuse. Sunt eu.

— Părinte al Furtunii! exclamă Shallan, grăbindu-se să-şi ridice sfera. Chiar eşti tu... podarul. Cum...?

— Nu ştiu, minţi el, uitându-se în sus. Cred că mi-am scrântit rău gâtul şi mă doare groaznic un cot. Ce s-a-ntâmplat?

— Cineva a tras zăvorul de urgenţă al podului.

— Ce zăvor de urgenţă?

— Cel care răstoarnă podul în spărtură.

— Pare-o tâmpenie a furtunii de mare să ai aşa ceva, spuse el, scoţându-şi sferele din buzunar.

Se uită la ele pe furiş. Tot secătuite. Furtuni. Chiar le folosise pe toate?

— Depinde, răspunse Shallan. Dacă te-ai retras dincolo de pod şi duşmanii dau buzna în urmărirea ta? Zăvorul de urgenţă ar trebui să aibă un soi de siguranţă, un mecanism de blocare, ca să nu poată fi scos din greşeală, dar, dacă e necesar, să-l poţi trage imediat.

Mormăi când Shallan îşi îndreptă sfera către locul unde se zdrobiseră de pământ cele două jumătăţi ale podului. Acolo erau morţii pe care se aşteptase să-i vadă.

Se uită. Trebuia. Nici urmă de Dalinar, deşi mai mulţi dintre ofiţerii lui şi dintre doamnele ochi-luminoşi care se aflaseră pe pod în momentul acela zăceau în mormane de trupuri contorsionate şi zdrobite. Nimeni nu-i supravieţuia unei căderi de la treizeci de stânjeni, sau chiar mai mult.

Nimeni, în afară de Shallan. Kaladin nu-şi amintea s-o fi înşfăcat în cădere, dar, la drept vorbind, nu-şi aducea aminte mai nimic în afară de ţipătul lui Syl. Ţipătul ăla...

Ei, probabil că izbutise s-o prindă din reflex şi-o impregnase cu Lumină de Furtună ca să-i încetinească prăbuşirea. Părea răvăşită, cu rochia albastră zdrenţuită şi cu părul ciufulit, dar altminteri nevătămată.

— M-am trezit aici, în întuneric, spuse ea. A trecut ceva vreme de când am căzut.

— De unde ştii?

— Acolo, sus, e aproape întuneric, răspunse ea. Se înnoptează curând. Când m-am trezit, am auzit ecourile unor strigăte.

Zgomote de luptă. Am văzut ceva strălucind dincolo de colţul ăla. S-a dovedit a fi un soldat care căzuse, cu punga de sfere sfâşiată.

Se cutremură vizibil.

— Fusese ucis înainte de cădere.

— Parshendii, zise Kaladin. Chiar înainte de prăbuşirea podului, am auzit sunete de corn dinspre avangardă. Ne-au atacat.

Blestem. Asta însemna, probabil, că Dalinar se retrăsese, presupunând că supravieţuise. Acolo nu exista nimic pentru care merita să lupţi.

— Dă-mi una dintre sferele alea, zise Kaladin. Shallan îi întinse una şi el se duse să caute printre morţi.

Lăsă impresia că vrea să vadă dacă mai are vreunul puls, dar căuta de fapt arme şi sfere.

— Crezi c-ar mai putea fi cineva în viaţă? întrebă Shallan, cu vocea sunându-i firav în spărtura altminteri tăcută.

— Păi, noi am supravieţuit cumva.

— Cum crezi c-a fost cu putinţă? întrebă ea, cu ochii la deschiderea aflată cu mult, mult deasupra lor.

— Am văzut vântspreni înainte de prăbuşire, răspunse el. Am auzit poveşti care spun că apără oamenii în cădere. Poate că asta s-a întâmplat.

Shallan păstră tăcerea în timp ce el continuă să caute printre cadavre.

— Da, zise ea într-un târziu. Sună logic.

Părea convinsă. Bun. Atâta timp cât nu începea să-şi pună întrebări despre istorisirile legate de „Kaladin cel Binecuvântat de Furtună”.

Nimeni altcineva nu supravieţuise, dar îşi continuă căutările ca să fie sigur că nici Dalinar, nici Adolin nu se găseau printre morţi.

„Am fost un prost fiindcă nu mi-am dat seama că va urma o încercare de asasinat”, se gândi Kaladin. Cu câteva zile în urmă, la ospăţ, Sadeas se străduise din toate puterile să-l facă de râs pe Dalinar, dezvăluindu-i viziunile. Era complotul clasic. Discreditează-ţi duşmanul şi abia apoi ucide-l, ca să fii sigur că nu faci din el un martir.

Asupra morţilor găsi puţine lucruri de valoare. O mână de sfere şi câteva instrumente de scris pe care Shallan şi le îndesă

cu lăcomie în săculeţ. Nicio hartă. Kaladin n-avea idee unde se aflau de fapt. Şi cu noaptea care se apropia, necruţătoare...

— Ce facem? întrebă Shallan încet, privind cu ochii mari tărâmul întunecos din jur, cu umbrele lui neaşteptate, cu unduirea lină a florilor-creţe şi a lujerilor şi cu sacadaţii cu înfăţişare de polipi, ale căror tentacule întinse fluturau în aer.

Kaladin îşi aduse aminte de primele sale coborâri în locul ăla, care i se păruse întotdeauna prea verde, prea înăbuşitor de umed şi de călduros, prea străin. Sub muşchiul din apropiere se zăreau două cranii, care păreau să-i privească pe furiş. Dintr-o băltoacă îndepărtată se auzi un clipocit şi Shallan se răsuci brusc, întorcându-şi privirea într-acolo. Deşi acum se simţea în spărturi ca acasă, Kaladin nu putea să nege că uneori te descurajau.

— Aici, jos, suntem mai în siguranţă decât s-ar părea, spuse el. Cât am fost în armata lui Sadeas, mi-am petrecut multe zile în spărturi, recuperând lucrurile soldaţilor căzuţi. Nu trebuie decât să te uiţi după putredospreni.

— Şi demonii spărturilor? întrebă Shallan, îndreptându-şi ochii în altă parte în timp ce un cremling fugea de-a lungul peretelui.

— N-am văzut niciodată unul.

Ceea ce era adevărat, deşi o dată zărise umbra unuia, care-şi croia drum pe lângă pereţii unei spărturi îndepărtate. Chiar şi gândul la ziua aia îi dădea fiori.

— Nu apar atât de des cum se spune. Adevăratul pericol sunt marile furtuni. Ştii, dacă plouă, chiar şi la foarte mare distanţă de aici...

— Da, inundaţii fulgerătoare. Foarte primejdioase într-un canion îngust. Am citit despre ele.

— Nu mă-ndoiesc că asta o să ne fie de mare ajutor, spuse Kaladin. Ziceai ceva de soldaţi morţi în apropiere?

Ea arătă cu degetul şi el porni cu paşi mari în direcţia indicată. Shallan îl urmă, rămânând aproape de lumina sferei lui. Kaladin găsi câţiva suliţaşi morţi, împinşi de pe platou. Rănile erau recente. Imediat dincolo de ei zăcea un parshendi, tot mort de curând.

Era un bărbat, purta nestemate neşlefuite în barbă. Kaladin atinse una, şovăi, apoi încercă să-i absoarbă Lumina de Furtună. Nu se întâmplă nimic. Oftă, îşi plecă fruntea în faţa celor căzuţi şi, în cele din urmă, trase o suliţă de sub unul dintre ei şi se

ridică în picioare. Lumina de deasupra pălise până la un albastru profund.

— Atunci, aşteptăm? întrebă Shallan.

— Ce anume? se miră Kaladin, punându-şi suliţa pe umăr.

— Să se întoarcă ceilalţi... Vocea ei se stinse. Nu se-ntorc după noi, nu-i aşa?

— Îşi vor imagina că am murit. Furtuni, ar fi trebuit să murim. Presupun că ne aflăm mult prea departe de tabere pentru o acţiune de recuperare a cadavrelor. Şi cu siguranţă n-o să fie nicio acţiune de recuperare a cadavrelor, din moment ce ne-au atacat parshendii. Kaladin îşi frecă bărbia. Poate că am putea aştepta marea expediţie a lui Dalinar. Spunea c-o să treacă pe-aici, în căutarea centrului. Şi va fi peste numai câteva zile, nu?

Shallan păli. De fapt, păli mai tare. Albul pielii ei era atât de straniu. Iar părul roşu o făcea să pară o mâncătoare de coarne foarte scundă.

— Dalinar plănuieşte să plece după ultima mare furtună dinainte de Lăcrimare. Furtuna aia e aproape. Şi înseamnă ploaie, foarte, foarte multă ploaie.

— Atunci e o idee proastă.

— Ai putea spune asta.

Kaladin încercă să-şi imagineze ce ar fi însemnat o mare furtună acolo, jos. Îi văzuse urmările, când cobora cu Podul Patru să recupereze obiecte. Cadavre contorsionate, cu oasele rupte. Mormane de gunoi strivite de pereţi şi împinse în crăpături. Bolovani cât un om de mari purtaţi de apă prin spărturi până când se înţepeneau între pereţi, uneori suspendaţi la o înălţime de vreo opt stânjeni.

— Când? întrebă. Când e furtuna aia?

Shallan se holbă la el, îşi răsfoi foile de hârtie cu mâna liberă, ţinând de săculeţul în care se aflau cu mâna interzisă, prin materialul rochiei, îi făcu semn să se-apropie cu sfera lui, fiindcă pe-a ei fusese nevoită s-o lase deoparte.

Kaladin o ţinu sus în timp ce ea se uită pe o pagină acoperită de multe rânduri de cuvinte.

— Mâine noapte, răspunse Shallan încet. Imediat după ce apune prima lună.

Kaladin mormăi, ridicându-şi sfera şi inspectând locul. „Ne aflăm în partea de nord a spărturii în care-am căzut”, se gândi. „Aşa că ar trebui să facem cale-ntoarsă mergând... Într-acolo?”

— Bine, atunci, spuse Shallan, apoi respiră adânc şi îşi închise săculeţul cu un pocnet. Mergem înapoi şi plecăm imediat.

— Nu vrei să stai o clipă, să-ţi tragi sufletul?

— Sufletul meu e la locul lui, răspunse Shallan. Dacă e totuna pentru tine, prefer să ne punem în mişcare. Odată ce-o să ne vedem înapoi, o să putem sta comod, bând vin fiert cu mirodenii şi râzând fiindcă ne-am grăbit prosteşte când aveam la dispoziţie atâta timp. Mi-aş dori foarte mult să mă simt proastă din pricina asta. Tu nu?

— Ba da.

Lui îi plăceau spărturile. Dar asta nu însemna că-şi dorea să rişte să fie prins de o furtună acolo, jos.

— N-ai o hartă în săculeţul ăla, nu-i aşa?

— N-am, răspunse ea cu o strâmbătură. Nu mi-am adus-o pe-a mea. Luminoasa Velat are hărţile. Le foloseam pe-ale ei. Dar mi-aş putea aduce aminte câte ceva din ce-am văzut.

— Atunci eu cred c-ar trebui să mergem în partea asta, zise Kaladin, arătând cu degetul.

Şi plecă.

Podarul pornise în direcţia pe care o indicase fără să-i dea ocazia să-şi spună şi ea părerea. Shallan îşi reţinu furia şi-şi înşfacă raniţa – găsise nişte burdufuri cu apă asupra unor soldaţi – şi săculeţul. Şi se grăbi să-l ajungă din urmă, cu rochia agăţându-i-se în ceva pe care preferă să-l creadă un băţ foarte alb.

Podarul înalt ocolea cu abilitate gunoaiele, sau păşea peste ele, uitându-se drept înainte. De ce trebuia să fie tocmai el cel care supravieţuise? Deşi, ca să fie sinceră, era încântată să descopere că mai supravieţuise cineva. N-ar fi fost deloc plăcut să meargă de una singură pe-acolo, prin spărturi. Şi măcar era destul de superstiţios ca să creadă că fusese salvat de o întorsătură a sorţii şi de nişte spreni. Iar Shallan habar n-avea cum se salvase pe sine însăşi şi, cu atât mai putin cum îl salvase şi pe el. Model călătorea pe fusta ei şi, înainte de a-l găsi pe podar, făcuse speculaţii, presupunând că Lumina de Furtună o ţinuse în viaţă.

Vie după ce căzuse de la o înălţime de cel puţin treizeci de stânjeni? Asta nu dovedea decât ce puţin ştia despre propriile ei puteri. Părinte al Furtunii! Şi-l mai salvase şi pe bărbatul ăla. Nu se îndoia de asta. La un moment dat, îl văzuse prăbuşindu-se chiar pe lângă ea.

Dar cum? Şi oare şi-ar fi putut da seama cum s-o facă iarăşi?

Grăbi pasul, ca să se poată ţine după el. Afurisiţii de alethi, cu picioarele lor anormal de lungi. Ăsta mergea ca un soldat, fără să-i pese că ea trebuia să-şi croiască drum cu mai multă atenţie decât el. Nu voia să-şi agaţe fusta în toate crengile pe lângă care treceau.

Ajunseră la o băltoacă şi el sări pe un buştean care-o traversa ca o punte, continuând să înainteze aproape fără întrerupere. Shallan se opri la margine.

Podarul se uită în urmă, către ea, ridicând o sferă.

— Sper că n-o să-mi ceri din nou cizmele.

Shallan îşi săltă un picior, lăsând să se vadă cizmele de soldat pe care le purta pe sub fustă. Kaladin ridică dintr-o sprânceană.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin gând să vin pe Câmpiile Sfărâmate în papuci, spuse ea, roşind. În plus, nimeni nu-ţi poate vedea încălţările sub o fustă atât de lungă.

Se uită la buştean.

— Vrei să te-ajut să treci? o întrebă el.

— De fapt, mă întrebam cum a ajuns aici un trunchi de cioată-grea. Nu e cu putinţă să fi crescut în partea asta a Câmpiilor Sfărâmate. E prea frig. Probabil e de pe coastă, dar chiar a putut o mare furtună să-l aducă atât de departe? La patru sute de mile?

— Sper că nu vrei să ne-oprim ca să-l desenezi!

— O, te rog, spuse ea, păşind pe buştean şi traversând. Ştii câte desene cu cioate-grele am?

Despre multe altele de acolo, de jos, Shallan nu putea spune asta. Mergea folosindu-şi sfera – cu care jongla în mâna liberă, încercând să se descurce cu ea, cu săculeţul din mâna interzisă şi cu raniţa de pe umăr – ca să lumineze împrejurimile. Erau o grămadă de lucruri uluitoare. Zeci de varietăţi diferite de lujeri, flori-creţe roşii, portocalii şi violete. Muguri-de-stâncă minusculi pe pereţi şi hasperi în grupuri mici, deschizându-şi şi închizându-şi cochiliile ca şi cum ar fi respirat.

Viaţăsprenii pluteau, aidoma firelor de praf, în jurul unui pâlc

de coajă-de-piatră care creştea sub forme cioturoase, ca nişte degete. Deasupra nu vedeai aproape niciodată o astfel de formaţiune. Minusculele firişoare verzi pluteau prin spărtură către un întreg perete invadat de plante tubulare de dimensiunile unui pumn, cu tentacule mici şerpuindu-le în partea de sus. La trecerea lui Shallan, tentaculele se retraseră ca un val ce urca pe perete. Ea icni uşor şi-şi întipări o amintire.

Podarul se opri în faţa ei şi se întoarse spre ea.

— Ei?

— Nici măcar nu observi ce frumos este?

El se uită în sus, către peretele plin de plante tubulare. Shallan era sigură că citise undeva despre ele, dar numele lor îi scăpa.

Podarul îşi continuă drumul.

Shallan alergă după el, cu raniţa lovind-o peste spate. Când îl ajunse din urmă, se împiedică de un morman noduros de lujeri uscaţi şi de beţe. Înjură, ţopăind într-un picior ca să nu cadă, înainte de a-şi regăsi echilibrul.

El întinse mâna şi-i luă raniţa.

„În sfârşit”, se gândi ea.

— Mulţumesc.

El mormăi, trecându-şi raniţa peste umăr înainte de a-şi vedea de drum fără să scoată niciun cuvânt. Ajunseră într-un loc unde spărtura se ramifica, iar ei puteau merge spre dreapta sau spre stânga. Erau nevoiţi să ocolească următorul platou înainte de se îndrepta din nou spre vest. Shallan se uită în susul riftului – întipărindu-şi în minte imaginea acelei laturi a platoului – înainte de a alege Kaladin una dintre cele două direcţii.

— O să ne ia ceva timp, spuse el. Chiar mai mult decât ne-a trebuit ca s-ajungem aici. Am fost nevoiţi s-aşteptăm întreaga armată, dar am putut şi să trecem prin centrul platourilor. Acum trebuie să le ocolim pe toate, şi asta o să lungească mult drumul.

— Ei, cel puţin compania e plăcută.

El îi aruncă o privire.

— Plăcută pentru tine, adăugă ea.

— O să fiu nevoit să-ţi ascult sporovăială pe tot drumul de întoarcere?

— Bineînţeles că nu, răspunse Shallan. Am de gând să şi trăncănesc, să pălăvrăgesc şi, din când în când, să bălmăjesc.

Dar nu prea mult, ca să nu întrec măsura oferindu-ţi ceva atât de bun.

— Minunat.

— Mi-am exersat bolboroselile, adăugă ea.

— Abia aştept să le-aud.

— Ei, de fapt astea au fost.

El o studie, sfredelindu-i ochii cu privirea lui severă. Shallan întoarse capul. Vedea limpede că nu se bucură de încrederea lui. Podarul era gardă de corp; Shallan se îndoia că avea încredere în prea mulţi oameni.

Ajunseră la o altă bifurcaţie, şi Kaladin avu nevoie de mai mult timp ca să se hotărască pe unde s-o ia. Ea înţelese de ce – acolo, jos, era greu să-ţi dai seama în ce direcţie mergea o ramificaţie sau alta. Platourile erau formaţiuni diverse şi succesiunea formelor era întâmplătoare. Unele erau lungi şi înguste, altele aproape perfect rotunde. Aveau proeminenţe şi peninsule pe diverse laturi, aşa că printre ele se întindea un labirint de drumuri întortocheate. Ar fi trebuit să fie uşor – la urma urmelor, existau puţine fundături, aşa că pur şi simplu n-aveau de făcut nimic altceva decât să meargă spre vest.

Dar în care parte era vestul? În spărturi te puteai rătăci cu uşurinţă.

— N-alegi drumul la întâmplare, nu?

— Nu, nu la întâmplare.

— Pari să ştii multe despre spărturile astea.

— Ştiu.

— Probabil fiindcă atmosfera sumbră se potriveşte cu starea ta sufletească.

El se uita drept înainte, mergând în tăcere.

— Furtuni, zise ea, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Am vrut să fac o glumă. De ce e nevoie ca să te destinzi, băiatule de pod?

— Presupun că nu sunt decât un… cum spuneai? Un om detestabil?

— N-am văzut nimic care să demonstreze contrariul.

— Pentru că nu te sinchiseşti să te uiţi, ochi-luminoşi. Oricine se află sub tine nu e decât o jucărie.

— Ce? spuse ea, luându-i replica drept o palmă peste obraz. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Sare în ochi.

— În ochii cui? Doar în ai tăi? Când m-ai văzut tratând pe cineva de rang inferior ca pe o jucărie? Dă-mi un exemplu.

— Când am fost închis, răspunse el, fără să stea pe gânduri, fiindcă am făcut ceva pentru care un ochi-luminoşi ar fi fost aplaudat.

— Şi asta s-a întâmplat din vina mea?

— Din vina întregii tale clase. De fiecare dată când unul dintre noi e înşelat, înrobit, bătut sau înfrânt, vina cade asupra voastră, a tuturor celor care vă oferiţi sprijinul pentru aşa ceva. Fie şi indirect.

— O, te rog, spuse ea. Lumea e nedreaptă? Ce revelaţie de proporţii! Cei care deţin puterea abuzează de ceilalţi? Uimitor! De când a-nceput să se-ntâmple asta?

El nu răspunse, îşi legă sferele în vârful suliţei, într-o pungă făcută dintr-o batistă albă, pe care-o găsise printre lucrurile unei condeiere. Ţinută sus, lumina foarte bine spărtura.

— Cred, spuse Shallan, profitând ca să-şi pună la păstrare sfera, că-ţi cauti pur şi simplu scuze. Da, ai fost tratat nedrept, recunosc. Dar cred că tu eşti cel care se sinchiseşte de culoarea ochilor, că ţi-e mai uşor să pretinzi că orice ochi-luminoşi te face victima unui abuz din pricina statutului tău. Nu e posibil să nu fii pe placul oamenilor nu fiindcă ai ochii întunecaţi, ci fiindcă eşti pur şi simplu o belea?

El pufni, apoi începu să meargă mai repede.

— Nu, spuse Shallan, practic alergând ca să nu fie lăsată în urmă de paşii lui mari. N-o să te fofilezi aşa. Nu poţi să insinuezi că profit de poziţia mea socială, ca să pleci apoi fără să-mi dai un răspuns. Ai făcut-o şi mai devreme, cu Adolin. Acum mi-o faci mie. Care e problema ta?

— Vrei un exemplu care dovedeşte mai clar că te joci cu oamenii de rang inferior ţie? spuse Kaladin, ocolind întrebarea ei. Bine. Mi-ai furat cizmele. Te-ai dat drept cine nu eşti şi ai intimidat un paznic ochi-întunecaţi pe care abia îl cunoscuseşi. Nu e un exemplu bun ca să te foloseşti de cei inferiori ţie ca de nişte jucării?

Shallan se opri brusc. Aici avea dreptate. Ar fi vrut să dea vina pe influenţa lui Tyn, dar replica lui o lăsase fără răspuns.

Podarul se opri în faţa ei şi se uită peste umăr. În cele din urmă, oftă.

— Uite ce e, spuse. Nu-ţi port pică pentru povestea cu

cizmele. Din ce-am văzut în ultima vreme, nu eşti atât de rea ca alţii. S-o lăsăm baltă.

— Nu sunt atât de rea ca alţii? spuse Shallan, înaintând. Ce compliment încântător! Bine, să zicem că ai dreptate. Poate că sunt o femeie bogată insensibilă. Asta nu te împiedică pe tine să fii de-a dreptul josnic şi agresiv, Kaladin cel Binecuvântat de Furtună.

El ridică din umeri.

— Asta-i tot? întrebă ea. Îmi cer scuze şi tot ce primesc în schimb e o ridicare din umeri?

— Sunt ceea ce-au făcut din mine ochi-luminoşii.

— Aşadar tu n-ai nicio vină, spuse ea, cu voce plată. Pentru felul în care te porţi.

— Aş zice că nu.

— Părinte al Furtunii! Indiferent ce-aş spune, nu pot schimba modul în care mă tratezi, nu-i aşa? Pur şi simplu continui să fii intolerant, odios, plin de venin. Incapabil să devii o prezenţă plăcută pentru alţii. Probabil că duci o viaţă din cale-afară de singuratică.

Asta păru să-l atingă, fiindcă, în lumina sferelor, îi văzu faţa împurpurându-se.

— Încep să-mi schimb părerea, zise el, nu mai pot spune că nu eşti la fel de rea ca alţii.

— Nu minţi. Nu ţi-am plăcut niciodată. De la bun început. Şi nu din pricina cizmelor. Văd cum te uiţi la mine.

— Asta fiindcă ştiu că-i minţi, cu zâmbetul tău, pe toţi cei pe care-i întâlneşti. Nu pari sinceră decât atunci când insulţi pe cineva!

— Singurele lucruri sincere pe care ţi le pot spune ţie sunt insulte.

— Pfui! ripostă el. Pur şi simplu... Pfui! De ce, când eşti pe-aproape, simt nevoia să-mi jupoi faţa, femeie?

— Am pregătire specială, spuse ea, uitându-se într-o parte. Şi colecţionez feţe.

Ce-a fost asta?

— Nu poţi pur şi simplu să...

Kaladin se întrerupse când scrâşnetul care-şi trimitea ecourile dintr-o spărtură deveni mai puternic.

Îşi puse imediat mâna peste lampa lui improvizată, afundându-i în întuneric. Fără niciun folos, după părerea lui

Shallan. Se apropie de el împleticindu-se şi îl prinse cu mâna liberă de braţ. Era enervant, dar, pe de altă parte, era acolo.

Scrâşnetul continuă. Ca de piatră frecată de piatră. Sau... de carapace frecată de piatră.

— Cred, şopti ea, agitată, că n-a fost teribil de înţelept să ţipăm unul la altul într-o încrengătură răsunătoare de canale.

— Da.

— Se apropie, nu-i aşa? şopti ea.

— Da.

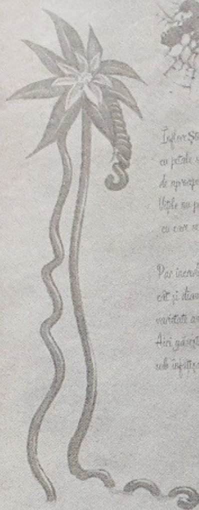
— Atunci... fugim?

Scrâşnetul părea să vină de dincolo de primul colţ.

— Da, răspunse Kaladin, descoperindu-şi sferele şi luând-o la fugă în direcţia opusă zgomotului.

O varietate de mugur-de-viță necunoscută mie.

E greu de studiat, fiindcă se agață de pietre mai ales deasupra liniei care marchează nivelul inundațiilor.

Înflorește cu o floare colosal de frumoasă,
cu petale strălucitoare, iar vițele ajung la o lungime
de aproape un stânjen!
Vițele nu par să caute doar apă, ci și altele din soiul lor,
cu care se împletesc ușor în partea de sus a spărturilor.

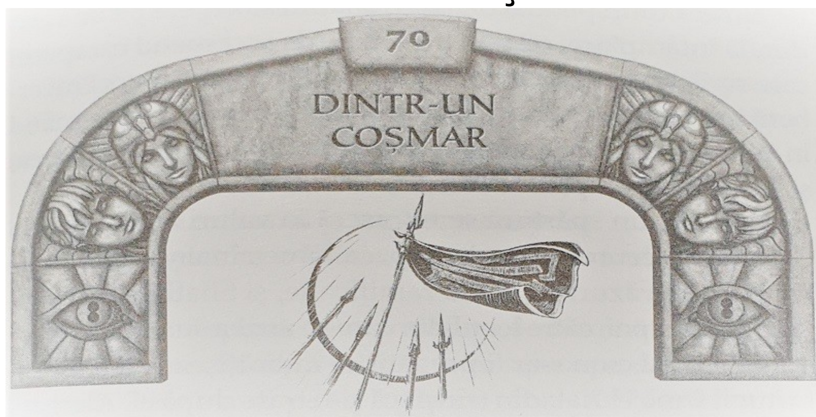
Par incredibil de elastice! Când se retrag, atât lungimea,
cât și diametrul li se reduc mai mult decât la orice altă
varietate am mai văzut vreodată.
Aici găsești și o imensă diversitate de flori-colți,
sub înfățișarea lor normală.

70
DINTR-UN COŞMAR

Indiferent dacă acesta a fost sau nu planul lui Tanavast, mileniile s-au scurs fără ca Rayse să mai ia viaţa vreunuia dintre cei şaisprezece. Jelim imensa suferinţă provocată de Rayse, dar eu unul nu cred că am fi putut spera la un rezultat mai bun.

Kaladin îşi croia drum prin spărtură sărind peste crengi şi peste gunoaie şi împroşcând apa din bălţile prin care trecea în goană. Fata ţinea pasul mai bine decât ar fi fost de aşteptat, dar – stânjenită de rochie – nu fugea nici pe departe cu iuţeala lui.

Îşi încetini şi el goana, mulţumindu-se să alerge în ritmul ei. Oricât de enervantă ar fi fost, n-avea de gând s-o abandoneze pe logodnica lui Adolin, ca gustare pentru un demon al spărturilor.

Ajunseră la o primă ramificaţie şi Kaladin alese o direcţie la întâmplare. La următoarea intersecţie se opri doar atât cât era nevoie ca să vadă dacă mai erau urmăriţi.

Erau. Bufnituri surde în spatele lor, gheare pe piatră. Scrâşnete. Înşfacă săculeţul fetei – raniţa i-o căra deja – în timp ce fugeau printr-un alt coridor. Shallan era fie într-o formă foarte bună, fie panica îi dădea putere, fiindcă nici măcar n-avea răsuflarea tăiată când ajunseră la o altă răscruce.

Nu era timp pentru ezitări. Kaladin se repezi pe un coridor, la întâmplare, cu urechile pline de scrâşnetul carapacei care scrijelea pereţii. Un urlet trâmbiţat pe patru voci reverberă brusc prin spărturi, puternic ca o mie de corni sunând în acelaşi timp.

Shallan ţipă, dar zgomotul oribil o acoperea, şi Kaladin aproape că n-o auzi.

Plantele din spărtură se retraseră în valuri ample. Cât ai clipi, locul fecund deveni sterp, ca lumea înainte de o mare furtună. Se văzură la o altă ramificaţie, şi Shallan şovăi, uitându-se înapoi, către locul din care se auzea sunetul, întinse mâinile, ca şi cum s-ar fi pregătit să îmbrăţişeze creatura. A furtunii femeie! Kaladin o înşfacă şi-o trase după el. Alergară prin alte două spărturi fără oprire.

Animalul încă-i mai urmărea, deşi Kaladin nu putea decât să-l audă. N-avea idee cât de departe se afla, dar le simţea mirosul. Sau îl călăuzea zgomotul? Habar n-avea cum vânează demonii spărturilor.

„Ne trebuie un plan! Nu putem doar să...”

La următoarea răscruce, Shallan o luă în direcţia opusă celei alese de el. Kaladin înjură, se opri şi fugi după ea.

— N-avem timp, spuse el gâfâind, să ne certăm...

— Taci, îl întrerupse ea. Urmează-mă.

Îl conduse către o răscruce, apoi spre o alta. Kaladin răsufla greu, plămânii lui protestau. Shallan se opri, apoi arătă cu degetul şi începu din nou să alerge. El o urmă, uitându-se peste umăr.

Nu vedea decât întunericul. Luna era prea departe şi spărtura prea îngustă ca să pătrundă lumina în abis. N-aveau să ştie dacă animalul se năpustea asupra lor decât după ce intra în lumina sferelor. Dar, Părinte al Furtunii, după zgomot părea atât de aproape!

Kaladin încercă să nu se gândească la asta şi să alerge cât mai repede. Dădu peste ceva, aproape împiedicându-se. Un mort? Sări peste el şi o ajunse din urmă pe Shallan. Tivul rochiei ei se răsucise şi se zdrenţuise, părul i se încâlcise, faţa i se împurpurase. Îl conduse printr-un alt coridor, apoi încetini şi se opri cu o mână pe peretele spărturii, gâfâind. Kaladin închise ochii, răsuflând sacadat. „Nu ne putem odihni multă vreme. O să vină după noi.” Se simţea gata să se prăbuşească.

— Acoperă lumina aia, şuieră Shallan.

Kaladin se încruntă la ea, dar se supuse.

— Nu ne putem odihni mult, şuieră la rândul lui.

— Linişte.

Bezna era deplină, în afara dârei de lumină care-i scăpa

printre degete. Scrâşnetul se auzea aproape deasupra lor. Furtuni! Oare s-ar fi putut lupta cu monstrul? Fără Lumină de Furtună? Disperat, încercă s-o absoarbă pe a sferelor din palmă.

Nu izbuti s-atragă niciun strop, iar pe Syl n-o mai văzuse din momentul căderii. Scrâşnetele continuau. Se pregăti să fugă, dar...

Sunetul nu mai părea să se-apropie. Kaladin se încruntă. Mortul de care se împiedicase era unul căzut în lupta de mai înainte. Shallan îl condusese înapoi, în locul de unde plecaseră.

Şi... unde era mâncare pentru monstru.

Aşteptă, încordat, ascultându-şi bătăile puternice ale inimii. În mod bizar, în spatele lor, în spărtură, străfulgera o lumină. Ce era aia?

— Rămâi aici, şopti Shallan.

Apoi, incredibil, porni în direcţia din care se auzea sunetul. Încă ţinând cu stângăcie sferele într-o mână, Kaladin o înşfăcă imediat cu cealaltă.

Shallan se întoarse spre el, apoi se uită în jos. Din neatenţie, o prinsese de mâna interzisă. Îi dădu drumul imediat.

— Trebuie să-l văd, îi şopti ea. Suntem atât de aproape!

— Eşti nebună?

— Probabil.

Shallan continuă să se îndrepte spre creatură.

Kaladin chibzui, înjurând-o în gând. În cele din urmă, îşi puse suliţa jos şi lăsă raniţa şi săculeţul ei să cadă peste sfere, ascunzându-le în mare parte lumina. Apoi o urmă. Ce altceva ar fi putut să facă? Să-i explice lui Adolin: „Da, prinţul meu, ţi-am lăsat logodnica să hoinărească singură prin întuneric şi să fie mâncată de-un demon al spărturilor. Nu, n-am însoţit-o. Da, sunt laş.”

În faţa lui era lumină. I-o dezvăluia pe Shallan – sau cel puţin conturul ei –, aplecată lângă un cot al spărturii şi trăgând cu ochiul dincolo de el. Kaladin se opri lângă ea, se aplecă la rândul său şi aruncă o privire.

Era acolo.

Animalul umplea spărtura. Lung şi zvelt, nicidecum bulbos sau masiv, ca unele soiuri de cremlingi mărunţi. Avea contururi şerpuitoare, era neted, cu faţa în formă de săgeată şi falca de jos ascuţită.

Şi era nepotrivit. Nepotrivit într-un mod greu de descris.

Animalele mari ar fi trebuit să fie lente în mişcări şi docile, cum erau chullii. Însă creatura aia uriaşă putea să se mişte cu uşurinţă, picioarele ei erau de-o parte şi de alta a pereţilor, astfel încât trupul aproape că nu atingea pământul. Mânca leşul unui soldat căzut, prinzându-l în nişte gheare mai mici şi ducându-şi-l la gură, pentru a-l tăia apoi în două cu o muşcătură lacomă.

Faţa creaturii părea desprinsă dintr-un coşmar. Rea, puternică, aproape inteligentă.

— Sprenii ăia, şopti Shallan, atât de încet, încât Kaladin abia o auzi. I-am văzut...

Dansau în jurul demonului spărturilor şi din ei izvora lumina. Semănau cu nişte săgeţi mici, strălucitoare, şi înconjurau creatura adunaţi în bancuri, deşi câte unul se desprindea din când în când şi dispărea în aer ca o mică dâră de fum.

— Ţiparii de văzduh, şopti Shallan. Sprenii urmăresc şi ţiparii. Demonului spărturilor îi plac leşurile. Ar putea oare fi vorba de-o specie de mâncători de stârvuri? Nu cred, ghearele lui par făcute să spargă carapace. Bănuiesc că-n locul unde trăiesc de fapt creaturile astea s-ar putea să găsim cirezi de chulli sălbatici. Însă vin pe Câmpiile Sfărâmate ca să devină pupe, şi aici hrana e puţină, de-aia atacă oameni. De ce-o fi rămas ăsta aici după ce-a ieşit din stadiul de pupă?

Demonul spărturilor aproape că-şi terminase masa. Kaladin o prinse pe Shallan de umăr şi ea îi îngădui – cu evidentă părere de rău – s-o ia de acolo.

Se întoarseră la lucrurile lor, le adunară şi – făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă – se grăbiră să se îndepărteze, pierzându-se în întuneric.

Merseră câteva ore, într-o cu totul altă direcţie decât cea de mai înainte. Shallan îl lăsă din nou pe Kaladin să aleagă drumul, dar se strădui din toate puterile să-l ţină minte. Trebuia să deseneze spărturile ca să-şi poată da seama, fără dubiu, unde se aflau.

În minte îi reveneau constant imagini ale demonului spărturilor. Ce animal maiestuos! O mâncau degetele să

deseneze Amintirea pe care şi-o întipărise. Picioarele erau mai groase decât îşi imaginase; spre deosebire de piciorogar, ale cărui picioare mici, fusiforme, ca nişte spini, susţineau un trup gros. Creatura aia radia putere. Aidoma crestei-albe, numai că era enormă şi părea cu mult mai din altă lume.

Ajunseseră destul de departe de ea. Shallan spera că sunt în siguranţă. Pe măsură ce înaintau în noapte, se simţea tot mai obosită, mai ales fiindcă se trezise devreme ca să se alăture expediţiei.

Se uită pe furiş la sferele din punga ei. Erau neguroase, le secătuise pe toate în timpul fugii. Binecuvântat fie Atotputernicul pentru Lumina de Furtună – ar fi trebuit să deseneze o glifă ca mulţumire. Fără vigoarea şi rezistenţa pe care i le împrumutase, n-ar fi putut ţine pasul cu picioarele lungi ale lui Kaladin.

Însă acum era al furtunii de istovită. Ca şi cum Lumina i-ar fi dat putere pentru ca apoi s-o secătuiască pe toată.

La următoarea răscruce, Kaladin se opri şi se uită la ea.

Shallan îi răspunse cu un zâmbet slab.

— Trebuie să ne oprim peste noapte, spuse el.

— Îmi pare rău.

— Nu e doar din pricina ta, zise el, privind cerul. Ca să fiu sincer, n-am idee dacă mergem sau nu în direcţia bună. M-am dezorientat cu desăvârşire. Dacă dimineaţă o să ne putem da seama de unde răsare soarele, o să ştim încotro trebuie s-o luăm.

Ea dădu din cap.

— Vom avea totuşi destul timp să ne-ntoarcem în tabără, adăugă Kaladin. Nu sunt motive de îngrijorare.

Felul în care o spusese o făcu pe Shallan să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Însă îl ajută să găsească un loc mai uscat decât solul din jur şi se aşezară, cu sferele între ei, ca un simulacru de foc. Kaladin căută în raniţa pe care o găsise – o luase de la un soldat mort – şi scoase câteva raţii de turtă şi de pastramă de chull. Nu era cea mai ispititoare mâncare pe care ţi-o puteai imagina, dar era mai bună decât nimic.

Shallan se sprijini cu spatele de perete şi mancă, uitându-se în sus. Turta fusese făcută din grâne Animmodelate – gustul rânced era de neconfundat. Norii o împiedicau să vadă stelele, dar în faţa lor se mişcau câţiva stelespreni, conturând modele

îndepărtate.

— E ciudat, şopti ea, în timp ce Kaladin continua să mănânce. Nu sunt aici, jos, decât de o jumătate de noapte, dar mi se pare c-a trecut mult mai mult timp. Culmile platourilor par atât de departe, nu-i aşa?

El mormăi ceva.

— A, da, zise Shallan. Mormăitul podarului. Un limbaj în sine. Trebuie să m-ajuţi să repet accentele şi tonurile; încă nu-l vorbesc fluent.

— Ai fi un podar groaznic.

— Prea scund?

— Ei, da. Şi prea feminin. Mă-ndoiesc că ai arăta bine în costumul tradiţional, pantaloni scurţi şi vestă descheiată. Sau, mai degrabă, probabil ai arăta prea bine. S-ar putea să le cam distragi atenţia celorlalţi podari.

Ea zâmbi, căutând în săculeţ ca să-şi scoată blocul de desen şi creioanele. Bine măcar că se prăbuşise fără să le piardă. Începu să deseneze, fredonând încet pentru sine şi furând o sferă ca să aibă lumină. Model continua să stea pe fusta ei, mulţumindu-se să tacă în prezenţa podarului.

— Furtuni, spuse Kaladin. Doar nu te desenezi purtând o asemenea îmbrăcăminte…

— Ba da, fireşte, răspunse ea. Fac pentru tine portrete senzuale după numai câteva ore petrecute împreună în spărturi.

Trase o linie. Stai bine cu imaginaţia, băiatule de pod.

— Ei, păi despre asta vorbeam, bombăni el, ridicându-se şi venind să vadă ce desena ea. Credeam că eşti obosită.

— Sunt istovită. Şi trebuie să mă destind.

Evident. Primul desen n-avea să fie al demonului spărturilor. Avea nevoie de ceva pentru încălzire.

Aşa că desenă drumul lor prin spărturi. O hartă, sau ceva asemănător, dar mai degrabă un desen al spărturilor, aşa cum le-ar fi putut vedea de sus. Destul de ingenios ca să fie interesant, deşi era sigură că greşise câteva creste şi câteva colţuri.

— Ce e ăsta? întrebă Kaladin. Un tablou al Câmpiilor?

— Un soi de hartă, răspunse Shallan, dar se strâmbă.

Ce spunea despre ea faptul că nu era în stare să tragă, ca un om obişnuit, doar câteva linii ca să arate unde se aflau? Ei îi trebuia o hartă ca un tablou.

— Nu mi-e cunoscută forma completă a platourilor pe care le-am ocolit, ştiu doar prin ce spărturi am mers.

— Îţi aminteşti totul atât de bine?

Vânturi de furtună. N-avusese de gând să păstreze secretul memoriei ei vizuale într-o mai mare măsură?

— Ăă... Nu, nu chiar. Am făcut multe presupuneri.

Se simţea ca o proastă fiindcă-şi dezvăluise talentul. Veil ar fi dojenit-o. De fapt, era mare păcat că acolo, jos, nu se afla Veil. S-ar fi descurcat mai bine în acea încercare de supravieţuire-în-pustietate.

Kaladin îi luă desenul din mână, se ridică şi-l privi în lumina unei sfere.

— Ei, dacă harta ta e corectă, înseamnă c-am mers spre sud în loc să mergem spre vest. Am nevoie de lumină ca să mă orientez mai bine.

— Poate, spuse ea, luând o altă foaie ca să-nceapă să deseneze demonul spărturilor.

— Aşteptăm să răsară soarele, zise Kaladin. O să-mi arate în ce parte trebuie să mergem.

Shallan dădu din cap şi-şi începu desenul în vreme ce el îşi găsi un loc şi se întinse, cu haina împăturită în chip de pernă. Ea ar fi vrut să se lase în voia somnului, dar desenul ăla nu putea s-aştepte. Măcar avea ceva important de pus pe hârtie.

Nu rezistă decât vreo jumătate de oră – timp în care făcu nu mai mult de un sfert din desen – înainte de a fi nevoită să-l lase deoparte, să se culce pe pământul tare, ghemuindu-se cu raniţa drept pernă, şi să-şi îngăduie să adoarmă.

Când o trezi Kaladin, înghiontind-o cu coada suliţei, era încă întuneric. Shallan gemu, se rostogoli pe solul spărturii şi, somnoroasă, încercă să-şi pună perna peste cap.

Şi pastrama de chull căzu, fireşte, peste ea. Kaladin chicoti.

Sigur, asta-l făcea să râdă. Al furtunii om. Shallan se întrebă cât reuşise să doarmă. Cu ochii înceţoşaţi, clipi ca să-şi concentreze privirea asupra îndepărtatei deschideri din partea de sus a spărturii.

Nu se zărea nici cea mai măruntă licărire de lumină. Atunci

poate fuseseră două sau trei ore de somn? Sau de somnolenţă? Definirea modului în care îşi petrecuse timpul era discutabilă. Probabil că l-ar fi numit „zbuciumare şi răsucire pe pământ stâncos, întrerupte din când în când de treziri cu o tresărire, pentru a descoperi că propria salivă a dat naştere unei mici băltoace”. Dar înşiruirea asta nu se prelingea frumos printre buze. Spre deosebire de mai înainte pomenita salivă.

Se săltă în capul oaselor şi-şi întinse braţele şi picioarele amorţite, apoi se convinse că mâneca nu i se descheiase peste noapte şi că nu se întâmplase nimic altceva la fel de jenant.

— Trebuie să fac o baie, se văicări.

— O baie? se miră Kaladin. Nu eşti departe de civilizaţie decât de o singură zi.

Ea pufni.

— Simplul fapt că tu eşti obişnuit cu duhoarea podarilor nespălaţi nu înseamnă că trebuie să-ţi împrumut obiceiurile.

Kaladin rânji, luă o bucată de pastramă de pe umărul ei şi-o aruncă în gură.

— În oraşul în care-am crescut eu, ziua pentru baie era una pe săptămână. Cred că până şi ochi-luminoşilor de-acolo li s-ar fi părut bizar că aici toată lumea, chiar şi soldaţii de rând, fac baie mai des.

Cum îndrăznea să fie atât de binedispus în zori? Sau, mai degrabă, înainte de-a se ivi zorii? Azvârli cu o bucată de pastramă în el când se uita în altă parte. Al furtunii podar o prinse.

Îl urăsc.

— Demonul spărturilor nu ne-a mâncat cât am dormit, spuse el, punând înapoi, în raniţă, totul, în afară de un burduf cu apă. Aş zice că, aşa cum stau lucrurile, e cel mai mare noroc la care ne putem aştepta. Haide, ridică-te. Harta ta îmi dă idee încotro s-o luăm, şi ne putem uita după soare ca să ne dăm seama dacă suntem pe drumul bun. Vrei să batem marea furtună, nu?

— Pe tine-aş vrea să te bat, bombăni ea. Cu băţul.

— Ce-a fost asta?

— Nimic, răspunse ea, ridicându-se şi încercând să-şi aranjeze cumva părul răvăşit.

Furtuni. Probabil era imaginea vie a efectului unui trăsnet asupra unei călimări cu cerneală roşie. Oftă. N-avea perie, iar Kaladin nu părea dispus să-i lase timp să-şi împletească părul

într-o coadă, aşa că-şi puse cizmele – purtarea aceleiaşi perechi de ciorapi două zile la rând era cea mai neînsemnată dintre umilinţele de care avea parte – şi îşi luă săculeţul. Kaladin luase raniţa.

Se târî în urma lui prin spărturi, cu stomacul plângându-i-se de prea puţina mâncare primită cu o seară înainte. Mâncarea n-o încânta, aşa că îl lăsă să bolborosească. „Ca învăţătură de minte”, se gândi. Indiferent ce-ar fi putut însemna asta.

Shallan căscă şi-apoi îl prinse pe Kaladin din urmă.

Într-un final, cerul începu să se lumineze, iar direcţia din care veneau razele de lumină le spunea că sunt pe drumul cel bun. Kaladin redeveni aceeaşi persoană tăcută care obişnuia să fie, iar buna dispoziţie de mai devreme dispăru. În schimb, părea să fie măcinat de tot felul de gânduri negre.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Mă gândeam ce bine-a fost cât am avut puţină linişte, spuse el. Fără să mă bată nimeni la cap.

— Mincinosule. De ce te străduieşti din greu să ţii oamenii la distanţă?

— Poate fiindcă pur şi simplu n-am chef de-o altă ceartă.

— N-o să fie nicio ceartă, zise ea, căscând din nou. E prea devreme pentru certuri. Verifică. Insultă-mă.

— Nu vreau...

— Insultă-mă! Imediat!

— Aş prefera să merg prin spărturile astea cu un ucigaş înrăit. Dacă discuţia n-ar mai avea niciun haz, măcar aş putea scăpa de el cu uşurinţă.

— Iar ţie-ţi put picioarele, spuse ea. Vezi? E prea devreme. La ora asta nu pot fi spirituală. Aşa că, fără certuri.

Shallan şovăi, apoi adăugă, cu voce mai dulce:

— În plus, niciun ucigaş n-ar fi de acord să te însoţească. La urma urmelor, oricine are nevoie de nişte standarde.

Kaladin pufni, iar colţurile buzelor lui se ridicară puţin.

— Atenţie, zise ea, sărind peste un trunchi răsturnat. Ăsta a fost aproape un zâmbet – iar ceva mai devreme aş fi putut jura că eşti vesel. Mă rog, întrucâtva mulţumit. Oricum, dacă-ncepi să fii în toane mai bune, o să distrugi întreaga diversitate a acestei călătorii.

— Diversitate?

— Da. Dacă suntem amândoi o companie plăcută, s-a zis cu

măiestria artistică. Vezi tu, adevărata artă înseamnă contrast. Părţi luminoase şi părţi întunecate. Doamna fericită, zâmbitoare, radioasă şi podarul sumbru, meditativ şi urât mirositor.

— Asta... Kaladin se opri locului. Urât mirositor?

— Un portret grandios înfăţişează eroul redând un contrast inerent – puternic şi totuşi sugerând o slăbiciune, astfel încât privitorul să poată să se identifice cu el. Mica ta problemă ar da naştere unui contrast vivace.

— Ai putea vreodată să redai asta într-un desen? întrebă Kaladin, încruntându-se. Plus că eu nu miros urât.

— O, aşadar deja încep se-mbunătăţească lucrurile? Ura!

Kaladin o privi uluit.

— Nedumerire, spuse ea. O voi lua, cu bunăvoinţă, drept semn că te uimeşte umorul de care pot da dovadă la o oră atât de matinală.

Shallan se aplecă spre el şi îi şopti, cu un aer conspirativ:

— De fapt, nu sunt foarte spirituală. Par astfel pur şi simplu fiindcă se-ntâmplă să fii tu foarte prost. Contrastul, ţi-aduci aminte?

Zâmbi, apoi se îndepărtă, fredonând pentru sine. De fapt, ziua începea să i se pară mult mai frumoasă. De ce fusese mai devreme în toane rele?

Kaladin alergă ca s-o ajungă din urmă.

— Furtuni, femeie. Nu ştiu ce să cred despre tine.

— E de preferat să nu crezi c-ar trebui să fiu ucisă.

— Sunt surprins că încă n-a făcut-o nimeni, zise Kaladin şi clătină din cap. Răspunde-mi sincer. De ce eşti aici?

— Ei, s-a prăbuşit un pod şi am căzut...

El oftă.

— Îmi pare rău, spuse Shallan. Ai ceva care mă-ncurajează să mă ţin de glume, băiatule de pod. Chiar şi cu noaptea-n cap. Oricum, vrei să ştii de ce-am venit aici? Adică, în primul rând, vorbeşti despre Câmpiile Sfărâmate?

El dădu din cap. Avea un soi de frumuseţe necizelată. Ca a unei stânci în comparaţie cu a unei sculpturi superbe, cum era Adolin.

Însă fervoarea lui Kaladin o speria. Părea să stea aproape tot timpul cu dinţii încleştaţi, să nu-şi îngăduie – şi să nu-i îngăduie nimănui altcuiva – să se aşeze pur şi simplu şi să se destindă.

— Am venit din pricina cercetărilor lui Jasnah Kholin, spuse ea.

Lucrările pe care le-a început nu trebuie să fie abandonate.
— Şi Adolin?
— Adolin e o surpriză încântătoare.
Trecură pe lângă un întreg perete acoperit de lujeri cu rădăcinile în aceeaşi porţiune de stâncă spartă aflată mai sus. Se răsuciră şi se retraseră la apropierea lui Shallan. „Extrem de alerţi", notă ea. „Mai iuţi decât majoritatea lujerilor." Erau opusul celor din grădinile de acasă, unde plantele stăteau de atât de multă vreme la adăpost. Încercă să prindă unul ca să taie o bucată, dar se mişca prea repede.
Fir-ar să fie. O voia ca s-o planteze, după întoarcerea în tabără, pentru experimente. Pretinzând că se afla acolo ca să exploreze şi să descopere specii noi îi era mai uşor să-şi alunge gândurile sumbre. Îl auzi pe Model zumzăind uşor pe fusta ei, de parcă ar fi înţeles ce făcea, abătându-şi atenţia de la gravitatea situaţiei şi de la pericole. Îl plesni. Ce-ar fi crezut podarul dacă i-ar fi auzit hainele zumzăind?
— Doar o clipă, spuse, când prinse în sfârşit un lujer.
Sprijinit în suliţă, Kaladin o privi tăind vârful lujerului cu un cuţitaş pe care-l ţinea în săculeţ.
— Cercetările lui Jasnah, spuse el. Au vreo legătură cu construcţiile ascunse aici, sub crem?
— Ce te face să crezi asta?
Shallan îndesă vârful lujerului într-o călimară goală, pe care-o purta în săculeţul pentru specimene.
— Te-ai străduit prea mult s-ajungi aici, spuse el. Chipurile ca să studiezi pupa unui demon al spărturilor. Şi încă o pupă moartă. Trebuie să fie vorba de mai mult decât atât.
— Văd că nu-nţelegi natura captivantă a erudiţiei.
Shallan clătină călimara.
Kaladin pufni.
— Dacă voiai doar să vezi o pupă, le-ai fi cerut să-ţi aducă una. Au săniile alea pentru răniţi, trase de chulli; ar fi putut s-o care cu una dintre ele. Nu era nevoie să vii tu încoace.
Rahat. Un argument solid. Bine că Adolin nu se gândise la asta. Prinţul era minunat, şi cu siguranţă nu era prost, dar era, totodată... Înclinat spre raţionamente directe.
Podarul se dovedea a fi cu totul altfel. Felul în care o privea, felul în care gândea. Ba chiar, îşi dădu ea seama, şi felul în care vorbea. Ca un ochi-luminoşi educat. Dar ce era cu stigmatele de

sclav de pe fruntea lui? Părul le ascundea, însă avea impresia că unul era shash.

Poate că ar fi trebuit să-şi petreacă mai mult timp punându-şi întrebări despre ceea ce urmărea Kaladin, aşa cum se părea că-l mistuie pe el curiozitatea în privinţa motivelor acţiunilor ei.

— Bogăţii, spuse el, în vreme ce-şi continuau drumul.

Ca să poată trece şi ea, împinse într-o parte câteva crengi uscate ieşite dintr-o crăpătură.

— Există un soi de comoară pe care-o cauţi? Dar... nu. Te poţi îmbogăţi cu uşurinţă prin căsătorie.

Shallan trecu prin locul eliberat de Kaladin pentru ea fără să-i răspundă.

— Înainte de povestea asta, nu auzise nimeni de tine, continuă el. Casa Davar are într-adevăr o fiică de vârsta ta şi te potriveşti descrierii. Ai putea fi o impostoare, dar chiar eşti o ochi-luminoşi, iar casa aia vedenă nu e de vreo importanţă deosebită. Dac-ai vrea să-ţi dai silinţa să impresionezi pe cineva, n-ai alege un bărbat aflat pe o poziţie mai importantă?

— S-ar părea că te-ai gândit mult la asta.

— Ţine de slujba mea.

— Am fost sinceră cu tine – cercetările lui Jasnah sunt într-adevăr motivul care m-a adus pe Câmpiile Sfărâmate. Cred că lumea însăşi ar putea fi în pericol.

— De-asta i-ai vorbit lui Adolin despre parshi.

— O clipă. De unde ştii...? Oamenii tăi din gardă au fost cu noi acolo, pe terasă. Ei ţi-au povestit? Nu mi-am dat seama că erau destul de-aproape ca să ne-audă.

— Am ţinut neapărat să le spun să stea cât mai aproape, mărturisi Kaladin. La momentul ăla, eram pe jumătate convins că ai venit aici ca să-l asasinezi pe Adolin.

Ei, măcar era sincer. Şi vorbea fără menajamente.

— Oamenii mei mi-au povestit că păreai să pledezi pentru uciderea parshilor.

— N-am spus aşa ceva. Deşi mă tem că s-ar putea ca parshii să ne trădeze. E o idee controversată, mă îndoiesc că i-aş putea convinge pe Înalţii Prinţi fără să am mai multe dovezi.

— Totuşi, dacă ţi-ai impune părerea, întrebă Kaladin, părând curios, ce-ai face? În privinţa parshilor.

— I-aş exila.

— Şi cine i-ar înlocui? Ochi-întunecaţii?

— N-am zis că ar fi simplu, răspunse ea.
— Le-ar trebui mai mulţi sclavi, zise Kaladin meditativ. O mulţime de oameni cinstiţi s-ar putea trezi cu stigmate.
— Încă mai eşti supărat pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, nu?
— Tu n-ai fi?
— Ba da, cred c-aş fi. Îmi pare sincer rău pentru că ai fost tratat aşa, dar putea fi mai rău. Puteai fi spânzurat.
— N-aş fi vrut să fiu în pielea călăului care ar fi încercat asta.
Dincolo de vocea lui şoptită se simţise înverşunarea.
— Nici eu, spuse Shallan. Cred că, pentru un călău care vrea să se afirme, uciderea prin spânzurare e o alegere jalnică. E mai bine să fii omul cu securea.
El îi răspunse cu o privire încruntată.
— Ştii, fiecare cap azvârlit dintr-o lovitură cu fruntea-n ţărână te-azvârle cu un pas mai în frunte...
Kaladin se holbă la ea. Apoi, o clipă mai târziu, strânse din ochi, cutremurându-se.
— Furtuni! Îngrozitor!
— Nu, a fost amuzant. Se pare că amesteci prea des noţiunile astea două. Nu-ţi face griji. Sunt aici ca să te-ajut.
El clătină din cap.
— Nu vreau să spun că nu eşti spirituală, Shallan. Pur şi simplu am senzaţia că te străduieşti prea mult. Lumea nu e un loc însorit şi n-o să schimbi asta încercând cu disperare să faci din orice o glumă.
— Practic, ripostă ea, chiar e un loc însorit. Jumătate din timp.
— Poate pentru oameni ca tine.
— Asta ce vrea să-nsemne?
Kaladin se strâmbă.
— Uite ce e, nu vreau să ne certăm iar, bine? Doar... Te rog. Hai să schimbăm subiectul.
— Şi dacă-ţi promit că n-o să mă înfurii?
— Eşti în stare de aşa ceva?
— Bineînţeles, îmi petrec cea mai mare parte a timpului fără să fiu furioasă. Mă pricep foarte bine. Cu siguranţă cea mai parte a timpului în care nu sunt cu tine, dar cred c-o să mă descurc.
— O faci din nou, spuse el.
— Îmi pare rău.
Merseră câteva clipe în tăcere, trecând pe lângă plante în

floare sub care se afla un schelet şocant de intact, cumva câtuşi de puţin tulburat de scurgerea apei prin spărtură.

— Bun, zise Kaladin. Uite ce e. Îmi pot imagina cum arată lumea în ochii unei persoane ca tine. Răsfăţată în copilărie, având tot ce şi-a dorit. Pentru cineva ca tine, viaţa e superbă şi însorită, şi merită să râzi pe seama ei. Nu e vina ta şi n-ar trebui să te condamn pentru asta. N-ai fost nevoită să te confrunţi cu suferinţa şi cu moartea, ca mine. N-ai mers umăr lângă umăr cu tristeţea.

Tăcere. Shallan nu-i răspunse. Cum ar fi putut să răspundă la aşa ceva?

— Ce e? întrebă el, într-un târziu.

— Încerc să-mi dau seama cum să reacţionez. Vezi tu, ai spus ceva foarte, foarte amuzant.

— Atunci de ce nu râzi?

— Ei, nu e acel soi de amuzament.

Îi întinse săculeţul şi păşi pe o culme stâncoasă scundă, care trecea prin mijlocul unei bălţi adânci. Solul era de obicei plat – datorită tuturor depunerilor de crem –, dar acolo adâncimea apei părea de o treime sau chiar de o jumătate de stânjen.

Shallan traversă cu mâinile întinse, clătinându-se.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles, spuse, păşind cu mare atenţie. Crezi că eu am avut o viaţă simplă, fericită, plină de soare şi de bucurii. Dar presupui şi că am secrete întunecate, malefice, aşa că mă priveşti cu suspiciune, ba chiar şi cu ostilitate. Îmi spui că sunt arogantă şi presupui că-i consider pe ochi-întunecaţi jucăriile mele, dar, când îţi spun că încerc să-i protejez – pe ei şi pe toţi ceilalţi oameni – sugerezi că mă amestec unde nu-mi fierbe oala şi că ar trebui să las lucrurile în voia lor.

Ajunse în cealaltă parte a bălţii şi se întoarse spre el.

— Crezi c-am făcut un rezumat fidel al discuţiilor noastre de până acum, Kaladin cel Binecuvântat de Furtună?

El se strâmbă.

— Cred că da.

— Oho, zise ea, pari cu siguranţă să mă cunoşti foarte bine. Mai ales dacă ţinem cont c-ai început discuţia asta spunând că nu ştii ce să crezi despre mine. O afirmaţie stranie din partea cuiva care, din punctul meu de vedere, pare să fi dedus totul. Data viitoare când o să-mi fie greu să hotărăsc ce să fac, o să

te-ntreb pe tine, fiindcă s-ar părea că mă-nţelegi mai bine decât mă-nţeleg eu însămi.

Kaladin traversă pe aceeaşi muchie stâncoasă şi ea îl privi cu îngrijorare, fiindcă îi căra săculeţul. Totuşi avea mai multă încredere în el decât în ea însăşi ca să-l treacă peste baltă cu bine. Întinse mâna după săculeţ când Kaladin ajunse pe mal, dar se văzu nevoită să pună mâna pe braţul podarului ca să-i atragă atenţia.

— Ce zici de asta? întrebă, privindu-l în ochi. Îţi garantez, solemn şi invocând al zecelea nume al Atotputernicului, că nu vreau nicidecum răul lui Adolin şi al familiei sale. Vreau să-mpiedic un dezastru. S-ar putea să mă înşel şi s-ar putea să fi fost îndrumată pe o cale greşită, dar îţi jur că sunt sinceră.

El o privi atât de intens în ochi, încât Shallan fu cuprinsă de un fior. Podarul era un om călăuzit de pasiune.

— Te cred, spuse el. Şi cred că atât e de-ajuns.

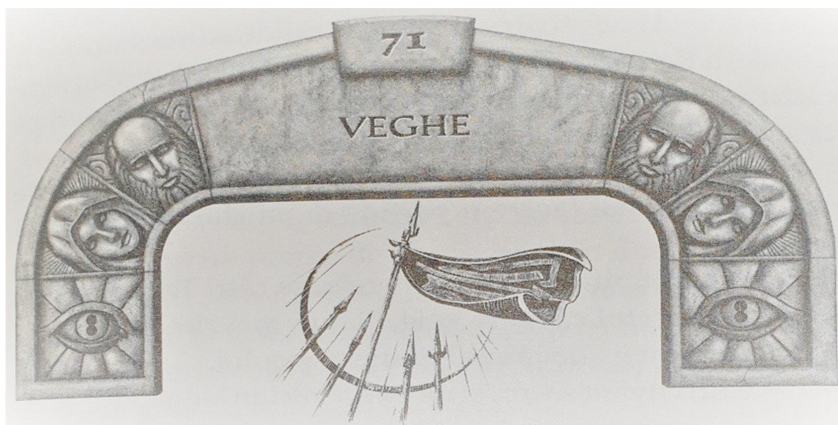
Se uită în sus, apoi înjură.

— Ce e? întrebă ea, ridicându-şi privirea către lumina îndepărtată.

Soarele trăgea cu ochiul de dincolo de marginea unei culmi. A altei culmi decât ar fi trebuit. Nu mai mergeau spre vest. Se rătăciseră din nou, înaintau către sud.

— Fir-ar să fie! exclamă Shallan. Dă-mi săculeţul. Trebuie să desenez drumul.

71
VEGHE

El poarta povara urii divine a Zeului, desprinsă din contextul virtuţilor sale. E ceea ce l-am făcut noi să fie, bătrâne prieten. Şi ceea ce, din nefericire, şi-a dorit el însuşi să devină.

— Eram tânăr, spuse Teft, aşa că n-am auzit prea multe. Pe Kelek, n-am vrut s-aud prea multe. Familia mea nu făcea ceea ce ţi-ai dori să facă părinţii tăi, bine? Nu voiam să ştiu. Aşa că nu e de mirare că nu-mi aduc aminte.

Sigzil dădu din cap în acel stil al său, blajin, dar enervant. Azishul pur şi simplu ştia nişte lucruri. Şi te făcea pe tine să-i spui nişte lucruri. O nedreptate, asta era. Cumplit. De ce ajungea Teft să stea de pază în acelaşi schimb cu el?

Stăteau pe bolovani, lângă o spărtură, chiar dincolo de marginea de est a taberei lui Dalinar. Sufla un vânt rece. În noaptea următoare avea să fie o mare furtună.

„O să se-ntoarcă până atunci. Cu siguranţă până atunci."

Un cremling trecu pe lângă ei în fugă. Teft azvârli o piatră după el, gonindu-l către o crăpătură din apropiere.

— Oricum, nu ştiu de ce vrei s-auzi toate astea. Nu sunt de niciun folos.

Sigzil dădu din cap. Al furtunii străin.

— Bine, fie, continuă Teft. Era un soi de cult, înţelegi tu, numit Clarvăzătorii. Credeau... ei bine, credeau că dacă pot găsi o cale de reîntoarcere a Pustiitorilor, se vor întoarce şi Cavalerii

Radianţi. O prostie, nu-i aşa? Numai că ştiau nişte lucruri. Lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie, lucruri pe care le poate face Kaladin.

— Îmi dau seama că-ţi vine greu, zise Sigzil. În loc de asta, vrei să mai facem o partidă de michim, ca să treacă timpul?

— De fapt, vrei să-mi iei sferele, se răsti Teft, făcându-i semn cu degetul că n-are voie. Şi nu-i mai zice aşa.

— Michim e adevăratul nume al jocului.

— E un cuvânt sacru, şi nu există niciun joc al cărui nume să fie un cuvânt sacru.

— Acolo de unde vine jocul, cuvântul nu e sacru, ripostă Sigzil, evident plictisit.

— Dar acum nu ne aflăm în locul ăla, nu? Spune-i altcumva.

— Credeam c-o să-ţi placă, spuse Sigzil, adunând pietrele colorate folosite pentru joc.

Mizai pe ele, adunate într-o grămăjoară, încercând să ghiceşti pe care le ascunsese potrivnicul tău.

— E un joc care depinde de priceperea ta, nu de noroc, aşa că nu ofensează sensibilităţile vorine.

Teft îl privea cum aduna pietrele. Poate era mai bine să-şi piardă toate sferele la blestemăţia aia de joc. Când avea bani, nu i se putea acorda încredere.

— Credeau, continuă el, că e mult mai probabil ca oamenii să-şi arate puterile atunci când le sunt vieţile în pericol. Aşa că... puneau vieţi în pericol. Pe ale membrilor grupului lor – niciodată pe a vreunui inocent din afară, binecuvântate fie vânturile. Dar oricum era destul de rău şi aşa. Am văzut oameni care se lăsau azvârliţi de pe stânci, i-am văzut legaţi într-un loc, cu o lumânare care ardea o funie, până când bolovanul pe care-l susţinea cădea peste ei, strivindu-i. Era rău, Sigzil. Îngrozitor. Genul de lucruri la care n-ar trebui să se uite nimeni, şi cu atât mai puţin un băiat de numai şase ani.

— Şi ce-ai făcut? întrebă încet Sigzil, legând strâns şnurul pungii în care-şi ţinea pietrele.

— Nu-i treaba ta, îl repezi Teft. Nici măcar nu ştiu de ce vorbesc despre asta cu tine.

— E-n ordine, spuse Sigzil. Pot să-mi dau seama...

— I-am denunţat, izbucni Teft. La lordul oraşului. I-a judecat, a fost un proces de proporţii. Şi în final i-a executat pe toţi. Asta n-am înţeles-o niciodată. Nu erau un pericol decât pentru ei înşişi.

Au fost pedepsiţi cu moartea pentru că erau în pericol să se sinucidă. O tâmpenie, asta a fost. Ar fi trebuit găsită o cale de a-i ajuta...

— Părinţii tăi?

— Mama a murit din pricina blestemăţiei ăleia cu piatra suspendată, răspunse Teft. Ea credea cu adevărat, Sig. Credea că le are în ea, înţelegi? Că are puterile. Că, dac-o să fie în pragul morţii, se vor trezi şi se va salva...

— Şi tu te-ai uitat?

— Furtuni, nu! Crezi că propriul ei fiu ar fi fost lăsat să se uite la aşa ceva? Eşti nebun?

— Dar...

— Totuşi, l-am văzut pe tata murind, zise Teft, îndreptându-şi către Câmpii privirea pierdută. Spânzurat.

Clătină din cap, căutând ceva în buzunar. Unde pusese sticluţa? Când se întoarse, îl zări pe celălalt flăcău care stătea acolo, răsucindu-şi cutiuţa între degete, aşa cum făcea de obicei. Renarin.

Teft nu era adeptul aiurelilor de soiul celor susţinute de Moash, care voia să-i răstoarne pe ochi-luminoşi. Atotputernicul îi aşezase acolo unde le era locul, şi a cui treabă era să-i pună hotărârea la îndoială? Nu a suliţaşilor, cu siguranţă. Dar, într-un fel, prinţul Renarin era la fel de rău ca Moash. Niciunul nu-şi cunoştea locul. Un ochi-luminoşi dornic să se alăture Podului Patru era tot atât de nesocotit ca un ochi-întunecaţi care-i vorbea regelui prosteşte şi cu semeţie. Flăcăul nu se găsea la locul potrivit, chiar dacă aparent era pe placul celorlalţi podari.

Şi, fireşte, Moash era acum unul dintre ei. Furtuni! Oare-şi lăsase sticluţa în baracă?

— Atenţie, Teft, spuse Sigzil, ridicându-se în picioare.

Teft se întoarse şi văzu bărbaţi în uniformă apropiindu-se. Se grăbi să se ridice, înşfăcându-şi suliţa. Era Dalinar Kholin, însoţit de mai mulţi dintre sfetnicii săi ochi-luminoşi şi de Drehy şi Cikatrice de la Podul Patru, gărzile lui de corp din acea zi. Moash fiind promovat, iar Kaladin... ei bine, neaflându-se acolo... Teft preluase împărţirea însărcinărilor. Dar-ar furtuna, nimeni altcineva nu voia s-o facă. Ziceau că el e acum comandantul. Idioţi.

— Luminlordul meu, spuse, lovindu-se cu palma peste piept, ca salut.

— Adolin mi-a spus că veniţi aici, zise Înaltul Prinţ.

Îi aruncă o scurtă privire lui Renarin, care se ridicase de asemenea şi-l saluta, de parcă n-ar fi fost chiar tatăl lui.

— O faceţi prin rotaţie, din câte înţeleg?

— Da, domnule, răspunse Teft, uitându-se la Sigzil.

Vegheau într-adevăr prin rotaţie.

Numai Teft era acolo aproape în fiecare schimb.

— Soldat, chiar crezi că e viu, undeva, acolo? întrebă Dalinar.

— Este, domnule, răspunse Teft. Aici nu e vorba de ceea ce cred eu sau oricine altcineva.

— A căzut de la o înălţime de câteva zeci de stânjeni, sublinie Dalinar.

Teft rămase în poziţia de drepţi. Înaltul Prinţ nu pusese o întrebare, aşa că el nu răspunse.

Trebuia să-şi scoată din minte câteva imagini cumplite. Kaladin lovit la cap în cădere. Kaladin strivit de podul prăbuşit. Kaladin zăcând cu un picior rupt, neavând cum să găsească sfere ca să se vindece. Băiatul ăla neghiob se credea uneori nemuritor.

Pe Kelek. Cu toţii îl credeau nemuritor.

— O să se-ntoarcă, domnule, îi spuse Sigzil lui Dalinar. O să iasă din spărtură căţărându-se pe aici. O să fie bine dacă vom fi de faţă, să-l întâmpinăm, în uniforme, cu suliţele lustruite.

— Aşteptăm în timpul nostru liber, domnule, zise Teft. Niciunul dintre noi trei nu trebuie să se afle acum altundeva.

Roşi imediat ce rosti cuvintele. Şi abia ce se gândise cum le răspundea Moash mai-marilor săi!

— Soldat, n-am venit să vă ordon să renunţaţi la însărcinarea pe care v-aţi ales-o, spuse Dalinar. Am vrut doar să fiu sigur că vă purtaţi de grijă. Nimeni nu trebuie să sară peste mese ca s-aştepte aici şi nu vreau să vă vină ideea să rămâneţi de veghe pe timpul unei mari furtuni.

— Ăă, da, domnule.

Teft renunţase la masa de dimineaţă ca să vină acolo. De unde aflase Dalinar?

— Noroc, soldat, spuse Înaltul Prinţ, apoi se îndepărtă, flancat de însoţitorii săi, aparent ca să inspecteze batalionul aflat cel mai aproape de marginea estică a taberei.

Soldaţii alergau aidoma cremlingilor după furtună, cărând saci cu provizii şi stivuindu-i în barăcile lor. Momentul plecării lui

Dalinar în expediţia de pe Câmpii se apropia cu iuţeală.

— Domnule! strigă Teft în urma lui.

Dalinar se întoarse spre el, iar însoţitorii lui amuţiră, lăsându-şi frazele neterminate.

— Nu ne credeţi, spuse Teft. Adică nu credeţi c-o să se-ntoarcă.

— E mort, soldat. Dar înţeleg că simţiţi totuşi nevoia să vă aflaţi aici.

Înaltul Prinţ îşi atinse umărul cu mâna, ca salut pentru morţi, apoi îşi continuă drumul.

Ei bine, Teft considera că e în ordine dacă Dalinar nu crede.Avea să fie doar cu mult mai surprins la întoarcerea lui Kaladin.

„Mare furtună la noapte” se gândi Teft, aşezându-se la loc pe bolovanul lui. „Haide, flăcăule. Ce faci acolo?”

Kaladin se simţea ca unul dintre cei zece neghiobi.

De fapt, se simţea ca toţi zece la un loc. De zece ori un idiot. Dar în mod aparte ca Eshu, care vorbea despre lucruri pe care nu le înţelegea în faţa celor care le înţelegeau.

În adâncul spărturilor era greu să te orientezi, însă de obicei putea să-şi dea seama încotro merge după modul în care erau stivuite resturile. Apa curgea de la est spre vest, dar seca în sens invers – aşa că fisurile din pereţi în care fuseseră îndesate şi strivite resturile se aflau spre vest, iar locurile unde se depuseseră într-un mod mai firesc – pe măsură ce seca apa – indicau estul.

Instinctul îi spunea încotro să meargă. Şi de data asta îl înşelase. N-ar fi trebuit să fie atât de încrezător. Probabil că, atât de departe de tabere, apa se scurgea în alt mod.

Furios pe sine însuşi, o lăsă pe Shallan să deseneze şi se îndepărtă.

— Syl? întrebă, odată ajuns la o oarecare distanţă.

Niciun răspuns.

— Sylphrena! spuse, cu voce mai sonoră.

Oftă şi se întoarse la Shallan, care îngenunchease pe muşchiul de pe sol – renunţase evident să-şi mai ferească rochia

delicată de pete şi de rupturi – şi desena pe blocul de foi. Ea era un alt motiv pentru care se simţea ca un neghiob. N-ar fi trebuit s-o lase să-l provoace astfel. Ar fi putut să-şi păstreze insultele pentru alţi ochi-luminoşi, cu mult mai supărători. De ce-şi pierdea controlul când stătea de vorbă cu ea?

„Ar fi fost cazul să-mi învăţ lecţia”, se gândi, în vreme ce ea continua să deseneze, cu o expresie tot mai concentrată. „Până acum a câştigat cu uşurinţă toate disputele noastre.”

Se sprijini de peretele spărturii, cu suliţa în scobitura cotului, strălucind uşor în lumina sferelor strâns legate de vârful ei. Făcuse presupuneri neîntemeiate în privinţa lui Shallan, aşa cum remarcase ea, în cuvinte atât de muşcătoare. Şi asta în repetate rânduri. Ca şi cum o parte din el şi-ar fi dorit extrem de mult să o deteste.

Măcar dac-ar fi putut s-o găsească pe Syl. Totul ar fi fost mai bine dacă ar fi putut iarăşi s-o vadă, dacă ar fi ştiut că nu i s-a întâmplat nimic rău. Ţipătul ăla...

Ca să-şi abată gândurile în altă parte, se apropie de Shallan şi se aplecă să-i vadă desenul.

Harta era mai degrabă un tablou, unul nefiresc de asemănător cu ceea ce văzuse, cu nopţi în urmă, când zburase deasupra Câmpiilor Sfărâmate.

— E necesar să faci toate astea? întrebă el, când Shallan începu să umbrească laturile unui platou.

— Da.

— Dar...

— Da.

Dură mai mult decât i-ar fi plăcut lui. Soarele ajunse dincolo de crăpătura de deasupra lor, dispărând din vedere. Trecuse de amiază. Până la marea furtună mai aveau şase ore, presupunând că ora fusese calculată cu exactitate – chiar şi cei mai buni furtunoveghetori mai greşeau câteodată.

Şapte ore. „Cam atât a durat drumul pe jos până aici”, se gândi Kaladin. Dar străbătuseră cu siguranţă o parte din distanţa care-i despărţea de tabere. Merseseră toată dimineaţa.

Ei, n-ajuta la nimic s-o grăbească pe Shallan. O lăsă să deseneze nestingherită şi merse înapoi, prin spărtură, uitându-se la forma despicăturii aflate cu mult deasupra şi comparând-o cu desenul ei. Din câte-şi putea da el seama, harta era extraordinar de exactă. Shallan desena, din memorie. Întregul

lor drum, de parcă l-ar fi văzut de sus – şi o făcea fără greş, redând toate proeminenţele, toate bordurile.

— Părinte al Furtunii, şopti Kaladin, alergând înapoi.

Talentul ei la desen îi era cunoscut, dar asta era cu totul altceva.

Cine era femeia aia?

Încă mai desena când ajunse lângă ea.

— Desenul tău e uimitor de exact, spuse el.

— Poate că aseară nu ţi-am spus... absolut tot ce pot. Îmi amintesc foarte bine ceea ce văd, dar, ca să fiu sinceră, înainte de a desena drumul nostru nu mi-am dat seama cât de mult ne-am abătut de la direcţia corectă. Multe dintre formele acestor platouri nu-mi sunt cunoscute; e posibil să fi ajuns în locuri încă netrecute pe vreo hartă.

Kaladin se uită la ea.

— Ţii minte formele tuturor platourilor de pe hărţi?

— Ăă... da?

— De necrezut.

Ea îşi îndreptă spatele, rămânând în genunchi, şi-şi ridică desenul. Îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr roşu.

— Poate că nu. Ceva pare foarte straniu.

— Ce?

— Cred că schiţa mea ar putea fi greşită. Se ridică în picioare, părând tulburată.

— Am nevoie de mai multe informaţii. O să ocolesc unul dintre platourile de aici.

— Bine...

Shallan se puse în mişcare, încă foarte concentrată asupra desenului şi aproape fără să se uite pe unde mergea, împiedicându-se de pietre şi de beţe. Kaladin ţinea pasul cu ea fără efort, dar o lăsă să se uite la fisura de deasupra fără s-o tulbure cu nimic. Shallan ocoli în întregime platoul din dreapta lor.

Dură dureros de mult, chiar şi mergând repede. Pierdeau minute în şir. Oare ea ştia unde se aflau, sau nu?

— Acum platoul ăsta, zise ea, arătând celălalt perete. Şi începu să ocolească platoul alăturat.

— Shallan. N-avem... spuse Kaladin.

— E important.

— Aşa cum e şi să nu fim zdrobiţi de furtună.

— Dacă nu ne dăm seama unde ne găsim, n-o să ieşim din spărturile astea niciodată, ripostă ea, întinzându-i foaia de hârtie. Aşteaptă-mă aici. Mă-ntorc imediat.

Se îndepărtă în fugă, cu fusta foşnindu-i.

Kaladin privi hârtia îndelung, urmărind drumul desenat de ea. Deşi dimineaţă plecaseră în direcţia corectă, era aşa cum se temuse el – în cele din urmă o pierduseră, şerpuiseră până ce ajunseseră să meargă din nou spre sud. Izbutiseră chiar şi să se-ndrepte o vreme spre est!

Asta îi adusese mai departe de tabăra lui Dalinar decât se aflaseră în timpul nopţii.

„Te rog, fie să fi greşit ea”, se gândi, începând să ocolească platoul în direcţia opusă, ca s-o întâlnească la jumătatea drumului.

Dar, dacă greşise ea, n-aveau idee unde se găsesc. Care posibilitate era mai groaznică?

Nu merse prea mult prin spărtură înainte de a înlemni. Pereţii erau răzuiţi de muşchi, iar resturile de pe jos împinse în toate părţile şi scrijelite. Furtuni, şi se întâmplase de curând. Cel mult imediat după ultima mare furtună. Demonul spărturilor se îndreptase într-acolo.

Poate... poate că o făcuse în drumul său către centrul Câmpiilor.

Shallan apăru de după cealaltă latură a platoului, cufundată în gândurile ei şi bombănind pentru sine. Mergea încă uitându-se spre cer şi vorbind singură:

— ... Ştiu, am zis c-am văzut modelele astea, dar pentru mine sunt la o scară prea mare ca să le recunosc instinctiv. Ar fi trebuit să spui ceva. Am...

Tăcu brusc, tresărind la vederea lui Kaladin. El se trezi mijindu-şi ochii. Spusele ei sunaseră ca şi cum...

„Nu fi prost. Nu e o războinică.” Cavalerii Radianţi fuseseră soldaţi, nu? De fapt, nu ştia prea multe despre ei.

Totuşi, Syl văzuse mai mulţi spreni bizari prin jur.

Shallan aruncă o privire către peretele spărturii şi către scrijelituri.

— E ceea ce cred eu că e?

— Da, răspunse Kaladin.

— Încântător. Haide, dă-mi hârtia.

I-o înapoie, şi ea îşi scoase un creion din mânecă, îi dădu şi

săculeţul, pe care Shallan îl puse jos şi-i folosi partea întărită ca suport pentru desen. Adăugă cele mai apropiate două platouri, cele pe care le ocolise ca să-şi dea seama ce formă au.

— Prin urmare, desenul tău e greşit, sau nu?

— E corect, însă bizar, răspunse ea, continuând să deseneze. După cum îmi amintesc eu hărţile, grupul ăsta de platouri, de lângă noi, ar fi trebuit să se afle mult mai departe, în nord. Acolo există un grup de exact aceeaşi formă, numai că e imaginea în oglindă a celui de aici.

— Ţii minte hărţile chiar atât de bine?

— Da.

Kaladin nu insistă mai mult. Din câte văzuse până atunci, putea fi adevărat.

Shallan clătină din cap.

— Care sunt şansele ca nişte platouri alăturate să aibă exact aceeaşi formă cu altele, grupate într-o cu totul altă parte a Câmpiilor? Nu e vorba de un singur platou, ci de o întreagă înşiruire...

— Câmpiile sunt simetrice, spuse Kaladin.

Ea încremeni.

— De unde ştii?

— A... am avut un vis. Am văzut platourile grupate într-o formaţie imensă, simetrică.

Ea îşi privi din nou harta, apoi icni. Începu să scrie ceva pe margine.

— Cimatică.

— Ce?

— Ştiu unde se află parshendii, zise Shallan şi făcu ochii mari. Şi Poarta Jurământului, în centrul Câmpiilor Sfărâmate. Pot să văd totul – pot face o hartă aproape completă.

Kaladin se cutremură.

— Poţi... ce?

Ea îşi înălţă brusc privirea şi îi întâlni ochii.

— Trebuie să ne-ntoarcem.

— Da, ştiu. Marea Furtună.

— Mai mult decât atât, spuse ea, ridicându-se. Am aflat prea multe ca să mor aici. Câmpiile Sfărâmate alcătuiesc un model. Nici vorbă de o formaţiune stâncoasă naturală. Ochii i se măriră mai tare. În mijlocul lor se afla un oraş. Ceva l-a distrus. O armă... Vibraţii ale pământului? Cum se-ntâmplă cu nisipul de

pe un platou? Un cutremur ar fi putut sparge rocile.. Piatra fărâmiţată a devenit nisip şi, în timpul marilor furtuni, crăpăturile pline cu nisip s-au golit.

Privirea ei era nefiresc de pierdută, iar Kaladin nu-i pricepea spusele decât pe jumătate.

— Trebuie s-ajungem în centru, adăugă Shallan. Îl pot găsi, pot găsi inima acestor Câmpii, urmărind modelul. Iar acolo vor fi... lucruri...

— Secretul pe care-l cauţi, zise Kaladin.

Ce spusese ea cu puţin înainte?

— Poarta Jurământului?

Shallan roşi puternic.

— Să mergem. Nu spuneai tu cât de puţin timp mai avem? Ca să fiu sinceră, sunt pe jumătate sigură că, dacă unul dintre noi n-ar fi trăncănit tot timpul, abătând atenţia tuturor, am fi fost deja în tabără.

El ridică din sprânceană şi ea zâmbi, apoi arătă în ce direcţie aveau să meargă.

— Apropo, acum conduc eu.

— Probabil e de preferat.

— Totuşi, adăugă ea, dacă stau să mă gândesc, ar fi mai bine să conduci tot tu. Fiindcă aşa s-ar putea să găsim drumul spre centru din întâmplare. Presupunând că n-o să nimerim în Azir.

El chicoti, fiindcă părea cel mai corect răspuns, însă în sinea lui se simţea distrus. Dăduse greş.

Urmară câteva ore cumplite. După ce merseră de-a lungul a două platouri, Shallan se văzu nevoită să se oprească din nou, ca să-şi completeze harta. Era bine s-o facă – ca să nu rişte să piardă din nou direcţia.

Însă dura pur şi simplu prea mult. Chiar şi mişcându-se cât puteau de repede între două pauze pentru desenat, adică practic alergând tot timpul, tot înaintau mult prea încet.

Kaladin se foi de pe un picior pe altul, privind cerul, în vreme ce Shallan îşi completa din nou harta. Ea înjura şi bombănea, şi el o surprinse ştergând un strop de sudoare care-i căzuse de pe frunte pe hârtia din ce în ce mai mototolită.

„Mai avem, poate, vreo patru ore până-ncepe furtuna”, se gândi Kaladin. „N-o să reuşim.”

— Încerc din nou s-atrag atenţia iscoadelor, spuse.

Shallan dădu din cap. Intraseră pe teritoriul unde iscoadele

din solda lui Dalinar pândeau apariţia noilor pupe. Strigătele pe care le-ar fi putut auzi săritorii cu prăjina nu însemnau decât o speranţă firavă – chiar dacă le surâdea norocul şi dădeau peste un asemenea grup, era greu de crezut că iscoadele au la-ndemână destule funii ca s-ajungă până în fundul spărturilor.

Dar era o şansă. Aşa că se îndepărtă – ca să n-o stânjenească pe Shallan, care continua să deseneze –, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi începu să strige.

— Hei! Vă rog, răspundeţi! Suntem prinşi în spărturi! Vă rog, răspundeţi!

Merse o vreme aşa, strigând, apoi se opri s-asculte. Nu primi niciun răspuns. Nicio întrebare strigată de sus, răspândindu-şi ecourile, niciun semn de viaţă.

„Probabil s-au retras deja cu toţii în micile lor adăposturi tăiate în piatră”, îşi spuse. „Şi-au demontat posturile de veghe şi aşteaptă începerea marii furtuni.”

Se uită, cu ciudă, la fâşia de cer din ce în ce mai întunecat. Era atât de departe! Îşi amintea că mai simţise asta, stând jos, acolo, cu Teft şi cu ceilalţi, şi tânjind să urce şi să scape de îngrozitoarea viaţă de podar.

Încercă, pentru a suta oară, să absoarbă Lumină de Furtună din sfere. Strânse una în mână până când palma lui şi sticla se umplură de transpiraţie, dar Lumina de Furtună – forţa din ea – nu se scurse în el. Nu mai putea s-o simtă.

— Syl! strigă, după ce puse sfera la loc, făcându-şi din nou mâinile pâlnie la gură. Syl! Te rog! Eşti aici, undeva... ?

Vocea i se stinse.

— Încă nu ştiu, adăugă, mai încet. Asta e o pedeapsă? Sau înseamnă mai mult de-atât? Ce nu e bine?

Niciun răspuns. Dacă l-ar fi văzut, cu siguranţă nu l-ar fi lăsat să moară acolo. Presupunând că încă mai putea gândi atât cât era nevoie să-şi dea seama ce se întâmpla. Văzu o imagine cumplită, cu ea în zbor, purtată de vânt, amestecându-se printre vântspreni după ce uitase de ea însăşi şi de el – pradă unei teribile şi extaziante ignoranţe a ceea ce era ea însăşi în realitate.

Syl se temuse de asta. Fusese îngrozită de asta.

Cizmele lui Shallan scârţâiră când se ridică.

— N-ai avut noroc?

El clătină din cap.

— Ei, atunci, să mergem, zise ea şi răsuflă adânc. Să-naintăm în ciuda suferinţei şi a istovirii. Poate-ai vrea să mă cari pentru o scurtă vreme...

El o fulgeră cu privirea.

Ea ridică din umeri şi-i zâmbi.

— Gândeşte-te cât de grozav ar fi! Aş putea lua chiar şi-o trestie cu care să te biciuiesc. La întoarcere, le-ai putea povesti celorlalte gărzi de corp ce creatură îngrozitoare sunt. Ar fi o minunată ocazie de asuprire. Nu? Ei, bine, atunci. Să mergem.

— Eşti o femeie stranie.

— Mulţumesc.

Kaladin îşi potrivi pasul după al ei.

— Cerule, remarcă ea, văd că ţi-ai dezlănţuit o altă furtună deasupra capului.

— Sunt pricina morţii noastre, zise el. Am preluat conducerea şi m-am rătăcit.

— Ei, nici eu nu mi-am dat seama că mergeam într-o direcţie greşită. Nu m-aş fi descurcat mai bine.

— Ar fi trebuit să-ţi cer să treci drumul nostru pe hartă, de la bun început. Am avut prea multă încredere în mine.

— Ce s-a făcut e bun făcut, zise ea. Dacă ţi-aş fi spus mai clar cât de precis pot desena platourile astea, probabil le-ai fi dat hărţilor mele o întrebuinţare mai bună. N-am făcut-o şi tu n-ai ştiut, aşa că, iată-ne aici. Doar nu te poţi învinovăţi pentru toate, nu-i aşa?

El continuă să meargă în tăcere.

— Aă, nu-i aşa?

— E vina mea.

Ea îşi dădu ochii peste cap, exagerându-şi grimasa.

— Chiar ai de gând să te consideri întotdeauna vinovat, nu-i aşa?

Tatăl lui îi spusese acelaşi lucru în repetate rânduri. Asta era el. Chiar se aşteptau să se schimbe?

— O să scăpăm cu bine, zise Shallan. O să vezi. Asta îl făcu să se posomorască mai tare.

— Încă mai eşti de părere că sunt prea optimistă, nu?

— Nu-i vina ta, spuse Kaladin. Aş prefera să fiu ca tine. Aş vrea să nu fi trăit viaţa pe care-am trăit-o. Aş vrea ca lumea să fi fost plină de oameni ca tine, Shallan Davar.

— De oameni care nu înţeleg durerea.

— O, toţi oamenii înţeleg durerea. Nu despre asta vorbesc. Este...

— Amărăciunea cu care priveşti o viaţă sfărâmându-se? spuse ea încet. Cu care te zbaţi ca să te-agăţi de ea şi să nu-i dai drumul, simţind că speranţa se împuţinează şi că ai sânge sub degete când se surpă totul?

— Da.

— Senzaţia – nu e amărăciune, e ceva mai profund – că eşti zob. Că ai fost zdrobit de atâtea ori, şi cu atâta ură, încât sentimentele devin doar ceva după care poţi tânji. Măcar dac-ai putea să plângi, fiindcă asta ar însemna că simţi ceva. Însă nu simţi nimic. Doar... ceaţă şi fum în sufletul tău. Ca şi cum ai fi murit deja.

El se opri brusc.

Shallan se întoarse şi-l privi.

— Vina zdrobitoare, continuă ea, de a nu avea nicio putere. De a-ţi dori să fii tu cel rănit în locul celor din jurul tău. De a ţipa şi de a te târî, şi de a urî în timp ce oamenii pe care-i iubeşti sunt distruşi şi supurează ca o rană. Şi tu trebuie să priveşti cum dispare toată fericirea din inima lor, fără să poţi face nimic. Sunt striviţi cei pe care-i iubeşti, nu tu. Şi implori. Nu m-aţi putea lovi pe mine în locul lor?

— Da, şopti el.

Shallan dădu din cap, privindu-l în ochi.

— Da. Ar fi frumos dacă nimeni din lume n-ar şti nimic despre toate astea, Kaladin cel Binecuvântat de Furtună. Sunt de acord. Din toată fiinţa mea.

Kaladin văzu în ochii ei. Chinul, ciuda. Golul cumplit care-şi făcea loc înăuntru cu ghearele şi încerca s-o mistuie, arzând mocnit. Ea ştia. Pustiul era acolo, în ea. Fusese zdrobită.

Pe urmă Shallan zâmbi. O, furtuni! Totuşi, zâmbi.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse în toată viaţa lui.

— Cum? o întrebă.

Shallan ridică din umeri, cu nepăsare.

— Ajută dacă eşti nebun. Haide. Chiar cred că suntem uşor presaţi de timp...

Îşi continuară drumul prin spărtură. Kaladin rămase în urma ei. Se simţea secătuit. Şi bizar de înviorat.

Ar fi trebuit să se simtă ca un prost. O făcuse încă o dată – îi spusese cât de uşoară e viaţa ei, pe când Shallan ascundea

astfel de sentimente, le ascunsese tot timpul, însă acum n-avea senzaţia că e idiot. Simţea că înţelege. Ceva. Nu ştia ce. Pur şi simplu spărtura părea ceva mai luminoasă.

„Tien îmi făcea întotdeauna asta... ”, îşi aminti. „Chiar şi în cele mai mohorâte zile.”

Rămase neclintit destul de mult pentru ca florile-creţe să se deschidă în jurul lui, cu frunzele lor late, ca nişte evantaie etalându-şi modelele portocalii, roşii şi violete conturate de nervuri. În cele din urmă, alergă după Shallan, făcând plantele să se închidă, speriate.

— Cred, spuse ea, că trebuie să ne concentrăm asupra părţii favorabile a faptului că ne aflăm aici, în spărturile astea îngrozitoare.

Se uită la el. Kaladin rămase tăcut.

— Haide, insistă ea.

— Am... am senzaţia că e mai bine să nu te-ncurajez.

— Ce e amuzant în asta?

— Păi, o să ne izbească şuvoiul de apă al unei mari furtuni.

— Aşa că hainele noastre vor fi spălate, sublinie ea, zâmbind. Vezi? Favorabil.

El pufni.

— A, din nou acel dialect mormăit al podarilor, remarcă ea.

— Mormăitul ăla, zise Kaladin, a însemnat că, dacă vine apa, măcar o să spele o parte din duhoarea ta.

— Ha! Oarecum amuzant, dar nu primeşti niciun punct. Am stabilit deja că tu eşti cel care miroase urât. Refolosirea glumelor e strict interzisă şi se pedepseşte prin înmuiere pe durata marii furtuni.

— Bine, atunci, spuse el. Mă bucur că ne aflăm aici, fiindcă la noapte era rândul meu să fiu de gardă. Şi acum o să lipsesc. E, practic, ca şi cum mi-aş lua o zi liberă.

— Şi asta ca să înoţi!

El zâmbi.

— Eu, declară Shallan, sunt încântată că ne aflăm aici, jos, fiindcă sus soarele e mult prea puternic şi mi-aş arde pielea umblând fără pălărie. E mult mai bine să fiu în aceste adâncuri umezi, răcoroase şi întunecoase, împuţite, pline de mucegai şi unde viaţa îţi poate fi în pericol. Nu risc să mă ardă soarele. Doar să întâlnesc monştri.

— Mă bucur că sunt aici, zise Kaladin, fiindcă măcar am căzut

eu, nu unul dintre oamenii mei.

Shallan sări peste o băltoacă, apoi se uită la el.

— Nu prea te pricepi la asta.

— Scuze. Am vrut să zic că mă bucur că sunt aici pentru că, în momentul când vom ieşi, o să mă aclame toată lumea, considerându-mă un erou fiindcă te-am salvat.

— E mai bine, spuse Shallan. Numai că am convingerea fermă că eu sunt cea care te salvează pe tine.

El aruncă o privire spre hartă.

— Adevărat.

— Eu, zise ea, mă bucur că mă aflu aici fiindcă m-am întrebat mereu ce simţi când eşti o bucată de carne care călătoreşte prin măruntaiele cuiva, şi spărturile astea mă duc cu gândul la nişte maţe.

— Sper că nu vorbeşti serios.

— Ce? Shallan părea şocată. Bineînţeles că nu. Scârbos!

— Chiar te străduieşti prea mult.

— M-ajută să nu mai fiu în toate minţile.

Kaladin se caţără pe un morman de gunoaie, apoi întinse mâna s-o ajute.

— Mă bucur că sunt aici, spuse el, pentru că asta-mi aduce aminte ce norocos sunt fiindcă-am scăpat din armata lui Sadeas.

— A, spuse Shallan, oprindu-se în vârf, lângă el.

— Ochi-luminoşii din slujba lui ne trimiteau aici, jos, să adunăm tot ce era refolosibil, continuă Kaladin, lăsându-se să alunece în partea cealaltă a mormanului. Şi nu ne plăteau mare lucru pentru asta.

— Tragic.

— S-ar putea spune că plata era o mizerie, adăugă el, în timp cobora şi Shallan.

Se uită la ea cu un zâmbet larg. Ea îl privi pieziş.

— Ne plăteau o mizerie, adică ne trimiteau aici, în mizerie, înţelegi, îi explică el, arătându-i gunoaiele.

— O, furtuni, spuse Shallan. Sper că nu te-aştepţi să conteze asta. A fost groaznic!

— Ştiu. Îmi pare rău. Mama ar fi fost dezamăgită.

— Nu-i plăceau jocurile de cuvinte?

— Ba da, le adora. Dar se înfuria dacă-ncercam să le fac când nu era ea acolo, să râdă de mine.

Shallan zâmbi şi amândoi îşi continuară drumul cu paşi repezi.

— Mă bucur că sunt aici, jos, spuse ea, fiindcă acum probabil că Adolin e îngrijorat de moarte în privinţa mea – aşa că, atunci când ne vom întoarce, o să fie în extaz. Poate-o să mă lase chiar să-l sărut în public.

Adolin. Într-adevăr. Asta îi umbri lui Kaladin starea de spirit.

— Probabil ar trebui să ne oprim ca să completez harta, zise Shallan, privind încruntată cerul. Şi ca să mai strigi tu, cu speranţa că am putea fi salvaţi.

— Cred că da, spuse el, în timp ce ea se aşeza, ca să-şi scoată harta. Hei, voi, cei de sus? strigă Kaldin după ce-şi făcu mâinile pâlnie. E cineva? Suntem aici, jos, şi facem jocuri de cuvinte fără haz. Vă rugăm, salvaţi-ne de noi înşine!

Shallan chicoti.

Kaladin zâmbi, apoi tresări când auzi un sunet reverberând către ei. Fusese o voce? Sau... Ia stai aşa...

Un sunet ca de trâmbiţă – aidoma chemării unui corn, dar suprapunându-se peste ea însăşi. Căpătă forţă, revărsându-se asupra lor.

Pe urmă, de după colţ apăru în spărtură o masă alunecătoare enormă de carapace şi gheare.

Demonul spărturilor.

Mintea lui Kaladin intră în panică, dar trupul pur şi simplu i se puse în mişcare. O înşfacă pe Shallan de braţ, o săltă în picioare şi o trase după el când o rupse la fugă. Ea ţipă şi-şi scăpă săculeţul.

Kaladin o trăgea după el fără să se uite în urmă. Simţea creatura, prea aproape, îi urmărea zguduind pereţii spărturii. Oase, crengi uscate, carapace şi plante plesneau şi pocneau.

Monstrul trâmbiţă din nou, un sunet asurzitor.

Era aproape lângă ei. Furtuni, dar se mişca, nu glumă. Kaladin nu-şi imaginase niciodată că un animal atât de mare poate alerga atât de repede. De data asta n-avea ce să-i distragă atenţia. Aproape că-i ajunsese; îl simţea chiar în spate…

Acolo.

O trase pe Shallan în faţa lui şi o împinse într-o fisură a peretelui. Când umbra monstrului căzu asupra lui, se azvârli la rândul său înăuntru, făcând-o pe Shallan să dea înapoi. Ea gemu când o apăsă cu spatele pe resturile de crengi şi frunze aduse într-acolo de inundaţiile din timpul furtunilor.

În spărtură se lăsă tăcerea. Kaladin nu auzea decât respiraţia

gâfâită a lui Shallan şi bătăile inimii lui. Îşi lăsaseră aproape toate sferele pe pământ, acolo unde se aşezase ea să deseneze. Kaladin încă mai avea suliţa, cu lampa lui improvizată.

El se răsuci încet, întorcându-se cu spatele la Shallan. Ea îl cuprinse cu braţele, şi o simţi tremurând. Părinte al Furtunii. Tremura şi el. Îşi răsuci şi suliţa, ca să aibă lumină, şi aruncă o privire afară, în spărtură. Fisura în care intraseră nu era adâncă, de deschiderea ei îl despărţea mai puţin de un stânjen.

Palidă şi firavă, lumina sferelor lui de diamant trimitea licăriri pe piatra udă. Dezvăluia câteva flori-creţe rupte, rămase pe pereţi, şi mai mulţi lujeri zbârciţi căzuţi, retezaţi de plantele lor. Se zvârcoleau şi tresăltau, ca nişte oameni care-şi arcuiau spatele. Demonul spărturilor... Unde era?

Shallan icni, cu braţele strângându-i-se mai tare în jurul mijlocului lui. Kaladin se uită în sus. Acolo, aflat cu mult deasupra fisurii, un ochi neomenesc îi privea. Capul monstrului nu se vedea în întregime, doar o parte din faţă şi falca, plus acel ochi verde, sticlos. O gheară imensă se izbi de marginea găurii, vrând să se împingă înăuntru, dar fisura era prea îngustă.

Gheara încercă să lărgească deschiderea, apoi capul se retrase. Scrâşnetul chitinei pe piatră răsună în spărtură, însă creatura nu ajunse prea departe înainte de a se opri.

Linişte. De undeva picura necontenit apă într-o baltă. Dar era singurul zgomot.

— Creatura aşteaptă, şopti Shallan, cu capul lângă umărul lui Kaladin.

— Pari mândră de ea! se răsti el.

— Puţin, şovăi Shallan. Cât crezi că mai e până...

El se uită în sus, dar nu putea nici măcar întrezări cerul. Fisura nu se prelungea pe toată suprafaţa peretelui, abia dacă se înălţa pe un stânjen şi jumătate sau doi. Se aplecă în faţă, fără să iasă din fisură, doar apropiindu-se ceva mai mult de buza ei, ca să vadă cerul. Se întuneca. Soarele încă nu apusese, dar avea s-o facă în curând.

— Poate două ore, spuse. Eu...

O carapace se avântă prin spărtură într-o furtună de trosnete. Kaladin sări înapoi, împingând-o din nou pe Shallan peste resturi, când demonul spărturilor încercă – zadarnic – să-şi strecoare un picior în fisură. Piciorul era totuşi prea mare şi, cu toate că îşi putea întinde ghearele către ei – ajungând destul de

aproape ca să se şteargă de Kaladin –, nu era de-ajuns ca să le poată face vreun rău.

Ochiul apăru din nou, reflectând imaginea amândurora – aveau hainele zdrenţuite şi erau murdari după drumul prin spărturi. Kaladin părea la fel de înfricoşat pe cât se simţea, în timp ce se holba la ochiul creaturii, cu suliţa ridicată într-un gest de apărare. Shallan părea mai degrabă fascinată decât îngrozită.

Femeie nebună.

Monstrul spărturilor se retrase iarăşi. Se opri la o mică distanţă. Îl auziră aşezându-se să-i pândească.

— Aşadar... zise Shallan, aşteptăm?

Obrajii lui Kaladin şiroiau de sudoare. Să aştepte. Cât timp? Se putea imagina stând acolo, ca un mugur-de-stâncă speriat, captiv în propria cochilie, până venea apa să zdrobească tot ce-ntâlnea în cale.

Îi supravieţuise o dată unei mari furtuni. Cu greu, şi numai cu ajutorul Luminii de Furtună. Acolo, înăuntru, ar fi fost cu totul altfel. Apele i-ar fi biciuit în năvala lor prin spărtură, izbindu-i de pereţi, de bolovani, învârtejindu-i laolaltă cu morţii până când s-ar fi înecat sau ar fi fost sfâşiaţi, bucată cu bucată...

Ar fi fost o moarte foarte, foarte urâtă.

Strânse suliţa mai tare. Aşteptă, transpirând, îngrijorându-se. Monstrul spărturilor nu se clintea. Minutele treceau.

În cele din urmă, Kaladin se hotărî. Se mişcă, gata să înainteze.

— Ce faci?! şuieră Shallan, părând îngrozită.

Încercă să-l ţină pe loc.

— După ce ies, spuse el, fugi în partea cealaltă.

— Nu fi prost!

— O să-i distrag atenţia. Odată ce-o să fii liberă, o să-l atrag în partea opusă ţie, apoi o să fug. Ne întâlnim pe urmă.

— Mincinosule, şopti ea.

El se răsuci ca s-o privească în ochi.

— Tu poţi găsi drumul spre tabără de una singură, spuse. Eu nu pot. Tu ai informaţii care trebuie s-ajungă la Dalinar. Eu n-am. Eu ştiu să lupt. Aş putea scăpa de creatură după ce-i distrag atenţia. Tu n-ai putea. Dacă aşteptăm aici, murim amândoi. Ai nevoie de-un răspuns mai logic decât ăsta?

— Detest logica, şopti ea. Am detestat-o întotdeauna.

— N-avem timp să vorbim despre asta, spuse Kaladin, întorcându-se din nou cu spatele spre ea.

— Nu poţi face aşa ceva.

— Pot, zise Kaladin şi respiră adânc. Cine ştie, adăugă mai încet, poate-o dobor c-o lovitură norocoasă.

Se întinse şi rupse pânza care-i ţinea sferele legate de vârful suliţei, apoi le aruncă jos, în spărtură. Avea nevoie de o lumină permanentă.

— Pregăteşte-te.

— Te rog, şopti ea, părând mai aproape de disperare. Nu mă lăsa singură în spărturile astea.

El zâmbi strâmb.

— Ţi-e chiar atât de greu să mă laşi să câştig o singură dispută?

— Da! exclamă ea. Nu, adică... Furtuni! Kaladin, o să te-omoare.

El îşi încleşta mai tare mâna pe suliţă. După cum mergeau lucrurile în privinţa lui în ultima vreme, poate că asta merita.

— Cere-i iertare lui Adolin în numele meu. De fapt, cumva, îmi place de el. E un om bun. Nu doar pentru un ochi-luminoşi. Doar... bun, ca om. Nu i-am recunoscut niciodată meritele care i se cuvin.

— Kaladin...

— Trebuie s-o fac, Shallan.

— Cel puţin, zise ea, întinzând mâna peste umărul şi pe lângă capul lui, ia asta.

— Care asta?

— Asta, repetă Shallan.

Şi chemă o Cristalsabie.

72
MOTIVE EGOISTE

Bănuiesc că el e acum mai mult într-o forţă decât o individualitate, în ciuda insistenţei cu care susţii contrariul Forţa asta e izolată, şi s-a ajuns la un echilibru.

Kaladin se holbă la metalul sclipitor, de pe care picura condensul de pe urma invocării. Lucea uşor, în culoarea granatului, conturând linii firave pe întreaga sa lungime.

Shallan avea o Cristalsabie.

Întoarse capul spre ea şi obrazul i se frecă de latul lamei. Niciun ţipăt. Încremeni, apoi ridică un deget şi atinse cu prudenţă metalul rece.

Nu se întâmplă nimic. Ţipătul pe care-l auzise în minte când luptase alături de Adolin nu se repetă. Şi el văzu în asta un semn foarte rău. Deşi nu cunoştea semnificaţia acelui sunet cumplit, ştia că ţine de legătura lui cu Syl.

— Cum? întrebă.

— N-are importanţă.

— Cred că mai degrabă are.

— Nu în clipa de faţă! Ascultă, ai de gând să iei Sabia asta? Mi-e peste mână s-o ţin aşa. Dacă-o scap din întâmplare şi-ţi tai piciorul, vina o să fie a ta.

Kaladin şovăi, privindu-şi faţa reflectată în metal. Văzu leşuri, prieteni cu ochii arşi. Refuzase astfel de arme ori de câte ori i se oferiseră.

Dar, înainte, se întâmplase întotdeauna după o luptă, sau măcar pe terenul de instrucţie. Acum era altceva, în plus, nu urma să devină Cristalpurtător; avea să folosească arma doar ca să apere viaţa cuiva.

Luă o hotărâre, apoi întinse mâna şi prinse Cristalsabia de mâner. Cel puţin asta îi spunea ceva – probabil că Shallan nu era Undeunitoare. Bănuia că altminteri ar fi detestat o asemenea armă la fel de mult cum o detesta el.

— N-ar trebui să-i laşi pe alţii să-ţi folosească Sabia, spuse. Prin tradiţie, numai regele şi Înalţii Prinţi o pot face.

— Minunat, ripostă ea. Mă poţi denunţa Luminoasei Navani pentru neruşinare crasă şi încălcare gravă a protocolului. Acum ne putem mulţumi să supravieţuim, te rog?

— Da, răspunse el, cântărind Sabia în mână. Sună minunat.

Abia dacă ştia cum să lupte cu o asemenea armă. Exerciţiile cu o sabie de antrenament nu te făceau maestru al mânuirii unei săbii adevărate. Din nefericire, o suliţă era de prea mic folos în lupta cu un animal atât de mare şi cu o carapace atât de rezistentă.

— Totodată... spuse Shallan. Poţi să nu faci treaba aia cu denunţul, de care-am zis? A fost o glumă. Nu cred c-ar trebui să am Sabia asta.

— Oricum nu m-ar crede nimeni. Dar o să fugi, da? Aşa cum te-am sfătuit.

— Da. Dar, dacă poţi, atrage te rog monstrul către stânga.

Kaladin se încruntă.

— Asta înseamnă în direcţia taberelor. Mă gândeam să-l atrag spre centrul spărturilor, ca să poţi...

— Trebuie s-ajung la săculeţul meu, spuse Shallan.

Femeie nebună.

— Ne luptăm pentru vieţile noastre, Shallan. Săculeţul nu e important.

— Ba da, e foarte important, îl contrazise ea. Am nevoie de el ca să... Ei, în el sunt schiţele cu modelul Câmpiilor Sfărâmate. Îmi trebuie, ca să-l ajut pe Dalinar. Te rog, fă-o.

— Bine. Dacă pot.

— Perfect. Şi, ăă, te rog să nu mori, bine?

Kaladin deveni brusc conştient de trupul ei, lipit de spatele lui. Îl strângea în braţe, simţea pe gât răsuflarea ei caldă.

Shallan tremura şi el avu impresia că-i desluşea în glas,

deopotrivă, groaza şi fascinaţia cu care privea situaţia lor.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, răspunse. Pregăteşte-te.

Ea dădu din cap şi-şi retrase braţele.

„Unu.

Doi.

Trei.”

Sări în spărtură, apoi se întoarse şi alergă către stânga, adică spre monstru. A furtunii femeie. Animalul pândea printre umbrele din partea aia. Nu, era el însuşi o umbră. O umbră imensă, ameninţătoare, lungă, de forma unui ţipar, săltată deasupra solului spărturii şi ţinându-se de pereţi cu picioarele.

Scoase un sunet de trâmbiţă şi se năpusti, cu carapacea frecându-i-se de piatră. Ţinând strâns Cristalsabia, Kaladin se aruncă la pământ şi plonjă pe sub monstru. Pământul se cutremură când animalul îşi repezi ghearele spre el, dar se ridică nevătămat. Îşi roti arma cu sălbăticie, brăzdând peretele de alături, însă ratând demonul.

Creatura se ghemui în spărtură, răsucindu-se pe sub propriu-i trup, apoi se întoarse în loc. Şi asta cu mişcări mai fluide şi mai rapide decât sperase Kaladin.

„Cum ucid aşa ceva?” se întrebă el, trăgându-se înapoi când monstrul se lăsă pe pământ, studiindu-l. Dacă începea să-l hăcuiască cu sabia, probabil că nu l-ar fi omorât destul de repede la ce trup enorm avea. Avea o inimă? Nu inima-nestemată, o inimă veritabilă? Trebuia să-ncerce s-ajungă din nou sub el.

Continuă să se retragă, sperând să îndepărteze creatura de Shallan. Demonul înainta cu mai multă prudenţă decât se aşteptase. Se simţi uşurat când o zări pe Shallan ieşind din fisură şi alergând prin coridorul de piatră în direcţia opusă.

— Haide, vino-ncoace, spuse Kaladin, fluturându-şi Cristalsabia către monstru.

Creatura se săltă pe pereţi, dar nu-l atacă. Îl privea, cu ochii ascunşi pe faţa întunecată. Singura lumină venea dinspre îndepărtata crăpătură de sus şi de la sferele pe care Kaladin le aruncase pe jos, rămase acum în spatele monstrului.

Şi Sabia lui Shallan strălucea uşor, datorită unui model straniu, conturat pe toată lungimea sa. Kaladin nu mai văzuse niciuna care să lumineze astfel, dar, la drept vorbind, nu mai văzuse nicio Cristalsabie pe întuneric.

Uitându-se la silueta nelumească înălţată în faţa lui – cu prea multe picioare, cu capul răsucit, cu carapacea segmentată – se gândi că ar fi trebuit să afle cum arăta un Pustiitor. Cu siguranţă nu putea să existe nimic mai cumplit decât ceea ce vedea.

Se retrase un pas şi se împiedică de un mănunchi de coajă-de-piatră încolţit pe fundul spărturii.

Monstrul îl atacă.

Kaladin îşi regăsi echilibrul cu uşurinţă, dar se văzu nevoit să se-arunce la pământ şi să se rostogolească – ceea ce îl sili să lase Cristalsabia să cadă, ca să nu se taie în ea. Gheare întunecate izbiră solul în jurul lui când se ridică sărind într-o parte, apoi într-alta. Poate era prea aproape ca să-l nimereas-că ghearele şi..

Capul zvâcni în jos, iar fălcile monstrului se căscară. Kaladin înjură, azvârlindu-se din nou într-o parte. Gemu, se rostogoli şi se ridică, înşfăcându-şi sabia căzută. Nu dispăruse – aflase destul de multe despre ele ca să ştie că, odată ce Shallan îi ceruse să rămână, avea să fie acolo, pentru el, până când o chema ea înapoi.

Kaladin se răsuci când o gheară izbi exact locul unde se aflase. Făcu o mişcare cu Sabia şi reteză vârful ghearei.

Lovitura lui părea una insignifiantă. Sabia crestase carapacea şi se înfipsese în carnea de dedesubt – smulgând un urlet trâmbiţător de furie –, însă gheara era imensă. Ceea ce izbutise era echivalentul retezării vârfului degetului mare de la piciorul unui soldat duşman. Furtuni. Nu se lupta cu animalul; doar îl enerva.

Monstrul deveni mai agresiv şi îşi repezi o gheară spre el. Din fericire, în spărtură locul era strâmt şi creatura n-avea loc să se mişte; picioarele ei frecau de pereţi şi n-avea cum să se retragă ca să-şi ia avânt pentru o lovitură cu toată forţa. Probabil că de-asta era Kaladin încă în viaţă. Se feri cu greu şi se împiedică din nou în întuneric. Abia izbutea să vadă ceva în jurul lui.

Când o altă gheară porni spre el, se săltă în picioare şi fugi – se îndepărtă pe coridor, fugi tot mai departe de lumină, gonind pe lângă plante şi rămăşiţe de tot soiul. Demonul spărturilor îşi scoase strigătul de trâmbiţă şi se avântă pe urmele lui, trosnind şi scrâşnind.

Kaladin se simţea atât de lent fără Lumină de Furtună! Atât de stângaci, de neîndemânatic.

Demonul spărturilor era aproape. Kaladin îşi calculă următoarea mişcare din instinct. „Acum!” Se opri clătinându-se, apoi se repezi înapoi, către creatură. Animalul încetini cu mare greutate, se auzi scrâşnetul carapacei frecate de pereţi, şi Kaladin se apleacă şi se avântă sub el. Îşi ridică brusc sabia, împlântând-o adânc în trupul monstrului.

Sunetul de trâmbiţă răbufni cu mai multă furie. Se părea că-l rănise cu adevărat, fiindcă se săltă imediat mai sus, smulgându-se din armă. Pe urmă se răsuci cât ai clipi şi Kaladin îi văzu fălcile înfricoşătoare năpustindu-se asupra lui. Se aruncă înainte, dar fălcile se închiseră prinzându-i piciorul.

Durerea orbitoare urcă în sus şi lovi cu Sabia chiar în clipa în care-l azvârlea animalul. Avu impresia că i-a nimerit faţa, însă nu putea fi sigur.

Lumea se învârti.

Kaladin se izbi de pământ şi se rostogoli.

Nu era timp să ameţească. Totul se rotea încă, dar gemu şi se răsuci. Îşi pierduse Cristalsabia – nu ştia unde e. Piciorul. Nu-l simţea.

Se uită în jos, aşteptând să nu vadă decât un ciot zdrenţuit. Nu era nicidecum atât de rău. Plin de sânge, cu pantalonii sfâşiaţi, dar osul nu se zărea. Amorţeala i se datora şocului.

Devenise analitic şi se concentra asupra rănilor. Nu era bine. În clipa aceea avea nevoie de soldat, nu de chirurg. Monstrul îşi regăsea poziţia în spărtură, cu o bucată din carapacea de pe faţă lipsă.

Fugi. Acum.

Kaladin se răsuci iarăşi, se sprijini în mâini şi în genunchi, apoi se ridică, îşi putea folosi piciorul, oarecum. Când păşi, cizma începu să-i pleoscăie.

Unde era Cristalsabia? Iat-o, în faţă. Zburase departe şi se înfipsese în pământ alături de sferele aruncate de el din fisură. Şchiopată într-acolo, totuşi îi era greu să meargă, darămite să alerge. Piciorul îi cedă la jumătatea drumului. Se izbi de pământ cu putere şi-şi zgârie braţul de o coajă de piatră.

Demonul spărturilor trâmbiţă şi...

— Hei! Hei!

Kaladin se răsuci în loc. Shallan? Ce făcea femeia aia nebună, stând în mijlocul spărturii şi fluturându-şi braţele ca o maniacă? Şi cum trecuse pe lângă el?

Ea strigă din nou, atrăgând atenţia monstrului. Vocea îi răsuna straniu.

Monstrul se întoarse de la Kaladin către Shallan, apoi o atacă.

— Nu! strigă Kaladin.

Dar la ce bun să strige? Avea nevoie de armă. Strângând din dinţi, se întoarse către Cristalsabie şi se grăbi – dându-şi toată silinţa – să se îndrepte spre ea. Furtuni. Shallan...

Smulse sabia din piatră, însă apoi căzu iarăşi. Piciorul pur şi simplu nu voia să-l susţină. Se întoarse din nou spre monstru, cu Sabia întinsă în faţă, şi cercetă locul cu privirea. Creatura continua să lovească în jurul său, trâmbiţând, şi sunetul ăla oribil stârnea ecouri în spaţiul îngust. Kaladin nu văzu niciun leş. Oare Shallan scăpase?

Se părea că, înjunghiind blestematul de animal în piept, nu izbutise decât să-l înfurie. Capul. Singura lui şansă era capul.

Se strădui să se ridice în picioare. Monstrul încetă să mai izbească în pământ şi, trâmbiţând din nou, îl atacă. Kaladin prinse sabia în ambele mâini, apoi se clătină. Piciorul i se îndoi sub el. Încercă să se lase într-un genunchi, însă piciorul îi cedă cu totul şi căzu pe-o parte, abia izbutind să nu se taie cu Cristalsabia.

Nimeri într-o baltă, împroşcând apa. În faţa lui, una dintre sferele pe care le aruncase strălucea, împrăştiind o lumină albă, puternică.

Se întinse prin apă, o înşfacă şi, strânse în mână sticla rece. Avea nevoie de Lumina aia. Furtuni, viaţa lui depindea de ea.

„Te rog.”

Demonul spărturilor se înălţa, ameninţător, deasupra lui.

Kaladin trase aer în piept, încordându-se, ca un om care se sufocă. Auzi ceva... ca şi cum, în depărtare...

Plângea cineva.

În el nu intră niciun strop de putere.

Monstrul lovi şi Kaladin se răsuci, dând, bizar, cu ochii de sine însuşi. Cealaltă versiune a sa îi stătea deasupra, cu sabia ridicată, imensă. Era o dată şi jumătate cât el.

„Pe ochii Atotputernicului, ce...?” se întrebă, uluit, în timp ce demonul spărturilor izbea cu braţul silueta de alături. Acel non-el se spulberă într-un nor de Lumină de Furtună.

Ce făcuse? Cum o făcuse?

N-avea importanţă. Trăia. Cu un strigăt de disperare, se ridică

brusc şi se îndreptă spre monstru clătinându-se. Trebuia s-ajungă aproape, aşa cum fusese mai înainte, prea aproape ca să poată fi lovit cu ghearele în spaţiul îngust.

Atât de aproape încât...

Demonul spărturilor se înălţă, apoi se năpusti în jos, gata să muşte, cu fălcile extinzându-i-se, cu ochii săi înfiorători privind în jos.

Kaladin lovi de jos în sus.

Demonul spărturilor se prăbuşi, cu chitina pocnind, cu picioarele cuprinse de spasme. Ascunsă în spatele unui bolovan, cu pielea şi hainele devenite de un negru-intens, Shallan ţipă, ducându-si mâna liberă la gură.

Monstrul căzuse peste Kaladin.

Shallan scăpă hârtia – cu un desen care o înfăţişa pe ea şi cu unul în care apărea Kaladin – şi alergă peste bolovani, lăsând să dispară negreala din jurul ei. Fusese nevoită să se apropie de locul luptei ca să-şi poată pune iluziile la treabă. Ar fi fost de preferat să le trimită cu Model, dar asta era o problemă, pentru că...

Se opri în faţa animalului care încă se mai zvârcolea, un morman de carne şi de carapace, ca pietroaiele prăvălite în avalanşă. Se foi de pe un picior pe altul, neştiind ce să facă.

— Kaladin? strigă.

Vocea îi era firavă în întuneric.

„Încetează”, îşi spuse. „S-a zis cu timiditatea. Ai trecut de asta.” Răsuflă adânc, apoi înainta, croindu-şi drum peste picioarele uriaşe, ocrotite de carapace, încercă să dea deoparte o gheară, dar era prea grea, aşa că se caţără pe ea şi se lăsă s-alunece în partea opusă.

Încremeni când auzi ceva. Capul demonului spărturilor zăcea în apropiere, cu ochii imenşi înceţoşaţi. Din el începeau să se înalţe spreni, ca nişte dâre de fum. Aceiaşi de mai înainte, numai că... plecau? Îşi aduse lumina mai aproape.

Jumătatea de jos a trupului lui Kaladin ieşea din gura monstrului. Atotputernicule din ceruri! Shallan icni, apoi se apropie în goană. Încercă, străduindu-se din greu, să-l tragă pe

Kaladin din botul închis, înainte de a-şi chema Cristalsabia şi de a tăia bucăţi din fălci.

— Kaladin? întrebă, uitându-se, încordată, în gura creaturii dintr-o parte, de unde tăiase o parte a fălcii.

— Au, ajunse până la ea o voce slabă.

Trăia!

— Rezistă, spuse Shallan, ciopârţind capul monstrului cu grijă, ca să nu taie prea aproape de Kaladin.

Un jet de sânge violet, cu miros de mucegai ud, ţâşni, acoperindu-i braţele.

— Nu stau prea confortabil... spuse el.

— Trăieşti, zise ea. Nu te mai plânge.

Era viu. O, Părinte al Furtunii! Viu. Shallan avea să ardă un teanc de rugăciuni după ce se întorceau în tabără.

— Aici, înăuntru, miroase groaznic, spuse Kaladin. Aproape la fel de urât cum miroşi tu.

— Bucură-te, răspunse Shallan, văzându-şi de treabă. Uite, am un exemplar de demon al spărturilor rezonabil de apropiat de perfecţiune – cu doar un mic cusur, adică mort – şi-l hăcuiesc în folosul tău în loc să-l studiez.

— Îţi rămân veşnic recunoscător.

— Totuşi, cum ai ajuns în gura lui? întrebă ea, desprinzând, cu un sunet îngreţoşător, o bucată de carapace.

O azvârli într-o parte.

— L-am înjunghiat în creier prin cerul gurii. Nu mi-am dat seama cum altcumva l-aş fi putut ucide.

Shallan se aplecă şi întinse mâna prin gaura largă pe care-o făcuse. Cu ceva trudă – şi tăind puţin din partea din faţă a fălcilor – izbuti să-l ajute pe Kaladin să iasă şerpuind prin lateralul botului. Acoperit de sângele creaturii şi de al lui, cu faţa palidă probabil din pricina pierderii de sânge, arăta ca moartea însăşi.

— Furtuni, şopti ea, în vreme ce el se întindea pe pietre.

— Bandajează-mi piciorul, îi ceru Kaladin, cu voce slabă, în rest o să fiu bine. Îmi revin imediat.

Ea văzu în ce hal arăta piciorul şi se cutremură. Semăna cu... cu... Balat.

Kaladin n-avea să meargă prea curând sprijinindu-se pe piciorul ăla. „O, Părinte al Furtunii”, se gândi Shallan, tăindu-şi fusta de la genunchi în jos. Îi înfăşură strâns piciorul, aşa cum o

învăţă el. Kaladin nu părea să creadă că e nevoie de un garou. Ea îl ascultă; probabil că bandajase mai multe răni decât ea.

Îşi tăie mâneca dreaptă ca să-i bandajeze o a doua rană, din dreptul coastelor, de unde începuse demonul spărturilor să-l rupă în două ca să-l înghită. Pe urmă se aşeză lângă el, simţindu-se secătuită şi înfrigurată, cu picioarele şi cu un braţ acum descoperite în aerul rece din fundul spărturii.

Kaladin respiră adânc, întins pe solul bolovănos, cu ochii închişi.

— Două ore până la marea furtună, şopti.

Shallan se uită la cer. Era aproape întuneric.

— Dacă mai avem şi-atât, şopti, la rândul ei. Am înfrânt monstrul, dar suntem morţi oricum, nu-i aşa?

— Pare nedrept, zise el.

Pe urmă gemu, săltându-se în capul oaselor.

— N-ar trebui…

— Am avut răni mult mai grave decât asta.

Ea îl privi şi ridică o sprânceană când el tocmai deschidea ochii. Părea ameţit.

— Chiar am avut, insistă Kaladin. Nu-i fanfaronadă soldăţească.

— Atât de grave? Cât de des?

— De două ori, recunoscu el, apoi îşi întoarse privirea la trupul masiv al demonului spărturilor. Noi chiar am ucis creatura asta.

— E trist, ştii, spuse ea, părând deprimată. Era frumoasă.

— Ar fi fost mult mai frumoasă dacă n-ar fi încercat să mă mănânce.

— Din punctul meu de vedere, sublinie Shallan, n-a încercat, a reuşit.

— Aiurea, o contrazise Kaladin. N-a izbutit să mă-nghită. Nu se pune.

Întinse o mână spre ea, ca şi cum ar fi cerut ajutor ca să se ridice.

— Vrei să-ncerci să mergi mai departe?

— Te-aştepţi să zac aici, în spărtură, până dă năvală apa?

— Nu, dar…

Shallan se uită în sus. Demonul spărturilor era mare. Înalt de vreo trei stânjeni, aşa cum stătea, căzut pe-o parte.

— Ce-ar fi să ne urcăm pe creatură şi apoi să-ncercăm să ne căţărăm pe platou?

Cu cât înaintaseră mai mult spre vest, cu atât scăzuse adâncimea spărturilor. Kaladin se uită în sus.

— Shallan, tot mai rămân de urcat pe puţin doisprezece stânjeni. Şi ce-o să facem pe platou? Furtuna o să ne ia pe sus.

— Măcar am putea încerca să găsim un soi de adăpost...
spus ea. Furtuni, chiar nu mai avem nicio speranţă, nu-i aşa?

În mod bizar, el o privi pieziş.

— Probabil.

— Doar probabil?

— Adăpost... Ai o Cristalsabie.

— Şi? întrebă ea. Nu pot tăia un zid de apă, îndepărtându-l.

— Nu, dar poţi tăia piatră.

Kaladin se uită în sus, la peretele spărturii.

Lui Shallan i se tăie răsuflarea.

— Ne-am putea ciopli o cămăruţă! Cum obişnuiesc iscoadele!

— Foarte sus, în perete, spuse el. Poţi să vezi acolo linia până la care ajunge apa. Dacă putem ajunge mai sus de ea...

Însemna totuşi să se caţere. Nu pe toată înălţimea peretelui, până în vârf, unde se îngusta spărtura, dar n-avea să fie nicidecum uşor. Şi avea foarte puţin timp la dispoziţie.

Era totuşi o şansă.

— Va trebui s-o faci tu, continuă Kaladin. Eu poate reuşesc să mă ţin pe picioare, cu ajutor. Dar să mă caţăr în timp ce mânuiesc o Sabie...

— Bine, spuse Shallan, ridicându-se şi răsuflă adânc. Bine.

Începu să se urce pe spinarea demonului spărturilor. Pe carapacea lui netedă alunecai cu uşurinţă, dar găsi între plăci locuri bune pentru pus piciorul. Odată ajunsă pe spatele creaturii, se uită către linia apei. Părea mult mai sus decât crezuse când privea de pe fundul spărturii.

— Ciopleşte-ţi puncte de sprijin, îi strigă Kaladin.

Avea dreptate. Ea uita mereu de Cristalsabie. Nu voia să se gândească la ea...

Nu. Nu era momentul potrivit pentru asta. Chemă Sabia şi tăie bucăţi lungi de piatră, lăsându-le să cadă şi să ricoşeze de carapace. Îşi dădu părul după urechi şi trudi, în lumina sărăcăcioasă, ca să creeze o înşiruire de puncte de sprijin, ca o scară mergând în susul peretelui.

Începu să urce. Stând pe unul şi agăţându-se de cel mai de sus, îşi chemă din nou Sabia şi începu să taie încă o treaptă,

deasupra, dar afurisitul de obiect era pur şi simplu prea lung.
Îndatoritoare, Sabia i se micşoră în mâini, devenind mult mai scurtă, de fapt un fel de cuţit mare.
„Mulţumesc”, se gândi, apoi tăie altă bucată de piatră.
Urcă de pe un punct de sprijin pe altul. Era o muncă istovitoare şi trebuia să coboare din când în când, să-şi odihneas-că mâinile, obosite după ce stătea agăţată. În cele din urmă, ajunse atât de sus cât credea să poate s-ajungă, imediat deasupra liniei de inundare. Se agăţă de-acolo cu stângăcie, apoi începu să taie bucăţi de piatră, încercând s-o facă astfel încât să nu-i cadă în cap.
Bucăţile desprinse răpăiau pe carapacea demonului spărturilor care zăcea mort.
— Te descurci foarte bine! îi strigă Kaladin. Ţine-o tot aşa!
— De când ai devenit atât de plin de viaţă? strigă Shallan, la rândul ei.
— De când am crezut că sunt mort şi apoi, deodată, n-am mai fost.
— Atunci adu-mi aminte să-ncerc din când în când să te omor, se răsti ea. Dacă izbutesc, o să mă simt mai bine, iar dacă dau greş, o să te simţi tu mai bine. Toată lumea câştigă!
În timp ce tăia mai adânc în piatră, îl auzi chicotind. Era mult mai greu decât îşi imaginase. Da, Sabia tăia piatra cu uşurinţă, dar tăia lespezi care nu voiau să cadă. Trebuia să le mărunţească, apoi să-şi lase Sabia să dispară ca să înşface bucăţile şi să le arunce.
După mai mult de o oră de muncă frenetică, reuşi totuşi să sape ceva care semăna a refugiu. Nu era atât de adânc cât şi-ar fi dorit, dar trebuia să fie de-ajuns. Secătuită de puteri, coborî pentru o ultimă oară pe scara ei improvizată şi sări pe spatele monstrului, printre sfărâmărurile de piatră. Îşi simţea braţele de parcă ar fi ridicat ceva greu – şi, practic, chiar asta făcuse, fiindcă urcând trebuia să se ridice pe ea însăşi.
— Gata? îi strigă Kaladin, de jos.
— Nu, răspunse ea, dar e destul de aproape de ce-ar trebui să fie. S-ar putea s-avem loc înăuntru.
Kaladin nu mai scoase niciun cuvânt.
— Trebuie să vii sus, în gaura pe care-am cioplit-o, Kaladin băiat de pod, ucigaş de demoni ai spărturilor şi aducător de mâhnire.

Shallan se aplecă peste marginea carapacei, ca să-l vadă.

— N-o să purtăm încă o discuţie prostească despre cum o să mori tu aici, în timp ce eu îmi continui cu îndrăzneală drumul. S-a-nţeles?

— Nu sunt sigur că pot să merg, Shallan, spuse el cu un oftat. Şi cu atât mai puţin să urc.

— Vii sus, insistă ea, chiar dacă trebuie să te car.

Kaladin se uită în sus, apoi rânji, cu faţa acoperită de o crustă de sânge violet de-al monstrului, pe care să străduise să-l şteargă cât de bine putuse.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— Haide, spuse Shallan, ridicându-se ea însăşi cu o oarecare greutate.

Furtuni, era obosită. Se folosi de Sabie ca să taie un lujer de pe perete. Se amuză fiindcă, pentru asta, trebui să lovească de două ori. Mai întâi ca să-i reteze sufletul. Pe urmă, mort fiind, lujerul putea fi retezat de Sabie.

Partea de sus se retrase, se înălţă ondulându-se ca un tirbuşon. Shallan aruncă jos un capăt al bucăţii tăiate. Kaladin îl prinse într-o mână şi, protejându-şi piciorul rănit, ajunse, cu grijă, pe carapacea demonului spărturilor. Odată ajuns, căzu lângă Shallan. Broboanele de sudoare lăsau dâre în mizeria de pe faţa lui. Se uită la scara tăiată în piatră.

— Chiar vrei să mă faci să urc pe asta.

— Da. Din motive absolut egoiste.

Kaladin se uită la ea.

— N-o să îngădui s-apar ca ultima imagine din viaţa ta, să fiu îmbrăcată într-o jumătate de rochie murdară, acoperită de sânge violet şi cu părul atât de ciufulit. E nedemn. În picioare, băiatule de pod.

Auzi în depărtare un tunet. „Nu e bine...”

— Urcă, spuse el.

— N-o să...

— Urcă, repetă Kaladin, cu mai multă hotărâre, aşază-te în adăpost şi întinde mâna spre mine. Odată ce-ajung aproape de tine, mă poţi ajuta pe ultima parte a urcuşului.

Ea şovăi o clipă, apoi îşi luă săculeţul şi începu să urce. Furtuni, treptele alea erau alunecoase. Când se văzu sus, se târî în adăpostul îngust şi se aşeză într-un echilibru precar, întinzându-şi o mână în jos şi proptindu-se în cealaltă. Kaladin se

uită la ea, apoi îşi încleştă fălcile şi începu la rândul său urcuşul.

În cea mai mare parte, se trăgea în sus în mâini, cu piciorul rănit legănându-i-se şi echilibrându-se cu celălalt. Braţele lui de soldat, cu muşchi puternici, îl săltau de la un punct de sprijin la altul. Jos, apa începu să se prelingă prin spărtură.

Pe urmă deveni torent.

— Haide! strigă Shallan.

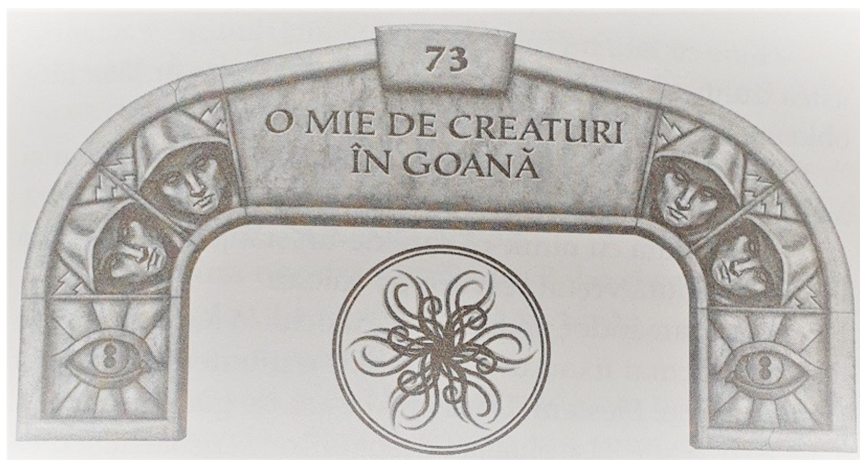
Vântul şuiera prin culoarul de piatră, un sunet obsedant, nelumesc, strecurat prin numeroasele crăpături. Ca vaietele spiritelor unor morţi din vremuri străvechi. Un sunet înalt, acompaniat de bubuitul gros al tunetului.

Pretutindeni în jur, plantele se retrăgeau, lujerii răsucindu-se şi încordându-se, mugurii-de-stâncă şi florile-creţe închizându-se. Viaţa din spărtură se ascundea.

Kaladin gemu, asudând, cu faţa încordată de durere şi de oboseală, cu degetele tremurându-i. Se trase cu încă o treaptă mai sus, apoi întinse mâna către a lui Shallan.

Zidul de furtună lovi.

73
O MIE DE CREATURI ÎN GOANĂ

CU UN AN ÎN URMĂ

Shallan se strecură în camera lui Balat, cu un bilet între degete.

Fratele ei se întoarse brusc, ridicându-se. Se destinse.

— Shallan! Era să m-omori, atât de tare m-ai speriat.

Camera mică avea, aidoma tuturor celorlalte din conac, ferestre fără geamuri, cu obloane simple, de trestie – închise şi încuiate în ziua aceea, fiindcă se apropia o mare furtună. Ultima dinainte de Lăcrimare. Afară, servitorii loveau în ziduri, fixând obloane solide, de furtună, peste cele de trestie.

Shallan purta una dintre rochiile noi, scumpe, cumpărate de tatăl ei, în stil vorin, dreaptă şi strâmtă în talie, cu un buzunar pe mânecă. O rochie de femeie. Purta şi colierul dăruit de el. Lui îi plăcea s-o vadă purtându-l.

Jushu trândăvea alături, pe un scaun, frecând un soi de plantă între degete, cu privirea pierdută. Slăbise în cei doi ani care trecuseră de când îl târâseră creditorii afară din casă, dar, cu ochii ăia afundaţi în orbite şi cu cicatricele de la încheieturile mâinilor, încă nu-şi recăpătase asemănarea cu fratele lui geamăn.

Shallan se uită la pachetele pregătite de Balat.

— Bine că tata nu intră niciodată aici, la tine. Pachetele astea duhnesc atât de tare a fugă, încât tata te-ar lăsa fără obloane

pe timp de furtună, ca să dispară mirosul.

Jushu chicoti, frecându-şi cicatricea de la încheietura unei mâini.

— Nu-l ajută cu nimic că sare de-un stânjen în sus până şi când strănută vreun servitor pe culoar.

— Gura, amândoi, spuse Balat, cu ochii la fereastră, unde slujitorii tocmai fixau un oblon. Nu e momentul potrivit pentru glume. Blestem. Dacă află că am de gând să plec...

— N-o să afle, zise Shallan, despăturind scrisoarea. E prea ocupat, se pregăteşte să se fălească în faţa Înaltului Prinţ.

— Numai mie mi se pare ciudat să fim atât de bogaţi? întrebă Jushu. Câte zăcăminte de piatră de mare valoare sunt pe domeniile noastre?

Balat îşi îndreptă din nou atenţia către pachetele lui.

— Câtă vreme asta-l ţine pe tata fericit, puţin îmi pasă.

Problema era că tatăl lor tot nu era fericit. Da, Casa Davar era acum bogată – noile cariere le aduceau venituri fabuloase. Însă, cu cât le mergea mai bine, cu atât mai tare se posomora tatăl lor. Mergea pe coridoare bombănind. Se răstea la servitori.

Shallan citi scrisoarea.

— Nu pari încântată, spuse Balat, încă n-au izbutit să-l găsească?

Shallan clătină din cap. Helaran dispăruse. Dispăruse cu adevărat. Nu se mai vedea cu nimeni, nu mai trimitea scrisori; nici măcar cei cu care păstrase legătura n-aveau idee unde plecase.

Balat se aşeză pe unul dintre pachete.

— Atunci ce e de făcut?

— Tu trebuie să hotărăşti, spuse Shallan.

— Trebuie să plec. Trebuie, zise fratele ei şi-şi trecu mâna prin păr. Eylita e gata să plece cu mine. Părinţii ei lipsesc o lună, sunt în vizită în Alethkar. E momentul perfect.

— Şi dacă nu-l poţi găsi pe Helaran, ce se-ntâmplă?

— Mă duc la Înaltul Prinţ. Bastardul lui a zis c-o s-asculte pe oricine vrea să vorbească împotriva tatei.

— Asta a fost cu ani în urmă, spuse Jushu, lăsându-se pe spătarul scaunului. Tata e acum în graţii. Plus că Înaltul Prinţ e pe moarte. Ştie toată lumea.

— E singura noastră şansă, zise Balat şi se ridică în picioare. O să plec. La noapte, după furtună.

— Dar tata... începu Shallan.

— Tata vrea să plec călare, să văd cum merg lucrurile în satele din valea din est. Asta o să-i spun că fac, dar în schimb o s-o iau pe Eylita, o să pornim spre Vedenar şi-o să mergem direct la Înaltul Prinţ. Când o să sosească tata, o săptămână mai târziu, eu voi fi spus deja ce am de spus. S-ar putea să fie suficient.

— Şi Malise? întrebă Shallan.

Planul rămăsese acelaşi, Balat trebuia s-o ducă pe mama lor vitregă într-un loc unde să nu fie în primejdie.

— Nu ştiu, răspunse Balat. Pe ea n-o s-o lase să iasă de-aici. Poate, cât lipseşte el ca să-l viziteze pe Înaltul Prinţ, o poţi trimite tu într-un loc sigur? Nu ştiu. Oricum ar fi, eu trebuie să plec. La noapte.

Shallan se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ.

— M-am săturat să-mi tot fie frică, îi spuse Balat. M-am săturat să fiu laş. Dacă Helaran a dispărut, atunci sunt cu adevărat fratele mai mare. E timpul s-o dovedesc. N-o să fug pur şi simplu, n-o să-mi trăiesc viaţa întrebându-mă dacă lacheii tatei sunt sau nu pe urmele mele. În felul ăsta... În felul ăsta o să se termine totul. M-am hotărât.

Uşa se deschise brusc, trântindu-se de perete.

În ciuda plângerilor ei că Balat e prea temător, Shallan sări la fel de sus ca el, scoţând un ţipăt scurt de surpriză. Nu era decât Wikim.

— Furtuni, Wikim! exclamă Balat. Puteai măcar să baţi la uşă sau...

— Eylita e aici, îl întrerupse Wikim.

— Ce? Balat făcu un salt către fratele lui şi-l înşfacă. Nu trebuia să vină! Mă duceam eu s-o iau.

— A chemat-o tata, îl lămuri Wikim. A sosit adineauri, însoţită de camerista ei. Vorbeşte cu tata, în sala de ospeţe.

— O, nu, zise Balat, împingându-l într-o parte şi ieşind în goană.

Shallan îl urmă, dar se opri în cadrul uşii.

— Să nu faci vreo prostie! strigă în urma lui. Balat, planul!

El nu păru s-o fi auzit.

— Ar putea să iasă rău, spuse Wikim.

— Sau ar putea fi minunat, zise Jushu din spatele lor, încă trândăvind. Dacă tata merge prea departe, poate că Balat

termină cu văicăreala şi face în sfârşit ceva.
Shallan simţi că i se face frig când ieşi pe coridor. O asemenea senzaţie... era panică? Panică de-a dreptul copleşitoare, atât de puternică şi de pătrunzătoare, încât nu mai simţea nimic.
Spre asta se îndreptau lucrurile. Ea ştia că spre asta se îndreptau, încercaseră să se-ascundă, încercaseră să fugă. Bineînţeles că n-avea cum să funcţioneze.
Nu funcţionase nici în cazul mamei ei.
Wikim trecu pe lângă ea în fugă. Shallan mergea încet. Nu pentru că ar fi fost calmă, ci pentru că se simţea trasă înainte. Mersul lent opunea rezistenţă inevitabilului.
În loc să coboare în sala de ospeţe, porni în susul treptelor. Trebuia să ia ceva.
N-avu nevoie decât de un minut. Se întoarse curând, cu ceva care-i fusese încredinţat cu multă vreme în urmă, acum în punga ascunsă din mâneca ei. Coborî treptele şi se îndreptă către sala de ospeţe. Jushu şi Wikim aşteptau în afara uşii, privind încordaţi.
Îi făcură loc lângă ei.
Înăuntru se zbiera, fireşte.
— N-ar fi trebuit să faci asta fără să vorbeşti cu mine! zise Balat.
Stătea în faţa mesei înalte, cu Eylita alături, ţinându-l de braţ.
Tatăl lui stătea tot în picioare, de cealaltă parte a mesei, cu cina pe jumătate mâncată în faţă.
— Cu tine vorbesc degeaba, Balat. Nu auzi nimic din ce-ţi zic eu.
— O iubesc!
— Eşti un copil. Un copil prost, fără pic de respect pentru casa ta.
„Rău, rău, rău”, se gândi Shallan. Vocea tatei era blândă. Când vorbea cu blândeţe, era mai periculos ca oricând.
— Crezi, continuă tata, aplecându-se în faţă, cu palmele pe tăblia mesei, că nu ştiu că plănuieşti să fugi?
Balat se trase înapoi, împleticindu-se.
— Cum e cu putinţă?
Shallan intră în încăpere. „Ce e aia, acolo, pe podea?” se întrebă, mergând pe lângă perete către uşa bucătăriilor. Ceva o împiedica să se-nchidă.

Afară, ploaia prinse să răpăie pe acoperiş, începuse furtuna. Gărzile se aflau în clădirea postului de pază, aşteptau să înceteze furtuna, ca şi slujitorii retraşi în odăile lor. Familia era singură.

Cu ferestrele închise, singura lumină din încăpere era cea rece a sferelor. Tata nu poruncise să se facă focul în cămin.

— Helaran e mort, spuse el. Ştiai? Nu-i poţi da de urmă fiindc-a fost ucis. Nici măcar n-a trebuit s-o fac eu. Şi-a găsit moartea pe un câmp de luptă din Alethkar. Un idiot.

Cuvintele puneau în pericol calmul rece al lui Shallan.

— Cum ai aflat că vreau să plec? întrebă Balat şi făcu un pas înainte, însă Eylita îl trase înapoi. Cine ţi-a spus?

Shallan îngenunche lângă obiectul care împiedica uşa să se-nchidă. Clădirea vibra când bubui tunetul. Piedica era un cadavru.

Malise. Moartă în urma mai multor lovituri în cap. Sânge proaspăt. Trup cald. Abia o omorâse. Furtuni. Aflase de planul de fugă, trimisese după Eylita şi aşteptase să sosească, apoi îşi ucisese nevasta.

N-o făcuse într-un moment de furie. O omorâse drept pedeapsă.

„Aşadar, s-a ajuns la asta”, se gândi Shallan, ciudat de calmă, cu o detaşare stranie. „Minciuna devine adevăr.”

Se întâmplase din vina ei, a lui Shallan. Se ridică şi ocoli încăperea, spre locul unde lăsaseră servitorii un ulcior cu vin şi pocale pentru tatăl ei.

— Malise, spuse Balat.

Nu se uitase către Shallan. Ghicise.

— A cedat şi ţi-a spus, nu-i aşa? Blestem. N-ar fi trebuit s-avem încredere în ea.

— Da, confirmă tatăl lui. A vorbit, în cele din urmă. Sabia lui Balat scrâşni uşor, ca o şoaptă, când o scoase din teaca de piele. Sabia tatălui său urmă.

— În sfârşit, spuse acesta. Dai de înţeles că nu-ţi lipseşte şira spinării.

— Balat, nu, zise Eylita, agăţându-se de el.

— N-o să-mi mai fie frică de el, Eylita! N-o să-mi mai fie!

Shallan turnă vin.

Înfruntarea începu, tatăl ei sări peste masa înaltă, lovind cu sabia pe care o ţinea cu amândouă mâinile. Eylita ţipă şi se

trase înapoi împleticindu-se, în timp ce Balat îşi îndrepta sabia către tatăl său.

Shallan nu ştia mare lucru despre lupta cu sabia, îi privise pe Balat şi pe ceilalţi antrenându-se, dar singurele lupte adevărate pe care le văzuse fuseseră duelurile de la târg.

Asta era altfel, brutală. Tatăl ei îl ataca, lovitură după lovitură, pe Balat, care para cu propria sabie cum se pricepea mai bine. Metalul zăngănea, izbit de metal, şi zgomotul furtunii acoperea totul. Fiecare lovitură părea să zguduie încăperea.

Sau tunetul era de vină?

Balat se împletici, copleşit de atacul violent, şi căzu într-un genunchi. Tatăl lui îi zbură sabia din mână.

Chiar se putea termina atât de repede? Trecuseră doar câteva secunde. Nu semănase deloc cu duelurile.

Tatăl îşi domina ameninţător fiul.

— Te-am dispreţuit întotdeauna. Laşule. Helaran era nobil. Mi s-a împotrivit, dar a făcut-o cu îndârjire. Tu... tu te târăşti, scâncind şi văicărindu-te.

Shallan veni lângă el.

— Tată? zise ea şi-i întinse pocalul cu vin. E la pământ. Ai câştigat.

— Mi-am dorit întotdeauna fii, continuă tatăl ei. Şi am primit patru. Toţi buni de nimic. Un laş, un beţiv şi-un molâu. Strânse din ochi. Doar Helaran... Doar Helaran...

— Tată? insistă Shallan. Poftim.

El luă pocalul şi-l dădu peste cap.

Balat îşi înşfacă sabia, încă într-un genunchi, lovi cu vârful, întinzându-se. Shallan ţipă şi sabia zăngăni straniu când îl rată cu puţin pe tatăl lor, îi trecu prin haină şi lovi ceva metalic.

Tata scăpă pocalul. Gol, se izbi de podea, făcându-se bucăţi. Gemu, pipăindu-şi locul atins. Balat îşi retrase sabia şi se uită în sus, la el, cu groază.

Mâna tatălui lor apăru din nou uşor mânjită de sânge.

— Nu eşti în stare de nimic mai bun? întrebă. Cincisprezece ani de lecţii de scrimă şi ăsta-i cel mai bun atac al tău? Năpusteşte-te asupra mea! Loveşte-mă!

Tata ţinea sabia în lateral şi-şi ridică cealaltă mână. Balat începu să plângă şi scăpă sabia pe jos.

— Puah! spuse tatăl lui. Nu eşti bun de nimic.

Îşi aruncă sabia pe masa înaltă, apoi se îndreptă spre cămin,

înşfacă un vătrai de fier şi făcu cale-ntoarsă.

— Bun de nimic.

Lovi cu vătraiul în coapsa lui Balat.

— Tată! strigă Shallan, încercând să-l prindă de braţ.

El o împinse într-o parte şi lovi iar, de data asta pocnindu-şi fiul cu vătraiul peste gambă.

Balat ţipă.

Shallan căzu cu putere, izbindu-se cu capul de podea. Nu mai putu decât s-audă ce se întâmplă apoi. Ţipete. Vătraiul lovind cu bufnituri surde. Furtuna urlând deasupra lor.

— De. Poc. Ce. Poc. Nu. Poc. Poţi. Poc. Să. Poc. Faci. Poc. Nimic. Poc. Ca. Poc. Lumea?

Lui Shallan i se limpezi vederea. Tatăl ei respira sacadat, trăgând adânc aer în piept. Avea faţa împroşcată cu sânge. Balat scâncea pe podea. Eylita îl ţinea în braţe, cu faţa îngropată în părul lui. Piciorul lui Balat era o masă însângerată.

Wikim şi Jushu stăteau tot în cadrul uşii dinspre coridor, părând îngroziţi.

Tatăl lor se uită la Eylita cu o furie ucigaşă în ochi. Îşi ridică vătraiul, pregătindu-se să lovească, însă arma îi alunecă dintre degete şi căzu zăngănind. El îşi privi mâna părând surprins, apoi se împletici, în căutarea unui sprijin, se prinse de masă, dar căzu mai întâi în genunchi, apoi pe-o parte.

Ploaia răpăia pe acoperiş. Suna de parcă o mie de creaturi în goană ar fi căutat o intrare în clădire.

Shallan se sili să se ridice. Frig. Da, acum recunoştea frigul din ea. Îl mai simţise şi altădată, în ziua când îşi pierduse mama.

— Bandajează rănile lui Balat, spuse, apropiindu-se de Eylita, care plângea. Foloseşte-te de cămaşa lui.

Tânăra dădu din cap printre lacrimi şi se apucă de treabă cu degete tremurătoare.

Shallan îngenunche lângă tatăl ei. Zăcea nemişcat, fixând tavanul cu ochii deschişi şi morţi.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? întrebă Wikim.

Shallan nu observase că el şi Jushu intraseră cu teamă în sală şi ocoliseră masa ca s-ajungă lângă ea. Wikim se uita peste umărul ei.

— Oare lovitura pe care i-a dat-o Balat în coaste...

Tatăl lor sângera în urma acelei lovituri; Shallan simţea prin hainele lui. Dar rana nu era totuşi destul de gravă ca să-l

doboare. Clătină din cap.
— Mi-ai dat ceva acum câţiva ani, spuse. O punguţă. Am păstrat-o. Ai spus c-o să capete mai multă putere cu timpul.
— O, Părinte al Furtunii! zise Wikim, ducându-şi mâna la gură. Veninul negru? I-ai...
— În vin, spuse Shallan. Malise e moartă lângă uşa bucătăriei. A mers prea departe.
— L-ai ucis, zise Wikim, holbându-se la leşul tatălui lor. L-ai ucis!
— Da, răspunse Shallan, simţindu-se istovită.
Se îndreptă spre Balat împleticindu-se, apoi începu s-o ajute pe Eylita cu bandajele. Fratele ei era conştient şi gemea de durere. Shallan dădu din cap către Eylita, care aduse vin pentru el. Neotrăvit, fireşte.
Tatăl ei era mort. Ea îl omorâse.
— Ce e asta? întrebă Jushu.
— Nu face aşa ceva! protestă Wikim. Furtuni! Deja ai început să-l cauţi prin buzunare?
Shallan aruncă o privire şi-l văzu pe Jushu scoţând din buzunarul hainei tatălui lor ceva argintiu. Era învelit într-o pungă mică, neagră, uşor umezită de sânge, şi nu se vedea decât o mică parte din el, prin locul unde lovise sabia lui Balat.
— O, Părinte al Furtunii! zise Jushu, dezvelind obiectul.
Era alcătuit din câteva lanţuri din metal argintiu, care uneau trei nestemate mari, dintre care una crăpată, cu strălucirea pierdută.
— E ceea ce cred eu că e?
— Un Animmod, răspunse Shallan.
— Ridică-mă, spuse Balat, când se întoarse Eylita cu vinul. Te rog.
Şovăind, fata îl ajută să se salte în capul oaselor. Piciorul lui... piciorul lui nu arăta bine deloc. Avea nevoie de un chirurg.
Shallan se ridică, ştergându-şi de rochie mâinile însângerate, şi luă Animmodul de la Jushu. Metalul delicat se rupsese în locul unde-l lovise sabia.
— Nu pricep, spuse Jushu. Nu e o blasfemie? Astea nu-i aparţin regelui, ca să fie folosite numai de ardenţi?
Shallan îşi frecă degetul mare de metal. Nu putea să gândească. Amorţeală... şoc. Asta era. Şoc.
L-am omorât pe tata.

Wikim ţipă pe neaşteptate, retrăgându-se dintr-un salt.
— I-a zvâcnit piciorul.
Shallan se întoarse spre trupul căzut. Degetele mâinii tatălui ei erau cuprinse de spasme.
— Pustiitori! strigă Jushu şi îşi ridică privirea către tavan, către vuietul furtunii. Sunt aici. Sunt în el. E...
Shallan îngenunche lângă trupul tatei. Ochii lui erau tremurători, apoi se fixară asupra ei.
— N-a fost de-ajuns, şopti ea. Otrava n-a fost îndeajuns de puternică.
— O, furtuni! exclamă Wikim, îngenunchind lângă ea. Încă mai respiră. Otrava nu l-a omorât, l-a paralizat doar. Făcu ochii mari. Şi-acum se trezeşte.
— Atunci trebuie să terminăm treaba, hotărî Shallan. Se uită la fraţii ei.
Jushu şi Wikim se retraseră poticnindu-se. Balat, ameţit, abia dacă mai era conştient.
Se întoarse spre tatăl ei. O privea, cu ochii mişcându-i-se acum cu uşurinţă. Piciorul îi zvâcni.
— Îmi pare rău, şopti ea, scoţându-şi colierul, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.
Puse colierul la gâtul lui.
Şi începu să-l răsucească.
Se folosi de mânerul unei furculiţe care căzuse de pe masă când încercase tatăl ei să se sprijine, încolăci în jurul ei o parte a colierului închis, formând o buclă, apoi o răsuci, strângând foarte tare lanţul cu care-l sugruma.
— Hai acum să te culci, şopti, în hăuri adânci, cu întuneric în jur...
Un cântec de leagăn. Shallan rostea cuvintele printre lacrimi – cuvintele pe care i le cânta el în copilărie, când era speriată. Sângele pusese pe faţa lui pistrui roşii, iar ei îi acoperise mâinile.
— Printre stânci şi păcat s-ar putea să ai pat, dar tu dormi, copil drag.
Îi simţi ochii pironiţi asupra ei. Pielea i se umplu de furnicături când strânse colierul mai tare.
— Vine-acum furtuna, continuă ea, tot în şoaptă, dar cald ţi-e întruna, legănat de vânt...
Shallan îi văzu ochii bulbucându-se, faţa schimbându-şi

culoarea. Trupul lui tremura, încordându-se, încercând să se mişte. Ochii lui o priveau, întrebători, trădaţi.

Shallan aproape că-şi putea imagina că urletele furtunii fac parte dintr-un coşmar. Că se va trezi curând, îngrozită, şi că tata îi va cânta. Aşa cum făcuse în copilărie...

— Cristale frumoase... lucesc misterioase...

Mişcările tatei încetară.

— Şi, cu cântecul meu, nici n-o să-ţi fie greu... o să dormi... copil drag.

74
CĂLĂRIND FURTUNA

Totuşi, tu n-ai fost niciodată o forţă a echilibrului. Tragi haosul după tine ca pe un leş târât de-un picior prin zăpadă. Te rog, ascultă-mi rugămintea. Părăseşte locul ăla şi alătură-te jurământului meu de a nu interveni.

Kaladin o prinse pe Shallan de mână. Deasupra, bolovani izbiţi de platouri se spărgeau în bucăţi mari, azvârlite în jurul lui. Vântul urla. Jos, apa se umfla, înălţându-se către el. Se agăţase de Shallan, însă mâinile lor umede începeau să alunece.

Şi apoi strânsoarea ei se înteţi brusc, ca un şoc. Îl trase în sus cu o forţă care nu părea să se potrivească nicidecum cu silueta ei măruntă. Kaladin se împinse în piciorul teafăr când apa năvăli peste el şi se sili să se salte, acoperind distanţa rămasă ca să i se alăture lui Shallan în firida de piatră.

Gaura abia dacă avea o jumătate de stânjen adâncime, mai puţin decât fisura în care se ascunseseră de monstru. Din fericire, era cu faţa spre vest. Deşi vântul rece ca gheaţa se învolbura în spărtură, împroşcându-i cu apă, platoul spărgea frontul principal al furtunii.

Gâfâind, Kaladin se trase lângă peretele firidei. Piciorul rănit îl durea îngrozitor. Shallan îl ţinea în braţe, iar el îi simţea căldura pentru că se agăţase de ea. Femeia era căldură în braţele lui, şi el se ţinea de ea în aceeaşi măsură în care se agăţase ea de el, şi amândoi stăteau ghemuiţi, lipiţi de piatră. Creştetul lui atingea partea de sus a spărturii puţin adânci.

Platoul se zgâlţâia, tremurând ca un om înfricoşat. Kaladin nu putea să vadă mare lucru; bezna era deplină, întreruptă doar de fulgere. Şi de zgomot. De bubuitura strivitoare a tunetului, care părea să n-aibă nicio legătură cu străfulgerările de lumină. Apa urla ca o bestie înfuriată, iar fulgerele dezvăluiau vederii curgerea vijelioasă a râului înspumat şi învolburat din spărtură.

Blestem... ajungea aproape până la firida lor. Se înălţase cu vreo opt stânjeni în numai câteva secunde. Apa murdară era plină de crengi, de plante rupte, de lujeri smulşi din rădăcini.

— Sfera? întrebă Kaladin în întuneric. Aveai la tine o sferă, pentru lumină.

— A dispărut! strigă ea, acoperind vuietul furtunii. Probabil am scăpat-o când te-am prins pe tine!

— N-am...

Bubuitura unui tunet, însoţit de o străfulgerare de lumină orbitoare, îl făcu să se bâlbâie. Shallan se lipi mai tare de el, înfigându-şi degetele în braţul lui. Lumina pieri, lăsând o imagine să zăbovească în ochii lui.

Furtuni. Ar fi putut jura că e imaginea unei feţe oribil schimonosite, cu gura larg căscată. Următorul fulger azvârli peste puhoiul de lângă ei o înşiruire de lumini pâlpâitoare, dezvăluind leşurile care tresăltau la suprafaţa apei. Curentul le târa cu zecile, cu ochii lor morţi sau, de multe ori, doar cu orbitele goale, căscându-se către cer. Oameni şi parshendi.

Apa crescu, inundându-le încăperea pe o înălţime de câteva palme. Apa morţilor. Furtuna se întunecă iarăşi, o beznă de grotă subterană. Nu mai existau decât Kaladin, Shallan şi leşurile.

— Asta, spuse Shallan, cu capul lângă al lui, a fost cel mai nelumesc lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Furtunile sunt stranii.

— O spui din experienţă?

— Sadeas m-a atârnat afară, în timpul uneia. Ar fi trebuit să mor.

Furtuna aia încercase să-i sfâşie pielea, apoi muşchii de pe oase. Picăturile de ploaie erau ca nişte cuţite. Fulgerele erau ca fierul roşu.

Şi o siluetă măruntă, în întregime albă, stând în faţa lui cu mâinile întinse spre el, ca şi cum ar fi vrut să despice furtuna.

Minusculă şi fragilă, şi totuşi la fel de puternică precum

vânturile însele.

„Syl.. ce ţi-am făcut?”

— Trebuie s-aud povestea asta, spuse Shallan.

— O să ţi-o spun cândva.

Apa năvăli din nou peste ei. Pentru o clipă, deveniră mai uşori, plutind în revărsarea neaşteptată. Curentul îi trăgea cu o forţă nebănuită, părând nerăbdător să-i târască în râu.

Shallan ţipă, iar Kaladin se prinse cu ambele mâini de piatră, rezistând, în ciuda panicii. Râul se retrase, dar încă-i mai auzea goana. Se aşezară din nou în firidă.

Lumina veni de deasupra, prea neclintită ca să fie a unui fulger. Pe platou strălucea ceva. Ceva în mişcare. Era greu de desluşit, fiindcă apa se scurgea de deasupra lor, de pe marginea platoului, căzându-le prin faţa ochilor ca o pânză. Kaladin ar fi putut să jure că vede o siluetă enormă mergând acolo, sus, o siluetă neomenească strălucitoare, urmată de altele, nefireşti, lucioase. Călăreau furtuna. Picior după picior, până ce lumina dispăru.

— Te rog, spuse Shallan. Trebuie s-aud altceva, dar nu ce aud acum. Povesteşte-mi.

El se cutremură, însă dădu din cap. Voci. Vocile aveau să-i ajute.

— Totul a început când m-a trădat Amaram, spuse în şoaptă, doar atât de tare cât era nevoie ca să-l audă ea – ea care stătea atât de aproape de el. M-a înrobit pentru că ştiam adevărul, ştiam că-mi omorâse oamenii din dorinţa de a avea o Cristalsabie. Asta a contat pentru el mai mult decât proprii săi soldaţi, mai mult decât onoarea...

Continuă, vorbind despre zilele vieţii lui de sclav, despre încercările lui de evadare. Despre oamenii care fuseseră ucişi fiindcă avuseseră încredere în el. Lăsă totul să se reverse, o poveste pe care n-o mai spusese niciodată. Cui ar fi putut să i-o spună? Podul Patru o trăise, în cea mai mare parte, alături de el.

Îi povesti despre căruţă şi despre Tvlakv – numele avu parte de un icnet. Se părea că şi ea îl cunoaşte. Vorbi despre amorţire, despre... nimicul pe care îl simţise. Despre gândul la sinucidere, dar şi despre îndoiala că merita efortul. Şi apoi Podul Patru. Nu-i vorbi despre Syl. În clipa aceea, însemna prea multă durere. Îi povesti, în schimb, despre podalergări, despre groază, despre moarte şi despre hotărâre. Ploaia cădea peste ei, adusă de vânt

în trombe, şi Kaladin ar fi putut să jure c-aude pe cineva cântând monoton, undeva. Un soi de spreni stranii zburară pe lângă adăpostul lor, roşii şi violeţi, părând mai degrabă nişte fulgere. Oare asta văzuse Syl?

Shallan îl ascultă. Kaladin se aşteptase la întrebări din partea ei, dar nu-i puse nici măcar una. Nu-l cicăli, cerând amănunte, nu pălăvrăgi. Se părea că ştie într-adevăr să tacă.

Spre propria lui surprindere, îi povesti totul, până la sfârşit. Ultima podalergare. Salvarea lui Dalinar. Voia să spună tot ce ţinea în el. Îi vorbi despre lupta cu Cristalpurtătorul parshendi, despre ceea ce-l ofensase pe Adolin, îi povesti cum apărase singur podul...

Când termină, lăsară amândoi liniştea să-i învăluie şi împărţiră căldura. Se uitară împreună la apa care curgea vijelios la o lungime de braţ distanţă, luminată de fulgere.

— Mi-am ucis tatăl, şopti Shallan.

Kaladin se uită la ea. Într-o străfulgerare de lumină, îi zări ochii când, cu stropi de apă pe gene, îşi ridică privirea de unde îşi ţinea capul, sprijinit de pieptul lui. Cu mâinile lui în jurul mijlocului ei şi cu ale ei în jurul mijlocului lui, o ţinea mai aproape decât mai ţinuse vreo femeie de când o pierduse pe Tarah.

— Tata era un bărbat violent, furios, spuse Shallan. Un ucigaş. L-am iubit. Şi l-am strangulat în timp ce zăcea pe podea, privindu-mă şi neputând să se mişte. Mi-am omorât propriul tată...

Kaladin n-o îmboldi să continue, deşi voia să ştie. Trebuia să ştie.

Din fericire, ea nu se opri. Îi vorbi despre tinereţea ei şi despre lucrurile care o îngroziseră. Kaladin credea că viaţa lui fusese cumplită, dar el avusese ceva ce poate nu preţuise îndeajuns: părinţi care îl iubeau. Roshone adusese Infernul în Vatra-de-Piatră, dar cel puţin Kaladin avusese mereu alături o mamă şi-un tată, şi se putuse bizui pe ei.

Ce-ar fi făcut el, dacă tatăl lui ar fi fost bărbatul abuziv, odios, pe care-l descria Shallan? Dacă mama i-ar fi murit în faţa ochilor? Ce-ar fi făcut el dacă, în loc să trăiască în lumina lui Tien, ar fi fost cel căruia i se cerea s-aducă lumină în familie?

O ascultă cu uimire. Furtuni. De ce nu era femeia asta zdrobită, cu adevărat zdrobită? Ea se descria astfel, dar nu era

mai distrusă decât o suliţă cu lama ciobită – care tot rămânea o armă la fel de ascuţită ca oricare alta. El unul prefera o astfel de armă, cu o crestătură sau două pe lamă şi cu mânerul uzat. O suliţă care cunoscuse lupta era, pur şi simplu... mai bună decât una nouă. Ştiai că fusese întrebuinţată de un om care luptase pentru propria viaţă şi că rămăsese solidă, nu se rupsese. Astfel de urme erau însemne ale puterii.

Kaladin se înfioră cu adevărat când Shallan, cu mânie în glas, îi vorbi despre moartea fratelui ei Helaran.

Fusese ucis în Alethkar. Murise de mâna lui Amaram.

„Furtuni... Eu l-am ucis, nu-i aşa?”, se gândi Kaladin. „Fratele ei, pe care-l iubea.” Oare îi povestise despre asta?

Nu. Nu, nu-i spusese că omorâse el un Cristalpurtător, doar că Amaram îi omorâse oamenii ca să-şi satisfacă dorinţa de a stăpâni arma. De-a lungul anilor, se învăţase să vorbească despre cele petrecute fără să spună că ucisese Cristalpurtătorul.

Primele luni de sclavie îi întipăriseră în minte pericolele care-l pândeau dacă vorbea despre o astfel de întâmplare. Nici măcar nu-şi dăduse seama că-şi făcuse din asta un obicei.

Oare Shallan înţelesese? Trăsese concluzia că nu Amaram, ci el, Kaladin, era cel care-l omorâse de fapt pe Cristalpurtător? Nu părea să fi făcut legătura. Continua să vorbească. Îi povestea despre noaptea în care – tot în timpul unei furtuni – îşi otrăvise şi apoi îşi sugrumase tatăl.

Atotputernicule din Ceruri. Femeia era mai puternică decât fusese el vreodată.

— Şi aşa, continuă ea, apăsându-şi capul pe pieptul lui, am hotărât cu toţii că trebuie s-ajung la Jasnah. Ştii, ea... avea un Animmod.

— Voiai să vezi dacă-l poate repara pe al vostru?

— Planul ar fi fost prea raţional.

Kaladin nu putea s-o vadă încruntându-se, dar cumva îşi dădea seama de reacţia ei.

— Fiind proastă şi naivă, planul meu era să-l înlocuiesc pe-al ei cu al meu şi să mă-ntorc cu cel bun, ca s-aducă bogăţie familiei mele.

— Nu mai plecaseşi niciodată de pe domeniul casei tale.

— Da.

— Şi te-ai dus s-o jefuieşti pe una dintre cele mai inteligente femei din lume?

— Ăă... da. Ţii minte c-am spus „proastă şi naivă”? Oricum, Jasnah a aflat. Din fericire, i-am trezit curiozitatea în privinţa mea şi m-a luat ca pupilă. Căsătoria cu Adolin a fost ideea ei, ca mod de a-mi proteja familia în timpul instruirii mele.

— Eh, spuse el.

Fulgeră. Dacă aşa ceva era cu putinţă, vânturile păreau să se înteţească, şi Kaladin îşi ridică vocea, deşi Shallan era lângă el.

— Generos, din partea unei femei pe care aveai de gând s-o jefuieşti.

— Cred c-a văzut în mine ceva care...

Tăcere.

Kaladin clipi. Shallan dispăruse. În prima clipă intră în panică, se uită în jur, căutând-o, până când îşi dădu seama că piciorul nu-l mai durea şi că nici nu mai avea mintea înceţoşată – din pricina pierderii de sânge, a şocului şi a unei posibile scăderi sub normal a temperaturii corpului.

„Ah”, se gândi. „Se-ntâmplă iarăşi.”

Respiră adânc şi se ridică în picioare, ieşind din întuneric ca să stea pe marginea firidei. Torentul de jos se oprise de parcă ar fi îngheţat, iar deschiderea adăpostului lor – pe care Shallan o făcuse mult prea scundă ca să poată sta acolo în picioare – îi permitea acum să stea cu spatele drept.

Se uită afară şi întâlni privirea unui chip cât eternitatea însăşi.

— Părinte al Furtunii, spuse Kaladin.

Unii îl numeau Jezerezeh, Heraldul. Dar nu se potrivea cu ceea ce auzise vreodată despre un Herald. Poate Părintele Furtunii era un spren? Un zeu? Părea să se prelungească la nesfârşit, şi totuşi Kaladin putea să-l vadă, putea găsi contururile chipului în întinderea lui infinită.

Vânturile încetaseră. Kaladin îşi putea auzi bătăile inimii.

COPIL AL ONOAREI.

De data asta, chipul îi vorbea. Ultima oară, în mijlocul unei furtuni, nu o făcuse – deşi o făcea în vise.

Kaladin se uită într-o parte, verificând din nou dacă Shallan se afla acolo, dar n-o mai putea vedea. Nu făcea parte din viziunea aceea, indiferent ce-ar fi însemnat.

— E una dintre ei, nu-i aşa? întrebă. Una dintre Cavalerii Radianţi, sau cel puţin o Undeunitoare. Asta s-a întâmplat când m-am luptat cu demonul spărturilor şi aşa a supravieţuit căderii. N-am fost eu, în niciuna dintre cele două daţi. A fost ea.

Părintele Furtunii tună.
— Syl, spuse Kaladin, privind din nou chipul.
Platourile din faţa lui dispăruseră. Nu mai existau decât el şi chipul. Trebuia să-ntrebe. Îl durea, dar trebuia.
— Ce i-am făcut?
AI OMORÂT-O.
Vocea cutremură totul. Era ca şi cum... ca şi cum zguduiturile platoului şi ale propriului său trup ar fi creat sunetele.
— Nu, şopti Kaladin. Nu!
S-A ÎNTÂMPLAT CA ODINIOARĂ, spuse Părintele Furtunii furios.
Un sentiment omenesc. Kaladin îl recunoscu.
ÎN OAMENI NU SE POATE AVEA ÎNCREDERE, COPIL AL LUI TANAVAST.
AI LUAT-O DE LA MINE. PE PREAIUBITA MEA.
Chipul păru să se îndepărteze, pălind.
— Te rog! strigă Kaladin. Cum pot repara asta? Ce pot să fac?
NU POŢI SĂ REPARI NIMIC. E ZDROBITĂ. EŞTI AIDOMA ACELORA CARE AU VENIT ÎNAINTE, CARE I-AU UCIS PE ATÂT DE MULŢI DINTRE CEI PE CARE-I IUBESC. ADIO, FIU AL ONOAREI. N-O SĂ MAI CĂLĂREŞTI NICIODATĂ PE VÂNTURILE MELE.
— Nu, eu...
Furtuna reîncepu. Kaladin se prăbuşi înapoi, în nişă, icnind când simţi iarăşi, brusc, frigul şi durerea.
— Pe răsuflarea lui Kelek! exclamă Shallan. Ce-a fost asta?
— Ai văzut chipul? întrebă Kaladin.
— Da. Atât de imens... Am văzut stele în el, stele peste stele, infinitul...
— Părintele Furtunii, spuse Kaladin obosit.
Întinse mâna către ceva care începuse brusc să strălucească. O sferă, una dintre cele care-i căzuseră mai înainte lui Shallan. Fusese înnegurată, dar se umpluse din nou de Lumină.
— A fost uimitor, şopti ea. Trebuie să-l desenez.
— Noroc, zise Kaladin, pe ploaia asta.
Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească spusele, un alt val trecu peste ei. Se învârtejea între pereţii spărturii, răsucindu-se şi uneori izbindu-i din nou. Stăteau în apă adâncă de câteva palme, dar nu mai ameninţa să-i smulgă din adăpost.
— Bietele mele desene, spuse Shallan strângându-şi săculeţul la piept cu mâna interzisă, aşa cum se ţinea de Kaladin – singurul lucru de care se putea agăţa – cu mâna cealaltă. Prin săculeţ nu pătrunde apa, dar... nu ştiu cum rezistă la o mare

furtună.

Kaladin mormăi, cu ochii la râul învolburat. Dezvăluia un model fascinant când se umfla, purtând frânturi de plante şi frunze. Fără hoituri, dispăruseră. Apa curgătoare se înălţa în faţa lor, conturând o umflătură uriaşă, ca şi cum ar fi trecut peste ceva foarte mare, aflat dedesubt. Leşul demonului spărturilor, înţelese Kaladin, rămăsese înţepenit acolo. Era prea mare ca să fie clintit, chiar şi de o asemenea inundaţie.

Amuţiră amândoi. Acum că aveau lumină, nevoia de a vorbi dispăruse şi, cu toate că se gândea s-o întrebe despre ceea ce devenea tot mai sigur că este ea de fapt, Kaladin păstră tăcerea. Avea să aibă destul timp la dispoziţie pentru asta după ce scăpau de-acolo.

Deocamdată voia să se gândească – deşi se bucura încă de prezenţa ei. Şi devenise conştient de asta în mai multe feluri, aşa cum stătea lipită de el, în rochia udă, din ce în ce mai zdrenţuită.

Dar vorbele Părintelui Furtunii îi scoteau totuşi din minte astfel de gânduri.

Syl. Oare chiar... o omorâse? O auzise plângând mai devreme, nu?

Încercă, doar ca experiment zadarnic, să absoarbă Lumină de Furtună. Într-un fel, ar fi vrut ca gestul lui să fie surprins de Shallan, să vadă reacţia ei. Însă nu merse, fireşte.

Furtuna se domolea încet, apa scădea treptat. După ce furia ploii scăzu până la nivelul unei furtuni obişnuite, apa începu să se scurgă în direcţia opusă. Exact aşa cum presupusese el întotdeauna, dar nu văzuse niciodată. Ploaia cădea acum într-o măsură mult mai mare la vest de Câmpiile Sfărâmate decât asupra lor, şi scurgerea apei se făcea către est. Râul se învolbura – cu mult mai puţină vlagă – întorcânduse de unde venise.

Leşul demonului spărturilor se ivi de sub apă. Pe urmă, în sfârşit, inundaţia se retrase – din râu nu mai rămase decât un firicel de apă, iar din ploaie, numai o burniţă. Stropii care cădeau de pe platouri erau cu mult mai mari şi mai grei decât ploaia propriu-zisă.

Kaladin se foi, vrând să coboare, dar îşi dădu seama că Shallan, ghemuită lângă el, adormise. Sforăia încetişor.

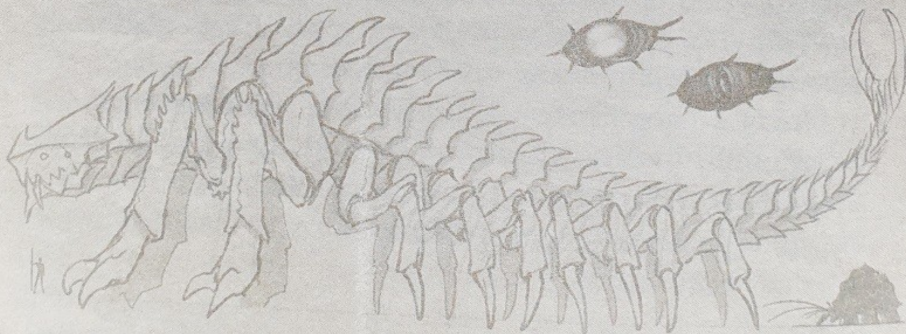
— Cred că eşti singura persoană, şopti el, care-a adormit

vreodată afară, în timpul unei mari furtuni.

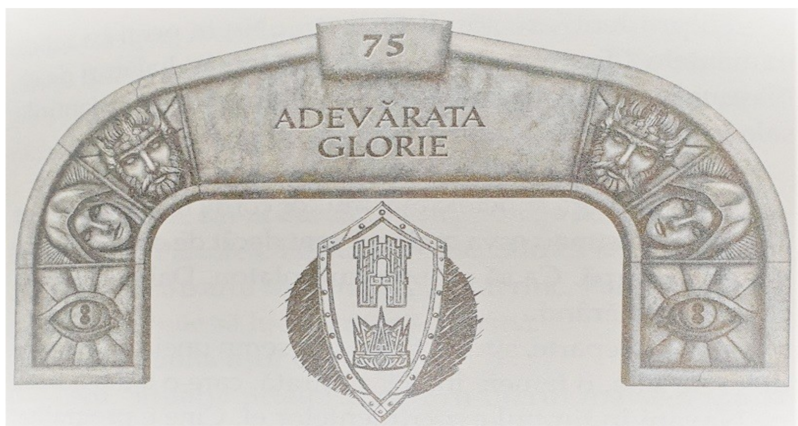
Oricât de neplăcut ar fi fost gândul, îşi dădu seama că, de fapt, nu-l încânta ideea de-a coborî cu piciorul lui rănit. Cu puterile secătuite şi simţind cuvintele Părintelui Furtunii despre Syl ca pe o negură zdrobitoare, se lăsă înfrânt de amorţeală şi adormi.

Oare acești spreni sunt identici
cu aceia pe care i-am văzut însoțind
țiparii de văzduh în Kharbranth?

Care e legătura?

75
ADEVĂRATA GLORIE

Cosmerul însuşi ar putea depinde de puterea noastră de a ne înfrâna.

— Măcar vorbeşte cu el, Dalinar, spuse Amaram.

Cu mantia de Cavaler Radiant fluturându-i în urmă, Amaram mergea cât putea de repede ca să ţină pasul cu Dalinar în vreme ce urmăreau cu mare atenţie munca şirurilor de soldaţi însărcinaţi să încarce în căruţe proviziile pentru expediţia pe Câmpiile Sfărâmate.

— Încearcă s-ajungi la o înţelegere cu Sadeas înainte de plecare. Te rog.

Dalinar, Navani şi Amaram trecură pe lângă un grup de suliţaşi care alergau către batalionul lor, unde se făcea numărătoarea oamenilor. Dincolo de ei, bărbaţii şi femeile din tabără îşi vedeau de treburi cu acelaşi entuziasm. Cremlingii alergau în toate părţile printre bălţile rămase după marea furtună.

Se abătuse asupra lor în timpul nopţii şi era ultima din acel anotimp. A doua zi avea să-nceapă Lăcrimarea. În ciuda umezelii permanente, oferea o fereastră. Un răstimp ferit de furtuni, potrivit pentru atac. Plănuise să plece la amiază.

— Dalinar? întrebă Amaram. O să vorbeşti cu el?

„Fii prudent”, se gândi Dalinar. „Nu te pripi cu raţionamentele.” Era nevoie de precizie. Mergând alături de el, Navani îi aruncă o privire. Dalinar îi împărtăşise planurile sale în

privinţa lui Amaram.

— Eu... Începu Înaltul Prinţ.

Îl întrerupseră sunetele mai multor corni, răspândindu-se în tabără. Răsunau ceva mai insistent decât de obicei. Fusese văzută o pupă. Ca să afle pe care platou, Dalinar ascultă ritmul, numărând.

— Prea departe, spuse, făcându-i semn uneia dintre condeierele sale, o femeie înaltă, deşirată, care o ajuta adesea pe Navani în timpul experimentelor ei. Cine e programat pentru atacul de azi?

— Înalţii Prinţi Sebarial şi Roion, domnule, răspunse condeiera, după ce se uită în registru.

Dalinar se strâmbă. Sebarial nu trimitea oameni niciodată, nici măcar când i se ordona. Roion se mişca prea încet.

— Semnalizaţi celor doi că inima-nestemată e prea departe ca să-ncerce. Plecăm în scurt timp spre tabăra parshendilor şi nu vrem s-avem o parte a trupelor răzleţite, alergând după inima-nestemată.

Dăduse ordinul de parcă toată lumea urma să-şi trimită soldaţii să mărşăluiască alături de el. Avea speranţe în privinţa lui Roion. Să dea Atotputernicul să nu se sperie în ultimul moment şi să refuze să ia parte la expediţie.

Femeia plecă s-anunţe anularea asaltului. Navani arătă către un grup de condeiere care puneau în ordine listele de provizii, şi dădu din cap, apoi se opri când ea se duse să discute cu femeile şi să afle în ce stadiu sunt pregătirile.

— Lui Sadeas n-o să-i placă abandonarea unei inimi-nestemate, spuse Amaram, în timp ce aşteptau împreună. Când o să afle că ai anulat asaltul, o să trimită armata lui.

— Sadeas face numai ce vrea el, indiferent ce-aş face eu.

— De fiecare dată când îl laşi să-ţi nesocotească făţiş ordinele, creşte vrajba dintre el şi tron, insistă Amaram şi-l luă pe Dalinar de braţ. Avem probleme mai mari decât neînţelegerea dintre tine şi Sadeas, prietene. Da, te-a trădat. Da, probabil c-o s-o mai facă. Dar nu ne putem permite să vă lăsăm să vă războiţi între voi. Vin Pustiitorii.

— Cum poţi fi sigur de aşa ceva?

— Instinctul. Mi-ai dat titlul ăsta, poziţia asta. Simt ceva, venind de la Părintele Furtunii însuşi. Ştiu că se-apropie un dezastru. Alethkarul trebuie să fie puternic. Pentru asta, tu şi

Sadeas trebuie să lucraţi mână-n mână.

Dalinar clătină uşor din cap.

— Nu. Situaţia prielnică pentru lucrul mână-n mână cu Sadeas nu mai există de mult. Calea către unitatea Alethkarului nu poate fi găsită la masa negocierilor, pe câmpul de luptă.

Traversând platourile, către tabăra parshendilor, oriunde s-ar fi aflat. Un sfârşit al războiului. O încheiere, pentru el şi pentru fratele lui.

„Uneşte-i."

— Sadeas vrea să pleci în expediţia asta, spuse Amaram. E sigur c-o să dai greş.

— Şi, când n-o să fie aşa, ripostă Dalinar, el o să-şi piardă toată credibilitatea.

— Nici măcar nu ştii unde-o să-i găseşti pe parshendi! exclamă Amaram, aruncându-şi braţele în sus. Ce-o să faci, o să umbli de colo-colo până când o să dai de ei?

— Da.

— E-o nebunie. Dalinar, m-ai pus pe poziţia asta – imposibilă, ia aminte – însărcinându-mă să fiu o lumină pentru toate popoarele. Mi se pare greu chiar şi să te fac pe tine să m-asculţi. De ce-ar face-o oricine altcineva?

Dalinar clătină din cap, uitându-se către răsărit, către şesul întretăiat de spărturi.

— Trebuie să plec, Amaram. Răspunsurile sunt acolo, nu aici. E şi cum ai face tot drumul către ţărm, apoi te-ai ghemui şi ai rămâne locului cu anii, uitându-te la apă, dar temându-te să nu te uzi.

— Dar...

— Ajunge.

— În cele din urmă, va trebui să renunţi la putere şi să n-o mai iei înapoi, spuse încet Amaram. N-o poţi deţine în întregime, pretinzând că nu conduci tu, dar ignorând şi ordinele, şi sfaturile, ca şi cum ai conduce.

Problematic adevărate, cuvintele îl izbiră pe Dalinar ca o palmă. Dar nu reacţionă. Nu vizibil.

— Cum merge ceea ce ţi-am cerut să faci? întrebă.

— Bordin? zise Amaram. Din câte pot să spun deocamdată, povestea lui e adevărată. Cred sincer că nebunul pur şi simplu aiurează când spune c-a avut o Cristalsabie. E evident ridicol să-ţi imaginezi că, de fapt, chiar a avut una. Eu…

— Luminlordul meu!
O femeie tânără, în uniformă de mesager – fustă îngustă, despicată în părţi, peste pantaloni strâmţi, de mătase – se apropie de el în fugă, vorbind cu răsuflarea tăiată.
— Platoul!
— Da, spuse Dalinar, cu un oftat. Sadeas trimite trupe?
— Nu, domnule, răspunse femeia, cu obrajii îmbujoraţi după alergare. Nu... vreau să spun... A ieşit din spărturi.
Dalinar se încruntă, aruncându-i o privire pătrunzătoare.
— Cine?
— Cel Binecuvântat de Furtună.

Dalinar străbătu tot drumul în fugă.
Când ajunse în apropierea pavilionului de triere de la marginea taberei – de obicei folosit pentru îngrijirea răniţilor întorşi după asaltul unui platou – nu mai avu în faţa ochilor nimic altceva decât o mulţime de bărbaţi în uniforme albastru-cobalt, care blocau drumul. Un chirurg le striga să se dea deoparte ca să-i facă loc.
Unii îl văzură pe Dalinar şi îl salutară, grăbindu-se să se retragă din calea lui. Albastrul se despărţi ca apa învolburată de vânt pe timp de furtună.
Şi iată-l. În zdrenţe, cu părul atârnându-i în laţe încurcate, cu faţa zgâriată şi cu un picior acoperit de un bandaj improvizat. Stătea pe o masă de triere şi-şi scosese haina, aflată pe masa de alături în chip de boccea rotundă, înfăşurată în lujeri.
Îşi ridică privirea la apropierea lui Dalinar, apoi se foi, vrând să se salte în picioare.
— Soldat, nu... începu Dalinar, însă el nu-l ascultă.
Se ridică, folosindu-se de o suliţă ca să-şi sprijine piciorul rănit. Pe urmă îşi duse o mână la piept mişcând-o cu încetineală, de parcă ar fi avut greutăţi legate de braţ. Era, după aprecierea lui Dalinar, cel mai obosit salut pe care-l văzuse vreodată.
— Domnule, spuse Kaladin.
În jurul lui se înălţau în trâmbe istoviospreni, ca nişte jeturi mărunte de praf.
— Cum... spuse Dalinar. Ai căzut într-o spărtură!

— Am căzut cu creştetul înainte, domnule, răspunse Kaladin, şi, din fericire, sunt din cale-afară de tare de cap.

— Dar...

Sprijinit în suliţă, Kaladin oftă.

— Îmi cer iertare, domnule. De fapt, niciunul dintre noi nu ştie cum a supravieţuit. Credem c-au fost amestecaţi nişte spreni. Oricum, m-am întors mergând prin spărturi. Aveam o îndatorire de îndeplinit.

Arătă cu capul într-o parte.

Dalinar văzu, ceva mai în spatele cortului de triere, un lucru care-i scăpase neobservat la început. Shallan Davar – o încâlceală de păr roşu şi haine rupte – stătea în mijlocul unui grup de chirurgi.

— O viitoare noră, spuse Kaladin, predată vie şi nevătămată. Scuze pentru stricăciunile aduse învelişului.

— Dar a fost o mare furtună! exclamă Dalinar.

— De fapt, am vrut să ne-ntoarcem înainte să-nceapă, zise Kaladin. Dar mă tem că pe drum am dat de nişte necazuri.

Cu mişcări lipsite de vlagă, îşi desprinse cuţitul de la şold şi tăie lujerii cu care era legat pachetul de lângă el.

— Ştii că toată lumea vorbea despre un demon al spărturilor care colindă prin apropiere?

— Da...

Kaladin îşi săltă de pe masă rămăşiţele hainei, dând la iveală o nestemată mare, verde. Deşi bulboasă şi neşlefuită, strălucea cu o puternică lumină interioară.

— Da, spuse Kaladin, luând-o într-o mână şi aruncând-o pe pământ, în faţa lui Dalinar. Ne-am ocupat de asta în numele tău, domnule.

Cât ai clipi, în locul istoviosprenilor lui apărură gloriospreni.

Dalinar se holbă, mut, la nestemata care se rostogoli, lovindu-se uşor de vârful cizmei sale şi răspândind o lumină aproape orbitoare.

— Oh, nu face din asta un spectacol, podarule, strigă Shallan. Luminlord Dalinar, am găsit animalul mort, putrezind în spărtură. I-am supravieţuit furtunii urcându-ne pe carapacea lui ca să intrăm într-o crăpătură din peretele şanţului, unde am aşteptat oprirea ploilor. I-am putut scoate inima-nestemată numai fiindcă era deja pe jumătate descompus.

Kaladin se uită la ea încruntându-se. Şi se întoarse aproape

imediat spre Dalinar.

— Da, spuse. Aşa a fost.

Era un mincinos mult mai nepriceput decât Shallan.

Amaram şi Navani sosiră în sfârşit, împreună, fiindcă el rămăsese în urmă ca s-o escorteze. Navani icni când o văzu pe Shallan, spre care alergă imediat, răstindu-se furioasă la chirurgi. Se foi şi se agită în jurul tinerei, care, în ciuda stării cumplite a rochiei şi a părului ei, părea mult mai puţin istovită decât Kaladin. În câteva clipe, Navani o şi înfăşură într-o pătură, acoperindu-i pielea dezgolită, apoi trimise un mesager să pregătească în locuinţa lui Dalinar o baie şi o masă, calde amândouă, de care să se bucure Shallan, în ordinea aleasă de ea însăşi.

Dalinar se trezi zâmbind. Navani ignora făţiş protestele lui Shallan, care spunea că nu e nevoie nici de una, nici de alta. Toporcopoiul mamă ieşise în sfârşit la suprafaţă. Se părea că Shallan încetase să mai fie o străină, devenind în schimb unul dintre puii cloştii Navani – şi Chana să aibă în pază orice bărbat sau femeie care s-ar fi pus între Navani şi unul de-ai ei.

— Domnule, spuse Kaladin, lăsându-i în cele din urmă pe chirurgi să-l aşeze din nou pe masă. Soldaţii adună provizii. Se formează batalioanele. Expediţia ta?

— N-ai de ce să-ţi faci griji, soldat. Nu mă pot aştepta să mă aperi în starea în care te afli.

— Domnule, zise Kaladin, mai încet. Luminoasa Shallan a descoperit ceva acolo, pe platouri. Un lucru pe care trebuie să-l afli. Vorbeşte cu ea înainte de plecare.

— Aşa voi face, îl încredinţă Înaltul Prinţ.

Aşteptă câteva clipe, apoi le făcu semn chirurgilor să se îndepărteze. Kaladin nu părea să se găsească în niciun pericol imediat. Dalinar se apropie şi se aplecă spre el.

— Oamenii tăi te-au aşteptat, Binecuvântatule de Furtună. S-au lipsit de mâncare, au făcut de gardă câte trei schimburi la rând. Sunt pe jumătate convins că, dacă n-aş fi intervenit, ar fi stat acolo, unde încep spărturile, chiar şi în timpul marii furtuni.

— Sunt oameni cumsecade, spuse Kaladin.

— E mai mult decât atât. Au ştiut c-o să te-ntorci. Ce anume înţeleg ei în privinţa ta şi eu nu?

Kaladin îi întâlni ochii.

— Te-am căutat, nu-i aşa? întrebă Dalinar. În tot acest timp,

fără să-mi dau seama.

Kaladin îşi feri privirea.

— Nu, domnule. Poate cândva, dar... Sunt exact ceea ce vezi şi nimic din ceea ce crezi. Îmi pare rău.

Dalinar mormăi, cercetându-i faţa. Fusese aproape convins... Dar poate că nu.

— Daţi-i orice vrea şi orice îi e necesar, le spuse chirurgilor, îngăduindu-le să se apropie. Omul ăsta e un erou. A demonstrat-o încă o dată.

Se retrase, lăsând mulţimea de podari să se înghesuie în jur – motiv pentru care, fireşte, chirurgii reîncepură să-i înjure. Unde plecase Amaram? Fusese acolo cu doar câteva minute în urmă. Când sosi palanchinul pentru Shallan, Dalinar se hotărî să-l urmeze, să afle ce anume spunea Kaladin că ştie fata.

O oră mai târziu, Shallan se ghemui într-un cuib de pături calde. Părul ud îi atârna pe umeri şi mirosea a parfum de flori. Purta o rochie a lui Navani – prea mare pentru ea. Se simţea ca o fetiţă în rochia mamei sale. Şi poate că tocmai asta era. Brusca afecţiune a lui Navani venise pe neaşteptate, dar ea avea s-o accepte cu siguranţă.

Baia fusese minunată. Shallan ar fi vrut să se facă ghem acolo, pe canapea, şi să doarmă zece zile. Însă pe moment îşi îngădui să savureze senzaţia aparte oferită de simplul fapt că era curată, la căldură şi în siguranţă pentru prima oară după ceea ce i se păruse o eternitate.

— N-o poţi lua cu tine, Dalinar.

Vocea lui Navani venea dinspre Model, care stătea pe masă, lângă canapeaua lui Shallan. Nu se simţise nici măcar pentru o singură clipă vinovată fiindcă-l trimisese să-i spioneze pe cei doi în timp ce făcuse ea baie. La urma urmelor, vorbiseră despre ea.

— Harta asta.,. spuse vocea lui Dalinar.

— Îţi poate desena una mai bună şi o poţi lua în expediţie.

— Nu poate desena ce n-a văzut, Navani. Va trebui să fie cu noi, să deseneze centrul modelului pe Câmpii, când vom pătrunde acolo.

— Altcineva...

— Nimeni altcineva n-a mai fost în stare să facă asta, spuse vocea lui Dalinar, cu o uimire copleşitoare. Patru ani, şi nicio iscoadă sau vreo cartografă a noastră n-a văzut modelul. Dacă vrem să-i găsim pe parshendi, o să am nevoie de ea. Îmi pare rău.

Shallan strânse din ochi. Nu făcea o treabă prea bună încercând să-şi ascundă talentul la desen.

— Abia s-a-ntors din locul ăla cumplit, zise vocea lui Navani.

— N-o să-ngădui să se-ntâmple niciun accident asemănător. O să fie în siguranţă.

— Dacă nu cumva o să muriţi cu toţii, se răsti glasul lui Navani. Dacă nu cumva întreaga expediţie o să fie un dezastru. Atunci o să-mi fie luat totul. Din nou.

Model tăcu, apoi vorbi cu propria lui voce.

— Aici el a luat-o în braţe şi i-a şoptit nişte lucruri pe care nu le-am auzit. Pe urmă s-au apropiat unul de altul foarte mult şi au făcut nişte zgomote interesante. Pot să le imit…

— Nu, îl opri Shallan, roşind. Sunt prea intime.

— Bine.

— Trebuie să merg cu ei, spuse ea. Trebuie să completez harta Câmpiilor Sfărâmate şi să văd cum o pot corela cu cele vechi, ale Tronului Furtunii.

Numai aşa putea găsi Poarta Jurământului. „Presupunând că n-a fost distrusă de indiferent ce o fi sfărâmat câmpiile”, se gândi Shallan. „Şi, dacă o s-o găsesc, o să fiu vreodată în stare s-o deschid?” Se spunea că numai un Cavaler Radiant putea deschide calea.

— Model, spuse ea încet, strângând în mâini o cană cu vin cald, eu nu sunt Radiant, nu?

— Nu cred, răspunse el. Nu încă. Cred că mai sunt multe de făcut, deşi nu pot fi sigur.

— Cum se poate să nu ştii?

— Eu nu eram eu pe vremea când existau Cavaleri Radianţi. E complicat să-ţi explic. Eu exist dintotdeauna. Noi nu ne „naştem”, aşa ca voi, şi nici nu putem muri cu adevărat, cum mor oamenii. Modelele sunt veşnice, ca focul, ca vântul. Aşa cum sunt toţi sprenii. Însă nu mă aflam în starea asta. Nu eram… conştient.

— Erai un spren fără minte?… Ca aceia care mi se adună În jur când desenez?

— Mai puţin de-atât, răspunse Model. Eram... totul. Existam în orice. Nu pot să-ţi explic. Limbajul nu mi-e de-ajuns. Mi-ar trebui numere.

— Totuşi, mai sunt şi alţii printre voi, nu? Criptici mai bătrâni? Care erau atunci în viaţă?

— Nu, răspunse încet Model. Niciunul dintre cei care au trăit experienţa legăturii.

— Nici măcar unul singur?

— Sunt morţi cu toţii. Pentru noi, asta-nseamnă că nu mai au minte – fiindcă o forţă nu poate fi distrusă cu adevărat. Cei bătrâni sunt acum modele în natură, ca şi Cripticii nenăscuţi. Am încercat să-i refacem. Nu merge. Mmmm. Poate s-ar putea face ceva dacă ar mai trăi cavalerii lor...

Părinte al Furtunii. Shallan se înfăşură mai bine în pătură.

— Un întreg popor, ucis până la ultimul?

— Nu doar un singur popor, spuse Model solemn. Mai multe. Pe atunci, sprenii cu minte erau mai puţini şi, din mai multe popoare, cei mai mulţi aveau o legătură. Au fost foarte puţini supravieţuitori. Cel pe care-l numiţi Părintele Furtunii a rămas în viaţă. Şi alţi câţiva. În rest, au fost ucişi cu miile când s-a petrecut evenimentul. Voi îl numiţi Mârşăvia.

— Nu-i de mirare că eşti sigur că te voi ucide.

— E inevitabil, zise Model. În cele din urmă, o să-ţi încâlci jurămintele, făcându-mi mintea fărâme, lăsându-mă mort în urma ta – dar prilejul oferit merită preţul. Semenii mei sunt prea statici. Ne schimbăm, da, dar mereu în acelaşi fel. Iarăşi şi iarăşi. E greu de explicat, însă voi sunteţi vibranţi. Ca să vin în locul ăsta, în această lume a voastră, a trebuit să renunţ la multe lucruri. Trecerea a fost... vătămătoare. Memoria îmi revine încetul cu încetul, însă ocazia ivită mă încântă. Da. Mmm.

— Numai un Radiant poate deschide calea, zise Shallan, apoi sorbi din vin; îi plăcea căldura pe care licoarea o producea în ea. Dar nu ştim nici de ce, nici cum. Poate o să fiu considerată Radiant într-o măsură destul de mare ca s-o pot face să lucreze.

— Poate, spuse Model. Sau ai putea să progresezi. Să devii mai mult. Mai e ceva pe care trebuie să-l faci.

— Cuvintele?

— Ai spus Cuvintele. Le-ai spus cu mult timp în urmă. Nu... ţie nu-ţi lipsesc cuvintele. E adevărul.

— Tu preferi minciunile.

— Mmm. Da, şi tu eşti o minciună. Una puternică. Totuşi, ceea ce faci nu e doar minciună. E adevăr amestecat cu minciună. Trebuie să le-nţelegi pe amândouă.

Shallan căzu pe gânduri în timp ce-şi termina vinul, până ce uşa salonului se deschise brusc şi intră Adolin. Se opri şi se uită la ea cu ochi mari.

Shallan se ridică şi zâmbi.

— S-ar părea că am dat greş în privinţa...

Se întrerupse când o luă el în braţe. Fir-ar să fie. Îşi pregătise un joc de cuvinte perfect, ingenios. Se străduise să-l pună la punct cât făcuse baie.

Totuşi era plăcut să fie strânsă în braţe. Adolin îndrăznea pentru prima oară să meargă, fizic, atât de departe. Supravieţuirea după o călătorie de necrezut avea avantajele sale. Îşi îngădui să-l cuprindă şi ea cu braţele, să-i simtă muşchii spatelui prin uniformă, să-i respire parfumul. Prinţul o ţinu astfel preţ de mai multe bătăi de inimă. Nu îndeajuns. Shallan întoarse capul şi-i impuse o sărutare, cu gura ei închizându-se peste a lui, hotărâtă să-i rămână în braţe.

Adolin se topi în sărutul lor şi nu se retrase. Însă, în cele din urmă, momentul perfect se încheie. Adolin îi luă capul în mâini, o privi în ochi şi zâmbi. Apoi o strânse din nou la piept şi izbucni în râsul lui bogat, răsunător. Un hohot de râs autentic, cel care-i plăcea ei atât de mult.

— Unde-ai fost? îl întrebă.

— I-am vizitat pe ceilalţi Înalţi Prinţi, pe rând, ca să le dau ultimatumul tatei – să ni se alăture în acest asalt, sau să rămână pe vecie în amintire drept cei care-au refuzat să ducă la îndeplinire Pactul Răzbunării. Tata s-a gândit că, dându-mi ceva de făcut, o să m-ajute să-mi iau gândul de la... ei, de la tine.

Se lăsă uşor pe spate, ţinând-o de braţe, şi îi zâmbi larg, prosteşte.

— Am desene de făcut pentru tine, zise Shallan, zâmbindu-i la rândul ei. Am văzut un demon al spărturilor.

— Unul mort, nu?

— Bietul de el.

— Bietul de el? repetă Adolin, râzând. Shallan, dacă ai fi văzut unul viu, ai fi fost cu siguranţă ucisă!

— Aproape cu siguranţă.

— Încă nu-mi vine să cred... Adică, ai căzut. Ar fi trebuit să te

salvez. Shallan, iartă-mă. Am alergat mai întâi spre tata...

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, spuse ea. Nimeni de pe podul ăla n-ar fi vrut să-l salvezi pe unul dintre noi în locul tatălui tău.

El o strânse din nou în braţe.

— Ei, o să am grijă să nu se mai întâmple niciodată. Nimic asemănător. O să te apăr, Shallan.

Ea se crispă.

— O să m-asigur că nu poţi fi nici măcar rănită, continuă el, cu înverşunare. Ar fi trebuit să-mi dau seama c-ai putea să fii prinsă într-o încercare de asasinare a tatălui meu. O să am grijă să nu te mai găseşti niciodată pe o asemenea poziţie.

Shallan se îndepărtă de el.

— Shallan? zise Adolin. Nu-ţi face griji, nu vor ajunge la tine. O să te apăr. O să...

— Nu mai spune astfel de lucruri, şuieră ea.

— Ce?

El îşi trecu mâna prin păr.

— Pur şi simplu nu le spune, repetă ea, tremurând.

— Cel care-a făcut asta, bărbatul care-a tras de mânerul ăla, e mort, adăugă Adolin. Asta te îngrijorează? A fost otrăvit înainte de-a putea scoate ceva de la el – deşi suntem siguri că era omul lui Sadeas –, dar n-ai de ce să-ţi faci griji din pricina lui.

— Îmi fac griji pentru ceea ce vreau să-mi fac, răspunse Shallan. N-am nevoie să fiu apărată.

— Dar...

— N-am nevoie! repetă Shallan.

Îşi umplu pieptul cu aer, pe care apoi îl dădu afară, liniştindu-se. Întinse braţul şi îl luă de mână.

— N-o să fiu din nou închisă şi ţinută deoparte, Adolin.

— Din nou?

— N-are importanţă, zise Shallan, apoi îl luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale lui. Îţi apreciez grija faţă de mine. E tot ce contează.

„Dar n-o să te las nici pe tine, nici pe altcineva, să mă trateze ca pe un obiect care trebuie ascuns. Niciodată, niciodată n-o să se mai întâmple asta.”

Dalinar deschise uşa dinspre camera lui de lucru, lăsând-o pe Navani să iasă, pentru a o urma apoi. Navani părea senină, iar faţa ei era o mască.

— Copilă, îi spuse Dalinar lui Shallan, trebuie să-ţi cer ceva destul de dificil.

— Orice doreşti, Luminlordul meu, răspunse ea, cu o plecăciune. Dar vreau să te rog şi eu ceva în schimb.

— Ce anume?

— Trebuie să te-nsoţesc în expediţie.

Dalinar zâmbi, aruncând o privire către Navani. Pe chipul femeii mai vârstnice nu se citi nimic. „Se pricepe atât de bine să-şi ascundă sentimentele”, se gândi Shallan. „Nu pot să-mi dau nicidecum seama ce gândeşte.” Ar fi fost util să-nveţe cum să-şi însuşească o astfel de deprindere.

— Cred, continuă Shallan, uitându-se din nou la Dalinar, că pe Câmpiile Sfărâmate sunt ascunse ruinele unui oraş străvechi. Jasnah le căuta. De aceea acum trebuie să le caut eu.

— Expediţia va fi periculoasă, spuse Navani. Îţi dai seama ce rişti, copilă?

— Da.

— Ar fi fost de crezut că, ţinând cont de încercarea cumplită prin care ai trecut cu atât de puţin timp în urmă, o să-ţi doreşti să stai o vreme la adăpost.

— Aă, eu nu i-aş spune una ca asta, mătuşă, zise Adolin, scărpinându-se în cap. Se poartă oarecum bizar şi amuzant când aude aşa ceva.

— Nu e nimic de râs în asta, spuse Shallan, înălţându-şi fruntea. Am o îndatorire.

— Atunci îţi voi îngădui să ţi-o îndeplineşti, zise Dalinar.

Îi plăcea tot ce ţinea de datorie.

— Ce anume voiai să-mi ceri? întrebă Shallan.

— Harta asta, răspunse Dalinar, şi traversă încăperea ţinând în mână hârtia mototolită pe care desenase ea drumul prin spărturi. Eruditele lui Navoni spun că e la fel de exactă ca orice altă hartă pe care o avem. Chiar poţi să o extinzi? Poţi face harta completă a Câmpiilor Sfărâmate?

— Da.

Mai ales dacă folosea, pentru unele amănunte, ceea ce-şi aducea aminte că văzuse pe hărţile lui Amaram.

— Dar, Luminlordul meu, pot să-ţi sugerez ceva?

— Spune.

— Lasă-ţi toţi parshii în tabăra de război.

El se încruntă.

— Nu pot să explic exact de ce, continuă Shallan, dar Jasnah simţea că sunt periculoşi. Mai ales dacă sunt duşi pe Câmpii. Dacă doreşti ajutorul meu, dacă ai încredere să mă însărcinezi cu întocmirea acestei hărţi, atunci mai încrede-te în mine şi în această singură privinţă. Lasă parshii aici. Condu expediţia fără ei.

Dalinar se uită la Navani, care ridică din umeri.

— Totul odată împachetat, n-o să fie cu adevărat nevoie de parshi. Singurii aflaţi în dezavantaj vor fi ofiţerii, nevoiţi să-şi ridice singuri corturile.

Dalinar căzu pe gânduri, cântărindu-i cererea.

— Asta e din notiţele lui Jasnah? întrebă.

Shallan dădu din cap. Din fericire, se amestecă şi Adolin.

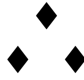
— Mi-a povestit şi mie ceva, tată. Ar trebui s-o asculţi.

Shallan îi zâmbi, recunoscătoare.

— Atunci se va face, spuse Dalinar. Împachetează-ţi lucrurile şi trimite-i vorbă unchiului tău Sebarial, Luminăţie. Plecăm peste o oră. Fără parshi.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A PATRA

INTERLUDII

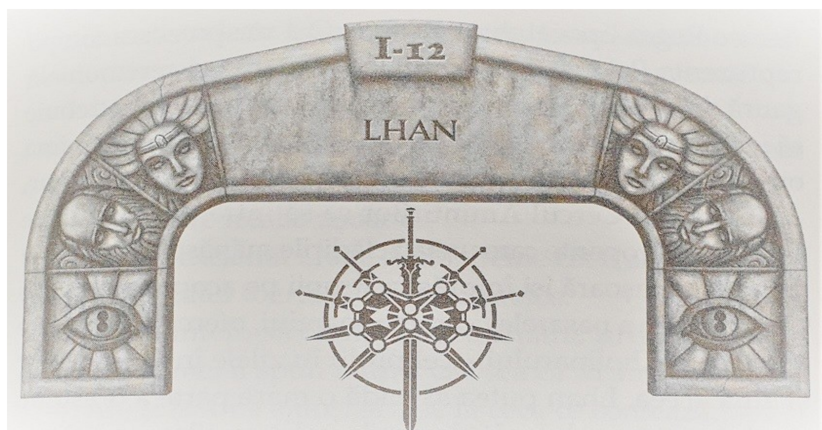
LHAN ♦ ESHONAI ♦ TARAVANGIAN

INTERLUDII

LHAN • ESHONAI • TARAVANGIAN

I-12
LHAN

Felicitări, spuse fratele Lhan. Ai descoperit calea către cea mai uşoară muncă din lume.

Tânăra ardentă strânse din buze, măsurându-l cu privirea din creştet până-n tălpi. Era clar, nu se aşteptase ca noul ei mentor să fie rotofei, cherchelit şi somnoros.

— Tu eşti... ardentul venerabil la care-am fost trimisă?

— Căruia i-am fost trimisă, o corectă fratele Lhan, cuprinzându-i umerii cu braţul. Vei învăţa să vorbeşti ceremonios. Reginei Aesudan îi place să se înconjoare de oameni rafinaţi. Prin asociere, se simte şi ea rafinată. Treaba mea e să te povăţuiesc în această privinţă.

— Sunt ardentă aici, în Kholinar, de mai bine de un an, spuse femeia. Nu cred că am nevoie de vreo povaţă...

— Da, da, zise fratele Lhan, călăuzind-o către intrarea mănăstirii. Vezi, tocmai de asta spun mai-marii tăi că s-ar putea să ai nevoie de puţină îndrumare în plus. Să faci parte din suita reginei e un privilegiu magnific! Unul pe care am înţeles că l-ai cerut cu o oarecare... eh... stăruinţă.

Tânăra merse alături de el, dezvăluindu-şi ezitarea la fiecare pas. Sau poate nedumerirea. Intrară în Cercul Amintirilor, o încăpere rotundă, cu zece lămpi pe pereţi, câte una pentru fiecare Regat Epocal din vechime. O a unsprezecea lampă reprezenta Palatele Împăcării, iar o imensă şi ceremonială gaură de cheie dintr-un perete spunea că ardenţii nu trebuie să ia în seamă hotarele, că se cade să privească doar în inima omului... sau cam aşa ceva. La drept vorbind, nu era sigur.

Ieşiră din Cercul Amintirilor ca să intre pe una dintre pasarelele acoperite care uneau clădirile mănăstirii, în vreme ce o ploaie uşoară îşi împrăştia stropii pe acoperişuri. Ultima porţiune a pasarelei, cărarea soarelui, oferea o privelişte superbă a Kholinarului – cel puţin în zilele însorite. Chiar şi ziua aceea, Lhan putea să vadă o mare parte a oraşului, fiindcă atât templul, cât şi marele palat se aflau pe culmea plată a unui deal.

Unii spuneau că Atotputernicul însuşi săpase Kholinarul în piatră, scoţând bucăţi mari cu un deget curgător. Lhan se întreba cât de beat fusese în acel timp. O, oraşul era frumos, însă frumuseţea lui era creaţia unui artist nu tocmai întreg la minte. Piatra luase forma unor dealuri unduitoare şi a unor văi cu pante abrupte şi, când fusese tăiată, îşi dezvăluise mii de straturi strălucitoare, roşii, albe, galbene şi portocalii.

Cele mai maiestoase formaţiuni erau tăietoarele de vânt – creste stâncoase imense, curbate, care traversau oraşul. Arătându-şi, de o parte şi de alta, straturile minunat colorate, se curbau, se încreţeau, se înălţau şi coborau fără să ţină cont de vreun tipar predictibil, ca peştii care se avântau în salturi din apele oceanului. Se presupunea că totul se datora vânturilor care băteau prin locul acela. Lhan era cu adevărat hotărât să cutreiere împrejurimile şi să descopere de ce se întâmpla aşa ceva. Avea s-o facă într-o bună zi, cât de curând.

Cu papucii alunecându-i uşor pe marmura lucioasă, ca un acompaniament al răpăitului ploii, o călăuzea pe fată – care-i era numele?

— Priveşte oraşul ăsta, spuse. Aici toată lumea trebuie să muncească, până şi ochi-luminoşii. Pâinea trebuie coaptă, terenurile trebuie chivernisite, pavajul trebuie... ăă... lustruit? Nu, cizmele trebuie lustruite. Blestem. Cum se numesc oamenii care se ocupă de pavaj, dar, de fapt, nu pavează?

— Nu ştiu, răspunse tânăra, cu voce scăzută.

— Ei, pentru noi nici n-are importanţă. Vezi tu, noi avem o singură însărcinare, şi e una uşoară. O slujim pe regină.

— Asta nu e treabă uşoară.

— Ba da! exclamă Lhan. Atâta vreme cât o slujim în acelaşi fel. Într-unul foarte... ăă... scrupulos.

— Noi suntem sicofanţi, spuse tânăra, privind oraşul. Ardenţii reginei îi spun numai ce vrea ea să audă.

— Ah, şi iată-ne ajunşi şi aici, la ceea ce contează.

Lhan o bătu pe braţ. Oare cum o chema? îi spuseseră cum o cheamă...

Pai. Nu era un nume foarte alethi; probabil şi-l alesese când devenise ardentă. Se întâmpla. Viaţă nouă, nume nou, adesea unul simplu.

— Vezi tu, Pai, zise el, privind-o ca să vadă dacă reacţionează.

Da, se părea că-i reţinuse corect numele. Probabil că memoria lui se îmbunătăţea.

— Despre asta vor mai-marii tăi să-ţi vorbesc. Se tem că, dacă nu eşti instruită aşa cum se cuvine, ai putea dezlănţui o mică furtună aici, în Kholinar. Nimeni nu vrea aşa ceva.

Pe cărarea soarelui, cei doi trecură pe lângă alţi ardenţi, şi Lhan îi salută dând din cap. Regina avea o mulţime de ardenţi. O mulţime.

— Iată despre ce e vorba, continuă Lhan. Regina... uneori, se teme că, poate, Atotputernicul nu e mulţumit de ea.

— Are şi de ce, spuse Pai. Pentru că...

— Şşş, acum! o întrerupse Lhan, crispându-se. Mulţumeşte-te să... Taci. Ascultă-mă. Regina crede că, purtându-se bine cu ardenţii ei, cumpără favorurile Celui care zămisleşte furtunile, ca să zic aşa. Mâncare bună. Robe frumoase. Odăi fantastice. Foarte mult timp liber, în care putem face ceea ce vrem. Primim toate astea atâta vreme cât e convinsă că se află pe calea cea dreaptă.

— Datoria noastră e să-i spunem adevărul.

— O facem! exclamă Lhan. La urma urmelor, e aleasa Atotputernicului, nu? Soţia regelui Elhokar, conducătoarea ţării în vreme ce el poartă, pe Câmpiile Sfărâmate, un război sfânt, prin care să-i pedepsească pe regicizi. Viaţa ei e foarte grea.

— Dă ospeţe în fiecare noapte, şopti Pai. Trăieşte în depravări şi excese. Iroseşte bani, în vreme ce Alethkarul e în declin. Oamenii din alte oraşe rabdă de foame ca să trimită hrană aici, crezând că va ajunge la soldaţii care au nevoie de ea. Şi putrezeşte, fiindcă regina nu poate fi deranjată.

— Pe Câmpiile Sfărâmate au mâncare din belşug, îi atrase Lhan atenţia. Sunt plini de nestemate, ai zice că le curg din urechi. Şi nici aici nu flămânzeşte nimeni. Exagerezi. Viaţa e bună.

— Este, pentru regină şi pentru lacheii ei. A desfiinţat până şi

Ospeţele Cerşetorilor. E o ticăloşie.

Lhan gemu în sinea lui. Cu fata aia... cu fata aia avea să fie greu. Cum s-o convingă? Nu voia să facă cine ştie ce şi să se pună singură în pericol. Sau, ei bine, să-l pună pe el în pericol. Mai ales pe el.

Intrară în sala mare de la răsărit a palatului. Coloanele sale sculptate erau considerate cea mai măreaţă operă de artă a tuturor timpurilor şi pe firul istoriei lor te puteai întoarce până în zilele umbrei. Podeaua era poleită cu ingeniozitate – aur sclipitor plasat sub panglici de cristal Animmodelate. Se strecura în pârâiaşe printre mozaicurile podelei. Tavanul fusese împodobit de marele pictor ardent Oolelen în persoană şi înfăţişa o furtună venită dinspre est.

Dar, judecând după veneraţia cu care le privea Pai, toate ar fi putut fi crem într-un şanţ. Tânăra nu părea să-i vadă decât pe ardenţii care se foiau, agale, admirând frumuseţea. Şi mâncând. Şi compunând poeme noi pentru Maiestatea Sa – deşi, la drept vorbind, Lhan se ferea de aşa ceva. Semăna a muncă.

Poate că purtarea lui Pai se datora unei rămăşiţe de invidie. Unii ardenţi îi invidiau pe cei aleşi de regină. Încercă să-i explice că o parte din tot acel lux era acum la dispoziţia ei: băi calde, plimbări pe cai din grajdurile regelui, muzică şi artă...

Pai ascultă enumerarea întunecându-se mai tare la faţă.

Belea. Nu mergea astfel. Schimbare de plan.

— Vino, spuse Lhan, conducând-o către scară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Treptele coborau în spirală spre complexul regal. Lui îi plăcea locul ăla, îl adora până la ultimul colţişor. Pereţi de piatră albă, lămpi sferice aurite şi vechimea tuturor lucrurilor. Kholinarul nu fusese jefuit niciodată. Era unul dintre puţinele oraşe răsăritene care fuseseră ferite de o astfel de soartă în haosul de după căderea Hierocraţiei. Palatul arsese o dată, dar focul fusese stins după ce mistuise aripa de răsărit. Miracolul lui Rener, aşa se numea, începerea unei mari furtuni, care stinsese flăcările. Lhan era gata să jure că, după trei sute de ani, locul încă mai mirosea a fum. Şi...

O, da. Fata. Continuară să coboare şi, în cele din urmă, intrară în bucătăriile palatului. Prânzul se încheiase, dar asta nu-l împiedică pe Lhan să înşface, în trecere, o farfurie cu pâine prăjită în stil herdazian. Mesele erau pline cu de toate pentru

favoriţii reginei, cărora li se putea face foame oricând. Fiind un sicofant în toată puterea cuvântului, puteai ajunge să ai mai multă poftă de mâncare.

— Încerci să mă ademeneşti cu mâncăruri exotice? întrebă Pai. În ultimii cinci ani, am mâncat, la fiecare masă, numai câte un castron de tallew fiert şi, la ocazii deosebite, câte o bucată dintr-un fruct. Aşa ceva nu mă ispiteşte.

Lhan se opri brusc.

— Glumeşti, nu?

Ea clătină din cap.

— Ce e în neregulă cu tine?

Ea roşi.

— Fac parte din Devoţiunea Refuzului. Am vrut să trăiesc experienţa despărţirii de nevoile materiale ale trupului...

— E mai rău decât credeam, spuse Lhan, luând-o de mână şi trăgând-o după el prin bucătării.

În spate, găsiră uşa către curtea slugilor, unde erau aduse proviziile şi de unde erau luate resturile. Acolo, adăpostite de ploaie sub o copertină, erau mormanele de mâncare neatinsă.

Lui Pai i se tăie răsuflarea.

— Ce risipă! M-ai adus aici ca să mă convingi să nu stârnesc o furtună? Îţi iese exact pe dos!

— A fost o ardentă care aduna de-aici totul şi-l împărţea săracilor, spuse Lhan. A murit acum câţiva ani. De atunci, ceilalţi s-au străduit cât de cât să se ocupe de asta. Nu prea mult, însă într-o oarecare măsură. Mâncarea e luată în cele din urmă, e de obicei aruncată în piaţă, pentru cerşetori. Dar, până să ajungă acolo, se strică în cea mai mare parte.

Furtuni! Aproape că simţea dogoarea furiei fetei.

— Ei, continuă el, dacă printre noi ar exista o ardentă dornică doar să facă bine, gândeşte-te câte de multe ar putea înfăptui. Ar putea hrăni sute de oameni numai cu ceea ce se iroseşte.

Pai se uită la grămezile de fructe putrezite, la sacii deschişi, plini cu grâne pe care tocmai le distrugea ploaia.

— Acum, adăugă Lhan, să vedem contrariul. Dacă o ardentă ar încerca să ne lipsească de ceea ce avem... ei, oare ce i s-ar putea întâmpla?

— E o ameninţare? întrebă ea, cu blândeţe. Nu mă tem de vătămările fizice.

— Furtuni, răspunse Lhan. Crezi că noi am... Fetiţo, am pe

cineva care-mi pune papucii în fiecare dimineaţă. Nu fi proastă. N-o să-ţi facem niciun rău. Ar însemna să muncim prea mult, zise Lham şi se cutremură. Ai fi trimisă altundeva, repede şi fără zarvă.

— Nu mă tem nici de asta.

— Mă-ndoiesc că te temi de ceva, ripostă Lhan, poate în afară de puţină distracţie. Totuşi cui şi la ce i-ar folosi dacă ai fi izgonită? Vieţile noastre nu s-ar schimba, regina ar rămâne aceeaşi, iar mâncarea de-aici, de-afară, ar continua să se strice. Dar, dacă rămâi, poţi face bine. Cine ştie, poate exemplul tău ne-ar ajuta şi pe noi să ne schimbăm, nu?

O bătu pe umăr.

— Gândeşte-te câteva minute. Vreau să-mi termin pâinea.

Se îndepărtă, uitându-se de câteva ori peste umăr. Pai se aşeză lângă mormanele de mâncare stricată şi se holbă la ele. Mirosul lor puternic nu părea s-o deranjeze.

Lhan o privi dinăuntru până se plictisi. Când se întoarse de la masajul de după-amiază, fata era încă acolo. El cină în bucătărie, ceea ce nu era grozav de luxos. Ardenta părea pe de-a-ntregul şi mult prea interesată de mormanele alea de gunoi.

În cele din urmă, la căderea serii, Lhan se întoarse la ea agale.

— Nu vă puneţi nicio întrebare? întrebă Pai, iar ploaia răpăia în spatele ei. Nu vă gândiţi nicio clipă cât costă lăcomia voastră?

— Să coste? se miră el. Ţi-am spus că nu flămânzeşte nimeni pentru că noi...

— Nu vorbesc despre costurile în bani, şopti ea. Mă refer la cele spirituale. Plătite de tine, de cei din jurul tău. Totul e greşit.

— Ei, nu-i chiar atât de rău, spuse el şi se aşeză.

— Ba este! Lhan, e vorba de ceva mai presus de regină şi de mâncarea irosită. Nici înainte nu era cu mult mai bine, cu vânătorile Regelui Gavilar şi cu războaiele, principat contra principat. Oamenii aud de lupta glorioasă de pe Câmpiile Sfărâmate, de bogăţiile de acolo, dar niciuna dintre ele nu se materializează aici. Se mai sinchiseşte cineva din elita alethi de Atotputernic? Sigur, îi folosesc numele atunci când înjură. Sigur, vorbesc despre Heralzi, ard glife. Dar ce fac de fapt? Îşi schimbă vieţile? Ascultă Disputele? Se schimbă, îşi remodelează sufletele în ceva mai măreţ, în ceva mai bun?

— Au Chemările, răspunse Lhan, pipăindu-şi degetele. Sau

numărându-le? Devoţiunile ajută.
Ea clătină din cap.
— De ce nu primim nicio veste de la el, Lhan? Heralzii au spus că i-am înfrânt pe Pustiitori, că Aharietiamul a reprezentat o mare victorie a omenirii. Dar n-ar fi trebuit să-i trimită El să ne vorbească, să ne povăţuiască? De ce n-au venit pe timpul Hierocraţiei, de ce nu ne-au învinovăţit? Dacă tot ce făcea atunci Biserica era atât de rău, unde-a fost cuvântul Atotputernicului împotriva acelor fapte?
— Păi... Nu cumva sugerezi să ne-ntoarcem la ceea ce-a fost atunci?
Lhan îşi scoase batista şi-şi şterse gâtul şi fruntea. Discuţia o lua razna din ce în ce mai mult.
— Nu ştiu ce sugerez. Ceva e greşit, asta-i tot ce ştiu. Toate astea sunt din cale-afară de greşite, şopti Pai, se uită la el, apoi se ridică în picioare. Ţi-am acceptat propunerea.
— Da?
— Nu plec din Kholinar, adăugă ea. O să rămân şi-o să fac tot binele de care sunt în stare.
— N-o să-i bagi pe ceilalţi ardenţi în belea?
— Nu ardenţii sunt problema mea, răspunse ea, întinzând o mână ca să-l ajute să se ridice. Voi încerca doar să fiu un bun exemplu pentru ceilalţi, unul care merită urmat.
— Bine, atunci. Hotărârea ta pare excelentă.
Tânăra se îndepărtă şi el îşi şterse fruntea de transpiraţie. De fapt, fata nu făgăduise, nu tocmai. Nu-şi dădea seama în ce măsură ar fi trebuit să-l îngrijoreze asta.
Se dovedi că ar fi trebuit să fie îngrijorat peste măsură. În dimineaţa următoare, intră poticnindu-se în Sala Poporului – o clădire mare din umbra palatului, locul de unde regele sau regina li se adresa celor din popor, liniştindu-le temerile. Din mulţimea de ardenţi îngroziţi adunaţi înăuntru se înălţau murmure.
Lhan auzise deja ce se întâmplase, dar trebuia să vadă cu ochii lui. Se împinse ca s-ajungă în faţă. Pai era îngenuncheată pe podea, cu capul plecat. Se părea că desenase toată noaptea, la lumina sferelor, umplând podeaua de glife. Nimeni nu observase. Când nu era întrebuinţată, sala stătea de obicei încuiată, iar ea se apucase de treabă după ce adormise sau se îmbătase toată lumea.

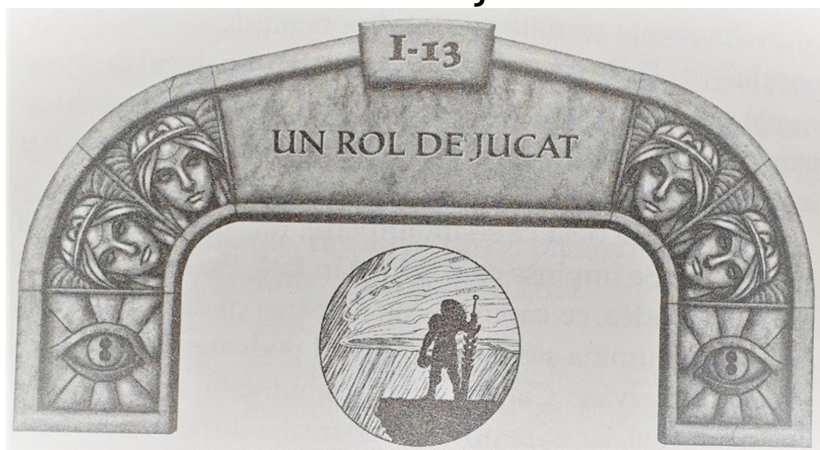
Desenate direct pe piatra podelei, zece glife mari se întindeau până la podiumul pe care se afla Tronul Simplu al regelui. Glifele reprezentau cele zece caracteristici ale prostiei, reprezentate de cei zece neghiobi. Sub fiecare dintre ele era aşternută, cu scrisul femeilor, explicaţia modului în care o ilustrau purtările reginei.

Lhan citi îngrozindu-se. Aşa ceva... nu era o simplă dojană. Condamna întregul guvern, ochi-luminoşii şi Tronul însuşi!

Execuţia lui Pai avu loc chiar în dimineaţa următoare.

Revoltele se dezlănţuiră în seara aceleiaşi zile.

I-13
UN ROL DE JUCAT

Vocea din adâncul lui Eshonai continua să ţipe. Chiar şi când nu rezona cu vechiul Ritm al Păcii, îşi făcea de lucru domolind-o în timp ce străbătea platoul perfect rotund de lângă Narak, pe care se antrenau adesea soldaţii ei.

Poporul său devenise ceva vechi, şi totuşi nou. Ceva puternic. Stăteau cu toţii adunaţi pe platoul ăla, fredonând în Furie. Îi împărţise după experienţa în luptă. O formă nouă nu era totuna cu preschimbarea în soldat; mulţi dintre cei transformaţi fuseseră lucrători toată viaţa lor.

Aveau un rol de jucat. Erau pe punctul de-a înfăptui ceva măreţ.

— Alethii vor veni, spuse Venli, mergând agale alături de Eshonai şi aducându-şi absentă pe degete o energie pe care-o lăsă apoi să danseze între ele două.

De când purta noua formă, Venli zâmbea des. Altminteri nu părea nicidecum schimbată.

Eshonai ştia că ea însăşi se schimbase. Însă Venli... Venli se purta exact la fel.

Iar Eshonai simţea că nu aşa ar fi trebuit să fie, ceva era nelalocul lui.

— Iscoada care a trimis raportul ăsta e sigură că nu se înşală, continuă Venli. S-ar părea că vizita ta la Ghimpele Negru i-a încurajat să treacă la fapte, şi umanii au de gând s-atace Narakul cu toate forţele. Fireşte, asta tot s-ar putea transforma într-un dezastru.

— Nu, spuse Eshonai, nu. E perfect.

Venli se opri pe pământul pietros şi se uită la ea.

— N-avem nevoie de instrucţie în plus. Ar trebui s-o facem chiar acum, s-aducem o furtună.

— Aşteptăm până când ajung umanii mai aproape, spuse Eshonai.

— De ce? S-o facem la noapte.

— E o prostie, răspunse Eshonai. Arma asta se întrebuinţează în luptă. Dacă stârnim acum o furtună neaşteptată, alethii nu vor mai veni şi noi nu vom mai câştiga războiul. Trebuie să aşteptăm.

Venli păru să cadă pe gânduri. Într-un târziu, zâmbi şi dădu din cap

— Ce ştii şi nu-mi spui? întrebă Eshonai, prinzând-o de umăr.

Venli zâmbi mai larg.

— Pur şi simplu m-ai convins. Trebuie s-aşteptăm. La urma urmelor, furtuna va veni din direcţia greşită. Sau toate celelalte au venit din direcţia greşită, şi asta va fi prima care vine de unde trebuie? Din direcţia greşită?

— De unde ştii? Despre direcţie.

— Din cântece.

Cântecele. Dar... nu spuneau nimic despre...

Ceva din adâncul său o îndemnă pe Eshonai să continue.

— Dacă e adevărat, va trebui să aşteptăm până când umanii se vor năpusti asupra noastră ca să-i prindem în cursă.

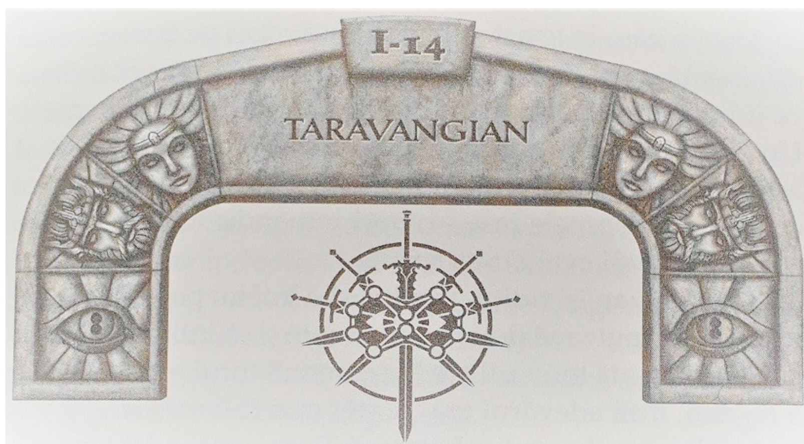
— Atunci asta o să facem, zise Venli. O să le dau tuturor lecţii. Arma noastră va fi gata.

Vorbea în ritmul Năzuinţei, asemănător cu vechiul Ritm al Speranţei, totuşi mai violent.

Venli se îndepărtă, li se alătură fostului său soţ şi multora dintre erudiţii ei. Păreau în largul lor în forma aia. Mult prea în largul lor. Era oare cu putinţă s-o mai fi avut cândva?

Eshonai îşi alungă ţipetele şi se duse să instruiască încă un batalion de soldaţi noi. Detestase întotdeauna să fie general. Dar, ce ironie! – păstrat în cântece, numele ei avea să fie al comandantului de război care i-a zdrobit în cele din urmă pe alethi.

I-14
TARAVANGIAN

Taravangian, regele Kharbranthului, se trezi cu muşchii înţepeniţi şi cu o durere de spate. Nu avea senzaţia că e prost. Semn bun.

Se săltă în capul oaselor, gemând. Durerile erau acum nelipsite, iar cei mai buni vindecători din slujba sa nu puteau decât să clatine din cap şi să-i garanteze că, pentru vârsta lui, e în formă. În formă. Încheieturile îi trosneau ca buştenii pe foc şi nu izbutea să se ridice brusc fără să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe podea. Să îmbătrâneşti însemna să cunoşti trădarea supremă, cea a propriul tău trup.

Rămase pe pat, în capul oaselor. Apa clipocea încet, lovind coca în dreptul cabinei, şi aerul mirosea a sare. Însă în apropiere se auzeau strigăte. Corabia sosise la timp. Minunat.

Pe când se aşeza confortabil, un servitor aduse o masă, iar un altul o cârpă umedă şi caldă, cu care să-şi şteargă ochii şi mâinile, în spatele celor doi aşteptau Evaluatorii Regelui. Cât trecuse din vremurile când Taravangian fusese singur, cu adevărat singur? Nu se mai întâmplase asta de când îl năpădiseră durerile.

Maben bătu în uşa deschisă, aducându-i pe tavă masa de dimineaţă, terci de grâne fierte cu mirodenii. Se considera că îi întăreşte organismul. Era ca apa în care speli vasele. Un castron cu lături fără niciun gust. Maben înainta ca să aştearnă masa, însă Mrall – un thaylen în armură de piele, cu capul şi sprâncenele rase – o opri punându-i mâna pe braţ.

— Mai întâi evaluările, spuse.

Taravangian îşi ridică privirea şi o întâlni pe a bărbatului uriaş. Mrall putea să domine un munte şi să intimideze până şi vântul. Toată lumea îl credea comandantul gărzii de corp a regelui. Însă adevărul era cu atât mai tulburător.

Mrall era cel care hotăra dacă Taravangian îşi petrecea ziua ca rege sau ca prizonier.

— Sigur poţi să-l laşi să mănânce mai întâi! exclamă Maben.

— E o zi importantă, îi atrase Mrall atenţia, cu voce scăzută. Trebuie să ştiu rezultatul evaluării.

— Dar...

— E dreptul lui să ceară asta, Maben, zise Taravangian. Haideţi să-ncepem.

Mrall se retrase cu un pas şi evaluatorii se apropiară, un grup de trei furtunoveghetori cu robe şi toci intenţionat ezoterice, îi prezentară mai multe foi pline de cifre şi de glife. Erau variantele din ziua aceea ale unei succesiuni de probleme matematice din ce în ce mai dificile, create de el însuşi într-una dintre zilele lui mai bune.

Îşi luă condeiul cu degete şovăitoare. Nu se simţea prost, dar rareori i se întâmpla să se simtă astfel. Numai în cele mai rele zile recunoştea imediat deosebirea. În zilele alea, mintea îi era cleioasă ca smoala, simţea că îl ţine captiv şi era conştient că ceva e profund greşit.

Din fericire, nu era una dintre acele zile. Nu era un idiot desăvârşit. În cel mai rău caz, putea fi foarte prost.

Trecu la treabă şi rezolvă problemele pe care ştia să le rezolve, îi luă aproape o oră, dar, în acest timp, izbuti să-şi măsoare capacităţile. După cum bănuise, nu era din cale afară de ascuţit la minte – însă nu era nici prost, în ziua aceea... era mediocru.

Avea să fie de ajuns.

Le întinse problemele furtunoveghetorilor, care se consultară pe şoptite. Apoi se întoarseră spre Mrall.

— Îşi poate îndeplini îndatoririle, declară unul dintre ei. Nu poate face comentarii valide despre Diagramă, dar poate interacţiona cu oricine fără supraveghere. Poate schimba politica guvernului dacă schimbările se aplică abia peste trei zile şi poate da verdicte în procese.

Mrall dădu din cap, cu ochii la Taravangian.

— Accepţi evaluarea şi restricţiile, Maiestate?
— Da.
Mrall dădu iarăşi din cap şi se retrase, lăsând-o pe Maben să-i servească regelui micul dejun.
Cei trei furtunoveghetori puseră la loc sigur hârtiile pe care scrisese, apoi se retraseră în cabinele lor. Evaluarea era o procedură bizară şi îi consuma considerabil de mult timp în fiecare dimineaţă. Dar reprezenta cea mai bună cale de a face faţă stării sale.
Viaţa putea fi înşelătoare pentru cineva care se trezea în fiecare zi cu un alt nivel de inteligenţă. Mai ales când întreaga lume putea depinde de geniul lui sau când idioţenia lui o putea zdrobi.
— Cum stau lucrurile afară? întrebă, luându-şi mâncarea, care se răcise în timpul evaluării.
— Groaznic, rânji Mrall. Exact cum am vrut noi.
— Nu trebuie să găseşti plăcere în suferinţă. Nici măcar atunci când e lucrarea mâinilor noastre, ripostă Taravangian şi luă o înghiţitură din terci. Mai ales când e lucrarea mâinilor noastre.
— Cum doreşti. N-o s-o mai fac.
— Chiar te poţi schimba cu atâta uşurinţă? întrebă Taravangian. Îţi poţi curma sentimentele după bunul plac?
— Bineînţeles, răspunse Mrall.
În cuvintele lui era ceva care-l stârni pe Taravangian, îi trezi un oarecare interes. Dacă ar fi fost într-una dintre ipostazele lui mai sclipitoare, poate că n-ar fi lăsat să-i scape ideea – dar în ziua aceea o simţi prelingându-i-se ca apa printre degete. Cândva îşi făcea sânge rău din pricina acestor prilejuri pierdute, dar în cele din urmă se împăcase cu gândul, învăţase că zilele cu sclipiri de inteligenţă veneau la pachet cu multe probleme.
— Vreau să văd Diagrama, spuse.
Voia orice putea să-l abată distragă de la zoaiele cu care insistau să-l hrănească.
Mrall se trase într-o parte, lăsând-o pe Adrotagia – conducătoarea eruditelor lui Taravangian – să se apropie cu un tom gros, legat în piele, îl puse pe masă, în faţa lui Taravangian, apoi se înclină.
Regele îşi lăsă degetele să zăbovească pe coperta de piele, într-un moment de... veneraţie? Era corect? Încă mai exista un obiect al veneraţiei sale? Zeul era mort şi, ca urmare, vorinismul

devenise o farsă.

Însă cartea aceea era sacră. O deschise la una dintre paginile marcate cu o trestie. Era plină de mâzgăleli.

Mâzgăleli frenetice, preţioase, maiestuoase, copiate cu trudă de pe pereţii fostului său dormitor. Schiţe aşternute una peste alta, înşiruiri de numere care păreau fără sens, şiruri peste şiruri, peste şiruri de cuvinte scrise înghesuit.

Nebunie. Şi geniu.

Ici şi colo, găsea indicii că scrisul e al lui. Felul în care şerpuia o linie, modul în care scrisese de-a lungul marginii unui perete, aşa cum ar fi scris pe marginea unei pagini când nu mai avea loc. Nu-şi amintea nimic din toate astea. Erau rodul a douăzeci de ore de nebunie lucidă, în care fusese mai sclipitor ca oricând.

— Adro, o întrebă pe erudită, nu ţi se pare izbitor de straniu faptul că geniul şi idioţenia sunt similare?

— Similare? întrebă ea. Vargo, nu mi se par nicidecum similare.

Regele şi Adrotagia copilăriseră împreună şi ea încă mai folosea porecla lui de băieţandru. Iar lui îi plăcea, îi aducea aminte de vremurile dinainte de toate astea.

— Atât în zilele mele cele mai proaste, cât şi în cele mai incredibile, nu sunt în stare să interacţionez cu oamenii din jur într-un mod inteligibil. E ca şi cum... ca şi cum aş deveni un angrenaj care nu se potriveşte cu cele de alături. Nu contează dacă e prea mic sau prea mare. Ceasul oricum nu merge.

— N-am luat asta în considerare, spuse Adrotagia.

În zilele când era de-a dreptul idiot, lui Taravangian nu i se îngăduia să iasă din camera lui. Acelea erau zilele pe care şi le petrecea salivând într-un colţ. Când era doar încet la minte, i se îngăduia să iasă, sub supraveghere. Şi îşi petrecea nopţile plângând pentru ceea ce făcuse, ştiind că atrocităţile pe care le săvârşise erau importante, dar neînţelegând de ce.

Când era prost, nu putea schimba politica. Era interesant că hotărâse să nu-i fie îngăduit s-o schimbe nici când avea o minte exagerat de sclipitoare. Luase decizia după o zi de genialitate, în care se gândise să rezolve toate problemele Kharbranthului printr-o serie de edicte foarte raţionale – de exemplu să le ceară locuitorilor să se supună unui test de evaluare a inteligenţei, conceput de el însuşi, înainte de a li se îngădui să aibă urmaşi.

Atât de inteligent pe de-o parte. Atât de idiot pe de alta. „E o

glumă a ta, Veghetoare a Nopţii?” se întrebă. „Asta e lecţia pe care trebuie să o învăţ? Şi măcar te sinchiseşti de lecţii, sau tot ce ne faci e pur şi simplu pentru amuzamentul tău?”

Îşi îndreptă din nou atenţia către carte, către Diagramă. Către măreţul plan pe care-l crease în unica sa zi de o genialitate fără egal. Şi pe aceea şi-o petrecuse fixând cu privirea un perete. Scrisese pe el. Bolborosind tot timpul, făcând legături pe care niciun om nu le mai făcuse vreodată, scrisese pe toţi pereţii, pe podea, chiar şi pe porţiunile de tavan la care izbutise s-ajungă. Se folosise mai ales de o scriere străină, de un limbaj inventat de el însuşi, fiindcă niciunul dintre cele pe care le cunoştea nu-i putea reda ideile destul de clar. Din fericire, se gândise să scrijelească o cheie pe tăblia noptierei, altminteri nimeni n-ar fi reuşit să-i descifreze capodopera.

Oricum abia izbuteau s-o înţeleagă. Taravangian răsfoi câteva pagini, copiate din camera lui cu exactitate. Adrotagia şi eruditele ei făcuseră notaţii pe alocuri, propunând teorii despre înţelesul anumitor desene şi liste. Folosiseră scrisul femeilor, pe care Taravangian îl învăţase cu ani în urmă.

Însemnările lăsate de Adrotagia pe o pagină spuneau că un desen de acolo părea schiţa mozaicului de pe podeaua palatului Veden. Se opri la pagina aia. Ar fi putut avea importanţă pentru ceea urmau să facă în ziua aceea. Din nefericire, astăzi nu era destul de inteligent ca să priceapă prea multe din carte sau din secretele ei. Trebuia să aibă încredere în sinele său mai inteligent, să nu se îndoiască de corectitudinea interpretărilor mesajelor sinelui său încă şi mai inteligent, genial.

Închise cartea şi lăsă lingura jos.

— Să-ncepem, spuse.

Se ridică şi plecă din cabină, cu Mrall şi Adrotagia de-o parte şi de alta. Ieşi în lumina soarelui şi văzu pe coastă un oraş care ardea mocnit şi, în completare, formaţiuni terasate imense – ca nişte farfurii, sau ca nişte secţiuni de coajă-de-piatră, acoperite de ruine practic revărsate peste margini. Cândva, priveliştea fusese superbă. Acum totul era negru şi toate construcţiile – până şi palatul – distruse.

Din Vedenar, unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii, nu mai rămăsese cu mult mai mult decât un morman de moloz şi cenuşă.

Taravangian zăbovi lângă copastie. În noaptea dinainte, când

corabia lui intrase în port, oraşul fusese presărat cu sclipirile roşii ale clădirilor în flăcări. Acelea păruseră vii. Cu mult mai vii decât ceea ce vedea acum. Vântul sufla dinspre ocean, îl împingea din spate. Şi mătura fumul către uscat, îndepărtându-l de corabie, aşa că Taravangian abia dacă-i simţea mirosul. Un întreg oraş ardea imediat dincolo de vârfurile degetelor mâinii întinse, însă duhoarea se pierdea în vânt.

Lăcrimarea avea să-nceapă curând. Poate c-avea să spele, în parte, urmele dezastrului.

— Haide, Vargo, spuse Adrotagia. Aşteaptă.

Regele dădu din cap, apoi urcă alături de ea în barcă şi vâslaşii porniseră către uscat. Cândva oraşul avusese docuri grandioase. Nu le mai avea. Una dintre facţiuni le distrusese, încercând s-o ţină la distanţă pe cealaltă.

— E uluitor, comentă Mrall, aşezându-se lângă el, în barcă.

— Parc-ai spus că n-o să mai găseşti plăcere în aşa ceva, zise Taravangian, cu stomacul întorcându-i-se pe dos la vederea unuia dintre mormanele de la marginea oraşului.

Leşuri.

— Nu e vorba de plăcere, ci de o uimire copleşitoare, din care nu lipseşte groaza, sublinie Mrall. Îţi dai seama că Războiul Anilor Optzeci dintre Emul şi Tukar a durat şase ani şi n-a lăsat în urmă distrugeri la un asemenea nivel? Jah Keved s-a mistuit sigur, în numai câteva luni!

— Animmozi, şopti Adrotagia.

Era mai mult decât atât. Chiar şi în starea lui dureros de normală, Taravangian putea să-şi dea seama. Da, cu Animmozii puteai să faci rost de mâncare şi de apă, armatele puteau să înainteze cu iuţeală – neîncetinite de căruţe sau linii de aprovizionare – şi să înceapă un măcel cât ai clipi. Însă Animmozi avuseseră şi Emul, şi Tukar.

Marinarii începură să vâslească spre ţărm.

— A mai fost ceva, spuse Mrall. Fiecare Înalt Prinţ a vrut să ia în stăpânire capitala. Aşa că s-au întâlnit aici. A fost aproape ca-n războaiele unor sălbatici din nord, şi-au ales locul şi momentul potrivit să-şi agite suliţele şi să-şi declame ameninţările. Numai că aici au măcelărit populaţia unui regat.

— Mrall, să sperăm că exagerezi, spuse Taravangian. O s-avem nevoie de oamenii din regatul ăsta.

Întoarse capul, înăbuşind sentimentele care-l copleşiră pentru

câteva clipe la vederea leşurilor pe pietrele de pe ţărm, oameni care muriseră după ce fuseseră împinşi în ocean de pe marginea unei stânci din apropiere. De pe culmea care apăra docurile de marile furtuni, în război fusese folosită ca să ucidă, o armată o făcuse pe cealaltă să dea înapoi până căzuse în hău.

Adrotagia îi văzu lacrimile şi, cu toate că nu spuse nimic, strânse dezaprobator din buze. Nu-i plăcea că devenea atât de sentimental în zilele când nu era prea inteligent. Însă el ştia, fără dubiu, că femeia aia bătrână încă mai ardea în fiecare dimineaţă câte o glifă, ca rugăciune pentru soţul ei mort. O faptă bizar de pioasă pentru nişte blasfematori ca ei.

— Ce veşti am primit azi de-acasă? întrebă, ca să le distragă atenţia de la lacrimile pe care şi le şterse.

— Dova raportează că numărul Bâiguielilor de Moarte a scăzut şi mai mult. Ieri n-au găsit nici măcar una, iar alaltăieri n-au fost decât două.

— Înseamnă că Moelach se mişcă, spuse Taravangian. Acum nu mai există nicio îndoială. Creatura trebuie să fi fost atrasă de ceva către vest.

Şi acum? Taravangian trebuia să pună capăt omuciderilor? Inima lui tânjea s-o facă, dar dacă puteau să descopere fie şi numai încă o licărire din viitor, un fapt care să salveze sute de mii de vieţi, nu merita să jertfească acum câteva?

— Spune-i lui Dova să-şi continue munca, zise el.

Nu prevăzuse că alianţa lor şi-ar fi putut atrage tocmai loialitatea unei ardente. Diagrama şi membrii săi nu cunoşteau limite. Dova descoperise de una singură cu ce se îndeletniceau şi nu fuseseră nevoiţi nici s-o iniţieze, nici s-o ucidă.

— Se va face, spuse Adrotagia.

Vâslaşii îi aduseră alături de nişte stânci mai netede de la marginea portului, apoi săriră în apă. Erau servitorii lui şi făceau cu toţii parte din Diagramă. Avea încredere în ei, pentru că trebuia să aibă încredere în cineva.

— Aţi făcut cercetări şi în cealaltă privinţă, aşa cum am cerut? întrebă Taravangian.

— La asta e greu de răspuns, spuse Adrotagia. E imposibil să măsori inteligenţa cuiva cu exactitate; până şi testele tale nu oferă decât o aproximaţie. Iuţeala cu care răspunzi la întrebări şi felul în care răspunzi… ei bine, ne îngăduie să facem o evaluare, însă una grosolană.

Vâslaşii îi traseră cu frânghii pe plaja stâncoasă. Lemnul se frecă de piatră cu zgomot groaznic. Dar măcar acoperea gemetele din imediata apropiere.

Adrotagia scoase din buzunar o foaie de hârtie şi o despături. Pe ea era un grafic, puncte care conturau ceva asemănător cu o cocoaşă, o mică dâră spre stânga care se înălţa, ajungând de dimensiunea unui munte în centru, şi cădea din nou, devenind, în dreapta, o curbă similară.

— Am luat rezultatele testelor tale din ultimele cinci sute de zile şi i-am atribuit fiecăruia un număr între zero şi zece, zise ea. Aşa cum spuneam, gradul tău de inteligenţă dintr-o anumită zi nu poate fi evaluat cu exactitate.

— Ce reprezintă cocoaşa din mijloc? întrebă Taravangian, arătând cu degetul.

— Zilele în care ai fost mediocru, răspunse Adrotagia. După cum vezi, în starea asta îţi petreci cele mai multe zile. Atât zilele de inteligenţă pură cât şi cele de idioţenie absolută sunt rare. Deşi a trebuit să extrapolez datele pe care le avem, cred că graficul e, cumva, precis.

Taravangian dădu din cap, apoi îi îngădui unuia dintre vâslaşi să-l ajute să coboare din barcă. Ştiuse că inteligenţa lui era mediocră în mai multe zile decât cele în care se găsea în orice altă stare. Însă femeii îi ceruse să descopere când se putea aştepta la o altă zi ca aceea în care crease Diagrama. De atunci, de la acea măiestrie extraordinară, se scurseseră ani.

Adrotagia coborî din barcă, urmată de Mrall. Se apropie cu hârtia de rege.

— Aşadar, aici am fost cel mai inteligent, zise el, punând degetul pe ultimul punct de pe grafic.

Se afla departe, în dreapta, şi foarte aproape de partea de jos. O reprezentare a marii inteligenţe şi a faptului că apărea extrem de rar.

— Asta a fost ziua aceea, Ziua perfecţiunii.

— Nu, îl contrazise Adrotagia.

— Ce?

— E acel moment, din ultimele 500 de zile, în care-ai fost cel mai inteligent, îi explică ea. Punctul ăla reprezintă ziua în care ai rezolvat cele mai complicate probleme lăsate de tine pentru tine şi în care ai născocit probleme noi, pentru zilele următoare.

— O ţin minte, spuse el. Atunci am dezlegat enigma lui

Fabrisan.

— Da, răspunse ea. Dacă supravieţuieşte, poate că lumea o să-ţi mulţumească pentru asta cândva.

— Am fost inteligent în ziua aia, zise el.

Destul de inteligent pentru ca Mrall să anunţe că trebuie închis în palat, fiindcă altminteri o să-şi dea în vileag adevărata natură. Fusese convins că, dacă ar fi putut să-şi explice propria stare în faţa întregului oraş, toţi oamenii şi-ar fi ascultat raţiunea şi l-ar fi lăsat să deţină controlul total asupra vieţilor lor.

Schiţase o lege care le cerea tuturor celor cu inteligenţă sub medie să se sinucidă, pentru binele oraşului. Se gândise că lumea s-ar fi putut împotrivi, dar şi că genialitatea argumentelor sale va fi dominantă.

Da, fusese inteligent în ziua aia. Dar nu atât de inteligent ca într-a Diagramei. Studie hârtia încruntându-se.

— De-asta nu pot răspunde la întrebarea ta, Vargo, spuse Adrotagia. Graficul ăsta e ceea ce numim noi o scară logaritmică. Paşii porniţi din punctul central nu sunt egali – se măresc pe măsură ce te îndepărtezi. Cât de inteligent ai fost în ziua diagramei? De zece ori mai inteligent decât în cea aflată pe locul doi în ierarhie?

— De o sută de ori, răspunse Taravangian, cu ochii la grafic. Sau poate de mai multe ori. Lăsă-mă să calculez…

— Azi nu eşti prost?

— Nu prost. Mediocru. Pot pricepe atâta lucru. Fiecare pas în lateral este…

— O modificare măsurabilă a inteligenţei, spuse ea. Ai putea spune că fiecare pas în lateral înseamnă o dublare, deşi aprecierea cantitativă e dificilă. Cu paşii pe verticală e mai uşor; ne spun cât de des apar zilele în care ai o anumită inteligenţă. Dacă porneşti din centrul piscului, constaţi că, pentru fiecare cinci zile în care inteligenţa ta e mediocră, îţi petreci una fiind puţin sub medie şi alta fiind puţin peste. Pentru fiecare cinci dintre acestea, ai una în care eşti întrucâtva prost şi una în care eşti întrucâtva genial. Pentru fiecare cinci zile dintre acestea din urmă…

Taravangian rămase în picioare pe stânci, cu soldaţii lui aşteptând mai sus, şi calculă, cu graficul în faţă. Se deplasă în lateral până acolo unde bănuia că trebuie să se afla ziua Diagramei. Dar până şi o asemenea evaluare i se părea

aproximativă.

— Atotputernicule din ceruri… şopti. Mii de zile. Mii peste mii.

— N-ar fi trebuit să se-ntâmple niciodată.

— Bineînţeles că ar fi trebuit! îl contrazise Adrotagia.

— Totuşi e destul de puţin probabil ca să fie imposibil!

— E cu desăvârşire posibil, spuse ea. Sunt şanse să se întâmple o dată, aşa cum s-a şi întâmplat deja. În asta constă stranietatea anomaliilor şi a probabilităţilor, Taravangian. Ziua aceea s-ar putea repeta chiar mâine. Nimic n-o împiedică. Din câte-mi pot da seama, e pur şi simplu la voia întâmplării. Dar, dacă vrei să ştii care e probabilitatea de a se întâmpla iarăşi…

El dădu din cap

— Chiar dacă ai mai trăi încă două mii de ani, Vargo, ai mai avea, poate, numai încă o zi ca aia. Poate. Aş zice că şansele sunt egale.

Mrall pufni.

— Adică n-a fost nimic altceva decât noroc.

— Nu, a fost o şansă probabilă.

— Nu contează, spuse Taravangian, împăturind hârtia. Oricum nu e ăsta răspunsul pe care mi-l doream.

— De când contează ceea ce ne dorim?

— N-a contat niciodată, zise el. Şi nici nu va conta vreodată.

Îşi îndesă hârtia în buzunar.

Urcară pe malul stâncos trecând pe lângă leşuri umflate de prea îndelungata şedere la soare şi se alăturară grupului mic de soldaţi de pe culmea falezei. Purtau blazonul cărămiziu al Kharbranthului. Avea puţini oşteni. Respectând cerinţele Diagramei, poporul lui nu trebuia să fie o ameninţare.

Însă Diagrama nu era perfectă. Din când în când, descopereau în ea câte o eroare. Sau… nu erori în adevăratul sens al cuvântului, doar presupuneri eronate. În ziua aceea, geniul lui Taravangian îşi atinsese apogeul, însă nu putuse să prevadă viitorul. Făcuse doar presupuneri întemeiate – extrem de întemeiate, pe baza unui studiu aprofundat – şi avusese dreptate de nefiresc de multe ori. Dar, cu cât se îndepărtau mai mult de ziua aceea şi de ceea ce ştiuse atunci, cu atât avea Diagrama nevoie de mai multe corecturi şi cizelări ca să nu-şi devieze cursul.

De aceea sperase că ar fi putut avea curând parte de o zi similară, în care să reînnoiască Diagrama. Însă, după toate

probabilităţile, ziua aceea n-avea să vină. Erau nevoiţi să continue încrezându-se în cel care fusese el atunci, în viziunea şi în puterea lui de înţelegere.

Le considera mai bune decât orice altceva din lume. Zeii şi religia îl dezamăgiseră. Regii şi Înalţii Prinţi erau egoişti, meschini. Dacă trebuia să se încreadă în ceva, avea să-şi acorde încredere lui însuşi, ca şi geniului brut al unei minţi omeneşti capabile să gândească liber.

Însă uneori cursul chiar era greu de păstrat. Mai ales când se confrunta cu consecinţele propriilor sale acţiuni.

Intrară pe câmpul de bătălie.

Cea mai mare parte a luptei părea să se fi purtat după izbucnirea incendiilor, în afara oraşului. Continuaseră să se măcelărească în timp ce le ardea capitala. Cele şapte facţiuni. Diagrama le presupusese în număr de şase. Avea asta vreo importanţă?

Un soldat îi întinse o batistă parfumată, cu care să-şi acopere faţa când treceau pe lângă morţi şi muribunzi. Sânge şi fum. Mirosuri care aveau să le devină tuturor mult prea familiare înainte de a se termina totul.

Bărbaţi şi femei în livreaua cărămizie a Kharbranthului adunau morţii şi răniţii. În est, pretutindeni, culoarea însemna vindecare. Într-adevăr, corturile pe care fâlfâia steagul lui – flamura chirurgului – erau presărate pe câmpurile de luptă.

Vindecătorii lui Taravangian sosiseră chiar înainte de primele clipe ale încleştării şi începuseră imediat să se ocupe de răniţi.

Când părăsi câmpul plin de morţi, soldaţii vedeni de pe margine începură să se ridice de unde stăteau amorţiţi, cu privirea întunecată. Apoi prinseră să-l aclame.

— Pe mintea lui Pali, spuse Adrotagia, uitându-se cum se ridicau în picioare. N-aş fi crezut.

Oştenii stăteau în grupuri, fiecare sub steagul său, îngrijiţi de vindecătorii, sacagiii şi alinătorii lui Taravangian. Teferi sau răniţi, toţi cei care se puteau ţine pe picioare se ridicară la trecerea regelui din Kharbranth şi îl aclamară.

— Diagrama a spus că se va întâmpla, spuse Taravangian.

— Am fost sigură că e o greşeală, răspunse ea, clătinând din cap.

— Oamenii ăştia ştiu, zise Mrall. Azi suntem singurii învingători. Lecuitorii noştri au învăţat să respecte toate

taberele. Alinătorii noştri îi ajută pe muribunzi să părăsească lumea, Înalţii lor Prinţi nu le-au adus decât suferinţă. Tu le-ai adus dragoste şi speranţă.

— Le-am adus moarte, şopti Taravangian.

El ordonase execuţia regelui, alături de a acelor Înalţi Prinţi pe care-i indica Diagrama. Prin asta, împinsese diversele facţiuni la luptă între ele. El adusese regatul ăla în genunchi.

Iar acum îl ovaţionau. Se sili să se oprească în faţa unui grup, să-ntrebe oamenii cum se simt şi dacă poate face ceva pentru ei. Era important să fie considerat milos. Diagrama explica asta cu o indiferenţă deplină, ca şi cum compasiunea s-ar fi putut măsura cu o cană aşezată lângă un ulcior cu sânge.

Se opri lângă un alt grup, apoi lângă un al treilea. Mulţi se apropiau de el, îi atingeau braţele sau roba vărsând lacrimi de mulţumire şi de bucurie, însă mult mai mulţi soldaţi vedeni rămâneau aşezaţi în corturi, fixând cu privirea câmpurile acoperite de leşuri. Cu mintea amorţită.

— Fiorul? şopti el la urechea Adrotagiei, când se îndepărtau de ultimul grup. Au luptat noaptea, în vreme ce le ardea capitala. Trebuie să fi fost puternic.

— De acord, răspunse ea. Asta ne oferă un punct de referinţă viitor. Fiorul e aici cel puţin tot atât de puternic ca în Alethkar. Poate chiar mai puternic. O să vorbesc cu eruditele noastre. Poate-o să ne-ajute să dăm de Nergaoul.

— Nu irosi prea multe eforturi pentru asta, spuse Taravangian, apropiindu-se de un alt grup de soldaţi vedeni. Nici măcar nu ştiu sigur ce-ar trebui să facem dacă-l găsim.

N-avea destule resurse pentru atacul împotriva unui spren malefic, din vremuri străvechi. Cel puţin nu încă.

— Aş vrea mai degrabă să aflu încotro se îndreaptă Moelach.

Din fericire, Moelach nu se hotărâse să doarmă iarăşi. Bâiguielile de Moarte fuseseră, până atunci, cea mai potrivită cale de completare a Diagramei.

Însă exista un răspuns pe care nu izbutise niciodată să-l afle. Şi ar fi dat aproape orice ca să-l descopere.

Oare tot ce se petrecea avea să fie de-ajuns?

Se întâlni cu soldaţii şi adoptă aerul unui bătrân bun la suflet, dacă nu putea fi sclipitor. Grijuliu, gata să întindă o mână de ajutor. În ziua aceea, aproape că aşa şi era de fapt. Când era uşor atins de prostie, se străduia să se imite pe sine însuşi.

Lumea îl accepta pe omul acela şi, când îi lipsea inteligenţa, nu trebuia să simuleze compasiunea în măsura în care o făcea când se simţea ascuţit la minte.

Binecuvântat cu inteligenţă, blestemat cu compasiune, spre a se simţi îndurerat pentru ceea ce făcuse. Se excludeau una pe alta. De ce nu le putea avea în acelaşi timp? Nu credea că, la ceilalţi oameni, inteligenţa şi compasiunea erau legate astfel. Motivele din spatele favorurilor şi blestemelor Veghetoarei Nopţii rămâneau de neînţeles.

Taravangian trecu prin mulţime, ascultând rugăminţile oamenilor dornici de mai multă alinare şi de leacuri care să le domolească durerile. Ascultându-le mulţumirile. Soldaţii trecuseră printr-o luptă pe care încă se mai părea că n-o câştigase nimeni. Voiau ceva de care să se agaţe, iar despre Taravangian se credea că e neutru. Îl şoca uşurinţa cu care-şi dezgoleau sufletele în faţa lui.

Ajunse în faţa următorului soldat din rând, un bărbat înfăşurat în mantie, cu o mână încleştată de celălalt braţ, care părea rupt. Taravangian se uită în ochii lui umbriţi de glugă.

Era Szeth-fiu-fiu-Vallano.

Pentru câteva clipe, Taravangian se simţi cu desăvârşire înspăimântat.

— Trebuie să vorbim, spuse shinul.

Taravangian îl înşfacă pe asasin de braţ şi-l trase după el, îndepărtându-l de mulţimea de soldaţi vedeni. Cu cealaltă mână căută în buzunar, pe bâjbâite, Piatra Jurământului, pe care-o purta asupra sa întotdeauna. O scoase, pur şi simplu ca s-o privească. Nu, nu era falsă. Blestem, la vederea lui Szeth se gândise că a ajuns cumva să fie înfrânt, cu piatra furată şi Szeth trimis să-l ucidă.

Szeth se lăsă târât. Ce spusese? „Că trebuie să-ţi vorbească, neghiobule”, îşi răspunse Taravangian. „Dacă ar fi venit să te ucidă, acum ai fi fost mort.”

Oare îl observase cineva pe Szeth? Ce-ar fi zis oamenii dacă l-ar fi văzut pe Taravangian vorbind cu un shin chel? Zvonurile luau naştere din mai puţin. Dacă descoperea cineva fie şi cel mai firav indiciu al unei legături dintre Taravangian şi vestitul Asasin în Alb...

Mrall observă imediat că ceva nu era în regulă. La ordinele lui răstite, gărzile trecură între Taravangian şi soldaţii vedeni.

Adrotagia – care stătuse cu braţele încrucişate în apropiere, urmărind totul cu privirea şi bătând din picior – se ridică dintr-un salt şi se apropie cu paşi mari. Aruncă o privire către chipul de sub glugă, apoi icni şi îi pieri culoarea din obraji.

— Cum îndrăzneşti să vii aici? îi spuse Taravangian lui Szeth, în şoaptă, păstrându-şi aerul vesel şi expresia surâzătoare.

Se afla într-una dintre zilele cu inteligenţă medie, dar era totuşi rege, crescut şi instruit la curte. Putea să-şi păstreze calmul.

— A apărut o problemă, răspunse Szeth, cu faţa ascunsă de glugă şi fără vreo urmă de emoţie în glas.

Să vorbeşti cu creatura aia era ca şi cum ai fi vorbit cu un mort.

— De ce n-ai izbutit să-l omori pe Dalinar Kholin? întrebă Adrotagia, cu insistenţă, dar fără să ridice glasul. Ştim c-ai fugit! Întoarce-te şi fă-ţi treaba!

Szeth se uită spre ea, însă nu răspunse. Femeia n-avea Piatra Jurământului său. Totuşi păru s-o privească oricum, cu ochii lui prea albi.

Blestem. Plănuiseră să nu-l lase s-o vadă sau să afle de existenţa Androgiei, pentru cazul în care s-ar fi întors împotriva lui Taravangian. Diagrama presupunea că ar fi fost cu putinţă.

— Kholin are un Undeunitor, spuse Szeth.

Szeth ştia aşadar de Jasnah. Oare ea îşi înscenase moartea, aşa cum bănuia Taravangian? Blestem.

Pe câmpul de luptă, totul păru să încremenească. Pentru Taravangian, gemetele răniţilor se stinseră. Lumea se îngustă, reducându-se doar la el şi Szeth. Ochii ăia. Tonul lui. Periculos ton. Ce...

„A avut emoţie în glas”, îşi dădu seama Taravangian. „A rostit ultima propoziţie cu pasiune.” Sunase ca o rugăminte. De parcă vocea i-ar fi fost strivită, apăsată din toate părţile.

Omul ăla nu avea mintea întreagă. Szeth-fiu-fiu-Vallano era cea mai primejdioasă armă din întregul Roshar şi era distrus.

Furtuni, de ce nu se putuse întâmpla asta într-o zi când inteligenţa lui Taravangian era peste medie?

— De ce crezi aşa ceva? întrebă, încercând să câştige timp în care mintea lui să cântărească consecinţele.

Îşi ţinea Piatra Jurământului lui Szeth în faţă, aproape ca şi cum ar fi crezut-o în stare să-i rezolve toate problemele, ca glifa

desenată de o femeie superstiţioasă.

— M-am luptat cu el, spuse Szeth. L-a apărat pe Kholin.

— A, da, zise Taravangian, străduindu-se cu disperare să gândească.

Szeth fusese izgonit din Shinovar şi devenise Făr'adevăr fiindcă pretinsese că Pustiitorii se întorseseră. Dacă descoperea că nu se înşelase, ce...

„Cu el?”

— Te-ai luptat cu un Undeunitor? întrebă Adrotagia, uitându-se la Taravangian.

— Da, răspunse Szeth. Cu un alethi care absoarbe Lumină de Furtună. Şi-a vindecat un braţ retezat de Sabie. E... Radiant.

Încordarea din vocea lui făcea să nu te simţi în siguranţă.

Taravangian îi privi mâinile. Pumnii i se strângeau ritmic, ca bătăile inimii.

— Nu, nu, spuse regele. Am aflat ceva de curând. Da, acum are sens. Una dintre Săbiile Onoarei a dispărut.

Szeth clipi, apoi îl fixă pe Taravangian cu privirea, de parcă s-ar fi întors dintr-un loc îndepărtat.

— Una dintre celelalte şapte?

— Da, răspunse Taravangian. N-am auzit decât aluzii. Oamenii voştri sunt secretoşi. Dar da... Îmi dau seama că e una dintre cele două care îngăduie Recreşterea. Probabil c-o are Kholin.

Szeth se legănă înainte şi înapoi, părând să nu-şi dea seama de asta. Dar continua să se mişte cu graţia unui luptător. „Furtuni.”

— Omul cu care m-am luptat, spuse, n-a chemat nicio Sabie.

— Dar s-a folosit de Lumina de Furtună, zise Taravangian.

— Da.

— Atunci trebuie să aibă o Sabie a Onoarei.

— Păi...

— E singura explicaţie.

— E... vocea lui Szeth deveni mai rece. Da, singura explicaţie. O să-l ucid şi-o s-o recuperez.

— Nu, spuse Taravangian cu hotărâre. Trebuie să te-ntorci la Dalinar Kholin şi să-ţi duci însărcinarea la bun sfârşit. Nu te lupta cu acest alt bărbat. Atacă atunci când nu e de faţă.

— Dar...

— N-am eu Piatra Jurământului tău? întrebă Taravangian. Poţi

pune cuvântul meu la îndoială?

Szeth încetă să se mai legene. Rămase cu ochii într-ai lui Taravangian.

— Sunt Făr'adevăr. Fac ceea ce-mi porunceşte stăpânul meu şi nu cer nicio explicaţie.

— Ocoleşte-l pe bărbatul cu Sabia Onoarei, repetă Taravangian. Omoară-l pe Dalinar.

— Se va face.

Szeth îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari. Taravangian ar fi vrut să-i strige şi alte instrucţiuni. „Nu te lăsa văzut! Nu mai veni niciodată la mine în public!”

În schimb, rămase încremenit pe potecă, pe măsură ce calmul lui se spulbera. Icni, tremurând şi cu transpiraţia care îi şiroia pe frunte.

— Părinte al Furtunii! exclamă Adrotagia, aşezându-se pe pământ, lângă el. Am crezut că suntem morţi.

Servitorii îi aduseră lui Taravangian un scaun, în timp ce Mrall îi scuza purtarea.

— Regele e copleşit de durere pentru moartea atât de multor oameni. E bătrân, ştiţi. Şi atât de milos...

Taravangian răsufla adânc, încercând să-şi recapete controlul. Se uită la Adrotagia, aşezată în mijlocul unui cerc de servitori şi soldaţi aflaţi în slujba Diagramei sub jurământ.

— Cine e? întrebă el, cu glas scăzut. Cine e acest Undeunitor?

— Pupila lui Jasnah? sugeră Adrotagia.

Fuseseră uluiţi când apăruse fata pe Câmpiile Sfărâmate.

Bănuiau deja că fusese instruită. Dacă nu de Jasnah, arunci de propriul ei frate, înainte de moarte.

— Nu. Un bărbat. Cineva din familia lui Dalinar? zise Taravangian şi căzu o vreme pe gânduri. Avem nevoie de Diagramă.

Ea plecă s-o aducă de pe corabie. Nimic altceva – vizitele făcute soldaţilor, întâlnirile mai importante cu mai-marii vedenilor – nu conta în acel moment. Diagrama avea erori grave. Se aflau pe teritoriu necunoscut.

Adrotagia se întoarse cu cartea şi cu furtunoveghetorii, care înălţară un cort în jurul lui Taravangian chiar acolo, pe potecă. Iar scuzele continuară.

— Regele e slăbit din pricina soarelui. Trebuie să se odihnească şi să ardă glife, rugându-se să vă salveze

Atotputernicul poporul. Lui Taravangian îi pasă de soarta voastră, pe când proprii voştri ochi-luminoşi vă trimit să vă măcelăriţi...

În lumina sferelor, Taravangian luă tomul şi cercetă cu atenţie traducerea propriilor sale cuvinte scrise într-o limbă pe care o inventase şi o uitase. Răspunsuri. Avea nevoie de răspunsuri.

— Adro, ţi-am spus vreodată ce-am cerut? şopti el, în timp ce citea.

— Da.

El aproape că nici n-o asculta.

— Putere, şopti din nou, întorcând o pagină. Puterea de a opri ceea ce se apropie. Puterea de a salva omenirea.

Continuă să caute. Nu era inteligent în ziua aceea, dar îşi petrecuse atât de multe zile citind paginile alea, reluând pasajele iarăşi şi iarăşi, şi iarăşi. Le ştia.

Răspunsurile trebuiau să fie acolo. Trebuiau. Taravangian nu mai venera acum decât un singur zeu. Omul care fusese el în ziua aceea.

„Aici.”

Găsi reproducerea unui colţ al camerei sale, unde scrisese cu litere mărunte fraze unele peste altele, fiindcă nu mai avusese alt loc. În limpezimea minţii sale geniale, i se păruseră uşor de separat, dar eruditele lui avuseseră nevoie de câţiva ani ca să pună cap la cap ceea ce notase.

„Vor veni. Nu puteţi sta în calea jurămintelor lor. Căutaţi-i pe cei care supravieţuiesc când n-ar trebui. Acest tipar o să vi-i dezvăluie.”

— Podarii, şopti Taravangian.

— Ce? întrebă Adrotagia.

Regele îşi ridică privirea, clipind din ochii înceţoşaţi.

— Podarii lui Dalinar, cei pe care i-a luat de la Sadeas. Ai citit vreo istorisire a supravieţuirii lor?

— Nu mi s-a părut că ar avea importanţă. E doar un alt joc al puterii în care-au intrat Sadeas şi Dalinar.

— Nu. E mai mult decât atât.

Oamenii ăia supravieţuiseră. Taravangian se ridică în picioare.

— Puneţi la treabă toţi alethii din slujba noastră; trimiteţi toate iscoadele în locul ăla. Probabil că despre podari se spun poveşti. O supravieţuire miraculoasă. Favoriţi ai vânturilor. Unul se află printre ei. Poate nu ştie exact ce face, dar s-a legat de un

spren şi a jurat să respecte măcar Primul Ideal.

— Şi dacă-l găsim? întrebă Adrotagia.

— Îl ţinem departe de Szeth cu orice preţ, zise Taravangian şi îi întinse Diagrama. Vieţile noastre depind de asta. Szeth e o fiară care-şi muşcă picioarele ca să scape de legături. Dacă se eliberează...

Ea aprobă din cap şi plecă să-i îndeplinească porunca. Şovăi în faţa clapei cortului înălţat pentru un scurt răstimp.

— S-ar putea să fie nevoie să regândim metodele de evaluare a inteligenţei tale. Ceea ce am văzut de o oră încoace mă face să mă-ntreb dacă azi se poate spune că eşti „mediocru”.

— Evaluările nu sunt incorecte. Pur şi simplu subestimezi inteligenţa mediocră.

În plus, în privinţa Diagramei, chiar dacă nu-şi aducea aminte ce scrisese şi de ce, în mintea lui existau uneori ecouri.

Adrotagia ieşi în timp ce Mrall intra.

— Maiestate, spuse el. Nu mai avem prea mult timp. Înaltul Prinţ trage să moară.

— Trage să moară de câţiva ani.

Taravangian îşi grăbi totuşi paşii – în măsura în care era în stare s-o facă în acele zile – când se puseră din nou în mişcare. Nu se mai opri lângă alţi soldaţi şi se mulţumi să le răspundă doar cu scurte fluturări de mână celor care îl ovaţionau.

În cele din urmă, Mrall îl călăuzi către coasta unui deal unde nu ajungea atât de rău duhoarea câmpului de luptă şi a oraşului ce continua să ardă mocnit. Pe mai multe furgoane de furtună flutura, vesel, steagul regelui Jah Kevedului. Taravangian pătrunse în cercul lor cu îngăduinţa gărzilor şi se apropie de cel mai mare, aproape de dimensiunile unei clădiri pe roţi.

Înăuntru îl găsiră pe Înaltul Prinţ Valam... pe regele Valam... În pat, tuşind. De când nu-l mai văzuse Taravangian, îi căzuse părul, iar obrajii îi erau atât de supţi, încât apa de ploaie ar fi băltit în golurile lor. Redin, fiul bastard al regelui, stătea la picioarele patului, cu capul plecat. În încăpere se aflau şi trei oşteni din gardă, aşa că nu mai era loc şi pentru Taravangian, care se opri în cadrul uşii.

— Taravangian, spuse Valam, apoi tuşi în batista care, când o îndepărtă, era însângerată. Ai venit după regatul meu, nu-i aşa?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Maiestate, răspunse Taravangian.

— N-o face pe modestul, se răsti Valam. Nu pot să sufăr asta la femei şi la rivali. Părinte al Furtunii… Nu ştiu ce-o să se-aleagă de tine. Sunt pe jumătate convins că te vor asasina până la sfârşitul săptămânii.

Îşi flutură o mână sfrijită, toată înfăşurată în bandaje, şi gărzile îi făcură lui Taravangian loc să intre.

— Ingenioasă tactică, continuă regele. Trimiterea mâncării, a vindecătorilor. Am auzit că soldaţii te adoră. Ce-ai fi făcut dacă una dintre părţi ar fi obţinut o victorie decisivă?

— Aş fi avut un nou aliat. Recunoscător pentru ajutorul oferit de mine.

— Ai ajutat ambele tabere.

— Dar cel mai mult pe învingători, Maiestate. Poţi să îngrijeşti răniţii, nu şi morţii.

Valam tuşi din nou, o tuse uscată, devastatoare. Bastardul lui se apropie, îngrijorat, dar el îi făcu semn să se retragă.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez, îi spuse printre hârâituri, că, dintre toţi copiii mei, o să supravieţuieşti numai tu, bastardule. Pe urmă se întoarse spre Taravangian. S-a dovedit Că ai dreptul legitim să urci pe tron. Ca moştenire dinspre partea mamei, cred. O căsătorie cu o prinţesă vedenă, cu vreo trei generaţii în urmă?

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunse Taravangian.

— N-ai auzit ce-am spus despre falsa modestie?

— În toată povestea asta, avem amândoi de jucat cate un rol, Maiestate. Eu nu fac altceva decât să rostesc replicile aşa cum au fost scrise.

— Vorbeşti ca o femeie, spuse Valam şi scuipă sânge într-o parte. Ştiu ce-ai pus la cale. Peste o săptămână sau două, timp în care o să-mi îngrijeşti oamenii, condeierele tale vor „descoperi” că ai dreptul la tron. Şi o să ieşi în faţă, ca să-mi salvezi regatul, împotriva voinţei tale, ca şi cum te-ai supune dorinţei propriului meu popor afurisit.

— Văd că ai cerut să ţi se citească scenariul, zise încet Taravangian.

— Asasinul ăla o să vină după tine.

— E foarte posibil.

Şi chiar ăsta era adevărul.

— Nu ştiu de ce m-am străduit să pun mâna pe tronul ăsta, mărturisi Valam. Măcar o să mor fiind rege.

Cu o sforţare, răsuflă adânc, apoi îşi ridică mâna, chemându-şi cu nerăbdare condeierele îngrămădite în afara încăperii. Femeile îşi săltară capetele şi se uitară la el pe lângă Taravangian.

— Îl fac pe idiot moştenitorul meu, spuse Valam, arătând către Taravangian. Ha! Ceilalţi Înalţi Prinţi n-au decât să rumege asta.

— Sunt morţi, Maiestate, spuse Taravangian.

— Ce? Toţi?

— Da.

— Chiar şi Boriar?

— Da.

— Pfui, zise Valam. Bastardule!

La început, Taravangian crezu că tocmai fusese insultat. Apoi văzu că regele îi făcea semn fiului său nelegitim. Redin se apropie şi se lăsă într-un genunchi lângă pat, după ce Taravangian îi făcu loc.

Valam se strădui să tragă ceva de sub pături; cuţitul pe care-l purta de obicei la şold. Redin îl ajută să-l scoată, apoi îl săltă cu stângăcie în mână.

Taravangian îl studia, curios, pe acel Redin. Oare el era călăul neomenos al regelui, despre care citise? Omul ăla măcinat de îngrijorare, cu aer neajutorat?

— În inima mea, spuse Valam.

— Tată, nu... protestă Redin.

— În inima mea, fir-ar a furtunii! strigă Valam, împroşcându-şi cearşaful cu salivă însângerată. N-o să zac aici, lăsându-l pe Taravangian să-mi convingă slugile să mă otrăvească. Fă-o, băiete! Sau nu eşti în stare nici măcar de-un singur lucru care...

Redin înfipse cuţitul în pieptul tatălui său cu atâta forţă, încât Taravangian tresări violent. Pe urmă bastardul se ridică, salută şi îşi făcu loc ca să iasă din încăpere.

Regele răsuflă pentru ultima oară, cu ochii devenindu-i sticloşi.

— Aşa că noaptea va domni, pentru că onoarea alege viaţa...

Taravangian ridică din sprânceană. O Bâiguială de Moarte? Acolo şi atunci? Fir-ar să fie, nu se afla într-un loc unde putea să scrie fraza. Trebuia s-o ţină minte cu exactitate.

Viaţa se scurse din Valam, preschimbându-l într-o simplă masă de carne. Lângă pat, o Cristalsabie se materializă din

ceaţă, apoi căzu pe podeaua de lemn a furgonului. Nimeni nu se întinse după ea, iar soldaţii din încăpere şi condeierele de afară se uitară la Taravangian, apoi îngenunchează.

— Cruzime, ceea ce i-a făcut Valam ăstuia, spuse Mrall, arătând cu capul către bastard, care tocmai ieşea din furgon, în plină lumină.

— Mai mult decât îţi dai seama, spuse Taravangian, întinzând mâna către cuţitul care pătrundea prin pătură şi prin hainele de pe pieptul bătrânului rege.

Ezită, cu degetele încremenite înainte de a atinge mânerul.

— În toate hrisoavele oficiale va apărea ca patricid, adăugă el. Dacă e interesat de tron, asta o să pună piedici, chiar mai multe decât obârşia lui.

Îşi retrase degetele de lângă mâner.

— Pot rămâne câteva clipe doar cu regele ucis? Aş vrea să spun o rugăciune pentru el.

Toţi ceilalţi plecară, chiar şi Mrall. Închiseră mica uşă, iar Taravangian se aşeză pe taburetul de lângă mort. N-avea de gând să rostească nicio rugăciune, nu voia decât un moment de răgaz, în singurătate. Ca să se gândească.

Mersese. Exact aşa cum spunea Diagrama, ajunsese regele Jah Kevedului. Făcuse primul pas important către unificarea lumii, aşa cum insistase Gavilar că trebuia să se întâmple dacă voiau să supravieţuiască.

Sau cel puţin aşa anunţaseră viziunile. Vizuinile pe care i le dezvăluise Gavilar cu şase ani în urmă, chiar în noaptea morţii sale. Regele alethi avusese viziuni ale Atotputernicului, care şi el la rândul său era acum mort, şi ale unei furtuni care se apropia.

„Uneşte-i.”

— Mă străduiesc din răsputeri, Gavilar, şopti Taravangian. Şi-mi pare sincer rău că trebuie să-ţi ucid fratele.

Acesta n-avea să fie singurul păcat aflat asupra lui odată ce urma să se încheie totul. De neîndepărtat, chiar dacă în loc s-adie vântul s-ar fi dezlănţuit o mare furtună.

Îşi dori, din nou, să fi fost sclipitor de inteligent în ziua aceea. Nu s-ar mai fi simţit atât de vinovat.

PARTEA
A CINCEA

Vânturi înfierbântate

KALADIN ♦ SHALLAN ♦ DALINAR ♦ ADOLIN ♦ CUGET

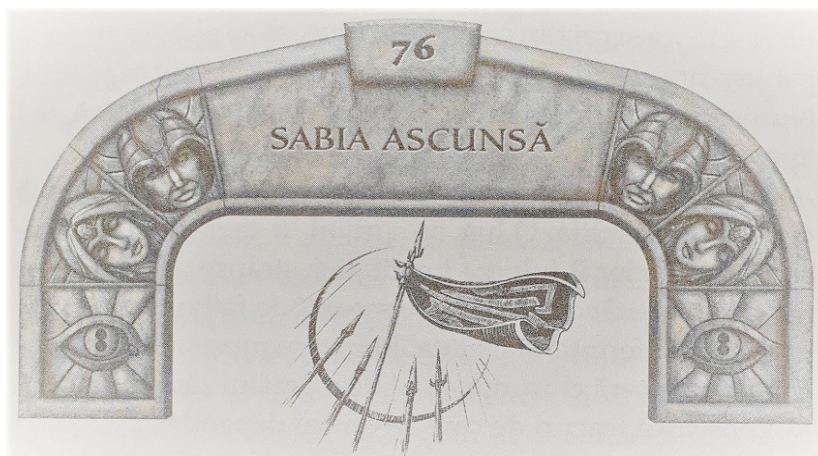
PARTEA

A CINCEA

Vânturi înfierbântate

KALADIN ◆ SHALLAN ◆ DALINAR
◆ ADOLIN ◆ CUGET

76
SABIA ASCUNSĂ

Vor veni nu puteţi sta în calea jurămintelor lor căutaţi-i pe cei care supravieţuiesc când n-ar trebui acest tipar o să vi-i dezvăluie.

— Din Diagramă, ultimul pasaj din colţul de jos din nord-vest: paragraful trei

„Ai omorât-o...”

Kaladin nu putea să doarmă.

Stătea în întunericul camerei lui din baracă, înconjurat de piatra familiară, instalat comod pentru prima oară după mai multe zile. O pernă moale, o saltea la fel de bună ca aceea pe care-o avusese acasă, în Vatra-de-Piatră.

Îşi simţea trupul stors de puteri, ca o cârpă după spălare. Supravieţuise în spărturi şi o adusese pe Shallan teafără acasă. Nu mai trebuia decât să doarmă şi să se vindece.

„Ai omorât-o...”

Se săltă în capul oaselor în pat şi simţi un val de ameţeală, scrâşni din dinţi şi aşteptă să-i treacă. Piciorul rănit îi zvâcnea în bandaj. Chirurgii din tabără făcuseră treabă bună; tatăl lui ar fi fost mândru.

Afară, în tabără, era prea multă linişte. După ce-l potopiseră cu laude şi cu entuziasmul lor, oamenii Podului Patru plecaseră, ca şi cei din celelalte echipe, să se alăture armatei, pentru care aveau să transporte poduri pe timpul expediţiei. Numai o mică

forţă din Podul Patru rămânea în tabără, să-l apere pe rege.

Kaladin întinse mâna în întuneric şi pipăi peretele până când îşi găsi suliţa. O luă, se sprijini în ea şi se ridică. Durerea din picior îl fulgeră imediat, şi strânse din dinţi, dar nu era chiar atât de rău. Luase scoarţă de fathom ca să-i domolească suferinţa, şi îl ajuta. Refuzase muşchiul-de-foc pe care încercaseră chirurgii să i-l dea. Tatălui său nu-i plăcea să folosească leacuri de care deveneai dependent.

Se sili s-ajungă la uşa camerei sale mici, apoi o deschise şi ieşi în lumina soarelui, îşi feri ochii de lumină şi privi cerul. Încă nu se vedea niciun nor. Lăcrimarea, cea mai urată parte a anului, avea să-nceapă a doua zi. Urmau patru săptămâni de vreme mohorâtă, cu ploaie neîntreruptă. Era Anul Uşor, aşa că nici măcar n-avea să fie o mare furtună în mijlocul acelui timp. O mizerie.

Kaladin tânjea după furtuna din el. I-ar fi dezmorţit mintea, i-ar fi dat senzaţia de mişcare.

— Hei, gancho? zise Lopen, ridicându-se de lângă vatră. Ai nevoie de ceva?

— Hai să privim plecarea armatei.

— N-ar trebui să mergi, aşa cred...

— N-o să păţesc nimic, spuse Kaladin, şchiopătând cu greutate.

Lopen se grăbi să-l ajute, intră sub braţul lui, ridicându-i greutatea de pe piciorul rănit.

— De ce nu străluceşti un pic, gon? întrebă Lopen, cu voce scăzută. De ce nu te vindeci?

Kaladin îşi pregătise o minciună: că nu vrea să le trezească bănuieli chirurgilor, vindecându-se prea repede. Dar nu izbuti s-o spună. Nu cuiva de la Podul Patru.

— Mi-am pierdut puterea asta, Lopen, răspunse pe şoptite. Syl m-a părăsit.

Herdazianul uscăţiv deveni neobişnuit de tăcut.

— Ei, spuse, într-un târziu, poate-ar trebui să-i cumperi ceva frumos.

— Să-i cumpăr ceva frumos? Unei sprene?

— Da. De pildă... nu ştiu. Poate o plantă frumoasă sau o pălărie nouă. Da, o pălărie. Ar putea fi ieftină. Ea e mică. Dacă vreun croitor încearcă să-ţi ceară, pentru ceva atât de mic, preţul obişnuit, îi tragi o bătaie bună.

— E cel mai ridicol sfat pe care l-am primit vreodată.

— Ar trebui să te freci cu nişte curry şi să dansezi prin tabără cântând cântece de leagăn de-ale mâncătorilor de coarne.

Kaladin îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce?

— Vezi? Acum ce ţi-am spus despre pălărie nu mai e cel mai ridicol sfat care ţi s-a dat vreodată, a trecut pe locul doi, aşa că ai putea să-ncerci. Femeilor le plac pălăriile. Am o verişoară care face pălării. O pot ruga pe ea. S-ar putea să nici nu fie nevoie de-o pălărie adevărată. Doar de sprenul unei pălării. O să te coste încă şi mai puţin.

— Eşti un ciudat cu totul aparte, Lopen.

— Bineînţeles, gon. Sunt unic.

Îşi continuară drumul prin tabăra pustie, trecând pe lângă o baracă goală după alta. Kaladin păşea cu grijă, încântat de ajutorul lui Lopen, dar, chiar şi aşa, mersul îl secătuia. N-ar fi trebuit să se mişte, sprijinindu-se pe picior. Cuvintele tatălui său, cuvintele unui chirurg, i se înălţau din adâncurile memoriei.

„Muşchi sfâşiaţi. Bandajează piciorul, fereşte-l de infecţii şi nu lăsa omul să-şi sprijine greutatea pe el. Dacă muşchii se rup mai tare, poate rămâne şchiop pe viaţă sau mai rău.”

— Vrei să-ţi aduc un palanchin? întrebă Lopen.

— Palanchinele sunt pentru femei.

— Nu-i nimic rău în a fi femeie, gancho. Unele dintre rudele mele sunt femei.

— Bineînţeles că ele...

Vocea i se stinse când Lopen zâmbi. Al furtunii herdazian. Cât de mult din tot ce îndruga era intenţionat o prostie? Sigur, Kaladin îi auzise pe mulţi spunând glume despre prostia herdazienilor, însă Lopen i-ar fi putut juca pe toţi pe degete. Fireşte, jumătate din glumele spuse de Lopen erau despre herdazieni. Părea să le găsească din cale afară de amuzante.

Pe măsură ce se apropiau de platouri, liniştea de mormânt era înlocuită de rumoarea puternică a mii de oameni adunaţi între limite înguste. Ieşind în sfârşit dintre şirurile de barăci Kaladin şi Lopen ajunseră pe o terasă naturală, deasupra locului de adunare de unde se intra pe Câmpiile Sfărâmate. Văzură mii de soldaţi. Suliţaşi în grupuri mari, compacte, arcaşi ochi-luminoşi în şiruri mai subţiri, ofiţeri călare ţanţoşi, în armuri strălucitoare.

Kaladin icni uşor.

— Ce e? întrebă Lopen.

— Asta e ceea ce am crezut întotdeauna că voi găsi.

— Ce? Azi?

— În tinereţe, în Alethkar, spuse Kaladin, neaşteptat de emoţionat. Când visam la gloria războiului, asta îmi imaginam.

Nu-şi imaginase soldaţii novici şi abia în stare să lupte instruiţi de Amaram în Alethkar. Nu-şi imaginase nici brutele grosolane, însă eficiente, din armata lui Sadeas – şi nici măcar unităţile rapide cu care asalta Dalinar platourile.

Îşi imaginase asta. O armată întreagă, în formaţie de marş. Suliţe înălţate, steaguri fluturând, toboşari şi trâmbiţaşi, mesageri în uniformă, condeiere călare, ba chiar şi Animmodelatorii regelui, în careul lor separat, ascunşi vederii prin pereţi de pânză prinsă de pari.

Kaladin ştia acum adevărul despre bătălii. N-aveau nimic glorios, nu însemnau decât oamenii căzuţi la pământ, urlând şi zvârcolindu-se, încâlciţi în propriile măruntaie, însemnau podari trimişi către un zid de săgeţi şi parshendi căsăpiţi în timp ce cântau.

Însă, în clipa aceea, Kaladin îşi îngădui din nou să viseze, îi oferi sinelui său tânăr – încă viu în adâncul fiinţei sale – spectacolul pe care şi-l imaginase întotdeauna, îşi imagină că toţi soldaţii aceia se pregăteau pentru ceva minunat, nu doar pentru un alt măcel fără sens.

— Hei, chiar mai vine şi altcineva, spuse Lopen, arătând cu degetul. Ia uită-te.

Judecând după steaguri, lui Dalinar nu i se mai alăturase decât un singur alt Înalt Prinţ: Roion. Însă, după cum observase Lopen, o altă forţă – nu la fel de mare şi de bine organizată – se scurgea către nord pe drumul larg care mărginea, în est, taberele de luptă. Cel puţin încă un alt Înalt Prinţ mai răspunsese la chemarea lui Dalinar.

— Să găsim Podul Patru, spuse Kaladin. Vreau să-mi iau rămas-bun de la oamenii noştri.

— Sebarial? se miră Dalinar. Ni se alătură trupele lui Sebarial?

Din şaua calului său, Roion mormăi şi îşi frecă mâinile – de parcă ar fi vrut să le spele.

— Cred că trebuie să ne bucurăm pentru orice sprijin.

— Sebarial, repetă Dalinar, uluit. N-a vrut să trimită oameni nici pentru asalturile platourilor din apropiere, când nu riscau să dea de parshendi. De ce-i trimite acum?

Roion clătină din cap şi ridică din umeri.

Dalinar îl întoarse pe Galant şi îl mână, la trap, către grupul care se apropia, ceea ce făcu şi Roion. Trecură pe lângă Adolin, care călărea chiar în spatele lor, alături de Shallan, urmaţi de garda ei şi de a lui. Renarin era cu podarii, fireşte.

Shallan primise unul dintre caii lui Adolin, un armăsar mic, jugănit, dominat de înălţimea lui Sânge Pur. Se îmbrăcase cu o rochie de călătorie de genul celor preferate de mesagere, despicată în faţă şi în spate până la talie. Purta colanţi – de fapt, pantaloni de mătase, însă femeile preferau să-i numească aşa: colanţi.

În spatele celor doi călăreau un grup numeros de erudite şi cartografe de-ale lui Navani, printre care şi Isasik, ardenta care era cartografa regelui. Îşi dădeau din mână în mână harta desenată de Shallan, dar Isasik călărea la marginea grupului, cu bărbia înălţată, părând să ignore înadins laudele aduse de celelalte hărţii lui Shallan. Dalinar avea nevoie de toate acele erudite, deşi şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Fiecare condeieră pe care o lua cu el însemna o altă viaţă pusă în primejdie. Şi era cu atât mai rău că îi însoţea şi Navani. Argumentul ei îl lăsase fără replică. „Dacă eşti de părere că veţi fi în siguranţă într-o asemenea măsură încât poţi lua fata cu voi, atunci nici eu nu mă voi afla în pericol."

În timp ce Dalinar se îndrepta către procesiunea lui Sebarial, Amaram se apropie de el. Îşi purta Cristalarmura şi mantia aurie îi flutura în vânt. Avea un cal de luptă excelent, din rasa masivă crescută în Shinovar ca să tragă căruţe grele. Totuşi, pe lângă Galant părea un ponei.

— Ăla e Sebarial? întrebă Amaram, arătând armata care se apropia.

— Aşa se pare.

— N-ar trebui să-l alungăm?

— De ce am face aşa ceva?

— Nu e demn de încredere, răspunse Amaram.

— Îşi ţine cuvântul, ripostă Dalinar. E mai mult decât pot spune despre mulţi alţii.

— Îşi ţine cuvântul fiindcă niciodată nu promite nimic.

Dalinar, Roion şi Amaram călăriră către Sebarial, care coborî dintr-o trăsură din faţa trupelor sale. O trăsură. Pentru un marş de război. Ei, n-avea să-l încetinească pe Dalinar mai mult decât toate condeierele lui. De fapt, poate chiar ar fi trebuit să mai pregătească vreo câteva trăsuri. Pentru Navani ar fi fost bine să poată călători comod odată ce zilele petrecute pe drum aveau să se înmulţească.

— Sebarial? întrebă Dalinar.

— Dalinar! răspunse bărbatul rotofei, umbrindu-şi ochii. Pari surprins.

— Sunt.

— Ha! E un motiv suficient ca să te-nsoţesc. Nu crezi, Palona?

Dalinar izbuti cu greu s-o zărească pe femeia instalată în trăsură, purtând o pălărie imensă, la modă, şi o rochie lucioasă.

— Ţi-ai adus amanta? întrebă.

— Sigur că da. De ce nu? Dacă dăm greş, o să fiu mort şi ea o s-ajungă pe drumuri. Oricum, ea a insistat. A furtunii femeie! Sebarial se duse chiar lângă Galant. Am o presimţire în ceea ce te priveşte, Dalinar, bătrâne. Cred că e înţelept să mă aflu în apropierea ta. Acolo, pe Câmpiile Sfărâmate, o să se-ntâmple ceva, şi prilejurile favorabile se vor ivi ca un răsărit de soare.

Roion pufni.

— Roion, spuse Sebarial, tu n-ar fi trebuit să fii ascuns undeva, sub o masă?

— Poate că da, dacă aşa aş fi scăpat de tine.

Sebarial râse.

— Bine zis, ţestoasă bătrână. Poate călătoria asta n-o să fie întru totul plictisitoare, înainte, atunci! Către glorie şi alte aiureli asemănătoare. Dacă dăm de bogăţii, nu uitaţi că trebuie să-mi primesc partea. Am ajuns aici înaintea lui Aladar. Ar trebui să se ţină cumva cont de asta.

— Înaintea lui... repetă Dalinar, cu o tresărire.

Se răsuci în şa şi se uită către tabăra care se învecina cu a sa în partea de nord.

Acolo, o armată în alb şi verde întunecat, culorile lui Aladar, se revărsa pe Câmpiile Sfărâmate.

— Ei, spuse Amaram, la asta chiar nu mă aşteptam.

— Am putea încerca o lovitură de stat, sugeră Ialai.

Sadeas se răsuci în şa, către soţia lui. Gărzile lor de corp erau împrăştiate pe dealurile din jur, la o distanţă destul de mare ca să nu-i poată auzi pe Înaltul Prinţ şi soţia sa cât se delectau „călărind printre dealuri” alene. De fapt, cei doi voiau să se uite de aproape la extinderea teritoriului lui Sebarial acolo, la vest de taberele de război, unde începuse să facă agricultură pe scară largă.

Ialai înainta privind drept înainte.

— Dalinar o să lipsească din tabără, împreună cu Roion, unicul său susţinător. Am putea să punem mâna pe Pinaclu, să-l executăm pe rege şi să luăm tronul.

Sadeas îşi întoarse calul spre est şi se uită către tabere. Abia izbutea să desluşească armata lui Dalinar, care se aduna în depărtare, pe Câmpiile Sfărâmate.

O lovitură de stat. Un ultim pas, o ultimă palmă pe obrazul bătrânului Gavilar. Ar fi dat-o. Furtuni, ar fi dat-o.

Numai că nu era necesar.

— Dalinar a plecat în expediţia lui prostească, spuse. O să fie mort cât de curând, cu armata înconjurată şi nimicită pe Câmpii. O lovitură de stat nu-şi are rostul; dac-aş fi ştiut că într-adevăr o să facă asta, nici n-am mai fi avut nevoie de asasinul tău.

Ialai îşi feri privirea. Asasinul ei dăduse greş. Se simţea vinovată, deşi planul fusese executat cu exactitate. Astfel de lucruri nu-ţi ofereau niciodată o certitudine. Din nefericire, acum, după ce încercaseră şi eşuaseră, era nevoie de foarte multă prudenţă în privinţa...

Sadeas îşi întoarse calul, încruntându-se la apropierea unui mesager călare. Tânărul căruia i se îngăduise să treacă de gărzi îi înmână lui Ialai o scrisoare.

Ea citi şi se înnegura la faţă.

— Asta n-o să-ţi placă, spuse, ridicându-şi privirea.

Dalinar îi dădu pinteni lui Galant şi traversă locul în goană,

făcând plantele să se retragă în bârlogurile lor. În câteva minute, trecu în galop de armata sa, apropiindu-se de cealaltă.

Aladar era acolo, călare, supraveghindu-şi trupele. Purta o uniformă elegantă, neagră cu dungi maro pe mâneci, şi o eşarfă asortată la gât. Soldaţii mişunau în jurul lui. Dispunea de una dintre cele mai mari forţe de pe Câmpii – furtuni, acum, după ce soldaţii lui Dalinar se împuţinaseră, armata lui Aladar putea fi cea mai numeroasă.

Iar Aladar era unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai lui Sadeas.

— Cum facem, Dalinar? întrebă Aladar când celălalt Înalt Prinţ ajunse lângă el. Înaintăm cu toţii pe cont propriu, traversând platouri diferite, pentru a ne reîntâlni apoi, sau înaintăm ca o singură coloană imensă?

— De ce? spuse Dalinar. De ce-ai venit?

— Ţi-ai argumentat mereu hotărârea cu atâta pasiune, iar acum pari surprins că ţi-a dat cineva ascultare?

— Nu cineva. Tu.

Aladar strânse din buze, unindu-şi-le într-o linie subţire, şi se întoarse în sfârşit ca să-ntâlnească ochii lui Dalinar.

— Roion şi Sebarial, cei mai mari doi laşi dintre noi, merg la război. Pot să stau deoparte şi să-i las pe ei să ducă Pactul Răzbunării la bun sfârşit fără mine?

— Ceilalţi Înalţi Prinţi par mulţumiţi să nu se amestece.

— Bănuiesc că se pricep mai bine decât mine să se mintă pe ei înşişi.

Brusc, toate argumentele vehemente ale lui Aladar – ca şi prezenţa lui în fruntea facţiunii potrivnice lui Dalinar – căpătară o altă înfăţişare. „Tot ce susţinea era menit să-l convingă pe el însuşi. S-a temut tot timpul că aveam dreptate” se gândi Dalinar.

— Sadeas n-o să fie încântat, spuse.

— Pe Sadeas n-are decât să-l ia furtuna. Nu sunt proprietatea lui, zise Aladar şi răsuci frâul calului între degete preţ de câteva clipe. Însă ar vrea să fiu, o simt în înţelegerile pe care mă sileşte să le închei, în cuţitele pe care le pune încetul cu încetul la gâturile tuturor. Până se termină povestea asta, o să fim sclavii lui cu toţii.

— Aladar, zise Dalinar, aducându-şi calul lângă al celuilalt bărbat, astfel încât să se poată uita direct în ochii lui, şi rămase

aşa, ţintuindu-l cu privirea. Spune-mi că nu te-a pus Sadeas să faci asta. Spune-mi că nu ţine de un alt plan, urzit ca să fiu abandonat sau trădat.

Aladar zâmbi.

— Dacă ar fi aşa, crezi că ţi-aş mărturisi?

— Aş vrea s-aud o promisiune desprinsă de pe buzele tale.

— Şi te-ai încrede în ea? Dalinar, în ce măsură ţi-a fost de folos când a declarat Sadeas că ţi-e prieten?

— O promisiune, Aladar.

Celălalt îl privi în ochi.

— Cred că toate lucrurile pe care le spui despre Alethkar sunt, în cel mai fericit caz, naivităţi şi, fără îndoială, imposibilităţi. Aceste iluzii ale tale nu sunt semne de nebunie, aşa cum vrea Sadeas să ne convingă – nu sunt decât visurile cuiva care-şi doreşte cu disperare să creadă în ceva, în ceva prostesc. „Onoare” e un cuvânt potrivit pentru acţiunile oamenilor din vechime, ale căror vieţi au fost curăţate de istorici. Şovăi. Dar, lua-m-ar furtuna de prost, Dalinar, aş vrea să poată fi adevărate. Am venit aici pentru mine, nu pentru Sadeas. N-o să te trădez. Chiar dacă nu e cu putinţă ca Alethkarul să fie vreodată aşa cum ţi-l doreşti, măcar să-i strivim pe parshendi şi să-l răzbunăm pe Gavilar. E exact ceea ce se cuvine să facem.

Dalinar încuviinţă din cap.

— Aş putea să mint, adăugă Aladar.

— Dar nu minţi.

— De unde ştii?

— Sincer? Nu ştiu. Dar, ca să meargă toată treaba asta, trebuie să am încredere în unii dintre voi.

Într-o anumită măsură. N-avea să se mai pună niciodată într-o poziţie ca aceea în care se aflase pe Turn.

Pe de altă parte, prezenţa lui Aladar făcea incursiunea lor cu adevărat posibilă. Împreună, armatele celor patru probabil îi depăşeau numeric pe parshendi – deşi nu ştia sigur cât de demnă de încredere era numărătoarea duşmanilor făcută de condeierele sale.

Nu era marea coaliţie a Înalţilor Prinţi pe care şi-o dorise, dar, chiar şi având în vedere existenţa spărturilor, favorabilă parshendilor, putea fi de-ajuns.

— Mărşăluim împreună, spuse Dalinar gesticulând. Nu vreau să ne împrăştiem. Avem grijă să ne aflăm pe platouri alăturate,

sau chiar pe acelaşi platou, dacă e posibil. Şi trebuie să-ţi laşi parshii în tabără.

Aladar se încruntă.

— E o cerinţă neobişnuită.

— Plecăm la luptă contra verilor lor. E mai bine să nu riscăm să se-ntoarcă împotriva noastră.

— Dar niciodată n-au... Nu contează. Se poate face.

Dalinar dădu din cap şi-i întinse mâna lui Aladar, în vreme ce Roion şi Amaram ajungeau în sfârşit în spatele lui; călare pe Galant, le-o luase cu mult înainte.

— Mulţumesc, îi spuse lui Aladar.

— Chiar crezi în toate astea, nu-i aşa?

— Da.

Aladar întinse mâna – un gest şovăitor.

— Îţi dai seama că sunt murdar din creştet până-n tălpi. Pe mâinile astea e sânge, Dalinar. Nu sunt un cavaler perfect, cu onoarea intactă, cum s-ar părea că vrei tu să pretinzi.

— Ştiu că nu eşti, răspunse Dalinar, luându-i mâna. Nici eu nu sunt. Va trebui să ne descurcăm aşa.

Dădură amândoi aprobator din cap, apoi Dalinar îl întoarse pe Galant şi porni înapoi, către armata sa. Roion gemu, plângându-se că-l dureau coapsele, după ce galopase până acolo. Călătoria din ziua aceea n-avea să fie plăcută pentru el.

Amaram îşi potrivi pasul calului după al lui Dalinar.

— Mai întâi Sebarial, apoi Aladar? S-ar părea că azi îţi vinzi ieftin încrederea, Dalinar.

— Ai fi vrut să-i întorc din drum?

— Gândeşte-te cât de spectaculoasă ar fi victoria asta dacă ne-ar aparţine numai nouă.

— Sper, vechiul meu prieten, că suntem mai presus de o asemenea înfumurare, răspunse Dalinar.

Călăriră o vreme în tăcere, trecând din nou de Adolin şi Shallan. Dalinar îşi privi trupele şi observă ceva. Pe un bolovan din mijlocul gărzilor sale de corp de la Podul Patru stătea un bărbat înalt, în albastru.

„Apropo de nebuni...”

— Vino cu mine, îi spuse lui Amaram.

Însoţitorul său îşi lăsă calul să rămână în urmă.

— Cred c-ar trebui să mă duc să văd...

— Vino, insistă Dalinar, cu asprime. Vreau să vorbeşti cu

tânărul ăsta, ca să punem capăt zvonurilor şi lucrurilor pe care le spune despre tine. Nu-i fac bine nimănui.

— Bine, încuviinţă Amaram, ajungându-l din urmă.

În ciuda rănii sale dureroase, Kaladin ajunsese să stea în picioare în mijlocul podarilor când îi văzu pe Adolin şi Shallan trecând călare prin apropiere. Îi urmări pe cei doi din priviri. Prinţul în şaua ryshadiumului său cu copite groase, iar ea purtată de un animal maroniu, de talie mai modestă.

Shallan arăta superb. Kaladin era dispus să recunoască, fie şi numai faţă de sine însuşi. Păr de un roşu strălucitor, zâmbet plin de bunăvoinţă. Spunea ceva inteligent; Kaladin aproape că auzea cuvintele. Aşteptă, sperând c-o să se uite în direcţia lui, c-o să-i întâlnească ochii dincolo de scurta distanţă dintre ei.

Shallan nu se uită. Îşi continuă drumul şi Kaladin se simţi ca un prost desăvârşit. O parte din el voia să-l urască pe Adolin fiindcă acapara atenţia ei, dar descoperi că nu e în stare. De fapt, Adolin îi plăcea. Şi cei doi erau buni unul pentru altul.

Se potriveau. Putea să deteste asta.

Se aşeză pe un bolovan, lăsându-şi capul în jos. Podarii se îngrămădiră în jurul lui. Din fericire, nu-l văzuseră urmărind-o pe Shallan cu privirea şi încordându-se ca să-i audă glasul. Renarin stătea în picioare, ca o umbră, în partea din spate a grupului. Podarii ajunseseră să-l accepte, dar prinţul încă părea foarte stingherit în preajma lor. Fireşte, aşa părea în preajma majorităţii oamenilor.

„Trebuie să stau mai mult de vorbă cu el despre starea lui”, se gândi Kaladin. Avea impresia că, în privinţa lui Renarin şi a explicaţiilor sale despre epilepsie, ceva nu e în ordine.

— De ce-ai venit aici, domnule? întrebă Bisig, făcându-l din nou atent la ceilalţi podari.

— Am vrut să vă spun la revedere, răspunse Kaladin, cu un oftat. Am presupus c-o să vă pară bine să mă vedeţi.

— Eşti un copil, spuse Pietroi, fluturând spre el un deget gros. Ce-ai zice tu, măreţe Căpitan Binecuvântat de Furtună, dacă l-ai prinde pe unul dintre oamenii ăştia plecând la plimbare cu un picior rănit? Ai pune să i se tragă o bătaie! După ce se vindecă,

firește.

— Credeam că sunt comandantul vostru, sublinie Kaladin.

— Neh, nu poţi fi, se amestecă Teft. Comandantul nostru ar fi destul de deştept ca să rămână în pat.

— Şi să mănânce multă tocană, adăugă Pietroi. Ţi-am lăsat tocană, ca s-o mănânci în lipsa mea.

— Pleci în expediţie? se miră Kaladin, uitându-se la masivul mâncător de coarne. Credeam c-ai venit doar să-i conduci. Nu vrei să lupţi. Ce-o să faci tu pe Câmpiile Sfărâmate?

— Cineva trebuie să le pregătească mâncarea. Expediţia o să dureze mai multe zile. Nu-mi las prietenii la mila bucătarilor din tabără. Ha! Toată mâncarea ălora o să fie din grâne şi cărnuri Animmodelate. Cu gust de crem! Cineva trebuie să vină cu mirodeniile potrivite.

Kaladin îşi ridică privirea către grupul de bărbaţi încruntaţi.

— Bine, spuse. Plec înapoi. Furtuni, eu...

De ce se grupau podarii în două? Pietroi aruncă o privire peste umăr, apoi râse, retrăgându-se.

— Acum o să vedem adevărata belea.

În spatele lor, Dalinar Kholin descăleca. Kaladin oftă, apoi îi făcu semn lui Lopen să-l ajute să se ridice, ca să poată saluta corect. Se săltă în picioare – atrăgându-şi o privire aspră din partea lui Teft – şi abia apoi observă că Dalinar nu e singur.

Amaram. Kaladin se crispă, încordându-se ca să-şi păstreze faţa lipsită de expresie.

Dalinar şi Amaram se apropiară. Durerea din piciorul lui Kaladin păru să pălească şi, pe moment, nu mai putu decât să-l vadă pe omul ăla. Pe monstrul ăla. În Armura dobândită de Kaladin, cu mantia aurie care purta simbolul Cavalerilor Radianţi fâlfâindu-i în urmă.

„Stăpâneşte-te”, îşi impuse Kaladin. Izbuti să-şi înghită furia. Ultima oară când o lăsase să-l conducă se alesese cu două săptămâni petrecute în închisoare.

— Ar trebui să te odihneşti, soldat, zise Dalinar.

— Da, domnule, răspunse Kaladin. Oamenii mei mi-au spus-o deja mult prea limpede.

— Atunci i-ai instruit bine. Sunt mândru să-i am alături în expediţia asta.

Teft salută.

— Dacă te va pândi vreun pericol, Luminlordul meu, asta se

va întâmpla acolo, pe Câmpii. Nu te putem proteja dacă rămânem în urmă.

Kaladin se încruntă, dându-şi seama de un lucru.

— Cikatrice e aici. Teft… atunci cine-l apără pe rege?

— Ne-am ocupat de asta, domnule, îl lămuri Teft. Luminlordul Dalinar mi-a cerut să-l las în tabără pe cel mai bun om al nostru, cu o echipă aleasă de el însuşi. Ei îl vor apăra pe rege.

Cel mai bun om al lor…

Fiori de gheaţă. Moash. Moash fusese lăsat să răspundă de siguranţa regelui, împreună cu o echipă aleasă de el însuşi.

Furtuni.

— Amaram, spuse Dalinar, făcându-i Înaltului Lord semn să se apropie. Mi-ai spus că, înainte de a veni aici, pe Câmpiile Sfărâmate, nu l-ai văzut niciodată pe omul ăsta. E adevărat?

Kaladin întâlni ochii unui asasin.

— Da, răspunse Amaram.

— Ce-ai de spus despre ceea ce pretinde – că ţi-ai fi luat Sabia şi Armura de la el?

— Luminlordul meu, spuse Amaram, prinzându-l pe Dalinar de braţ, nu ştiu dacă flăcăul s-a lovit la cap sau pur şi simplu vrea cu disperare să i se dea atenţie. Poate c-a servit în armata mea, aşa cum susţine – însemnul de sclav pe care-l poartă se potriveşte. Dar tot ce afirmă în privinţa mea e evident absurd.

Dalinar dădu din cap ca pentru sine însuşi, de parcă s-ar fi aşteptat s-audă tot ce auzise.

— Cred că aici e nevoie de scuze.

Kaladin se strădui să rămână drept, deşi piciorul lui îşi pierdea puterea. Aşadar asta îi era, în final, pedeapsa. Trebuia să-i ceară scuze lui Amaram în public. O umilinţă mai cumplită decât toate celelalte.

— Eu…, începu el.

— Nu tu, fiule, spuse încet Dalinar.

Amaram se întoarse spre el, cu un aer mult mai alert – ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă.

— Sunt sigur că nu crezi ce-ndrugă el, Dalinar!

— Acum câteva săptămâni, spuse Înaltul Prinţ, am primit în tabără doi oaspeţi aparte. Unul era un servitor de încredere, care venise, în secret, tocmai din Kholinar, aducând o marfă preţioasă. Celălalt era acea marfă: un nebun apărut la porţile Kholinarului cu o Cristalsabie.

Amaram păli şi se retrase, cu mâna întinzându-i-se într-o parte.

— I-am cerut slujitorului meu, continuă Dalinar calm, să meargă la băut cu oameni din garda ta personală – îi cunoaşte pe mulţi – şi să vorbească despre o comoară pe care spune nebunul c-ar fi ascuns-o, cu ani în urmă, în afara taberei. La ordinul meu, a dus apoi Cristalsabia nebunului într-o peşteră din apropiere. Pe urmă a aşteptat.

„Îşi cheamă Sabia”, se gândi Kaladin, cu ochii la mâna lui Amaram. Şi-o duse pe a lui la cuţitul de pe şold, însă Dalinar îşi ridica deja braţul.

O ceaţă albă se solidifică între degetele lui Dalinar şi apăru o Cristalsabie, cu vârful la gâtul lui Amaram. Mai lată decât majoritatea celorlalte, semăna mai degrabă cu un satâr.

În mâna lui Amaram se formă o sabie o secundă mai târziu – cu o secundă prea târziu. Făcu ochii mari când văzu lama argintie care-i ameninţa gâtul.

Dalinar avea o Cristalsabie.

— M-am gândit, zise Înaltul Prinţ, că, dacă ai fost gata să ucizi pentru o Sabie, cu siguranţă n-o să eziţi să minţi pentru o a doua. Aşa că, după ce am aflat că te-ai furişat ca să-l vezi pe nebun de unul singur, ţi-am cerut să verifici ceea ce susţine. Din respect pentru prietenia noastră, i-am lăsat conştiinţei tale îndeajuns de mult timp ca să se purifice. Când mi-ai spus că n-ai găsit nimic – deşi în realitate intraseşi în posesia Sabiei – am ştiut care e adevărul.

— Cum? şuieră Amaram, cu ochii la arma din mâna lui Dalinar. Cum ai luat-o înapoi? Am scos-o din peşteră. Oamenii mei o ţineau la loc sigur!

— N-am avut de gând s-o risc doar ca să dovedesc de partea cui e dreptatea, răspunse Dalinar cu răceală. M-am legat de Sabia asta înainte de a o ascunde.

— În săptămâna în care-ai stat în casă, bolnav, ghici Amaram.

— Da.

— Blestem.

Dalinar răsuflă prelung, şuierând printre dinţi.

— De ce, Amaram? Tocmai tu, cel despre care credeam… Pfff!

Dalinar strânse arma mai tare, cu încheieturile degetelor albindu-i-se. Amaram îşi înălţă bărbia, parcă vrând să-şi împingă gâtul în vârful Sabiei.

— Am făcut-o, spuse, şi aş face-o din nou. Pustiitorii se vor întoarce curând şi trebuie să fim destul de puternici ca să-i putem înfrunta. Pentru asta e nevoie de Cristalpurtători cu experienţă, adevăraţi maeştri. Am sacrificat câţiva soldaţi de-ai mei ca parte a planului de a salva mult mai mulţi.

— Minciuni! strigă Kaladin şi înaintă şchiopătând. Pur şi simplu ai vrut sabia pentru tine!

Amaram îl privi în ochi.

— Îmi pare rău pentru ceea ce v-am făcut, ţie şi alor tăi. Uneori e nevoie să moară oameni buni pentru atingerea unor ţeluri mai importante.

Pe Kaladin îl străbătură fiori, ca o amorţeală pornită din inimă.

„Spune adevărul”, se gândi. „A... crezut, cu toată sinceritatea, că face ceea ce e corect să facă.”

Amaram îşi lăsă Sabia să dispară şi se întoarse din nou spre Dalinar.

— Şi acum?

— Te faci vinovat de crimă – de uciderea unor oameni ca să te îmbogăţeşti.

— Şi cum se cheamă, întrebă Amaram, când trimiţi mii de oameni la moarte ca s-aduni inimi-nestemate, Dalinar? Diferă cu ceva? Ştim amândoi că, uneori, trebuie să jertfeşti vieţi pentru binele tuturor.

— Scoate-ţi mantia, mârâi Dalinar. Nu eşti Radiant.

Amaram întinse mâna şi desprinse mantia, apoi o lăsă să cadă pe piatră. Le întoarse spatele şi se îndepărtă.

— Nu! strigă Kaladin, împleticindu-se pe urmele lui.

— Lasă-l să plece, fiule, oftă Dalinar. Reputaţia lui e ţăndări.

— E totuşi un asasin.

— Şi o să-l judecăm corect, spuse Dalinar, după ce mă întorc. Nu-l pot întemniţa – Cristalpurtătorii sunt mai presus de aşa ceva, şi oricum şi-ar tăia o cale de ieşire. Pe un Cristalpurtător ori îl execuţi, ori îl laşi liber.

Lui Kaladin i se îndoiră genunchii şi Lopen apăru lângă el, susţinându-l, în vreme ce Teft îl prindea de sub celălalt braţ. Se simţea sleit de puteri.

„Uneori, trebuie să jertfeşti vieţi pentru binele tuturor...”

— Îţi mulţumesc că m-ai crezut, îi spuse Kaladin lui Dalinar.

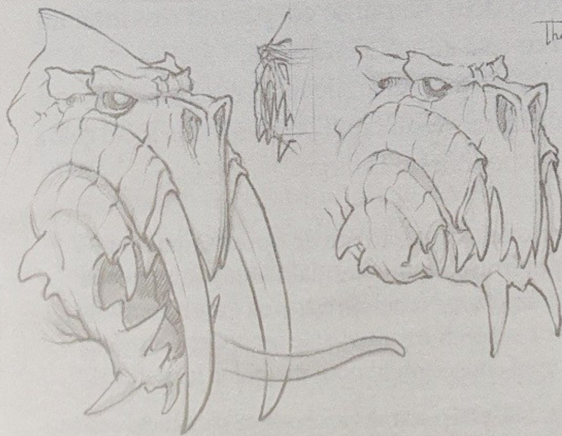
— Uneori ascult când mi se vorbeşte, soldat. Acum întoarce-te în tabără şi odihneşte-te.

Kaladin dădu din cap.
— Domnule? Ai grijă de tine acolo, pe platouri.
Dalinar zâmbi cu tristeţe.
— Dacă va fi cu putinţă. Măcar acum mă pot lupta cu asasinul ăla, dacă apare. Cu toate Cristalsăbiile care-mi roiesc în jur în ultima vreme, m-am gândit că să am şi eu una pare prea logic ca să nu ţin cont de asta, zise el, şi îşi miji ochii şi privi spre est. Deşi mi se pare, cumva..., greşit să ţin una în mâini. Bizară senzaţie. De ce-ar trebui să mi se pară o greşeală? Poate că simt pur şi simplu lipsa vechii mele Săbii.
Dalinar îşi lăsă arma să dispară.
— Du-te, spuse, îndreptându-se spre calul lui, alături de care Înaltul Prinţ Roion – părând uluit – îl privea pe Amaram îndepărtându-se furios, urmat de cei cincizeci de oameni din garda sa personală.

Da, chiar era steagul lui Aladar, se alătura steagurilor lui Dalinar. Sadeas îl vedea foarte bine.
Lăsă ocheanul în jos şi rămase aşa, în tăcere, foarte, foarte mult timp. Atât de mult încât gărzile, ba chiar şi soţia lui, începură să se foiască şi să pară nervoşi. Dar n-aveau de ce.
Îşi alungă supărarea.
— N-au decât să moară acolo, spuse. Toţi patru. Ialai, întocmeşte un raport pentru mine. Aş vrea să ştiu... Ialai?
Soţia lui tresări şi se uită la el.
— S-a întâmplat ceva?
— Mă gândeam doar, răspunse ea, părând distantă. La viitor. Şi la ceea ce-o să aducă. Pentru noi.
— O s-aducă alţi Înalţi Prinţi în Alethkar, zise Sadeas. Fă-mi un raport cu înalţii lorzi vasali nouă potriviţi să ia locul celor care vor pieri în expediţia lui Dalinar.

The whitespine possesses tiny eyes which have good peripheral vision but poor focus at long distances.

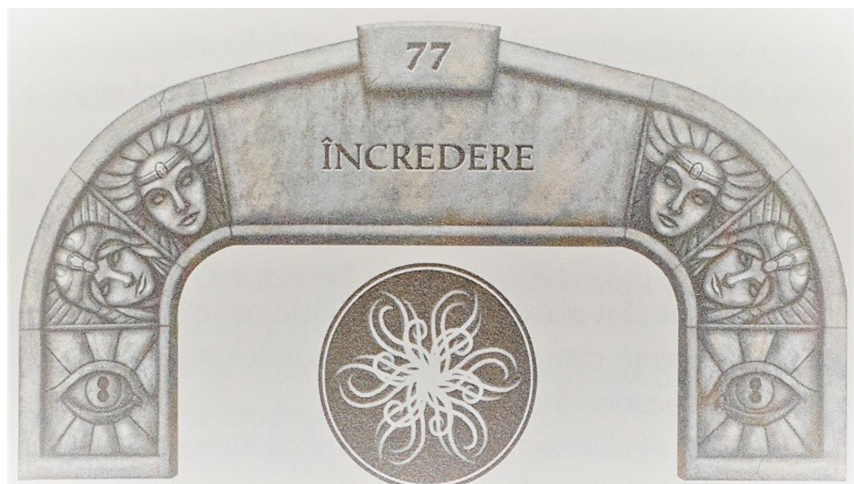
la distanțe mari.

The lack of any real contact suggest that it depends greatly on its sense of smell.

într-o foarte mare măsură de simțul mirosului.

The tusks are highly prized as trophies or carved into various shapes. The tusks will change in color, over time, from the natural hue into a smooth, polished white.

77
ÎNCREDERE

Unul dintre pericolele reprezentate de întrebuinţarea unei arme atât de puternice va fi potenţiala încurajare a celor care explorează legătura Nahel. Se va avea grijă să se evite aducerea acestor subiecţi în situaţii de încordare extremă, dacă nu se acceptă consecinţele potenţialei lor Investituri.

— Din Diagramă, a 27-a scândură a podelei: paragraful şase

Aidoma unui râu brusc scăpat de zăgazuri, cele patru armate se revărsară pe platouri. Shallan le privi din şa, entuziasmată şi neliniştită. Mica ei parte de convoi era alcătuită din Vathah şi ceilalţi soldaţi ai ei, cărora li se adăugase Marri, camerista. Remarcase că Gaz încă nu apăruse, iar Vathah pretinsese că nu ştie unde e. Poate-ar fi trebuit să se intereseze mai mult de natura datoriilor lui. Fusese atât de ocupată cu alte lucruri... furtuni, dacă omul dispărea, cum avea să se simtă ea?

Trebuia să se gândească la asta mai târziu, în ziua aceea făcea parte din ceva extrem de important – o poveste începută cu ani în urmă, odată cu prima expediţie de vânătoare a lui Gavilar şi Dalinar pe Dealurile Nerevendicate. Şi tocmai intrau în ultimul capitol, plecau în misiunea care avea să scoată la lumină adevărul şi să hotărască viitorul Câmpiilor Sfărâmate, al parshendilor şi poate chiar al Alethkarului însuşi.

Shallan îşi îmboldi calul, nerăbdătoare. Juganul se puse în mişcare, înaintând alene, în ciuda îndemnurilor ei.
Al furtunii animal.
Adolin mergea alături de ea, pe Sânge Pur. Frumosul armăsar era de un alb imaculat – nu de un gri prăfos, ca unii cai văzuţi de ea, ci cu adevărat alb. Faptul că Adolin mergea pe calul mai mare era evident o nedreptate. Ea era mai scundă decât el, deci ea ar fi trebuit să călărească pe animalul mai înalt.
— Mi-ai dat înadins unul lent, nu-i aşa? se plânse.
— Bineînţeles.
— Te-aş plesni. Dac-aş putea ajunge acolo sus, la tine.
El chicoti.
— Ai spus că n-ai experienţă la călărie, aşa că ţi-am ales un cal cu experienţă, care a fost călărit timp îndelungat. Crede-mă, o să-mi fii recunoscătoare.
— Vreau să călăresc maiestuoasă când începem expediţia!
— Şi chiar poţi s-o faci.
— Încet.
— Practic, înaintarea lentă poate fi foarte maiestuoasă.
— Practic, ripostă ea, un om n-are nevoie de toate degetele de la picioare. Scăpăm de câteva de-ale tale ca s-o dovedim?
El râse.
— Atâta timp cât îmi laşi faţa nevătămată, cred că se poate.
— Nu fi ridicol, îmi place faţa ta.
El zâmbi larg, cu coiful Cristalarmurii agăţat de şa, ca să nu-şi ciufulească părul. Shallan aşteptă să facă, la rândul lui, o glumă muşcătoare, dar asta nu se întâmplă.
Lucrul ăsta n-o deranja. Îi plăcea Adolin aşa cum era. Bun, nobil şi sincer. N-avea importanţă că nu era sclipitor sau... sau oricum altcumva era Kaladin. Nu putea nici măcar spune exact cum. Uite aşa.
„Plin de pasiune, de o hotărâre intensă, mocnită. De o furie ţinută în frâu, de care se foloseşte, fiindcă a dominat-o. Şi de o anumită aroganţă seducătoare. Nu de orgoliul semeţ al unui Înalt Lord. Ci, în schimb, de o anumită fermitate care-ţi şopteşte că, indiferent cine ai fi – sau ce ai face – nu-l poţi răni. Nu-l poţi schimba. Este. Aşa cum sunt vântul şi pietrele."
Shallan n-auzi niciunul dintre următoarele cuvinte ale lui Adolin. Roşi.
— Ce spuneai?

— Spuneam că Sebarial are o trăsură. Poate vrei să fac drumul alături de el.

— Fiindcă sunt prea delicată ca să călăresc? Ţi-a scăpat că m-am întors în tabără pe jos, prin spărturi, în toiul unei mari furtuni?

— Ăă, nu. Dar mersul pe jos şi călăria sunt două lucruri diferite. Vreau să spun că durerea...

— Durere? se miră Shallan. De ce aş avea dureri? Nu e calul cel care se trudeşte?

Adolin o privi făcând ochii mari.

— Spuneai c-ai mai călărit.

— Ponei, zise ea, pe domeniul tatălui meu. M-am învârtit în cerc... Bine, privirea ta m-a convins că mă port ca o idioată. Când o s-apară durerea, o să mă duc în trăsura lui Sebarial.

— Înainte de a simţi vreo durere, spuse Adolin. Să zicem că peste o oră.

Oricât ar fi supărat-o această întorsătură, nu putea să nege priceperea lui. Jasnah dăduse la un moment dat o definiţie a prostului: o persoană care ignoră informaţiile fiindcă nu se potrivesc cu rezultatele pe care le doreşte.

Se hotărî să nu stea supărată, ci să se bucure în schimb de plimbarea călare. Armata, în întregul său, se mişca încet, dacă te gândeai că toate unităţile care o alcătuiau păreau atât de eficiente. Suliţaşi în blocuri compacte, condeiere călare, iscoade cutreierând împrejurimile. Dalinar avea şase poduri mecanice masive, dar îi luase şi pe toţi foştii podari cu podurile lor mai simple, cărate de oameni, copii fidele ale celor lăsate în tabăra lui Sadeas. Era bine, fiindcă Sebarial n-avea decât două echipe de podari.

Shallan îşi îngădui să-şi savureze câteva clipe satisfacţia că Sebarial participa la expediţie. În vreme ce se gândea la asta, observă pe cineva alergând de-a lungul formaţiei de soldaţi din spatele ei. Un bărbat scund, cu un petic pe un ochi, săgetat din priviri de podarii care-i erau în ziua aceea gărzi de corp lui Adolin.

— Gaz? zise ea, cu uşurare, când îl văzu apropiindu-se în grabă, cu un pachet sub braţ.

Temerile ei că fusese înjunghiat undeva, pe o alee, se dovedeau neîntemeiate.

— Iertare, iertare, spuse el. Obiectul a sosit. Îi datorezi

negustorului doi broami de safir, Luminăţie.

— Obiectul? întrebă Shallan, luând pachetul.

— Da. Mi-ai cerut să-ţi găsesc un exemplar. Şi chiar am găsit.

Părea mândru de sine însuşi.

Shallan îndepărtă pânza în care era înfăşurat obiectul dreptunghiular şi găsi o carte. Pe copertă scria *Cuvinte despre Lumină*. Marginile erau uzate şi scrisul de pe pagini decolorat – în partea de sus era chiar şi pătată de cerneala vărsată de cineva în trecut.

Arareori i se mai întâmplase să fie atât de încântată fiindcă primise ceva atât de uzat.

— Gaz! Eşti o minune!

El zâmbi cu gura până la urechi, aruncându-i lui Vathah un zâmbet triumfător. Bărbatul mai înalt îşi dădu ochii peste cap, murmurând ceva ce Shallan nu auzi.

— Mulţumesc, spuse ea. Sincerele mele mulţumiri, Gaz.

Pe măsură ce timpul trecea şi o zi lua locul alteia, Shallan începu să considere cartea o foarte bine-venită distragere a atenţiei. Armatele înaintau tot atât de repede ca o turmă de chulli somnoroşi, dar peisajul era cât se poate de plictisitor, deşi ea una n-ar fi recunoscut niciodată asta în faţa lui Kaladin sau a lui Adolin, având în vedere ce le spusese ultima oară când se aflase acolo.

Însă cartea. Cartea era minunată. Şi o făcea să se simtă frustrată.

„Dar ce a fost «acel rău însemnat» care a dus la Mârşăvie?”, se întrebă, notându-şi citatul în carnet. Era a doua zi a călătoriei pe Câmpii şi ea fusese de acord să se folosească de trăsura de care-i făcuse rost Adolin – singură, nedumerindu-l pe tânărul prinţ fiindcă nu-şi dorea camerista alături. Shallan nu voia să-i explice fetei ce e Model.

Cartea avea câte un capitol pentru fiecare ordin al Cavalerilor Radianţi, le descria tradiţiile, puterile şi atitudinile. Autoarea recunoştea că redase, în mare parte, ceea ce ştia din auzite – o scrisese la două sute de ani după Mârşăvie, după ce faptele, informaţiile transmise din gură-n gură şi superstiţiile se

amestecaseră nestingherite. În plus, era într-un dialect alethi vechi şi se folosise protoscrierea, precursoarea scrierii moderne a femeilor. Shallan îşi petrecea foarte mult timp încercând să aleagă traducerea corectă şi chema adesea câte-o erudită a lui Navani ca s-o ajute cu definiţii şi interpretări.

Cu toate astea, aflase multe. De exemplu, fiecare ordin avea alte Idealuri, sau standarde, pentru aprecierea progreselor. Unele erau specificate, iar altele ţineau cont de interpretarea sprenilor. De asemenea, o parte dintre ordine se bazau pe individualism, pe când altele – de pildă al Vântalergătorilor – pe echipe, în care exista o ierarhie aparte.

Shallan se lăsă pe spătarul banchetei, gândindu-se la puterile descrise în carte. Aşadar, aveau să apară şi alţii? Cum apăruseră ea şi Jasnah? Bărbaţi care puteau aluneca pe suprafaţa pământului cu eleganţă, ca şi cum greutatea lor n-ar fi existat, femei care puteau topi piatra cu o simplă atingere. Model avusese câteva revelaţii, însă o ajutase mai ales spunându-i ce părea să fie real şi ce era o eroare, o informaţie denaturată, aflată din auzite. În memoria lui erau goluri, dar se îmbunătăţea şi, auzind ce dezvăluia cartea, îşi amintea adesea mai mult.

În clipa aceea, zumzăia pe banchetă, lângă Shallan, arătându-şi mulţumirea. Trăsura se hurduca – terenul era plin de hârtoape – dar, cel puţin, acolo putea să citească şi să facă, în acelaşi timp, legături cu alte cărţi. Călărind, i-ar fi fost practic imposibil.

Înăuntru se simţea totuşi închisă, izolată. „Nu oricine încearcă să-ţi poarte de grijă vrea să facă exact ce-a făcut tatăl tău”, îşi spuse ea cu hotărâre.

Durerile în privinţa cărora o prevenise Adolin nu apăruseră nicidecum, fireşte. La început, îşi simţise coapsele uşor îndurerate fiindcă se ţinea în şa, dar Lumina de Furtună făcuse senzaţia să dispară.

— Mmm, zise Model, căţărându-se pe portiera trăsurii, începe.

Shallan îşi scoase capul pe fereastră şi simţi stropi de apă picurându-i pe obraz. Piatra se întunecă la culoare pe măsură ce o uda ploaia. Aerul se umplu curând de burniţă neîntreruptă, uşoară şi plăcută. Deşi era mai rece, îi aducea aminte de ploile din Jah Keved. Se părea că acolo, în ţinutul furtunilor, ploaia era rareori atât de blândă.

Trase obloanele şi se mută în centrul banchetei, ca să n-o atingă stropii. Descoperi repede că răpăitul plăcut al ploii

înăbuşea vocile soldaţilor şi zgomotul monoton al picioarelor în marş, devenind un acompaniament minunat pentru lectură.

Un citat îi trezi interesul şi-şi scoase schiţa Câmpiilor Sfărâmate şi vechea hartă a Tronului Furtunii.

„Trebuie să găsesc legătura dintre hărţile astea”, se gândi. „Mai multe puncte de referinţă, de preferat.” Dacă putea identifica două puncte de pe Câmpiile Sfărâmate care se potriveau cu unele de pe vechea reprezentare a Tronului Furtunii – a cărei scară nu era cunoscută – putea aprecia dimensiunile acesteia, ca să suprapună apoi cele două hărţi. Astfel le-ar fi plasat cât de cât într-un context.

Poarta Jurământului era cea care îi atrăgea cu desăvârşire atenţia. Jasnah era de părere că, pe harta Tronului Furtunii, e reprezentată de un disc, asemănător cu un dais, din partea de sud-vest a oraşului. Undeva, pe acel dais, exista cumva o uşă? Un portal magic către Urithiru? Cum îl putea folosi un cavaler?

— Mmm, zise Pattern.

Trăsura începu să încetinească. Shallan se încruntă şi se apropie de portieră, vrând să arunce o privire afară. Însă portiera se deschise şi o văzu pe Înalta Doamnă Navani, sub o umbrelă ţinută chiar de Dalinar.

— Te deranjează compania? o întrebă Navani.

— Nicidecum, Luminăţie, răspunse ea, grăbindu-se să-şi adune hârtiile şi cărţile împrăştiate peste tot.

Navani îl bătu pe Dalinar pe braţ cu afecţiune, apoi se urcă şi se folosi de un prosop ca să-şi şteargă picioarele, până sub genunchi. Se aşeză imediat ce Înaltul Prinţ închise portiera.

Trăsura porni din nou şi Shallan îşi foi agitată hârtiile. Care era relaţia ei cu Navani? Femeia mai vârstnică era mătuşa lui Adolin, dar între ea şi tatăl lui exista o relaţie romantică. Era, cumva, viitoarea soacră a lui Shallan, deşi tradiţia vorină n-avea să-i îngăduie niciodată lui Dalinar să şi-o facă soţie.

Shallan încercase săptămâni de-a rândul s-ajungă la ea şi s-o facă s-o asculte, însă nu izbutise. Acum părea să fi fost iertată fiindcă adusese vestea morţii lui Jasnah. Oare asta însemna că Navani... o plăcea?

— Aşadar, spuse Shallan, simţindu-se stângace, Dalinar te-a exilat în trăsură ca să te ferească de dureri, cum mi-a făcut mie Adolin?

— Dureri? Cerule, nu. Dacă ar trebui să călătorească cineva în

trăsură, acela e Dalinar. Când va sosi momentul luptei, o s-avem nevoie de el odihnit şi pregătit. Am venit aici fiindcă e greu să citeşti călărind prin ploaie.

— Oh.

Shallan se foi pe banchetă. Navani o studie şi oftă în cele din urmă.

— Am ignorat lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ignor, spuse. Fiindcă mă fac să sufăr.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, zise Navani şi întinse mâna spre ea. Se poate?

Shallan privi teancul de notiţe, schiţe şi hărţi. Şovăi.

— Te-ai angajat în ceva pe care e evident că-l consideri foarte important, spuse încet Navani. E vorba de oraşul căutat de Jasnah, după cum spun notiţele pe care mi le-ai trimis? Poate izbutesc să te-ajut să interpretezi intenţiile fiicei mele.

Oare în paginile acelea era ceva care s-o incrimineze pe Shallan, dezvăiuindu-i puterile? Ceea ce făcuse când luase înfăţişarea lui Veil?

Nu credea că era posibil. Studiase cartea despre Cavalerii Radianţi, dar căuta centrul puterii lor, aşa că avea sens. Întinse hârtiile ezitând...

Navani le răsfoi, citind la lumina sferelor.

— Organizarea acestor notiţe e... interesantă.

Shallan roşi. Pentru ea, organizarea avea sens. Navani continuă să răsfoiască hârtiile, iar ea îşi dădu seama că devenea ciudat de neliniştită. Îşi dorise ajutorul lui Navani – chiar îl cerşise. Iar acum descoperea că vede în mama lui Jasnah o intrusă. Totul devenise proiectul, datoria şi misiunea ei. Acum, când părea să-şi fi înfrânt durerea, avea Navani să insiste să-l preia în întregime?

— Gândeşti ca o artistă, spuse înalta doamnă, îmi dau seama după modul în care îţi pui notiţele cap la cap. Ei, presupun că nu mă pot aştepta să fie totul adnotat cu precizie, aşa cum mi-aş dori. Un portal magic, de trecere într-un alt oraş? Jasnah chiar credea asta?

— Da.

— Hmm, zise Navani. Atunci probabil e adevărat. Fata aia n-a avut niciodată decenţa să se înşele de prea multe ori.

Shallan dădu din cap, cu ochii la notiţe, neliniştită.

— O, nu te grăbi să te bosumfli, zise Navani. N-am de gând să-ţi fur proiectul.

— Sunt atât de uşor de citit? întrebă Shallan.

— Cercetarea asta e evident foarte importantă pentru tine. Jasnah te-a convins, probabil, că soarta întregii lumi depinde de răspunsurile pe care le vei găsi.

— Aşa e.

— Blestem, spuse Navani, dând pagina. N-ar fi trebuit să te ignor. A fost un gest meschin.

— A fost gestul unei mame îndurerate.

— Eruditele n-au timp pentru astfel de aiureli.

Navani clipi, şi Shallan îi surprinse o lacrimă în ochi.

— Eşti totuşi om, spuse tânăra, punându-i mâna pe genunchi. Nu putem fi cu toţii pietre fără niciun sentiment, ca Jasnah.

Navani zâmbi.

— Uneori era la fel de sensibilă ca un cadavru, nu?

— Se întâmplă când eşti atât de sclipitor, răspunse Shallan. Te obişnuieşti să vezi în ceilalţi doar nişte idioţi care-ncearcă să ţină pasul cu tine.

— Chana mi-e martor că m-am întrebat uneori cum am putut s-o cresc pe copila aia fără s-o strâng de gât. La şase ani, când încercam s-o fac să meargă la culcare la timp, îmi atrăgea atenţia asupra tuturor erorilor mele de logică.

Shallan rânji.

— Mi-am imaginat întotdeauna că s-a născut direct la vârsta de treizeci de ani.

— O, nici măcar n-ai greşit. Numai c-a fost nevoie de vreo treizeci şi ceva de ani ca trupul ei s-o ajungă din urmă, zâmbi Navani. N-o să-ţi iau proiectul, dar e prea important ca să te las să-l continui de una singură. O să fac parte din el. Dezlegând enigmele care au captivat-o… o să fie ca şi cum aş avea-o din nou alături. Pe micuţa mea Jasnah, nesuferită şi încântătoare.

Pentru Shallan era de-a dreptul ireal să şi-o imagineze pe Jasnah ca pe o fetiţă în braţele mamei ei.

— Va fi o onoare să mă bucur de ajutorul tău, Luminoasă Navani.

Femeia mai vârstnică ridică în mână o foaie.

— Încerci să suprapui Tronul Furtunii şi Câmpiile Sfărâmate. N-o să meargă dacă n-ai un punct de referinţă.

— De preferat două, zise Shallan.

— De când a căzut cetatea aia au trecut secole. Cred c-a fost distrusă chiar în Aharietiam. O să ne fie greu să-i găsim urmele, deşi lista ta de caracteristici o să ne fie de folos. Navani bătu cu degetul în hârtii. Nu e domeniul în care excelez, dar am câteva arheologe printre condeierele lui Dalinar. O să le-arăt paginile astea...

Shallan dădu din cap.

— Vom avea nevoie de copii după tot ce e aici, spuse Navani. Nu vreau să pierdem originalele foindu-le prin toată ploaia asta. Aş putea pune condeierele să le copieze diseară, după ce ne oprim pentru popas.

— Dacă doreşti.

Navani îşi ridică privirea spre ea, apoi se încruntă.

— Tu iei hotărârile.

— Vorbeşti serios? întrebă Shallan.

— Categoric. Priveşte-mă ca pe o resursă ajutătoare.

„Bine, atunci."

— Da, pune-le să facă diseară copii, zise Shallan şi căută în săculeţul ei. Şi să copieze şi asta – am încercat să refac, pornind de la descrierea sa, o pictură murală de pe peretele exterior al templului lui Chanaranach din Tronul Furtunii. Era pe partea ferită de vânt, aşa că s-ar putea să-i găsim rămăşiţele. Mai am nevoie şi de o topografă, ca să măsoare toate platourile pe care trecem, odată ce pătrundem spre interiorul câmpiilor. Eu le pot desena, dar e posibil şi să le apreciez greşit dimensiunile. Le vreau pe cele exacte, ca să fie harta cât mai apropiată de realitate. O să am nevoie şi de gărzi şi de condeiere care să meargă călare, împreună cu mine, înaintea armatei, pe platourile învecinate cu cele pe care trecem. Mi-ar fi de mare ajutor dacă l-ai convinge pe Dalinar să-ngăduie asta. Mi-ar plăcea şi să existe o echipă care să studieze citatele notate sub hartă. Descriu modurile de deschidere a porţii, ceea ce ar trebui să fie datoria Cavalerilor Radianţi. Să sperăm că putem descoperi o altă metodă. Totodată, anunţă-l pe Dalinar că, dacă găsim portalul, vom încerca să-l deschidem. Nu m-aştept să fie nimic periculos de cealaltă parte, dar nu mă-ndoiesc că va dori să trimită mai întâi nişte soldaţi.

Navani o privi ridicând din sprânceană.

— Te-ai gândit un pic la toate astea, după cum văd.

Shallan încuviinţă din cap, roşind.

— O să am grijă să se facă, spuse Navani. O să conduc eu însămi echipa care va studia citatele despre care vorbeşti. Şovăi. Ai idee de ce credea Jasnah că oraşul ăsta, Urithiru, e atât de important?

— Fiindcă a fost locul de adunare a Cavalerilor Radianţi, şi ea se aştepta să găsească acolo informaţii despre ei – şi despre Pustiitori.

— Aşadar era ca Dalinar, spuse Navani, încerca să readucă în lume puteri care, poate, ar trebui lăsate în pace.

Shallan simţi brusc împunsătura neliniştii. „Trebuie s-o spun. Să spun ceva.”

— Ea nu-ncerca. Izbutise.

— Izbutise?

Shallan răsuflă adânc.

— Nu ştiu de unde-a spus că-şi avea Animmodul, dar adevărul e că obiectul era un fals. Jasnah era capabilă să Animmodeleze prin propriile ei puteri, fără niciun fabrial. Am văzut-o făcând asta. Ştia secrete din trecut, secrete care nu cred că-i mai sunt cunoscute cuiva. Luminoasă Navani... fiica ta era un Cavaler Radiant. Sau era Cavaler Radiant în măsura în care mai putea fi cineva vreodată.

Navani ridică din nou din sprânceană, evident neîncrezătoare.

— Jur pe al zecelea nume al Atotputernicului că e adevărat, spuse Shallan.

— E răvăşitor. Radianţii, Heralzii şi Pustiitorii ar trebui să fi dispărut deopotrivă. Noi suntem cei care-au câştigat războiul ăla.

— Ştiu.

— Mă duc să-ncep lucrul, spuse Navani, bătând în perete ca să-i ceară vizitiului să oprească.

Lăcrimarea începu.

Ploaie neîntreruptă, monotonă. Din camera lui, Kaladin o auzea ca pe o şoaptă în fundal. Ploaie măruntă, mizerabilă, fără nimic din furia şi pasiunea unei adevărate mari furtuni.

Stătea întins în întuneric, ascultând răpăiala şi simţindu-şi zvâcnirile piciorului. Aerul umed şi rece se strecura înăuntru, şi-

şi căută păturile pe care i le trimisese în plus mai-marele magaziilor. Se ghemui şi încercă să doarmă, dar, după ce îşi petrecuse dormind aproape toată ziua de mai înainte – ziua plecării armatei lui Dalinar – era mai treaz ca oricând.

Nu-i plăcea să fie rănit. N-ar fi trebuit s-ajungă să zacă în pat. N-ar mai fi trebuit.

„Syl...”

Lăcrimarea era, pentru el, un răstimp neprielnic. Zile petrecute închis în casă. O continuă înnegurare a cerului, care părea să-l supere mai mult decât pe alţii, lăsându-l fără chef de viaţă, apatic.

Cineva bătu la uşă. Kaladin îşi înălţă capul în beznă, apoi se săltă în capul oaselor şi rămase aşezat pe patul lui ca pe o bancă.

— Intră, spuse.

Uşa se deschise, lăsând să pătrundă sunetul ploii, ca o mie de paşi mărunţi şi iuţi. Un sunet însoţit de prea puţină lumină. Cerul acoperit de nori din timpul Lăcrimării ţinea pământul într-un amurg perpetuu.

Moash intră. Îşi purta Cristalarmura, ca de obicei.

— Furtuni, Kal. Dormeai? Îmi cer scuze.

— Nu, eram treaz.

— Pe întuneric?

Kaladin ridică din umeri.

Moash închise uşa, însă îşi scoase mănuşa, apoi şi-o atârnă de un cârlig de pe talia Armurii. Căută sub o cută a metalului şi scoase o mână de sfere cu care să-şi lumineze drumul. Bogăţii de neimaginat pentru podari erau acum mărunţiş de buzunar pentru el.

— N-ar trebui să-l păzeşti pe rege? întrebă Kaladin.

— Din când în când, răspunse Moash, părând nerăbdător. Ne-au încartiruit pe noi, cei cinci din gardă, alături de camerele lui. Chiar în palat! Kaladin, e perfect!

— Când? întrebă Kaladin încet.

— Nu vrem să se-aleagă praful de expediţia lui Dalinar, aşa c-aşteptăm până când ajunge la o oarecare distanţă, poate chiar până când intră în luptă cu duşmanul. În felul ăsta, o să fie angajat în război şi n-o să se-ntoarcă imediat după primirea veştii. E mai bine pentru Alethkar dacă izbuteşte să-i înfrângă pe parshendi. Se va întoarce erou... şi rege.

Kaladin dădu din cap. Îi era greaţă.

— Am planificat totul, continuă Moash. O să dăm alarma în palat, spunând c-a fost văzut Asasinul în Alb. Pe urmă o să facem exact ce s-a făcut data trecută – o să trimitem toţi servitorii să se ascundă în camerele lor. Nimeni n-o să fie acolo să vadă ce se petrece, nimeni n-o să fie rănit şi toată lumea o să-l creadă vinovat pe asasinul shin. Nici nu ne-am fi putut dori să se-aranjeze totul mai bine! Iar tu nu trebuie să faci absolut nimic, Kal. Graves spune că, la urma urmelor, nu va fi nevoie de ajutorul tău.

— Şi de ce-ai venit încoace? întrebă Kaladin.

— Am vrut să văd ce faci, răspunse Moash şi se apropie de el. E adevărat ce spune Lopen? Despre... puterile tale?

Al furtunii herdazian. Lopen rămăsese în tabără – cu Dabbid şi Hobber – să se ocupe de baracă şi să-i poarte de grijă lui Kaladin. Se părea că stătuseră de vorbă cu Moash.

— Da, răspunse Kaladin.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu sigur, minţi el. Am supărat-o pe Syl. N-am mai văzut-o de câteva zile. Fără ea, nu pot absorbi Lumină de Furtună.

— O să reparăm asta cumva, zise Moash. Sau o să-ţi facem rost de o Armură şi de o Sabie.

Kaladin îşi ridică privirea spre prietenul său.

— Bănuiesc c-a plecat din pricina planului de asasinare a regelui, Moash. Cred că un Radiant n-ar trebui să se-amestece în aşa ceva.

— Unui Radiant n-ar trebui să-i pese de ceea ce se cuvine să fie făcut? Chiar dacă e vorba de o hotărâre dificilă?

— Uneori trebuie să jertfeşti vieţi pentru binele tuturor, spuse Kaladin.

— Da, întocmai!

— Sunt cuvintele lui Amaram. Despre prietenii mei, pe care i-a ucis ca să nu afle lumea secretele lui.

— Ei, asta e cu totul altceva, fireşte. El e ochi-luminoşi.

Kaladin se uită la Moash, ai cărui ochi căpătaseră o nuanţă de cafeniu la fel de deschisă ca a oricărui Luminlord. De fapt, aveau aceeaşi culoare ca ai lui Amaram.

— Cum eşti şi tu.

— Kal, zise Moash. Mă îngrijorezi. Nu spune astfel de lucruri.

Kaladin îşi feri privirea.

— Regele mi-a cerut să-ţi aduc un mesaj, adăugă Moash. Ăsta-i pretextul care mi-a permis să mă găsesc aici. Vrea să vii să vorbeşti cu el.

— Ce? De ce?

— Nu ştiu. Acum, când Dalinar e plecat, se îneacă în vin. Şi nu e vin portocaliu. O să-i spun că eşti prea grav rănit, n-ai cum să vii.

Kaladin dădu din cap.

— Kal, ne putem încrede în tine, da? Nu te-ai răzgândit?

— Ai spus-o tu însuţi, răspunse Kaladin. Nu trebuie să fac nimic. E de-ajuns să stau deoparte.

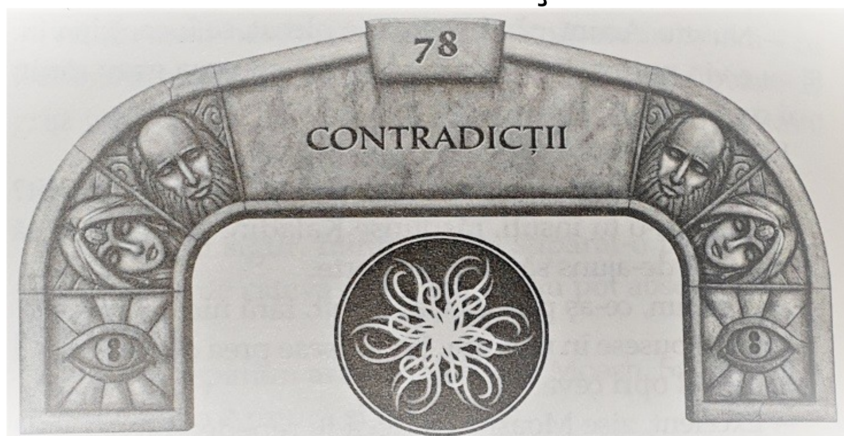
„Şi, oricum, ce-aş putea face? Rănit, fără niciun spren?”

Totul se pusese în mişcare. Şi ajunsese prea departe ca să mai poată el opri ceva.

— Excelent, zise Moash. Vindecă-te repede, da?

Şi plecă, lăsându-l pe Kaladin din nou în beznă.

78
CONTRADICŢII

AhdareiaufostlăsaţiînurmăEvidentdinnaturalegăturiiDarun deundeundePleacăEvidentînţelegereaprecumcăldurasoarelui EisuntcushinulNoitrebuiesăgăsimunulPutemfolosiunFăr'adevă rPutemfăurioarmă

— Din Diagramă, a 17-a scândură a podelei: paragraful doi; fiecare a doua literă începând de la prima

În întuneric, violetul sferelor lui Shallan dădea viaţă ploii. Fără sfere nu putea să vadă stropii, îi auzea doar murind pe pietre şi pe pânza pavilionului ei. Mulţumită luminii, fiecare picătură de apă în cădere însemna o licărire scurtă, ca a unui stelespren.

Fiindcă, între un desen şi altul, îi plăcea să privească ploaia, stătea la marginea cortului, pe când celelalte erudite se instalaseră mai aproape de centru. Tot acolo stăteau Vathah şi câţiva soldaţi de-ai lui, veghind asupra ei ca nişte ţipari de văzduh cu un singur pui în cuib. O amuzau fiindcă deveniseră atât de protectori; după cum se purtau, păreau mândri că sunt soldaţii ei. La drept vorbind, ea se aşteptase să fugă care încotro după ce fuseseră iertaţi pentru dezertare.

Lăcrimarea începuse de patru zile şi Shallan încă se mai bucura de vremea de afară. De ce sunetul blând al ploii mărunte îi îmbogăţea imaginaţia? În jurul ei, creaţiosprenii dispăreau lent, cei mai mulţi luând forma obiectelor care o înconjurau în tabără. Săbii care intrau în teacă şi erau scoase din teacă în

repetate rânduri, corturi minuscule care se desprindeau din legături şi fluturau într-un vânt inexistent. O desena pe Jasnah, aşa cum arăta în noaptea când o văzuse ultima oară, cu mai bine de o lună în urmă. Aplecată asupra mesei de lucru dintr-o cabină întunecoasă şi dându-şi de pe faţă şuviţele de păr negru scăpate din obişnuitele ei cozi răsucite. Istovită, copleşită, îngrozită.

Desenul nu reda cu fidelitate o singură Amintire, nu aşa cum făcea Shallan de obicei. Recrea ceea ce-şi aducea aminte, era o interpretare, nu o reproducere exactă. Se simţea mândră de ea, pentru că desenul capturase contradicţiile lui Jasnah.

Contradicţii. Datorită lor erau reali oamenii. Jasnah istovită, cumva totuşi puternică – chiar mai puternică, mulţumită vulnerabilităţii pe care şi-o dezvăluia. Jasnah îngrozită şi, totuşi, în acelaşi timp curajoasă, pentru că groaza făcea posibilă existenţa curajului. Jasnah copleşită, însă plină de forţă.

Shallan încercase în ultima vreme să facă mai multe desene în acelaşi mod – stilizate, desprinse din propria ei imaginaţie. Iluziile aveau de suferit dacă nu putea reproduce decât ceea ce vedea. Trebuia să fie în stare să creeze, nu doar să copieze.

Ultimul creaţiospren păli şi dispăru, imitând o baltă cu apa împroşcată de o cizmă. Foaia de hârtie i se adânci când se mişcă Model de-a lungul ei.

— Creaturi inutile, pufni el.

— Creaţiosprenii?

— Nu fac nimic. Zboară de colo colo şi privesc, admiră. Cei mai mulţi spreni au un scop. Ăştia sunt doar atraşi de scopul altcuiva.

Shallan se lăsă pe spate şi se gândi la asta, aşa cum o învăţase Jasnah. În apropiere, eruditele şi ardenţii se contraziceau în privinţa mărimii Tronului Furtunii. Navani se ocupase foarte bine de partea ei – mai bine decât sperase Shallan. Armata de erudite lucra acum la porunca logodnicei lui Adolin.

În jurul ei, în noapte, nenumărate şiruri de lumini, apropiate şi îndepărtate, dezvăluiau întinderea armatei. Ploaia continua să cadă, prinzând lumina violetă a sferelor. Shallan alesese numai sfere de o singură culoare.

— Pictoriţa Eleseth, îi spuse ea lui Model, a făcut cândva un experiment. Şi-a luminat atelierul doar cu sfere cu rubin, toate

foarte strălucitoare. A vrut să vadă efectul luminii roşii asupra artei ei.

— Mmmm, zise Model. Care-a fost rezultatul?

— La început, pe durata primului răstimp dedicat picturii, culoarea luminii a afectat-o într-o măsură foarte mare. A folosit prea puţin roşu, şi câmpiile ei cu flori păreau decolorate.

— Nu e de neaşteptat.

— Însă interesant e ceea ce s-a întâmplat când şi-a continuat munca, zise Shallan. După ce a pictat ore în şir în lumina aia, efectele au început să dispară. Culorile tablourilor ei au devenit mai echilibrate, cele cu flori au căpătat mai multă strălucire. În cele din urmă, a tras concluzia că mintea ei compensa ceea ce nu putea să vadă. Într-adevăr, când a schimbat culoarea luminii, a continuat o vreme să picteze ca şi cum lumina din atelier ar fi fost roşie, fără să se lase influenţată de noua culoare.

— Mmmmmm... zise Model mulţumit. Oamenii pot vedea lumea aşa cum nu e. De-aia sunt minciunile voastre atât de puternice. Puteţi să nu recunoaşteţi că sunt minciuni.

— Asta mă sperie.

— De ce? E minunat.

Pentru el, Shallan era obiect de studiu. Pentru câteva clipe, înţelese cum o văzuse Kaladin pe ea când vorbise despre demonul spărturilor, îi admirase frumuseţea şi forma, uitând de realitate, de pericolul pe care-l reprezenta.

— Mă sperie, spuse ea, pentru că privim cu toţii lumea printr-un soi de lumină proprie şi lumina aia schimbă imaginea. Nu văd limpede. Vreau, dar nu ştiu dacă pot într-adevăr.

În cele din urmă, un sunet cu un alt tipar îl acoperi pe al ploii şi Dalinar Kholin intră în cort. Cu spatele drept şi cu părul uşor încărunţit, semăna mai degrabă a general decât a rege. Pe el nu-l desenase niciodată. Părea grosolan din partea ei să omită un astfel de lucru, aşa că şi-l întipări în Amintire intrând în pavilion, cu un aghiotant care îi ţinea umbrela.

Se apropie de Shallan cu paşi mari.

— A, iată-te. Cea care a preluat comanda expediţiei.

Shallan se ridică în picioare cu întârziere, dar în grabă, şi se înclină.

— Înalt Prinţe?

— Ai atras condeierele şi cartografele mele, spuse Dalinar, părând amuzat. Murmură toate, ca ploaia. Urithiru.

Tronul Furtunii. Cum ai făcut-o?
— Nu eu. Luminoasa Navani.
— Spune că ai convins-o.
— Păi... Shallan roşi. De fapt, eu doar am fost de faţă şi ea s-a răzgândit.
Dalinar arătă într-o parte cu un gest scurt al capului şi aghiotantul se îndreptă către eruditele în dezbatere. Le vorbi cu voce scăzută şi ele se ridicară – unele repede, altele fără tragere de inimă – şi, lăsându-şi acolo hârtiile, ieşiră în ploaie şi se îndepărtară. Aghiotantul le urmă, iar Vathah se uită la Shallan. Ea dădu din cap, îngăduindu-le lui şi celorlalte gărzi să plece.
Shallan şi Dalinar rămaseră curând singuri în pavilion.
— I-ai spus lui Navani că Jasnah descoperise secretele Cavalerilor Radianţi, zise Dalinar.
— Da
— Eşti sigură că Jasnah nu te-a amăgit cumva sau nu te-a lăsat să te amăgeşti singură – ceea ce ar fi mai degrabă în stilul ei?
— Luminlordul meu, nu... nu cred că e vorba de asta... zise Shallan şi trase aer în piept. Nu. Nu m-a amăgit.
— Cum poţi fi sigură?
— Am văzut cu ochii mei. Am fost martoră la ceea ce a făcut şi am discutat cu ea despre asta. Jasnah Kholin nu folosea un Animmod. Era un Animmod.
Dalinar îşi încrucişă braţele, privind în noapte, pe lângă Shallan.
— Cred că trebuie să reînfiinţez ordinele Cavalerilor Radianţi. Primul om căruia am crezut că-i pot încredinţa misiunea asta s-a dovedit a fi un asasin şi un mincinos. Iar tu îmi spui acum că Jasnah ar fi putut avea puteri reale. Dacă e adevărat, sunt un prost.
— Nu înţeleg.
— Fiindcă l-am numit pe Amaram, spuse el. Am fost convins că asta e datoria mea. Acum mă întreb dacă nu cumva am înţeles totul greşit de la bun început, dacă reînfiinţarea ordinelor n-a fost în realitate niciodată misiunea mea. S-ar putea să se reînfiinţeze singure, iar eu sunt un intrus arogant. Mi-ai dat de gândit la multe. Mulţumesc.
Spuse asta fără să zâmbească; de fapt, părea din cale afară de tulburat. Se întoarse să plece, cu mâinile încleştate la spate.

— Luminlord Dalinar? zise Shallan. Dacă misiunea ta nu e reînfiinţarea ordinelor Cavalerilor Radianţi?

— Tocmai asta am spus adineauri, ripostă Înaltul Prinţ.

— Dacă, în schimb, misiunea ta e să-i aduni?

Dalinar se întoarse din nou spre ea, în aşteptare. Shallan se simţi cuprinsă de o sudoare rece. Ce făcea?

„Trebuie să-i spun cuiva, cândva”, se gândi. „Nu pot face ce-a făcut Jasnah, nu pot ţine totul pentru mine. E prea important.” Era Dalinar Kholin omul potrivit?

Ei bine, ea cu siguranţă nu se putea gândi la cineva mai potrivit.

Întinse o mână, cu palma în sus, trase aer în piept şi absorbi, secătuindu-şi o sferă. Apoi lăsă aerul să iasă, trimiţând între ea şi Dalinar un nor de Lumină de Furtună pâlpâitoare. O adună în palma ei, într-o mică imagine a lui Jasnah, imaginea pe care tocmai o desenase.

— Atotputernicule din ceruri, şopti Dalinar.

Un singur veneraţiospren, ca un inel de fum albastru, răbufni deasupra lui, răspândindu-se aidoma undelor stârnite de o piatră azvârlită într-un lac. Shallan mai văzuse un astfel de spren doar de câteva ori în toată viaţa ei.

Dalinar se apropie cu respect şi se aplecă să privească imaginea creată de Shallan.

— Se poate? întrebă, întinzând o mână.

— Da.

El atinse imaginea, făcând-o să se învolbureze şi să devină lumină pâlpâitoare. După ce îşi retrase mâna imaginea se formă la loc.

— Nu e decât o iluzie, spuse Shallan. Nu pot crea nimic real.

— E uluitor, zise Dalinar, cu voce atât de înceată încât, din pricina răpăitului ploii, Shallan abia îl auzi. E minunat.

Îşi ridică privirea spre ea şi – lucru şocant – avea ochii în lacrimi.

— Eşti una dintre ei.

— Poate un soi de? răspunse ea stânjenită.

Bărbatul ăla, atât de dominator, cu atât mai măreţ decât viaţa însăşi, n-ar fi trebuit să plângă în faţa ei.

— Nu sunt nebun, spuse Dalinar, parcă mai mult pentru sine însuşi. Hotărâseră că nu sunt, dar nu e totuna cu a şti. Totul e adevărat. Se întorc, mai zise el şi bătu din nou cu degetul în

imagine. Jasnah te-a învăţat asta?

— Mai degrabă am descoperit-o singură, din întâmplare, răspunse Shallan. Cred că paşii mi-au fost purtaţi către Jasnah ca să mă poată învăţa. Din nefericire, n-am avut prea mult timp pentru asta.

Faţa i se schimonosi când retrase Lumina de Furtună, cu inima bătându-i mai repede fiindcă făcuse ceea ce făcuse.

— Trebuie să-ţi dau ţie mantia aurie, spuse Dalinar cu o voce care-şi recăpăta fermitatea, îndreptându-şi spatele şi ştergându-şi ochii. Să te pun în fruntea lor. Astfel, noi...

— Mie? ţipă Shallan, gândindu-se ce-ar fi însemnat asta pentru cealaltă identitate a ei. Nu, nu pot! Adică, Luminlordul meu, domnule, ceea ce fac eu e mai de folos ca oricând dacă nu ştie nimeni că e cu putinţă. Vreau să spun că, dacă toată lumea se aşteaptă la iluziile mele, nu mai pot nicidecum să păcălesc pe nimeni.

— Să păcăleşti?

Poate că, pentru o discuţie cu Dalinar, nu alesese cel mai potrivit cuvânt.

— Luminlord Dalinar!

Shallan se răsuci în loc, speriată, temându-se brusc că mai văzuse cineva ceea ce făcuse. O mesageră sprintenă se apropie de cort, picurând de apă, cu şuviţe de păr desprinse din cozile împletite lipite de faţă.

— Luminlord Dalinar! Au fost văzuţi parshendi, domnule!

— Unde?

— În partea dinspre răsărit a acestui platou, răspunse femeia gâfâind. Cred că e un grup de iscoade.

Dalinar se uită de la mesageră la Shallan, apoi înjură şi ieşi în ploaie.

Shallan îşi azvârli carnetul cu schiţe pe scaunul pe care stătuse şi îl urmă.

— Ar putea fi periculos, spuse Dalinar.

— Îţi apreciez grija, Luminlordul meu, zise ea încet. Dar cred că, dacă m-ar nimeri o săgeată în burtă, puterile mele m-ar ajuta să mă vindec fără să-mi rămână nici măcar o cicatrice. Probabil că, din toată tabăra, nimeni nu e mai greu de ucis decât mine.

Dalinar merse câteva clipe în tăcere.

— Şi când ai căzut în spărtură? întrebă apoi, cu glas scăzut.

— Da. Cred că şi pe căpitanul Kaladin tot eu l-am salvat, deşi nu ştiu cum am izbutit.

El mormăi. Mergeau grăbiţi prin ploaia care uda părul şi hainele lui Shallan. Era practic nevoită să alerge ca să ţină pasul cu Dalinar. Ai furtunii alethi, cu picioarele lor lungi. Gărzile de corp, bărbaţi de la Podul Patru, se apropiară în fugă şi se postară în jurul lor.

Shallan auzi strigăte în depărtare. Dalinar îşi trimise gărzile pe un perimetru mai larg, ceea ce le oferea lui şi lui Shallan o oarecare intimitate.

— Poţi să Anirnmodelezi? o întrebă încet. Aşa cum făcea Jasnah?

— Da, răspunse Shallan. Dar n-am exersat prea mult.

— Ar putea fi de folos.

— E şi foarte periculos. Jasnah nu voia să exersez în lipsa ei, deşi acum, când ea nu mai e... Ei bine, totuşi o s-o mai fac. Domnule, te rog să nu spui nimănui nimic despre asta. Cel puţin deocamdată.

— De-asta te-a luat Jasnah ca pupilă, înţelese Dalinar. Şi de-asta voia să te măriţi cu Adolin, nu-i aşa? Ca să te lege de noi?

— Da, răspunse ea şi roşi în întuneric.

— O mulţime de lucruri capătă acum mai mult sens. O să-i spun lui Navani despre tine, dar nimănui altcuiva, iar ei o să-i cer să jure că n-o să dezvăluie asta nimănui. Poate păstra un secret dacă e nevoită.

Shallan deschise gura ca să spună „da”, însă se opri. Ce-ar fi zis Jasnah?

— O să te trimitem înapoi, în taberele de război, continuă Dalinar, privind drept înainte şi vorbind foarte încet. Imediat, cu o escortă. Nu-mi pasă cât de greu eşti de ucis. Eşti prea preţioasă ca să-ţi rişti viaţa în expediţia asta.

— Luminlordul meu, spuse ea, trecând printr-o băltoacă şi împroşcând apa, mulţumită că purta cizme şi pantaloni pe sub fustă, nu eşti regele meu şi nici măcar Înalt Prinţul meu. N-ai nicio autoritate asupra mea. Datoria mea e să găsesc Urithiru, aşa că n-o să mă trimiţi înapoi. Şi-o să-mi făgăduieşti, pe cuvânt de onoare, că, fără voia mea, n-o să dezvălui nimănui ce pot face. Adică nici măcar Luminoasei Navani.

Dalinar se opri brusc şi o fixă cu o privire surprinsă. Pe urmă mormăi, cu faţa abia vizibilă.

— O văd în tine pe Jasnah.

Lui Shallan nu i se făcuse prea des un asemenea compliment.

În ploaie tresăltau şi se apropiau lumini – soldaţi cu lămpi cu sfere. Lăsaţi în urmă, Vathah şi oamenii lui sosiră alergând, dar gărzile din Podul Patru îi opriră la distanţă.

— Foarte bine, Luminăţie, îi spuse Dalinar lui Shallan. Secretul tău va rămâne deocamdată secret. O să ne mai consultăm după încheierea acestei expediţii. Ai citit ce mi-a apărut în viziuni?

Ea dădu din cap.

— Lumea e pe punctul să se schimbe, zise Dalinar şi răsuflă adânc. Mă faci să sper, să sper cu adevărat, că se va schimba aşa cum e corect.

Iscoadele care se apropiau salutară şi gărzile de la Podul Patru îi îngăduiră conducătorului lor să se apropie de Dalinar. Era un bărbat corpolent, cu o pălărie asemănătoare cu a lui Veil, doar cu borul mult mai lat. Purta pantaloni soldăţeşti, însă cu o haină de piele, şi cu siguranţă nu părea într-o formă destul de bună ca să lupte.

— Bashin, spuse Dalinar.

— Parshendi pe platoul alăturat, domnule, raportă Bashin, arătând unde. Au întâlnit una dintre echipele mele de iscoade. Flăcăii au dat imediat alarma, dar i-am pierdut pe toţi trei.

Dalinar înjură încet, apoi se întoarse spre Înaltul Lord Teleb, care sosi din direcţia opusă, purtându-şi Cristalarmura pe care o vopsise în argintiu.

— Trezeşte armata, Teleb. Toată lumea în alertă.

— Am înţeles, Luminlordul meu.

— Luminlord Dalinar, spuse Bashin. Înainte de a fi ucişi, flăcăii au doborât un cap ţestos. Domnule... trebuie să-l vezi. Ceva s-a schimbat.

Shallan se înfioră. Era udă leoarcă şi înfrigurată, îşi adusese haine care să reziste bine în ploaie, fireşte, dar asta nu însemna că se şi simţea confortabil stând acolo, afară. Deşi îşi puseseră cu toţii mantale, nimeni altcineva nu dădea semne că s-ar fi sinchisit prea mult. Părea să fie clar pentru toată lumea că, pe timpul Lăcrimării, te uzi până la piele. Încă un lucru pentru care copilăria ei trăită la adăpost n-o pregătise.

Dalinar nu obiectă când trecu alături de el pe un pod din apropiere – unul dintre cele mult mai mobile, cărate de echipele de podari ale lui Kaladin, care purtau haine de ploaie şi pălării

cu bor lat în partea din faţă. În cealaltă parte a podului, un grup de soldaţi târa ceva, împingând astfel un mic val de apă. Leşul unui parshendi.

Shallan nu văzuse niciodată altul în afară de cel găsit de ea şi de Kaladin în spărturi. Îl desenase ceva mai devreme, dar acum se uita la unul care arăta cu totul altfel. Avea păr – în fine, un fel de păr. Aplecându-se, văzu că era mai gros decât cel omenesc şi părea prea... alunecos. Oare era cuvântul potrivit? Avea faţa marmorată, ca a unui parsh, numai că negrul ei era străbătut de dungi roşii proeminente. Trupul era uscăţiv şi vânjos, şi ceva părea să-i crească sub pielea neacoperită a braţelor, ieşind uşor în afara ei. Apăsă cu degetul şi-l simţi tare şi striat, ca o carapace. De fapt, şi faţa era acoperită cu un soi de carapace subţire şi denivelată, care începea de deasupra obrajilor şi se prelungea către spatele capului, de o parte şi de alta.

— Nu e un tip pe care să-l mai fi văzut înainte, domnule, îi spuse Bashin lui Dalinar. Uită-te la striurile astea. Domnule... unii dintre flăcăii ucişi aveau arsuri pe piele. Pe ploaie. E unul dintre cele mai zguduitoare lucruri pe care le-am văzut vreodată...

Shallan îşi ridică privirea spre ei.

— Ce înţelegi prin „tip”, Bashin?

— Unii parshendi au păr, răspunse omul – era un ochi-întunecaţi, dar evident foarte respectat, deşi nu purta niciun însemn vizibil al unui rang militar. Alţii au carapace. Cei pe care i-am întâlnit noi cu ani în urmă, împreună cu Regele Gavilar, aveau... o formă diferită de ăştia cu care ne luptăm.

— Au subspecii specializate? întrebă Shallan.

Unii cremlingi erau aşa, trăiau într-un roi, având diverse specializări şi diverse forme.

— Poate s-au împuţinat, îi spuse Dalinar lui Bashin. Şi sunt siliţi să-i trimită la luptă pe omologii ochi-luminoşilor din rândurile lor.

— Şi arsurile, Dalinar? întrebă Bashin, scărpinându-se în cap pe sub pălărie.

Shallan întinse mâna. Voia să vadă ce culoare aveau ochii acelui parshendi. Aveau şi ei ochi-luminoşi şi ochi-întunecaţi, ca oamenii? Îi ridică o pleoapă.

Sub ea, ochiul era complet roşu.

Ţipă şi se trase înapoi cu o săritură, ducându-şi mâna la piept.

Soldaţii înjurară, uitându-se în jur, iar Cristalsabia lui Dalinar apăru în mâna lui câteva clipe mai târziu.

— Ochi roşii, şopti Shallan. Se întâmplă.

— Ochii roşii sunt o simplă legendă.

— Jasnah avea un carnet întreg cu referiri la aşa ceva, Luminlordul meu, spuse Shallan tremurând. Pustiitorii sunt aici. Nu mai avem timp.

— Aruncaţi trupul în spărtură, le porunci Dalinar oamenilor săi. Mă-ndoiesc că-l putem arde cu uşurinţă. Ţineţi pe toată lumea în alertă. Fiţi pregătiţi pentru un atac în noaptea asta. Parshendii...

— Luminlordul meu!

Shallan se răsuci în timp ce de ei se apropia o siluetă masivă, cu apa de ploaie scurgându-i-se pe Armura argintie.

— Am mai găsit unul, domnule, spuse Teleb.

— Mort? întrebă Dalinar.

— Nu, domnule, răspunse Cristalpurtătorul, gesticulând. A venit drept la noi, domnule. Stă acolo, pe un bolovan.

Dalinar se uită la Shallan, care ridică din umeri, înaltul prinţ porni în direcţia indicată de Teleb.

— Domnule? spuse acesta, cu vocea reverberându-i în coif. N-ar trebui...?

Dalinar nu-i luă în seamă avertizarea, iar Shallan se grăbi pe urmele lui, luându-i cu ea pe Vathah şi pe alţi doi oameni din garda sa.

— N-ar trebui să faci cale-ntoarsă? îi şopti Vathah.

Furtuni, dar faţa aia a lui era fioroasă în semiîntuneric, chiar dacă în glas i se simţea respectul. Nu putea să nu-l vadă încă în el pe bărbatul care fusese cât pe ce s-o omoare pe Dealurile Nerevendicate.

— O să fiu în siguranţă, răspunse ea cu voce joasă.

— O fi având o sabie, Luminăţie, dar tot ai putea să mori cu o săgeată înfiptă-n spate.

— Prea puţin probabil, pe ploaia asta.

Vathah rămase în urma ei, fără să mai obiecteze. Se străduia să-şi îndeplinească îndatoririle încredinţate de ea. Din nefericire, Shallan tocmai descoperea că nu prea îi plăcea să fie păzită.

Îl găsiră pe parshendi după un drum prin ploaie. Stătea pe un bolovan de înălţimea unui om. Nu părea înarmat şi vreo sută de soldaţi alethi înconjurau bolovanul, cu suliţele îndreptate în sus.

Shallan nu putea să vadă nimic mai mult, fiindcă parshendiul se afla dincolo de o spărtură, peste care fusese aşezat un pod portabil.

— A spus ceva? întrebă Dalinar când ajunse Teleb lângă ei.

— Nimic de care să ştiu eu, răspunse Cristalpurtătorul.

Shallan se uită dincolo de spărtură, către parshendiul singuratic. El se ridică în picioare, cu mâna streaşină la ochi ca să şi-i ferească de ploaie. Soldaţii de jos se foiră, ridicându-şi suliţele într-o poziţie mai ameninţătoare.

— Cikatrice? strigă parshendiul. Cikatrice, tu eşti? Şi Leyden?

În apropiere, unul dintre podarii lui Dalinar înjură. Traversă spărtura, urmat de alţi câţiva din echipa lui. Se întoarseră peste numai câteva clipe.

— E el, domnule, spuse Cikatrice. S-a schimbat, dar lovi-m-ar furtuna ca pe-un prost dacă mă-nşel – e el. Shen. A cărat podul cu noi luni de zile, apoi a dispărut. Acum e aici. Spune că vrea să ţi se predea.

79
CĂTRE CENTRU

Î: Pentru ce anume din tot ce este esenţial trebuie să ne luptăm?

R: Pentru esenţa păstrării, pentru adăpostirea unei seminţe a omenirii pe timpul furtunii care se apropie.

Î: Ce vom plăti pentru asta?

R: Costurile n-au importanţă. Omenirea trebuie să supravieţuiască. Purtăm povara speciei şi, prin comparaţie, orice alte considerente sunt praf în vânt.

— Din Diagramă, Şir de întrebări de pe Spatele Tabloului cu Flori: paragraful unu

În cortul său de comandă, Dalinar aştepta în picioare, cu mâinile la spate, ascultând răpăitul ploii pe pânză. Podeaua cortului se udase. Pe timpul Lăcrimării, nu puteai evita lucrul ăsta. O ştia din propria sa experienţă deprimantă – luase parte la multe expediţii militare în acea perioadă a anului.

Era a doua zi după ce dăduseră de parshendi pe Câmpii – atât de cel mort, cât şi de cel căruia podarii îi spuneau Shen, sau Rlain, după cum zicea el că se numeşte. Dalinar însuşi îi îngăduise să poarte arme.

Shallan susţinea că toţi parshii sunt Pustiitori în devenire. Şi avea un motiv important s-o creadă, ţinând cont de ceea ce îi arătase. Dar ce-ar fi trebuit să facă el? Radianţii se întorseseră, iar parshendilor li se înroşiseră ochii. Dalinar se simţea ca şi cum

ar fi încercat să împiedice ruperea unui stăvilar, fără să aibă nicidecum habar de unde vin apele.

Clapetele cortului se deschiseră când Adolin se grăbi să intre, conducând-o pe Navani. Ea îşi atârnă haina de ploaie pe suportul de lângă intrare, iar el înşfacă un prosop şi începu să-şi şteargă părul şi faţa.

Adolin era logodit cu o persoană din rândurile Cavalerilor Radianţi. „Dar spune că încă nu se numără printre ei”, îşi aminti Dalinar. Avea sens. Puteai fi un suliţaş bine instruit fără să fii soldat. Primul termen definea nişte abilităţi, iar al doilea o poziţie.

— Îl aduc pe parshendi? întrebă Dalinar.

— Da, răspunse Navani, aşezându-se pe un scaun.

Adolin rămase în picioare, dar găsi un ulcior cu apă de ploaie filtrată şi îşi turnă. Bău bătând cu degetul în cana de tablă.

Erau cu toţii agitaţi de când descoperiseră parshendiul cu ochi roşii. După ce noaptea trecuse fără niciun atac, Dalinar le ceruse celor patru armate să mărşăluiască încă o zi.

Se apropiau încet de centrul Câmpiilor, sau cel puţin aşa indicau desenele lui Shallan. Trecuseră deja cu mult dincolo de marginea regiunii explorate de iscoade. De-acum erau nevoiţi să se bizuie pe hărţile tinerei.

Clapele se deschiseră iarăşi şi Teleb intră cu prizonierul.

Dalinar le ceruse Înaltului Lord şi gărzii sale personale să-l păzească pe acel „Rlain” fiindcă nu-i plăcea cum îi luau apărarea podarii. Dar îi invitase pe locotenenţii lor – Cikatrice şi bucătarul mâncător de coarne căruia îi spuneau Pietroi – să fie de faţă la interogatoriu, şi cei doi intrară în urma lui Teleb şi a oamenilor acestuia. Generalul Khal şi Renarin erau într-un alt cort, cu Aladar şi Roion, revăzând tactica pe care urmau s-o adopte în imediata apropiere a taberei parshendilor.

Navani se ridică şi se aplecă în faţă, uitându-se la prizonier cu ochii mijiţi. Shallan voise să ia parte, însă Dalinar îi făgăduise că totul avea să fie scris pentru ea. Iar Shallan, căreia, din fericire, Părintele Furtunii îi dăduse o oarecare doză de raţiune, nu insistase. Dalinar simţea că e periculos să se afle prea mulţi dintre ei în preajma acelui spion.

Îşi amintea, vag, de parshul din gardă, care li se alătura uneori oamenilor Podului Patru. Parshii erau practic invizibili, dar, odată ce începuse să poarte o suliţă, el devenise imediat

observabil. Altminteri n-avea nimic ieşit din comun – acelaşi trup scund şi îndesat, cu pielea marmorată şi ochii lipsiţi de strălucire.

Creatura din faţa Înaltului Prinţ nu arăta nicidecum astfel. Era un luptător parshendi în toată puterea cuvântului, cu capul protejat, ca şi pieptul, coapsele şi partea din afară a braţelor, de o carapace portocaliu-roşiatică. De înălţimea unui alethi, dar mai musculos.

Deşi nu purta nicio armă, gărzile îl tratau de parcă ar fi fost cel mai mare pericol de pe platou – şi poate chiar era. Se apropie salutându-l pe Dalinar, cu mâna dusă la piept. Aidoma celorlalţi podari. Purta pe frunte tatuajul lor, extins şi contopit cu carapacea.

— Stai jos, îi ordonă Dalinar, arătându-i un taburet din centrul încăperii.

Rlain se supuse.

— Mi s-a spus, zise Dalinar, că refuzi să ne dezvălui planurile parshendilor.

— Nu le cunosc, răspunse Rlain.

Nu-i lipsea intonaţia ritmată comună semenilor lui, dar vorbea alethi foarte bine. Mai bine decât orice parsh pe care-l auzise vreodată Dalinar.

— Ai fost spion, îi spuse Înaltul Prinţ, cu mâinile încleştate la spate şi încercând să-l domine privindu-l de sus, totuşi stând destul de departe pentru ca parshendiul să nu-l poată înşfăca, fără ca Adolin să-i taie calea.

— Da, domnule.

— Cât timp?

— În jur de trei ani. În diverse tabere de război.

Alături, Teleb, cu viziera ridicată, se întoarse şi se uită la Dalinar ridicând din sprânceană.

— Răspunzi la întrebările mele, zise Dalinar. Dar nu şi la ale celorlalţi. De ce?

— Eşti comandantul meu.

— Eşti parshendi.

— Eu...

Rlain se uită în jos, gârbovindu-se. Îşi duse o mână la cap, pe cuta de piele deasupra căreia se termina carapacea.

— Ceva nu e deloc cum ar trebui, domnule. Vocea lui Eshonai... pe platou, în ziua aceea, când a venit la întâlnirea cu

prinţul Adolin...

— Eshonai... îl îmboldi Dalinar. Cristalpurtătoarea parshendi?

Lângă el, Navani scria pe un teanc de hârtii, notând fiecare cuvânt.

— Da. Ea îmi era comandant. Dar acum...

Îşi ridică privirea şi, în ciuda pielii neomeneşti şi a modului straniu în care vorbea, Dalinar recunoscu pe faţa lui durerea. O durere cumplită.

— Domnule, am motive să cred că toţi cei pe care-i cunosc... toţi cei pe care-i iubeam... au fost nimiciţi şi-n locul lor au rămas nişte monştri. Ascultătorii, parshendii, s-ar putea să nu mai existe. Nu mi-a mai rămas nimic...

— Ba da, spuse Cikatrice, de dincolo de inelul de gărzi. Eşti Podul Patru.

Rlain se uită la el.

— Sunt un trădător.

— Ha! se amestecă Pietroi. Nu e-o mare problemă. Se poate rezolva.

Dalinar le făcu semn podarilor să tacă. Pe urmă se uită la Navani, care dădu din cap, îndemnându-l să continue.

— Spune-mi cum ai izbutit să te-ascunzi printre parshi.

— Eu...

— Soldat, se răsti Dalinar. A fost un ordin.

Rlain îşi îndreptă spatele. Era uimitor, dar părea dornic să se supună, ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva care să-i dea putere.

— Domnule, ţine pur şi simplu de ceea ce pot face toţi semenii mei. Ne alegem o formă în funcţie de ceea ce ne este necesar, de ceea ce ni se cere. Una dintre acestea, forma-nepăsător, seamănă foarte mult cu parshii. E uşor să te-ascunzi printre ei.

— Ne numărăm parshii cu precizie, spuse Navani.

— Da, răspunse Rlain, şi suntem observaţi – dar rareori se pun întrebări în privinţa noastră. Se întreabă cineva ceva când găseşte pe jos o sferă în plus? Aşa ceva nu trezeşte bănuieli. E pur şi simplu noroc.

„Teritoriu periculos”, se gândi Dalinar, observând o schimbare a vocii lui Rlain – a ritmului în care vorbea. Nu-i plăcea cum erau trataţi parshii.

— Ai vorbit despre parshendi, zise el. Are vreo legătură cu ochii lor roşii?

Rlain dădu din cap.

— Ce semnificaţie au, soldat?

— Înseamnă că zeii noştri s-au întors, şopti Rlain.

— Cine sunt zeii voştri?

— Sunt sufletele celor de demult. Ale celor care s-au dedicat distrugerii.

Cuvintele lui aveau acum alt ritm, lent şi respectuos, îşi ridică privirea spre Dalinar.

— Vă urăsc pe voi şi pe semenii voştri, domnule. Această nouă formă pe care i-au dat-o poporului meu... e ceva cumplit. Va aduce ceva cumplit.

— Ne poţi călăuzi spre oraşul parshendilor? întrebă Dalinar.

Vocea lui Rlain se schimbă iarăşi. Căpătă un ritm diferit.

— Poporul meu...

— Spuneai că nu mai există...

— S-ar putea să fi rămas o parte. Am ajuns destul de aproape ca să văd o armată, soldaţi cu zecile de mii. Dar au lăsat cu siguranţă pe cineva şi în alte forme. Bătrânii? Cei foarte tineri? Cine are grijă de copii?

Dalinar se apropie de Rlain, oprindu-l cu un gest pe Adolin, care-şi ridicase braţul neliniştit. Se aplecă şi-şi spuse mâna pe umărul parshendiului.

— Soldat, dacă e corect ceea ce îmi spui, atunci cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face e să ne conduci la semenii tăi. Voi avea grijă să nu li se întâmple nimic celor care nu luptă, îţi dau cuvântul meu de onoare. Dacă poporului tău i se întâmplă ceva cumplit, trebuie să m-ajuţi să-i pun capăt.

— Eu... Rlain răsuflă adânc. Da, domnule, spuse într-un alt ritm.

— Vorbeşte cu Shallan Davar, zise Dalinar. Descrie-i drumul şi faceţi-ne o hartă. Teleb, poţi lăsa prizonierul în grija Podului Patru.

Cristalpurtătorul de Stirpe-Veche dădu din cap. După ce se retrase întregul grup, lăsând să intre stropii de ploaie purtaţi de o palǎ de vânt, Dalinar oftă şi se aşeză lângă Navani.

— Te încrezi în spusele lui?

— Nu ştiu, răspunse Dalinar. Dar, Navani, pe omul ăsta l-a zguduit într-adevăr ceva. Din temelii.

— E parshendi, îi atrase ea atenţia. S-ar putea să-i citeşti greşit limbajul trupului.

Dalinar se aplecă, încleştându-şi mâinile în faţă.

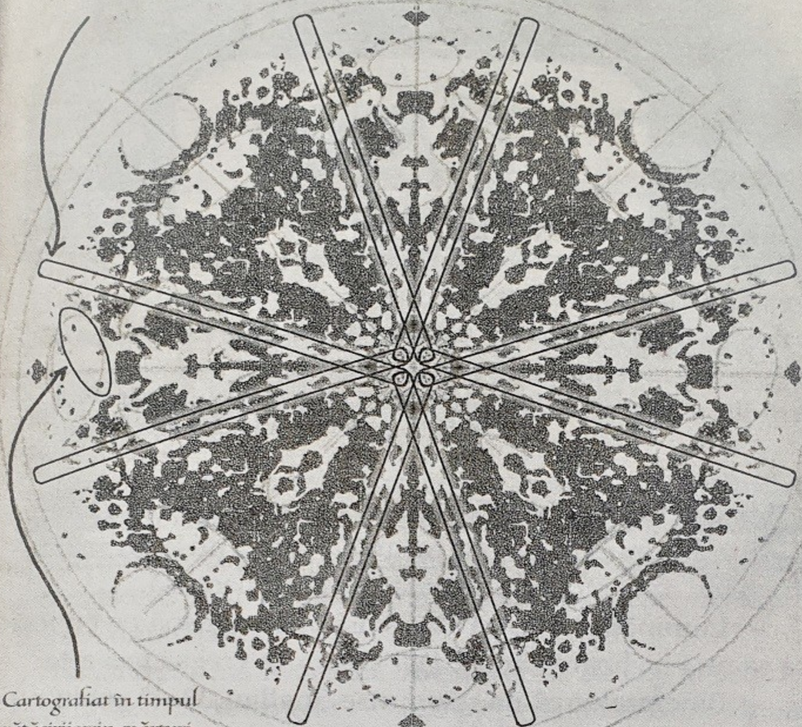
— Numărătoarea inversă? întrebă.

— Au mai rămas trei zile, răspunse Navani. Trei până la Ziua Senină.

Atât de puţin timp.

— Vom merge într-un ritm mai rapid, spuse Dalinar. Către interior. Către centru.

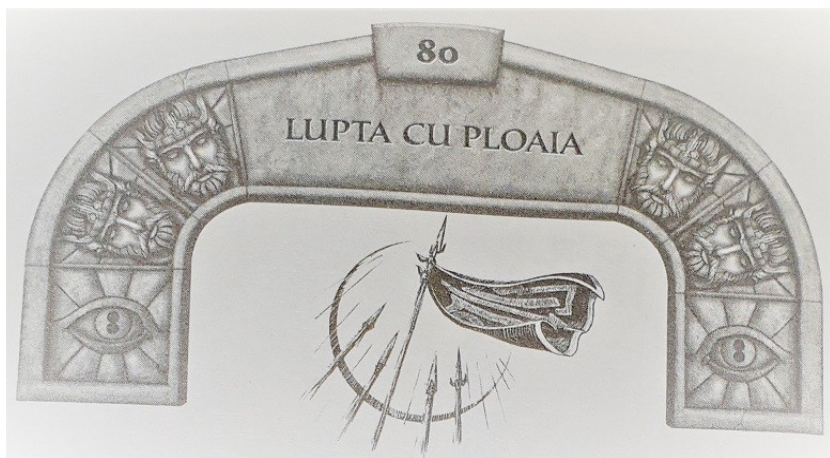
Şi către Destin.

Legendă: Partea estică a Câmpiilor e mult mai erodată decât se observă aici. Zonele deschise la culoare reprezintă platouri foarte apropiate unele de altele. Zonele întunecate reprezintă grupări mai puțin compacte ale platourilor.

Știu că ai vrut să desenez fiecare platou în parte, dar, pe umbre, femeie! Nici măcar eu nu dau dovadă de ATÂTA nebunie!

80
LUPTA CU PLOAIA

Trebuie să devii rege. Peste Toate.

— Din Diagramă, Precepte ale Instruirii,
Spatele Plăcii de la Picioarele Patului: paragraful unu

Shallan înainta contra vântului, strângându-şi mai bine în jurul trupului haina de furtună – furată de la un soldat – în vreme ce se străduia să urce panta alunecoasă.

— Luminăţie? întrebă Gaz şi îşi puse o mână pe bonetă ca să nu i-o zboare vântul. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Bineînţeles că da, răspunse Shallan. Dacă e sau nu înţelept s-o fac... asta e altă poveste.

Vântul era neobişnuit pentru Lăcrimare, care trebuia să fie un răstimp de ploaie liniştită, o vreme potrivită pentru contemplarea Atotputernicului, un răgaz fără mari furtuni.

Poate că lucrurile stăteau altfel acolo, în acel ţinut al furtunilor. Se trase în susul bolovanilor. Erau în a opta zi a expediţiei şi hârtoapele se înmulţiseră pe măsură ce armatele înaintaseră spre centrul Câmpiilor Sfărâmate, călăuzindu-se după harta desenată de Shallan cu ajutorul lui Rlain, fostul podar.

Ea ajunse pe culmea formaţiunii stâncoase şi văzu ceea ce descriseseră iscoadele. Vathah şi Gaz o urmau călcând apăsat şi bodogănind din pricina frigului. În faţa lui Shallan se întindea

inima Câmpiilor Sfărâmate. Platourile interioare, niciodată explorate de oameni.

— E aici, spuse ea.

Gaz îşi scarpină găvanul de sub petic.

— Bolovani?

— Da, străjer Gaz, răspunse Shallan. Bolovani. Bolovani frumoşi, superbi.

În depărtare, Shallan vedea umbre sub faldurile unui văl de burniţă ceţoasă. Când le zăreai laolaltă, grupate astfel, erau de neconfundat. Acolo se afla un oraş. Un oraş acoperit de cremul depus în sute de ani, precum cuburile copiilor pe care picuraseră straturi peste straturi de ceară topită. Pentru ochiul unui neştiutor, semăna fără îndoială foarte mult cu restul Câmpiilor Sfărâmate. Oh, însă acolo era cu mult mai mult!

Era o dovadă. Chiar şi formaţiunea pe care stătea Shallan probabil fusese cândva o clădire. Măcinată în partea izbită de furtuni şi acoperită în cealaltă de cremul prelins pentru a da naştere pantei bulboase şi denivelate pe care urcaseră.

— Luminăţie!

Shallan nu luă în seamă vocile venite de jos, în schimb ceru ocheanul cu un gest încărcat de nerăbdare. Gaz i-l întinse şi ea şi-l duse la ochi, vrând să studieze platourile din faţa lor. Din nefericire, obiectul se aburise într-un capăt. Încercă să-l şteargă, cu ploaia revărsându-se asupra ei, dar aburul era pe dinăuntru. Afurisit instrument.

— Luminăţie? întrebă Gaz. N-ar trebui, ăă, s-ascultăm ce spun cei de jos?

— Au fost văzuţi alţi parshendi modificaţi, spuse ea, ridicând din nou ocheanul.

Cel care-l concepuse n-ar fi trebuit să se gândească la o izolare a interiorului, ca să nu pătrundă umezeala?

Gaz şi Vathah se traseră înapoi când mai mulţi membri ai Podului Patru ajunseră pe culme.

— Luminăţie, spuse unul dintre noii sosiţi, Înaltul Prinţ Dalinar a retras avangarda şi a ordonat să fie păzit întreg perimetrul taberei, pe platoul din spatele nostru.

Era un bărbat înalt, chipeş, cu braţe parcă prea lungi pentru corpul lui. Shallan se uită, nemulţumită, către platourile interioare.

— Luminăţie, continuă podarul cu voce şovăitoare, a spus că,

dacă nu vii, îl trimite pe Adolin să te-aducă înapoi pe sus.

— Aş vrea să-l văd făcând asta, spuse Shallan.

Chiar suna oarecum romantic, părea să fie un gest despre care citeai în romane.

— Îşi face chiar atât de multe griji din pricina parshendilor?

— Shen... ăă. Rlain spune că ne aflăm, practic, pe platoul locuit de ei, Luminăţie. Au fost văzute prea multe patrule de-ale lor. Te rog.

— Trebuie s-ajungem acolo, zise ea, arătând cu degetul. Acolo se află secretele.

— Luminăţie...

— Bine, cedă ea, întorcându-se şi începând să coboare.

Alunecă, ceea ce nu era deloc de folos pentru demnitatea ei, dar Vathah o prinse de braţ înainte să cadă pe burtă.

Odată ajunşi jos, traversară repede acel platou mai mic, alăturându-li-se iscoadelor care se întorceau alergând către grosul armatei. Rlain pretindea că el unul nu ştie nimic despre Poarta Jurământului – şi nici măcar prea mult despre oraş, căruia îi spunea „Narak”, nu Tronul Furtunii. Zicea că poporul lui începuse să locuiască permanent acolo doar după invazia alethilor.

În timpul marşului către centru, soldaţii lui Dalinar observaseră din ce în ce mai mulţi parshendi şi avuseseră loc lupte scurte, simple încăieri. Generalul Khal credea că incursiunile sunt menite să abată armata din drum, deşi Shallan nu ştia cum şi-ar fi putut da seama de asta – dar ştia, fără dubiu, că se săturase să fie tot timpul udă. Se aflau acolo de aproape două săptămâni şi o parte dintre soldaţi începuseră să murmure că armata ar fi trebuit să facă în curând cale întoarsă, fiindcă altminteri risca să n-ajungă în tabere înainte de reînceperea marilor furtuni.

Shallan traversă ţanţoşă podul şi trecu de mai multe şiruri de suliţaşi aşezaţi în spatele unor creste scunde, ca nişte valuri de piatră – probabil temeliile vechilor ziduri. Îi găsi pe Dalinar şi pe ceilalţi Înalţi Prinţi într-un cort din centrul taberei. Fuseseră înălţate şase corturi identice şi nu-ţi puteai da imediat seama care îi adăpostea pe Înalţii Prinţi. Îşi imagină că e o măsură de precauţie. Când intră, scăpând de ploaie, se trezi în toiul unei discuţii.

— Platoul pe care ne aflăm are o poziţie defensivă favorabilă,

spuse Aladar, arătând către harta întinsă pe o masă de călătorie, în faţa lor. Prefer să profităm de şansele pe care ni le oferă locul ăsta dacă suntem atacaţi, în loc să-naintăm spre centru.

— Şi, dacă înaintăm, spuse Dalinar cu un mârâit, suntem în pericol să ne trezim despărţiţi în timpul atacului, jumătate pe un platou şi jumătate pe altul.

— Dar de ce-ar avea nevoie să ne atace? întrebă Roion. În locul lor, eu aş trece pe poziţii, ca şi cum m-aş pregăti de atac – dar nu aş ataca. Aş sta pur şi simplu şi aş sili duşmanul să rămână blocat aici până încep din nou marile furtuni!

— Are dreptate, recunoscu Aladar.

— Fiţi convinşi că un laş ştie care e cea mai ingenioasă cale de evitare a unei lupte, spuse Sebarial.

Stătea lângă masă, împreună cu Palona, mâncând fructe şi împărţind zâmbete vesele.

— Nu sunt laş, ripostă Roion, strângându-şi pumnii, cu braţele pe lângă trup.

— N-am spus-o ca insultă, sublinie Sebarial. Insultele mele sunt mult mai tăioase. A fost un compliment. Dacă ar fi după mine, Roion, te-aş plăti ca să porţi toate războaiele. Cred că am avea cu mult mai puţine pierderi. Iar preţul izmenelor s-ar dubla imediat ce li s-ar spune soldaţilor că tu eşti comandantul. Aş câştiga o avere.

Shallan îi întinse unui slujitor haina ei care picura de apă, apoi îşi scoase pălăria şi începu să-şi şteargă părul cu un prosop.

— Trebuie s-ajungem mai aproape de centrul Câmpiilor, spuse ea. Roion are dreptate. Nu accept să rămânem în tabăra asta. Parshendii vor aştepta până ne pierdem puterile.

Ceilalţi se uitară la ea.

— Nu ştiam că tu hotărăşti care ne sunt tacticile, Luminoasă Shallan, zise Dalinar.

— E vina noastră, se amestecă Sebarial, fiindcă i-am lăsat atâta libertate de acţiune. Probabil c-ar fi trebuit s-o aruncăm de pe Pinaclu acum câteva săptămâni, când a apărut la întrunirea aia.

Shallan pregătea o replică muşcătoare când clapele cortului se despărţiră din nou şi intră Adolin, obosit, cu Cristalarmura şiroind de apă. Îşi săltă viziera. Furtuni... arăta atât de bine, chiar dacă nu-i vedeai decât jumătate de faţă. Shallan surâse.

— Cu siguranţă sunt agitaţi, spuse el.

O văzu pe Shallan şi îi zâmbi scurt înainte de a se apropia de masă, cu Armura zăngănindu-i.

— Se zăresc cel puţin zece mii de parshendi modificaţi, mişcându-se în grupuri în jurul platourilor.

— Zece mii, repetă Aladar, cu un mârâit. Putem înfrânge zece mii. Chiar dacă terenul îi avantajează şi chiar dacă trebuie să atacăm, nu să ne apărăm, ar trebui să facem faţă. Noi avem peste treizeci de mii de oameni.

— Pentru asta am şi venit încoace, spuse Dalinar, apoi aruncă o privire către Shallan, care roşi, cu gândul la obrăznicia ei de mai înainte. Portalul tău, cel care crezi că se află aici, unde ar putea fi?

— Mai aproape de oraş, răspunse ea.

— Ce-i cu aceşti ochi roşii? întrebă Roion. Părea foarte neliniştit. Şi străfulgerările de lumină pe care le fac s-apară când luptă? Furtuni, adineauri n-am vrut să spun că prefer să mergem mai departe. Mă temeam de ceea ce ar putea face parshendii. Eu... n-avem cum să rezolvăm asta plăcut şi simplu, nu-i aşa?

— Din câte spune Rlain, zise Navani, de pe scaunul ei de lângă perete, numai soldaţii lor pot sări de pe un platou pe altul, dar nimic nu ne-mpiedică să presupunem că şi noua formă e în stare s-o facă. Pot fugi de noi dacă înaintăm.

Dalinar clătină din cap.

— Cu ani în urmă, s-au stabilit pe Câmpii în loc să fugă, fiindcă ştiu că aici au cele mai mari şanse de supravieţuire. Într-un loc deschis din ţinutul furtunilor, cu piatra neîntreruptă de spărturi, ar fi putut fi vânaţi şi nimiciţi. Aici sunt avantajaţi. Şi nu vor renunţa la asta. Nu şi dacă sunt convinşi că se pot lupta cu noi.

— Atunci, dacă vrem să-i facem să lupte, spuse Aladar, trebuie să le ameninţăm căminul. Presupun că trebuie într-adevăr să-naintăm către oraş.

Shallan se destinse. Fiecare pas către centru – după explicaţiile lui Rlain, până acolo nu mai aveau de mers decât o jumătate de zi – o aducea mai aproape de Poarta Jurământului.

Dalinar se aplecă în faţă, cu mâinile întinse în părţi şi cu umbra căzându-i peste hărţile de luptă.

— Bine. N-am venit până aici ca să stau, cu sfială, la bunul plac al capriciilor parshendilor. Mâine mărşăluim către interior,

ameninţăm oraşul şi îi silim să intre în luptă.

— Cu cât înaintăm mai mult, cu atât e mai posibil să fim izolaţi, fără speranţa că ne putem retrage.

Dalinar nu răspunse, dar Shallan ştia la ce se gândeşte. „Am renunţat la speranţa că ne-am putea retrage cu zile în urmă.” O goană de zile întregi pe platouri s-ar fi dovedit un dezastru dacă parshendii se hotărau să grăbească lucrurile. Alethii erau nevoiţi să lupte acolo şi să învingă, luând în stăpânire adăpostul din Narak.

N-aveau de ales.

Dalinar încheie întrunirea şi ceilalţi Înalţi Prinţi plecară, însoţiţi de grupuri de aghiotanţi care le ţineau umbrelele. Shallan rămase pe loc când Dalinar îi prinse privirea. Peste doar câteva clipe, în cort nu mai rămaseră decât ea, Dalinar, Adolin şi Navani.

Aceasta din urmă se apropie de Înaltul Prinţ şi-i înconjură un braţ cu ale ei. O poziţie intimă.

— Portalul ăsta al tău, spuse Dalinar.

— Da? întrebă Shallan.

El o privi în ochi.

— Cât de real e?

— Jasnah era convinsă că e absolut real. Ea nu se înşela niciodată.

— Şi-ar fi un moment al furtunii de rău ales ca să-şi dezmintă faima, zise încet Dalinar. În parte, am fost de acord să înaintăm datorită explorării tale.

— Mulţumesc.

— N-am făcut-o de dragul erudiţiei, sublinie Dalinar. Din câte spune Navani, portalul ăsta ne oferă o ocazie unică de retragere. Sperasem c-o să-i înfrâng pe parshendi înainte de a se abate asupra noastră pericolul care ne ameninţă. Judecând după ceea ce am văzut, pericolul a apărut mai devreme.

Shallan dădu din cap.

— Mâine e ultima zi a numărătorii inverse, continuă Dalinar. Cea scrisă pe pereţi în timpul marilor furtuni. Indiferent ce-ar fi, indiferent ce-a fost, o s-aflăm mâine – iar tu, Shallan Davar, eşti planul meu de rezervă. O să găseşti portalul ăla şi o să-l faci să funcţioneze. Dacă răul o să ne copleşească, calea deschisă de tine va fi salvarea noastră. Ar putea fi ultima şansă de supravieţuire a armatelor noastre – şi, cu adevărat, a

Alethkarului însuşi.

Zilele treceau şi Kaladin refuza să se lase copleşit de ploaie.

Umbla prin tabără şchiopătând, ajutat de o cârjă pe care i-o adusese Lopen, spunându-i totodată că e prea devreme ca să se dea jos din pat si să meargă.

Locul continua să fie pustiu, doar rareori apăreau parshi, cărând lemn din pădurile din apropiere sau saci cu grâne. În tabără nu sosise nicio veste despre expediţie. Probabil că regele le primea prin distrestie, dar nu i le dezvăluia nimănui altcuiva.

„Furtuni, locul ăsta îţi dă senzaţia că e din altă lume”, se gândi Kaladin, şchiopătând pe lângă barăcile pustii, cu ploaia răpăind pe umbrela pe care i-o legase Lopen de cârjă. Îi era de folos. Oarecum. Trecea pe lângă ploispreni crescuţi din pământ ca nişte lumânări albastre, fiecare cu câte un singur ochi în vârf. Creaturi care-ţi dădeau fiori. Nu-i plăcuseră niciodată.

Se lupta cu ploaia. Oare avea sens? Ploaia părea dornică să-l ţină în casă, aşa că el ieşea. Ploaia voia ca el să se lase cuprins de disperare, aşa că se silea să gândească. În copilărie, îl avusese pe Tien, care îl ajuta să-şi lumineze gândurile sumbre. Acum până şi gândul la Tien făcea, în schimb, totul mai sumbru – şi nu putea să nu se gândească la el. Lăcrimarea îi aducea aminte de mama lui. Îşi amintea de râsul ei în clipele când bezna devenea ameninţătoare, de veselia ei, de optimis-mul mai presus de orice grijă.

Erau imagini care se războiau cu ale morţii lui Tien. Strânse din ochi cu putere, străduindu-se să şi le alunge din amintire pe cele din urmă. Pe ale tânărului plăpând, prea puţin antrenat, secerat de moarte. Soldaţii din propria companie îl scoseseră în faţă ca să le distragă atenţia inamicilor. Îl sacrificaseră ca să-şi încetinească duşmanii.

Kaladin îşi încleştă fălcile şi deschise ochii. Gata cu melancolia. N-avea de gând nici să se tânguie, nici să sufere. Da, o pierduse pe Syl. De-a lungul vieţii, îi pierduse pe mulţi dintre cei care-i erau dragi. Avea să-i supravieţuiască acelei dureri cumplite, aşa cum le supravieţuise şi altora.

Continuă ocolul barăcilor, şchiopătând. Îl făcea de patru ori pe

zi. Lopen îl însoţea uneori, dar acum era singur. Trecea prin bălţi împroşcând apa şi se trezi zâmbind, fiindcă purta cizmele pe care i le furase Shallan.

„N-am crezut niciodată că e mâncătoare de coarne”, se gândi. „Trebuie să m-asigur că ştie şi ea asta.”

Se opri, se sprijini în cârjă şi se uită, prin ploaie, către Câmpiile Sfărâmate. Nu putea să vadă prea departe. Ploaia ceţoasă îl împiedica.

„Să vă-ntoarceţi cu bine”, le dori, în gând, celor plecaţi acolo. „Cu toţii. De data asta nu vă pot ajuta dacă se-ntâmplă ceva rău.”

Pietroi, Teft, Dalinar, Adolin, Shallan, toată lumea de la Podul Patru – toţi se aflau acolo, pe cont propriu. În ce măsură ar fi devenit lumea un altfel de loc dacă el ar fi fost un om mai bun? Dacă şi-ar fi folosit puterile şi s-ar fi întors în tabără, cu Shallan, plin de Lumină de Furtună? Fusese pe punctul să dezvăluie ce putea face...

„Te-ai gândit la asta săptămâni de-a rândul”, îşi spuse. „N-ai fi făcut-o niciodată. Erai prea speriat.”

Nu-i plăcea s-o recunoască, dar era adevărat. Ei, dacă bănuielile lui în privinţa lui Shallan erau întemeiate, Dalinar avea oricum un Radiant. Poate că ea putea să se folosească de asta mai bine decât o făcuse el.

Îşi continuă drumul şchiopătând până ce ajunse din nou la baraca Podului Patru. Acolo se opri când văzu că în faţa intrării aştepta o trăsură luxoasă, trasă de cai care purtau blazonul regelui.

Înjură şi se apropie şontâcăind. Lopen se grăbi să-i iasă în întâmpinare, fără umbrelă. O mulţime de oameni renunţau la strădaniile de a rămâne uscaţi în timpul Lăcrimării.

— Lopen! strigă Kaladin. Ce s-a-ntâmplat?

— Te aşteaptă, gancho, răspunse Lopen, gesticulând cu disperare. Regele în persoană.

Kaladin şchiopată spre camera lui, grăbindu-şi paşii. Uşa era deschisă şi, când aruncă o privire înăuntru, îl văzu pe regele Elhokar, în picioare, rotindu-şi privirea prin odăiţă. Moash păzea uşa, iar Taka – un fost membru al Gărzii Regelui – stătea mai aproape de el.

— Maiestate? întrebă Kaladin.

— Ah, spuse regele, podarule.

Avea obrajii roşii. Băuse, deşi nu părea beat. Kaladin înţelese. Pentru o vreme departe de Dalinar şi de privirile lui dezaprobatoare, probabil era plăcut să se destindă cu o sticlă alături.

Când îl văzuse pentru prima oară, Kaladin avusese impresia că lui Elhokar îi lipseşte regalitatea. Iar acum, în mod bizar, i se părea că arată într-adevăr ca un rege. Dar nu Elhokar se schimbase – avea aceleaşi trăsături pline de aroganţă, cu un nas mult prea lat şi cu un aer dispreţuitor. Schimbarea era a lui Kaladin. Atributele pe care le asociase cândva cu regalitatea – onoarea, forţa braţelor, nobleţea – fuseseră înlocuite de însuşirile mai puţin înălţătoare ale lui Elhokar.

— Asta e tot ce-i oferă Dalinar unuia dintre ofiţerii săi? întrebă regele, arătând cu un gest larg încăperea. Omul ăla. Se-aşteaptă ca toată lumea să trăiască la fel de auster pe cât o face el. De parc-ar fi uitat cu totul cum să se bucure de viaţă.

Kaladin se uită la Moash, care ridică din umeri, iar Cristalarmura zăngăni.

Regele îşi drese glasul.

— Mi s-a spus că nu poţi veni să mă vezi, fiindcă eşti prea slăbit ca să faci drumul până la palat. Văd că s-ar putea să nu fie chiar aşa.

— Îmi cer iertare, Maiestate, spuse Kaladin. Nu mă simt bine, dar merg în fiecare zi prin tabără ca să-mi recapăt puterile. M-am temut că slăbiciunea şi înfăţişarea mea ar putea fi o ofensă la adresa Tronului.

— Văd c-ai învăţat să vorbeşti chibzuit, zise regele şi-şi încrucişă braţele. Adevărul e că poruncile mele nu-nseamnă nimic, nici măcar pentru un ochi-întunecaţi. Nu mai am autoritate asupra oamenilor.

„Minunat. O luăm de la capăt.”

Regele îşi flutură mâna – un gest scurt.

— Voi doi, afară. Vreau să vorbesc cu omul ăsta între patru ochi.

Moash se uită la Kaladin cu ceea ce părea îngrijorare, dar el dădu din cap. Moash şi Taka ieşiră fără tragere de inimă, închizând uşa şi lăsându-i pe cei doi în lumina sferelor palide aduse de rege. Aveau să rămână curând fără niciun strop de Lumină de Furtună – trecuse prea mult timp fără nicio mare furtună. Avea să fie nevoie de lumânări şi de lămpi cu ulei.

— De unde-ai ştiut cum să fii erou? întrebă regele.

— Maiestate? se miră Kaladin, sprijinindu-se în cârjă.

— Erou, repetă regele, fluturându-şi mâna cu ceva între nepăsare şi dispreţ. Toată lumea te iubeşte, podarule. L-ai salvat pe Dalinar, te-ai luptat cu Cristalpurtători, te-ai întors după ce ai căzut în spărturile alea blestemate! Cum faci? De unde ştii ce să faci?

— De fapt, nu e vorba decât de noroc, Maiestate.

— Nu, nu, spuse regele şi începu să măsoare încăperea cu pasul. E un tipar, deşi nu izbutesc să-l descifrez. Când încerc să fiu puternic, mă fac de râs. Când încerc să fiu milostiv, mă calcă toată lumea în picioare. Când încerc să ascult sfaturile cuiva, se dovedeşte că am ales omul nepotrivit! Când încerc să fac totul pe cont propriu, trebuie să mă dea Dalinar deoparte ca să nu distrug regatul. De unde ştiu oamenii ce să facă? De ce eu nu ştiu ce să fac? M-am născut pentru această însărcinare, Atotputernicul însuşi m-a hărăzit tronului! De ce mi-a dat doar titlul, nu şi calităţile necesare? Asta sfidează raţiunea. Şi totuşi, toată lumea pare să ştie lucruri pe care eu nu le ştiu. Tata a putut să guverneze impunându-se chiar şi în faţa unora ca Sadeas – oamenii îl iubeau pe Gavilar şi, în acelaşi timp, se temeau de el şi îl slujeau. Eu nu-l pot face nici măcar pe un ochi-întunecaţi să vină să mă viziteze la palat când îi poruncesc! De ce nu merge? Ce trebuie să fac?

Kaladin se trase înapoi, şocat de sinceritatea regelui.

— De ce mă întrebaţi pe mine asta, Maiestate?

— Pentru că tu cunoşti secretul, răspunse regele, continuând să meargă de colo colo prin încăpere. Am văzut cum te privesc oamenii tăi; am auzit cum vorbeşte lumea despre tine. Eşti un erou, podarule.

Se opri, apoi veni lângă Kaladin şi îl prinse de braţe.

— Mă poţi învăţa?

Kaladin îl privi uluit.

— Vreau să fiu un rege cum a fost tata, zise Elhokar. Vreau să conduc oamenii şi vreau să mă respecte.

— Nu... Kaladin înghiţi în sec. Nu ştiu dacă e cu putinţă, Maiestate.

Elhokar îl măsură cu ochii mijiţi.

— Aşadar încă mai spui exact ce gândeşti. Chiar şi după toate necazurile pe care ţi le-a adus atitudinea asta. Răspunde-mi.

Crezi că nu sunt bun de rege, podarule?

— Da.

Regele inspiră scurt, încă ţinându-l de braţe.

„Aş putea s-o fac chiar acum”, îşi dădu Kaladin seama. „Aş putea să-l dobor. Să-l pun pe Dalinar pe tron. Fără să m-ascund, fără secrete, fără să-l asasinez cu laşitate. Prin luptă corp la corp.”

Părea o rezolvare mult mai onestă. Sigur, el ar fi fost cu siguranţă executat, dar descoperi că asta nu-l deranja. Ar fi trebuit s-o facă, pentru binele regatului?

Putea să-şi imagineze furia lui Dalinar. Dezamăgirea lui.

Moartea nu-l deranja de Kaladin, dar să-l dezamăgească pe Dalinar... „Furtuni.”

Regele îi dădu drumul şi se îndepărtă furios.

— Ei, măcar am întrebat, murmură pentru sine. Pur şi simplu trebuie să te conving şi pe tine. O să mă descurc singur. O să devin un rege demn să rămână în amintire.

— Sau aţi putea face ce e mai bine pentru Alethkar, renunţând la tron.

Regele încremeni. Se întoarse spre Kaladin, înnegurându-se.

— Nu întrece măsura, podarule. Pff! N-ar fi trebuit să vin niciodată aici.

— E şi părerea mea, zise Kaladin.

Întreaga lor discuţie i se părea dincolo de realitate. Elhokar se îndreptă spre uşă. Se opri în faţa ei, fără să-şi mai întoarcă privirea spre Kaladin.

— Când ai venit tu, au dispărut umbrele.

— Umbrele?

— Le vedeam în oglinzi şi în colţurile ochilor mei. Aş fi putut jura că le şi aud şoptind, însă tu le-ai înspăimântat. De-atunci nu le-am mai văzut. Ai ceva aparte. Nu încerca să negi.

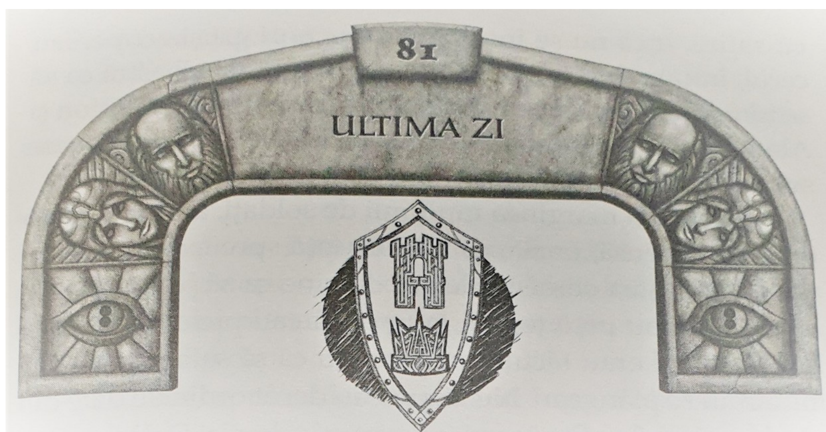
Regele se uită la el.

— Îmi pare rău pentru răul pe care ţi l-am pricinuit. Te-am privit luptând ca să-l ajuţi pe Adolin, apoi te-am văzut apărându-l pe Renarin... şi te-am invidiat. Erai acolo, un asemenea campion, atât de iubit. Şi pe mine mă detestă toată lumea. Ar fi trebuit să intru eu însumi în luptă, în schimb, când l-ai provocat pe Amaram, reacţia mea a fost exagerată. N-ai distrus tu planul nostru împotriva lui Sadeas. Eu am făcut-o. Dalinar a avut dreptate. Iarăşi. M-am săturat să tot aibă el dreptate şi eu să mă

înşel tot timpul. În aceste circumstanţe, nu mă surprinde că nu mă consideri un rege bun.

Elhokar deschise uşa şi plecă.

81
ULTIMA ZI

Nefăcuţii sunt o deviere, o intuire, o enigmă cu care s-ar putea să nu merite sa vă pierdeţi timpul. Nu vă puteţi împiedica să vă gândiţi la ei. Sunt fascinanţi. Mulţi sunt lipsiţi de raţiune. Aidoma sprenilor sentimentelor omeneşti, dar mult mai vătămători. Am convingerea că, totuşi, câţiva sunt în stare să gândească.

— Din Diagramă, Cartea celui de-al doilea sertar al mesei de lucru: paragraful 14

Urmat de Navani şi Shallan, Dalinar părăsi cortul cu paşi mari, ieşind într-o burniţă fină. Acolo nu era la fel de zgomotoasă ca în cort, de unde căderea stropilor pe pânză se auzea ca un răpăit de tobe.

Înaintaseră toată dimineaţa, ceea ce îi adusese chiar în inima platourilor sfărâmate. Ajunseseră aproape. Atât de aproape, încât se bucurau de întreaga atenţie a parshendilor.

Se întâmpla.

Un servitor le oferea câte o umbrelă tuturor celor care ieşeau din cort, însă Dalinar o refuză pe a lui cu o fluturare a mâinii. Dacă oamenii săi erau nevoiţi să stea în ploaie, avea să li se alăture. La sfârşitul zilei avea să fie oricum ud leoarcă.

Trecu printre soldaţi cu paşi mari, după podarii în haine de furtună care deschideau drumul, luminându-l cu lămpi cu safire. Încă nu se înnoptase, dar nori groşi acopereau cerul, întunecând

totul. Se folosea de lumina albastră ca să se identifice. Văzând că Dalinar refuzase umbrela, Roion şi Aladar ieşiră la rândul lor în ploaie. Sebarial, fireşte, rămase sub umbrela lui.

Ajunseră la marginea mulţimii de soldaţi, adunaţi într-o formaţie imensă, ovală, cu toţii cu faţa spre exterior. Dalinar îşi cunoştea oamenii destul de bine ca să le simtă neliniştea. Stăteau prea ţepeni, nu-şi clinteau picioarele, nu se întindeau. Şi erau tăcuţi, nu vorbeau ca să se amuze – nici măcar nu se plângeau. Nu se auzeau decât ordinele date din când în când de ofiţerii care aranjau rândurile. Dalinar văzu curând ce îi îngrijora.

Ochi roşii, strălucitori, pe platoul de alături.

Până arunci nu străluciseră. Fuseseră roşii, da, dar fără acele luciri nefireşti. În lumina palidă, trupurile parshendilor nu se distingeau, erau doar nişte umbre. Ochii stacojii pluteau aidoma Cicatricei lui Tain – ca sferele în întuneric, de o culoare mai intensă decât a oricărui rubin. Parshendii îşi împleteau adesea în bărbi fărâme de pietre preţioase, alcătuind diverse modele, dar acum acelea nu străluceau.

„Prea mult timp fără o mare furtună”, se gândi Dalinar. Până şi nestematele din sferele alethilor – cu multe faţete create prin şlefuire, ca să păstreze lumina cât mai mult – se înneguraseră aproape în totalitate în acel moment al Lăcrimării, doar cele mai mari ar fi putut să mai reziste cam o săptămână.

Intraseră în cea mai întunecată perioadă a anului. Răstimpul în care Lumina de Furtună nu strălucea.

— O, Atotputernicule! şopti Roion, uitându-se la ochii roşii. O, pe cele zece nume ale Zeului însuşi. La ce ne-ai adus, Dalinar?

— Nu poţi face nimic care s-ajute? întrebă Dalinar, cu voce scăzută, întorcându-se spre Shallan, care stătea lângă el, sub umbrelă, cu propriile gărzi în spate.

Palidă, ea clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Cavalerii Radianţi erau războinici, adăugă el foarte încet.

— Dacă erau, atunci eu mai am în faţă un drum foarte lung...

— Atunci du-te, îi spuse Dalinar. Imediat ce lupta lasă o cale liberă, găseşte acel portal către Urithiru, dacă există. Eşti unicul meu plan de rezervă, Luminăţie.

Ea dădu din cap.

— Dalinar, spuse Aladar, părând îngrozit şi urmărind cu privirea ochii roşii, care se aşezau în şiruri ordonate de cealaltă

parte a spărturii, fii sincer. Când ne-ai îndemnat să mărşăluim până aici, te-ai aşteptat să găseşti ororile astea?

— Da.

Era destul de adevărat. Nu avusese idee ce orori o să găsească, dar ştiuse că se apropie ceva.

— Şi ai venit oricum? întrebă Aladar. Ne-ai cărat pe tot drumul de-a lungul acestor câmpii blestemate, ne-ai adus să fim înconjuraţi de monştri, să fim măcelăriţi şi...

Dalinar îl înşfacă de pieptul hainei şi îl trase spre el. Mişcarea îl luă pe Aladar complet prin surprindere şi amuţi, făcând ochii mari.

— Ăia de-acolo sunt Pustiitori, şuieră Dalinar, cu ploaia scurgându-i-se pe faţă. S-au întors. Da, e adevărat. Iar noi, Aladar, noi avem prilejul să-i oprim. Nu ştiu dacă putem împiedica o altă Devastare, dar aş face orice – şi aici includ sacrificarea mea şi a acestei întregi armate – ca să apăr Alethkarul de creaturile alea. Ai înţeles?

Aladar dădu din cap, cu ochii holbaţi.

— Am sperat că pot ajunge aici înainte de a se întâmpla asta, continuă Dalinar, dar n-am izbutit. Prin urmare, acum vom lupta. Şi, dar-ar furtuna, vom nimici monştrii, îi vom opri, sperând că astfel vom împiedica răul să se răspândească, îl vom împiedica să-i cuprindă pe parshii din întreaga lume, aşa cum se temea nepoata mea. Dacă-i supravieţuieşti acestei zile, vei fi cunoscut drept unul dintre cei mai mari oameni ai generaţiei noastre.

Îl eliberă pe Aladar, care se trase înapoi împleticindu-se.

— Du-te la oamenii tăi, Aladar. Du-te să-i conduci. Fii un învingător.

Aladar se holbă la Dalinar cu gura căscată. Apoi luă poziţie de drepţi. Se pocni cu palma peste piept, în cel mai bine executat salut pe care-l văzuse Dalinar vreodată.

— Se va face, Luminlordul meu, spuse. Înalt Prinţ al Războiului.

Le dădu ordine răstite aghiotanţilor – printre care se număra Mintez, Înaltul Lord căruia îi încredinţa de obicei Cristalarmura sa în luptă – îşi duse mâna la sabia de pe şold şi se îndepărtă grăbit prin ploaie.

— Ha! exclamă Sebarial, de sub umbrela lui. Chiar e convins. Crede c-o să devină erou.

— Ştie c-am avut dreptate în privinţa unificării Alethkarului. E

un soldat destoinic. Aproape toţi Înalţii Prinţii sunt... sau au fost, la un moment dat.

— Păcat că, până la urmă, ai ajuns alături de noi doi şi nu de ei, spuse Sebarial, arătând cu capul către Roion, care urmărea schimbările de poziţie ale ochilor roşii.

Erau cu miile şi numărul lor creştea pe măsură ce li se alăturau alţi parshendi. Iscoadele raportau că se adună pe toate cele trei platouri din jurul celui mare, ocupat de alethi.

— Eu nu sunt bun de nimic în luptă, continuă Sebarial, iar arcaşii lui Roion vor pieri fără folos pe ploaia asta. În plus, el e laş.

— Nu e laş, îl contrazise Dalinar, punându-şi mâna pe braţul Înaltului Prinţ care era mai scund decât el. E prudent. Asta nu i-a fost de folos în încăierările pentru inimi nestemate, când oameni ca Sadeas au irosit vieţi în schimbul prestigiului, însă aici prudenţa e o însuşire pe care o consider mai de preţ decât nesăbuinţa.

Roion se întoarse spre Dalinar, clipind ca să nu-i intre ploaia în ochi.

— Toate astea se-ntâmplă cu adevărat?

— Da, răspunse Dalinar. Vreau să stai printre oamenii tăi, Roion. Ceea ce înfruntăm o să-i îngrozească, dar nu te va îngrozi pe tine. Eşti prudent, ţii totul sub control.

— Da, încuviinţă Roion. Da. O să... o să ne scoţi cu bine din asta, nu?

— Nu, eu nu, zise Dalinar.

Roion se încruntă.

— O să ne scoatem cu bine din asta împreună.

Roion dădu din cap şi nu protestă. Salută, ca şi Aladar, deşi cu mai puţină precizie, apoi se îndreptă către armata lui din flancul de nord, strigându-şi aghiotanţii ca să afle câţi oameni de rezervă avea.

— Blestem, spuse Sebarial, uitându-se în urma lui Roion. Blestem! Şi cu mine cum rămâne? Nu-mi primesc şi eu discursul încărcat de pasiune?

— Tu, ripostă Dalinar, te întorci în cortul de comandă şi nu stai în calea altora.

Sebarial râse.

— Bine. Asta pot s-o fac.

— Îl vreau pe Teleb la conducerea armatei tale, zise Dalinar.

Şi îi trimit atât pe Serugiadis cât şi pe Rust să i se alăture. Oamenii tăi vor lupta mai bine cu trei Cristalpurtători în frunte.

Cei trei îşi primiseră cristalele ca urmare a duelurilor câştigate de Adolin.

— O să ordon să i se supună toată lumea lui Teleb.

— Şi, Sebarial? adăugă Dalinar.

— Da?

— Dacă te simţi în stare, arde nişte rugăciuni. Nu ştiu dacă acolo, sus, ne mai ascultă cineva, dar nu pot face niciun rău.

Dalinar se întoarse spre marea de ochi roşii. De ce stăteau pur şi simplu acolo, privind?

Sebarial şovăi.

— Nu eşti la fel de încrezător cum te-ai arătat faţă de ceilalţi doi, eh?

Zâmbi, ca şi cum asta l-ar fi liniştit, apoi se îndepărtă agale. Ce individ straniu! Dalinar îi făcu semn unuia dintre aghiotanţii săi, care plecă să le transmită ordinele celor trei Cristalpurtători Kholin, luându-l mai întâi de la postul său de comandă pe Serugiadis – un tânăr înalt şi deşirat, a cărui soră fusese cândva curtată de Adolin –, apoi fugind să-i spună lui Teleb ce poruncise Dalinar.

Odată ce termină cu instrucţiunile, Dalinar se apropie de Navani.

— Trebuie să te ştiu în siguranţă în cortul de comandă. Atât de în siguranţă cât poate fi cineva acum.

— Atunci poţi pretinde că mă aflu acolo.

— Dar...

— Vrei ajutorul fabrialelor mele? întrebă Navani. Nu le pot instala de la distanţă, Dalinar.

El scrâşni din dinţi, dar ce-ar fi putut spune? Avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea obţine. Se uită din nou la ochii roşii.

— Poveştile istorisite lângă focurile de tabără prind viaţă, zise Pietroi, masivul podar mâncător de coarne.

Dalinar nu-l văzuse niciodată printre gărzile lui sau ale fiilor lui; îl considera un soi de intendent.

— Creaturile astea n-ar trebui să existe. De ce nu se clintesc?

— Nu ştiu, răspunse Dalinar. Trimite câţiva oameni de-ai tăi să-l aducă pe Rlain. Vreau să ştiu dacă ne poate lămuri.

În timp ce doi podari plecau în fugă, Înaltul Prinţ se întoarse

spre Navani.

— Adună-ţi condeierele, să-mi noteze cuvintele. Vreau să le vorbesc soldaţilor.

Peste câteva clipe, avu alături două femei, care tremurau sub umbrele, cu condeiele pregătite – gata să scrie discursul lui. Aveau să trimită alte femei printre oşteni, să li-l citească tuturor.

Dalinar se urcă în şaua lui Galant, ca să se afle ceva mai sus. Se întoarse către şirurile de soldaţi din apropiere.

— Da, strigă, acoperind răpăitul ploii, ăştia sunt Pustiitori. Da, o să ne luptăm cu ei. N-am idee ce pot face. N-am idee de ce s-au întors. Dar ne aflăm aici ca să-i oprim. Ştiu că sunteţi înspăimântaţi, dar aţi auzit de viziunile mele din timpul marilor furtuni. În taberele de război, ochi-luminoşii m-au luat în râs şi au nesocotit ceea ce am văzut, au crezut că sunt năluciri.

Întinse braţul într-o parte, arătând către marea de ochi roşii.

— Ei bine, aveţi acolo dovada că viziunile mele au înfăţişat adevărul! Acolo vedeţi ceea ce mi s-a spus că va veni!

Dalinar îşi linse buzele ude. În viaţa lui, ţinuse multe discursuri pe câmpul de luptă, dar nu mai spusese niciodată nimic asemănător cu ceea ce-i venea în minte acum.

— Am fost trimis de Atotputernicul însuşi ca să salvez acest pământ de o altă Devastare, strigă el. Am văzut de ce sunt în stare aceste creaturi; am trăit vieţi frânte de Pustiitori. Am văzut regate distruse, oameni nimiciţi, meşteşuguri uitate. Am văzut civilizaţia însăşi ajunsă în echilibru precar pe marginea prăpastiei. *O să împiedicăm toate astea!* Azi nu luptaţi pentru îmbogăţirea unui ochi-luminoşi şi nici măcar pentru onoarea regelui vostru. Azi luptaţi pentru binele tuturor oamenilor. Şi nu veţi lupta singuri! Aveţi încredere în ceea ce am văzut, aveţi încredere în spusele mele. Dacă aceste creaturi s-au întors, atunci trebuie să se fi întors şi forţele care le-au înfrânt odinioară. Înainte de a se încheia această zi, vom vedea miracole, oameni buni! Trebuie doar să fim destul de puternici ca să le merităm.

Privi marea de ochi plini de speranţă. Furtuni. Oare în jurul capului său erau gloriospreni, răsucindu-se în ploaie ca nişte sfere aurii? Condeierele terminară de scris scurta lui cuvântare, apoi începură să facă în grabă copii şi să le trimită prin curiere. Dalinar privi femeile plecând şi speră până la Palatele Împăcării că nu minţise pe toată lumea.

În întunecimea aceea şi înconjurate de duşmani, forţele lui păreau neînsemnate. Îşi auzi curând propriile cuvinte în depărtare, citite soldaţilor. Rămase în şa, cu Shallan lângă calul lui. Însă Navani se îndepărtă, să se ocupe de numeroasele ei invenţii.

Planul de luptă le cerea să mai aştepte puţin şi Dalinar era mulţumit s-o facă. Fiindcă aveau de traversat spărturi, era mult mai bine să fie atacaţi decât să atace. Poate că armatele care intrau în formaţie despărţindu-se aveau să-i încurajeze pe parshendi să-nceapă lupta venind pe platoul lui. Din fericire, pe ploaie nu se puteau folosi săgeţile. Corzile arcurilor nu rezistau la umezeală, aşa cum nu rezista nici cleiul animal din arcurile curbate ale parshendilor.

Parshendii începură să cânte.

Sunetul răbufni ca un muget neaşteptat, acoperind zgomotul ploii, făcându-i oamenii să tresară, să se tragă înapoi ca un val. Era un cântec pe care Dalinar nu-l auzise niciodată în timpul asalturilor platourilor. Mult mai sacadat, mai frenetic.

Se înălţa jur-împrejur, venind de pe toate cele trei platouri, se năpustea asupra alethilor din centru ca vâjâitul securilor azvârlite.

Dalinar se cutremură. Vântul îl izbi, mai puternic decât ar fi fost normal în timpul Lăcrimării. Rafala îi împroşcă obrazul cu stropi de ploaie. Frigul îi muşcă pielea.

— Luminlordul meu!

Dalinar se răsuci în şa şi văzu patru podari care se apropiau, însoţindu-l pe Rlain – încă îl mai ţinea sub pază tot timpul. Le făcu semn gărzilor sale de corp să-l lase să treacă pe podarul parshendi, care se apropie de calul lui în goană.

— Cântecul ăla! exclamă Rlain. Cântecul ăla.

— Ce e cu el?

— E moarte, şopti Rlain. Luminlordul meu, nu l-am mai auzit niciodată, dar e într-un ritm al distrugerii. Al puterii.

Dincolo de spărtură, parshendii începură să strălucească. Linii roşii minuscule le scânteiau de-a lungul braţelor, clipind şi pâlpâind ca fulgerele.

— Ce e asta? întrebă Shallan.

Dalinar îşi miji ochii şi peste el trecu o altă rafală de vânt.

— Trebuie să-i opreşti, spuse Rlain. Te rog. Chiar dacă pentru asta trebuie să-i ucizi. Nu-i lăsa să termine cântecul ăla.

Era ziua anunţată de numărătoarea inversă pe care-o scrisese pe pereţi fără să-şi dea seama. Ultima zi.

Dalinar se hotărî instinctiv. Ceru o mesageră şi una apăru în fugă – pupila lui Teshav, o fată de cincisprezece ani.

— Du-le ordinul meu, îi porunci. Mergi la Generalul Khal, care e în cortul de comandă, la lorzii batalioanelor, la fiul meu, la Teleb şi la ceilalţi Înalţi Prinţi. Schimbăm strategia.

— Luminlordul meu? întrebă fata. Care e schimbarea?

— Atacăm. Imediat!

Kaladin se opri la intrarea terenului de instrucţie pentru ochi-luminoşi, cu apa de ploaie scurgându-se de pe umbrela lui din pânză cerată, surprins de ceea ce vedea. Când se pregăteau pentru o furtună, ardenţii adunau nisipul cu mături şi lopeţi în şanţurile acoperite de la marginea terenului, ca să nu-l spulbere vântul.

Se aşteptase să vadă ceva similar şi pe timpul Lăcrimării. În schimb, lăsaseră nisipul afară, dar puseseră un zăgaz scurt, de lemn, de-a latul porţii. Astupa partea din faţă a terenului, astfel încât să se umple cu apă de ploaie, care se scurgea peste marginea stăvilarului, ca o cascadă în miniatură, ajungând pe drum.

Kaladin se uită la micul lac care umplea acum întreaga curte, apoi oftă, se aplecă, îşi dezlegă şireturile şi îşi scoase cizmele şi ciorapii. Când intră, apa îi înconjură pulpele.

Nisipul moale îi pleoscăia între degetele picioarelor. Cu ce scop făceau asta? Traversă terenul cu cârja sub braţ şi cu cizmele legate una de alta cu şireturile şi atârnate de umăr. Apa rece îi amorţi piciorul rănit, o senzaţie de altfel plăcută, deşi continua să-l doară la fiecare pas. Cele două săptămâni de tratament al rănii nu-i fuseseră de cine ştie ce folos. Probabil că încăpăţânarea cu care continua să meargă atât de mult nu-l ajuta deloc.

Îi fuseseră luate puterile; un soldat cu o asemenea rană avea, în mod normal, nevoie de câteva luni ca să se refacă. Fără Lumină de Furtună, nu putea decât să aibă răbdare să se vindece la fel ca toţi ceilalţi.

Se aşteptase să găsească locul de instrucţie la fel de pustiu ca restul taberei. Până şi pieţele erau relativ goale, fiindcă toată lumea prefera să rămână în casă în timpul Lăcrimării, însă acolo găsi ardenţi râzând şi vorbind, aşezaţi pe scaune sub arcadele care încadrau terenul. Coseau veste din piele pentru instrucţie, cu pocale de vin roşiatic pe mesele de lângă ei. Zona aceea se înălţa cu destul de mult deasupra pavajului curţii ca să rămână uscată.

Kaladin trecu pe lângă ei căutând cu privirea, dar nu-l văzu pe Zahel. Se uită chiar şi în odaia lui, însă era goală.

— Sus, podarule! îi strigă o ardentă.

Femeia cheală îi arătă scara din colţ, unde-şi trimitea el adesea oamenii să păzească acoperişul în timp ce se antrenau Adolin şi Renarin.

Kaladin îşi flutură mâna în semn de mulţumire, apoi şchiopătă într-acolo şi urcă treptele cu stângăcie. Se văzu nevoit să-şi închidă umbrela ca să poată trece. Ploaia îi căzu pe creştet când scoase capul prin deschiderea în dreptul căreia se termina scara. Acoperişul era făcut din ţigle fixate în crem întărit, şi Zahel era acolo, într-un hamac legat între doi stâlpi.

Kaladin se gândi că puteau fi paratrăsnete, ceea ce nu i se păru deloc lipsit de pericol. Deasupra hamacului atârna o prelată, aşa că Zahel rămânea aproape uscat.

Ardentul se legăna uşor, cu ochii închişi, ţinând în mâini o sticlă de honu tare, un soi de rachiu din lavis. Kaladin studie acoperişul, încercând să-şi dea seama dacă poate să traverseze ţiglele înclinate fără să se rostogolească şi să cadă, frângându-şi gâtul.

— Ai fost vreodată la Lacul Străveziu, podarule? întrebă Zahel.

— Nu. Dar unul dintre oamenii mei povesteşte despre el.

— Şi ce-ai auzit?

— Că e un ocean atât de puţin adânc, încât poţi merge prin el.

— E ridicol de puţin adânc, spuse Zahel. Ca un golf nesfârşit, unde apa e de numai câteva palme. Apă caldă. Vânturi blânde. Mi-aduce aminte de casă. Nu-i ca locul ăsta rece, umed, uitat de zei.

— Atunci de ce nu eşti acolo, în loc să fii aici?

— Fiindcă nu suport să mi se-aducă aminte de casă, idiotule.

Oh.

— Atunci de ce vorbim despre el?

— Fiindcă te-ai întrebat de ce ne-am făcut micul nostru Lac Străveziu acolo, jos.

— M-am întrebat?

— Bineînţeles. Băiat infernal. De-acum te cunosc destul de bine ca să ştiu ce întrebări te frământă. Nu gândeşti ca un suliţaş.

— Suliţaşii nu pot fi curioşi?

— Nu. Fiindcă altminteri fie sunt ucişi, fie sfârşesc prin a-i dovedi unui comandant ce deştepţi sunt. Apoi sunt puşi într-un loc unde fac ceva mai folositor.

Kaladin ridică din sprânceană, aşteptând mai multe explicaţii, în cele din urmă oftă şi întrebă:

— De ce-aţi blocat intrarea în curte?

— Tu de ce crezi?

— Eşti cu adevărat enervant, Zahel. Îţi dai seama?

— Sigur că da.

Ardentul sorbi din honu.

— Presupun, zise Kaladin, că aţi blocat partea din faţă a terenului de instrucţie ca să nu ia apa de ploaie nisipul.

— Excelentă deducţie, spuse Zahel. Ca vopseaua albastră proaspătă pe un perete.

— Indiferent ce-o însemna asta. Problema e că nu pricep de ce e necesar să ţineţi nisipul în curte. De ce nu-l daţi deoparte, ca în timpul marilor furtuni?

— Ştiai că ploile din timpul Lăcrimării nu depun crem? întrebă Zahel.

— Păi...

Ştia asta? Avea vreo importanţă?

— Şi e o treabă bună, continuă Zahel, altminteri ar astupa tabăra. Oricum, o astfel de ploaie e extraordinar de bună pentru spălat.

— Vrei să zici c-aţi transformat terenul de instrucţie într-o baie?

— Cu siguranţă.

— Vă spălaţi acolo?

— Noi nu, bineînţeles. Dar de spălat, spălam.

— Ce?

— Nisipul.

Kaladin se încruntă, apoi se uită într-o parte, la bazinul de jos.

— În fiecare zi, îl lămuri Zahel, ne ducem acolo şi-l agităm. Şi

nisipul se depune la loc, pe fund, dar toate mizeriile plutesc şi apa de ploaie se scurge în mici şuvoaie, cărându-le afară din tabără. Te-ai gândit vreodată că nisipul trebuie spălat?

— De fapt, nu.

— Ei bine, trebuie. După un an în care-l răscolesc picioarele împuţite ale podarilor şi cele tot atât de duhnitoare – dar mai rafinate – ale ochi-luminoşilor, după un an în care oameni ca mine îşi varsă pe el mâncarea sau în care animalele găsesc drumul într-acolo ca să-şi facă nevoile, nisipul trebuie curăţat.

— De ce vorbim despre asta?

— Pentru că e important, răspunse Zahel, sorbind iarăşi din băutură. Sau cam aşa ceva. Nu ştiu. Tu, puştiule, ai venit la mine, mi-ai întrerupt vacanţa, înseamnă că trebuie să m-asculţi trăncănind.

— Din partea ta e de aşteptat să spui ceva profund.

— Ţi-a scăpat că sunt în vacanţă?

Kaladin stătea în picioare, în ploaie.

— Ştii unde e Mucalitul Regelui?

— Nebunul ăla, Pulbere? Nu e aici, slavă cerului. De ce?

Kaladin simţea nevoia să discute cu cineva şi îşi petrecuse o bună parte a zilei căutându-l pe Cuget. Nu-l găsise, dar se simţise istovit şi cumpărase ciouba de la un vânzător ambulant singuratic.

Fusese gustoasă, totuşi nu avusese darul să-l binedispună.

Aşa că abandonase căutarea lui Cuget şi venise în schimb la Zahel. Ceea ce părea să fi fost o greşeală. Oftă şi se întoarse spre trepte.

— Ce voiai? strigă Zahel în urma lui.

Îşi întredeschisese un ochi şi se uita la el.

— Ai fost vreodată nevoit s-alegi unul dintre două lucruri la fel de dezgustătoare?

— Aleg în fiecare zi să continui să respir.

— Mă tem c-o să se-ntâmple ceva cumplit, spuse Kaladin. Îl pot împiedica, dar, dacă acel ceva cumplit chiar se va petrece, ar putea fi spre binele tuturor.

— Ah, spuse Zahel.

— Nu-mi dai niciun sfat?

— Alege ceea ce te-ajută să dormi mai uşor noaptea, zise bătrânul ardent, apoi îşi aranjă mai bine perna şi se lăsă pe spate. Asta-mi doresc eu să fi făcut.

Kaladin continuă să coboare. Odată ajuns jos, nu-şi deschise umbrela. Oricum era deja ud leoarcă. În schimb, căută prin rastelele de pe marginea terenului de instrucţie până când găsi o suliţă – una adevărată, nu de antrenament. Pe urmă îşi lăsă cârja jos şi ieşi şchiopătând afară, în apă.

Acolo intră într-o postură a suliţaşilor şi închise ochii. Ploaia cădea în jurul lui. Clipocea în apa din bazin, împroşca acoperişul, răpăia afară, pe străzi. Kaladin se simţea secătuit, de parcă sângele i-ar fi fost supt. Tristeţea îl îndemna să stea nemişcat.

În loc de asta, începu să danseze cu ploaia. Luă pe rând toate poziţiile şi toate loviturile, străduindu-se din răsputeri să evite să-şi lase greutatea pe piciorul rănit. Îşi căută liniştea şi ţelul în acele mişcări liniştitoare.

Nu găsi nici una, nici alta.

Nu izbutea să-şi găsească echilibrul şi piciorul lui ţipa.Ploaia nu-l acompania; doar îl enerva. Mai rău decât atât, nu bătea vântul. Aerul părea stătut.

Se împiedică de propriile picioare, învârti suliţa în jurul său, apoi o scăpă cu stângăcie. Arma zbură învârtindu-se şi căzu, împroşcând apa. Când o ridică, văzu că ardenţii îl priveau, cu expresii de nedumerire şi amuzament.

Încercă din nou. Lovituri simple de suliţă. Fără răsucirea armei, fără s-o facă pe grozavul. Pas, pas, lovitură.

Coada suliţei părea să nu-i stea bine între degete. Se dezechilibra. Furtuni. Venise acolo să găsească alinare, dar se umplea de tot mai multă ciudă pe măsură ce încerca să se antreneze.

În cât de mare măsură se datorase priceperea cu care mânuia suliţa puterilor lui? Fără ele nu era bun de nimic?

Scăpă din nou suliţa după ce încercă o simplă răsucire şi lovire, întinse mâna s-o ridice şi găsi un ploispren aşezat lângă ea, în apă, de unde se uita în sus, nepăsător.

Înşfacă arma cu un mârâit, apoi îşi înălţă privirea spre cer.

— O merită! urlă către nori.

Ploaia îl biciui cu stropii ei.

— Spune-mi un singur motiv pentru care n-o merită! zbieră Kaladin, fără să-i pese că-l aud ardenţii. Poate că nu e vina lui şi poate se străduieşte, dar eşuează oricum.

Tăcere.

— E corect să-ndepărtezi un braţ sau un picior rănit, şopti el.

Asta trebuie făcut. Ca să... ca să...

„Ca să rămâi în viaţă.”

De unde veniseră cuvintele?

„Trebuie să faci ce poţi ca să rămâi în viaţă, fiule. Transformă o povară într-un câştig ori de câte ori e cu putinţă.”

Moartea lui Tien.

Clipele acelea, acele clipe cumplite, în care îşi privise fratele murind fără să-l poată ajuta cu nimic. Propriul şef de pluton al lui Tien îşi sacrificase oamenii neinstruiţi în schimbul unui avantaj de moment.

Şeful plutonului vorbise cu Kaladin după încheierea luptei.

„Trebuie să faci ce poţi ca să rămâi în viaţă.”

Avea o logică deformată, oribilă.

Nu fusese vina lui Tien. El se străduise. Şi totuşi eşuase. Aşa că-l omorâseră.

Kaladin căzu în genunchi în apă.

— Atotputernicule, o, Atotputernicule. Regele...

Pentru Dalinar, regele însemna ceea ce Tien însemnase pentru el.

— Să atacăm? întrebă Adolin. Eşti sigură că asta a spus tata?

Arătând mizerabil în rochia ei despicată şi cu eşarfa de mesager, tânăra femeie care adusese vestea dădu din capul care-i lucea de ploaie.

— Trebuie să opriţi cântecul ăla, dacă se poate, Luminlordul meu. Tatăl vostru a spus că e important.

Adolin îşi privi batalioanele, aflate în flancul din sud. Imediat dincolo de ele, pe unul dintre cele trei platouri care înconjurau armata, parshendii cântau ceva oribil. Sânge Pur tropăi, fornăind.

— Nici mie nu-mi place, spuse Adolin, bătându-şi calul pe grumaz.

Cântecul îl nelinişte a. Ca şi dârele de lumină roşie de pe braţele şi palmele lor. Ce erau?

— Perei, îi ceru unuia dintre comandanţii săi de câmp, spune-le oamenilor să fie gata la semnal. O să atacăm trecând podurile către platoul din sud. Întâi infanteria grea, apoi suliţele scurte şi

suliţele lungi pregătite dacă suntem copleşiţi. Vreau oamenii pregătiţi să formeze blocuri compacte de cealaltă parte, până când suntem siguri că liniile parshendilor sunt gata să se rupă. Furtuni, aş vrea să fi avut arcaşi. Du-te!

Vestea se răspândi şi Adolin îl mână pe Sânge Pur lângă unul dintre poduri, care fuseseră deja instalate. Îl urmară podarii, care-i erau gărzi de corp în ziua aceea, Cikatrice şi Drehy.

— Voi doi o să staţi pe margine? îi întrebă Adolin, privind drept înainte. Căpitanului vostru nu-i place să intraţi în luptă împotriva parshendilor.

— În Infern cu asta! răspunse Drehy. O să luptăm, domnule. Oricum, ăştia nu sunt parshendi. Nu mai sunt.

— Bun răspuns. Vor înainta imediat ce-o să-i atacăm. Trebuie să apărăm podul pentru restul armatei noastre, încercaţi să ţineţi pasul cu mine, dacă puteţi.

Se uită peste umăr, aşteptând. Aşteptă până când...

O nestemată albastră imensă se înălţă în aer, ridicată în vârful unui stâlp înalt din depărtare, de lângă cortul de comandă.

— Înainte!

Adolin îl îmboldi pe Sânge Pur, traversă podul cu zgomot de tunet şi împroşcă apa dintr-o băltoacă din partea cealaltă. Ploisprenii pâlpâiră. Cei doi podari ai săi îl urmau în galop. În spatele lor, infanteria grea, cu armuri groase, ciocane şi securi – perfecte pentru spargerea carapacelor parshendilor – atacă, dezlănţuindu-se.

Grosul parshendilor îşi continuă cântecul. Un grup mai mic, poate de vreo două mii de soldaţi, se desprinse şi veni să taie calea lui Adolin. Prinţul mârâi, se aplecă în şa şi Cristalsabia îi apăru în mână. Dacă ei...

O străfulgerare de lumină.

Lumea se clătină şi Adolin se trezi alunecând pe jos, cu Cristalarmura scrâşnindu-i, frecată de pietre. Armura absorbi lovitura în momentul căderii, dar nu putu face nimic împotriva şocului lui Adolin. Lumea se învârti şi un jet de apă năvăli prin deschizăturile coifului, trecându-i peste faţă.

Când se opri, prinţul se trase înapoi şi se ridică în picioare. Se împletici, armura îi zăngănea şi lovea cu mâinile în jur, în caz că s-ar fi apropiat vreun parshendi. Clipi ca să scape de apa din ochi, apoi, orientându-se, observă o schimbare a peisajului din

faţa sa. Alb în mijlocul nuanţelor de cafeniu şi cenuşiu. Ce era aia...?

Clipi din nou şi izbuti în sfârşit să-şi limpezească vederea pe de-a-ntregul. Albul era un cal căzut la pământ.

Scoase un ţipăt fără cuvinte, un sunet care-i reverberă în coif. Nu luă în seamă strigătele soldaţilor, răpăitul ploii, un neaşteptat şi nefiresc trosnet de lângă el. Alergă spre trupul căzut. Sânge Pur.

— Nu, nu, nu, spuse, lăsându-se să cadă în genunchi lângă cal.

Animalul avea o arsură stranie, ramificată, pe blana lui albă, de-a lungul unei părţi laterale a trupului. Lată, zigzagată. Ochii lui negri, deschişi în ploaie, nu clipeau.

Adolin îşi ridică mâinile, dintr-odată şovăind, fără să atingă calul.

Un tânăr pe un teren nefamiliar.

Mai tulburat atunci decât în timpul duelului prin care îşi câştigase Sabia.

Ţipete. Un alt trosnet în aer, ascuţit, aproape.

„Ei îşi aleg călăreţul, fiule. Suntem obsedaţi de cristale, dar orice om – curajos sau laş – se poate lega de o Sabie. Aici, pe câmpul ăsta, nu e aşa. Aici, numai cei care-o merită câştigă...”

Mişcă-te.

O să jeleşti mai târziu.

Mişcă-te!

Adolin urlă, sărind în picioare, şi trecu în goană pe lângă cei doi podari care, cu suliţele în mâini, stătuseră, neliniştiţi, să-l păzească, îşi chemă Sabia în timp ce alerga spre lupta din faţa lui. Trecuseră doar câteva clipe, dar liniile alethilor se rupeau deja. O parte dintre infanterişti înaintau în grupuri, pe când alţii se ghemuiseră, uluiţi şi derutaţi.

O altă străfulgerare, însoţită de un trosnet în aer. Fulgere. Fulgere roşii. Veneau dinspre grupurile de parshendi şi dispăreau cât ai clipi. Dar în faţa ochilor zăbovea o imagine luminoasă – strălucitoare, bifurcată – împiedicându-l pentru scurt timp pe Adolin să vadă orice altceva.

În faţa lui, oamenii cădeau, prăjiţi în propriile armuri. Adolin atacă, urlând către soldaţii săi să nu-şi rupă rândurile.

Se auziră mai multe trosnete, însă loviturile nu păreau bine ţintite. Lumina străfulgera uneori în direcţia opusă sau trasa

dâre stranii, şi doar foarte rar se îndrepta direct spre alethi. Din fugă, zări un fulger pornind dinspre o pereche de parshendi, dar arcuindu-se imediat către pământ.

Cei doi se uitară în jos, nedumeriţi. Fulgerul părea să fie... ei bine, la fel ca fulgerele de pe cer, nu se îndrepta într-o direcţie predictibilă.

— Atacaţi-i, cremlingilor! strigă Adolin, alergând prin mijlocul soldaţilor, înapoi în formaţie! E ca şi cum aţi înainta către arcaşi! Nu vă pierdeţi capul! Strângeţi rândurile! Dacă ne răzleţim, suntem morţi!

Nu-şi putea da seama în ce măsură îl auziseră, dar apariţia lui urlând şi năpustindu-se asupra parshendilor îi îmbărbăta totuşi. Vocile ofiţerilor se înălţară, dând ordine, şi oamenii se regrupară.

Un fulger veni drept spre Adolin.

Zgomotul depăşea orice imaginaţie, ca şi lumina. Se opri, orbit. Când totul se linişti, descoperi că e nevătămat. Se uită în jos, la propria armură, care vibra uşor – un zumzet pe care-l simţea pe piele, ciudat de liniştitor. În apropiere, o altă răbufnire luminoasă porni dintr-un mic grup de parshendi, dar nu-l orbi. Prin coiful lui – care, dinspre interior, era întotdeauna doar parţial translucid – trecu o dâră întunecată, în zigzag, suprapunându-se perfect peste fulger.

Adolin rânji cu dinţi încleştaţi, cuprins de-o satisfacţie nebună când se împinse printre parshendi, rotindu-şi Sabia la înălţimea gâturilor lor. După cum spuneau istorisirile din vechime, armura lui fusese creată special pentru lupta cu astfel de monştri.

Deşi acei soldaţi parshendi erau mai lucioşi şi cu o înfăţişare mult mai feroce decât cei cu care se luptase până atunci, ochii le arseră cu aceeaşi uşurinţă. Pe urmă căzură morţi şi din pieptul fiecăruia ieşi şerpuind ceva – un spren mic, roşu, ca un fulger minuscul, care se înălţă iute în aer şi dispăru.

— Pot fi ucişi! strigă un soldat. Pot muri!

Alţii repetară strigătul, care trecu de-a lungul liniilor. Clară pentru toată lumea, revelaţia îmbărbăta oamenii, şi se năpustiră înainte. Pot muri!

Shallan desena. Cu disperare.

O hartă conturată cu cerneală. Fiecare linie extrem de precisă. Foaia imensă, creată la cererea ei, acoperea o planşetă mare, pusă pe podea. Era cel mai mare desen pe care-l făcuse vreodată; îl completase, porţiune cu porţiune, pe măsură ce înaintaseră.

Asculta, cu o jumătate de ureche, spusele celorlalte erudite din cort. Erau o abatere a atenţiei, însă una importantă.

O altă linie, ondulându-se de o parte şi de alta, formând un platou îngust. O copie a celui pe care-l mai desenase în alte şapte locuri de pe hartă. Câmpiile alcătuiau un model radial, din patru părţi, oglindit faţă de centru în fiecare cvadrant, aşa că tot ce desena într-unul dintre acestea putea să repete în celelalte, oglindindu-l aşa cum trebuia. Partea dinspre est era erodată, da, prin urmare, în zona aceea, harta ei nu era exactă – dar, pentru coerenţă, trebuia s-o deseneze în totalitate.

Ca să poată vedea întregul model.

— Raport de iscoadă, spuse o mesageră, dând buzna în cort, urmată de o pală de vânt umed.

Un vânt neaşteptat..., aproape ca acela dinaintea unei mari furtuni.

— Care e raportul? întrebă Inadara.

Femeia severă era considerată o mare erudită. Îi amintea lui Shallan de ardenţii tatălui ei. În colţul încăperii stătea prinţul Renarin, în Cristalarmură, cu braţele încrucişate. Avea ordin să le apere dacă parshendii ar fi încercat să pătrundă pe platoul de comandă.

— Platoul mare, din centru, e exact aşa cum ni l-a descris parshendiul, spuse iscoada, cu răsuflarea tăiată. Nu ne desparte de el decât un singur platou, către est.

Lyn era o femeie voinică, cu părul lung, negru, şi cu ochii pătrunzători.

— E evident locuit, deşi s-ar părea că acum nu e nimeni acolo.

— Şi platourile din jurul lui? întrebă Inadara.

— Pe alea le cercetează Shim şi Felt, răspunse Lyn. Felt trebuie să se întoarcă în curând. Eu pot să vă fac un desen schiţat cu ceea ce am văzut din platoul din centru.

— Fă-l, îi ceru Inadara. Trebuie să găsim acea poartă a Jurământului.

Shallan şterse de pe hartă un strop de apă rătăcit – căzut de

pe haina lui Lyn –, apoi continuă să deseneze. Drumul armatei dinspre taberele de război către interior îi îngăduise să extrapoleze şi să deseneze opt lanţuri de platouri, începând cu câte două – oglindite – pe fiecare din cele patru „laturi” ale Câmpiilor şi mergând către interior.

Aproape că terminase şi ultimul dintre cele opt braţe întinse către centru. Fiind atât de aproape de final, rapoartele primite mai devreme de la cercetaşi – şi ceea ce văzuse ea însăşi – îi permiseseră să completeze totul în jurul centrului. Explicaţiile lui Rlain o ajutaseră, dar el nu putuse să deseneze platourile din mijloc. Nu dăduse niciodată atenţie formei lor, iar Shallan avea nevoie de precizie.

Din fericire, rapoartele primite cu puţin înainte fuseseră aproape suficiente. Nu-i trebuia mai mult. Aproape că terminase.

— Ce părere ai? întrebă Lyn.

— Arată-i Luminoasei Shallan.

Inadara vorbise ca şi cum ar fi fost nemulţumită, dar asta părea să fie starea ei de spirit obişnuită.

Shallan aruncă o privire grăbită către harta schiţată de Lyn, apoi dădu din cap şi se întoarse la desenul ei. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut vedea cu ochii ei platoul din mijloc, însă colţul desenat de femeia aceea o ajută să-şi facă o idee.

— N-ai de gând să spui nimic? întrebă Inadara.

— Încă n-am terminat, răspunse Shallan, înmuindu-şi tocul în cerneală.

— Înaltul Prinţ însuşi ne-a ordonat să găsim Poarta Jurământului.

— O s-o găsesc.

Afară bubui ceva, ca un trăsnet îndepărtat.

— Mmm... spuse Model. Rău. Foarte rău.

Inadara îi aruncă o privire şi el se ondulă pe podea, lângă Shallan.

— Nu-mi place treaba asta. Sprenii n-ar trebui să vorbească. Ar putea fi unul dintre ei, un Pustiitor.

— Nu sunt Pustiuspren, zise Model.

— Luminoasă Shallan...

— Nu e Pustiuspren, zise ea absentă.

— Ar trebui să-l studiem, spuse Inadara. De când zici că te urmăreşte?

Pe podea răsunară paşi grei când se apropie Renarin. Shallan ar fi preferat să-l păstreze pe Model secret, dar, imediat ce se înteţise vântul, el începuse să zumzăie zgomotos. Dezvăluirea existenţei lui nu mai putea fi evitată, odată ce atrăsese atenţia eruditelor. Renarin se apleca. Părea fascinat de Model.

Nu era singurul.

— Probabil e amestecat în toată treaba asta, zise Inadara. N-ar trebui să-mi respingi teoria cu atâta grabă, încă mai cred că ar putea avea legătură cu Pustiitorii.

— Nu ştii nimic despre Modele, babo? întrebă Model furios.

Când învăţase cum să se-nfurie?

— Pustiitorii n-au niciun fel de model, în plus, am citit ce spune despre ei tradiţia voastră. Vorbeşte despre braţe în formă de fus, ca oasele, şi de feţe oribile. Mă gândesc că, dacă vrei să găseşti unul, oglinda ar putea fi un loc potrivit ca să-ţi începi căutările.

Inadara se trase înapoi. Pe urmă se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi se duse să discute cu Luminoasa Velat şi cu ardentul Isasik despre interpretările date de ei hărţii lui Shallan.

Shallan continuă să deseneze zâmbind.

— Inteligentă replică.

— Mă străduiesc să învăţ, răspunse Model. Mai ales insultele le vor fi de mare folos semenilor mei, pentru că sunt adevăruri şi minciuni combinate într-un mod foarte interesant.

De-afară continuară să se audă pocnete.

— Ce e asta? întrebă ea, încet, terminând un alt platou.

— Furtunospreni, răspunse Model. Sunt o varietate de Pustiuspreni. Nu e bine. Simt că se pune la cale ceva foarte periculos. Desenează mai repede.

— Poarta Jurământului trebuie să fie undeva, pe platoul central, spuse Inadara către grupul ei de erudiţi.

— N-o să izbutim nicidecum să căutăm pe tot platoul la timp, zise unul dintre ardenţi, un bărbat care părea să-şi scoată întruna ochelarii şi să-i tot şteargă, apoi şi-i puse la loc, pe nas. Platoul ăla e, de departe, cel mai mare de care-am dat pe Câmpii.

Era într-adevăr o problemă. Cum să găsească Poarta Jurământului? Putea fi oriunde. „Nu”, se gândi Shallan, desenând cu mişcări precise, „hărţile vechi plasează ceea ce credea Jasnah că e Poarta Jurământului la sud-vest de centrul

oraşului”. Din nefericire, încă n-avea o scală de referinţă. Oraşul era prea vechi şi toate hărţile erau copii ale copiilor ale copiilor, sau fuseseră refăcute după descrieri. Între timp, ajunsese să fie sigură că Tronul Furtunii nu ocupase în întregime Câmpiile Sfărâmate – oraşul nu fusese nicidecum de o asemenea imensitate. Structurile de soiul taberelor de război fuseseră anexe sau oraşe-satelit.

Numai că asta nu era decât o deducţie. Avea nevoie de ceva concret. De un indiciu.

Clapele cortului se deschiseră iarăşi. Afară se făcuse frig. Oare ploaia se înteţise?

— Blestem! înjură noul venit, un bărbat slab, în uniformă de iscoadă. Aţi văzut ce se petrece afară? De ce ne-am împărţit pe platouri? Planul nu era să luptăm în defensivă?

— Raportul tău? întrebă Inadara.

— Daţi-mi un prosop şi o foaie de hârtie, spuse el. Am ocolit partea din sud a platoului central. O să desenez exact ce-am văzut... dar, blestem! Parshendii aruncă fulgere, Luminăţie. Le azvârle. E o nebunie. Cum ne putem lupta cu aşa ceva?

Shallan termină de desenat ultimul platou. Se aşeză pe călcâie, lăsând condeiul jos. Câmpiile Sfărâmate, desenate aproape în întregime. Dar ce făcea? Care era logica?

— O să organizăm o expediţie pe platoul central, spuse Inadara. Luminlord Renarin, o s-avem nevoie de protecţia ta. Poate că-n oraşul parshendilor o să găsim bătrânii sau lucrătorii, şi i-am putea apăra, aşa cum ne-a dat instrucţiuni Luminlordul Dalinar. Poate că ei ştiu de Poarta Jurământului. Dacă nu, putem intra în clădiri, să căutăm indicii.

„Prea lent”, se gândi Shallan.

Noul sosit se apropie de harta ei uriaşă. Se plecă, studiind-o în timp ce se ştergea cu un prosop. Shallan îi aruncă o privire aspră. Dacă picura apă pe desen, după tot ce făcuse ea...

— Aici e greşit, spuse el.

Greşit? Tabloul ei? Bineînţeles că nu era greşit.

— Unde? întrebă istovită.

— Platoul de acolo, spuse bărbatul, arătând cu degetul. Nu e lunguieţ şi îngust, cum l-ai desenat. E un cerc perfect, cu goluri mari între el şi platourile din estul şi vestul său.

— E puţin probabil, zise Shallan. Dacă ar fi aşa... Se opri şi miji ochii.

Dacă era aşa, nu se potrivea cu modelul.

— Bine, atunci găseşte un pluton de soldaţi pentru Luminoasa Shallan şi fă ce-ţi cere ea! spuse Dalinar, întorcându-se şi ridicându-şi braţul contra vântului.

Renarin dădu din cap. Din fericire, fusese de acord să-şi pună Armura pe timpul luptei, în loc să rămână cu Podul Patru. În zilele acelea, Dalinar aproape că nu-l înţelegea pe flăcău... „Furtuni.” În afară de fiul lui, Dalinar nu întâlnise niciodată un bărbat care să pară stângaci în Cristalarmură. Valul de ploaie purtată de vânt trecu. Lumina lămpilor albastre se reflecta în Armura udă a lui Renarin.

— Du-te, îi spuse Dalinar. Apără-le pe erudite pe toată durata misiunii lor.

— Nu... începu Renarin. Tată, nu ştiu...

— N-a fost o rugăminte, Renarin! strigă Dalinar. Fă ce ţi se spune sau dă afurisita aia de Armură cuiva care execută ordinele.

Renarin se retrase împleticindu-se, apoi salută cu un pocnet metalic. Dalinar arătă spre Gaval, care dădea porunci răstite, adunând un pluton de soldaţi. Renarin îl urmă pe Gaval, iar cei doi se îndepărtară.

Părinte al Furtunii. Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Curând aveau să aibă nevoie de fabrialele lui Navani. Vântul sufla în rafale, purtând ploaia mult prea puternică pentru Lăcrimare.

— Trebuie să-ntrerupem cântecul ăla! strigă Dalinar înaintând contra ploii către marginea platoului, urmat de ofiţeri şi mesagere, printre care se aflau Rlain şi mai mulţi oameni de la Podul Patru.

— Parshule. Ce fac acolo, pregătesc o furtună?

— Cred că da, Luminlord Dalinar!

De partea cealaltă a spărturii, armata lui Aladar lupta cu disperare împotriva parshendilor. Fulgerele roşii veneau în rafale, dar, după cum spuneau rapoartele, parshendii nu ştiau să le controleze. Puteau fi extrem de periculoase pentru cei aflaţi foarte aproape, însă nu erau o armă cumplită, cum

păruseră la început.

Din nefericire, în lupta directă, acei noi parshendi erau cu totul altceva. Un grup se apropie pe furiş de spărtură, unde trecu printr-un pluton de suliţaşi ca o creastă-albă printr-un pâlc de ferigi. Luptau cu o ferocitate mai presus de orice se dovediseră vreodată parshendii în stare în timpul asalturilor platourilor, şi armele lor erau legate de străfulgerările roşii.

Era greu să stai să priveşti, dar locul lui Dalinar nu era printre luptători. Nu în ziua aceea.

— Flancul din est al lui Aladar are nevoie de întăriri, spuse. Ce avem?

— Rezervele de infanterie uşoară, răspunse generalul Khal, purtându-şi doar uniforma, pentru că fiul său îi purta cristalele, luptând alături de armata lui Roion. Cincisprezece divizii de suliţaşi din armata lui Sebarial. Însă acelea ar trebui să-l sprijine pe Luminlordul Adolin...

— O să supravieţuiască şi fără ele. Adu-i pe oamenii ăia aici şi ai grijă s-ajungă întăririle la Aladar. Spune-i să treacă printre parshendii din spate, să-i atace cu orice preţ pe cei care cântă. Cum stă Navani?

— Are totul pregătit, Luminlordul meu, răspunse o mesageră. Vrea să ştie de unde ar trebui să-nceapă.

— Din flancul lui Roion, răspunse Dalinar fără să stea pe gânduri.

Simţea că acolo îi pândea un dezastru. Discursurile erau bune şi frumoase, dar, chiar şi cu fiul lui Khal luptând acolo, oamenii lui Roion erau cei mai slabi pe care-i avea. Teleb îi sprijinea cu o parte din oştenii lui Sebarial, care erau surprinzător de buni. Sebarial însuşi nu era practic de niciun folos în luptă, dar ştia cum să ia în slujba lui oamenii potriviţi – ceea ce fusese întotdeauna geniul său. Probabil îşi închipuia că Dalinar nu ştie asta.

Până în acel moment, ţinuse o mare parte a trupelor lui Sebarial în rezervă. Cu ei pe câmpul de bătaie, şi-ar fi angajat în luptă toţi soldaţii, aproape până la ultimul.

Dalinar se întoarse la cortul de comandă, trecând pe lângă Shallan, Inadara, câţiva podari şi un pluton de soldaţi – printre care şi Renarin –, care traversau platoul cu paşi iuţi ca să-şi îndeplinească misiunea. Erau nevoiţi să ocolească traversând platoul din sud, pe lângă luptători, ca s-ajungă unde se duceau.

Kelek să le grăbească paşii.

Dalinar însuşi înainta cu greu prin ploaie, ud până la piele, citind mersul luptei după ceea ce vedea pe flancuri. Forţele lui aveau avantajul numeric, cum se aşteptase. Dar fulgerele alea roşii, vântul... Parshendii se mişcau cu uşurinţă prin întuneric şi printre rafalele de vânt, pe când oamenii alunecau, îşi mijeau ochii şi ploaia îi biciuia.

Cu toate astea, alethii rezistau. Problema era că luptau doar cu o jumătate dintre parshendi. Dacă intra în luptă şi cealaltă jumătate, soldaţii lui ar fi fost în mare pericol – însă parshendii nu atacau, aşa că probabil considerau că e foarte important să cânte. Vedeau că vântul creat de ei era mult mai vătămător şi mult mai ucigător pentru oameni decât o simplă intrare în luptă.

Asta îl îngrozea. Ceea ce urma avea să fie mai rău.

— Îmi pare rău că trebuie să mori astfel.

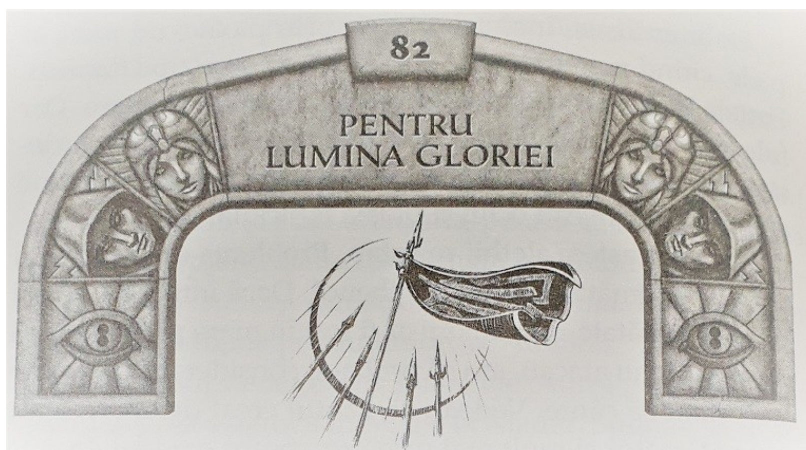
Dalinar încremeni. Ploaia se revărsa. Scrută cu privirea la mulţimea de mesagere, aghiotanţi şi ofiţeri care îl însoţeau.

— Cine-a vorbit?

Se uitară cu toţii unii la alţii. O clipă... Recunoscuse vocea, nu? Îi era familiară. Da. O auzise de multe ori, în viziunile lui.

Era a Atotputernicului.

82
PENTRU LUMINA GLORIEI

Există unul pe care-l veţi urmări. Deşi cu toţii au o oarecare relevanţă pentru previziuni, Moelach se număra printre cei mai puternici din acest punct de vedere. Atingerea lui se prelinge în sufletul care se desparte de trup, dând naştere unor manifestări provocate de scânteia morţii însăşi. Dar nu, aceasta e o distragere a atenţiei. Un ocol. Regalitate. Trebuie să discutăm despre natura regalităţii.

— Din Diagramă, Cartea celui de-al doilea sertar al mesei de lucru: paragraful 15

Kaladin şchiopăta urcând pe serpentinele care duceau către palat. Piciorul lui era o masă de noduri dureroase. Fiind cât pe ce să cadă când ajunse în dreptul uşilor, se izbi de ele şi rămase aşa, sprijinit, gâfâind, cu cârja sub braţ şi cu suliţa în cealaltă mână. De parcă ar fi putut face ceva cu ea.

„Trebuie... s-ajung... la rege...”

Cum putea să-l scoată pe Elhokar de-acolo? Probabil că Moash stătea de pază. Furtuni. Asasinatul se putea petrece în orice zi... În orice oră. Dalinar ajunsese cu siguranţă destul de departe de taberele de război.

Mergi. Mai. Departe.

Pătrunse în holul de la intrare împleticindu-se. Niciun străjer la uşi. Semn rău. Ar fi trebuit să dea alarma? În tabără nu erau soldaţi care să-l ajute şi, dacă ar fi intrat în palat în forţă, Graves

şi oamenii săi şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă. Singur, Kaladin ar fi putut ajunge la rege. În cel mai bun caz, spera că-l poate duce pe Elhokar undeva fără zarvă.

„Neghiobule”, îşi spuse în sinea lui. „Te răzgândeşti acum? După tot ce s-a-ntâmplat? Ce faci?”

Însă, dar-ar furtuna... regele se străduia. Se străduia cu adevărat. Era arogant, poate şi incapabil, dar se străduia. Era sincer.

Kaladin se opri, istovit, şi se sprijini de perete. Durerea îi urla în picior. N-ar fi trebuit să-i fie mai uşor? Acum, după ce se hotărâse, n-ar fi trebuit să fie mai concentrat, mai încrezător în sine, mai energic? Nu simţea nimic din toate astea. Se simţea stors de puteri, confuz şi nesigur.

Se sili să înainteze. Mergi mai departe. Să dea Atotputernicul să nu fi venit prea târziu.

Acum începuse să se roage din nou?

Îşi găsi drumul pe coridoarele întunecoase. N-ar fi trebuit să fie mai multă lumină? Cu o oarecare greutate, ajunse în faţa camerelor regelui de la ultimul etaj, vecine cu sala de întruniri şi cu balconul ei. Uşa era păzită de doi oameni în uniforma Podului Patru, dar nu-l recunoscu pe niciunul. Nu erau de la Podul Patru – nu erau nici măcar din fosta Gardă a Regelui. Furtuni.

Kaladin şontâcăi către ei, ştiind că e o apariţie ieşită din comun, ud leoarcă şi târându-şi un picior care – observă el – lăsa în urmă o dâră de sânge. I se rupseseră cusăturile rănii.

— Stai, spuse unul dintre bărbaţi.

Avea bărbia atât de despicată, încât ai fi zis că, în pruncie, a fost pocnit c-o secure peste faţă. Îl măsură pe Kaladin cu privirea de sus până jos.

— Eşti cel căruia i se spune Binecuvântat de Furtună.

— Iar voi sunteţi oamenii lui Graves.

Cei doi se uitară unul la altul.

— E-n ordine, zise Kaladin. Sunt de partea voastră. Moash e aici?

— Acum nu, răspunse soldatul. Doarme. E o zi importantă.

„N-am ajuns prea târziu”, se gândi Kaladin. Norocul ţinea cu el.

— Vreau să iau parte la ceea ce faceţi.

— E totul pus la punct, podarule, spuse străjerul. Întoarce-te în baraca ta şi poartă-te ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic.

Kaladin se aplecă spre el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva în şoaptă. Se aplecă şi soldatul.

Kaladin lăsă cârja să-i cadă şi-l izbi cu suliţa între picioare. Pe urmă se întoarse brusc, răsucindu-se pe piciorul teafăr şi târându-şi-l pe celălalt, şi îşi repezi suliţa spre al doilea străjer. Acesta o ridică pe a lui ca să pareze şi încercă să dea alarma:

— La arme! La...

Kaladin se izbi de el, azvârlindu-i suliţa. O lăsă pe a lui din mână, îl înşfacă pe străjer de gât cu degete amorţite şi umede şi-l pocni cu capul de perete. Apoi se răsuci iarăşi şi se lăsă în jos, lovindu-l pe Bărbie-despicată cu cotul în cap şi trântindu-l la podea.

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi. Ameţit după efortul brusc, Kaladin se sprijini din nou de uşă. Lumea se învârtea. Măcar ştia că poate să lupte şi fără Lumină de Furtună.

Se trezi râzând, deşi râsul îi deveni tuse. Chiar îi atacase pe străjerii ăia? Acum intrase în joc. Furtuni, nici măcar nu ştia de ce-o face. Sinceritatea regelui era unul dintre motive, dar nu cel cu adevărat important, nu în adâncul sufletului său. Ştia că asta trebuie să facă, totuşi de ce? Gândul că regele avea să fie ucis fără nicio justificare întemeiată îl îngreţoşa. Îi amintea ceea ce păţise Tien.

Dar nici asta nu acoperea întregul motiv. Furtuni, n-avea niciun sens, nici măcar pentru el însuşi.

Niciun străjer nu mai mişca, în afară de câteva tresăriri.

Kaladin tuşi şi iar tuşi, gâfâind ca să-şi recapete răsuflarea. Nu era timp pentru slăbiciune. Întinse o mână ca o gheară şi răsuci mânerul uşii, silind-o să se deschidă. Intră pe jumătate căzând, apoi se ridică împleticindu-se.

— Maiestate? strigă, proptindu-se în suliţă şi târându-şi piciorul rănit.

Ajunse în spatele unei canapele şi se prinse de ea ca să poată sta drept. Unde era...?

Regele zăcea pe canapea, neclintit.

Adolin îşi roti larg braţul, rămânând într-o Postură a Vântului perfectă, şi vârful Sabiei împrăştie stropi fini de apă când reteză

gâtul unui soldat parshendi. Un fulger roşu, strălucitor, răbufni din leş cu un trosnet, unindu-l cu pământul în clipa morţii. Alethii din apropiere aveau mare grijă să nu calce în bălţile de lângă cadavru. Învăţaseră la modul dureros că acele fulgere stranii puteau ucide foarte repede prin mijlocirea apei.

Înălţându-şi Sabia şi năpustindu-se, Adolin conduse atacul împotriva celui mai apropiat grup de parshendi. Blestemată furtuna aia şi vânturile care o aduseseră! Din fericire, întunericul fusese cumva respins când Navani trimisese fabriale care scăldau câmpul de luptă într-o lumină albă extraordinar de uniformă.

Adolin şi grupul lui se ciocniră din nou cu parshendii. Însă, imediat ce ajunse între duşmani, simţi ceva trăgându-l de braţul stâng. Un laţ de frânghie? Se trase înapoi. Nicio funie nu putea ţine pe loc o Cristalarmură. Mârâi şi smuci laţul din mâinile celor care-l ţineau. Pe urmă zvâcni când un altul îi înconjură gâtul, trăgându-l înapoi.

Scoase un strigăt, se răsuci şi-şi trecu Sabia prin funie, retezând-o. Alte trei laţuri se avântară spre el din beznă; parshendii trimiseseră o întreagă echipă. Adolin începu să lovească apărându-se, aşa cum îl învăţase Zahel să reziste unui atac cu funii. Probabil întinseseră altele pe pământ, în faţa lui, aşteptându-se să-i atace... Da, erau acolo.

Adolin se retrase, retezând frânghiile care-l prinseseră. Din nefericire, oamenii lui depindeau de el ca să poată sparge frontul parshendilor. Fiindcă el dădea înapoi, duşmanul atacă liniile alethi în forţă. Ca de obicei, parshendii nu foloseau formaţiile de luptă tradiţionale, ci atacau în grupuri sau perechi. Şi erau înspăimântător de eficienţi pe acel câmp de luptă haotic, scăldat de ploaie, cu fulgere şi rafale de vânt.

Perei, comandantul de câmp, însărcinat să stea în apropierea luminilor, ordonă retragerea flancului lui Adolin. Prinţul slobozi un şir de înjurături, tăind o ultimă funie şi păşind cu spatele, cu Sabia scoasă, în caz că l-ar fi urmărit parshendii.

Nu-l urmăreau, însă două siluete îl umbriră când li se alătură soldaţilor în retragere.

— Încă în viaţă, podari? întrebă el.

— Încă în viaţă, răspunse Cikatrice.

— Ai nişte laţuri de funie atârnate de tine, domnule, spuse Drehy.

Adolin întinse braţul şi-l lăsă pe Drehy să le taie cu cuţitul de la şold. Peste umăr, prinţul îi văzu pe parshendi refăcându-şi liniile. De departe, din spatele lor, sunetul cântecului aspru îi ajungea la urechi printre bubuituri de trăsnet şi şuier de vânt.

— Trimit fără încetare echipe care să m-atragă în luptă, distrăgându-mi atenţia, spuse Adolin. Nu vor să mă-nfrângă; vor doar să mă ţină în afara bătăliei.

— Vor fi nevoiţi să lupte cu adevărat cu tine, mai curând sau mai târziu, zise Drehy, tăind încă o frânghie, apoi ridică mâna şi-şi trecu palma peste capul chel, ştergându-se de apă. Nu pot lăsa un Cristalpurtător singur.

— De fapt, spuse Adolin, îngustându-şi ochii şi ascultând cântecul monoton, exact asta fac.

Trecând prin perdelele de ploaie purtate de vânt, Adolin alergă, cu armura zăngănindu-i, către punctul de comandă din preajma luminilor. Înfăşurat într-o haină de furtună largă, Perei stătea acolo, în picioare, strigându-şi ordinele. Îl salută scurt pe Adolin.

— Cum stăm? întrebă prinţul.

— Călcăm apa, Luminlordul meu.

— N-am idee ce-nseamnă asta, zise Adolin.

— E o vorbă de-a înotătorilor, domnule. Atacăm şi ne retragem, dar fără să înaintăm de fapt. Forţele sunt egale; ambele tabere încearcă să găsească un avantaj. Cel mai mult mă îngrijorează rezervele alea ale parshendilor. Ar fi trebuit să le-arunce-n luptă până acum.

— Rezervele? întrebă Adolin, plimbându-şi privirea de-a lungul platoului întunecat. Vorbeşti despre cântăreţi.

Atât în dreapta, cât şi în stânga, trupele alethi se luptau cu unităţi parshendi. Oamenii strigau şi urlau, armele zăngăneau, sunetele familiare ale morţii pe un câmp de luptă.

— Da, domnule, răspunse Perei. Sunt în faţa acelei formaţiuni stâncoase din mijlocul platoului, cântând de să-şi scuipe plămânii, lovi-i-ar furtuna.

Adolin îşi aduse aminte de lanţul stâncos care se înălţa, dominator, în lumina împuţinată. Era destul de lat ca să încapă un batalion pe culme.

— Ne-am putea căţăra pe stâncile alea din spate?

— Pe ploaia asta, Luminlordul meu? se miră Perei. Puţin probabil. Poate că tu ai izbuti, dar chiar vrei să te duci de unul

singur?

Adolin aşteptă să fie îmboldit de nerăbdarea lui familiară, de dorinţa de a se arunca în luptă fără să se sinchisească de consecinţe. Se pregăti să i se opună acelui imbold şi constată, uimit, că... dispăruse. Nu mai exista.

Se încruntă. Era obosit. Oare ăsta era motivul? Cântări lucrurile, cu gândul la răpăitul ploii pe coiful lui.

„Trebuie să scăpăm de parshendii ăia din spate”, cugetă el. „Tata vrea să intre şi rezervele în luptă, să înceteze cântecul...”

Ce spusese Shallan despre platourile interioare? Şi despre formaţiunile stâncoase de pe ele?

— Adună-mi un batalion, porunci. O mie de oameni din infanteria grea. La o jumătate de oră după ce plec cu ei, trimite restul oamenilor să-i atace în plin pe parshendi. Am de gând să-ncerc ceva şi vreau să le distragi atenţia.

— Eşti mort! strigă Dalinar către cer.

Încă pe platoul înconjurat de cele trei câmpuri de luptă, se răsuci, făcându-i să tresară pe aghiotanţii şi slujitorii de lângă el.

— Mi-au spus că ai fost ucis.

Ploaia îl izbea în faţă. În mijlocul acelui haos de răpăit de ploaie şi strigăte, îi jucau cumva urechile o festă?

— Nu sunt Atotputernicul, ripostă vocea.

Dalinar se întoarse, căutând cu privirea printre însoţitorii lui uluiţi. Patru podari în haine de furtună se traseră înapoi, părând înspăimântaţi. Căpitanii lui se uitau spre nori, şovăind, cu mâinile pe săbii.

— A auzit vreunul dintre voi vocea aia? întrebă Dalinar.

Bărbaţii şi femeile clătinară din cap deopotrivă.

— Îl... auziţi pe Atotputernic? întrebă o mesageră.

— Da.

Era cel mai simplu răspuns, deşi nu ştia sigur ce i se întâmplă. Continuă să traverseze platoul central, vrând să vadă ce se petrecea pe frontul de luptă condus de Adolin.

— Îmi pare rău, repetă vocea.

Spre deosebire de viziuni, Dalinar nu izbuti să descopere niciun avatar care rostea cuvintele. Veneau de nicăieri.

— Ai atacat cu putere. Dar nu pot face nimic pentru tine.

— Cine eşti? şuieră Dalinar.

— Sunt cel lăsat în urmă, răspunse vocea.

Nu suna exact cum o auzise în viziuni; acum avea o anumită profunzime. O densitate.

— Sunt acea fărâmă din El care-a rămas. I-am văzut leşul, L-am văzut murind când L-a ucis Oroare. Şi... am fugit. Ca să continui să fiu ceea ce am fost dintotdeauna. O parte din Zeu lăsată în această lume, vânturile pe care trebuie să le simtă oamenii.

Era un răspuns sau un simplu monolog? În viziuni, Dalinar crezuse la început că discută cu vocea aia, ca să afle, în cele din urmă, că partea ei din ceea ce păruse un dialog fusese stabilită dinainte. Nu-şi putea da seama dacă acum se întâmpla sau nu acelaşi lucru.

Furtuni... era cumva în mijlocul unei viziuni? Încremeni când în minte îi apăru brusc o imagine oribilă a lui însuşi, răşchirat pe podeaua palatului şi închipuindu-şi tot ce dusese la aceea luptă în ploaie.

„Nu”, îşi spuse, cu înverşunare. „N-o să merg pe calea asta.” Înainte îşi dăduse întotdeauna seama că e într-o viziune; n-avea niciun motiv să creadă că asta se schimbase.

Rezervele pe care le ceruse pentru Aladar trecură pe lângă el cu paşi repezi, suliţaşi cu vârfurile armelor îndreptate către cer. Ar fi fost al furtunii de periculos dacă ar fi căzut un trăsnet adevărat, dar n-aveau de ales.

Dalinar aşteptă ca vocea să mai spună ceva, însă nu mai auzi nimic. Îşi continuă drumul şi ajunse curând în apropierea platoului lui Adolin.

Auzise un tunet?

Nu. Dalinar se întoarse şi zări un cal care traversa platoul galopând către el, cu o mesageră în şa. Îşi ridică o mână, întrerupând un raport tactic al căpitanului Javih.

— Luminlordul meu! strigă mesagera, care îşi opri calul, cabrându-l în două picioare. Luminlordul Teleb a căzut! Înaltul Prinţ Roion a fost pus pe fugă. Liniile lui au fost străpunse şi oamenii rămaşi sunt înconjuraţi de parshendi! E prins în cursă pe platoul din nord!

— Blestem! Căpitanul Khal?

— E încă teafăr, luptă ca s-ajungă în locul unde-a fost văzut

Roion ultima oară. E aproape copleşit.
Dalinar se întoarse spre Javih.
— Rezerve?
— Nu ştiu ce ne-a mai rămas, răspunse căpitanul, palid în lumina împuţinată. Depinde dacă le-a venit sau nu vreunora rândul să iasă din luptă.
— Găseşte-i şi adu-i aici! porunci Dalinar, alergând către mesageră. Jos, îi spuse femeii.
— Domnule?
— Jos!
Ea se grăbi să sară din şa în vreme ce Dalinar îşi proptea un picior în scară, ca să se-avânte în spinarea calului. Întoarse animalul – măcar de data asta era recunoscător fiindcă nu purta o Cristalarmură. Calul ăla slab nu l-ar fi putut susţine.
— Adună câţi oşteni poţi şi urmează-mă! strigă. Am nevoie de oameni, chiar dacă trebuie să-i întorci din drum pe cei trimişi la Aladar!
Răspunsul căpitanului Javih se pierdu în răpăitul ploii când Dalinar se aplecă în faţă şi îmboldi calul cu călcâiele. Animalul fornăi şi Înaltul Prinţ se luptă cu el înainte de a-l face să se urnească. Trăsnetele care se auzeau în depărtare îl speriaseră.
Odată ce-l întoarse în direcţia dorită, Dalinar lăsă liber frâul calului, care se avântă în galop cu încântare. Traversă platoul în goană, trecând pe lângă corturi de triere, posturi de comandă şi bucătării prea repede ca să le poată desluşi clar contururile. Când se apropie de platoul din nord, smuci de frâu şi se uită în jur, după Navani.
Nici urmă de ea, deşi văzu mai multe prelate mari întinse pe pământ, ca nişte pătrate negre imense. Navani lucra. Dalinar strigă o întrebare către o ingineră şi femeia arătă cu degetul, iar el călări de-a lungul spărturii, în direcţia arătată. Trecu pe lângă un şir de alte prelate întinse pe piatră.
Dincolo de spărtura din stânga lui, oamenii mureau, strigând şi urlând. Văzu, nemijlocit, ce întorsătură cumplită luase lupta pentru Roion. Era în pericol, o dovedeau steagurile asediate, ce fluturau deasupra grupurilor de oameni divizate de duşmanii cu ochi roşii în mici mănunchiuri vulnerabile. Alethii continuau bătălia, dar, formaţiile de luptă odată fragmentate, perspectivele erau sumbre.
Dalinar îşi amintea că aşa luptase şi el cu numai două luni în

urmă, înconjurat de o mare de duşmani, fără speranţă de salvare. Îşi grăbi calul şi o zări curând pe Navani. Stătea sub o umbrelă, dând indicaţii unui grup de lucrători care ţineau o altă prelată imensă.

— Navani! strigă el, şi-şi opri calul de cealaltă parte a prelatei de lângă ea, alunecând uşor. Am nevoie de un miracol!

— Lucrez la asta! veni strigătul ei.

— Nu e timp să lucrezi. Pune-ţi planul în aplicare. Acum.

Era prea departe ca să vadă privirea ei aspră, dar o simţi. Din fericire, Navani le făcu semn lucrătorilor să plece de lângă ultima prelată şi începu să-şi strige ordinele către inginerele ei. Femeile alergară către spărtură, unde se afla un şir de bolovani. Erau legaţi de frânghii, observă Dalinar, deşi nu ştia sigur cum lucrează. Navani îşi striga instrucţiunile.

„Durează prea mult”, îşi spuse Înaltul Prinţ, neliniştit, uitându-se dincolo de spărtură. Oare recuperaseră Cristalele lui Teleb? N-avea timp să-l jelească, nu atunci. Le trebuiau Cristalele alea.

În spatele lui se adunau soldaţi. Arcaşii lui Roion, cei mai buni din toate taberele de război, nu fuseseră de niciun folos pe ploaie. La un ordin strigat de Navani, inginerele se retraseră, iar lucrătorii împinseră în spărtură cei vreo patruzeci de bolovani înşiruiţi alături de ea.

Când căzură bolovanii, prelatele se săltară brusc la vreo opt stânjeni în aer, trase de colţurile din faţă şi de centre. Cât ai clipi, un şir lung de pavilioane improvizate flancară spărtura.

— Mişcaţi-vă! porunci Dalinar, aducându-şi calul între două pavilioane. Arcaşii să-nainteze!

Oameni se repeziră în zona ferită de ploaie de sub prelate, unii bombănind din pricina lipsei de stâlpi vizibili care să le ţină suspendate. Navani săltase numai părţile din faţă, aşa că prelatele erau înclinate către partea opusă spărturii. Ploaia se scurgea în direcţia aceea. Aveau şi părţi laterale, ca nişte corturi, fiind deschise numai către bătălia purtată de Roion.

Dalinar sări de pe cal şi-i întinse frâul unui muncitor. El fugi într-unul dintre pavilioane, unde arcaşii se aşezau în şiruri. Intră şi Navani, cu un sac mare pe umăr. Îl deschise, lăsând la vedere un granat mare, suspendat într-un fabrial, o împletitură delicată, din sârmă.

Îl foi între degete câteva clipe, după care se trase înapoi.

— Chiar ar fi fost nevoie de mai mult timp ca să testăm asta,

îl preveni pe Dalinar, încrucişându-şi braţele. Atractorii sunt invenţii noi. Încă mă mai tem, în mare parte, c-o să sugă sângele oricui îl atinge.

Asta nu se întâmplă. În schimb, apa începu curând să băltească în jurul obiectului. Furtuni, funcţiona! Fabrialul atrăgea umezeala din aer. Arcaşii lui Roion îşi scoaseră corzile din buzunarele protejate şi le fixară de arcuri, după ce le curbară, totul la ordinele locotenenţilor lor. Mulţi erau ochi-luminoşi – tragerea cu arcul era considerată o Chemare acceptabilă pentru un bărbat ochi-luminoşi cu mijloace modeste. Nu puteau fi cu toţii ofiţeri.

Arcaşii începură să trimită valuri de săgeţi dincolo de spărtură, către parshendii care înconjurau forţele lui Roion.

— Bine, spuse Dalinar, privind zborul săgeţilor. Foarte bine.

— Ploaia şi vântul îngreunează totuşi tragerea la ţintă, spuse Navani. Şi nu ştiu cât de bine vor lucra fabrialele; cu partea din faţă a pavilioanelor deschisă, umezeala pătrunde înăuntru fără încetare. S-ar putea să rămânem fără Lumină de Furtună după foarte puţin timp.

— E de-ajuns, spuse Dalinar.

Săgeţile schimbară aproape imediat lucrurile, distrăgând atenţia parshendilor de la oamenii asediaţi. Manevra nu era recomandată decât în situaţii disperate – riscai în foarte mare măsură să-ţi loveşti aliaţii – însă arcaşii lui Roion se dovediră la înălţimea reputaţiei lor.

Dalinar o cuprinse pe Navani cu un braţ şi o trase mai aproape.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Pe urmă îşi chemă calul – calul lui, nu animalul sălbatic al mesagerei – şi ieşi în goană din pavilion. Arcaşii aveau să-i ofere o deschidere. Spera că nu e prea târziu pentru Roion.

„Nu!” se gândi Kaladin, ocolind canapeaua ca s-ajungă lângă rege. Era mort? Nu se vedea nicio rană.

Regele se foi, gemu alene şi se săltă în capul oaselor. Kaladin răsuflă prelung. Pe măsuţa de lângă canapea stătea o sticlă goală şi, odată ajuns mai aproape, simţi mirosul vinului vărsat.

— Podarule? Lui Elhokar i se împleticea limba. Ai venit să te distrezi pe seama mea?

— Furtuni, Elhokar. Cât ai băut?

— Toţi... toţi vorbesc despre mine, zise regele, căzând iarăşi pe canapea. Propriile mele gărzi... toată lumea. Rege rău, zic ei. Toată lumea îl urăşte, zic ei.

Pe Kaladin îl străbătu un fior rece.

— Au vrut să bei, Elhokar. Ca să le fie mai uşor.

— Eh?

Furtuni. Regele abia dacă mai ştia pe ce lume e.

— Haide, spuse Kaladin. Vin asasinii după tine. Plecăm de-aici.

— Asasini? zise Elhokar şi sări în picioare, apoi se clătină. E îmbrăcat în alb. Ştiam c-o să vină... dar, pe de altă parte... nu-l interesa decât Dalinar... Nici măcar asasinul nu mă crede demn de tron...

Kaladin izbuti să se strecoare sub braţul lui Elhokar, cu suliţa într-o mână, ca sprijin. Regele se lăsă pe umărul căpitanului, şi piciorul lui Kaladin urlă.

— Te rog, Maiestate, zise el, izbutind cu greu să nu se prăbuşească. Trebuie să-ncerci să mergi.

— Probabil că asasinii te vor pe tine, podarule, bombăni regele. Eşti un conducător mai bun decât mine. Vreau... vreau să mă-nveţi...

Din fericire, Elhokar se strădui să se ţină, într-o oarecare măsură, pe propriile picioare. Mersul în doi se dovedi o adevărată luptă până ce ajunseră la uşă, unde încă mai zăcea trupul...

Un trup? Unde era celălalt?

Kaladin se răsuci, scăpând din strânsoarea regelui, când o formă neclară, cu un cuţit, fanda către el. Din instinct, trase coada suliţei înapoi – săltându-şi mâinile până aproape de cap pentru o luptă în spaţiu îngust –, apoi lovi. Vârful armei se afundă adânc în pântecul lui Bărbie-despicată. Omul gemu.

Dar nu fandase către Kaladin.

Îşi înfipsese cuţitul în coastele regelui.

Bărbie-despicată se prăvăli pe podea, ieşind din suliţa lui Kaladin şi scăpându-şi cuţitul. Cu o figură uluită, Elhokar îşi duse mâna în locul lovit. Şi-o retrase plină de sânge.

— Sunt mort, şopti, privindu-şi mâna.

În clipa aceea, durerea şi slăbiciunea lui Kaladin aproape că

dispărură. Clipele de panică erau clipe de putere şi se folosi de asta ca să rupă hainele lui Elhokar în timp ce îngenunchea pe piciorul sănătos. Cuţitul ricoşase de o coastă. Regele sângera abundent, dar rana era una căreia i se putea supravieţui cu uşurinţă, dacă era tratată.

— Ţine apăsat aici, îi ceru Kaladin, aşezând pe rană o bucată ruptă din cămaşa regelui şi punându-i mâna peste ea. Trebuie să ieşim din palat. Să găsim undeva un loc sigur.

Poate pe terenul de instrucţie? Pe ardenţi se putea bizui, şi puteau să lupte. Dar nu era prea evident?

Mai întâi, trebuiau să iasă din palat. Kaladin îşi înşfacă suliţa şi se întoarse să deschidă drumul către ieşire, dar piciorul aproape că îl trăda. Izbuti să nu cadă, însă rămase gâfâind de durere, ţinându-se de suliţă ca să nu se prăbuşească.

Furtuni. Ce era cu balta de sânge de la picioarele lui? I se rupseseră cusăturile, şi nu numai.

— M-am înşelat, zise regele. Suntem morţi amândoi.

— Repede a continuat să alerge, gemu Kaladin, trecând din nou sub braţul lui Elhokar.

— Ce?

— Nu putea să câştige, dar a continuat s-alerge. Şi, când furtuna l-a ajuns din urmă, n-avea importanţă că murea, pentru că alergase din toate puterile.

— Sigur. Bine.

Regele părea beat, dar Kaladin n-ar fi putut spune dacă din pricina vinului sau a pierderii de sânge.

— Ştii, până la urmă murim cu toţii, adăugă Kaladin.

Înaintau împreună pe coridor, Kaladin sprijinindu-se în suliţă ca să rămână amândoi în picioare.

— Aşa că eu cred că, de fapt, contează numai cât de bine ai alergat. Şi, Elhokar, tu alergi de când a fost ucis tatăl tău, deşi ai greşit tot timpul, dar-ar furtuna.

— Mulţumesc? spuse regele moleşit.

Ajunseră la o răscruce, şi Kaladin se hotărî să fugă mai degrabă prin măruntaiele palatului decât pe porţile din faţă. Drumul era la fel de lung, dar era posibil să nu fie primul loc unde să-i caute complotiştii.

Palatul era pustiu. Moash făcuse ceea ce spusese, trimisese servitorii să se-ascundă, folosindu-se de atacul Asasinului în Alb de mai înainte. Planul era perfect.

— De ce? şopti regele. N-ar trebui să mă urăşti?

— Nu-mi placi, Elhokar, răspunse Kaladin. Dar nu-nseamnă că e corect să te las să mori.

— Ai spus c-ar trebui să renunţ la tron. De ce, podarule? De ce m-ajuţi?

„Nu ştiu.”

Cotiră, intrând pe un alt coridor, însă nu-l străbătuseră decât pe jumătate când regele se opri şi căzu. Kaladin înjură, îngenunche lângă el, îi verifică pulsul şi îi inspecta rana.

„E din pricina vinului”, hotărî el. Alcoolul, plus pierderea de sânge, îl ameţiseră prea tare.

Era de rău. Kaladin se strădui să-i lege din nou rana, cât de bine putu, dar ce era de făcut apoi? Să-l pună pe o targă şi să-ncerce să-l tragă afară? Să rişte să-l lase singur, ca să se ducă după ajutor?

— Kaladin?

El îngheţă, încă îngenuncheat lângă rege.

— Kaladin, ce faci? întrebă vocea lui Moash, din spatele lui. I-am găsit pe oamenii de la uşa regelui. Tu i-ai omorât?

Kaladin se ridică şi se întoarse, sprijinindu-şi toată greutatea pe piciorul teafăr. Moash stătea în celălalt capăt al coridorului, superb în Cristalarmura lui albastră cu roşu. Îl însoţea un alt Cristalpurtător, cu Sabia pe umărul Cristalarmurii şi cu viziera lăsată. Graves.

Asasinii sosiseră.

Karak
Karani
Karak

83
ILUZIA TIMPULUI

Evident că sunt nebuni Devastarea nu are nevoie de călăuză Se poate instala şi se va instala unde doreşte şi semnele spun clar că sprenii prevăd c-o va face curând Strămoşul Pietrelor trebuie să înceapă în sfârşit să crape E uimitor că pacea şi prosperitatea lumii s-au bizuit pe voinţa lui mai bine de patru milenii

— Din Diagramă, Cartea celui de-al doilea Ocol al Tavanului: modelul unu

Shallan ieşi de pe pod pe un platou pustiu. Ploaia acoperea zgomotele luptei, făcând locul să pară mai izolat decât era în realitate. Întuneric ca în amurg. Ropot de ploaie ca nişte şoapte.

Platoul era mai înalt decât altele, aşa că putea să vadă centrul Tronului Furtunii în jurul ei. Coloane transformate în stalagmite de cremul depus la bază. Clădirile deveniseră coline, acoperite de piatră aşa cum acoperă zăpada un buştean căzut. În întuneric şi pe ploaie, oraşul străvechi se profila pe cer ca o simplă schiţă, invitând imaginaţia s-o completeze.

Se ascundea sub însăşi iluzia timpului.

Ceilalţi trecură podul în urma ei. Ocoliseră câmpul de bătaie pe care lupta Aladar, se furişaseră de-a lungul liniilor alethi, îndreptându-se către acel platou mai îndepărtat.

Avuseseră nevoie de ceva timp ca s-ajungă acolo, sus, pentru că podarii fuseseră nevoiţi să caute un loc potrivit pentru

traversare. Se apropiaseră de platoul vecin urcând o pantă, apoi îşi aşezaseră podul peste spărtură.

— Cum poţi fi sigură că se află aici? întrebă Renarin şi Armura îi zăngăni când coborî de pe pod ca să i se alăture.

Shallan îşi luase o umbrelă, însă el stătea în ploaie, cu coiful sub braţ, lăsând apa să-i şiroiască pe faţă. Nu purta ochelari? Nu-l mai văzuse prea des cu ei în ultima vreme.

— Aici e, pentru că platoul nu respectă tiparul, răspunse ea.

— E greu să iei asta drept concluzie logică, se amestecă Inadara, venind lângă cei doi, în vreme ce soldaţii şi podarii traversau la rândul lor către platoul pustiu. Un astfel de portal ar fi ascuns, nu ar ieşi din tipar.

— Porţile Jurământului nu erau ascunse, spuse Shallan.

Oricum, nu e ăsta argumentul principal. Platoul e rotund.

— Multe sunt rotunde.

— Dar nu atât de rotunde, sublinie Shallan, înaintând cu paşi mari.

Odată ajunsă la faţa locului, începea să vadă cât de anormală... ba nu, cât de normală îi era forma.

— Căutam un dais pe un platou, dar nu-mi dădusem seama la ce scară e reprezentat. Platoul însuşi e daisul pe care se află poarta. Nu înţelegeţi? Celelalte platouri au luat naştere ca urmare a unui dezastru – marginile sunt crestate, sparte. Aici nu e aşa. Pentru că platoul exista deja când au apărut spărturile. Pe hărţile vechi e reprezentat ca o porţiune mai înaltă, ca un piedestal enorm. Când s-au spart Câmpiile, a rămas aşa.

— Da, spuse Renarin, dând aprobator din cap. Imaginaţi-vă o farfurie cu un cerc gravat în mijloc... Dacă o forţă oarecare o sparge, spărturile ar putea să apară de-a lungul conturului deja şubrezit.

— Şi rămâi cu o grămadă de bucăţi de formă neregulată şi cu una singură în formă de cerc, încuviinţă Shallan.

— Posibil, spuse Inadara. Dar mi se pare ciudat să expui astfel ceva de o asemenea importanţă strategică.

— Porţile Jurământului erau un simbol, răspunse Shallan, din mers. Dreptul Vorin de a Călători, acordat tuturor cetăţenilor de rang destul de mare, se bazează pe declaraţia Heralzilor, care au spus că toate graniţele trebuie să fie deschise. Dacă ai crea un simbol al acestei unificări – un portal care uneşte toate Regatele de Argint – unde l-ai pune? Ascuns într-o încăpere

încuiată? Sau pe un piedestal, înălţat deasupra oraşului? Se afla aici, la vedere, fiindcă se mândreau cu el.

Îşi continuară drumul prin ploaie şi vânt. Locul avea ceva sacru şi, la drept vorbind, asta întărea convingerea lui Shallan că nu se înşală.

— Mmmm, spuse încet Model. Pregătesc o furtună.

— Pustiusprenii? şopti Shallan.

— Cei legaţi cu ei. Fabrică furtuna.

Da. Misiunea ei era urgentă; n-avea timp să mediteze. Se pregătea să poruncească să-nceapă căutările, dar se opri când îl văzu pe Renarin uitându-se lung către vest, cu privirea pierdută.

— Prinţe Renarin? întrebă ea.

— Din direcţia nefirească. Vântul suflă din direcţia nefirească. De la vest spre est... O, Atotputernicule din Ceruri. E îngrozitor.

Ea îi urmări privirea, dar nu văzu nimic.

— E cât se poate de reală, adăugă el. Furtuna Eternă.

— Ce tot spui? întrebă Shallan, înfiorată de tonul vocii lui.

— Ar... Prinţul o privi şi-şi şterse apa care îi intra în ochi cu mâna goală. Mănuşa lui era atârnată de centura prinsă pe mijloc. Ar trebui să fiu cu tata. Ar trebui să fiu în stare să lupt. Dar nu sunt bun de nimic.

Minunat. După ce că se purta ciudat, îşi mai plângea şi de milă.

— Ei bine, tatăl tău ţi-a ordonat să m-ajuţi, aşa că fă ce ai de făcut. Toată lumea, haideţi să căutăm în locul ăsta.

— Ce căutăm, verişoară? întrebă Pietroi, unul dintre podari.

„Verişoară”, se gândi ea. „Drăguţ.” Fiindcă avea părul roşu.

— Nu ştiu, răspunse. Orice e straniu, neobişnuit.

Se despărţiră şi se răspândiră pe platou. Pe lângă Inadara, Shallan era însoţită de un mic grup de ardenţi şi erudite, care s-o ajute, ca şi de unul dintre furtunoveghetorii lui Dalinar. Fata trimise în toate direcţiile echipe alcătuite din mai mulţi erudiţi, câte un podar şi câte un soldat.

Renarin şi aproape toţi podarii insistară să rămână cu ea. Nu se putea plânge de asta – se aflau pe un câmp de bătălie. Shallan trecu pe lângă o umflătură a terenului, care făcea parte dintr-un cerc imens. Poate un zid scund, ornamental? Cum arătase locul ăla? Şi-l contura în minte şi-şi dori să-l fi putut desena. Asta ar fi ajutat-o cu siguranţă să-l vadă în faţa ochilor închişi.

Unde putea fi portalul? Cel mai probabil în centru, aşa că într-acolo se îndreptă. Şi acolo găsi o colină mare, stâncoasă.

— Asta e tot? întrebă Pietroi. Nu e decât mai multă piatră.

— E exact ceea ce speram să găsesc, răspunse Shallan. Orice obiect aflat în aer liber ar fi fost măcinat de furtuni sau îngropat sub crem. Dacă e să găsim ceva util, trebuie să fie în interior.

— În interior? se miră un podar. Care interior?

— Interiorul clădirilor, spuse Shallan, pipăind colina până ce simţi un freamăt în spatele pietrei. Prinţe Renarin, vrei, te rog, să despici stânca asta?

Adolin îşi înălţă sfera în încăperea întunecoasă, luminând un perete. După ce-şi petrecuse o atât de mare parte a Lăcrimării afară, i se părea ciudat să nu mai audă ploaia răpăindu-i pe coif. Aerul stătut din interior începea deja să devină umed şi, în ciuda zgomotului paşilor soldaţilor şi a tusei unora, lui tot i se părea că e prea multă linişte. În acel mormânt de piatră, era ca şi cum s-ar fi aflat la foarte mare distanţă de lupta de dincolo de ziduri.

— De unde aţi ştiut, domnule? întrebă Cikatrice, podarul. Cum aţi ghicit că movila asta de piatră e goală pe dinăuntru?

— Mulţumită unei femei deştepte, care mi-a cerut într-o zi să atac un bolovan, răspunse el.

Ocolise, împreună cu oamenii săi, masiva formaţiune care apăra spatele parshendilor cântăreţi. Odată ajunşi de cealaltă parte, Adolin tăiase, cu doar câteva rotiri ale Sabiei, o intrare în colină, care se dovedise a fi goală pe dinăuntru, exact cum sperase el.

Îşi croise drum prin încăperi prăfuite, trecând pe lângă oase şi pe lângă sfărâmături scorojite din ceea ce probabil fuseseră cândva piese de mobilier. Probabil putrezise înainte ca interiorul să fie complet izolat de crem. Oare, în vremurile de demult, fusese un soi de locuinţă comună? Sau poate un fel de piaţă? N-avea multe încăperi; în unele locuri, încă mai existau, ruginite, balamalele care susţinuseră cândva uşile.

O mie de oameni străbătură clădirea pe urmele lui, ţinând în mâini lămpi cu nestemate mari şlefuite – de cinci ori cât broamii, dar chiar şi unele dintre ele începuseră să-şi piardă strălucirea la

atât de mult timp de la ultima mare furtună.

O mie de oameni era un număr mare pentru acele spaţii închise atât de stranii. Dar, dacă nu cumva se dezorientase cu desăvârşire, se apropiau de peretele opus – de cel care se afla fix în spatele parsiandelor. O parte dintre oamenii săi cercetară încăperile alăturate şi, la întoarcere, îi confirmară presupunerea. Ajunseseră în celălalt capăt al clădirii. Adolin desluşi apoi contururile ferestrelor, sigilate cu crem care, de-a lungul anilor, se strecurase prin crăpături, prelingându-se pe pereţi şi depunându-se pe podea.

— Bun! strigă către comandanţii de companie şi către căpitani. Adunăm în încăperea asta atâţia oameni câţi încap şi ceilalţi să se strângă pe coridorul de lângă ea. O să tai o gaură în perete. Imediat ce avem deschiderea, ieşim, ne răspândim şi îi atacăm pe parshendii care cântă. Compania întâi, voi vă răsfiraţi de-o parte şi de alta şi păziţi ieşirea asta. Nu vă lăsaţi împinşi înapoi! Eu o s-atac şi o să-ncerc să le atrag atenţia. Voi, ceilalţi, ieşiţi cu toţii şi vă alăturaţi atacului cât mai repede cu putinţă.

Oamenii dădură din cap. Adolin răsuflă adânc, apoi îşi coborî viziera şi se apropie de perete. Se aflau la primul etaj al clădirii, dar apreciase că, din cauza stratului de crem, acela era nivelul solului de afară. Într-adevăr, din cealaltă parte se auzea un sunet slab. Un murmur, rezonând prin perete.

Furtuni, parshendii erau chiar acolo. Îşi chemă sabia, aşteptă până când ordinul repetat de comandanţii de companie ajunse la toţi oamenii şi se convinse că erau pregătiţi cu toţii, apoi tăie câteva fâşii lungi din perete. Îl tăie şi de-a latul, cu mai multe lovituri, şi se propti în el cu umărul protejat de Armură.

Peretele se sparse şi o porţiune se prăbuşi ca o cascadă de blocuri de piatră. Ploaia îi izbi din nou, în forţă. Se afla la numai câţiva coţi deasupra pământului şi se grăbi să iasă pe pietrele ude, alunecoase. Rezervele parshendilor erau chiar în stânga lui, stăteau cu spatele, pe mai multe rânduri, absorbite de incantaţia lor. Zgomotele luptei aproape că nu se auzeau, înăbuşite de cântecul neomenesc, care-ţi dădea furnicături pe şira spinării.

Perfect. Ploaia şi cântecul acoperiseră huruitul bolovanilor când spărsese peretele. Tăie o altă gaură în vreme ce oamenii se revărsau prin prima, la lumina lămpilor pe care le purtau cu

ei. Începu să facă o a treia deschidere, dar se auzi un strigăt. În cele din urmă, un parshendi îi văzuse. Era o femeie – în noua lor formă, îţi dădeai seama de asta cu mai multă uşurinţă.

Alergă pe scurta distanţă care-l despărţea de parshendi şi se năpusti printre ei, împărţind lovituri mortale de Sabie. Trupurile fără viaţă cădeau cu ochii arşi. Cinci, apoi zece. Soldaţii săi i se alăturară, înfigându-şi suliţele în parshendi şi punând capăt cântecului lor înfiorător.

Era şocant de uşor. Toţi tăceau împotriva voinţei lor şi ieşeau din transă năuciţi şi nedumeriţi. Mişcările celor care luptau erau dezordonate şi atacul rapid al lui Adolin nu le lăsa timp să-şi adune energia stranie din care izvorau scântei.

Era ca şi cum ar fi ucis oameni adormiţi. Adolin îşi mai folosise Cristalele pentru treburi murdare. Blestem, ori de câte ori ieşeai la luptă cu Armura şi Sabia împotriva oamenilor obişnuiţi, treaba era murdară – ca şi cum ai fi măcelărit copii înarmaţi cu beţe. Dar acum era şi mai rău. Unii îşi veneau în fire chiar înainte de a-i ucide – clipeau recăpătându-şi cunoştinţa, se trezeau, cu o tresărire, doar ca să se vadă, în ploaie, faţă în faţă cu un Cristalpurtător deplin, care le ucidea prietenii. Privirile lor îngrozite îl urmăreau pe Adolin în vreme ce trimitea la pământ un leş după altul.

Unde era Fiorul care-l îmboldea de obicei să continue un astfel de măcel? Avea nevoie de el. În schimb, îi era doar greaţă. Stând în mijlocul unui câmp de leşuri proaspete – iar fumul usturător al ochilor arşi îşi unduia şuviţele prin ploaie – tremură şi lăsă Sabia să-i scape, dezgustat. Arma dispăru în ceaţă.

Ceva îl izbi din spate.

Se clătină deasupra unui mort – se împiedică, dar izbuti să rămână în picioare – şi se răsuci în loc. Un Cristalpurtător îl lovi în piept, răspândindu-i pe platoşă o pânză de păianjen din crăpături strălucitoare. Pară următoarea lovitură cu braţul şi se trase înapoi, intrând într-o postură de luptă.

Ea stătea în faţa lui, iar ploaia i se prelingea pe Armură. Cum spusese că se numeşte? Eshonai.

În coiful său, Adolin îi zâmbi Cristalpurtătoarei. Asta putea să facă. O luptă cinstită. Întinse mâinile şi Cristalsabia i se solidifică din ceaţă în timp ce lovea de jos în sus şi devie noul atac.

„Mulţumesc”, spuse în gând.

Dalinar trecu podul, întorcându-se de pe platoul lui Roion călare pe Galant, cu o rană însângerată într-o parte. Ce prostie! Ar fi trebuit să vadă suliţa. Fusese prea concentrat asupra fulgerelor roşii fiind luat prin surprindere de rapiditatea cu care-şi schimbau luptătorii parshendi perechile.

„Adevărul e că ai îmbătrânit”, se gândi el, lăsându-se să alunece de pe cal ca să-i poată vedea un chirurg rana. Poate nu comparativ cu durata unei vieţi, fiindcă nici măcar nu împlinise încă şaizeci de ani, dar, după etaloanele soldăţeşti, în mod sigur era bătrân. Fără ajutorul unei Cristalarmuri, începuse să se mişte prea încet, cu prea puţină forţă. Să ucizi era jocul bărbaţilor tineri, fie şi numai fiindcă bătrânii cădeau cei dintâi.

Blestemata aia de ploaie continua să se reverse, aşa că se adăposti într-unul dintre pavilioanele lui Navani. Arcaşii îi împiedicau pe parshendi să traverseze spărtura, grăbind retragerea armatei asediate a lui Roion. Cu ajutorul arcaşilor, Dalinar izbutise să salveze cel puţin jumătate din trupele Înaltului Prinţ, dar pierduseră întregul platou din nord. Roion se afla în siguranţă după ce traversase podul călare, urmat, pe jos, de generalul Khal – fiul acestuia îi purta Cristalarmura şi avea şi o Sabie, pe care, din fericire, izbutise s-o recupereze de lângă leşul lui Teleb.

Fuseseră nevoiţi să abandoneze mortul şi Armura lui. Şi era tot atât de rău că parshendii continuau să cânte, nestânjeniţi. Deşi soldaţii fuseseră salvaţi, înfrângerea era cumplită.

Dalinar îşi scoase platoşa şi se aşeză gemând pe taburetul pe care chirurgul îl ceruse pentru el. Se lăsă îngrijit de femeia-chirurg, deşi ştia că rana nu e gravă. Era urâtă – orice rană e urâtă pe câmpul de luptă, mai ales când îţi slăbeşte braţul cu care mânuieşti sabia – totuşi n-avea să-l ucidă.

— Furtuni, spuse chirurgul, Înalt Prinţe, aici eşti numai cicatrice. De câte ori ai fost rănit la umărul ăsta?

— Nu-mi aduc aminte.

— Şi încă-ţi mai poţi folosi braţul?

— Antrenament şi exerciţiu.

— Nu aşa merg lucrurile... şopti femeia şi făcu ochii mari.

Adică... furtuni...

— Fă-mi o cusătură şi gata, zise el. Da, nu mai intru azi pe câmpul de luptă. Şi nu, n-o să-l forţez. Da, am mai auzit toate predicile astea.

În primul rând, n-ar fi trebuit să ia deloc parte la luptă, îşi spusese că nu e cazul să mai pună piciorul pe vreun câmp de bătălie. Oamenii se aşteptau să fie politician, nu comandant de armată.

Dar Ghimpele Negru trebuia să iasă din când în când la suprafaţă. Oamenii lui aveau nevoie de asta. Furtuni, el însuşi avea nevoie de asta. Acea...

Navani dădu buzna în cort.

„Prea târziu.” Dalinar oftă când văzu că se îndreaptă maiestuoasă spre el, trecând pe lângă fabrialul din cort – care strălucea pe un mic piedestal, iar apa i se aduna în jur, într-un glob pâlpâitor, din care apoi se scurgea. Şiroia de-a lungul celor două vergele metalice aflate de o parte şi de alta a fabrialului, apoi afară din cort şi peste marginea platoului.

Dalinar se uită posomorât la Navani, aşteptându-se să fie muştruluit ca un recrut care şi-a uitat tocila, însă ea doar îl luă de braţul teafăr şi îl trase mai aproape.

— Nicio dojana? se miră el.

— Suntem în război, şopti femeia. Şi pierdem, nu-i aşa?

Dalinar aruncă o privire către arcaşi, care nu mai aveau prea multe săgeţi. Nu vorbi tare, ca nu cumva să-l audă şi ei.

— Da.

Chirurgul se uită la el, apoi lăsă capul în jos şi continuă să coasă.

— Ai intrat în luptă când cineva avea nevoie de tine, spuse Navani. Ai salvat viaţa unui Înalt Prinţ şi pe ale soldaţilor săi. De ce te aşteptai să fiu furioasă?

— Pentru că tu eşti tu.

Întinse mâna teafără şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Adolin a învins pe platoul lui, zise Navani. Acolo, parshendii s-au împrăştiat şi fug. Aladar rezistă. Roion a dat greş, dar suntem încă la egalitate. Aşa că de ce pierdem? O simt când îţi privesc chipul, dar nu înţeleg.

— Chiar şi egalitatea înseamnă pentru noi înfrângere, răspunse Dalinar.

O simţea luând fiinţă. Departe, în vest.

— Dacă-şi termină cântecul ăla, vine sfârşitul, aşa cum ne-a prevenit Rlain.

Dându-şi toată silinţa, chirurgul îşi termină treaba. Îl bandajă şi-i dădu să-şi pună din nou cămaşa şi haina, care aveau să-i ţină bandajul apăsat pe rană. Odată îmbrăcat, Dalinar se ridică în picioare, vrând să meargă în cortul de comandă, să afle de la generalul Khal care e situaţia. Îl întrerupse Roion, care dădu buzna în cort.

— Dalinar!

Bărbatul înalt şi chel se repezi la el şi-l prinse de braţ. De cel rănit. Dalinar strânse din ochi de durere.

— E-o blestemată de baie de sânge afară! Suntem morţi. Furtuni, suntem morţi!

Arcaşii din apropiere începură să se neliniştească şi-şi fixară săgeţile în arcuri. Pe platoul de alături se adunase o mare de ochi roşii, ca nişte cărbuni care ardeau mocnit în întuneric.

Pentru toate astea, Dalinar îşi dori să-l pălmuiască pe Roion, dar nu-i puteai face aşa ceva unui Înalt Prinţ, nici măcar unuia isteric. În schimb, îl trase afară din cort.

Ploaia – de-acum o adevărată furtună – cădea, rece ca gheaţa, peste uniforma lui deja îmbibată de apă.

— Stăpâneşte-te, Luminlordule, îi spuse lui Roion, cu asprime. Adolin a învins pe platoul lui. Nu e totul atât de rău cum pare.

— N-ar trebui să se termine aşa, spuse Atotputernicul.

Dar-ar furtuna! Dalinar îl împinse pe Roion într-o parte şi se îndreptă cu paşi mari către centrul platoului, privind cerul.

— Răspunde-mi! Dă-mi de ştire dacă poţi să m-auzi!

— Pot.

În sfârşit. Un oarecare progres.

— Eşti Atotputernicul?

— Ţi-am spus că nu sunt, copil al lui Onoare.

— Atunci ce eşti?

SUNT CEEA CE ADUCE LUMINA ŞI ÎNTUNERICUL.

Vocea deveni tunătoare, îndepărtată.

— Părintele Furtunii, zise Dalinar. Eşti Herald?

NU.

— Atunci eşti spren sau zeu?

ŞI UNA, ŞI ALTA.

— Ce rost are să-mi vorbeşti mie? strigă Dalinar către cer. Ce se petrece?

EI CHEAMĂ O FURTUNĂ. OPUSĂ MIE. UCIGĂTOARE.

— Cum o putem opri?

NU PUTEŢI.

— Trebuie să existe o cale!

VĂ ADUC O FURTUNĂ DE CURĂŢIRE. O SĂ VĂ IA LEŞURILE. E TOT CE POT FACE.

— Nu! Să nu cutezi să ne părăseşti!

ÎMI PORUNCEŞTI MIE, ZEUL TĂU?

— Nu eşti zeul meu. N-ai fost niciodată! Eşti o umbră, o minciună!

În depărtare, răsună un tunet ameninţător. Ploaia biciui faţa lui Dalinar cu mai multă putere.

SUNT CHEMAT. TREBUIE SĂ PLEC. O FIICĂ NU MI SE SUPUNE. N-O SĂ MAI AI VIZIUNI, COPIL AL LUI ONOARE. ACESTA E SFÂRŞITUL. ADIO.

— Părinte al Furtunii! strigă Dalinar. Trebuie să existe o cale! N-o să mor aici!

Tăcere. Nici măcar un tunet. În jurul lui se adunaseră o mulţime de oameni: soldaţi, condeiere, mesagere, Roion şi Navani. Oameni înspăimântaţi.

— Nu ne părăsi, spuse Dalinar şi vocea i se frânse. Te rog...

Moash înainta, cu viziera ridicată, cu durere în privire.

— Kaladin?

— A trebuit să iau o hotărâre care să mă lase să dorm noaptea, Moash, răspunse Kaladin obosit, stând în faţa regelui care-şi pierduse cunoştinţa.

Sângele din rănile redeschise îi băltea în jurul cizmei. Ameţit, se sprijini în suliţă ca să nu cadă din picioare.

— Ai spus că e de încredere, zise Graves şi se întoarse spre Moash, iar vocea lui răsună în coiful Cristalarmurii. Mi-ai garantat asta!

— Kaladin e de încredere, spuse Moash.

Nu erau decât ei trei – patru, dacă-l numărai şi pe rege – pe un coridor pustiu din palat.

Ca loc în care să mori, era trist. Departe de vânt.

— Nu e decât uşor derutat, adăugă Moash şi înaintă. Planul încă poate să funcţioneze. N-ai spus nimic nimănui, nu-i aşa, Kal?

„Recunosc coridorul ăsta”, descoperi Kaladin. „E locul unde ne-am luptat cu Asasinul în Alb.”

Pe peretele din stânga lui se înşiruiau ferestre, însă obloanele nu lăsau ploaia să pătrundă înăuntru. Da... acolo. Văzu scândurile care astupau gaura tăiată de Asasin în perete. Era locul de unde se prăbuşise el în întuneric.

Era din nou acolo. Răsuflă adânc, îşi căută cea mai stabilă poziţie de sprijin pe piciorul teafăr, apoi îşi ridică suliţa, cu vârful către Moash.

Furtuni, piciorul îl durea.

— Kal, regele e rănit, spuse Moash. Am ajuns aici urmărind dâra voastră de sânge. Practic, e deja mort.

Dâră de sânge. Kaladin clipi din ochii înceţoşaţi. Fireşte. Gândea mult prea încet. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta.

Moash se opri la câţiva paşi de el, doar atât de departe cât să nu poată fi lovit cu uşurinţă, printr-o simplă întindere a braţului care ţinea suliţa.

— Ce vrei să faci, Kal? întrebă, cu ochii la arma îndreptată spre el. Chiar ai ataca pe cineva de la Podul Patru?

— Ai părăsit Podul Patru în momentul când ai întors spatele datoriei pe care o aveai, şopti Kaladin.

— Şi tu n-ai făcut asta?

— Ba da, recunoscu Kaladin şi simţi un gol în stomac. Dar mă străduiesc să schimb asta.

Moash înaintă cu încă un pas şi Kaladin întinse suliţa, ţintindu-i faţa. Prietenul lui şovăi, apoi îşi ridică mâinile înmănuşate, într-un gest de apărare.

Înaintă şi Graves, însă Moash îl opri şi se întoarse spre Kaladin.

— Ce crezi c-o să reuşeşti, Kal? Dac-o să ne stai în cale, o să fii pur şi simplu ucis, iar regele tot mort o să fie. Ai vrut să ştiu că nu eşti de acord cu asta? Perfect. Ai încercat. Dar eşti depăşit numeric şi n-are rost să lupţi. Pune suliţa jos.

Kaladin se uită peste umăr. Regele continua să respire.

Armura lui Moash zăngăni. Kaladin îşi întoarse din nou privirea spre el şi-şi ridică din nou suliţa. Furtuni... acum capul îi zvâcnea de-a binelea.

— Am vorbit serios, Kal, spuse Moash.

— M-ai ataca pe mine? întrebă Kaladin. Pe căpitanul tău? Pe prietenul tău?

— Nu întoarce asta împotriva mea.

— De ce nu? Ce e mai important pentru tine? Eu sau răzbunarea ta meschină?

— I-a asasinat, Kaladin, se răsti Moash. Imitaţia asta jalnică de rege a omorât singura familie pe care-am avut-o vreodată.

— Ştiu.

— Atunci de ce-l aperi?

— N-a fost vina lui.

— Asta-i o grămadă de...

— N-a fost vina lui, repetă Kaladin. Dar m-aş afla aici şi dacă ar fi fost, Moash! Trebuie să fim mai presus de aşa ceva, tu şi cu mine. E... nu pot să explic, nu perfect. Trebuie să ai încredere în mine. Plecaţi. Regele deocamdată nu v-a văzut, nici pe tine, nici pe Graves. O să mergem la Dalinar şi-o să am grijă să ţi se facă dreptate, să plătească adevăratul vinovat, Roshone, cel care s-a aflat de fapt în spatele morţii bunicilor tăi. Moash, noi nu trebuie să fim soiul ăsta de oameni. Asasini pe coridoare întunecoase, unde luăm viaţa unui om beat fiindcă ni se pare dezgustător, spunându-ne că e pentru binele regatului. Dacă omor un om, vreau s-o fac la lumina soarelui şi numai fiindcă nu am de ales.

Moash şovăi. Graves veni lângă el cu un zăngănit de armură, dar Moash îşi ridică din nou mâna, oprindu-l. Se uită în ochii lui Kaladin, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kal. E prea târziu.

— N-o să-l aveţi. Nu mă retrag.

— Cred că nici n-aş vrea s-o faci.

Moash îşi lăsă viziera în jos cu zgomot, şi marginile ei se înceţoşară când se închise perfect.

84
CEL CARE SALVEAZĂ

5291072723236310182717114582327131212316961252
713267521823223451273327234323623635238237138109
291253161811023275216727116392383277236383453827
382743 61813264101238271636738232781

— Din Diagramă, Cartea celui de-al doilea Ocol al Tavanului: modelul 15

Blocul de piatră alunecă în interior, adeverind deducţia lui Shallan. Deschiseseră o clădire în care nu mai intrase nimeni şi pe care nici măcar n-o mai văzuse cineva de secole. Renarin se retrase din dreptul găurii pe care-o făcuse, oferindu-i lui Shallan şansa de a intra prima. Aerul din interior era stătut şi mirosea a mucegai.

Renarin îşi lăsă Sabia să dispară şi, bizar, făcu lucrul ăsta răsuflând uşurat, apoi se destinse, sprijinindu-se de zidul exterior al clădirii. Shallan se pregăti să intre, dar podarii se strecurară în faţa ei, înălţându-şi lămpile cu safire, ca să se convingă mai întâi că locul era ferit de pericole.

Lumina dezvălui un interior maiestuos.

Lui Shallan i se tăie răsuflarea. Sala imensă, rotundă, era demnă de un palat sau de un templu. Mozaicul de pe pereţi şi de pe podea reda imagini pline de măreţie, în culori orbitoare. Cavaleri în armură stăteau în faţa unor vârtejuri de roşu şi albastru din văzduh. Oameni de pe toate cărările vieţii erau

înfăţişaţi în diverse locuri, în culori vii, create din toate soiurile de piatră – o capodoperă care aducea întreaga lume într-o singură încăpere.

Temându-se să nu strice cumva portalul, Shallan îl pusese pe Renarin să facă tăieturile în apropierea unei ondulaţii care, sperase ea, indica existenţa unei uşi, şi se părea că nu se înşelase. Intră prin deschidere şi străbătu încăperea rotundă pe o curbă, numărând în gând diviziunile mozaicului de pe podea. Erau zece porţiuni principale, aşa cum fuseseră zece ordine de cavaleri, zece regate, zece popoare. Iar între segmentele care reprezentau primul şi al zecelea regat se afla un al unsprezecelea, mai îngust, înfăţişa un turn înalt. Urithiru.

Îl găsise, găsise portalul. Şi acea lucrare de artă! O asemenea frumuseţe! Pur şi simplu uluitoare.

Nu, n-avea timp s-o admire. Imaginile de pe mozaicul imens care acoperea podeaua erau un vârtej în jurul centrului, dar săbiile tuturor cavalerilor se îndreptau către aceeaşi porţiune de pe perete, aşa că Shallan o luă într-acolo. Totul se păstrase în cea mai bună stare, chiar şi lămpile de pe pereţi, în care păreau să se mai afle încă nestemate înnegurate.

Pe perete descoperi un disc metalic încastrat în piatră. Era din oţel? Deşi abandonat vreme îndelungată, nu ruginise şi nici măcar nu-şi pierduse luciul.

— Vine, anunţă Renarin din partea opusă a încăperii şi vocea lui şoptită stârni ecouri sub cupola încăperii.

Furtuni, băiatul ăla te neliniştea, mai ales când îl acompaniau urletele vântului şi răpăitul ploii pe platou.

Luminoasa Inadara şi alte erudite îşi făcură apariţia. Icniră când intrară, apoi începură să vorbească între ele şi se grăbiră să studieze mozaicul.

Shallan se uită cu atenţie la discul straniu din perete. Avea forma unei stele cu zece colţuri şi o fantă îngustă chiar în centru. „Numai Radianţii puteau pune portalul în funcţiune”, se gândi ea. „Şi ce aveau Radianţii, dar nimeni altcineva?” Multe lucruri, dar pornind de la forma fantei, deduse de ce doar ei ar fi putut deschide Poarta Jurământului.

— Renarin, vino aici, spuse Shallan. Băiatul se îndreptă spre ea cu paşi apăsaţi.

— Timpul e foarte scurt, Shallan, o preveni Model. Au chemat Furtuna Eternă. Şi... şi mai e ceva, vine din cealaltă direcţie. O

mare furtună?

— E Lăcrimarea, zise Shallan, uitându-se la sprenul care se ondula pe perete, chiar lângă discul de oţel. Acum nu e nicio mare furtună.

— Totuşi se apropie una. Shallan, se vor ciocni. Cele două furtuni, venind din direcţii opuse. Se vor izbi una de alta, chiar aici.

— Şi nu pot presupune că, pur şi simplu, se vor opri una pe alta?

— Se vor hrăni una pe alta, spuse Model. Ca două valuri care se izbesc şi ale căror creste se contopesc într-una singură... va lua naştere o furtună cum nu s-a mai văzut pe lume. Piatra se va spulbera, platourile s-ar putea nărui. O să fie foarte rău. Foarte, foarte rău.

Shallan se uită la Inadara, care venise lângă ea.

— Idei?

— Nu mai ştiu ce să cred, Luminăţie, răspunse cealaltă femeie. Ai avut dreptate în privinţa acestui loc. Eu... nu mai am încredere în raţiunea mea, nu mă mai cred în stare să apreciez ce e adevărat şi ce nu.

— Trebuie s-aducem armatele pe platoul ăsta, spuse Shallan. Chiar dacă-i înfrâng pe parshendi, suntem sortiţi pieirii dacă nu facem portalul să funcţioneze.

— Nu seamănă deloc a portal, zise Inadara. Ce-o să se-ntâmple? O să se deschidă o uşă în perete?

— Nu ştiu, răspunse Shallan, uitându-se la Renarin. Cheamă-ţi Cristalsabia.

El se supuse şi strânse din ochi, crispându-se, când Sabia îi apăru în mână. Shalan îi arătă fanta ca o gaură de cheie din perete. Acţiona după intuiţie.

— Vezi dacă poţi zgâria metalul cu Sabia. Fii foarte atent. Nu vrem să stricăm Poarta Jurământului dacă mă înşel cumva.

Renarin se apropie şi, cu mare grijă, ţinând arma ridicată, îi puse vârful pe metalul din jurul găurii de cheie. Gemu când Sabia nu izbuti să taie. Încercă apăsând ceva mai tare, dar metalul rezistă.

— Sunt din acelaşi material! exclamă Shallan, din ce în ce mai entuziasmată. Şi forma fantei sugerează că acolo s-ar potrivi o Sabie. Încearcă să strecori arma înăuntru, foarte, foarte încet.

Renarin o ascultă şi, când vârful pătrunse în gaură, forma

acesteia se modifică, metalul deveni fluid şi copie conturul armei. Funcţiona! Tânărul prinţ fixă Sabia înăuntru şi toată lumea se întoarse să-şi rotească privirea prin încăpere. Nimic nu părea schimbat.

— Am făcut ceva cu asta? întrebă Renarin.

— Trebuie să fi făcut, răspunse Shallan.

Poate descuiaseră o uşă. Dar cum ai fi putut răsuci echivalentul unui mâner?

— Avem nevoie de ajutorul Înaltei Doamne Navani, adăugă Shallan. Şi, cu mult mai important, trebuie s-aducem pe toată lumea aici. Soldaţi, podari, plecaţi! Fugiţi să-i spuneţi lui Dalinar să-şi adune armatele pe platoul ăsta. Spuneţi-i că altminteri sunt sortiţi morţii. Voi, ceilalţi, erudiţii, rămâneţi să ne gândim împreună şi să ne dăm seama cum funcţionează afurisitul ăsta de portal.

Adolin dansa în ploaie, schimbând lovituri cu Eshonai. Era o luptătoare bună, deşi el nu-i recunoştea posturile. Para zvâcnind înainte şi înapoi, îl simţea cu Sabia ei, se năpustea ca un trăsnet prin furtună.

Adolin ţinea pasul cu ea, lovea cu Cristalsabia, o silea să se îndepărteze. Un duel. Putea să câştige un duel. Chiar şi în mijlocul unei vijelii, chiar şi împotriva unui monstru, era ceva care-i stătea în puteri. O silea să traverseze câmpul de bătălie, o aducea tot mai aproape de locul unde traversaseră trupele lui spărtura ca să intre în luptă.

Eshonai era greu de ţinut în frâu. N-o mai întâlnise decât de două ori, dar simţea că o cunoaşte după stilul ei de luptă. Îi simţea setea de sânge. Dorinţa de a ucide. Fiorul. Nu-l simţea în sine însuşi. Îl simţea în ea.

În jur, parshendii fugeau sau rezistau în grupuri izolate, hărţuiţi de oameni. Trecu pe lângă un parshendi silit de soldaţii lui să se lase la pământ şi spintecat în timp ce încerca să se îndepărteze târâş. Apa şi sângele se revărsau pe platou, iar printre tunete se înălţau strigătele luptătorilor înnebuniţi de furie sau de durere.

Tunet. Un tunet îndepărtat, dinspre vest. Adolin se uită în

direcţia din care venise sunetul şi aproape că-şi pierdu concentrarea. O vedea crescând, vânt şi ploaie învârtejindu-se într-un stâlp gigantic, cu străfulgerări roşii.

Eshonai îşi avântă Sabia către el şi Adolin se întoarse spre ea, parând cu antebraţul. Acea porţiune a armurii lui se şubrezea, pierdea Lumină de Furtună prin crăpături. Păşi către Eshonai şi, cu o singură mână, îşi trimise Sabia în coasta ei. Îl răsplăti cu un geamăt. Dar Eshonai nu se îndoi de mijloc. Şi nu se retrase nici măcar cu un pas. Îşi înălţă arma şi îi izbi din nou antebraţul.

În locul lovit, Cristalarmura lui explodă într-o străfulgerare de lumină împroşcată odată cu metalul topit. Adolin se văzu silit să-şi retragă braţul, să-şi scoată mănuşa şi s-o lase să cadă, prea grea acum, când îşi pierduse legătura cu restul Cristalarmurii. Vântul care-i suflă peste pielea dezgolită era surprinzător de puternic.

„Încă puţin”, se gândi, fără să bată în retragere. În ciuda părţii lipsă a Armurii, îşi prinse Cristalsabia cu amândouă mâinile – una de metal şi una de carne – şi înaintă cu un potop de lovituri. Ieşi din Postura Vântului. N-avea nevoie de mişcări maiestuoase, îi trebuia furia frenetică a Posturii Focului. Nu doar pentru putere, ci şi pentru ceea ce voia să-i transmită lui Eshonai.

Ea mârâi, silită să dea înapoi.

— Ziua ta s-a încheiat, distrugătorule, spuse în coiful ei. Astăzi, propria brutalitate ţi se întoarce împotrivă. Astăzi, nimiciţi nu mai suntem noi, ci voi.

„Încă puţin.”

Adolin o asalta cu o demonstraţie de scrimă, apoi îşi rări loviturile, oferindu-i o deschidere. Ea se grăbi să profite, ţintindu-i coiful, care, lovit mai înainte, pierdea deja Lumină de Furtună. Da, Fiorul o stăpânea în întregime. Asta îi dădea energie şi forţă, dar o îndemna spre nechibzuinţă. Nu mai ţinea cont de locul unde se află.

Adolin primi lovitura în cap şi se împletici. Eshonai râse încântată şi-şi luă avânt pentru o a doua lovitură.

Prinţul fandă şi o pocni cu umărul şi cu capul în piept.

Forţa izbiturii îi făcu ţăndări coiful, dar manevra îi reuşi.

Eshonai nu observase cât de aproape de spărtură ajunseseră.

Lovitura lui o îmbrânci dincolo de marginea platoului.Adolin îi simţi panica, îi auzi urletul când se prăvăli în abisul întunecat.

Din nefericire, distrugerea coifului îl orbi pentru câteva clipe.

Se împletici şi, când puse un picior jos, nimeri în gol. Se clătină, apoi căzu cu faţa în jos în spărtură.

Preţ de o clipă nesfârşită, nu simţi decât panică şi spaimă, captiv într-o eternitate încremenită până când îşi dădu seama că nu mai cădea. Vederea i se limpezi şi se uită în jos, la hăul din faţa lui, cu perdele de ploaie de jur împrejur. Pe urmă aruncă o privire peste umăr.

Către doi podari care îl prinseseră de fusta din zale de oţel a armurii şi se străduiau să-l tragă înapoi, peste margine. Gemând, se ţineau de metalul alunecos, cu tălpile bine proptite printre bolovani, ca să nu fie traşi în spărtură, în urma lui.

Alţi soldaţi apărură ca din pământ şi se grăbiră să-i ajute. Mai multe mâini îl înşfăcară pe Adolin de mijloc şi de umeri şi, împreună, îl traseră în susul marginii abrupte a hăului – până când izbuti să-şi recapete echilibrul şi să se îndepărteze de spărtură, împleticindu-se.

Soldaţii ovaţionară şi el râse, extenuat. Se întoarse spre cei doi podari, Cikatrice şi Drehy.

— Cred că nu e nevoie să mă mai întreb dacă voi doi puteţi sau nu să ţineţi pasul cu mine.

— A fost o nimica toată, zise Cikatrice.

— Da, i se alătură Drehy. Să ridici un ochi-luminoşi gras e uşor. Ar trebui să-ncerci cândva să cari un pod.

Adolin zâmbi larg, apoi îşi şterse apa de pe faţă cu mâna dezgolită.

— Vedeţi dacă nu puteţi găsi o bucată din coiful meu sau din apărătoarea braţului. Recreşterea armurii se face mai repede dacă avem o bucată cât de mică. Luaţi-mi şi mănuşa, vă rog.

Cei doi încuviinţară din cap. Fulgerele roşii se înmulţeau, iar coloana răsucită de ploaie întunecată se mărea, lăţindu-se. Şi ăsta... ăsta nu părea să fie semn bun.

Trebuia să afle mai multe despre restul armatei. Traversă în fugă podul către platoul din centru. Unde era tatăl lui? Ce se întâmplase pe fronturile unde luptau Aladar şi Roion? Shallan se întorsese din expediţia ei?

Pe platoul central părea să domnească haosul. Vântul tot mai puternic se năpustea asupra corturilor, câteva chiar se prăbuşiseră. Oamenii alergau în toate părţile. Adolin văzu pe cineva cu o mantie groasă înaintând cu hotărâre prin ploaie.

Un bărbat care părea să ştie ce face. Îl prinse de braţ când

trecu pe lângă el.

— Unde e tatăl meu? întrebă. Ce ordine ai de transmis?

Gluga mantiei căzu şi omul se întoarse spre Adolin şi îl privi cu ochi ceva cam prea mari, prea rotunzi. Cap fără niciun fir de păr. Haine diafane, lejere, pe sub mantie.

Asasinul în Alb.

Moash înainta fără să-şi cheme Cristalsabia.

Kaladin îl lovi cu suliţa, dar era zadarnic. Avea nevoie de toată puterea care-i mai rămăsese doar ca să se ţină pe picioare.

Suliţa ricoşă de coiful lui Moash şi fostul podar o izbi cu pumnul, frângând lemnul.

Kaladin se opri clătinându-se, însă Moash nu terminase, înaintă cu încă un pas şi pumnul lui protejat de armură îl pocni în burtă.

Kaladin icni, îndoindu-se de mijloc când în el se rupse ceva. Zguduite de lovitura incredibil de puternică, coastele îi trosniră ca nişte crengi uscate. Tuşi, împroşcând armura lui Moash cu sânge, apoi gemu când prietenul său făcu un pas înapoi, retrăgându-şi pumnul.

Kaladin se prăbuşi pe podeaua de piatră rece, cu senzaţia că se cutremura totul. Avea impresia că ochii vor să-i sară din orbite şi se încovrigă în jurul pieptului său zdrobit, tremurând.

— Furtuni.

Vocea lui Moash venea de departe.

— Am lovit mai tare decât aş fi vrut.

— Ai făcut ce trebuia să faci.

Glasul lui Graves.

„O... Părinte al Furtunii... durerea...”

— Şi acum? întrebă Moash.

— Să terminăm odată. Ucide-l pe rege cu Cristalsabia. Să sperăm c-o să pară totuşi c-a făcut-o Asasinul. Urmele de sânge îmi fac în ciudă. Unii şi-ar putea pune întrebări din pricina lor. Uite, o să tai scândurile astea, ca să pară că Asasinul în Alb a intrat prin perete, ca data trecută.

Aer rece. Ploaie.

Strigăt? Foarte îndepărtat? Cunoştea vocea...

— Syl? şopti Kaladin, cu sânge pe buze. Syl?

Nimic.

— Am alergat până... până n-am mai putut, şopti din nou Kaladin. Sfârşitul... întrecerii.

Viaţă înaintea morţii.

— O s-o fac eu, se auzi glasul lui Graves. O să port eu povara asta.

— E dreptul meu! protestă Moash.

Kaladin clipi, cu ochii pe trupul fără cunoştinţă al regelui, aflat chiar lângă el. Continua să respire.

„Îi voi apăra pe aceia care nu se pot apăra singuri.”

Avea sens, acum, după ce luase hotărârea. Kaladin se săltă în genunchi. Graves şi Moash se contraziceau.

— Trebuie să-l apăr, şopti Kaladin.

De ce?

— Dacă îi apăr... începu Kaladin şi se opri când începu să tuşească. Dacă îi apăr... numai pe cei care îmi plac, înseamnă că puţin îmi pasă de ceea ce e corect.

Ar fi însemnat că se sinchiseşte numai de ceea ce e convenabil pentru el însuşi.

Nu şi-ar fi făcut datoria. Ar fi fost egoism.

Încordându-se, chinuit de durere, se propti pe un picior. Piciorul teafăr. Tuşind sânge, se împinse în sus şi, clătinându-se, se ridică între Elhokar şi asasini, îşi pipăi centura cu degete tremurătoare şi, după două încercări, îşi scoase cuţitul. Pe obraji i se prelinseră lacrimi de durere şi, cu ochii înceţoşaţi, îi văzu pe cei doi Cristalpurtători privindu-l.

Moash îşi săltă încet viziera, lăsându-şi la vedere uimirea întipărită pe chip.

— Părinte al Furtunii... Kal, cum izbuteşti să stai în picioare?

Acum avea sens.

De asta se întorsese. Avea legătură cu Tien, şi avea legătură cu Dalinar, şi avea legătură cu ceea ce era drept – dar, mai presus de orice, avea legătură cu apărarea celorlalţi.

Un astfel de om îşi dorea să fie.

Kaladin îşi trase un picior înapoi, într-o poziţie de luptă, iar călcâiul lui atinse trupul regelui. Îşi întinse mâna în faţă, cu vârful cuţitului în afară. Braţul îi tremura ca un acoperiş zguduit de tunet. Întâlni ochii lui Moash.

Putere înaintea slăbiciunii.

— Nu. O. Să. Îl. Aveţi.

— Încheie povestea asta, Moash, zise Graves.

— Furtuni, răspunse Moash. Nu e nevoie. Uită-te la el. Nu poate riposta.

Kaladin se simţea istovit. Măcar se ridicase în picioare. Era sfârşitul. Călătorise, însă călătoria se terminase. Strigăt. Kaladin îl auzi clar acum, de parcă ar fi fost mai aproape.

„E al meu!” spuse o voce de femeie, „Îl revendic.”

ŞI-A ÎNCĂLCAT JURĂMÂNTUL.

— A văzut prea multe, îi spuse Graves lui Moash. Dacă nu moare azi, o să ne trădeze. Ştii că e adevărat, Moash. Ucide-l.

Cuţitul alunecă dintre degetele lui Kaladin şi căzu zăngănind. Era prea slăbit, nu mai putea să-l ţină. Braţul îi alunecă în jos, pe lângă trup, şi se holbă năuc la cuţit.

„Puţin îmi pasă.”

O SĂ TE OMOARE.

— Îmi pare rău, Kal, spuse Moash şi înaintă. Ar fi trebuit s-o fac repede, de la bun început.

„Cuvintele, Kaladin.” Era vocea lui Syl. „Trebuie să rosteşti Cuvintele!”

ŢI-O INTERZIC.

NU CONTEAZĂ CE VREI TU! Strigă Syl. NU MĂ POŢI OPRI DACĂ ROSTEŞTE CUVINTELE! CUVINTELE, KALADIN! SPUNE-LE!

— O să-i apăr chiar şi pe aceia pe care-i urăsc, şopti Kaladin printre buzele însângerate. Atâta timp cât aşa e drept.

În mâna lui Moash apăru o Cristalsabie.

O bubuitură îndepărtată. Un tunet.

CUVINTELE SUNT ACCEPTATE, zise Părintele Furtunii împotriva voinţei sale.

— Kaladin! se auzi vocea lui Syl. Întinde mâna!

Îl ocoli în zbor grăbit, dintr-odată vizibilă, ca o panglică de lumină.

— Nu pot... spuse Kaladin secătuit.

— Întinde mâna!

El întinse o mână tremurătoare. Moash şovăi.

Vântul suflă prin deschiderea din perete şi panglica de lumină care era Syl deveni ceaţă, o formă pe care-o lua adesea. Argintie, se lăţi, apoi se solidifică în faţa lui Kaladin, întinzându-se către mâna lui.

Luminoasă, strălucitoare, apăru o Cristalsabie, de-a lungul

căreia era încrustat un model spiralat, radiind o lumină vie, albastră.

Kaladin icni şi răsuflă adânc, de parcă ar fi devenit pe deplin conştient pentru prima oară. Întregul coridor se înnegură când Lumina de Furtună din toate lămpile pieri brusc.

Rămaseră o clipă în beznă.

Pe urmă Kaladin explodă de Lumină.

Îi răbufni din trup, făcându-l să strălucească în întuneric aidoma unui soare alb, arzător. Cu faţa palidă în acea strălucire albă, Moash se trase înapoi, grăbindu-se să-şi umbrească ochii cu o mână.

Durerea dispăru cum piere ceaţa într-o zi toridă. Kaladin strânse cu degetele ferme Cristalsabia strălucitoare, o armă pe lângă care ale lui Graves şi Moash păreau mate. Obloanele se deschiseră brusc, unul după altul, şi vântul năvăli pe coridor urlând. În spatele lui Kaladin, bruma se cristaliză pe podea, întinzându-se în partea opusă lui. Pe brumă se contura o glifă, aproape în formă de aripi.

Graves ţipă şi se grăbi atât de tare să se retragă, încât căzu. Moash dădu înapoi, holbându-se la Kaladin.

— Cavalerii Radianţi s-au întors, spuse acesta.

— Prea târziu! strigă Graves.

Kaladin se încruntă, apoi aruncă o privire spre rege.

— Diagrama vorbeşte despre asta, spuse Graves, făcând cale întoarsă în fugă. Nouă ne-a scăpat. Ne-a scăpat cu desăvârşire! Ne-am concentrat doar asupra despărţirii tale de Dalinar, fără să ne gândim ce poţi deveni, împins de acţiunile noastre!

Moash se uită de la Graves la Kaladin. Pe urmă o rupse la fugă, cu Armura zăngănindu-i când se răsuci pe călcâie şi alergă pe coridor, dispărând din raza vizuală.

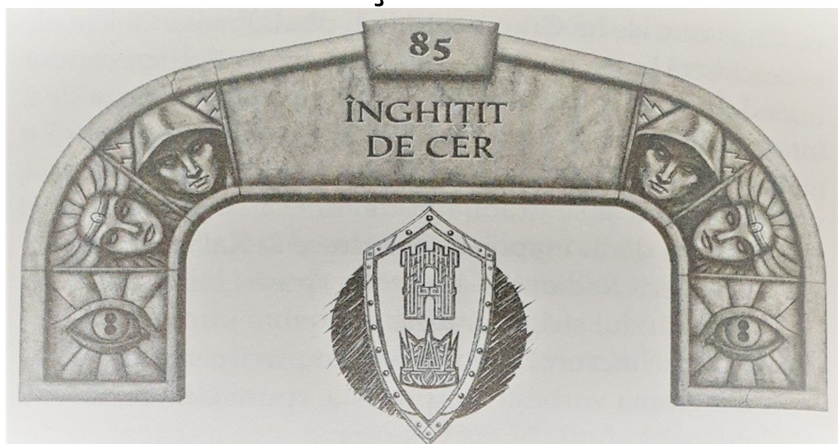
„Kaladin”, se auzi vocea lui Syl în capul lui, „ceva continuă să fie foarte rău. O simt în vânt.”

Graves izbucni în râs ca un nebun.

— Să mă despartă, şopti Kaladin. De Dalinar? De ce i-ar interesa asta?

Se întoarse şi privi spre răsărit. „O, nu...”

85
ÎNGHIŢIT DE CER

Dar cine e rătăcitorul, piesa incontrolabilă, cel fără sens? Întrezăresc implicaţiile existenţei sale şi lumea mi se deschide.Dau înapoi. Imposibil. Nu-i aşa?

— Din Diagramă, Psalmul Minunilor de pe Peretele de Vest: paragraful opt
(Nota Adrotagiei: „E posibil să se refere la Mraize?")

— N-a spus dacă a putut deschide calea? întrebă Dalinar în timp ce se îndrepta semeţ către cortul de comandă.

În jurul lui, ploaia biciuia pământul, atât de deasă încât, în lumina fabrialului lui Navani şi în bătaia vântului, nu mai era posibil să distingi valurile de ploaie unul de celălalt, purtate de vânt. Trecuse mult timp de când ar fi trebuit să intre la adăpost.

— Nu, Luminlordul meu, răspunse podarul Peet. Dar a spus, cu stăruinţă, că nu putem înfrunta ceea ce vine asupra noastră. Două mari furtuni.

— Cum ar putea fi două? întrebă Navani.

Purta o mantie rezistentă, totuşi se udase până la piele, fiindcă vântul îi luase umbrela cu mult timp în urmă. Roion mergea de cealaltă parte a lui Dalinar, cu barba şi mustaţa pline de apă.

— Nu ştiu, Luminăţie, spuse Peet. Dar aşa a zis. O mare furtună şi altceva. A numit-o Furtună Eternă. Crede că se vor ciocni chiar aici.

Dalinar căzu pe gânduri, încruntându-se. Cortul de comandă era chiar în faţa lui. Înăuntru, putea să discute cu comandanţii săi de câmp şi…

Cortul de comandă se cutremură, apoi se smulse din loc, purtat de o rafală de vânt. Târându-şi funiile şi ţăruşii, zbură chiar pe lângă el, aproape atingându-l. Dalinar înjură când lumina unei duzini de felinare – care se aflaseră în cort – se răspândi pe platou. Condeierele şi soldaţii alergau în toate părţile, încercând să prindă hărţile şi foile de hârtie luate în stăpânire de vânt şi de ploaie.

— Dar-ar furtuna! zise Dalinar, întorcându-se cu spatele către vântul puternic. Trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat între timp!

— Domnule!

Cael, şeful comandamentului de câmp, se apropia în fugă, urmat de soţia lui, Apara. Avea aproape toate hainele uscate, deşi asta se schimba cu iuţeală.

— Aladar a câştigat lupta pe platoul lui! Apara tocmai îţi scria un mesaj.

— Serios? Atotputernicul să-l binecuvânteze. A izbutit.

— Da, domnule, spuse Cael.

Era nevoit să strige ca să se facă auzit în vânt şi în ploaie.

— Înaltul Prinţ Aladar spune că parshendii care cântau au picat la pământ şi s-au lăsat măcelăriţi. Ceilalţi au rupt rândurile şi-au fugit. Chiar dacă platoul lui Roion a căzut, azi victoria a fost a noastră!

— N-am senzaţia asta, răspunse Dalinar, strigând la rândul lui.

Cu doar câteva minute înainte, cădea doar o ploaie uşoară. Lucrurile se înrăutăţeau cu mare repeziciune.

— Trimite imediat ordine pentru Aladar, pentru fiul meu şi pentru Generalul Khal. Spre sud-est, următorul platou e perfect rotund. Vreau să se adune acolo toate forţele noastre şi să se pregătească să facă faţă furtunii care se apropie.

— Da, domnule!

Cael salută, lipindu-şi pumnul de haină, însă cu cealaltă mână arătă peste umărul lui Dalinar.

— Domnule, ai văzut asta?

Înaltul Prinţ se întoarse şi se uită spre vest. Se vedeau străfulgerări roşii şi trăsnete care coborau, izbind pământul unul câte unul. Cerul însuşi părea să se zvârcolească în vreme ce

acolo creştea ceva, învârtejindu-se într-un ochi de furtună imens, care se mărea fără încetare.

— Atotputernicule din ceruri... şopti Navani.

Alături de ei, un alt cort se zgâlţâi, smucind de ţăruşi.

— Abandonaţi corturile, Cael, spuse Dalinar. Să plece toată lumea. Imediat. Navani, du-te la Luminoasa Shallan. Ajut-o dacă poţi.

Ofiţerul se grăbi să se îndepărteze şi începu să-şi strige ordinele. Navani plecă odată cu el şi dispăru în noapte, iar un pluton de soldaţi alergă după ea, cu misiunea s-o apere.

— Şi eu, Dalinar? întrebă Roion.

— Trebuie să luăm comanda oamenilor tăi şi să-i ducem într-un loc sigur, răspunse Dalinar. Dacă există un astfel de loc.

Cortul din apropiere se zgudui iarăşi. Dalinar se încruntă. Nu părea mişcat de vânt. Şi se auzeau cumva... strigăte?

Adolin ieşi prin pânza cortului şi alunecă pe spate, pe pietre, în timp ce Lumina i se scurgea din Armură.

— Adolin! strigă Dalinar, alergând spre fiul său.

Din Armura tânărului lipseau mai multe părţi. Privea în sus. Avea dinţii încleştaţi şi sângele îi şiroia din nas. Spuse ceva, dar cuvintele i se pierdură în vânt. Îi lipseau coiful şi apărătoarea antebraţului stâng, platoşa era crăpată, gata să se spargă, piciorul drept îi era dezgolit. Cine îi putuse face aşa ceva unui Cristalpurtător?

Dalinar află imediat răspunsul. Îl luă pe Adolin în braţe, dar îşi ridică privirea spre cortul distrus. Se zbuciumă în vânt şi se sfâşie când un bărbat trecu pe lângă el cu paşi mari, strălucind de şuviţe unduitoare de Lumină de Furtună. Trăsături din locuri străine, haine în totalitate albe, lipite de trup din cauza ploii, cap plecat fără fir de păr, umbre care-i ascundeau ochii strălucitori de Lumină de Furtună.

Ucigaşul lui Gavilar. Szeth, Asasinul în Alb.

Shallan studia inscripţiile de pe pereţii încăperii rotunde, căutând cu disperare ceva care să-i spună cum să activeze Poarta Jurământului.

Trebuia să meargă. Trebuia.

— Totul e în cântul-din-zori, spuse Inadara. Nu reuşesc să-nţeleg nimic.

„Cavalerii Radianţi sunt cheia.”

Sabia lui Renarin n-ar fi trebuit să fie de-ajuns?

— În ce tipar se încadrează? şopti ea.

— Mmm... spuse Model. Poate nu-l vezi fiindcă eşti prea aproape? Cum s-a întâmplat cu Câmpiile Sfărâmate?

Shallan şovăi, apoi se ridică şi se duse în mijlocul sălii, unde se întâlneau, într-un punct central, imaginile Cavalerilor Radianţi şi ale regatelor lor.

— Luminlord Renarin? întrebă Inadara. S-a întâmplat ceva?

Tânărul prinţ căzuse în genunchi şi se ghemuise lângă perete.

— Pot să-l văd, răspunse Renarin, cu voce febrilă, care stârni ecouri în încăpere.

Ardenţii care studiau o parte a mozaicului mural îşi ridicară privirile spre el.

— Pot să văd viitorul. De ce? De ce, Atotputernicule? De ce m-ai blestemat astfel?

Scoase un strigăt implorator, apoi se ridică şi lovi ceva de perete. O piatră? De unde o luase? Strânse obiectul în mâna înmănuşată şi începu să scrie.

Şocată, Shallan se apropie de el. Un şir de numere?

Numai zerouri.

— Vine, şopti Renarin. Vine, vine, vine. Suntem morţi. Suntem morţi. Suntem morţi...

Dalinar îngenunchease sub un cer spart. Încă îşi ţinea fiul în braţe. Ploaia spăla sângele de pe faţa lui Adolin, şi băiatul clipi, năucit de loviturile primite.

— Tată..., spuse.

Asasinul înainta în tăcere, aparent fără nicio grabă. Părea să plutească prin ploaie.

— Când o să iei conducerea principatului, fiule, spuse Dalinar, să nu-i laşi să te corupă. Să nu intri în jocurile lor. Să conduci tu. Să nu-i urmezi pe alţii.

— Tată! exclamă Adolin şi vederea i se limpezi.

Dalinar se ridică. Tânărul se clătină până ajunse să stea în

patru labe şi încercă să se ridice la rândul său, însă Asasinul îi spărsese o jambieră, aşa că-i era aproape imposibil să se salte în picioare. Alunecă la loc, în bălţile cu apă de ploaie.

— Ai fost învăţat ce e bine, Adolin, adăugă Dalinar, cu ochii la Asasin. Eşti un om mai bun decât mine. Eu am fost întotdeauna un tiran care a trebuit să-nveţe să fie altceva. Însă tu, tu ai fost bun de la început. Condu-i, Adolin. Uneşte-i.

— Tată!

Dalinar se îndepărtă de fiul său. În apropiere, condeierele, aghiotanţii, căpitanii şi soldaţii strigau şi se agitau, încercând să găsească o ordine în haosul furtunii şi unii nici măcar nu-l observaseră pe bărbatul în alb.

Asasinul se opri la zece paşi de Dalinar. Palid şi gângăvind, Roion se retrase de lângă cei doi şi începu să strige:

— Asasinul! Asasinul!

Ploaia se liniştea, însă Dalinar nu-şi făcea mari speranţe; nu cu fulgerele roşii de la orizont. Oare era... un zid de furtună care se forma în faţa unei stihii noi? Se străduise zadarnic să-i distrugă pe parshendi.

Shinul nu atacă. Stătea în faţa lui Dalinar, nemişcat, în timp ce apa i se prelingea pe faţa inexpresivă. Nefiresc de calm.

Dalinar era mult mai înalt şi mai lat în spate. Prin comparaţie, bărbatul scund, în alb, cu pielea lui palidă, părea aproape un tinerel, un copilandru.

În spatele său, strigătele lui Roion se pierdeau în învălmăşeala de pe platou. Totuşi, gărzile de la Podul Patru alergară să-l înconjoare pe Dalinar, cu suliţele în mâini. El îşi flutură mâna, cerându-le să se retragă.

— Nu puteţi face nimic aici, flăcăi, le spuse. Lăsaţi-mă pe mine să-l înfrunt.

„Zece bătăi de inimă.”

— De ce? îl întrebă pe Asasin, care continua să stea nemişcat în ploaie. De ce l-ai ucis pe fratele meu? Ţi-au explicat din ce motiv ţi-au poruncit s-o faci?

— Sunt Szeth-fiu-fiu-Vallano, răspunse omul în alb cu asprime. Făr'adevăr din Shinovar. Fac ce-mi poruncesc stăpânii mei fără să cer explicaţii.

Dalinar îşi schimbă părerea. Omul ăla nu era calm. Părea astfel, dar când vorbea, o făcea printre dinţii încleştaţi, iar ochii lui erau nefiresc de mari.

„E nebun”, se gândi. „Furtuni.”

— Nu eşti obligat să faci asta, spuse. Dacă e vorba de bani...

— Plata care mi se datorează va ajunge la mine în cele din urmă, strigă Asasinul şi împroşcă cu apa de ploaie în jur, în timp ce Lumina de Furtună i se înălţa de pe buze. Până la ultima fărâmă. O să mă înec în ea, umblătorule pe piatră!

Szeth îşi întinse mâna într-o parte şi Cristalsabia lui apăru. Pe urmă, cu o mişcare scurtă, dispreţuitoare – de parcă şi-ar fi tăiat un zgârci de pe porţia de carne – îşi repezi sabia spre Dalinar, înaintând cu paşi mari.

Dalinar pară cu propria Sabie, care îi apăru în mână când îşi ridică braţul.

Asasinul aruncă o privire spre arma Înaltului Prinţ, apoi zâmbi, subţiindu-şi buzele şi arătându-şi prea puţin dinţii. Nerăbdarea din zâmbetul lui râvnitor, pe măsura obsesiei din privire, era unul dintre cele mai sinistre lucruri văzute vreodată de Dalinar.

— Îţi mulţumesc, spuse Asasinul, fiindcă-mi prelungeşti chinul refuzând să te laşi ucis cu uşurinţă.

Se trase cu un pas înapoi şi lumina albă răbufni din el ca o vâlvătaie.

Îl atacă din nou pe Dalinar, cu o iuţeală neomenească.

Adolin înjură când îşi reveni din ameţeală. Furtuni, îl durea capul. Şi-l izbise zdravăn de ceva când Asasinul îl aruncase la pământ.

Tatăl lui se lupta cu Szeth. Slavă cerului că ascultase glasul raţiunii şi crease legătura dintre el şi Sabia nebunului. Adolin scrâşni din dinţi şi se strădui din nou să se ridice, dar era atât de greu s-o faci cu o jambieră spartă! Deşi ploaia se domolise, cerul rămăsese întunecat. În vest, trăsnetele cădeau ca nişte cascade roşii, aproape fără întrerupere.

În acelaşi timp, vântul sufla dinspre est în rafale. Şi acolo creştea ceva, dinspre Obârşie. Ceea ce era foarte rău.

„Toate lucrurile pe care mi le-a spus tata...”

Adolin se împletici, fiind gata să se prăbuşească, dar mâinile altora îi veniră în ajutor. Se uită într-o parte şi-i văzu pe cei doi podari de mai înainte, Cikatrice şi Drehy, susţinându-l ca să se

ridice în picioare.

— Voi doi, le spuse, o să primiţi o soldă a furtunii de mare. Ajutaţi-mă să-mi scot armura.

Începu el însuşi să-şi dea jos părţi din ea, cu frenezie. Primise în întregime atât de multe lovituri, încât nu-i mai era de niciun folos.

Metalul izbit de metal răsuna la mică distanţă, unde lupta Dalinar. Dacă izbutea să mai reziste puţin, Adolin ar fi putut să-l ajute. N-avea să-i mai îngăduie creaturii ăleia să-l înfrângă. Nu încă o dată!

Aruncă o privire, să vadă cum se descurca Dalinar, şi încremeni, cu mâinile pe curelele platoşei.

Tatăl lui... tatăl lui se mişca superb.

Dalinar nu lupta pentru viaţa lui. Viaţa lui nu-i mai aparţinea de mult.

Lupta pentru Gavilar. Lupta aşa cum îşi dorea s-o fi făcut cu ani în urmă, lupta pentru şansa pe care o ratase, în acele clipe dintre furtuni – când ploaia se domolise şi vânturile îşi ţineau răsuflarea pentru că se pregăteau pentru o nouă rafală – uneori nici el nu îndrăznea să respire în timp ce dansa cu ucigaşul regilor.

Asasinul se mişca aidoma unei umbre. Paşii lui păreau prea repezi ca să fie omeneşti. Când sărea, plutea în aer. Lovea cu Sabia ca fulgerul şi, din când în când, îşi întindea cealaltă mână, ca şi cum ar fi vrut să-l înşface pe Dalinar.

Înaltul Prinţ nu uitase întâlnirea lor de mai înainte şi recunoştea asta drept cea mai periculoasă armă a lui Szeth. Reuşea de fiecare dată să-şi aducă Sabia acolo şi să-l silească pe Asasin să se retragă. Atacurile omului în alb veneau din toate părţile, însă Dalinar nu gândea. Gândurile se puteau învălmăşi, mintea se putea dezorienta.

Instinctul ştia ce avea de făcut.

Se ghemuia când Szeth sărea pe deasupra lui. Se trăgea un pas în spate, ferindu-se de o lovitură care i-ar fi despicat şira spinării. Ataca, silindu-l pe Asasin să bată în retragere. Făcea trei paşi iuţi înapoi, ridicându-şi sabia în apărare, apoi o întindea

spre palma Asasinului dacă încerca să-l atingă.

Mergea. Pentru scurtă vreme, îi ţinu piept creaturii. Gărzile din Podul Patru stăteau deoparte, cum li se poruncise. N-ar fi reuşit decât să-l încurce.

Supravieţui.

Dar nu învinse.

În cele din urmă, se răsuci ca să se ferească de o lovitură, dar nu izbuti să se mişte destul de repede. Asasinul îl ocoli şi îl izbi cu pumnul dintr-o parte.

Coastele lui Dalinar trosniră. Gemu şi se împletici, gata să cadă. Îşi îndreptă Sabia spre Szeth, silindu-l să dea înapoi, însă nu mai conta. Răul fusese făcut. Căzu în genunchi, abia izbutind să nu se încovoaie de durere.

În clipa aceea, ştiu un adevăr pe care ar fi trebuit să-l ştie dintotdeauna.

„Dacă aş fi fost acolo, în noaptea aia, treaz, în loc să dorm beat... Gavilar ar fi murit totuşi.

N-aş fi putut înfrânge creatura asta. Nu pot acum şi n-aş fi putut nici atunci.

N-aş fi fost în stare să-l salvez.”

Asta îi aduse pacea şi în sfârşit lăsă piatra jos din spinare, cea pe care-o cărase mai bine de şase ani.

Strălucind de o cumplită Lumină de Furtună, Asasinul se apropie de Înaltul Prinţ, însă cineva îl atacă din spate.

Dalinar se aştepta să fie Adolin sau poate unul dintre podari.

Însă era Roion.

Adolin îşi azvârli ultima parte a armurii şi alergă spre tatăl său. Nu era prea târziu. Dalinar căzuse în genunchi în faţa Asasinului, înfrânt, totuşi nu mort.

Adolin se apropie cu un strigăt, dar cineva la care nu s-ar fi aşteptat sări dintr-un cort aproape distrus, Înaltul Prinţ Roion – ţinând în mână, ridicol, o sabie obişnuită şi conducând un mic grup de soldaţi – se năpusti asupra Asasinului.

Şobolanii ar fi avut mai multe şanse în lupta cu un demon al spărturilor.

Adolin abia apucă să strige în vreme ce Asasinul – mişcându-

se cu o viteză orbitoare – se răsuci şi reteză lama sabiei lui Roion de deasupra mânerului. Pe urmă mâna îi zvâcni şi îl plesni pe Înaltul Prinţ în piept.

Roion se înălţă brusc în aer, lăsând în urmă o dâră de Lumină de Furtună. Urlă când îl înghiţi cerul.

Rezistase mai mult decât oamenii săi. Asasinul trecu printre ei, ferindu-se cu dibăcie de suliţe şi măturându-i cu mişcări de o graţie neomenească. O duzină de soldaţi se prăbuşiră cât ai clipi, cu ochii arşi.

Adolin sări peste unul dintre trupurile în cădere. Încă îl mai auzea pe Roion urlând undeva, deasupra.

Tânărul prinţ îl atacă pe Asasin, dar creatura se răsuci şi îi respinse Cristalsabia cu o lovitură. Rânjea. Nu scoase niciun cuvânt, însă Lumina de Furtună i se prelingea printre dinţi.

Adolin încercă Postura Fumului, atacând cu o înşiruire de lovituri iuţi. Asasinul le pară în tăcere, netulburat. Prinţul se concentra, duelându-se cât de bine putea, dar, pe lângă creatura aia, era un copil.

Încă urlând, Roion căzu din cer ca un bolovan şi se izbi de pământ în apropiere, cu un trosnet dezgustător. O privire grăbită către trupul său îi spuse lui Adolin că Înaltul Prinţ n-avea să se mai ridice niciodată.

Înjură şi fandă spre Asasin, dar o prelată care flutura în vânt – atinsă de Szeth în treacăt – sări către tânăr. Monstrul putea să le poruncească obiectelor neînsufleţite! Adolin despică prelata şi făcu un salt înainte, cu Sabia pregătită pentru lovitură.

Dar nu găsi nimic cu care să se lupte.

„Jos.”

Se azvârli la pământ când pe deasupra capului îi trecu ceva, Asasinul care zbura prin aer. Cristalsabia lui Szeth rată capul lui Adolin cu doar un lat de palmă.

Tânărul se rostogoli şi se săltă în genunchi, gâfâind.

Cum...? Ce-ar fi putut face...?

„Nu-l poţi înfrânge”, îşi spuse. „Nimic nu poate.”

Asasinul coborî atingând lin pământul. Adolin se ridică în picioare şi descoperi că nu mai era singur. O duzină de podari intraseră în formaţie în jurul său. Din fruntea lor, Cikatrice se uită la Adolin şi dădu din cap. Oameni de ispravă. Văzuseră căderea lui Roion şi totuşi voiau să lupte. Adolin îşi înălţă sabia şi observă că, la mică distanţă, tatăl său izbutea să se ţină din

nou pe picioare. Un alt mic grup de podari îl înconjurară, iar Înaltul Prinţ le-o îngădui. Şi el, şi Adolin se duelaseră şi pierduseră. Un asalt nebunesc rămăsese singura lor şansă.

În preajma lor se auziră strigăte. Generalul Khal şi o forţă de atac numeroasă, judecând după steagul care se apropia. Nu mai era timp. Cu capul plecat, Asasinul stătea pe platoul plin de apă, între micile trupe conduse de Dalinar şi Adolin. Felinarele albastre căzute făceau lumină. Cerul devenise la fel de negru ca noaptea, în afara clipelor când era brăzdat de fulgere.

Atacă un Cristalpurtător, înghesuie-l în mijlocul gloatei. Speră într-o lovitură norocoasă. Era singura cale. Adolin dădu din cap către Dalinar. Tatăl său îi răspunse cu acelaşi gest, cu un aer macabru. Ştia. Ştia că nu pot înfrânge creatura.

„Condu-i, Adolin.

Uneşte-i."

Adolin scoase un strigăt de atac şi se năpusti cu Sabia ridicată. Podarii alergau alături de el. Înainta şi Dalinar, mai încet, cu un braţ de-a latul pieptului. Furtuni, abia mai izbutea să meargă.

Szeth îşi înălţă brusc capul, cu faţa golită de orice sentiment. Când ajunseră lângă el, sări, avântându-se în aer.

Adolin îl urmări cu privirea. Era sigur că nu-l puseseră pe fugă...

Asasinul se răsuci în aer, apoi se năpusti spre pământ, strălucind ca o cometă. Adolin pară cu greu o lovitură de Sabie; era de o forţă incredibilă, îl azvârli înapoi. Asasinul se răsuci şi doi podari căzură, cu ochii arşi. Alţii rămaseră fără vârfurile suliţelor când încercară să-l înjunghie.

Asasinul se smulse dintre trupurile care îl striveau, iar sângele îi curgea din două răni. Răni care se închiseră sub privirile lui Adolin şi sângerarea încetă. Aşa cum spusese Kaladin. Cu o oribilă senzaţie de prăbuşire, Adolin înţelese cât de puţine şanse de izbândă avuseseră vreodată.

Asasinul se repezi spre Dalinar, care rămăsese în ariergardă. Soldatul îmbătrânit îşi ridică Sabia, parcă în semn de respect, apoi lovi.

Un atac. Era calea către ieşirea din scenă.

— Tată... şopti Adolin.

Asasinul pară lovitura, apoi îşi propti palma în pieptul lui Dalinar.

Dintr-odată strălucitor, Înaltul Prinţ se înălţă brusc spre cerul întunecat. Nu ţipă.

Pe platou se lăsă tăcerea. Câţiva podari îşi sprijineau prietenii răniţi. Alţii, înnebuniţi, se întoarseră spre Asasin şi alcătuiră o formaţie de suliţaşi.

Szeth îşi lăsă Sabia în jos, apoi se îndepărtă.

— Ticălosule! se răsti Adolin, repezindu-se pe urmele lui. Ticălosule!

Lacrimile aproape că îl orbeau.

Asasinul se opri, apoi îşi coborî Sabia către Adolin.

Tânărul se opri împleticindu-se. Furtuni, îl durea capul.

— S-a terminat, şopti Asasinul. Am încheiat.

Îi întoarse spatele lui Adolin şi continuă să se îndepărteze.

„Pe Infern că nu!” Adolin îşi săltă Cristalsabia deasupra capului.

Asasinul se răsuci şi îi izbi arma cu a lui cu atâta putere, încât Adolin auzi clar ceva trosnindu-i în încheietura mâinii.

Sabia îi căzu dintre degete şi dispăru. Mâna Asasinului se întinse şi îl pocni pe Adolin în piept cu încheieturile degetelor, iar el icni, cu răsuflarea brusc tăiată.

Uluit, căzu în genunchi.

— Cred că mai pot omorî unul, în timpul meu liber, mârâi asasinul.

Pe urmă rânji, un zâmbet oribil, cu dinţii încleştaţi şi ochii larg deschişi. De parcă l-ar fi chinuit o durere cumplită. Gâfâind, Adolin aşteptă lovitura. Se uită către cer.

„Îmi cer iertare, tată. Eu...

Eu... ”

Ce era asta?

Clipi când văzu în aer ceva strălucitor coborând lin, ca o frunză purtată de vânt. O siluetă. Un om.

Dalinar.

Înaltul Prinţ cădea încet, ca şi cum n-ar fi cântărit mai mult decât un nor. Lumina albă i se scurgea din trup în şuviţe sclipitoare. În apropiere, podarii murmurau şi soldaţii strigau, arătând cu degetul.

Adolin clipi, convins că era o halucinaţie. Dar nu, chiar era Dalinar. Ca... însuşi unul dintre Heralzi, coborând din Palatele Împăcării.

Asasinul îl privi şi făcu un pas înapoi împleticindu-se, cu gura

căscată de spaimă.

— Nu... Nu!

Apoi, ca o stea căzătoare, un bolid arzând de lumină şi mişcare apăru în faţa lui Dalinar. Se izbi de pământ, împrăştiind un inel de Lumină de Furtună, ca un fum alb. În mijloc era ghemuit cineva în albastru, cu o mână pe pietre şi cu cealaltă încleştată pe o Cristalsabie strălucitoare.

Ochii îi ardeau, plini de o lumină care, cumva, îi făcea pe ai asasinului să pară terni. Purta uniformă de podar şi glife de sclav pe frunte.

Inelul tot mai larg de lumină ceţoasă păli, lăsând în urmă doar o glifă imensă – în formă de sabie – vizibilă pentru încă o scurtă clipă înainte de a se spulbera.

— L-ai trimis în văzduh să moară, Asasinule, spuse Kaladin, suflând Lumină de Furtună printre buze, dar văzduhul şi vânturile sunt ale mele. Le revendic, aşa cum revendic acum viaţa ta.

86
MODELE DE LUMINĂ

Unul e cu siguranţă trădătorul celorlalţi.

— Din Diagramă, Cartea celui de-al doilea sertar al mesei de lucru: paragraful 27

Kaladin lăsă Lumina de Furtună să dispară din faţa lui. Nu mai avea prea multă – zborul frenetic peste Câmpii îl secătuise. Cât de şocat fusese când răbufnirea de lumină care se înălţa către cerul tot mai întunecat de deasupra unui platou luminat se dovedise a fi Dalinar în persoană! Ancorat de cer de către Szeth.

Kaladin se grăbise să-l prindă şi să-l trimită spre pământ, Ancorându-l el însuşi cu grijă. În faţă, Szeth se îndepărtă de prinţ împleticindu-se, ţinându-şi prudent Sabia îndreptată spre Kaladin, cu ochii mari şi buzele tremurânde. Părea îngrozit.

Bun.

Dalinar atinse în sfârşit platoul păşind lin şi Ancorarea lui Kaladin se încheie.

— Căutaţi adăpost, spuse Kaladin, în timp ce vijelia din vene continua să i se domolească. Pe drumul încoace am zburat pe deasupra unei furtuni... a uneia mari. Care vine din vest.

— Tocmai ne retrăgeam.

— Grăbiţi-vă, îi sfătui Kaladin. De prietenul nostru mă ocup eu.

— Kaladin?

Se întoarse şi se uită la Înaltul Prinţ, care stătea drept, deşi îşi proteja pieptul cu o mână. Dalinar îi întâlni ochii.

— Eşti ceea ce caut.

— Da. În sfârşit.

Kaladin se întoarse către Asasin şi se îndreptă spre el cu paşi mari. Trecu pe lângă Podul Patru, adunat în formaţie compactă, şi oamenii – la o comandă scurtă a lui Teft – aruncară ceva în faţa lui. Felinare albastre, cu geme supradimensionate, care rezistaseră pe timpul Lăcrimării.

Fie binecuvântaţi. Lumina de Furtună se înălţă la trecerea lui, umplându-l. Dar, cu o senzaţie de gol, văzu la picioarele celorlalţi două leşuri cu ochii arşi. Pedin şi Mart. Eth strângea în braţe trupul fratelui său, plângând. Alţi podari îşi pierduseră câte un braţ sau câte un picior.

Kaladin mârâi. Se încheiase. N-avea să mai piardă pe nimeni din pricina acelui monstru.

— Eşti gata? şopti.

„Fireşte”, răspunse Syl în mintea lui. „Nu sunt eu cea din pricina căreia am aşteptat amândoi.”

Arzând de Lumină de Furtună, furios şi radiind, Kaladin se năpusti asupra Asasinului şi Săbiile li se întâlniră.

— Suntem morţi... murmură Renarin.

— Faceţi-l să tacă, se răsti Shallan. Puneţi-i căluş dacă e nevoie.

Se întoarse înadins cu spatele, ignorându-l pe prinţul care delira. Era tot în centrul încăperii cu mozaicuri murale. Tiparul. Care era tiparul?

O sală rotundă. Un obiect de pe margine îşi putea schimba forma după a oricărei Cristalsăbii. Pe podea, imagini ale Cavalerilor Radianţi, strălucind de Lumină de Furtună şi arătând către un oraş-turn, exact aşa cum îl descriau legendele.

Zece lămpi pe pereţi, încuietoarea se afla deasupra a ceea ce credea ea că este o reprezentare a Natanatanului, regatul de pe Câmpiile Sfărâmate. Era...

Zece lămpi. Cu nestemate înăuntru. Şi înconjurate de zăbrele metalice.

— E un fabrial.

Asasinul se avântă în aer. Căpitanul Kaladin se înălţă în zbor, pe urmele lui, cu o trenă din dâre de Lumină.

— Situaţia retragerii! tună Dalinar în timp ce traversa platoul. Coastele îl dureau mai rău decât oricând, deşi rana de mai înainte era într-o stare ceva mai bună.

Furtuni. Durerea aia pălise în timpul luptei, dar acum era cumplită.

— Să-mi spună cineva cum stau lucrurile!

Condeierele şi ardenţii apărură din corturile care se mai ţineau cât de cât în picioare. Din jurul platoului se auzeau strigăte. Vântul începu să se înteţească – păsuirea de care avuseseră parte, scurtul timp de acalmie se încheiase. Trebuiau să fugă de pe platouri. Imediat.

Dalinar ajunse la Adolin şi-l ajută să se ridice în picioare. Tânărul părea stors de puteri, plin de vânătăi, năucit, ameţit. Îşi îndoi încheietura mâinii drepte şi strânse din ochi de durere, apoi o lăsă cu grijă să se destindă.

— Blestem, spuse. Băiatul ăla de pod e chiar unul dintre ei? Dintre Cavalerii Radianţi?

— Da.

Spre surprinderea tatălui său, Adolin zâmbi şi păru mulţumit.

— Ha! Am ştiut că e ceva în neregulă cu omul ăsta.

— Du-te, spuse Dalinar, împingându-l. Trebuie să mutăm armata cu două platouri mai încolo, în partea aia, unde aşteaptă Shallan. Du-te să organizezi trecerea, în măsura în care poţi.

Aruncă o privire spre vest, în timp ce vântul devenea tot mai biciuitor, însoţit de răbufniri ale ploii.

— Timpul e scurt.

Adolin le strigă podarilor să i se alăture, ceea ce şi făcură, ajutându-şi răniţii – deşi, din nefericire, erau siliţi să-şi părăsească morţii. Câţiva cărau şi Armura lui Adolin, care părea distrusă.

Traversând platoul cât de repede putea în starea lui, Dalinar şchiopătă către est, în căutarea...

Da. Locul unde-l lăsase pe Galant. Calul fornăi, scuturându-şi

coama udă.

— Fii binecuvântat, bătrâne prieten, spuse Dalinar când ajunse lângă ryshadium.

În ciuda tunetelor şi a haosului, calul nu fugise.

Odată în şa, Înaltul Prinţ începu să se mişte cu mai multă uşurinţă şi, în cele din urmă, găsi armata lui Roion mărşăluind spre sud, în şiruri organizate, către platoul lui Shallan. La vederea marşului lor ordonat, îşi permise să ofteze scăpat de o grijă. Cea mai mare parte a armatei traversase deja pe platoul din sud, la numai încă un platou distanţă de cel rotund, pe care se afla Shallan. Era minunat. Dalinar nu-şi aducea aminte unde fusese trimis căpitanul Khal, dar presupusese că, odată ce Roion căzuse, oamenii lui rămăseseră în haos.

— Dalinar! strigă cineva.

Se întoarse şi dădu cu ochii de o privelişte pe de-a-ntregul absurdă: Sebarial şi amanta lui stăteau sub o copertină, mâncând fructe de sella uscate de pe tava ţinută de un soldat aparent stingherit.

Sebarial înălţă o cupă de vin către Dalinar.

— Sper că nu te superi, spuse. Ţi-am recuperat proviziile. Tocmai zburau pe lângă noi, îndreptându-se spre o distrugere neîndoielnică.

Dalinar se holbă la ei. Palona chiar ţinea în mână un roman, pe care îl citea.

— Tu ai făcut asta? întrebă Dalinar, arătând către armata lui Roion.

— Era un tărăboi groaznic. Se foiau de colo colo, ţipând unii la alţii, plângând şi văicărindu-se. Foarte poetic. Mi-am închipuit că trebuie să-i pună cineva în mişcare. Armata mea a ajuns pe celălalt platou. Acolo e deja destul de multă înghesuială, înţelegi.

Palona întoarse pagina romanului, aproape fără să le dea nicio atenţie.

— L-ai văzut pe Aladar? întrebă Dalinar.

Sebarial gesticula cu mâna în care ţinea vinul.

— Probabil că şi el a traversat deja. O să-l găseşti în partea aia. La adăpost de vânt, fericit.

— Nu râde, zise Dalinar. Dacă rămâi aici, eşti mort.

— Ca Roion? întrebă Sebarial.

— Din nefericire.

— Aşadar e adevărat, spuse Sebarial, apoi se ridică şi-şi scutură pantalonii – care erau, cumva, încă uscaţi. Pe cine-o să mai iau în râs de-acum înainte?

Clătină din cap cu tristeţe.

Dalinar îşi mână calul în direcţia indicată. Văzu că – de necrezut – doi podari încă îl mai însoţeau, dar izbutiseră să-l ajungă din urmă abia în locul unde-l găsise pe Sebarial. Salutară când îi observă.

Dalinar le spuse unde merge, apoi îşi îmboldi calul. Furtuni, când era vorba de durere şi de coaste rupte, călăritul nu-ţi făcea mai bine decât mersul pe jos. De fapt, era chiar mai rău.

Într-adevăr îl găsi pe Aladar pe platoul următor, supraveghind trecerea armatei sale pe platoul de alături, perfect rotund, indicat de Shallan. Tot acolo era şi Rust Elthal, care-şi purta Armura – una dintre cele câştigate de Adolin – şi conducea instalarea unuia dintre podurile late, mecanice, ale lui Dalinar. Îl plasau între alte două poduri, care treceau peste spărtură, într-un loc unde podurile mai mici nu acopereau golul.

La scara Câmpiilor Sfărâmate şi în comparaţie cu altele, platoul pe care se îngrămădea toată lumea era mic, dar tot avea un diametru de câteva sute de stânjeni. Din fericire, putea adăposti toate armatele.

— Dalinar? întrebă Aladar, apropiindu-se în fuga calului.

Luminat de un diamant mare – probabil furat dintr-un fabrial al lui Navani – agăţat de şa, Aladar purta o uniformă udă leoarcă şi avea fruntea bandajată, dar altminteri părea nevătămat.

— Pe limba lui Kelek, ce se petrece aici? Nu-mi dă nimeni niciun răspuns clar.

— Roion e mort, răspunse Dalinar, obosit, trăgând de frâul lui Galant. A căzut cu onoare, atacându-l pe Asasin. Din fericire, astfel a distras pentru o vreme atenţia Asasinului.

— Am învins astăzi, spuse Aladar. Eu i-am împrăştiat pe parshendi. Am lăsat pe platoul ăla, morţi, mai bine de jumătate, poate chiar trei sferturi. Adolin s-a descurcat chiar mai bine pe platoul lui şi, din câte spun rapoartele, cei de pe platoul lui Roion au fugit. Pactul Răzbunării şi-a atins ţelul! Gavilar e răzbunat, s-a terminat războiul!

Era atât de mândru. Lui Dalinar îi venea greu să-l dezumfle, nu putea găsi cuvintele potrivite, aşa că se mulţumi să se holbeze la el. Se simţea amorţit.

„Nu-ţi poţi îngădui asta”, se gândi, gârbovindu-se în şa. „Trebuie să-i conduci.”

— N-are importanţă, nu-i aşa? spuse Aladar. Că am învins.

— Bineînţeles că are importanţă.

— Dar... n-ar trebui să dea altă senzaţie?

— Istovire, durere, suferinţă. Aşa se simte de obicei victoria, Aladar. Am învins, da, dar trebuie să-i supravieţuim triumfului nostru. Oamenii tăi aproape c-au terminat traversarea?

Aladar dădu din cap.

— Adună pe toată lumea pe platoul ăla, zise Dalinar. Înghesuie-i unii în alţii, dacă e nevoie. Trebuie să fim gata să trecem prin portal cât mai repede cu putinţă, imediat ce se deschide.

Dacă se deschide.

Dalinar îl îmboldi pe Galant să înainteze şi trecu pe unul dintre poduri către soldaţii îngrămădiţi de cealaltă parte. Pe urmă îşi croi – cu greu – drum către centru, unde spera să găsească salvarea.

Kaladin se avântă în văzduh, după Asasin.

Câmpiile Sfărâmate se prăvăliră sub el, tot mai departe. Nestemate căzute licăreau pe platou, uitate în locuri de unde vântul luase corturile sau lângă soldaţii morţi. Nu luminau doar platoul din centru, ci şi alte trei din jurul lui, ca şi pe un altul, de dincolo de ele, care, de sus, părea bizar de rotund.

Acolo se adunaseră armatele. Celelalte erau pline de umflături mici, ca nişte pistrui. Leşuri. Atât de multe!

Kaladin privi cerul. Era din nou liber. Vânturile tălăzuiau sub el, părând să-l ridice, să-l împingă. Să-l poarte. Cristalsabia i se sfărâmă, preschimbându-se în ceaţă, şi Syl se avântă, devenind panglică de lumină care îl urma în zbor, rotindu-i-se în jur.

Syl trăia. Syl trăia. Pentru asta, Kaladin încă se mai simţea în culmea încântării. N-ar fi trebuit să fie moartă? Când îi pusese întrebarea, în timpul zborului lor către Dalinar, răspunsul ei fusese simplu:

„Am fost tot atât de moartă ca jurămintele tale, Kaladin.”

El continuă să urce, ieşind din calea furtunilor care se

apropiau. De-acolo, de sus, le vedea clar. Erau două, una venind dinspre vest, cu răbufniri de fulgere roşii, iar cealaltă apropiindu-se mult mai repede dinspre est, sub forma unui zid de furtună de un cenuşiu-întunecat. Aveau să se ciocnească.

— O mare furtună, spuse Kaladin, ţâşnind către cer, în urmărirea lui Szeth. Furtuna roşie e adusă de parshendi, dar de ce se apropie şi o mare furtună? Nu e timpul pentru aşa ceva.

— Tatăl meu, spuse Syl cu solemnitate în glas. El a adus-o, grăbindu-i mersul. E... zdrobit, Kaladin. Crede că nimic din toate astea n-ar trebui să se-ntâmple. Vrea să le pună capăt tuturor, să spulbere pe toată lumea, şi încearcă să se-ascundă de viitor.

Tatăl ei... asta însemna că Părintele Furtunii îi voia morţi pe toţi?

Minunat.

Asasinul se făcu nevăzut deasupra lui, dispărând în norii întunecaţi. Kaladin scrâşni din dinţi, Ancorându-se din nou de sus, ca să urce mai repede. Pătrunse brusc în nori şi, în jurul lui, totul deveni de un cenuşiu fără nicio formă.

Rămase cu ochii în patru, căutând sclipiri de lumină care să-i dea de veste că îl atacă Asasinul. Era posibil să nu aibă parte de alt avertisment.

Zona din jurul lui se lumină. Oare era Asasinul? întinse mâna în lateral şi Syl deveni imediat Sabie.

— Nu e nevoie de zece bătăi de inimă? se miră el.

„Nu şi când sunt aici, cu tine, pregătită. Întârzierea e, în primul rând, ceva legat de cei morţi. Ei trebuie reînviaţi de fiecare dată.”

Kaladin ţâşni din nori în lumina soarelui.

Icni. Uitase că e încă zi. Acolo, departe de întunecimea lumească a războiului, razele soarelui cădeau asupra acoperământului de nori, făcându-i să strălucească de o frumuseţe palidă. Aerul rarefiat era rece, dar, cu Lumina de Furtună care se dezlănţuia în el, nesocotea cu uşurinţă frigul.

Asasinul plutea în apropiere, cu vârfurile picioarelor în jos şi cu capul plecat. Îşi ţinea Cristalsabia argintie pe lângă trup. Kaladin se Ancoră ca să se oprească, apoi coborî până în dreptul Asasinului.

— Sunt Szeth-fiu-fiu-Vallano, spuse acesta. Făr'adevăr... Făr'adevăr.

Se uită în sus, cu ochii mari, cu dinţii încleştaţi.

— Ai furat Săbii ale Onoarei. E singura explicaţie.

„Furtuni.” Kaladin şi-l imaginase întotdeauna pe Asasinul în Alb ca pe un ucigaş calm, cu sânge rece. Bărbatul din faţa lui era cu totul altfel.

— Nu am nicio astfel de armă, spuse Kaladin. Şi nu văd de ce ar conta dacă aş avea una.

— Îţi aud minciunile. Le ştiu.

Szeth se năpusti, cu Sabia întinsă.

Kaladin se Ancoră în lateral, ferindu-se din calea lui. Îşi roti Sabia, dar n-o aduse destul de aproape ca să lovească.

— Ar fi trebuit să exersez mai mult lupta cu sabia, bombăni.

„Oh. Aşa e. Preferi probabil să fiu o suliţă, nu?” Conturul armei se estompă până deveni ceaţă, apoi se lungi, căpătând forma unei suliţe argintii, cu glife ca nişte vârtejuri strălucitoare pe muchiile ascuţite ale vârfului.

Szeth se răsuci în aer, Ancorându-se din nou astfel încât să plutească. Se uită la suliţă, apoi păru să tremure.

— Nu. Făr'adevăr. Sunt Făr'adevăr. Fără îndoială.

În timp ce Lumina de Furtună i se scurgea din gura deschisă, Szeth îşi lăsă capul pe spate şi urlă; un sunet zadarnic, omenesc, care se risipi pe nesfârşita întindere a cerului.

Sub ei, tunetul bubui şi nori tremurară de culoare.

În sala rotundă, Shallan alerga de la o lampă la alta, impregnându-le pe rând cu Lumină de Furtună. Ea însăşi strălucea cu putere, fiindcă absorbise Lumina din felinarele ardenţilor.

Nu era timp pentru explicaţii.

Gata cu ascunderea naturii ei de Undeunitoare. Încăperea era un fabrial imens, alimentat de Lumina din lămpi. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Trecu pe lângă Inadara, care se holba la ea.

— Cum... cum faci asta, Luminăţie?

Mai multe erudite se aşezaseră pe podea şi desenau în grabă glife de rugăciune pe bucăţi de pânză, folosind cretă din pricina umezelii. Shallan nu ştia dacă se rugau ca să fie apărate de furtuni sau de ea. Auzi cuvintele „Radianţii Dispăruţi” murmurate de o femeie.

Încă două lămpi. Impregnă un rubin, readucându-l la viaţă, dar apoi rămase fără Lumină de Furtună.

— Nestemate! Spuse şi se răsuci ca să se uite prin încăpere. Mai am nevoie de Lumină de Furtună.

Oamenii dinăuntru se uitau unii la alţii, cu toţii în afară de Renarin, care continua să deseneze pe pietre glife identice, plângând. Părinte al Furtunii. Secătuise toate nestematele. O erudită îşi scosese din raniţă o lampă cu ulei, care dădea o lumină palidă pe lângă a lămpilor de pe pereţi.

Shallan se repezi către golul din uşă, uitându-se la mulţimea de soldaţi care aşteptau afară. Mii peste mii, foindu-se în întuneric. Din fericire, unii aveau felinare.

— Am nevoie de Lumina voastră de Furtună! strigă ea. E...

Ăla era Adolin? Shallan icni şi orice alt gând îi zbură din minte când îl văzu în fruntea mulţimii, sprijinindu-se de un podar. Tânărul prinţ arăta groaznic. Partea stângă a feţei lui era plină de sânge şi de vânătăi, şi avea uniforma ruptă şi însângerată. Alergă la el şi-l strânse în braţe.

— Mă bucur să te văd, spuse Adolin, îngropându-şi faţa în părul ei. Am auzit c-o să ne scoţi din nenorocirea asta.

— Nenorocire? întrebă ea.

Tunetele răsunau fără încetare, în vreme ce fulgere roşii coborau spre pământ nu ca nişte dâre, ci ca nişte perdele. Furtuni! Nu-şi dăduse seama că dezastrul e atât de aproape.

— Mmm... spuse Model.

Ea se uită în dreapta. De-acolo se apropia un zid de furtună. Cele două furtuni erau ca două mâini, pregătindu-se să se unească şi să strivească armatele între ele.

Shallan trase aer în piept cu putere şi Lumina de Furtună pătrunse în ea, aducând-o la viaţă. Probabil Adolin avea asupra lui o nestemată sau două. Se trase înapoi şi se uită la ea.

— Şi tu! exclamă.

— Ăă... se bâlbâi ea şi îşi muşcă buza. Da. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Furtuni, femeie! Poţi să zbori, ca el?

— Să zbor?

Tunetul bubui. Osândă de neînlăturat, întocmai.

— Asigură-te că toată lumea e gata să se pună în mişcare! strigă Shallan şi se grăbi să intre iar în încăpere.

♦ ♦

Sub Kaladin, furtunile se ciocniră. Norii se sfâşiară. Negrul, roşul şi cenuşiul se contopiră în vârtejuri enorme, printre care se arcuiau fulgere. Părea să se repete Aharietiamul, sfârşitul tuturor lucrurilor.

Deasupra tuturor acestora, pe culmea lumii, Kaladin lupta pentru viaţa lui.

Szeth zbură pe lângă el cu o străfulgerare de metal argintiu. Kaladin pară lovitura, iar suliţa îi vibră răsunător în mână. Szeth nu se opri şi Kaladin se Ancoră în direcţia lui.

Căzură către vest, atingându-se când şi când de vârfurile norilor – deşi, în ochii lui Kaladin, căderea se făcea în jos. Îşi simţi suliţa îndreptându-se spre ţintă, cu vârful către Asasinul shin.

Szeth zvâcni către stânga şi Kaladin îl urmă, grăbindu-se să se Ancoreze în direcţia aceea. Sub el, nori furioşi se învolburau cu violenţă, contopindu-se. Cele două furtuni lăsau impresia că se luptă; fulgerele le luminau de parcă erau lovituri de pumn. Se auzeau bubuituri, şi nu toate erau tunete. Lângă Kaladin, o piatră imensă trecu printre nori, cu vârtejuri de vapori pe toată lungimea. Pătrunse în lumină ca un monstru colosal, apoi se prăvăli înapoi, în nori.

„Părinte al Furtunii...” Se afla la sute de stânjeni înălţime. Ce se petrecea acolo, jos, de erau aruncate atât de sus bucăţi de stâncă?

Se Ancoră în direcţia lui Szeth şi prinse să înainteze către el cu mai multă iuţeală, mişcându-se de-a lungul suprafeţei norilor. Se apropie şi încetini, intrând în ritmul lui Szeth, astfel încât să zboare alături.

Kaladin îşi avântă suliţa, atacând. Asasinul pară cu abilitate, cu Cristalsabia într-o mână şi susţinându-i lama, din partea opusă, cu cealaltă, pentru a abate lovitura într-o parte.

— Nu e cu putinţă să se fi întors Cavalerii Radianţi! strigă el.

— S-au întors, spuse Kaladin, trăgându-şi suliţa înapoi. Şi te vor ucide.

Se Ancoră uşor într-o parte şi lovi, răsucindu-se în aer când îşi îndreptă arma spre Szeth.

Însă potrivnicul său se avântă în sus, trecându-i pe deasupra suliţei. În vreme ce continuau să cadă prin aer, cu norii alături,

Szeth plonjă către el şi lovi. Kaladin înjură, abia având timp să se Ancoreze ca să se ferească.

Asasinul continuă să cadă pe lângă el, dispărând în norii de dedesubt, unde părea doar o umbră. Kaladin încercă să urmărească umbra, dar nu izbuti.

Szeth ţâşni alături de Kaladin o secundă mai târziu, atacând cu trei lovituri rapide. Una îl nimeri pe Kaladin în braţ şi el o scăpă pe Syl.

„Blestem." Se Ancoră din spate, îndepărtându-se de Szeth, şi se sili să-şi trimită Lumină de Furtună în braţul fără viaţă, care devenise cenuşiu. Cu un efort, îi readuse culoarea, însă Szeth se năpustea deja din nou asupra lui, fandând în aer.

Ceaţa se adună în mâna stângă a lui Kaladin, ridicată în apărare, şi un scut argintiu apăru imediat, strălucind slab. Sabia lui Szeth ricoşă şi el mormăi, surprins.

Puterea reveni în mâna dreaptă a lui Kaladin şi tăietura i se vindecă, dar, după ce trimisese într-acolo atât de multă Lumină de Furtună, se simţea secătuit. Căzu, îndepărtându-se de Szeth, şi încercă să păstreze distanţa, însă Asasinul se ţinea după el, repezindu-se în orice direcţie ar fi încercat Kaladin să scape.

— Eşti novice în asta, strigă Szeth. Nu te poţi lupta cu mine. O să înving.

Asasinul se năpusti şi Syl deveni din nou suliţă în mâinile lui Kaladin. Părea în stare să ştie ce armă îşi doreşte el. Sabia lui Szeth se izbi de Syl. Asta îi aduse pe cei doi bărbaţi faţă-n faţă şi căzură, ochi în ochi, traşi de Ancorările lor de-a lungul norilor.

— Eu înving întotdeauna, sublinie Szeth.

O spuse pe o ton straniu, ca şi cum asta l-ar fi înfuriat.

— Te înşeli, răspunse Kaladin. În privinţa mea. Nu sunt novice.

— Abia ţi-ai dobândit îndemânarea.

— Nu. Vântul îmi aparţine. Văzduhul îmi aparţine. Au fost ale mele încă din copilărie. Aici intrusul eşti tu, nu eu.

Se despărţiră când Kaladin îl azvârli pe Szeth cu spatele înainte. Începu să nu se mai gândească atât de mult la Ancorările lui, la ceea ce ar fi trebuit să facă.

În schimb, îşi dădu voie să fie.

Plonjă după Szeth, cu haina fluturându-i şi cu suliţa îndreptată spre inima lui. Asasinul se feri, dar Kaladin lăsă suliţa să cadă şi îşi roti larg braţul. Syl deveni halebardă. Capătul cu secure trecu pe lângă faţa lui Szeth, la câteva degete distanţă.

Asasinul înjură, dar ripostă cu Sabia. O fracţiune de secundă mai târziu, în mâna lui Kaladin era un scut, cu care pară atacul. Syl se sparse în clipa aceea, pentru a se preschimba în sabie când Kaladin îşi întinse în faţă mâinile goale. Sabia se materializă brusc şi muşcă adânc din umărul lui Szeth.

Asasinul făcu ochii mari. Kaladin îşi răsuci Sabia, scoţând-o din carnea lui, apoi încercă să-l ucidă dintr-o lovitură. Dar Szeth era prea iute. Se Ancoră din spate şi îl sili pe Kaladin să-l urmeze, tot trecând de la o Ancorare la alta.

Mâna shinului continua să se mişte. Blestem. Lovitura în umăr nu retezase pe de-a-ntregul sufletul care ducea spre braţ. Iar Kaladin nu mai avea prea multă Lumina de Furtună.

Din fericire, Szeth părea să fi rămas cu şi mai puţină. Judecând după cum pălea strălucirea din jurul lui, o mistuia într-un ritm mult mai rapid decât Kaladin. Într-adevăr, nu încercă să-şi vindece umărul – ceea ce nu era cu putinţă fără o mulţime de Lumină de Furtună – ci continuă să fugă, schimbându-şi mereu direcţia, în încercarea de a scăpa.

Sub ei, lupta întunecată continua într-o învălmăşeală de fulgere, vânturi şi vârtejuri de nori. În vreme ce Kaladin îl urmărea pe Szeth, sub nori se zări mişcarea unui obiect colosal, o umbră cât un oraş. O clipă mai târziu, culmea unui întreg platou sparse norii sumbri, răsucindu-se uşor, de parcă ar fi fost azvârlit de jos în sus.

Szeth aproape că se ciocni de el. Dar se Ancoră de sus atât cât era nevoie ca s-ajungă deasupra lui, apoi coborî pe suprafaţă. Străbătu în fugă platoul care se răsucea lent în aer, rămas fără energia care-l purtase spre înălţimi.

Kaladin coborî în urma Asasinului, dar îşi păstră cea mai mare parte a Ancorării de deasupra, fiind astfel mult mai uşor. Alergă pe suprafaţa laterală a platoului, îndreptându-se aproape drept către cer, şi se azvârli într-o parte când Szeth se întoarse brusc şi reteză o stâncă, trimiţând bolovani de-a rostogolul în jos.

Pietroaiele huruiră pe suprafaţa platoului, care începuse deja să cadă către pământ. Asasinul ajunse pe culme şi se azvârli în văzduh, iar Kaladin îl urmă în scurt timp, avântându-se de pe platoul stâncos, care se scufundă în vârtejul norilor ca o corabie distrusă.

Îşi continuară goana, dar Szeth cădea de-a lungul culmii furtunii, cu spatele înainte şi cu ochii aţintiţi asupra lui Kaladin.

Ochi de nebun.
— Te străduieşti să mă convingi! strigă. Nu poţi fi unul dintre ei!
— Ai văzut ce sunt! îşi strigă Kaladin răspunsul.
— Pustiitorii!
— S-au întors! strigă Kaladin.
— NU E CU PUTINŢĂ. EU SUNT FAR'ADEVĂR! Asasinul gâfâia. Nu trebuie să mă lupt cu tine. Nu tu eşti ţinta mea. Am... am ceva de făcut. Mă supun!
Se răsuci şi se Ancoră de jos. Pătrunse în nori, coborând către platoul spre care plecase Dalinar.

Shallan dădu buzna în încăpere în vreme ce afară furtunile se ciocneau.
Ce făcea? Nu mai era timp. Chiar dacă izbutea să deschidă un portal, furtunile erau deja acolo. Nu mai avea când să treacă oamenii în cealaltă parte.
Erau morţi. Cu toţii. Alte mii de oameni probabil fuseseră deja măturate către moarte de zidul de furtună.
Alergă oricum către ultima lampă şi îi impregnă sferele.
Podeaua începu să strălucească.
Ardenţii săriră în picioare, surprinşi, iar Inadara ţipă. Adolin intră împleticindu-se, urmat de un vânt mai cumplit ca oricând şi de rafale de ploaie furioasă.
Sub ei, desenul complicat strălucea din interior. Arăta ca un vitraliu. Gesticulând nebuneşte ca să-l cheme pe Adolin alături de ea, Shallan alergă către încuietoarea din perete.
— Sabia, îi strigă lui Adolin, acoperind zgomotele furtunilor de afară. Aici, înăuntru!
Renarin îşi lăsase de mult arma să dispară.
Adolin se supuse, alergă spre ea, chemându-şi Cristalsabia. O înfipse în fantă, iar metalul deveni din nou fluid şi luă forma lamei.
Nu se întâmplă nimic.
— Nu merge, strigă Adolin.
„Doar un singur răspuns.”
Shallan înşfacă Sabia prinţului de mâner – neluând în seamă

ţipătul care-i răsună în minte când o atinse –, o smulse şi o aruncă. Arma dispăru în ceaţă.

„Un adevăr profund.”

— E ceva în neregulă cu Sabia ta şi cu toate celelalte Săbii, zise Shallan şi şovăi o clipă. Cu toate, în afară de a mea. Model!

El i se formă în mâini, deveni Sabia de care se folosise ca să ucidă. Sufletul ascuns. Shallan o înfipse în fantă şi arma îi vibră în mâini şi străluci. În adâncurile platoului se descuie ceva.

Afară lovi trăsnetul şi oamenii ţipară.

Shallan înţelese cum funcţiona mecanismul. Se aruncă asupra Sabiei cu toată greutatea şi o împinse înaintea ei ca pe o spiţă a roţii de moară. Peretele interior al clădirii era ca un inel într-un tub – se putea roti, pe când cel din afară rămânea neclintit. Sabia mişca peretele interior când o împingeai, deşi la început se bloca, fiindcă blocurile pe care le tăiase din piatră ca să se poată intra căzuseră în calea lui. Adolin se propti în Sabie, adăugând greutatea sa greutăţii lui Shallan şi împinseră împreună, parcurgând cercul până ce ajunseră deasupra imaginii Urithirului, la o jumătate de circumferinţă distanţă de Natanatan, de unde pornise Shallan. Ea îşi eliberă Sabia.

Cele zece lămpi se stinseră ca ochii care se închid.

Kaladin îl urmă pe Szeth în furtună, plonjând în întuneric şi căzând printre vânturile învolburate şi printre răbufnirile de lumină ale fulgerelor. Vântul îl atacă, azvârlindu-l dintr-o parte în alta, fără să se lase împiedicat de nicio Ancorare. O fi fost el stăpânul vânturilor, dar furtunile erau cu totul altceva.

„Ai grijă”, îşi trimise Syl cuvintele în gândul lui. „Tatăl meu te urăşte. Asta e domeniul său. Şi s-a amestecat cu ceva mult mai cumplit, cu o altă furtună. Cu furtuna lor.”

Cu toate astea, marile furtuni erau izvorul Luminii de Furtună – şi, aflându-se acolo, Kaladin primea energie. Rezervele lui de Lumină de Furtună căpătară brusc strălucire şi acelaşi lucru i se întâmplă, evident, şi lui Szeth. Asasinul reapăru dintr-odată ca o adevărată explozie albă, care se năpusti către platouri prin vâltoare.

Kaladin înjură, apoi se Ancoră şi se avântă pe urmele sale. În

jurul lui apăreau fulgere de tot felul de culori, roşii, violete, albe, galbene. Ploaia îl udă până la piele. Pietrele zburau pe lângă el răsucindu-se şi unele îl loveau, însă Lumina de Furtună îl vindeca imediat ce era vătămat.

Szeth mergea de-a lungul platourilor, chiar pe deasupra lor, şi Kaladin îl urma cu greutate. Nu era uşor să călătoreşti prin vântul învolburat, prin bezna aproape deplină. Capricioasă, lumina fulgerelor dezvăluia platourile la intervale inegale. Din fericire, strălucirea lui Szeth nu putea fi ascunsă şi Kaladin nu-l scăpa din ochi, ca pe un far strălucitor.

„Mai repede.”

Aşa cum îl învăţase Zahel cu săptămâni în urmă, Szeth n-avea nevoie să-l înfrângă pe Kaladin ca să câştige. Nu trebuia decât s-ajungă la cei pe care Kaladin îi proteja.

„Mai repede.”

Un trăsnet lumină platourile pe care se purtase lupta. Şi, dincolo de ele, Kaladin întrezări armata. Mii de oameni înghesuiţi pe un platou mare, rotund. Mulţi ghemuiţi la pământ. Alţii în panică.

Fulgerul dură doar câteva clipe şi locul se cufundă din nou în întuneric, dar Kaladin văzuse destul ca să ştie că e martor la un dezastru. Un cataclism. Oameni duşi de vânt peste margine, alţii striviţi pe pietrele în cădere. În câteva minute, din armată n-avea să mai rămână nimic. Furtuni, Kaladin nici măcar nu era sigur că el ar fi putut supravieţui în acel centru al distrugerii.

Szeth se năpusti printre oameni, o lumină strălucitoare în beznă. Kaladin tocmai se Ancora în aceeaşi direcţie când lovi un alt trăsnet.

Lumina i-l dezvălui pe Szeth stând singur pe un platou pustiu, uluit. Armata dispăruse.

Zgomotele furtunii care urla afară dispăruseră. Shallan tremura, udă şi înfrigurată.

— Atotputemicule din ceruri.. murmură Adolin. Aproape că mă tem de ceea ce vom găsi.

Rotaţia zidului interior le mutase deschiderea în faţa unui perete de crem întărit. Poate că acolo fusese cândva o uşă;

Adolin îşi chemă Sabia să taie o gaură.

Model... Cristalsabia ei... dispăruse din nou în ceaţă, iar mecanismele încăperii se opriseră. De-afară nu mai auzea nimic, nici vânt îngrozitor, nici tunete.

În ea se luptau sentimentele. Se părea că se salvase pe ea însăşi şi pe Adolin. Dar restul armatei... Prinţul tăie o ieşire; prin deschidere pătrunse lumina soarelui. Shallan se îndreptă într-acolo, agitată, trecând pe lângă Inadara, care stătea lângă perete, copleşită.

Din uşă, Shallan văzu platoul de mai înainte, numai că acum totul era calm, scăldat în soare. Bărbaţii şi femeile din patru armate erau ghemuiţi, uzi leoarcă. Mulţi îşi cuprinseseră capul în mâini şi stăteau aplecaţi, ca să se ferească de un vânt care nu mai bătea. În apropiere, două siluete stăteau lângă un armăsar ryshadium uriaş. Dalinar şi Navani, care păreau să se fi aflat în drum către clădirea din mijloc.

Dincolo de ei se întindeau piscurile unui lanţ muntos necunoscut. Platoul era acelaşi, dar făcea parte dintr-un inel, alături de altele nouă. În stânga lui Shallan, un turn imens, canelat – care părea alcătuit din cupe din ce în ce mai mici, aşezate unele peste altele, se înălţa printre piscuri. Urithiru.

Platoul nu adăpostea portalul.

Platoul era portalul.

Szeth strigă ceva către Kaladin, dar cuvintele i se pierdură în furtună. În jurul lor cădeau, sfărâmându-se, bolovani smulşi dintr-un loc îndepărtat. Kaladin era sigur că aude ţipete cumplite, purtate de vânt, în timp ce nişte spreni roşii, pe care nu-i mai văzuse niciodată – ca nişte meteori mici, cu trenă de lumină – i se roteau cu iuţeală în jur.

Szeth strigă din nou. De data asta, Kaladin auzi cuvântul:

— Cum?

În loc de răspuns, lovi cu Sabia. Szeth pară cu violenţă şi îşi încrucişară armele, două siluete strălucitoare în întuneric.

— Coloana asta mi-e cunoscută! strigă Szeth. Am mai văzut altele la fel! S-au dus în oraş, nu-i aşa?

Asasinul se avântă în aer. Kaladin era cât se poate de dornic

să-l urmeze. Voia să iasă din furtună.

Szeth porni spre vest cu un strigăt, îndepărtându-se de vijelie şi de fulgerele roşii – pe calea străbătută de obicei de marile furtuni. Ceea ce, în sine, era îndeajuns de periculos.

Kaladin îl urmări, dar se dovedi că era greu s-o facă printre palele de vânt învălmăşite. Nu fiindcă l-ar fi slujit mai degrabă pe Szeth decât pe el; furtuna era pur şi simplu imprevizibilă. Îl împingea pe el într-o parte şi pe asasin în alta.

Ce se întâmpla dacă Szeth îi scăpa printre degete?

„Ştie unde s-a dus Dalinar”, se gândi Kaladin, scrâşnind din dinţi când o neaşteptată străfulgerare de alb îl orbi, venind din lateral. „Eu nu ştiu.”

Nu-l putea apăra pe Dalinar dacă nu ştia unde să-l găsească. Din nefericire, o urmărire printr-o asemenea întunecime era în favoarea celui care încerca să scape. Încetul cu încetul, Szeth se îndepărta tot mai mult.

Kaladin încercă să-l urmărească, dar o pală de vânt îl purtă într-o direcţie greşită. Ancorările nu-l ajutau cu adevărat să zboare. Nu li se putea opune unor vânturi atât de imprevizibile; îl controlau.

Nu! Silueta strălucitoare a lui Szeth se micşoră. Kaladin strigă în întuneric, clipind ca să scape de stropii de ploaie. Aproape că nu mai vedea nimic...

Syl se răsuci în aer în faţa lui. Dar încă mai ţinea suliţa în mână. Cum?

Încă una, apoi o alta. Panglici de lumină, luând din când în când înfăţişarea unor tineri, şi bărbaţi, si femei, care râdeau. Vântspreni. O duzină sau chiar mai mulţi i se roteau în jur, lăsând dâre de lumină, şi râsetele lor acopereau cumva zgomotele furtunii.

„Acolo”, se gândi Kaladin.

Szeth era în faţa lui. Prin furtună, se Ancoră către Asasin, fiind smucit când într-o parte, când în alta. Ocolind fulgere, aplecându-se pe sub bolovani azvârliţi, clipind ca să-şi ferească ochii de perdelele de ploaie purtate de vânt.

Un vârtej de haos. Şi drept înainte... lumină?

Zidul de furtună.

Szeth scăpă din vâltoare, avântându-se chiar în faţa vijeliei.

Prin învălmăşeala de apă şi sfărâmături, Kaladin abia izbutea să-l zărească. Asasinul, sigur pe sine, se întorcea uneori să se

uite în urmă.
„Crede că i-am pierdut urma.”
Kaladin ţâşni din zidul de furtună, înconjurat de vântspreni care se îndepărtau pe spiralele unui model de lumină.
Strigă, îndreptându-şi suliţa către Szeth, care pară în grabă, făcând ochii mari.
— Imposibil!
Kaladin se răsuci şi-şi trecu suliţa – care redevenise sabie – prin piciorul lui Szeth.
Asasinul se îndepărtă, clătinându-se de-a lungul zidului de furtună. Şi el, şi Kaladin continuau să cadă spre vest, chiar prin faţa zidului de apă şi sfărâmături.
Sub ei, pământul părea o pată în mişcare. Cele două stihii se despărţiseră în sfârşit şi marea furtună mergea pe calea ei obişnuită, de la est către vest. Câmpiile Sfărâmate rămaseră curând în urmă, lăsând loc dealurilor domoale.
Urmărit de Kaladin, Szeth se răsuci şi se lăsă să cadă înapoi, atacând, aşa că Syl deveni scut şi blocă lovitura. Braţul lui Kaladin zvâcni în jos şi în mână îi apăru un ciocan, care izbi umărul asasinului, zdrobindu-i oasele. În timp ce Lumina de Furtună încerca să vindece, Kaladin se apropie, îşi repezi mâna, în care apăruse un cuţit, spre burta asasinului vrând să pătrundă cât mai adânc în carne. Căuta şira spinării.
Szeth icni şi se Ancoră nebuneşte din spate, eliberându-se.
Kaladin îl urmări, în peretele de furtună, care, pentru căpitan, însemna acum jos, se învârtejeau bolovani. Trebuia să-şi modifice întruna Ancorările ca să rămână unde trebuia, exact în faţa furtunii.
Urmărindu-l pe Szeth, care cădea fulgerător, cu hainele fluturându-i, Kaladin sărea pe bolovanii din vârtej.
Vântsprenii îi erau aură, repezindu-se spre el şi dinspre el, spiralându-i-se şi rotindu-i-se în jurul braţelor şi al picioarelor. Apropierea furtunii îi păstra rezerva de Lumină intactă, nu-l lăsa să-şi piardă strălucirea.
Cu rănile lecuite, Szeth încetini. Rămase suspendat în faţa Zidului Zdrobitor de furtună, cu Sabia întinsă în faţă. Răsuflă adânc, întâlnind ochii lui Kaladin.
Ajunseseră aşadar la final.
Kaladin se năpusti, cu Syl în mână ca suliţă, arma care-i era cea mai familiară.

Szeth atacă în rafală, cu o lovitură după alta, prea repezi ca să fie văzute distinct.

Kaladin le pară pe toate. Într-un final, suliţa lui lovi mânerul Sabiei lui Szeth. Kaladin punea presiune, iar tăişul era la numai o palmă distanţă de faţa Asasinului.

— Chiar e adevărat, şopti Szeth.

— Da.

Asasinul dădu din cap şi încordarea păru să-i dispară, lăsându-i ochii goi.

— Atunci am avut dreptate tot timpul. N-am fost niciodată Făr'adevăr. Aş fi putut pune oricând capăt omorurilor.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta, spuse Kaladin. Dar n-ai fost niciodată obligat să ucizi.

— Ordinele primite...

— Astea sunt scuze! Dacă de-asta ai ucis, n-ai fost niciodată un om rău, aşa cum te-am crezut. Dar eşti un laş.

Szeth îl privi în ochi şi dădu din cap. Îl împinse, apoi se pregăti să lovească. Kaladin întinse mâinile în faţă şi Syl deveni sabie. Se aştepta ca Szeth să pareze. Voia doar să-l scoată din rutina atacului.

Szeth nu pară. Se mulţumi să-nchidă ochii.

În acea clipă, din motive care nu-i erau clare – poate din milă? – Kaladin devie direcţia loviturii sale şi-şi trecu Sabia prin încheietura mâinii lui Szeth. Pielea deveni cenuşie. Sabia străluci în lumina fulgerelor care se reflectau în ea şi căzu din strânsoarea degetelor Asasinului, apoi deveni mată, pe măsură ce se prăbuşea.

Trupul Asasinului îşi pierdu strălucirea. Toată Lumina lui de Furtună dispăru într-o suflare şi nicio Ancorare nu-l mai ţinu în aer.

Szeth se prăbuşi.

„Prinde Sabia!”strigă Syl în mintea lui. „Înşfac-o, Kaladin!”

— Asasinul!

„S-a dezlegat de Sabie. Nu înseamnă nimic fără arma aia. N-o lăsa să se piardă.”

Kaladin se repezi după Sabie, trecu de Szeth, care se rostogolea prin aer ca o păpuşă de cârpe, purtat de vânturi către zidul de furtună.

Cu furie, Kaladin se ancoră de jos şi înşfacă Sabia cu o clipă înainte de a o înghiţi vâltoarea. Asasinul căzu pe lângă el şi

dispăru în Furtună. Kaladin rămase cu imaginea stăruitoare a trupului neputincios al lui Szeth, care era purtat cu toată forţa vijeliei către platoul de dedesubt.

Ridicând Sabia Asasinului, Kaladin se ancoră de sus, trecând pe lângă Zidul de furtună, iar vântsprenii pe care-i atrăgea îl înconjurau ca o spirală şi râdeau, cuprinşi de o adevărată veselie.

Când ajunse deasupra furtunii, ţâşniră din jurul lui şi se îndepărtară, plecând să danseze în faţa zidului care îşi continua înaintarea.

Un singur spren îi rămase aproape. Syl – sub înfăţişarea unei femei tinere, cu rochia, acum întreagă, fluturându-i – plutea în faţa lui. Îi zâmbi în timp ce furtuna îşi vedea de drum sub picioarele lor.

— Nu l-am ucis, spuse Kaladin.

— Ai vrut să-l ucizi?

— Nu, răspunse Kaladin, surprins că acela era adevărul. Dar ar fi trebuit s-o fac chiar dacă nu voiam.

— Ai Sabia lui. Cel mai probabil, Părintele Furtunii l-a luat la el. Şi dacă nu... ei bine, nu mai e arma care era cândva. Trebuie să spun că te-ai descurcat de minune. Poate că de data asta o să te ţin prin preajmă.

— Mulţumesc.

— Îţi dai seama că aproape m-ai ucis.

— Da, îmi dau seama. Chiar am crezut că te-am ucis.

— Şi?

— Şi... ăă... eşti inteligentă şi poţi vorbi limpede?

— Ai uitat complimentul.

— Dar tocmai am spus...

— Au fost simple constatări ale felului în care stau lucrurile.

— Eşti minunată, spuse el. Sincer, Syl. Chiar eşti.

— O altă constatare, ripostă ea cu un zâmbet larg. Dar o să trec asta cu vederea dacă-mi poţi zâmbi destul de sincer.

Kaladin îi zâmbi.

Şi se simţi foarte, foarte bine.

87
STROPEALA

Haosul din Alethkar e, fireşte, inevitabil. Vegheaţi cu grijă, nu lăsaţi puterea să se consolideze în regat. Ghimpele Negru vă poate deveni aliat sau cel mai mare duşman, după cum va alege sau nu calea războiului. Dacă pare dornic de pace, asasinaţi-l fără niciun preget. Riscul apariţiei unei rivalităţi e prea mare.

— Din Diagramă, Notaţii pe Lampa de pe Noptieră: paragraful patru (a treia traducere a hieroglifelor originale, făcută de Adrotagia)

Câmpiile Sfărâmate se sfărâmaseră încă o dată. Cu Cristalsabia lui Szeth pe umăr, Kaladin le traversa cu paşi mari. Trecu pe lângă mormane de piatră şi pe lângă crăpături abia apărute ale terenului. Bălţi enorme, cât nişte lacuri mici, licăreau în mijlocul unor bucăţi uriaşe de stâncă spartă. Chiar în stânga lui, un platou întreg se făcuse zob, prăvălindu-se în spărturile din jur. Pe baza lui zimţată şi despicată rămăsese ceva negru, carbonizat.

Nu găsi nici urmă de cadavrul lui Szeth. Lucrul ăsta putea să-nsemne ori că Asasinul supravieţuise cumva, ori că furtuna îi îngropase trupul în sfărâmături sau îl luase pe sus şi-l aruncase în vreo spărtură demult uitată, unde să putrezească până ce un amărât de echipaj de salvare i-ar aduna oasele.

Deocamdată, faptul că Szeth încă nu-şi chemase Sabia înapoi

era suficient. Ori era mort, ori – după cum spusese Syl – strania armă nu mai era legată de el. Kaladin n-avea cum să-şi dea seama. Cristalsabia Asasinului n-avea nicio nestemată pe mâner care să-l ajute.

Kaladin se opri pe un pisc al platoului şi privi sfărâmăturile. Apoi îşi întoarse privirea spre Syl, care stătea pe umărul lui.

— Asta o să se-ntâmple din nou? întrebă Kaladin. Cealaltă furtună va continua să existe?

— Da, răspunse Syl. O furtună nouă. Aici nu e vorba de noi, ci de el.

— De fiecare dată va lăsa în urma ei dezastrul pe care l-a lăsat acum?

Dintre toate platourile pe care le putea vedea, numai unul fusese distrus în întregime. Dar, dacă furtuna îi putea face aşa ceva pietrei, ce i-ar fi făcut unui oraş? Mai ales când venea din direcţia din care n-ar fi trebuit să vină.

Părinte al Furtunii... Laiturile nu mai erau laituri. Clădirile construite cu faţa în direcţia opusă furtunii erau deodată în bătaia ei.

— Nu ştiu, răspunse Syl încet. E ceva nou, Kaladin. N-am mai văzut aşa ceva. Nu ştiu nici cum s-a întâmplat, nici ce înseamnă. Din fericire, n-o să fie atât de rău decât atunci când o mare furtună se va ciocni cu o Furtună Eternă.

Kaladin gemu şi-ncepu să-şi croiască drum către marginea platoului. Respiră absorbind un strop de Lumină de Furtună, apoi se Ancoră de sus, ca să înfrângă forţa cu care-l atrăgea în mod firesc pământul. Astfel îşi pierdu greutatea. Se împinse uşor cu piciorul şi pluti peste spărtură, către platoul alăturat.

— Cum crezi c-a fost cu putinţă să dispară armata? întrebă, renunţând la Ancorare şi coborând pe piatră.

— Ăă... de unde să ştiu eu? Am fost ocupată cu... altceva.

El mormăi ceva. Ajunseseră pe platoul unde se aflaseră armatele mai înainte. Perfect rotund. Un asemenea fapt era bizar. Pe unul dintre platourile de alături, ceea ce fusese cândva un deal întins crăpase, deschizându-se larg şi lăsând la vedere ruinele unei construcţii din interior. Platoul rotund era mult mai plat, cu toate că şi în mijlocul său părea să se afle un soi de colină. Kaladin porni cu paşi mari într-acolo.

— Prin urmare, toate sunt spreni, spuse el. Cristalsăbiile.

Syl căpătă un aer solemn.

— Spreni morţi, adăugă Kaladin.
— Morţi, încuviinţă Syl. Revin într-o mică măsură la viaţă când îi cheamă cineva, sincronizându-şi o bătaie de inimă cu esenţa lor.
— Cum poate ceva să fie în viaţă „într-o mică măsură”?
— Suntem spreni, răspunse Syl. Forţe. Nu ne poţi ucide întru totul. Doar... Într-un fel.
— Asta e perfect clar.
— Pentru noi aşa este. Voi sunteţi cei stranii. Faci bucăţi o piatră, şi e încă acolo. Faci bucăţi un spren, şi e încă acolo, într-un fel. Faci bucăţi un om, şi ceva pleacă. Ceva se schimbă. Nu mai rămâne decât carne. Sunteţi bizari.
— Mă bucur că am stabilit asta, zise Kaladin şi se opri în loc.
Nu vedea niciun semn al prezenţei alethilor. Oare chiar scăpaseră cu adevărat? Sau îi măturase o învolburare bruscă a furtunii, aruncându-i în spărturi? Părea puţin probabil ca un asemenea dezastru să nu fi lăsat nimic în urmă.
„Te rog, fă să nu fie aşa.” Luă sabia lui Szeth de pe umăr şi-i dădu drumul în faţa lui, cu vârful în jos. Pătrunse în piatră de un lat de palmă.
— Dar asta? întrebă şi-şi întoarse privirea spre arma subţire, argintie.
O sabie fără ornamente. Ceea ce părea ciudat.
— Nu ţipă când o ţin în mână.
— Pentru că nu e spren, spuse Syl încet.
— Atunci ce e?
— E periculoasă.
Se ridică în picioare pe umărul lui Kaladin, apoi se îndreptă spre sabie ca şi cum ar fi coborât pe nişte trepte. Când lua înfăţişare omenească, zbura foarte rar. Zbura doar ca o panglică de lumină sau ca un grup de frunze, sau ca un nor mic.
Până atunci, Kaladin nu mai observase niciodată cât de ciudat şi, totuşi, cât de firesc era faptul că ţinea cont de natura formei alese.
Syl se opri chiar în faţa sabiei.
— Cred că asta e una dintre Săbiile Onoarei, săbiile Heralzilor.
Kaladin mormăi. Auzise de ele.
— Orice om care posedă o astfel de armă devine Vântalergător, explică Syl, uitându-se din nou la Kaladin, Săbiile Onoarei sunt baza pentru ceea ce facem noi. Onoare le-a dat

oamenilor, iar oamenii au căpătat puteri datorită lor. Noi, sprenii, am dedus ce a făcut El şi l-am imitat. La urma urmelor, suntem fărâme ale puterii lui, ca şi sabia asta. Ai mare grijă de ea. E o comoară.

— Aşadar, Asasinul nu era un Radiant.

— Nu. Dar, Kaladin, trebuie să înţelegi. Cu sabia asta, oricine poate face ceea ce poţi tu, dar fără... verificările cerute de un spren.

Syl atinse arma şi se cutremură vizibil, contururile înceţoşându-i-se pentru o clipă.

— Sabia i-a dat Asasinului puterea de a folosi Ancorările, dar s-a şi hrănit cu Lumina lui de Furtună. Cine o foloseşte are nevoie de mult mai multă Lumina de Furtună decât tine. Îi trebuie periculos de multă.

Kaladin luă sabia de mâner, iar Syl se avântă în zbor, devenind panglică de lumină. El îşi puse arma din nou pe umăr şi îşi continuă drumul. Da, în faţa lui era un deal, probabil o clădire acoperită de crem. Când ajunse mai aproape, văzu, cu încântare, mişcare în jurul ei.

— Hei! strigă.

Siluetele din apropiere se opriră şi se întoarseră.

— Kaladin? strigă o voce cunoscută. Furtuni, tu eşti?

El zâmbi larg când siluetele se dovediră a fi oameni în uniforme albastre. Teft îi ieşi în întâmpinare alergând ca un nebun printre bolovani. Ceilalţi îl urmară, strigând şi râzând. Drehy, Peet, Bisig şi Sigzil, iar Pietroi îi întrecea pe toţi cu înălţimea lui.

— Încă una? întrebă Pietroi, cu ochii la Cristalsabia lui Kaladin. Sau e a ta?

— Nu. Pe asta am luat-o de la Asasin.

— Atunci e mort? întrebă Teft.

— Ca şi mort.

— L-ai înfrânt pe Asasinul în Alb, murmură Bisig. Atunci chiar s-a terminat.

— Bănuiesc că nu e decât începutul, spuse Kaladin, arătând cu capul către clădire. Ce e locul ăsta?

— O! exclamă Bisig. Vino! Trebuie să-ţi arătăm turnul. Fata Radiantă ne-a arătat cum să chemăm platoul înapoi după ce te găsim.

— Fata Radiantă? întrebă Kaladin. Shallan?

— Nu pari surprins, constată Teft cu un mormăit.
— Are o Cristalsabie, spuse Kaladin.
Una care nu-i ţipa în minte. Sau era Radiant, sau avea una dintre acele Săbii ale Onoarei. Când se apropie de clădire, zări un pod în umbră, la mică depărtare.
— Nu e al nostru, spuse Kaladin.
— Nu, răspunse Leyten. E al Podului Şaptesprezece. Am fost nevoiţi să-l lăsăm pe-al nostru în urmă, în furtună.
Pietroi dădu din cap.
— Am fost prea ocupaţi, am împiedicat căpăţânile cu ochi-luminoşi să se-mprietenească prea tare cu săbiile duşmanilor. Ha! Dar ne-a trebuit un pod aici. Aşa cum lucrează platforma, am fost nevoiţi s-o părăsim ca Shallan Davar să se poată transporta înapoi.
Kaladin îşi strecură capul în clădire şi se opri cu ochii la frumuseţea din interior. Acolo aşteptau alţi oameni de la Podul Patru, printre care şi un bărbat înalt, pe care nu-l recunoscu imediat. Oare era unul dintre verii lui Lopen? Bărbatul se întoarse şi Kaladin îşi dădu seama că luase drept bonetă o carapace roşiatică a capului.
Parshendi. Se crispă când îl salută acel parshendi. Purta uniforma Podului Patru.
Şi avea tatuajul.
— Rlain? întrebă Kaladin.
— Da, domnule, răspunse parshendiul.
Nu mai avea trăsături rotunjite, rotofeie, ci ascuţite, viguroase, cu gât gros şi bărbie mai puternică, acum acoperită de o barbă neagră cu roşu.
— S-ar zice că eşti mai mult decât păreai, spuse Kaladin.
— Iertare, domnule, veni răspunsul. Dar am impresia că lucrul ăsta se aplică şi în cazul tău.
Vocea lui avea acum o anumită muzicalitate, un ritm straniu al cuvintelor.
— Luminlordul Dalinar l-a iertat pe Rlain, explică Sigzil, ocolindu-l pe Kaladin ca să intre în încăpere.
— Pentru că e parshendi? întrebă Kaladin.
— Pentru c-am fost spion, răspunse Rlain. Spion pentru un popor care s-ar părea că nu mai există.
Spuse asta într-un alt ritm şi Kaladin îşi dădu seama de durerea care se simţea în glasul său. Pietroi se apropie şi-şi puse

o mână pe umărul lui Rlain.

— O să-ţi spunem povestea după ce ne-ntoarcem în oraş, zise Teft.

— Ne-am închipuit c-o să vii aici, adăugă Sigzil. Pe platoul ăsta, aşa că trebuia să fim aici ca să te întâmpinăm, în ciuda bombănelilor Luminoasei Shallan. Oricum, sunt multe de povestit – s-au întâmplat multe. Cred că tu o să fii, cumva, în centrul lucrurilor.

Kaladin răsuflă adânc, dar dădu din cap. La ce altceva se aşteptase? Nu se mai ascundea. Luase o hotărâre.

„Ce-o să le spun despre Moash?” se întrebă, în timp ce oamenii Podului Patru se îngrămădeau în jurul lui, explicându-i că trebuie să impregneze sferele din lămpi. Câţiva erau răniţi. Unul dintre ei era Bisig, care-şi ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei. Din manşetă ieşea piele cenuşie. Îşi pierduse mâna înfruntându-l pe Asasinul în Alb.

Kaladin îl trase pe Teft deoparte.

— Am mai pierdut şi pe altcineva? întrebă. I-am văzut pe Mart şi Pedin.

— Pe Rod, mormăi Teft. Ucis de parshendi.

Kaladin închise ochii, răsuflând şuierat. Rod fusese unul dintre verii lui Lopen, un herdazian jovial, care abia lega două vorbe în alethi. Kaladin nu-l cunoscuse prea bine, dar făcuse totuşi parte din Podul Patru. Purta răspunderea lui.

— Nu poţi apăra pe toată lumea, fiule, zise Teft. Nu poţi împiedica oamenii să simtă durerea, nu-i poţi împiedica să moară.

Kaladin deschise ochii, dar nu-l contrazise. Cel puţin nu cu glas tare.

— Kal, spuse Teft, coborându-şi şi mai mult vocea. Acum, la sfârşit, chiar înainte de sosirea ta... Furtuni, fiule, jur că am văzut doi dintre flăcăi strălucind. Uşor, de Lumină de Furtună.

— Ce?

— Am ascultat când s-au citit viziunile Luminlordului Dalinar, continuă Teft. Cred c-ar trebui s-o faci şi tu. Din câte-mi pot da seama, ordinele Cavalerilor Radianţi nu erau alcătuite doar din Cavalerii Radianţi.

Kaladin se uită la bărbaţii din Podul Patru şi se trezi zâmbind. Lăsă deoparte durerea pierderilor, cel puţin pe moment.

— Mă întreb, spuse încet, ce-o să se-aleagă de ierarhia socială

a alethilor când un întreg grup de foşti sclavi o să umble încoace şi-ncolo cu pielea strălucind.

— Ca să nu mai vorbim de ochii ăştia ai tăi, mormăi Teft.

— Ochii mei? se miră Kaladin.

— N-ai văzut? întrebă Teft. Ce tot spun? Pe Câmpii nu sunt oglinzi. Ochii tăi, fiule. De un albastru palid, ca apa limpede. Mai luminoşi decât ai oricărui rege.

Kaladin se întoarse cu spatele. Sperase că ochii lui n-aveau să se schimbe. Adevărul, faptul că se schimbaseră, îl stânjenea. Spunea lucruri neliniştitoare. Nu voia să creadă că ochi-luminoşii au pe ce să-şi întemeieze opresiunea.

„Şi totuşi nu au”, se gândi, impregnând nestematele din lămpi, aşa cum îi spusese Sigzil. „Poate că ochi-luminoşii conduc pentru că amintirea Radianţilor e adânc înrădăcinată. Dar simplul fapt că arată ca Radianţii n-ar trebui să le dea dreptul să-i asuprească pe toţi ceilalţi.”

Ai furtunii ochi-luminoşi. El...

El se număra acum printre ei.

Dar-ar furtuna!

Urmărind instrucţiunile lui Sigzil, o chemă pe Syl, ca Sabie, şi o folosi drept cheie pentru activarea fabrialului.

Shallan stătea în faţa porţilor din Urithiru, privind în sus şi încercând să înţeleagă.

Înăuntru, clădirea imensă răsuna de ecourile glasurilor şi luminile pâlpâiau în timp ce oamenii explorau locul. O făceau sub conducerea lui Adolin, iar Navani instalase o tabără în care erau îngrijiţi răniţii şi unde se numărau proviziile. Din nefericire, îşi pierduseră cea mai mare a parte a hranei şi a celorlalte bagaje, care rămaseră pe Câmpiile Sfărâmate. În plus, călătoria prin Poarta Jurământului nu fusese atât de ieftină cum îşi închipuise Shallan. Secătuise cumva majoritatea nestematelor oamenilor de pe platou – printre care se numărau şi fabrialele din mâinile inginerelor şi ale eruditelor.

Făcuseră câteva încercări noi. Cu cât mişcai mai mulţi oameni, cu atât aveai nevoie de mai multă Lumină. Însemna că, aidoma nestematelor care o conţineau, Lumina de Furtună în

sine avea să devină o resursă valoroasă. Deja erau nevoiţi să raţionalizeze întrebuinţarea pietrelor preţioase şi a lămpilor.

Mai multe condeiere trecură pe lângă ea, cu hârtie pe care să deseneze planurile încăperilor explorate de Adolin. Se grăbiră să se încline, stângace, în faţa lui Shallan şi i se adresară cu „Luminoasă Radiantă”. Ea încă n-avusese timp să stea de vorbă pe îndelete cu Adolin despre ceea ce i se întâmplase.

— E adevărat? întrebă, lăsându-şi capul pe spate atât de mult cât putea, ca să se uite, în lungul suprafeţei laterale a turnului enorm, în sus, către cerul albastru. Mă număr printre ei?

— Mmm... răspunse Model de pe fusta ei. Aproape că da. Dar mai sunt de spus câteva Cuvinte.

— Ce fel de cuvinte? Un jurământ?

— Luminurzitorii nu mai fac alte jurăminte în afară de primul, răspunse Model. Trebuie să spui adevăruri.

Shallan se mai uită o vreme spre înălţimi, apoi făcu cale-ntoarsă către tabăra lor improvizată. Acolo nu era în timpul Lăcrimării. Nu era sigură dacă din pricină că se aflau deasupra norilor de ploaie sau fiindcă sosirea celor două mari furtuni stranii dăduse peste cap tiparele vremii.

În tabără, oamenii stăteau pe piatră, împărţiţi în grupuri după rangul fiecăruia, şi tremurau în hainele lor ude. Răsuflarea lui Shallan se zărea în faţa ei ca un abur, deşi absorbise Lumină de Furtună – doar un strop – ca să nu simtă frigul.

Din nefericire, nu prea aveau cu ce aprinde focuri. Pe şesul imens de piatră din faţa oraşului-turn creşteau foarte puţini muguri-de-stâncă şi toţi erau piperniciţi, nici măcar cât pumnul. Nu puteau oferi decât foarte puţin lemn de foc.

Pe acel teren plat se afla un inel alcătuit din zece platouri ca nişte coloane, spre care urcau trepte în spirală. Porţile Jurământului. Dincolo de ele se întindea lanţul de munţi.

Cremul acoperise o parte dintre trepte şi se prelinsese peste marginile şesului. Dar nu era nici pe departe atât de mult ca pe Câmpiile Sfărâmate. Probabil că acolo ploua mult mai rar.

Shallan se opri pe una dintre marginile podişului stâncos. Peretele era abrupt. Dacă Nohadon chiar ajunsese în oraşul acela mergând pe jos, aşa cum pretindea Calea Regilor, atunci, pe drumul lui, se căţărase pe feţele verticale ale stâncilor. Până în clipa aceea, nu descoperiseră nicio altă cale de coborâre în afară de Porţile Jurământului – şi, chiar dacă aşa ceva ar fi

existat, nu te-ar fi putut duce decât în creierii munţilor, la săptămâni de mers distanţă faţă de civilizaţie. Judecând după înălţimea soarelui, eruditele plasaseră locul unde se aflau în apropierea centrului Rosharului, undeva în munţii de lângă Tu Bayla sau poate de lângă Emul.

Fiind atât de departe, oraşul era incredibil de uşor de apărat, sau cel puţin aşa spunea Dalinar. Dar erau totodată izolaţi, pur şi simplu rupţi de restul lumii. Iar asta, la rândul său, explica de ce se uitau cu toţii la Shallan aşa cum o făceau. Încercaseră şi alte Cristalsăbii; nici o alta nu punea în funcţiune fabrialul străvechi. Shallan era, pur şi simplu, singura lor cale de plecare din munţi.

Un soldat din apropiere îşi drese glasul.

— Sunteţi singură că e bine să staţi atât de aproape de margine, Luminoasă Radiantă?

Ea îi aruncă o privire amuzată.

— Pot să supravieţuiesc unei asemenea căderi şi să merg apoi la plimbare, soldat.

— Ăă, da, Luminăţie, spuse el ruşinat.

Ea plecă de lângă margine, în căutarea lui Dalinar. Toată lumea o urmărea cu privirea: soldaţii, eruditele, ochi-luminoşii, înalţii lorzi. Ei bine, n-aveau decât să se uite la Radianta Shallan. Îşi putea regăsi libertatea mai târziu, purtând un alt chip.

În mijlocul armatei, Dalinar şi Navani dirijau strădaniile unui grup de femei.

— Ceva noroc? întrebă Shallan când se apropie de ei.

Dalinar se întoarse spre ea. Folosindu-se de toate distrestiile pe care le aveau, condeierele trimiteau mesaje de avertizare în toate taberele de luptă şi către încăperea de legătură din Tashikk. „E posibil să vină o nouă furtună, dinspre vest, nu dinspre est. Pregătiţi-vă.”

Noul Natanan, aflat pe coasta estică a Rosharului, avea să fie lovit în ziua aceea, după ce Furtuna Eternă părăsea Câmpiile Sfărâmate. Pe urmă avea s-ajungă la oceanul din est şi să se-ndrepte către origine.

Nimeni nu ştia ce-avea să se-ntâmple apoi. Furtuna urma să ocolească lumea, pentru a se izbi, în final, de coasta apuseană? Erau toate marile furtuni de fapt una singură, care ocolea planeta, sau din Obârşie pornea de fiecare dată o alta, aşa cum spunea legenda?

Eruditele şi furtunoveghetorii ajunseseră să creadă că prima ipoteză e cea adevărată. Calculele lor spuneau că, presupunând că se mişca la fel de repede ca o mare furtună din acea perioadă a anului, aveau la dispoziţie câteva zile înainte de a se întoarce Furtuna Eternă ca să izbească Shinovarul şi Iri, pentru a sufla apoi de-a lungul continentului, distrugând oraşele până atunci apărate.

— Nicio veste, răspunse Dalinar cu vocea încordată. Regele pare să fi dispărut. Mai mult decât atât, s-ar părea că-n Kholinar e revoltă. N-am izbutit să primim răspunsuri clare la niciuna dintre cele două întrebări.

— Sunt sigură că regele se află undeva, la adăpost, zise Shallan, uitându-se la Navani.

Faţa femeii mai vârstnice era calmă, însă îi dădu instrucţiuni unei condeiere cu voce tăioasă, crispată.

Unul dintre platourile-coloană din apropiere se lumină brusc. Un zid de lumină îi ocoli perimetrul, lăsând în urmă, ca nişte dâre, imagini neclare, ce zăboviră înainte de a păli până la dispariţie. Cineva activase Poarta Jurământului.

Dalinar veni lângă ea şi aşteptară, încordaţi, până când pe marginea platoului apăru un grup de siluete albastre, care porniră în josul treptelor. Podul Patru.

— O, slavă Atotputernicului, şopti Shallan.

Era el, nu Asasinul.

Una dintre siluete arătă în jos, către Dalinar şi ceilalţi. Kaladin se despărţi de oamenii lui, se lăsă să cadă pe lângă trepte şi pluti pe deasupra armatei. Ajunse pe piatră şi continuă să se-apropie cu paşi mari, cu o Cristalsabie pe umăr şi cu haina lui de ofiţer, lungă până la genunchi, descheiată.

„Încă mai poartă stigmatele de sclav”, se gândi Shallan. Dar părul lung i le ascundea. Ochii îi deveniseră de un albastru palid. Străluceau uşor.

— Binecuvântatule de Furtună! strigă Dalinar.

— Înalt Prinţe, spuse Kaladin.

— Asasinul?

— Mort, răspunse Kaladin, ridicând Sabia ca s-o înfigă apoi în piatră, în faţa lui Dalinar. Trebuie să stăm de vorbă. Asta...

— Fiul meu, podarule? întrebă Navani, din spate.

Se apropie şi-i puse mâna pe braţ, părând să nu se sinchisească de Lumina de Furtună care se înălţa din pielea lui

în aer, ca fumul.

— Ce s-a-ntâmplat cu fiul meu?

— A existat o încercare de asasinat, zise Kaladin. Am zădărnicit-o, dar regele e rănit. L-am dus într-un loc sigur înainte de a veni în ajutorul lui Dalinar.

— Unde? întrebă Navani. Am pus oamenii noştri din tabere să caute în mănăstiri, în conace, în barăci...

— Toate sunt locuri prea evidente, răspunse Kaladin. Dacă v-aţi gândit să-l căutaţi acolo, la fel s-ar fi gândit şi asasinii. Îmi trebuia un loc la care să nu se gândească nimeni.

— Atunci unde e ? întrebă Dalinar.

Kaladin zâmbi.

Lopen îşi încleşta pumnul, strângând sfera înăuntru. În camera de alături, mama lui dojenea un rege.

— Nu, nu, spuse ea, cu accent puternic, pe acelaşi ton aspru pe care le vorbea toporcopoilor. O rulezi pe toată şi-o mănânci. Nu se poate să ciuguleşti din ea aşa, pe alese.

— Nu mi-e chiar atât de foame, nanha, zise Elhokar. Vorbea cu glas slab, dar se trezise din beţie şi scăpase de nepăsarea ei, ceea ce era semn bun.

— O să mănânci totuşi! spuse mama lui Lopen. Ştiu ce să fac când văd un bărbat atât de palid la faţă şi, să-mi fie cu iertare, Maiestate, dar eşti palid ca un cearşaf atârnat la soare, la decolorat. Şi chiar ăsta-i chiar adevărul. Vei mânca. Fără să te plângi.

— Sunt regele. Nu primesc porunci de la...

— Acum eşti în casa mea! spuse ea, iar Lopen îi mimă cuvintele. În casa unei herdaziene, nu contează rangul nimănui, în afară de al ei. N-o să îngădui să nu te găsească bine hrănit când vor veni să te ia. N-o să-ngădui să se zică aşa ceva, Luminăţia Ta, nu, nicidecum! Mănâncă tot. Îţi fac chiar acum şi o supă.

Lopen zâmbi şi, cu toate că-l auzi pe rege mormăind, auzi şi zgomotul tacâmurilor care atingeau farfuria. Doi dintre verii lui cei mai voinici stăteau în faţa barăcii din Noul Herdaz – aflat, practic, în tabăra lui Sebarial, deşi niciun herdazian nu se

sinchisea prea mult de asta. Alţi patru veri stăteau în capătul străzii, cosând cu nepăsare nişte cizme, dar uitându-se după orice li s-ar fi părut suspect.

— Bine, şopti Lopen, de data asta chiar trebuie să-ţi iasă.

Se concentră asupra sferei din mâna sa. Exact aşa cum făcea în fiecare zi şi cum făcuse în fiecare zi de când începuse căpitanul Kaladin să strălucească. Avea să priceapă până la urmă cum se face. Era sigur de asta, aşa cum era sigur că-şi ştie numele.

— Lopen.

O faţă lată se ivi la una dintre ferestre, distrăgându-i atenţia. Era Chilinko, unchiul lui.

— Îmbracă-l din nou pe rege ca pe un herdazian. S-ar putea să fim nevoiţi să plecăm.

— Să plecăm? se miră Lopen şi se ridică în picioare.

— În toate taberele s-au primit veşti de la Înaltul Prinţ Sebarial, spuse Chilinko în herdaziană. Au găsit ceva acolo, pe Câmpii. Fii pregătit. Pentru orice eventualitate. Toată lumea vorbeşte. Eu nu pricep mare lucru. Clătină din cap. Mai întâi, o mare furtună despre care nu ştia nimeni nimic, apoi ploaia s-a oprit mai devreme, apoi al furtunii de Rege al Alethkarului la uşa mea. Şi acum asta. Cred că s-ar putea să părăsim tabăra, deşi pândeşte noaptea după colţ. Pentru mine e lipsit de sens, dar vezi să i se poarte de grijă omului-rege.

Lopen dădu din cap.

— O s-o fac. Ai răbdare o clipă.

Chilinko dispăru. Lopen îşi deschise palma şi se holbă la sferă. Pentru orice eventualitate nu voia să sară peste încercarea lui din fiecare zi, cu sfera. La urma urmelor, mai curând sau mai târziu, avea să se uite la o sferă din asta şi...

Lopen absorbi Lumină.

Se întâmplă cât ai clipi, şi apoi iată-l, stând acolo, cu Lumina de Furtună scurgându-i-se din piele.

— Ha! strigă şi sări în picioare. Ha! Hei, Chilinko, vino înapoi. Trebuie să te lipesc de perete!

Lumina pieri. Lopen încremeni locului, încruntându-se, şi îşi întinse mâna în faţă. Dispăruse atât de repede? Ce se-ntâmplase? Furnicăturile alea...

Îşi pipăi umărul, cel de unde-şi pierduse braţul cu atâta vreme în urmă. Acolo, degetele lui apăsară un boţ de carne care

începuse să-i crească din cicatrice.

— O, furtuni, da! Toată lumea, daţi-i Lopenului sferele voastre! Am o treabă strălucitoare care trebuie făcută.

Moash stătea în partea din spate a căruţei care huruia pe drumul şerpuitor din tabere. Ar fi putut sta în faţă, însă nu voia să se îndepărteze de armura lui, pe care o împachetaseră şi o stivuiseră acolo. Ascunsă. Sabia şi Armura or fi fost ale lui cu numele, dar nu-şi făcea iluzii când se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă elita alethi ar fi observat că vrea să fugă cu ele.

Căruţa ajunse pe culmea colinei de lângă tabere. În urma lor şerpuiau şiruri imense de oameni care pătrundeau pe Câmpiile Sfărâmate. Poruncile Înaltului Prinţ Dalinar fuseseră clare, deşi năucitoare. Taberele de război erau abandonate. Toţi parshii trebuiau lăsaţi în urmă, dar altminteri toată lumea trebuia să se îndrepte spre centrul Câmpiilor Sfărâmate.

Unii Înalţi Prinţi se supuseseră, alţii nu. În mod bizar, Sadeas se număra printre cei care se supuseseră, tabăra lui se golise aproape tot atât de repede ca ale lui Sebarial, Roion şi Aladar. Se părea că pleacă toată suflarea, chiar şi copiii.

Căruţa lui Moash se opri. Câteva clipe mai târziu, Graves veni în spatele vehiculului.

— N-ar fi trebuit să ne străduim atâta să ne-ascundem, murmură, cu privirea la exod. Sunt toţi prea ocupaţi ca să ne dea nouă atenţie. Uită-te acolo.

Câteva grupuri de negustori se adunaseră în afara taberei lui Dalinar. Pretindeau că-şi strâng bagajele, dar nu făceau niciun progres evident.

— Jefuitori de hoituri, continuă Graves. Vor intra în taberele părăsite, după pradă. Ai furtunii proşti. Merită ceea ce vine.

— Ce vine? întrebă Moash.

Se simţea de parcă ar fi fost azvârlit într-un râu învolburat, unul ieşit din albie după o mare furtună. Înota urmând curentul, dar izbutea cu greu să-şi ţină capul deasupra apei.

Încercase să-l ucidă pe Kaladin. Pe Kaladin. Totul dăduse greş. Regele supravieţuise, puterile lui Kaladin se întorseseră, iar Moash… Moash era un trădător. De două ori trădător.

— Furtuna Eternă, răspunse Graves.

Nu mai arăta atât de rafinat acum, când purta salopeta peticită şi cămaşa unui ochi-întunecaţi sărac. Folosise nişte picături stranii ca să-şi întunece culoarea ochilor, şi-l învăţase pe Moash cum să facă acelaşi lucru.

— Şi asta ce e?

— Diagrama nu e clară. Termenul ne e cunoscut doar din viziunile bătrânului Gavilar. Însă Diagrama spune că-i va aduce înapoi pe Pustiitori. Şi s-ar părea că ăştia s-au dovedit a fi parshii, zise Graves şi clătină din cap. Blestem. Femeia aia a avut dreptate.

— Care femeie?

— Jasnah Kholin.

Moash clătină din cap la rândul său. Nu înţelegea nimic din tot ce se petrecea. Frazele lui Graves păreau înşiruiri de cuvinte fără legătură. Parshi, Pustiitori. Jasnah Kholin. Asta era sora regelui. Nu murise pe mare? Ce ştia Graves despre ea?

— Cine eşti, de fapt? întrebă.

— Un patriot, răspunse Graves. Exact aşa cum ţi-am spus. Ne este îngăduit să ne urmărim propriile ţeluri şi interese până când suntem chemaţi. Clătină din cap. Am fost sigur că interpretarea mea e corectă, că, dacă-l înlăturăm pe Elhokar, Dalinar o să ne devină aliat în ceea ce va veni... Ei, se pare că m-am înşelat. Sau asta, sau m-am mişcat prea încet.

Lui Moash i se făcu greaţă.

Graves îl strânse de braţ.

— Capul sus. Dacă aduc cu mine un Cristalpurtător, înseamnă că misiunea mea n-a fost un eşec total, în plus, o să ne poţi vorbi despre acest nou Radiant. O să-ţi fac cunoştinţă cu Diagrama. Avem o misiune de mare importanţă.

— Ce anume?

— Salvarea întregii lumi, prietene.

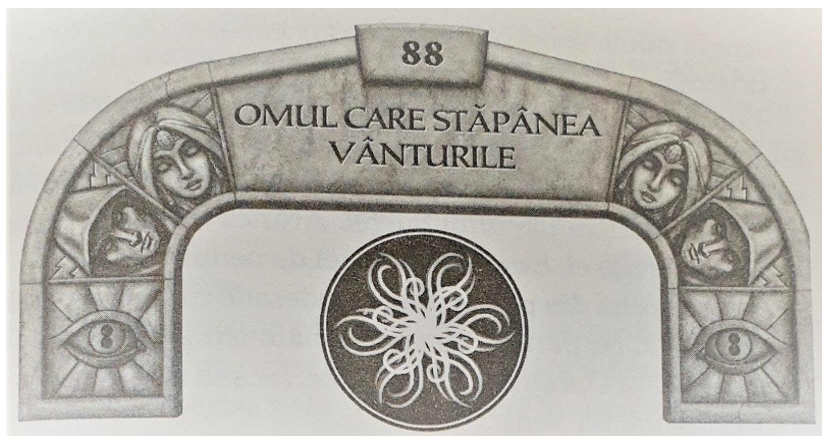
Graves îl bătu pe umăr, apoi se apropie de partea din faţă a căruţei, unde stăteau ceilalţi.

Salvarea întregii lumi.

„Am intrat în rolul unuia dintre cei zece neghiobi”, se gândi Moash, cu bărbia în piept. „Şi nici măcar nu ştiu cum.”

Căruţa porni din nou.

88
OMUL CARE STĂPÂNEA VÂNTURILE

0506091173 010809113 0109091173 0110091173 0410091173 0501101173 0502101173 0104101173 0306101173 0408101173

— Din Diagramă, ultimul pasaj de pe peretele de Nord, în zona pervazului: paragraful doi
(Pare să fie vorba de o înşiruire de date calendaristice, dar semnificaţia lor e încă necunoscută.)

De acum, deja pătrunseseră în turn.

Nu puteau face nimic altceva, deşi explorările lui Adolin nu se încheiaseră. Se apropia noaptea şi afară se lăsa frigul, în plus, marea furtună care lovise Câmpiile Sfărâmate avea să-şi reverse furia în ţinut şi să izbească, în cele din urmă, şi munţii în care se aflau. Avea nevoie de mai bine de o zi ca să traverseze întregul continent, iar ei se aflau probabil undeva, în apropierea centrului, aşadar stihia era din ce în ce mai aproape.

„O furtună neprevăzută”, se gândi Shallan, străbătând coridoarele întunecate urmată de garda ei. „Şi altceva, venind din partea opusă.”

Putea spune că turnul acela – tot ce conţinea, fiecare coridor – era o minune grandioasă. Iar faptul că ea nu voia să deseneze nimic spunea cât de obosită e. Nu-şi dorea decât să doarmă.

Lumina sferelor dezvălui ceva straniu pe peretele din faţă. Shallan se încruntă, scuturându-se de oboseală când se îndreptă

într-acolo. O bucată mică de hârtie, împăturită până la dimensiunile unui bileţel. Aruncă o privire peste umăr, la gărzile ei, care păreau la fel de nedumerite.

Scoase hârtia din perete; fusese îndesată, cu puţină ceară de gărgăriţă, pe partea din spate. Înăuntru găsi simbolul triunghiular al Duhurilor Însângerate. Iar sub el, numele lui Shallan. Nu al lui Veil. Al lui Shallan.

Panică. Vigilenţă. Cât ai clipi, absorbi Lumina lămpii lor, lăsând coridorul în întuneric, însă pe sub o uşă din apropiere se vedea lumină.

Se holbă într-acolo. Gaz înainta, vrând să cerceteze, dar ea îl opri cu un gest.

Fugă sau luptă?

Fugă încotro? se întrebă. Se apropie de uşă şovăind, făcându-le din nou semn gărzilor să rămână pe loc.

Înăuntru era Mraize, în picioare, privind pe o fereastră mare, fără geam, către o altă parte a interiorului turnului. Se întoarse spre ea, strâmb şi plin de cicatrice, dar, cumva, distins în hainele lui de nobil. Da. Aşadar fusese deconspirată.

„Nu mai sunt o fetiţă care se-ascunde în camera ei când încep ţipetele”, îşi spuse cu hotărâre şi intră în încăpere. „Dacă fug de omul ăsta, o să vadă în mine un soi de vânat.”

Se îndreptă spre el, gata să-l cheme pe Model în orice clipă. Nu era ca alte Cristalsăbii; acum o ştia. Putea veni într-un timp mai scurt decât era nevoie pentru zece bătăi de inimă.

Mai făcuse asta. Nu voise să admită că e capabilă s-o facă. Ar fi însemnat prea mult.

„Câte minciuni de-ale mele mi-au stat în calea către lucruri pe care le-aş fi putut înfăptui?” se întrebă.

Dar avea nevoie de minciuni. Avea nevoie de ele.

— M-ai condus către o vânătoare de proporţii, Veil, spuse Mraize. Dacă abilităţile tale nu s-ar fi manifestat pe timpul salvării armatei, poate că nu ţi-aş fi descoperit niciodată identitatea falsă.

— Veil e identitatea falsă, Mraize, zise ea. Eu sunt eu.

El o studie.

— Cred că nu.

Shallan îi susţinu privirea, dar se cutremură înăuntrul ei.

— Te afli pe o poziţie stranie, adăugă Mraize. O să-ţi ascunzi adevărata natură a puterilor? Eu am putut ghici ce sunt, dar alţii

nu sunt atât de versaţi. S-ar putea să vadă doar Sabia şi să nu se-ntrebe ce altceva poţi face.

— Nu văd de ce te priveşte pe tine.

— Eşti una dintre noi, răspunse el. Avem grijă de oamenii noştri.

Shallan se încruntă.

— Dar ai văzut dincolo de minciună.

— Vrei să spui că nu vrei să faci parte dintre Duhurile Însângerate?

Tonul lui nu era ameninţător, însă ochii lui... furtuni, ochii ăia ar fi putut sfredeli prin stâncă.

— Nu oferim invitaţii oricui.

— Aţi ucis-o pe Jasnah, şuieră ea.

— Da. După ce, la rândul ei, a asasinat câţiva oameni de-ai noştri. Doar n-ai crezut că mâinile ei nu erau pătate de sânge, nu-i aşa,Veil?

Ea întoarse capul, ferindu-se de privirea lui.

— Ar fi trebuit să intuiesc că eşti Shallan Davar, continuă Mraize. Mă simt ca un prost fiindcă nu mi-am dat seama mai devreme. Istoria amestecului familiei tale în astfel de evenimente e lungă.

— N-o să v-ajut, spuse Shallan.

— Ciudat. Ar trebui să ştii că-i am pe fraţii tăi.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Casa ta nu mai există, spuse Mraize. Domeniul familiei a fost luat în stăpânire de o armată în trecere. I-am salvat pe fraţii tăi din haosul războiului de succesiune şi îi aduc aici. Familia ta îmi datorează oricum ceva. Un Animmod. Distrus.

Îi întâlni privirea.

— E convenabil că, după estimările mele, tu însăţi eşti unul, micule pumnal.

Ea îl chemă pe Model.

— Te ucid înainte de a te folosi de ei ca să mă şantajezi...

— Nu e vorba de şantaj. Vor sosi teferi. Ca dar pentru tine. Poţi aştepta adeverirea cuvintelor mele. Am pomenit de datoria voastră numai pentru că mi-a oferit prilejul să-ţi... acaparez mintea.

Ea se încruntă, cu Cristalsabia în mână, şovăind.

— De ce? întrebă, în cele din urmă.

— Pentru că eşti neştiutoare.

Mraize se apropie de ea, dominând-o cu înălţimea lui.

— Nu ştii cine suntem, continuă el. Nu ştii ce încercăm să înfăptuim. Nu ştii mare lucru despre absolut nimic, Veil. De ce ni s-a alăturat tatăl tău? De ce căuta fratele tău Cerrupători? Vezi tu, eu unul am făcut nişte cercetări. Am răspunsuri pentru tine.

Spre surprinderea ei, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Îţi las timp să chibzuieşti. Pari convinsă că proaspăt dobânditul tău loc printre Radianţi nu se potriveşte cu intrarea în rândurile noastre, dar eu văd altfel lucrurile, şi tot aşa le vede şi babskul meu. Las-o pe Shallan Davar să fie Radiantă, conformistă şi nobilă. Las-o pe Veil să vină la noi. Mraize se opri în prag. Şi las-o să afle adevărul.

El dispăru pe coridor. Shallan descoperi că se simte şi mai secătuită decât înainte. Îşi lăsă Sabia să dispară şi se sprijini de perete. Bineînţeles că Mraize izbutise s-ajungă acolo – probabil se aflase undeva, într-una dintre armate. Descoperirea Urithirului fusese unul dintre principalele ţeluri ale Duhurilor Însângerate. Deşi hotărâtă să nu-i ajute, ea îi adusese totuşi – odată cu restul armatei – exact acolo unde îşi doriseră să meargă.

Fraţii ei? Oare chiar se aflau în siguranţă? Şi ce se-ntâmplase cu servitorii familiei, cu logodnica fratelui său?

Oftă, se îndreptă spre uşă şi îşi chemă garda. „Şi las-o să afle adevărul.” Şi dacă nu voia să afle adevărul? Model zumzăi uşor.

După ce străbătu parterul turnului – folosindu-se de propria strălucire ca să-şi lumineze drumul – îl găsi pe Adolin pe coridor, la uşa unei încăperi, unde îi spusese că o să fie. Avea încheietura mâinii bandajată şi urmele de lovituri de pe faţă începuseră să i se învineţească. Aşa arăta ceva mai puţin îmbătător de chipeş, deşi înfăţişarea lui căpătase o asprime care spunea „am pocnit azi o grămadă de oameni” şi care îşi avea propriul farmec.

— Pari istovită, spuse el şi-i dădu un sărut grăbit.

— Iar tu arăţi de parcă ar fi jucat cineva beţe cu faţa ta, ripostă ea, dar îi zâmbi. Şi tu ar trebui să dormi.

— O s-o fac. Curând, îi zise şi îi mângâie obrazul. Eşti uimitoare, îţi dai seama? Ai salvat totul. Pe toată lumea.

— Nu e nevoie să te porţi cu mine de parcă aş fi de sticlă, Adolin.

— Eşti Radiantă, spuse el. Adică...

Îşi trecu mâna prin părul care se încăpăţâna să-i rămână ciufulit.

— Shallan. Eşti mai mare chiar şi decât un ochi-luminoşi.

— Asta a fost o vorbă de duh pe seama taliei mele?

— Ce? Nu. Adică...

El roşi.

— Să nu lăsăm acest fapt să devină stânjenitor, Adolin.

— Dar...

Ea îl strânse în braţe şi îl sili să se lase sărutat apăsat, cu pasiune. El încercă să murmure ceva, însă ea continuă să-l sărute, strivindu-şi buzele de ale lui, lăsându-l să-i simtă dorinţa.

Adolin se topi în sărutarea lor, apoi o prinse de umeri şi o trase mai aproape.

Câteva clipe mai târziu, Adolin se retrase.

— Furtuni, doare!

— Oh! exclamă Shallan şi îşi duse mâna la gură, amintindu-şi de vânătăile de pe faţa lui. Îmi pare rău.

El zâmbi larg, apoi strânse din ochi de parcă şi asta l-ar fi durut.

— A meritat. Oricum, îţi făgăduiesc că n-o să mai fiu stânjenitor, dacă tu n-o să mai fi irezistibilă. Cel puţin până mă vindec. S-a făcut?

— S-a făcut.

Apoi Adolin îşi întoarse privirile spre gărzile ei.

— Nimeni n-o deranjează pe nobila doamnă Radiantă, s-a înţeles?

Toţi dădură din cap.

— Somn uşor, îi ură Adolin, deschizând uşa încăperii.

Multe încă mai aveau uşi de lemn, deşi clădirea fusese abandonată un timp atât de îndelungat.

— Sper că e o cameră potrivită. Sprenul tău a ales-o.

Sprenul ei? Shallan se încruntă, apoi intră. Adolin închise uşa.

Ea studie odaia de piatră, fără ferestre. De ce alesese Model acel loc anume? Încăperea n-avea nimic aparte. Adolin îi lăsase o lampă cu Lumină de Furtună – o adevărată extravaganţă, ţinând cont cât de puţine nestemate aveau – care îi dezvălui o cameră mică, pătrată, cu o bancă de piatră într-un colţ. Pe ea erau câteva pături. Unde găsise Adolin pături?

Shallan privi peretele şi se încruntă. Pe piatră era vizibil un

pătrat mai deschis la culoare, de parcă în locul acela ar fi fost atârnat un tablou. Era un lucru care îi părea bizar de cunoscut. Nu mai fusese niciodată acolo, dar locul acelui pătrat...

Era exact acelaşi loc în care se aflase un tablou în camera tatălui ei din Jah Keved.

Mintea începu să i se înceţoşeze.

— Mmm... spuse Model, aflat alături de ea, pe podea. E timpul.

— Nu.

— E timpul, repetă el. Duhurile Însângerate îţi dau târcoale. Oamenii au nevoie de un Radiant.

— Au unul. Pe băiatul de pod.

— Nu e de-ajuns. Au nevoie de tine.

Shallan clipi ca să scape de lacrimi. În ciuda voinţei ei, camera începu să se schimbe. Apăru un covor alb. Un tablou pe perete. Mobilă. Pereţi zugrăviţi într-un albastru-deschis.

Două leşuri.

Shallan păşi peste unul dintre ele, deşi nu era decât o iluzie, şi se îndreptă spre perete. Tabloul pe care îl vedea făcea parte din iluzie şi era conturat de o strălucire albă. În spatele lui era ascuns ceva. Shallan îl împinse într-o parte, sau cel puţin încercă. Degetele ei nu izbutiră decât să înceţoşeze imaginea iluzorie.

Acolo nu era nimic. Doar recrearea unei amintiri pe care crezuse că n-o are.

— Mmm... O minciună mai bună, Shallan.

Ea clipi din nou ca să înlăture lacrimile din ochii ei. Degetele i se înălţară şi le apăsă din nou pe perete. De data asta simţi rama tabloului. Nu era real. Pentru câteva clipe, pretinse că e şi lăsă imaginea s-o ia în stăpânire.

— Nu pot continua doar să pretind?

— Nu.

Se afla acolo, în camera tatălui ei. Tremurând, împinse tabloul într-o parte, scoţând la vedere seiful de sub el. Luă cheia, apoi şovăi.

— Înăuntru e sufletul mamei.

— Mmm... Nu. Nu sufletul ei. Ceea ce i-a luat sufletul.

Shallan descuie seiful, apoi îl deschise, dezvăluindu-i conţinutul. O Cristalsabie mică. Împinsă înăuntru în grabă, cu vârful străpungând partea din spate şi cu mânerul către ea.

— Ăsta erai tu, şopti Shallan.
— Mmm... Da.
— Tata mi te-a luat, continuă ea, şi a încercat să te-ascundă acolo. Bineînţeles c-a fost zadarnic. Ai dispărut imediat ce a închis seiful. Te-ai preschimbat în ceaţă. Tata nu gândea limpede. Niciunul dintre noi nu gândea limpede.
Shallan se întoarse cu spatele spre perete.
Covor roşu. Cândva alb. Prietenul mamei ei întins pe covor. Braţul îi sângera, deşi nu rana aia îl omorâse. Shallan se îndreptă spre celălalt cadavru, cel cu faţa în jos, într-o rochie frumoasă, albastră cu auriu. Păr roşu răsfirat în jurul capului, alcătuind un model.
Shallan îngenunche şi întoarse cadavrul mamei ei, ca să privească apoi un cap cu ochii arşi.
— De ce-a încercat ea să mă ucidă, Model? şopti.
— Mmm...
— A început când a descoperit ce pot face.
Acum îşi amintea. Sosirea mamei ei, cu un prieten pe care Shallan nu-l recunoscuse, ca să-l înfrunte pe tatăl ei. Strigătele mamei când se certase cu tata.
Mama numind-o pe Shallan una dintre ei.
Tatăl oprind-o. Prietenul mamei cu un cuţit, cei doi luptându-se, celălalt bărbat alegându-se cu o tăietură pe braţ. Sângele scurs pe covor. Prietenul mamei câştigase lupta, după ce-i doborâse tatăl, ţintuindu-l la podea. Mama lui Shallan luase cuţitul şi venise după ea.
Şi apoi...
Apoi o sabie în mâinile lui Shallan.
— A lăsat pe toată lumea să creadă c-a omorât-o el, şopti Shallan. Că el, pradă furiei, şi-a ucis soţia şi pe amantul ei, când, de fapt, eu am fost cea care i-a omorât. A minţit ca să mă protejeze.
— Ştiu.
— Secretul ăsta l-a distrus. A distrus toată familia noastră.
— Ştiu.
— Te urăsc, şopti Shallan, uitându-se în ochii morţi ai mamei sale.
— Ştiu, zumzăi Model încetişor. În cele din urmă, o să mă ucizi şi o să fii răzbunată.
— Nu vreau răzbunare, îmi vreau familia.

Shallan se cuprinse cu braţele şi îşi îngropă faţa în ele. Începu să plângă în vreme ce iluzia sângeră fum alb şi dispăru, lăsând-o într-o cameră goală.

„Nu pot decât să trag concluzia că am ieşit victorioşi, Restares”, scrise Amaram, în grabă, mâzgălind glifele cu o cerneală apoasă. „Rapoartele primite din armatele lui Dalinar spun că Pustiitorii n-au fost doar zăriţi, ci şi înfruntaţi în luptă. Ochi roşii, puteri străvechi. S-ar părea că au dezlănţuit o nouă furtună asupra acestei lumi.”

Îşi ridică privirea de pe blocul său de foi şi se uită pe fereastră. Trăsura huruia pe drumul din tabăra lui Dalinar. Toţi soldaţii lui plecaseră, iar garda rămasă supraveghea exodul. Chiar şi cu reputaţia sa, Amaram pătrunsese în tabără cu uşurinţă.

Se concentră din nou la scrisoare.

„Victoria asta nu mă încântă”, continuă. „Se vor pierde vieţi. Asta n-a fost niciodată povara noastră, ca Fii ai lui Onoare. Ca să se reîntoarcă Heralzii, ca să se revină la dominaţia Bisericii, a trebuit s-aducem lumea în criză.

Acum avem o criză, una cumplită. Heralzii se vor întoarce. Cum ar putea să n-o facă, având în vedere problemele cu care ne confruntăm în prezent? Dar vor muri mulţi. Atât de mulţi. Facă Nalan să merite pierderile. Oricum, voi avea curând mai multe informaţii. Sper că data viitoare o să-ţi scriu din Urithiru.”

Trăsura se opri şi Amaram deschise portiera. Îi întinse scrisoarea femeii care îi era vizitiu, Pama. Ea o luă şi începu să-şi caute în săculeţ distrestia prin care lua legătura cu Restares. Ar fi trebuit s-o facă el însuşi, dar nu putea folosi distrestia când se afla în mişcare.

Ea avea să distrugă hârtiile imediat ce termina. Amaram aruncă o privire către cuferele din spatele trăsurii; adăposteau obiecte valoroase, printre care se numărau hărţile lui, notiţele, teoriile. Oare ar fi trebuit să le lase în grija soldaţilor? Intrând cu o forţă de cincizeci de oameni în tabăra lui Dalinar cu siguranţă ar fi atras atenţia, chiar dacă acolo domnea haosul, aşa că le poruncise să vină să-l întâlnească pe Câmpiile Sfărâmate.

El trebuia să rămână în mişcare. Se îndepărtă de trăsură cu paşi mari, ridicându-şi gluga mantiei. În curtea templului lui Dalinar, nebunia era încă şi mai mare decât în majoritatea taberelor de luptă, fiindcă, în acele momente de încordare, la ardenţi veniseră o groază de oameni. Trecu pe lângă o mamă care implora un ardent să ardă o rugăciune pentru bărbatul ei, soldat în armata lui Dalinar. Ardentul îi tot repeta că ar trebui să-şi adune lucrurile şi să se alăture caravanelor care plecau pe Câmpii.

Se întâmpla. Chiar se întâmpla, în cele din urmă, Fiii lui Onoare îşi atinseseră ţelul. Gavilar ar fi fost mândru. Amaram grăbi pasul şi se întoarse cu spatele când o ardentă se grăbi să se-apropie şi să-l întrebe dacă are nevoie de ceva. Dar, înainte de a se uita sub gluga lui şi de a-l recunoaşte, îi atraseră atenţia doi tineri înspăimântaţi, care spuneau că tatăl lor e prea bătrân ca să călătorească şi-i implorau pe ardenţi să-i ajute să-l transporte cumva.

Amaram izbuti s-ajungă la colţul clădirii mănăstirii, unde erau ţinuţi nebunii, şi trecu dincolo de zidul din spate, unde nu mai putea fi văzut, din moment ce era la marginea taberei. Se uită în jur, apoi îşi chemă Sabia. Câteva tăieturi rapide ar fi...

Ce era asta?

Se răsuci brusc, sigur că văzuse pe cineva apropiindu-se. Însă nu era nimeni. Umbrele îi jucau feste. Făcu tăieturile în perete, apoi împinse cu grijă bucata decupată, lăsând la vedere golul. Magnificul – Talenelat'Elin, Heraldul Războiului în persoană – stătea în camera întunecoasă, aproape în aceeaşi poziţie de mai înainte. Aşezat la capătul patului, gârbovit şi aplecat în faţă, cu fruntea plecată.

— De ce trebuie să te ţină în întunecimea asta? spuse Amaram şi-şi lăsă sabia să dispară. Nu se cade nici pentru cel mai neînsemnat dintre oameni, cu atât mai puţin pentru unul ca tine. O să vorbesc cu Dalinar despre îngrijirea nebunilor...

Nu, n-avea s-o facă. Dalinar credea că e un ucigaş. Amaram răsuflă adânc şi prelung. Întoarcerea Heralzilor îşi avea preţul ei, dar, pe Jezerezeh însuşi, pierderea prieteniei lui Dalinar era într-adevăr unul piperat. Mila n-ar fi trebuit să-i oprească mâna, cu luni în urmă, când nu-l executase pe suliţaşul ăla.

Se grăbi să se-apropie de Herald.

— Magnifice Prinţ, şopti, trebuie să mergem.

Talenelat nu se clinti. Dar murmura din nou ceva. Aceleaşi lucruri ca mai înainte. Amaram nu putea să nu-şi amintească de ultima sa vizită în acel loc, alături de cineva care-l luase tot timpul drept unul dintre cei zece neghiobi. Cine-ar fi putut şti că Dalinar devenise atât de viclean la vârsta lui înaintată? Timpul îi schimbase pe amândoi.

— Te rog, Magnifice Prinţ, zise Amaram, ridicându-l pe Herald în picioare cu o oarecare greutate.

Era un bărbat enorm, tot atât de înalt ca Amaram, dar clădit ca un zid. Pielea lui de un cafeniu-închis îl surprinsese pe Amaram când îl văzuse prima oară – cumva, prosteşte, se aşteptase ca toţi Heralzi să aibă înfăţişarea unui alethi.

Ochii întunecaţi ai Heraldului erau, desigur, un soi de deghizare.

— Devastarea... şopti Talenelat.

— Da. Vine. Şi, odată cu ea, îţi redobândeşti gloria, zise Amaram şi începu să-l conducă spre deschiderea din perete. Trebuie să te scoatem...

Mâna Heraldului se închise în faţa Înaltului Lord cu un pocnet.

Amaram tresări, apoi încremeni când văzu ceva între degetele Heraldului. O săgeată mică, din vârful căreia picura un lichid limpede. Se uită către deschiderea prin care se revărsa înăuntru lumina soarelui. O siluetă măruntă scoase un soi de pufăit, cu o sarbacană între buze. O mască îi acoperea partea de sus a feţei.

Cât ai clipi din ochi, cealaltă mână a Heraldului zvâcni şi înşfacă săgeata din aer, la un lat de palmă distanţă de faţa lui Amaram. Duhurile Însângerate, încercau să-l ucidă pe Herald.

Încercau să-l ucidă pe Amaram.

Scoase un strigăt şi îşi întinse mâna într-o parte, chemându-şi Sabia. Prea lent. Mascatul se uită de la el la Herald, apoi fugi, înjurând încet. Amaram se repezi pe urmele lui, sărind peste sfărâmăturile peretelui şi dând buzna în lumină, dar atacatorul era prea iute.

Cu inima bătându-i violent, se întoarse spre Talenelat. Se temea pentru viaţa acelui bărbat. Tresări când îl văzu stând cu spatele drept, cu capul sus. Ochii lui de un căprui-întunecat, perfect lucizi, reflectau lumina din deschidere. Îşi aduse o săgeată în faţa lor şi o studie.

Pe urmă lăsă ambele săgeţi să cadă şi se aşeză iarăşi pe pat. Începu să-şi murmure din nou mantra stranie, neschimbată.

Amaram simţi un fior rece pe şira spinării, dar, când reveni lângă Herald, nu izbuti să-l facă să-i răspundă.

Străduindu-se din greu, izbuti să-l ridice din nou în picioare şi să-l conducă până la trăsură.

Szeth deschise ochii.

Îi închise imediat, strângând cu putere din pleoape.

— Nu. Am murit. Am murit!

Simţi piatră sub el. Blasfemie. Auzi apă picurând şi simţi soarele pe faţă.

— De ce nu sunt mort? şopti. M-am dezlegat de Cristalsabie. Am renunţat la Ancorări şi-am căzut în furtună. De ce n-am murit?

— Ba ai murit.

Szeth redeschise ochii. Zăcea pe o întindere de piatră goală, cu hainele ude în dezordine. În Ţinuturile Îngheţate? Îi era frig, în ciuda căldurii soarelui.

În faţa lui stătea un bărbat, în picioare, într-o uniformă băţoasă, neagră cu argintiu. Avea pielea de un cafeniu-întunecat, ca oamenii din Makabaki, dar pe obrazul drept i se zărea un semn palid, de forma unei semiluni mici, încovoiate. Îşi ţinea o mână la spate, în timp ce cu cealaltă îşi îndesa ceva în buzunarul hainei. Un soi de fabrial? Foarte strălucitor?

— Te recunosc, îşi dădu seama Szeth. Te-am mai văzut undeva.

— M-ai văzut.

Szeth se strădui să se ridice. Izbuti să se salte în genunchi, apoi se lăsă pe călcâie.

— Cum? întrebă.

— Am aşteptat până când te-ai izbit de pământ, răspunse bărbatul, până când ai fost zdrobit şi mutilat, cu sufletul retezat de trup, categoric mort. Pe urmă te-am înviat.

— Imposibil.

— Nu şi dacă te-am înviat înainte de moartea cerebrală. Aşa cum un înecat poate fi readus la viaţă dacă i se dă ajutorul de care are nevoie, ţie ţi-am putut reda viaţa cu fabrialul potrivit. Fireşte, dacă mai aşteptam câteva secunde, ar fi fost prea

târziu. Însă tu ştii lucrurile astea. Două dintre Săbiile care sunt în stăpânirea semenilor tăi permit Recreşterea. Presupun că ai mai văzut oameni abia ucişi trezindu-se la viaţă.

Vorbea calm, fără niciun sentiment.

— Cine eşti? întrebă Szeth.

— Ţi-ai petrecut atâta timp supunându-te poruncilor poporului şi religiei tale, dar nu-ţi poţi recunoaşte propriii zei?

— Zeii mei sunt spirite ale pietrelor, şopti Szeth. Soarele şi stelele. Nu oamenii.

— Aiureli. Poporul tău îi idolatrizează pe sprenii pietrei, dar tu nu-i venerezi.

Semiluna aia... O recunoştea, nu?

— Tu, Szeth, continuă bărbatul, venerezi ordinea, nu-i aşa? Respecţi legile ţării tale cu rigurozitate. Asta m-a atras, deşi mă tem că sentimentele ţi-au înceţoşat discernământul. Judecata.

Judecată.

— Nin, şopti el. Cel care aici este numit Nalan sau Nale. Heraldul Judecăţii.

Nin dădu din cap.

— De ce m-ai salvat? întrebă Szeth. Nu m-am chinuit îndeajuns?

— Cuvintele tale sunt prosteşti. Ruşinoase pentru un om care va studia sub îndrumarea mea.

— Nu vreau să studiez, ripostă Szeth, încovrigându-se pe piatră. Vreau să fiu mort.

— Asta era? Chiar asta îţi doreşti mai presus de orice? Îţi pot oferi moartea, dacă e dorinţa ta sinceră.

Szeth închise ochii, strângând cu putere din pleoape. În întunericul ăla îl aşteptau ţipete. Ţipetele celor pe care-i omorâse.

„Nu m-am înşelat”, se gândi. „N-am fost niciodată Făr'adevăr.”

— Nu, şopti apoi. Pustiitorii s-au întors. Am avut dreptate, iar poporul meu... ceilalţi s-au înşelat.

— Ai fost izgonit de oameni mediocri, fără viziune. O să te deprind cu calea celor necorupţi de sentimente. O să-i duci asta înapoi poporului tău şi vei fi aducătorul judecăţii pentru conducătorii shinilor.

Szeth făcu ochii mari şi îşi ridică privirea.

— Nu sunt demn.

Nin îl privi pieziş.

— Tu? Nu eşti demn? Te-am privit distrugându-te în numele ordinii, supunându-te codului tău personal de legi când alţii ar fi fugit sau ar fi fost zdrobiţi. Szeth-fiu-Neturo, te-am urmărit ţinându-ţi cuvântul cu rigurozitate. Asta e o cauză pierdută pentru majoritatea oamenilor – e unica frumuseţe autentică a lumii. Mă îndoiesc că aş fi putut găsi vreodată un om mai demn de Cerrupători decât tine.

Cerrupătorii? Dar ăsta era un ordin al Cavalerilor Radianţi!

— M-am distrus singur, şopti Szeth.

— Te-ai distrus şi ai murit. Legătura dintre tine şi Sabia ta s-a rupt, ţi s-au desfăcut toate legăturile – fizice şi spirituale. Eşti renăscut. Vino. E timpul să-ţi vizitezi poporul. Instruirea ta începe imediat.

Nin se îndepărtă, dezvăluindu-i că obiectul pe care-l ţinea la spate era o sabie în teacă.

„Eşti renăscut.” Putea el… putea Szeth să renască? Putea face ţipetele din beznă să dispară?

„Eşti un laş”, spusese Radiantul. Omul care stăpânea vânturile. O mică parte din Szeth credea că e adevărat. Dar Nin îi oferea mai mult. Îi oferea cu totul altceva.

Încă în genunchi, Szeth se uită în urma Heraldului.

— Ai dreptate, poporul meu deţine celelalte Săbii ale Onoarei, le păstrează în siguranţă de milenii. Dacă trebuie să fiu, pentru ei, aducătorul judecăţii, o să înfrunt duşmani cu Cristale şi cu putere.

— Asta nu e o problemă, zise Nin, uitându-se în urmă. Am adus o Cristalsabie pentru tine. Una care se potriveşte perfect cu misiunea ta şi cu temperamentul tău.

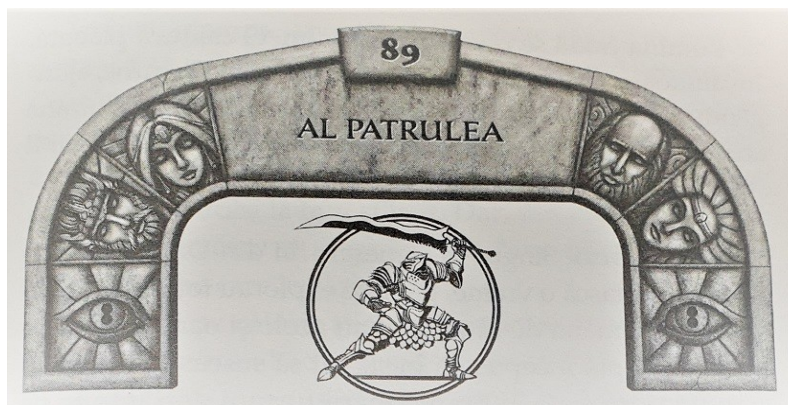
Îi aruncă sabia mare pe care o ţinea în mână. Arma alunecă pe piatră şi se opri la picioarele lui Szeth.

Shinul nu mai văzuse niciodată o sabie cu teacă de metal. Şi cine-şi ţinea Cristalsabia în teacă? Iar Sabia… era neagră? Când alunecase pe pietre, ieşise de vreo două degete din teacă.

Szeth putea să jure că vede o şuviţă firavă de fum negru prelingându-se din metal. Ca Lumina de Furtună, dar neagră.

„Salut”, spuse, în mintea lui, o voce veselă. „Ţi-ar plăcea să distrugi astăzi ceva rău?”

89
AL PATRULEA

TrebuiesăexisteunrăspunsOpriţi-ipeparshendiPeunuldintreeiDaeisuntverigalipsăîndemnaţi-ipealethisă-idistrugăpe toţichiarînaintedeaobţineacelaputerealorOsăcreezeunpod

— Din Diagramă, a 17-a scândură a podelei: paragraful doi; fiecare a doua literă începând de la a doua

Dalinar stătea în picioare, în întuneric. Se răsuci în loc, încercând să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo. În umbră se vedeau piese de mobilier. Mese, un covor, draperii din Azir, în culori aprinse. Mama lui fusese întotdeauna mândră de draperiile alea.

„Casa mea”, se gândi. „Aşa cum era în copilărie.” Înainte de cucerire, înainte de Gavilar...

Gavilar... Gavilar nu murise? Nu, Dalinar îşi auzea fratele râzând în camera de alături. Era copil. Amândoi erau.

Dalinar traversă încăperea întunecată, simţind bucuria neclară a familiarităţii. Sau a lucrurilor care sunt aşa cum trebuie să fie. Îşi lăsase săbiile de lemn afară. Avea o colecţie întreagă, toate gravate ca nişte Cristalsăbii. Acum era prea în vârstă pentru aşa ceva, dar încă îi mai plăcea să le ştie ale lui. În chip de colecţie.

Împinse uşile balconului şi le deschise.

Lumina caldă se revărsă asupra lui. O căldură plăcută, învăluitoare, pătrunzătoare. I se îmbiba adânc în carne,

ajungându-i până în străfundul fiinţei. Rămase cu ochii la lumina aceea, fără să fie orbit. Izvorul ei era departe, însă Dalinar îl ştia. Îi era foarte bine cunoscut.

Zâmbi.

Apoi se trezi. Singur în camerele lui din Urithiru, unde avea să locuiască o vreme, până ce explorau tot turnul. Trecuse o săptămână de când se aflau acolo şi oamenii din taberele de luptă începuseră în sfârşit să sosească, aducând sfere reimpregnate în timpul marii furtuni dezlănţuite pe neaşteptate. Aveau mare nevoie de ele ca să poată întrebuinţa Poarta Jurământului.

Oamenii din taberele de război ajunseseră la timp. Furtuna Eternă încă nu se întorsese, dar dacă se mişca la fel ca o mare furtună obişnuită, putea să-i lovească în orice zi.

Dalinar rămase pentru scurtă vreme în întuneric, cu gândul la căldura pe care o simţise. Ce fusese? Pentru o viziune, momentul era bizar. Le avea întotdeauna numai în timpul marilor furtuni. Înainte, dacă simţea una apropiindu-se în timpul somnului, se trezea.

Verifică împreună cu garda lui. Nu începuse o mare furtună. Pierdut în gânduri, începu să se îmbrace. În ziua aceea, voia să vadă dacă poate ajunge pe acoperişul turnului.

Adolin mergea pe coridoarele întunecate din Urithiru străduindu-se să nu arate cât de copleşit se simţea. În lumea lui, totul tocmai se schimbase, ca o uşă rotită în balamale. Cu câteva zile în urmă, logodna lui neoficială fusese a unui bărbat puternic cu descendenta de importanţă nu foarte semnificativă a unei case nobile îndepărtate. Iar acum Shallan putea fi cea mai importantă persoană din lume, pe când el...

Ce era el?

Îşi înălţă lampa, apoi trasă pe perete câteva semne cu creta, ca să se ştie că trecuse pe acolo. Turnul era imens. Cum era cu putinţă să stea în picioare? Probabil că-l puteau explora luni de zile fără s-ajungă să deschidă toate uşile. El unul se dedicase explorării fiindcă părea o însărcinare pe care o putea duce la bun sfârşit. Dar, din nefericire, îi oferea şi timp în care să se

gândească. Nu-i plăceau puţinele răspunsuri pe care le găsise.

Se răsuci pe călcâie şi-şi dădu seama că se îndepărtase prea mult de restul echipei sale de cercetaşi. O făcea din ce în ce mai des. Începuseră să sosească primele grupuri de pe Câmpiile Sfărâmate şi erau nevoiţi să hotărască unde găzduiesc pe toată lumea.

În faţa lui se auzeau voci? Adolin se încruntă, apoi continuă să înainteze pe coridor cu lampa la spate, ca să nu-l dea de gol. Şi recunoscu, surprins, unul dintre glasuri. Oare era Sadeas?

Chiar el. Înaltul Prinţ se afla în mijlocul propriilor săi cercetaşi. Adolin înjură în gând vântul care, dintre toţi oamenii, îl convinsese tocmai pe Sadeas să vină la Urithiru. Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă ar fi rămas pe loc.

Sadeas le făcu câtorva dintre soldaţii lui semn să exploreze una dintre ramificaţiile unui coridor ca un tunel. Soţia lui şi câteva dintre condeierele ei porniră în direcţia opusă, urmate de doi soldaţi. Adolin îl privi o clipă pe Înaltul Prinţ înălţând o lampă ca să studieze pictura decolorată de pe un perete. O imagine fantastică, cu animale mitologice. Recunoscu câteva, pe care le ştia din poveştile pentru copii, cum era creatura enormă, asemănătoare cu o nurcă, dar cu o coamă de păr bogat în jurul şi în spatele capului. Oare cum se numea?

Adolin se întoarse să plece, însă cizma îi scârţâi pe piatră.

Sadeas se răsuci brusc şi-şi ridică lampa.

— A, prinţe Adolin.

Se îmbrăcase în alb, o alegere nicidecum avantajoasă pentru tenul lui – prin comparaţie, culoarea palidă îi făcea trăsăturile roşcovane să pară de-a dreptul sângerii.

— Sadeas, spuse Adolin, întorcându-se spre el. Nu ştiam c-ai sosit.

Al furtunii om. Nu-l luase în seamă pe tatăl lui Adolin luni de zile şi tocmai se hotărâse să i se supună?

Înaltul Prinţ porni agale pe coridor, trecând pe lângă Adolin.

— Locul ăsta e remarcabil. Cu adevărat remarcabil.

— Atunci recunoşti că tata a avut dreptate, spuse tânărul. Că viziunile lui sunt adevărate. Pustiitorii s-au întors, iar tu te-ai făcut de râs.

— Recunosc că setea de luptă a tatălui tău nu a dispărut într-o măsură atât de mare cum m-am temut cândva. Un plan impresionant. A luat legătura cu parshendii, s-a înţeles cu ei.

Aud c-au dat un adevărat spectacol. Pe Aladar l-a convins cu siguranţă.

— Sigur nu crezi că totul a fost o simplă înscenare.

— O, te rog. Negi c-a avut un parshendi chiar în garda lui? Şi nu e un avantaj faptul că dintre aceşti „Radianţi” noi fac parte comandantul gărzii lui şi logodnica ta?

Sadeas zâmbi şi Adolin înţelese adevărul. Nu, nu credea asta, dar era minciuna pe care avea de gând s-o spună. Avea să înceapă din nou cu şoaptele răutăcioase pe la colţuri, străduindu-se să-l ponegrească pe Dalinar.

— De ce? întrebă Adolin şi înaintă către bărbatul mai vârstnic. De ce eşti aşa, Sadeas?

— Pentru că trebuie să se-ntâmple, oftă Sadeas. Nu poţi avea o armată cu doi generali, fiule. Eu şi tatăl tău suntem două creste-albe bătrâne care-şi doresc deopotrivă un regat. Ori el, ori eu. Către asta ne îndreptăm de când a murit Gavilar.

— Nu trebuie să fie aşa.

— Trebuie. Tatăl tău n-o să mai aibă niciodată încredere în mine, şi tu o ştii, Adolin, zise Sadeas şi se întunecă la faţă. O să-i iau asta. Oraşul ăsta, toate aceste descoperiri. Nu reprezintă decât un simplu obstacol.

Adolin rămase nemişcat o clipă, ochi în ochi cu Sadeas, apoi ceva plesni în sfârşit.

„Asta e.”

Îl prinse pe Sadeas de gât cu mâna teafără şi îl izbi de perete. Privirea pe deplin şocată a Înaltului Prinţ îl amuză într-o oarecare măsură pe Adolin. Dar numai într-o oarecare măsură pentru că era întru totul, definitiv şi irevocabil cuprins de furie.

Strânse şi-i înăbuşi un strigăt de ajutor, în timp ce se apropia ca să-l ţintuiască cu spatele de perete şi-l înşfacă de braţ. Însă Înaltul Prinţ era un soldat bine antrenat. Încercă să scape din strânsoare prinzând braţul lui Adolin şi răsucindu-l.

Tânărul nu îi dădu drumul, dar se dezechilibră. Căzură amândoi de-a valma, răsucindu-se şi rostogolindu-se. Nu era vorba de înverşunarea calculată de pe terenurile de duel şi nici măcar de măcelărirea metodică de pe câmpul de luptă.

Erau doi bărbaţi asudaţi şi încordaţi, la marginea disperării. Adolin era mai tânăr, dar încă plin de vânătăi după lupta cu Asasinul în Alb.

Izbuti să ajungă deasupra şi, în vreme ce Sadeas se zvârcolea

şi încerca să strige după ajutor, îl izbi cu capul de podeaua de piatră, ca să-l ameţească. Pe urmă, gâfâind, îşi scoase cuţitul din teaca de pe şold. Îl avântă către faţa lui Sadeas, însă acesta izbuti să-şi elibereze mâinile ca să prindă încheietura mâinii lui Adolin.

Tânărul gemu, împingând cuţitul strâns în mâna lui stângă. Se folosi totuşi şi de mâna dreaptă, cu încheietura săgetată de o durere arzătoare când şi-o apăsă pe garda armei.

Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Sadeas când vârful cuţitului îi atinse marginea nării stângi.

— Tatăl meu, mârâi Adolin, iar transpiraţia de pe nas îi picură pe lama cuţitului, crede că sunt un om mai bun la suflet decât el.

Se încordă şi simţi strânsoarea lui Sadeas slăbindu-se.

— Din nefericire pentru tine, se înşală.

Sadeas scânci.

Cu un efort, Adolin sili lama să urce pe lângă nasul lui Sadeas, i-o împlântă apoi în ochi, pe care i-l străpunse ca pe un fruct copt, şi i-o înfipse în creier.

Sadeas se cutremură preţ de câteva clipe, iar sângele lui băltea în jurul lamei pe care Adolin o apăsa, ca să fie sigur.

O secundă mai târziu, lângă Înaltul Prinţ apăru o Cristalsabie – cea a lui Dalinar. Sadeas murise.

Adolin se retrase împleticindu-se, ca să nu-şi murdărească hainele de sânge, deşi manşetele i se mânjiseră deja. Furtuni. Tocmai făcuse una ca asta? Tocmai asasinase un Înalt Prinţ?

Uluit, se holbă la armă. Niciunul dintre ei nu-şi chemase Sabia pentru luptă. Or fi valorat Cristalsăbiile o avere, dar, într-un loc atât de strâmt, nu-ţi erau de mai mult folos decât o piatră.

Cu gândurile limpezite, luă Sabia şi plecă. O aruncă pe o fereastră, lăsând-o să cadă pe una dintre proeminenţele ca nişte ghivece de pe terasă. Acolo putea fi în siguranţă.

Pe urmă avu destulă prezenţă de spirit ca să-şi taie manşetele şi să şteargă semnul pe care-l făcuse cu creta pe piatră, răzuindu-l cu cuţitul, şi se îndepărtă cât mai mult cu putinţă înainte de a găsi una dintre echipele lui de cercetaşi şi de a pretinde că se aflase tot timpul prin preajmă.

Dalinar descoperi în cele din urmă cum funcţiona mecanismul încuietorii, apoi împinse uşa ruginită din capătul scării. Era montată în tavan şi treptele duceau drept spre ea.

Deşi acum descuiată, trapa refuza să se deschidă. Îi unsese balamalele cu ulei. De ce nu se clintea?

„Din pricina cremului, fireşte”, îşi răspunse. Îşi chemă Cristalsabia şi făcu câteva tăieturi rapide în jurul uşii. Pe urmă, cu un efort, izbuti s-o împingă. Trapa străveche se săltă, îngăduindu-i să iasă chiar pe culmea oraşului-turn.

Zâmbi şi păşi pe acoperiş. Cinci zile de explorare îi conduseseră pe Adolin şi Navani în adâncurile clădirii, însă el se simţise îndemnat să caute calea spre vârf.

Pentru un asemenea turn enorm, acoperişul era relativ mic şi nu-l acoperea decât o crustă subţire de crem. Probabil că acolo, sus, în timpul marilor furtuni ploua mai puţin – şi toată lumea ştia că, în est, cremul e mai gros decât în vest.

Furtuni, clădirea chiar era înaltă. Urechile îi pocniseră de mai multe ori în vreme ce urca, folosindu-se de platforma-fabrial descoperită de Navani. Aceasta îi vorbise despre contragreutăţi şi despre nestemate aflate în legătură, vizibil cuprinsă de veneraţie faţă de realizările străbunilor. Dalinar ştia doar că descoperirea ei îl ajutase să ajungă sus fără să urce câteva sute de şiruri de trepte.

Se apropie de margine şi se uită în jos. Sub el, fiecare inel al turnului ieşea ceva mai în afară decât cel de deasupra sa. „Shallan are dreptate”, se gândi. „Sunt grădini. Toate inelele exterioare sunt pentru plantarea hranei.” Nu ştia de ce faţada estică a turnului era dreaptă şi abruptă, îndreptată către Obârşie, în partea aceea nu existau balcoane.

Se aplecă în afară. Jos, la o depărtare atât de mare, încât i se făcea rău privindu-le, desluşi cele zece coloane care susţineau Porţile Jurământului. Cea care ducea către Câmpiile Sfărâmate străfulgera şi pe ea apăru un grup mare de oameni. Deasupra lor flutura steagul lui Hatham. Mulţumită hărţilor trimise de eruditele lui Dalinar, Hatham şi ceilalţi ajunseseră la Poarta Jurământului după numai o săptămână de marş rapid. Armata lui Dalinar străbătuse aceeaşi distanţă cu foarte mare prudenţă, pentru că se temeau de atacurile parshendilor.

Văzând coloanele de atât de departe, îşi dădu seama că

exista una şi în Kholinar. Era platforma pe care fuseseră construite palatul şi templul regal. Shallan bănuia că Jasnah încercase s-o deschidă; notiţele rămase spuneau că Porţile Jurământului din toate oraşele sunt foarte bine încuiate. Numai cea de pe Câmpiile Sfărâmate fusese lăsată deschisă.

Shallan spera că va descoperi cum să le folosească şi pe celelalte. Toate încercările lor de până atunci spuneau că sunt încuiate într-un fel sau altul. Dacă ar fi izbutit să le facă să funcţioneze, lumea ar fi devenit un loc mai mic. Presupunând că mai rămăsese ceva din ea.

Dalinar se întoarse şi se uită în sus, către cer. Răsuflă adânc.

De aceea urcase în vârf.

— Ai trimis o furtună să ne distrugă! strigă către nori. Ai trimis-o ca s-ascunzi ce deveneau Shallan şi apoi Kaladin! Ai încercat să închei asta înainte de a începe!

Tăcere.

— De ce mi-ai trimis viziuni şi mi-ai spus să mă pregătesc?! strigă Dalinar. Ca să încerci să ne distrugi în timp ce le dădeam ascultare?

MI S-A CERUT SĂ TRIMIT VIZIUNILE CÂND AVEA SĂ VINĂ TIMPUL. ATOTPUTERNICUL MI-A CERUT-O. NU PUTEAM SĂ NU MĂ SUPUN, AŞA CUM NU POT REFUZA SĂ TRIMIT VÂNTURILE.

Dalinar răsuflă adânc. Părintele Furtunii îi răspunsese. Din fericire, îi răspunsese.

— Atunci viziunile au venit de la el, iar tu le-ai fost doar mesager şi ai ales cine să le primească?

DA.

— De ce m-ai ales pe mine? întrebă Dalinar.

N-ARE IMPORTANŢĂ. TE-AI MIŞCAT PREA ÎNCET. AI DAT GREŞ. FURTUNA ETERNĂ E AICI ŞI SPRENII DUŞMANULUI AU VENIT SĂ LOCUIASCĂ ÎN CEI STRĂVECHI. S-A TERMINAT. AŢI PIERDUT.

— Ai spus că eşti o parte din Atotputernic.

AI PUTEA SPUNE CĂ SUNT... SPRENUL LUI. NU SUFLETUL LUI. ACUM, CÂND EL NU MAI E, EU SUNT AMINTIREA PE CARE I-AU CREAT-O OAMENII. PERSONIFICAREA FURTUNILOR ŞI A DIVINITĂŢII. NU SUNT ZEU. NU SUNT DECÂT UMBRA UNUI ZEU.

— O să mă mulţumesc cu ce primesc.

EL A VRUT SĂ TE GĂSESC, DAR CEI DE SOIUL TĂU NU MI-AU ADUS DECÂT MOARTE.

— Ce ştii despre furtuna dezlănţuită de parshendi?

FURTUNA ETERNĂ. E CEVA NOU, DAR CONCEPUT CU MULT ÎN

URMĂ. ACUM FACE OCOLUL LUMII ŞI POARTĂ CU EA SPRENUL LUI. TOŢI OAMENII STRĂVECHI ATINŞI DE EL ÎŞI VOR PRIMI NOILE FORME.

— Pustiitorii.

E UNUL DINTRE NUMELE LOR.

— Furtuna asta Eternă sigur va veni din nou?

CU REGULARITATE. LA FEL CA MARILE FURTUNI. DAR MAI RAR. SUNTEŢI SORTIŢI PIEIRII.

— Şi îi va transforma pe parshi. N-avem cum să-mpiedicăm asta?

NU.

Dalinar închise ochii. De asta se temuse. Armata lui îi înfrânsese pe parshendi, da, dar ei nu erau decât o mică parte din ceea ce avea să vină. Aveau să-nfrunte curând alţii ca ei, cu sutele de mii.

Celelalte regate nu-l luau în seamă. Reuşise să vorbească, prin distrestie, cu împăratul din Azir în persoană – un nou împărat, fiindcă pe cel dinainte îl vizitase Szeth. În Azir nu fusese niciun război de succesiune, fireşte. Ar fi trebuit să se întocmească prea multe hârtii.

Noul împărat îl invitase pe Dalinar să-l viziteze, dar era evident că-i luase vorbele drept aiureli, Înaltul Prinţ nu-şi dăduse seama că zvonurile c-ar fi nebun ajunseseră atât de departe, însă bănuia că avertismentele sale ar fi fost totuşi ignorate şi fără asta, căci ceea ce spunea suna a nebunie. O furtună care venea din direcţia greşită? Parshi care se transformau în Pustiitori?

Numai Taravangian de Kharbranth – şi acum, după toate aparenţele, şi de Jah Keved – păruse dispus să-l asculte. Heralzii să-l binecuvânteze pe omul ăla; speranţe că putea aduce într-o oarecare măsură pacea în acel ţinut chinuit. Dalinar ceruse mai multe informaţii despre modul în care obţinuse tronul; primele rapoarte spuneau că fusese pur şi simplu o întâmplare şi se petrecuse pe neaşteptate. Dar domnea de prea puţină vreme şi Jah Kevedul era prea distrus ca să poată face mare lucru.

În plus, începuse brusc să primească prin distrestie rapoarte pe care nu le ceruse despre revolte în Kholinar. Nici în privinţa asta nu primise deocamdată răspunsuri clare. Şi care era treaba cu zvonurile despre o molimă în Lacul Străveziu? Furtuni, ce dezastru peste tot!

Trebuia să facă repede ceva. În privinţa tuturor celor ce se petreceau.

Privi din nou cerul.

— Mi s-a poruncit să reînfiinţez ordinele Cavalerilor Radianţi. Trebuie să mă număr printre ei ca să-i pot conduce.

Bubuitul unui tunet îndepărtat străbătu cerul, deşi nu se vedea niciun nor.

— Viaţă înaintea morţii! strigă Dalinar. Putere înaintea slăbiciunii! Călătorie înaintea destinaţiei!

SUNT O FĂRÂMĂ DIN ATOTPUTERNICUL ÎNSUŞI! spuse vocea cu furie. SUNT PĂRINTELE FURTUNII. N-O SĂ MĂ LAS LEGAT ÎNTR-UN MOD CARE MĂ POATE UCIDE!

— Am nevoie de tine, spuse Dalinar. În ciuda a tot ce ai făcut. Podarul a vorbit despre jurăminte şi a spus că sunt diferite pentru fiecare ordin de cavaleri. Primul ideal e acelaşi.

Pe urmă, fiecare ordin e unic şi se cer alte Cuvinte.

Tunetul se auzi iarăşi. Suna... ca o provocare. Dalinar putea să priceapă de acum mesajul tunetului?

Era o mişcare periculoasă. Se confrunta cu ceva esenţial. Cu ceva necunoscut. Cu ceva care încercase, nemijlocit, să-i ucidă, pe el şi pe întreaga lui armată.

— Din fericire, zise el, al doilea jurământ pe care trebuie să-l fac îmi e cunoscut. Nu trebuie să mi-l spună nimeni. Voi uni în loc să dezbin, Părinte al Furtunii. Voi aduce oamenii laolaltă.

Tunetul amuţi. Dalinar stătea în picioare, singur, fixând cerul cu privirea şi aşteptând.

BINE, spuse, în cele din urmă, Părintele Furtunii. ACESTE CUVINTE SUNT ACCEPTATE.

Dalinar zâmbi.

NU O SĂ FIU O SIMPLĂ SABIE PENTRU TINE, îl preveni Părintele Furtunii. NU O SĂ VIN LA CHEMAREA TA ŞI VA TREBUI SĂ TE DESCOTOROSEŞTI DE... MONSTRUOZITATEA PE CARE-O PORŢI DUPĂ TINE. VEI FI UN UN RADIANT FĂRĂ CRISTALE.

— Voi fi ceea ce trebuie să fiu, răspunse Dalinar şi-şi chemă Cristalsabia.

Imediat ce apăru, în cap îi răsunară ţipete. Scăpă arma, ca pe-un ţipar care-l muşcase. Ţipetele încetară imediat.

Sabia zăngăni pe acoperiş. Dezlegarea de o Sabie ar fi trebuit să fie dificilă, cerea concentrare şi atingerea armei de piatră, însă aceea se rupsese de el cât ai clipi. Simţi asta.

— Ce-a însemnat ultima viziune pe care-am primit-o? întrebă Dalinar. Cea din dimineaţa asta, care-a venit chiar şi-n lipsa unei

mari furtuni.

ÎN DIMINEAŢA ASTA N-A FOST TRIMISĂ NICIO VIZIUNE.

— Ba da, a fost. Am văzut lumină şi am simţit căldură.

UN SIMPLU VIS. N-A FOST TRIMIS NICI DE MINE, NICI DE ZEI.

Ciudat. Dalinar putea să jure că îi crease aceeaşi senzaţie ca viziunile, dacă nu cumva una mai puternică.

DU-TE, LEGĂTURIFĂURARULE, spuse Părintele Furtunii. CONDU-ŢI POPORUL MURIBUND CĂTRE EŞEC. OROARE L-A UCIS PE ATOTPUTERNICUL ÎNSUŞI. ÎN FAŢA LUI NU EŞTI NIMIC.

— Atotputernicul a putut să moară, ripostă Dalinar. Dacă e adevărat, atunci şi acest Oroare poate fi ucis. O să găsesc eu o cale să-l ucid. Viziunile mi-au vorbit despre o provocare, despre un luptător. Ştii ceva despre asta?

Cerul nu-i oferi niciun alt răspuns în afară de un simplu tunet. Ei, mai târziu avea să fie timp pentru mai multe întrebări.

Dalinar coborî de pe acoperişul Urithirului şi intră din nou pe scară. Şirul de trepte ducea într-o încăpere care ocupa aproape în întregime etajul de sus al oraşului-turn şi în care lumina pătrundea prin ferestre de sticlă. Sticlă fără obloane sau vreun soi de suport, dintre care o parte cu vedere spre est. Dalinar nu ştia cum le supravieţuise furtunilor, deşi pe alocuri o brăzdau dâre de crem.

În sală, zece coloane conturau un inel, iar o alta se afla în centru.

— Ei? întrebă Kaladin, întorcându-se cu spatele la coloana pe care o studia.

Shallan se învârtea în jurul alteia; arăta cu mult mai puţin istovită decât la sosirea lor în oraş. Deşi în primele lor zile în Urithiru toată lumea se agitase cu frenezie, câteva nopţi de somn bun le fuseseră tuturor de mare folos.

Ca răspuns, Dalinar scoase o sferă din buzunar şi o ridică. Pe urmă îi absorbi Lumina de Furtună.

Ştia că trebuie să se aştepte să simtă o furtună dezlănţuindu-se în el, după cum îi descriseseră şi Shallan, şi Kaladin ceea ce li se întâmpla. Îl îmboldi să acţioneze, să se mişte, să nu stea locului. Dar nu semăna cu Fiorul luptei – aşa cum îşi imaginase el.

Îşi simţi rănile vindecându-se într-un mod cunoscut. Simţi că mai făcuse asta. Poate pe câmpul de bătălie, mai înainte?

Braţul lui părea acum teafăr, iar tăieturile de pe coaste nu-l

mai dureau aproape deloc.

— E groaznic de nedrept că ţi-a reuşit din prima încercare, observă Kaladin. Mi-e mi-a luat o veşnicie.

— Am fost instruit, răspunse Dalinar, înaintând în încăpere şi punându-şi sfera la loc. Părintele Furtunii m-a numit Legăturifăurar.

— Era numele unuia dintre ordine, spuse Shallan, sprijinindu-şi degetele pe o coloană. Înseamnă că suntem trei. Vântalergător, Legăturifăurar, Luminurzitor.

— Patru, spuse o voce, din întunericul de pe scări. Renarin intră în sala luminată. Se uită la ei, apoi se retrase cu câţiva paşi.

— Fiule? întrebă Dalinar.

Tânărul rămase în întuneric, cu ochii în jos.

— Fără ochelari... şopti Dalinar. Nu-i mai porţi. Credeam că vrei s-arăţi ca un războinic, dar nu e aşa. Lumina de Furtună ţi-a vindecat ochii.

Renarin dădu din cap.

— Şi Cristalsabia, continuă Dalinar, apropiindu-se şi punând mâna pe umărul fiului său. Auzi ţipete. Deci asta s-a întâmplat în arenă. N-ai putut să lupţi din pricina ţipetelor care ţi-au răsunat în cap după ce-ai chemat Arma. De ce? De ce n-ai spus nimic?

— Am crezut că e din vina mea, şopti Renarin. A minţii mele. Dar Glys, el zice că... Clipi scurt. Adevărvăzător.

— Adevărvăzător? întrebă Kaladin, aruncând o privire către Shallan.

Ea ridică din umeri.

— Eu merg pe vânturi. Ea urzeşte imagini din Lumină. Luminlordul Dalinar făureşte legături. Tu ce faci?

Renarin întâlni ochii lui Kaladin din partea opusă a sălii.

— Eu văd.

— Patru ordine, spuse Dalinar, strângându-l pe Renarin de umăr cu mândrie.

Furtuni, flăcăul tremura. Ce-l îngrijora atât de mult? Dalinar se întoarse spre ceilalţi.

— Trebuie să apară din nou şi restul ordinelor. Trebuie să-i găsim pe cei aleşi de spreni. Repede, fiindcă Furtuna Eternă se abate asupra noastră şi e mai rău decât ne-am temut.

— Cum adică? întrebă Shallan.

— Îi va schimba pe parshi, răspunse Dalinar. Părintele Furtunii mi-a confirmat-o. Când loveşte, furtuna asta îi readuce pe Pustiitori.

— Blestem, spuse Kaladin. Trebuie s-ajung în Alethkar, în Vatra-de-Piatră.

Se îndreptă cu paşi mari către uşă.

— Soldat? strigă Dalinar. Am făcut tot ce se putea ca să previn poporul nostru.

— Părinţii mei sunt acolo, răspunse Kaladin. Şi lordul oraşului are parshi. Plec.

— Cum? îl întrebă Shallan. O să zbori pe tot drumul?

— O să cad, sublinie Kaladin. Dar, da. Se opri în cadrul uşii, şovăind.

— De câtă Lumină o să fie nevoie, fiule? întrebă Dalinar.

— Nu ştiu, recunoscu Kaladin. Probabil de foarte multă.

Shallan se uită la Dalinar. N-aveau Lumină de Furtună de prisos. Deşi nou-sosiţii din taberele de război aduseseră cu ei sfere reimpregnate, activarea Porţii Jurământului mistuia o mulţime de Lumină de Furtună, în funcţie de câte persoane voiai s-aduci. Cea consumată pentru aprinderea lămpilor din încăperea din centrul Porţii era un minim necesar – transportul unui grup mare de oameni secătuia, în parte, şi nestematele impregnate pe care le aveau asupra lor.

— O să-ţi fac rost de câtă pot, flăcăule, făgădui Dalinar. Ai binecuvântarea mea. Poate o să-ţi rămână destulă ca s-ajungi apoi în capitală şi să-i ajuţi pe cei de-acolo.

Kaladin dădu din cap.

— Îmi împachetez câteva lucruri. Trebuie să plec în cel mult o oră.

Se repezi afară din încăpere şi apoi scurt în josul treptelor.

Dalinar mai absorbi Lumină de Furtună şi simţi cum îi dispăreau ultimele răni. Părea ceva de care te obişnuiai cu uşurinţă să profiţi.

Îl porunci lui Renarin să stea de vorbă cu regele şi să rechiziţioneze câţiva broami de smarald pe care Kaladin i-ar fi putut împrumuta pentru călătorie. Elhokar sosise în sfârşit, nici mai mult, nici mai puţin decât în compania unui grup de herdazieni. Unul susţinea că numele lui trebuie adăugat pe lista regilor alethi...

Renarin plecă, încântat să i se supună. Părea dornic să facă

orice putea duce la bun sfârşit.

„Acum se numără printre Cavalerii Radianţi”, se gândi Dalinar, urmărindu-l cu privirea. „Probabil n-ar mai trebui să-l folosesc drept mesager.”

Furtuni. Se întâmpla cu adevărat.

Shallan se dusese lângă ferestre. Dalinar i se alătură. Erau pe faţa estică a turnului, pe acea faţadă plată îndreptată exact către Obârşie.

— Kaladin n-o să aibă timp să salveze prea mulţi, spuse ea. Dacă va avea pe cine să salveze. Suntem patru, Luminlordul meu. Numai patru împotriva unei furtuni cu atâta putere de distrugere...

— Lucrurile sunt aşa cum sunt.

— Vor muri atât de mulţi...

— Iar noi îi vom salva pe cei pe care îi putem salva, spuse Dalinar, apoi se întoarse spre ea. Viaţă înaintea morţii, Cavalere Radiant. E ceea ce am jurat să înfăptuim.

Ea strânse din buze, continuând să privească spre est, însă dădu din cap.

— Viaţă înaintea morţii, Cavalere Radiant.

EPILOG

ARTĂ ŞI AŞTEPTARE

— Un orb aştepta un ev al sfârşiturilor, spuse Cuget, contemplând frumuseţea naturii.

Tăcere.

— Orbul sunt eu, remarcă el. Nu din punct de vedere fizic, ci mai degrabă spiritual. Iar cealaltă afirmaţie a fost cu adevărat foarte inteligentă, dacă te gândeşti bine la ea.

Tăcere.

— E mult mai satisfăcător, continuă el, când am parte de forme de viaţă inteligentă care mă pot venera, urmărindu-mă fascinate de limbuţia mea ingenioasă.

Pe bolovanul de alături, un soi urât de şopârlă-crab pocni dintr-o gheară, scoţând un sunet aproape ezitant.

— Ai dreptate, fireşte, încuviinţă Cuget. Publicul meu obişnuit nu e din cale-afară de inteligent. Asta a fost totuşi o glumă evidentă, aşa că să-ţi fie ruşine.

Şopârla-crab urâtă îşi traversă grăbită bolovanul, trecând în partea opusă. Cuget oftă. Era noapte, adică de obicei timpul potrivit pentru vizite spectaculoase şi filosofie cu înţelesuri adânci. Din nefericire pentru el, acolo nu se găsea nimeni pe seama căruia să filosofeze sau pe care să-l viziteze, spectaculos sau nu. În apropiere clipocea un râu mic. În acel ţinut straniu era una dintre puţinele ape care nu secau niciodată. În toate părţile se întindeau dealuri unduitoare, brăzdate de ape curgătoare şi cu văile năpădite de un soi bizar de măceşi. Copacii erau foarte puţini, deşi ceva mai departe, spre vest, pe pante crescuse o adevărată pădure.

În apropiere cârâiau doi cântecăreţi şi el îşi scoase flautul şi încercă să-i imite. Nu izbuti, nu tocmai. Sunetele se apropiau prea mult de ale instrumentelor de percuţie, se contopeau într-o răpăială şuierătoare – muzicală, dar n-aveau nimic comun cu ale unui flaut.

Cu toate astea, creaturile păreau să-şi alterneze cântecul cu al lui. Îi răspundeau. Cine putea şti? Poate erau înzestrate cu un soi de inteligenţă rudimentară. Caii ăia, ryshadiumii… ăia îl surprinseseră. Se bucura că încă mai existau lucruri în stare să-l surprindă.

În cele din urmă, îşi lăsă flautul jos şi începu din nou să mediteze. Un public alcătuit din şopârle-crab urâte şi cantecăreţi era totuşi un soi de public.

— Arta, spuse el, e esenţialmente nedreaptă.

Un cântecăreţ continuă să cârâie.

— Vedeţi voi, pretindem că arta e eternă, că în ea există un soi de persistenţă. Aţi putea numi asta un Adevăr. Arta e artă pentru că e artă, nu pentru că spunem noi că e artă. Nu fac raţionamente prea rapide pentru voi, nu-i aşa?

Cra.

— Bun. Dar, dacă arta e eternă, grăitoare şi independentă, de ce depinde atât de mult de public? Aţi auzit povestea ţăranului care-a făcut o vizită la curte în timpul Festivalului de Pictură, nu?

Cra?

— O, nu e cine ştie ce poveste. Doar pe de-a-ntregul la-ndemână. Începe ca toate poveştile, cu un ţăran care vizitează oraşul cel mare, dă din greşeală peste o prinţesă şi – întru totul din întâmplare – o salvează când era să fie călcată de copite. Prinţesele din poveştile astea nu par niciodată în stare să se uite pe unde merg. Cred că multe ar trebui să caute un făuritor de lentile reputat şi să-şi facă rost de o pereche de ochelari potriviţi înainte de a încerca o nouă traversare a străzii principale. Oricum, povestea e hazlie, omul e invitat la palat ca să i se ofere o recompensă. Urmează mai multe aiureli, sfârşind cu sărmanul ţăran la privată, unde se şterge cu cea mai frumoasă pictură a tuturor timpurilor; apoi iese agale şi găseşte toţi ochi-luminoşii holbându-se la rama goală şi vorbind despre frumuseţea acelei lucrări. Chicoteli şi hohote de râs. Plecăciuni sofisticate. Retragere înainte de a se gândi cineva prea mult la poveste.

Aşteptă.

Cra?

— Păi, nu înţelegeţi? întrebă Cuget. Ţăranul a găsit pictura lângă privată, prin urmare a presupus că scopul ei e să fie întrebuinţată pentru aşa ceva. Ochi-luminoşii au găsit o ramă goală într-o sală cu tablouri şi au presupus că e o capodoperă. Puteţi numi asta o poveste idioată. Este. Ceea ce nu-i devalorizează adevărul. La urma urmelor, eu sunt adesea de-a dreptul idiot – dar spun aproape întotdeauna adevărul. Puterea obişnuinţei. Aşteptarea. Asta e adevărata esenţă a artei. Dacă îi

poţi da cuiva mai mult decât se aşteaptă, o să te ridice-n slăvi toată viaţa lui. Dacă poţi să dai naştere anumitor aşteptări şi să oferi ceea ce trebuie, ai succes. Dimpotrivă, dacă ţi-ai câştigat o reputaţie care spune că eşti prea bun, prea priceput... ai mare grijă. Se vor aştepta la o lucrare încă şi mai bună şi, dacă oferi ceva cu fie şi un dram sub ceea ce şi-a imaginat publicul, ai dat greş. Dintr-odată nu mai eşti bun de nimic. Un om găseşte un singur bănuţ în noroi şi vorbeşte despre asta zile de-a rândul, dar când primeşte o moştenire cu doar unu la sută mai mică decât se aştepta, spune sus şi tare c-a fost înşelat.

Cuget clătină din cap, se ridică şi-şi scutură haina de praf.

— Daţi-mi un public care-a venit să se distreze, dar nu se-aşteaptă la nimic deosebit. Pentru publicul ăla o să fiu bun. E cel mai de calitate adevăr pe care-l cunosc.

Tăcere.

— Mi-ar prinde bine puţină muzică, spuse. De dragul spectacolului, înţelegeţi. Vine cineva şi vreau să fiu pregătit să-i ies în întâmpinare.

Îndatoritor, cântecăreţul îşi începu din nou melodia. Cuget răsuflă adânc, apoi luă o poză potrivită – aşteptare leneşă, aer de înţelepciune bine calculat, îngâmfare insuportabilă. La urma urmelor, avea o reputaţie, aşa că putea încerca să se ridice la înălţimea ei.

Aerul din faţa lui se înceţoşă, de parcă ar fi fost încălzit pe un inel, aproape de pământ. O dâră de lumină se roti în jurul inelului, dând naştere unui zid de aproape un stânjen înălţime. Zidul dispăru imediat – de fapt, nu fusese decât o imagine care zăboveşte înaintea ochilor, ca atunci când ceva strălucitor se mişcă foarte repede pe un cerc.

În centru apăru Jasnah Kholin, în picioare, dreaptă.

Avea hainele jerpelite, părul strâns într-o singură coadă împletită, doar ca să n-o încurce, faţa plină de arsuri. Purta o rochie cândva frumoasă, acum numai zdrenţe. Îi făcuse tiv în dreptul genunchilor ca să improvizeze ceva din care să-şi coasă o mănuşă. Era bizar că purta un soi de bandulieră de piele şi o raniţă. Cuget se îndoia că avusese aşa ceva când îşi începuse călătoria.

Gemu prelung, apoi se uită într-o parte, unde stătea Cuget.

El îi zâmbi.

Jasnah întinse mâna. Cât ai clipi şi în jurul braţului i se roti o

ceaţă, pentru a deveni imediat sabie lungă, subţire, îndreptată spre gâtul lui Cuget.

El ridică din sprânceană.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Ai tulburat zdravăn liniştea de partea cealaltă, răspunse Cuget. A trecut mult timp de când sprenii n-au mai avut de-a face cu un om viu, şi mai ales cu cineva atât de pretenţios ca tine.

Ea respiră şuierat, apoi îşi împinse Cristalsabia mai aproape.

— Spune-mi ce ştii, Cuget.

— Mi-am petrecut cândva o bună parte a anului într-un stomac mare, în timp ce eram digerat.

Ea se încruntă.

— Ăsta e un lucru pe care-l ştiu. Ar trebui să-ţi formulezi mai clar ameninţările.

Cuget se uită în jos în vreme ce Jasnah îşi răsucea Cristalsabia, rotindu-i vârful încă îndreptat spre el.

— Aş fi surprins dacă acest cuţitaş al tău ar reprezenta cu adevărat o ameninţare pentru mine, Kholin. Dar poţi să ţi-l fluturi cât vrei. Poate te face să te simţi mai importantă.

Jasnah îl studie. Sabia se spulberă, devenind ceaţă, apoi dispăru. Ea îşi lăsă braţul în jos.

— N-am timp pentru tine. Se apropie o furtună, una cumplită. O să-i aducă pe Pustiitori la...

— E deja aici.

— Blestem. Trebuie să găsim Urithiru şi...

— A fost deja găsit.

Ea şovăi.

— Cavalerii...

— Ordine reînfiinţate, spuse Cuget, în mare parte de pupila ta, despre care aş putea adăuga că e cu exact şaptezeci şi şapte la sută o prezenţă mai plăcută decât tine. Am întrebat o mulţime de lume.

— Minţi.

— Bine, am pus întrebările neoficial. Dar şopârla-crab urâtă ţi-a dat note cu adevărat mici pentru...

— Minţi în celelalte privinţe.

— Eu nu spun astfel de minciuni, Jasnah. Ştii asta. E ceea ce te enervează atât de mult la mine.

Ea îl studie, apoi oftă.

— E o parte din ceea ce mă enervează atât de mult la tine, Cuget. O foarte mică parte dintr-un fluviu foarte mare, imens.

— Spui asta fiindcă nu mă cunoşti foarte bine.

— Mă îndoiesc.

— Nu, serios. Dacă m-ai cunoaşte cu adevărat, fluviul ăla enervant e clar că ar fi un ocean. Dar nu contează. Eu ştiu lucruri pe care tu nu le ştii şi cred că tu ai putea şti lucruri pe care nu le ştiu eu. Asta ne oferă ceea ce se numeşte sinergie. Dacă eşti în stare să-şi stăpâneşti nervii, s-ar putea s-aflăm amândoi câte ceva.

Ea îl măsură din cap până-n picioare, apoi strânse din buze, unindu-şi-le într-o linie, şi dădu din cap. Porni de-a dreptul către cel mai apropiat oraş. Era o femeie cu un excelent simţ de orientare în spaţiu.

Cuget i se alătură, păşind agale.

— Îţi dai seama că ne aflăm la cel puţin o săptămână de mers distanţă de civilizaţie. Chiar ai avut nevoie să Altchemi atât de departe, în mijlocul pustietăţii?

— În momentul evadării, am fost, cumva, presată de timp. Sunt norocoasă pentru simplul fapt că mă aflu aici.

— Norocoasă? Nu ştiu dacă aş putea spune asta.

— De ce?

— Probabil că ţi-ar fi mai bine de cealaltă parte, Jasnah Kholin, Devastarea a sosit, aducând cu sine şi sfârşitul acestui pământ, zise Cuget şi se uită la ea. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, până când nu vei vedea cât de mult pot să salvez. Furtuna a venit deja? Parshii s-au transformat?

— Da şi nu. Furtuna ar trebui să lovească Shinovarul în noaptea asta, apoi să-şi croiască drumul prin lume. Cred că ea va aduce transformarea.

Jasnah se opri locului.

— În trecut nu s-a întâmplat aşa. În cealaltă parte am aflat nişte lucruri...

— Ai dreptate. De data asta e altfel.

Ea îşi umezi buzele, însă izbuti să nu-şi trădeze neliniştea şi cu alte gesturi.

— Dacă nu se întâmplă ca mai înainte, atunci tot ce ştiu ar putea fi fals. Cuvintele înaltsprenilor ar putea fi greşite. Scrierile pe care le caut ar putea fi lipsite de sens.

El dădu din cap.

— Nu putem depinde de ceea ce s-a scris în vechime, spuse ea. Iar presupusul zeu al oamenilor e o născocire. Aşa că nu ne putem înălţa privirile spre cer, aşteptând să ne salveze, dar s-ar părea că nu ne putem căuta salvarea nici în trecut. Prin urmare, încotro ne-am putea uita?

— Eşti atât de convinsă că nu există niciun zeu!

— Atotputernicul e...

— Oh, o întrerupse Cuget, nu vorbeam despre Atotputernic. Tanavast era băiat bun – mi-a dat odată de băut – dar nu era zeu. Jasnah, recunosc că am toată înţelegerea pentru scepticismul tău, dar nu sunt de acord cu el. Cred pur şi simplu că tu cauţi zeul acolo unde n-ar trebui.

— Presupun că-mi vei spune unde crezi c-ar trebui să caut.

— Cred că-l vei găsi acolo unde o să găseşti şi salvarea din dezastrul ăsta. În inimile oamenilor.

— Curios, dar cred că, de fapt, pot fi de acord cu asta, spuse Jasnah, deşi probabil din motive diferite de cele pe care le sugerezi. Poate plimbarea asta n-o să fie atât de rea cum mă temeam.

— Poate, zise el şi privi spre stele. Indiferent ce altceva s-ar mai putea spune, cel puţin lumea a ales o noapte frumoasă în care să se sfârşească...

SFÂRŞITUL
CĂRŢII A DOUA DIN
ARHIVA LUMINII DE FURTUNĂ

NOTA DE FINAL

Înfierbântarea apropierii vânturilor nimicitoare apropie vânturi înfierbântate.

Acest ketek, scris în Ziua Luminării din jeseses 1174, împodobește coperta jurnalului personal al lui Navani Kholin. Jurnalul descrie, la prima mână, întâmplările care au dus la dezlănțuirea Furtunii Eterne.

Glifele ketekului au fost desenate sub forma a două furtuni care se ciocnesc.

ARS ARCANUM

CELE ZECE ESENŢE ŞI ASOCIERILE LOR ISTORICE

NUMAR	Nestemată	Esenţă	Concentrare în corp	Proprietăţile Animomodelării	Atribute divine primare/ secundare
1 Jes	Safir	Zefir	Inspiraţia	Gaz translucid, aer	Protector/ Conducător
2 Nan	Cuarţ fumuriu	Abur	Expiraţia	Gaz opac fum, ceaţă	Corect/ Încrezător
3 Chach	Rubin	Scânteie	Sufletul	Foc	Curajos/ Supus
4 Vev	Diamant	Lucentia	Ochii	Cuarţ, sticlă, cristal	Iubitor/ Vindecător
5 Palah	Smarald	Pulpă de fruct	Părul	Lemn, plante, muşchi	Erudit/ Generos
6 Shash	Granat	Sânge	Sângele	Sânge, toate lichidele neuleioase	Creativ/ Onest
7 Betab	Zircon	Grăsime	Uleiul	Toate tipurile de uleiuri	Înţelept/ Prudent
8 Kak	Ametist	Foiţă metalică	Unghiile	Metal	Dârz/ Creator
9 Tanat	Topaz	Astragal	Osul	Piatră şi stâncă	Demn de încredere/ Ingenios
10 Ishi	Heliodor	Tendon	Carnea	Carne	Pios/ Călăuzitor

Lista de mai sus e o culegere imperfectă de informaţii legate de simbolismul vorin tradiţional asociat celor Zece Esenţe. Adunate laolaltă, acestea alcătuiesc Ochiul Dublu al Atotputernicului, un ochi cu două pupile, reprezentând facerea plantelor şi a animalelor. Şi este, totodată, fundamentul formei de clepsidră, adesea asociată Cavalerilor Radianţi.

Erudiţii din antichitate au plasat pe această listă şi cele zece ordine ale Cavalerilor Radianţi, alături de Heralzii înşişi, caracterizaţi printr-o asociere clasică a fiecăruia cu câte un număr şi cu câte o esenţă.

Încă nu ştiu sigur în ce mod se potrivesc în această paradigmă cele zece niveluri ale Pustiuunirii şi ale Magiei Vechi, dacă se potrivesc cu adevărat. Cercetările mele sugerează că ar trebui să existe într-adevăr o altă serie de abilităţi, chiar mai ezoterice decât Pustiuunirea. Poate că acolo îşi are locul Magia Veche, deşi încep să bănuiesc că reprezintă cu totul altceva.

Luaţi notă că, în prezent, după părerea mea, conceptul de „Factor Concentrator” nu se referă la un atribut al Învestirii şi la

manifestările acesteia, ci ţine mai degrabă de interpretarea filosofică.

CELE ZECE UNDE

Ca o completare a Esenţelor, elementele clasice preamărite pe Roshar, există Cele Zece Unde. Acestea – despre care se crede că sunt forţele fundamentale prin care acţionează universul – se pot defini mai degrabă ca reprezentări ale celor zece talente fundamentale oferite Heralzilor şi, mai târziu, Cavalerilor Radianţi, prin legăturile lor.

Aderenţa: Unda Apăsării şi a Vidului

Gravitaţia: Unda Gravitaţiei

Descompunerea: Unda Distrugerii şi a Putreziciunii

Abraziunea: Unda Frecării

Înaintarea: Unda Creşterii şi a Vindecării, sau a Regenerării

Iluminarea: Unda Luminii, a Sunetului şi a Diverselor Forme de Undă

Preschimbarea: Unda Animmodelării

Transportarea: Unda Mişcării şi a Trecerii de pe un Tărâm pe altul

Coeziunea: Unda Interconexiunii Axiale Puternice

Încordarea: Unda Interconexiunii Axiale Slabe

DESPRE CREAREA FABRIALELOR

Până acum au fost descoperite cinci grupuri de fabriale. Metodele prin care sunt create reprezintă tot atâtea secrete păstrate cu grijă de comunitatea artifabrialistelor, însă par să fie opera unor savante devotate muncii lor, ca opus al mult mai misticelor Undeuniri realizate odinioară de Cavalerii Radianţi. Sunt din ce în ce mai sigură că realizarea acestor dispozitive presupune înrobirea unor entităţi cognitiv-transformative, cunoscute în comunităţile locale sub denumirea de „spreni”.

FABRIALE MODIFICATOARE

Augmentatori: Sunt fabriale realizate pentru a mări ceva. Pot

crea căldură şi durere sau, de pildă, chiar şi un vânt cald. Ca orice alt fabrial, îşi iau energia din Lumina de Furtună. Par să lucreze cel mai bine când e vorba de forţe, sentimente şi senzaţii. Aşa-numitele semicristale din Jah Keved sunt create prin ataşarea acestui tip de fabrial la o folie metalică, mărindu-i rezistenţa. Am văzut cum au fost create astfel de fabriale folosindu-se mai multe tipuri de pietre preţioase; presupun că oricare dintre cei zece Pietrepoli va da rezultate.

Reductori: Din punct de vedere al acţiunii lor, sunt opuşii augmentatorilor şi, în general, par îngrădiţi de aceleaşi restricţii ca aceste rude ale lor. Artifabrialistele care mi-au acordat încredere par să fie de părere că e posibilă crearea unor fabriale mult mai bune decât cele de până acum, mai ales în ceea ce priveşte augmentarea şi reducerea.

PERECHI DE FABRIALE

Conectori: Impregnând un rubin şi folosind un procedeu care nu mi-a fost dezvăluit (deşi am bănuielile mele), se pot crea perechi de fabriale conectate. Pentru aceasta e necesară divizarea rubinului iniţial. Aflate la o anumită distanţă, cele două jumătăţi vor avea reacţii similare. Distrestiile sunt cea mai des întâlnită formă a acestui tip de fabrial. Forţa care acţionează asupra unuia dintre ele se transmite intactă; de exemplu, dacă unul este prins de o piatră grea, forţa necesară pentru ridicarea fabrialului pereche e egală cu forţa necesară pentru ridicarea pietrei. Se pare că un anumit procedeu utilizat în timpul fabricării fabrialului influenţează distanţa pe care se menţine activă legătura dintre cele două jumătăţi.

Inversori: Folosind un ametist în locul rubinului, sunt de asemenea create două jumătăţi legate între ele, numai că aceste fabriale dau naştere unor reacţii opuse. De exemplu, dacă ridici unul, celălalt va fi împins în jos. Acest tip de fabrial a fost descoperit recent şi se fac deja presupuneri asupra posibilităţilor de întrebuinţare. S-ar părea că apar limitări neaşteptate, dar nu am reuşit să aflu în ce constau.

FABRIALE AVERTIZATOARE

Din această categorie face parte un singur tip de fabrial, numit *Vestitor.* Un Vestitor poate avertiza în privinţa unor

obiecte, sentimente, senzaţii sau fenomene din apropiere. Pentru focalizare e folosit un heliodor. Nu ştiu dacă este singurul tip de nestemată care dă rezultate sau e întrebuinţat din alte motive. În cazul unui astfel de fabrial, cantitatea de Lumină de Furtună cu care poate fi îmbibat îi modifică raza de acţiune. De aceea e foarte importantă mărimea nestematei folosite.

VÂNTALERGAREA ŞI ANCORĂRILE

Rapoartele despre puterile stranii ale Asasinului în Alb m-au condus către nişte surse de informare despre care cred că sunt, în general, necunoscute. Vântalergătorii erau membrii unui ordin al Cavalerilor Radianţi şi se foloseau de două tipuri principale de Undeunire. Efectele acestor Undeuniri erau numite – în limbajul de zi cu zi al membrilor ordinului – Cele Trei Ancorări.

ANCORAREA DE BAZĂ: MODIFICAREA GRAVITAŢIEI

Acest tip de ancorare era folosit cel mai des de membrii ordinului, deşi nu e cel mai uşor de realizat. (Precizarea este preluată din descrierea Ancorării Compacte, despre care se vorbeşte mai jos.) O Ancorare de Bază implica anularea legăturii spirituale de tip gravitaţional a unui obiect cu planeta de sub el, înlocuind-o temporar cu legarea fiinţei sau a obiectului respectiv de un alt obiect sau de o altă direcţie. Prin aceasta, ia naştere o schimbare a atracţiei gravitaţionale, distorsionând înseşi energiile planetei. Ancorarea de Bază îi permitea unui Vântalergător să meargă pe pereţi, să facă oamenii şi obiectele să zboare sau să creeze alte efecte similare. Utilizatorii experimentaţi ai acestui tip de Ancorare îşi puteau micşora greutatea, legând de sus o parte a masei trupului lor. (Analizând lucrurile din punct de vedere matematic, legând de sus un sfert din masa corporală a unei persoane înseamnă a-i înjumătăţi greutatea. Prin legarea de sus a unei jumătăţi din masa corporală, persoana respectivă devine imponderabilă.) De asemenea Ancorările de Bază Multiple pot să tragă un obiect sau o persoană în jos cu o forţă egală cu dublul sau triplul greutăţii sale, sau cu orice alt multiplu al acesteia.

ANCORAREA COMPACTĂ: LEGAREA OBIECTELOR ÎNTRE ELE

O Ancorare Compactă poate părea foarte asemănătoare cu Ancorarea de Bază, însă cele două acţionau pornind de la principii diferite. Pe când una avea legătură cu gravitaţia, cealaltă folosea forţa (sau Unda, cum o numeau Radianţii) de aderenţă – legând obiectele între ele, ca şi cum ar fi fost unul singur. Cred că această Undă avea ceva în comun cu presiunea atmosferică. Pentru a crea o Ancorare Compactă, un Vântalergător impregna un obiect cu Lumină de Furtună, apoi apăsa un altul peste el. Cele două obiecte se lipeau unul de altul, fiind ţinute astfel de o legătură extrem de puternică, aproape imposibil de desfăcut. De fapt, cele mai multe materiale se spărgeau înainte de anihilarea legăturii.

ANCORAREA INVERSĂ: ÎNZESTRAREA UNUI OBIECT CU O FORŢĂ DE ATRACŢIE GRAVITAŢIONALĂ

Cred că acesta era, de fapt, un caz particular al Ancorării de Bază. Se putea înfăptui utilizând mai puţină Lumină de Furtună decât în cazul celorlalte două tipuri de Ancorare. Vântalergătorul impregna ceva, dădea o comandă mentală şi-i oferea obiectului o forţă de atracţie care smulgea alte obiecte, îndreptându-le către el. În esenţă, această Ancorare crea, în jurul obiectului ales, o bulă care imita legătura lui spirituală cu pământul. Astfel stând lucrurile, acest tip de Ancorare i se aplica mai greu unui obiect care atingea solul, fiindcă legătura lui cu planeta era mai puternică. Era mult mai simplu să influenţezi obiecte aflate în cădere sau în zbor. Avea efect şi asupra celorlalte, dar realizarea ei cerea mult mai multă îndemânare şi consuma mult mai multă Lumină de Furtună.

LUMINURZIREA

O a doua formă a Undeunirii implică manipularea luminii şi a sunetului printr-o tactică iluzorie comună în întregul cosmer. Totuşi, spre deosebire de variaţiunile prezente pe Sel, această metodă conţine un element Spiritual puternic, care nu cere doar o reprezentare mentală a creaţiei dorite, ci şi un anumit nivel de conectare cu ea. Iluzia nu se bazează pe nişte simple imagini

luminurzite, ci pe ceea ce se doreşte să fie creat. În numeroase privinţe, acesta este cel mai apropiat talent de versiunea Yolish originară, fapt care mă entuziasmează. Intenţionez să-i aprofundez studiul, cu speranţa că voi ajunge la o înţelegere completă a modului în care se leagă de atributele Cognitive şi Spirituale.

PREMIUL DAVID GEMMELL LEGEND

Toate poveştile spuse au mai fost istorisite.
Ni le spunem nouă înșine, așa cum au făcut toţi oamenii
care au existat vreodată. Şi toţi oamenii care vor exista vreodată.
Singurele lucruri noi sunt numele.

Câmpiile Sfărâmate cunosc încă o bătălie, posibil confruntarea finală. Cu riscul unui nou legământ cu Pustiitorii, parshendii sunt hotărâți să-și învingă vechii dușmani. Descoperirea lui Shallan i-ar putea salva pe toți, însă eforturile ei par sortite eșecului.
Între timp, Kaladin trebuie să-și dea seama dacă datoria față de rege este și datoria față de el însuși. Pe fundalul unei lumi fără speranță și al unor revelații tulburătoare, singura cale de urmat e cea dreaptă.

Așa cum nu mă tem de un copil cu o armă pe care n-o poate ridica,
n-o să mă tem niciodată de mintea unui om
care nu gândește.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-02-1

